Trọng Sinh Chi Khí Hậu Quật Khởi

Contents

Trọng Sinh Chi Khí Hậu Quật Khởi **3**

1. Chương 1-1: Tiết Tử . . . 3
2. Chương 1-2: Hỏi Tội . . . 6
3. Chương 2: Trước Kia . . . 9
4. Chương 3: Đối Mặt . . . 13
5. Chương 4: Hơn Hận . . . 16
6. Chương 5: Thỉnh An Sáng Sớm . . . 20
7. Chương 6: An Bài . . . 23
8. Chương 7: Nạp Cát . . . 27
9. Chương 8: Bố Cục . . . 31
10. Chương 9: Ứng Phó . . . 34
11. Chương 10: Thay Đổi . . . 37
12. Chương 11: Hoang Mang . . . 41
13. Chương 12: Ngất . . . 44
14. Chương 13: Mang Bệnh . . . 48
15. Chương 14: Đấu Pháp . . . 51
16. Chương 15: Tấn Vị . . . 54
17. Chương 16: Đoạt Bức Tranh . . . 57
18. Chương 17: Không Đồng Nhất . . . 60
19. Chương 18: Sau Lưng . . . 64
20. Chương 19: Chuyện Mang Thai . . . 67
21. Chương 20: Thiên Vị . . . 71
22. Chương 21: Nhãn Tuyến . . . 74
23. Chương 22: Nhãn Tuyến (2) . . . 76
24. Chương 23: Hỗ Trợ . . . 78
25. Chương 24: Lý Do . . . 82
26. Chương 25: Khắp Nơi . . . 85
27. Chương 26: Sinh Thần . . . 89
28. Chương 27: Xong Việc . . . 93
29. Chương 28: Tồn Vong . . . 97
30. Chương 29: Diễn Trò . . . 100
31. Chương 30: Trừ Tịch . . . 103
32. Chương 31: Xử Lý . . . 108
33. Chương 32: Kinh Mộng . . . 112
34. Chương 33: Tâm Tư . . . 119
35. Chương 34: Triều Hội . . . 126
36. Chương 35: Bố Trí . . . 131
37. Chương 36: Danh Sách . . . 137
38. Chương 37: Sung Nghi . . . 143
39. Chương 38: Các Lộ . . . 148
40. Chương 39: Sinh Non . . . 155
41. Chương 40: Mầm Tai Vạ . . . 161

42. Chương 41: Bạt Tai . . . 168
43. Chương 42: Phỏng Đoán . . . 175
44. Chương 43: Tính Kế . . . 181
45. Chương 44: Đoạt Quyền . . . 186
46. Chương 45: Nghe Tin Bất Ngờ . . . 191
47. Chương 46: Tâm Trữ . . . 197
48. Chương 47: Tuyển... . . . 203
49. Chương 48: Thăm Bệnh . . . 209
50. Chương 49: Hiệp Lộ . . . 214
51. Chương 50: Bắt Kẻ Thông Dâm . . . 222
52. Chương 51: Dưỡng Thương . . . 229
53. Chương 52: Trêu . . . 236
54. Chương 53: Gánh Tội Thay . . . 241
55. Chương 54: Ngô Tuân . . . 246
56. Chương 55: Săn Bắn . . . 252
57. Chương 56: Chồn Tuyết . . . 257
58. Chương 57: Mẫn Thị . . . 262
59. Chương 58: Tình Hình Nguy Hiểm . . . 268
60. Chương 59: Hộ Tống . . . 274
61. Chương 60: Sứ Thần . . . 280
62. Chương 61: Gây Hấn . . . 287
63. Chương 62: Tự Thực . . . 293
64. Chương 63: Lãnh Cung . . . 299
65. Chương 64: Hoàn Nhạn . . . 305
66. Chương 65: Bệnh Nặng . . . 312
67. Chương 66: Vu Cổ . . . 316
68. Chương 67: Yểm Thắng . . . 323
69. Chương 68: Cõi Lòng . . . 328
70. Chương 69: Chiêu Nghi . . . 334
71. Chương 70: Ngày Tuyết . . . 341
72. Chương 71: Say Rượu . . . 347
73. Chương 72: Mộng . . . 353
74. Chương 73: Nhất Niệm . . . 360
75. Chương 74: Diệp Thị . . . 365
76. Chương 75: Hạ Thủ . . . 370
77. Chương 76: Phân Tranh . . . 374
78. Chương 77: Năm Mới . . . 380
79. Chương 78: Đông Cung . . . 386
80. Chương 79: Thượng Tị (*) . . . 392
81. Chương 80: Lật Bàn . . . 398
82. Chương 81: Thẩm Vấn . . . 403
83. Chương 82: Hỏi . . . 410
84. Chương 83: Nghiêng Trà . . . 415
85. Chương 84: Túi Hương . . . 419
86. Chương 85: Mưu Tính . . . 424
87. Chương 86: Sở Thị . . . 429
88. Chương 87: Nhiều Chuyện . . . 434
89. Chương 88: Cân Nhắc . . . 440
90. Chương 89: Ngắm Cảnh . . . 445
91. Chương 90: Mộng Ngữ . . . 449
92. Chương 91: Bán Minh . . . 455
93. Chương 92: Kỳ Ngộ . . . 460
94. Chương 93: Vụ Lý . . . 464
95. Chương 94: Nội Ngoại . . . 469

96. Chương 95: Hai Mặt 474
97. Chương 96: Sáng Tối 478
98. Chương 97: Khinh Người 483
99. Chương 98 488
100. Chương 99 492
101. Chương 100 498
102. Chương 101 502
103. Chương 102 506

Trọng Sinh Chi Khí Hậu Quật Khởi

Giới thiệu

*) Khí hậu: Hoàng hậu bị vứt bỏ. Edit: KimnganLu8Convert: nguyetly_acc1Thể loại: song trọng sinh, cung đấuKiếp n

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-khi-hau-quat-khoi

1. Chương 1-1: Tiết Tử

(Do lần đầu edit nên hơi vất nha)

Tô Dư đã quỳ trước cửa Thành Thư điện 2 canh giờ.

Mặt trời chói chang không chút lưu tình chiếu vào người nàng, nàng khao khát một tia gió mát thổi qua nhưng lại thủy chung không có. Nếu không phải trong lòng rõ ràng kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì nàng cơ hồ tưởng rằng hôm nay mình sẽ chết ở chỗ này.

Kế tiếp chuyện phát sinh sẽ là…..

Nghĩ tới nàng liền không nhịn được rùng mình: Nàng sẽ quỳ đến ngất đi, sau đó bệnh nặng một hồi. Không chỉ thế, vì không nhận được chữa trị thích đáng nên đầu gối của nàng bị thương tổn, từ đó mỗi khi khí trời mưa dầm nàng liền sống không bằng chết.

Nàng biết rõ nhất định là như thế. Trong khoảng thời gian 17 năm này, nàng luôn thỉnh thoảng mơ thấy một số việc, tất cả đều ứng nghiệm nên chuyện này cũng sẽ không ngoại lệ.

Nàng chỉ cảm thấy cuộc đời của mình như nằm trong một sự nguyền rủa không thể thay đổi.

Tô Dư rốt cuộc cũng nghe được tiếng bước chân, tựa hồ đi rất gấp lại có chút loạn. Nàng biết rõ đó là tiếng bộ liễn của hoàng đế. Nàng nhớ tới những đoạn ngắn ở trong mộng, hoàng đế sẽ như bình thường đi xuống bộ liễn, vào trong điện làm chuyện của hắn, không thèm liếc nhìn nàng dù chỉ một lần. Dù người kia chính là phu quân của nàng, là người đã cùng nàng uống rượu hợp cẩm.

Nàng nghĩ vậy, liền nhịn không được thở dài một tiếng.

" Ngươi….“_ Âm thanh từng rất quen thuộc bỗng vang lên sau lưng nàng, mang theo chút do dự, cũng làm lòng nàng dâng lên vô số gợn sóng. Nàng cố khống chế không quay đầu lại, mang một sự sợ hãi không nói rõ cùng cảm giác ngoài ý muốn. Sửng sốt trong nháy mắt, cuối cùng nàng định thần lại, quay đầu, vô cùng quy củ hành đại lễ:" Bệ hạ thánh an."

Nàng đè nén sự kinh ngạc trong lòng, chờ hoàng đế phản ứng. Chỉ cầu hắn trả lời nàng một câu “Khả”, nếu không chẳng phải nàng phải duy trì tư thế quỳ này đến ngất đi sao…..

Chỉ thấy hoàng đế dừng chân trước mặt nàng thật lâu, giống như đang suy nghĩ điều gì. Thấy hắn không có ý muốn vào điện, nàng liền cảm thấy khó hiểu trong lòng, thấp thỏm lặp lại lần nữa:" Bệ hạ….thánh an."

" Khụ"_ Hoàng đế ho nhẹ một tiếng, giống như có điểm mất tự nhiên, tiện đà giảm cước bộ _" Miễn."

" Tạ bệ hạ."_ Nàng nói nhẹ một tiếng, lại quỳ thẳng thân thể như trước, không nói thêm điều gì. Chỉ cảm thấy hoàng đế dừng ở sau lưng nàng chốc lát rồi bước lên phía trước nhưng lại không trực tiếp đi vào điện, mà dừng lại trước mặt nàng:" Ngươi…đứng lên đi."

Tô Dư hơi ngạc nhiên, nói:" Bệ hạ… thần thiếp là vì…."

" Đứng lên đi."_ Hắn nói một lần nữa, thanh âm so với lúc nãy có lực hơn vài phần. Nghi hoặc trong lòng nàng lại càng sâu, im lặng bái một cái rồi xách váy đứng dậy.

Nàng đã quỳ quá lâu, hai chân đều mất cảm giác, không còn thấy đau đớn gì nữa. Nhưng chỉ trong nháy mắt đứng lên, đau đớn trong 2 canh giờ kia liền thoáng cái xuất hiện, nàng cảm thấy 2 chân như bị ngàn vạn cây kim châm mạnh vào, đầu cũng trầm lại, thân thể không khống chế được mà ngã xuống.

Vô thức dùng 2 tay chống đỡ nhưng người nàng chưa kịp chạm đất thì đã có một bàn tay đỡ lấy nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, sợ hãi nhìn người đang vịn lấy mình.

Hạ Lan Tử Hành cúi đầu nhìn nàng, phát giác nàng có thêm 1 phần kinh ý, cũng nhìn ra tuy nàng đã không còn sức tự đứng vững nhưng vẫn cố chấp giãy khỏi hắn.

Rõ ràng không chịu cho hắn đỡ.

Hắn buông tay nàng ra, liếc mắt nhìn hoạn quan ở sau lưng, thản nhiên nói: "Đỡ nàng đi trắc điện nghỉ ngơi."

Tô Dư đã đếm không nỗi số lần nàng kinh ngạc, ngẩn người, cúi đầu nói 1 tiếng:" Tạ bệ hạ."

Thân ảnh đang bước vào cửa điện kia tựa hồ hơi chậm lại, rồi lại tiếp tục bước vào.

Tô Dư đang nghỉ ngơi ở trắc điện, thần sắc lúc này tràn đầy mê man cùng khó hiểu. Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn có thể mơ thấy một chút đoạn ngắn linh tinh, tuy không nối liền nhau nhưng lại giống hệt từng chi tiết trong cuộc sống của nàng; lại bởi vì quá rời rạt, làm nàng không thể đoán trước được gì cho nên cũng không thể tránh đi mà chỉ có thể mặc cho chúng phát sinh từng cái một.

Duy chỉ cái này…khác với những gì nàng mơ tới. Hoàng đế đáng lẽ không nên đi tới, đáng lẽ không nên dừng lại nói chuyện với nàng, lại càng không nên đỡ nàng đứng dậy.

Tuy đáy lòng sợ hãi, nhưng nàng lại cảm thấy trong đó một cổ sung sướng rõ ràng. Nàng không nghĩ tới chính mình còn có thể cách hắn gần như vậy, vua của Đại Yến, phu quân của nàng….

Nhưng chỉ trong chớp mắt nàng liền đem loại vui sướng này hung ác đá đi.

Nàng sẽ không quên, bởi vì hắn, địa vị hôm nay của nàng ở hậu cung mới như vậy. Quý Tần, một vị trí không hề thấp đối với người khác, nhưng đối với nàng lại là 1 vị trí nhục nhã, nó liên tục nhắc nhở nàng đã từng bị vũ nhục, bị oan khuất, cùng với…con đường trắc trở sau này của nàng. Khắp thiên hạ đều biết, nàng từng là thái tử phi, thê tử kết tóc với đương kim thánh thượng nhưng nàng lại không phải là hoàng hậu.

Nàng hiện tại không phải suy nghĩ xem hoàng đế đang nghĩ gì mà đang suy nghĩ xem nàng sắp đối mặt với cái gì. Nàng sỡ dĩ bị phạt quỳ ở Thành Thư điện, lại còn quỳ lâu như vậy là vì đắc tội với Chương Nhạc Phu Nhân Diệp thị.

Diệp Cảnh Thu, vốn là dắng thiếp (*) của nàng, nhưng hôm nay lại nắm lục cung trong tay, vị phân so với nàng còn cao hơn ba bốn lần. Phi tử hậu cung cũng đều hướng vị Phu Nhân này mà thỉnh an sáng sớm, kể cả nàng – chính thê ngày xưa.

(*) Dắng thiếp: Thiếp cùng gả.

Nàng biết Diệp Cảnh Thu đối với nàng có địch ý như thế nào. Nếu không phải ngoại tổ phụ của nàng Hoắc Ninh năm đó ở trong triều tích góp từng chút quyền lực, Tô gia cũng là 1 đại thế gia hiển hách, đại khái vị trí Quý Tần bây giờ của nàng cũng không có, còn Diệp Cảnh Thu đã sớm leo lên hậu vị từ lâu. Nhưng vì một ít triều thần phản đối, Diệp Cảnh Thu đến nay cũng chỉ là thiếp, hơn nữa cũng không thể leo lên hậu vị, bởi hoàng đế đã quyết định cưới con gái Tả tướng Đậu Oản làm hoàng hậu.

Mặc dù không thể nói là do nàng ban tặng, nhưng cũng là do thế lực nhà mẹ đẻ nàng ban tặng vì vậy Diệp Cảnh Thu hận không thể mỗi ngày lấy đi tính mạng của nàng.

Tô Dư lo sợ bất an cúi đầu nhớ lại chuyện lúc sáng. Là do nàng trong lúc thỉnh an sáng sớm vô tình đánh vỡ 1 cái bình ngọc trong nội cung Huệ Tức cung, lúc này, Chương Nhạc Phu Nhân bỗng nói cho nàng biết, đó là đồ ngự tứ gì đó, trong thiên hạ tìm không được cái thứ 2 rồi cho nàng đi Thành Thư điện quỳ tạ tội, chờ hoàng đế xử lí.

Lúc đó nàng nghĩ không ra hoàng đế sẽ xử lí nàng thế nào bởi trong ấn tượng của nàng, hoàng đế luôn không muốn nàng sống thoải mái. Cũng may chỉ quỳ trong chốc lát, nàng bỗng nhớ ra trong giấc mộng hôm qua có cảnh mình quỳ đến ngất đi ở Thành Thư điện, rồi được mang xuống….vì vậy nàng cảm thấy đó chính là kết quả hôm nay.

Nhưng giấc mộng lần này lại không ứng nghiệm, Tô Dư không thể không lo lắng nàng có phải sẽ đối mặt với hình phạt còn nghiêm khắc hơn hay không.

Lúc này ở cửa điện bỗng xuất hiện 1 bóng đen, nàng đè nén cảm giác trốn tránh rồi trấn định hành lễ:" Bệ hạ thánh an."

" Bình thân"_ Hạ Lan Tử Hành vừa đi vào vừa miễn lễ cho nàng, nhìn ra nàng đã vô cùng lo sợ nhưng vẫn cố ngồi đoan chính. Nàng lúc này trang điểm một lớp phấn nhạt, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, cúi đầu buông lỏng mi mắt, cố gắng áp chế tầm mắt không nhìn hắn.

Sau một lúc, Tô Dư theo thói quen khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh lạnh lùng khi đối mặt với hắn – điều này hiển nhiên không phải thái độ nên có của một phi tần đối với hoàng đế. Nhưng dù nàng có ôn nhu hiền thục thế nào thì hắn vẫn không thích nàng. Mặc dù nàng không biết rõ sẽ phát sinh chuyện gì sau này nhưng từ những đoạn ngắn rời rạt trong mộng, nàng có thể biết rõ, hắn đối với nàng chán ghét ngày càng nhiều.

Nàng cũng đã thử nhẫn nhục ôn nhu nhưng đều vô dụng. Cho nên bây giờ nàng sớm đã mất đi khuôn mặt tươi cười chào đón, ngược lại còn cảm thấy như bây giờ rất tốt. Hắn trong ngày thường không nhìn tới nàng, nàng cũng ngại làm hắn ngứa mắt, trải qua cuộc sống của chính mình, chỉ cần không mắc sai lầm gì lớn thì hắn cũng chỉ chán ghét chứ không muốn lấy mạng nàng.

Hoàng đế im lặng không nói, đưa mắt nhìn Tô Dư trong chốt lát rồi mở miệng:" Chuyện gì xảy ra, Quý Tần, ngươi nói đi."

" Thần thiếp lỡ tay đánh rơi bình ngọc bệ hạ ban cho Chương Nhạc Phu Nhân."_ Nàng thản nhiên nói, không tìm được trong giọng nói ấy một tia kinh sợ hay thiếu cung kính, chỉ là đơn giản thuật lại sự tình.

Nàng nghe được hoàng đế nhẹ nhàng "A" một tiếng, hỏi:" Sau đó thì sao?"

….Sau đó? Nàng không khỏi nhíu mày, hoàng đế xưa nay chính là lười nói nhiều cùng nàng. Suy nghĩ 1 chút, nàng không biết nên đáp lời như thế nào, đành nói:" Sau đó….tùy bệ hạ."

Hoàng đế đang uống trà nghe vậy thì suýt sặc, lộ vẻ nàng đã hiểu sai ý. Hắn muốn hỏi là sau đó đã xảy ra chuyện gì, Chương Nhạc Phu Nhân nói thế nào, nhưng nàng lại hiểu thành _" Sau đó ngươi muốn trẫm xử lý ngươi thế nào?"

Tô Dư vẫn hạ mắt, im lặng một hồi, nàng mới ngước mắt lên, nói:" Chỉ có một mình thần thiếp làm sai, mong bệ hạ đừng giận lây sang người bên cạnh thần thiếp."

Sau đó lại là một hồi im lặng. Nàng lại rũ mắt xuống, hoàng đế cảm thấy xung quanh nàng đều là một cổ hàn khí xa cách. Cổ hàn khí kia làm cho hắn nhịn không được tiếp tục quan sát nàng, người đã từng là chính thê của hắn. Thật lâu sau, hắn lạnh giọng cười một tiếng:" Nếu trẫm muốn hỏi tội Chiết Chi thì sao?"

Thân hình của nàng nhịn không được run lên.

Chiết Chi, đó là hầu nữ nàng mang theo từ nhà, có thể nói chính là chỗ dựa duy nhất của nàng trong cung, hắn cũng biết điểm này.

" Bệ hạ…"_ Nàng tự định giá trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn hắn, kìm chế sợ hãi trong lòng, giọng điệu vững vàng _" Bệ hạ là minh quân, thần thiếp chính là đầu sỏ gây nên việc này, bệ hạ tại sao không hỏi tội thần thiếp."

Thần sắc hoàng đế ngưng tụ.

Nàng rốt cuộc vẫn không chịu cầu xin hắn. Dù nàng muốn bảo hộ Chiết Chi nhưng vẫn dùng lời như vậy để nói với hắn, thậm chí còn muốn chọc giận hắn, tuyệt đối không muốn cầu xin hắn.

2. Chương 1-2: Hỏi Tội

Tô Dư khập khiễng trở về chỗ ở của nàng ở Tễ Nhan cung. Đây là một chỗ ở vô cùng xa hoa, nhưng lại cách Thành Thư điện xa nhất. Đem nàng an bài ở chỗ này, ý tứ đã quá rõ ràng, hoàng đế không muốn gặp nàng.

Vừa tới cửa đại điện, nàng liền thấy được khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Chiết Chi. Chiết Chi nhìn thấy nàng trở lại, liền thở phào nhẹ nhỏm:" Nương nương đúng là đã trở lại…."

Chiết Chi xem xét 2 cung nữ ở sau lưng nàng, cẩn thận nói:" Hai vị nữ quan…"

" Nô tỳ phụng chỉ bồi Quý Tần nương nương trở về."_ Một người trong đó bộ dạng phục tùng, khẽ chào, lộ vẻ nửa khắc cũng không nguyện ở lâu_ "Người đã đưa đến, nô tỳ xin cáo lui."

Ai cũng biết, trong hậu cung, bệ hạ chán ghét nhất chính là vị Tô Quý Tần này, Tễ Nhan cung chính là nơi mọi người tránh còn không kịp, ai cũng không muốn nghỉ chân ở chỗ này nhiều hơn nửa khắc.

Nhìn hai cung nữ đã đi xa, Chiết Chi mới bước lên vịn lấy nàng, nhíu mày nói:" Đúng là phủng hồng thải bạch (*)… nương nương bị thương thành thế này cũng không biết đỡ một bên."

(*) Phủng hồng thải bạch: Ý chỉ nịnh nọt a dua người đang ở trong hoàn cảnh tốt, dẫm đạp người bị rơi vào hoàn cảnh không tốt. (Mình xin cảm ơn bạn HuynNg125 đã cung cấp cho mình, mình xin chân thành cảm ơn)

" Không sao, cũng không trách các nàng được."_ Tô Dư cười khuyên một câu, cùng Chiết Chi vào điện. Dùng chút sức ngồi lên giường, vén váy lên nhìn, thì thấy cả đầu gối vừa xanh lại vừa tím, lộ vẻ máu bầm ứ gay gắt. Chiết Chi vừa thấy con mắt liền đỏ, cắn răng nói:" Nương nương chờ một chút, nô tỳ đi thỉnh y nữ."

Y nữ, không phải thái y. Thái y đã sớm mặt kệ nàng, sợ sẽ chọc giận thánh nhan, chỉ còn lại vài y nữ dám tới xem một chút.

Nàng liền gọi Chiết Chi lại:" Không cần đi. Đây không phải là ốm đau tầm thường, Chương Nhạc Phu Nhân tự mình trách phạt, ngươi nghĩ còn có y nữ nào dám đến sao?"

Đang đi ra ngoài Chiết Chi bỗng khựng lại, quay đầu nói:" Vậy nô tỳ đi cầu Chương Nhạc Phu Nhân!"

" Ngươi nếu đi cầu nàng thì đừng trách ta trở mặt."_ Tô Dư thần sắc nhàn nhạt, không hề tức giận nói, Chiết Chi tìm không ra nửa điểm không vui trong đó nhưng lại bị một cổ khí lạnh cứng rắn áp bách. Nàng giật mình, cắn môi lo lắng nói:"Nương nương cần gì cứng rắn như vậy…. Nàng là người nắm quyền, trong cung rất nhiều người đi cầu nàng. Nương nương cúi đầu với nàng, cuộc sống liền dễ chịu hơn."

" Chiết Chi."_ Tô Dư nghe vậy, thanh âm tăng thêm 3 phần lãnh ý_" Ta lặp lại lần nữa, ngày mai ta dù chết ở chỗ này, hôm nay cũng không đi cầu nàng."

Chiết Chi nghẹn lời dưới ánh mắt của nàng, không dám khuyên nữa. Chỉ đành im lặng đi về phía giường, nhẹ nhàng xoa đầu gối cho nàng. Nhưng cho dù rất nhẹ, bị thương thành thế này cũng vẫn cảm thấy đau, Tô Dư chỉ đành cắn răng chịu đựng, cuối cùng cười lạnh 1 tiếng.

Nàng vì cái gì còn muốn chịu đựng cái chức Quý Tần này chứ…. Trong cung cũng không có tần phi nào bị khi phụ thành như vậy. Phu quân nàng đã sớm chán ghét nàng, hận nàng, cảm thấy gia tộc của nàng đùa bởn hoàng quyền, cảm thấy nàng lòng dạ rắn rết…..

Nhưng nàng sẽ không tự sát, nàng vĩnh viễn nhớ rõ mình đã từng kiêu ngạo nói với hắn:" Điện hạ cho rằng như vậy có thể bức tử thần thiếp sao? Điện hạ ngài sai rồi, thần thiếp không chỉ sống sót mà còn sẽ sống lâu hơn điện hạ."

Đó là 2 năm trước, vào thời điểm hắn sắp kế vị.

Khi đó sự kiêu ngạo của nàng còn chưa bị tiêu sạch như ngày hôm nay – ít nhất trong mắt người ngoài, sự kiêu ngạo này đã sớm biến mất.

Một đêm này, Tô Dư lại lần nữa bị những giấc mộng mơ hồ quấy nhiễu. Giấc mộng đó khiến nàng thống khổ không chịu nổi nhưng lại không cách nào tỉnh dậy được.

Nàng mơ thấy Chương Nhạc Phu Nhân khóc đến hoa lê đài vũ (*), trách nàng đánh nát bình ngọc. Sau đó sáng ngày thứ 2, hoàng đế liền truyền nàng đến vấn binh khởi tội.

(*) Hoa lê đài vũ: Hoa lê dính mưa. Vốn dùng để miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương Quý Phi, sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái khi khóc.

Ngay trước mặt một đám cung tần, nàng vô luận thế nào cũng không chịu hướng Chương Nhạc Phu Nhân dập đầu xin lỗi….

Làm cho cung nữ chưởng sự bên cạnh Chương Nhạc Phu Nhân tức giận, nàng ta tiến lên đánh vào mặt nàng. Nàng không kịp trốn, chỉ đành nhận lấy cái tát của cung nữ kia….

Nàng bừng tỉnh, toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Cuối cùng không ngủ lại được, chỉ đành ngồi gối đầu, thức đến bình minh.

Nàng không đi thỉnh an sáng sớm, tổn thương trên đùi làm nàng không dám khinh thường. Mặc dù từ trong mộng nàng biết rõ thương thế kia nhất định sẽ lưu lại bệnh căn làm nàng khi khí trời mưa dầm sẽ thống khổ không thôi, nhưng nàng cũng chỉ biết nỗ lực chăm sóc thật tốt, có lẽ sau này sẽ bớt đau một chút?

Gần buổi trưa, âm thanh như bùa đòi mạng kia rốt cuộc cũng đến. Ngự tiền hoạn quan tới nói với nàng:" Bệ hạ truyền ngài đi Huệ Tức cung một chuyến."

Huệ Tức cung, chỗ ở của Chương Nhạc Phu Nhân.

Chiết Chi đỡ nàng tập tễnh đi về hướng Huệ Tức cung. Hai cung điện cách nhau rất xa, phải mất một chút thời gian mới đến nơi, vừa bước vào điện nàng liền nghe được tiếng Chương Nhạc Phu Nhân cười lạnh:" Quý Tần, khoan thái a."

Nàng theo tiếng cười, nhìn khắp mọi nơi, quả nhiên một đám cung tần đã có mặt đầy đủ.

Hoàng đế cũng đến.

Tô Dư không tiếng động thở dài, buông tay Chiết Chi, đi vào, hành lễ:" Bệ hạ thánh an."

Lục cung tần ngự đều nhìn về phía nàng, vị chính thê cũ ngay trước mặt hòang đế cũng không chịu hướng Chương Nhạc Phu Nhân hành lễ vấn an.

Hoàng đế cũng nhìn nàng, vị chính thê cũ của mình nhìn như cẩn thận chặt chẽ lại thủy chung không làm mất đi ngạo khí của bản thân.

Tô Dư tiếp tục cúi đầu, qua một lúc lâu, mới nghe được thanh âm trầm thấp của hoàng đế vang lên:" Miễn."

Nàng "Dạ" một tiếng rồi gian nan đứng dậy, liều mạng chống đỡ mới không làm mình ngã xuống.

Nàng không muốn xấu mặt trước họ.

Ngẩng đầu lên, vừa lúc đối mặt với tầm mắt của hoàng đế, nàng liền cúi đầu xuống, nghe được 1 tiếng cười khẽ của hoàng đế:" Quý Tần, chuyện hôm qua…"

Nàng cúi đầu không nói.

Hoàng đế tiếp tục nói:" Chuyện hôm qua, ngươi nói với trẫm là do ngươi vô ý, nên trẫm mới không trách phạt ngươi."

Xem ra Chương Nhạc Phu Nhân đã nói với hắn chuyện này là do mình cố ý. Tô Dư đáy lòng cười lạnh, ngay cả giải thích cũng lười. Dù sao hắn cũng không nghe, bao nhiêu lần đều là như thế.

Đằng nào cũng chờ hắn xử lý. Giống như trước kia, nàng trầm mặc không nói, trong chốc lát hắn liền có quyết định, đều không ngoại lệ là nàng sai.

Sau 1 lúc lâu, 1 đám cung tần thấy hoàng đế đứng lên, chậm rãi đi về phía nàng, dừng lại cách nàng nửa bước. Thấy hắn lại gần mình, Tô Dư liền không nhịn được sợ hãi trong lòng, lùi mạnh về phía sau.

Hoàng đế nhìn nàng, giọng nói lãnh đạm có vài phần nghiêm khắc:" Ngươi nói lại một lần nữa, trẫm muốn nghe sự thật."

Tô Dư chớp mắt 1 cái, cúi đầu quỳ xuống, dáng người kính cẩn nhưng khẩu khí lại lạnh nhạt:" Bệ hạ, là thần thiếp vô ý."

Một tiếng cười khẽ.

Hoàng đế từ trên cao nhìn xuống nàng, thần sắc phức tạp.

Qua giây lát, Tô Dư nghe được hắn nói:" Trẫm mặc kệ ngươi vô tình hay cố ý, tạ tội với Chương Nhạc Phu Nhân đi."

Đồng dạng với trong mộng nhưng lại có cái gì đó không giống. Tô Dư chưa kịp nghĩ nhiều, cơ hồ là bật thốt:" Phu Nhân hôm qua đã phạt qua thần thiếp…"

Mỗi lần đều như thế. Nàng từ lâu đã cảm thấy cuộc đời nàng không chịu sự khống chế của chính mình. Những giấc mộng của nàng, gia thế của nàng, vận mệnh của nàng, còn có sự quật cường của nàng nữa.

… Hết thảy đều do thần sử quỷ sai, dường như nàng không được phép lựa chọn.

Lại một tiếng cười khẽ.

Nàng nghe hoàng đế nhàn nhạt nói:" Vậy….tổn thương ở chân có phải còn chưa khoẻ không?"

Tô Dư cúi đầu không nói.

Hoàng đế trầm ngâm, nói:" Đều lui ra đi".

…Đều lui ra đi? Đây là không có ý trách tội ư? Tần phi chung quanh đều có chút kinh ngạc khi thấy hoàng đế hôm nay đối với Tô Dư có chút khoan dung, thậm chí còn xuất hiện tiếng kinh hô rất nhỏ.

Diệp Cảnh Thu lại càng bất ngờ, nàng ta vốn là chờ xem Tô Dư xuống nước không được, như thế nào hoàng đế lại…..

"… Bệ hạ?"_Một tiếng khẽ gọi, hoàng đế bị Diệp Cảnh Thu kéo lại tinh thần, hơi lúng túng, nhẹ ho khan một tiếng: "Phạt 3 tháng bổng lộc."

Lần nữa, hoàng đế lệnh mọi người lui ra, kể cả nàng. Hoàn toàn không bức nàng nhận tội, không có tranh chấp, cũng không có bạt tai….

Những điều đáng sợ trong mộng hết thảy đều không phát sinh.

Đây đã là lần thứ 2 rồi. Những giấc mộng vô cùng chuẩn xác đã quấy nhiễu giấc ngủ của nàng nhiều năm tựa hồ không còn linh nghiệm nữa, đã liên tiếp 2 ngày xảy ra sai lầm.

Loại cảm giác này hơi có phần kỳ quái.

Tô Dư trở lại Tễ Nhan cung, dù sao cũng không thể làm chuyện gì liền nhàn nhã nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Qua một lát liền hơi tỉnh táo trở lại, mông lung nghe được âm thanh của Chiết Chi, hình như đang cùng người khác trò chuyện ngoài điện, nàng lẳng lặng mở mắt, cất giọng hỏi:" Chiết Chi, làm sao vậy?"

Một lát sau, Chiết Chi trở vào điện, khẽ bẩm:"Nương nương..Lê thái y đến đây. Nói là…nói là đến xem thương thế cho nương nương."

Tô Dư ngẩn ra, thần sắc có chút không kiên nhẫn:" Ai bảo hắn tới? Chương Nhạc Phu Nhân à?"

Chiết Chi cũng nhíu mày, nói:" Không biết….nô tỳ hỏi, hắn không chịu nói."

" Vậy cho hắn trở về."_ Tô Dư cứng nhắc đáp_" Nói ta đã ngủ, chỉ mặc áo trong không tiện gặp người."

Không biết do ai phái tới, nàng làm sao dám dùng. Làm sao biết được hắn không nhân cơ hội này lấy mạng nàng? Mặc dù mạng của nàng có hay không đều không đáng để người khác hao tổn tâm trí nữa, nhưng dù sao nàng cũng gây chướng mắt cho rất nhiều người, như Chương Nhạc Phu Nhân, như hoàng đế…..

Lê thái y cũng không cùng Chiết Chi tranh luận thêm, chỉ vái chào rồi cáo lui. Hắn không về Thái Y viện ngay, cũng không có đi Huệ Tức cung, mà là đi tẩm điện của hoàng đế, Thành Thư điện.

Hoàng đế giương mắt nhìn hắn: "Nhanh vậy sao?"

" Là…."_ Lê thái y do dự thuật lại _" Cung nhân Tễ Nhan cung nói Quý Tần nương nương đã ngủ…không tiện gặp người…."

" Đã biết."_ Hoàng đế đáp một tiếng _" Ngươi lui ra đi".

Lê thái y khom người cáo lui. Hoàng đế để xuống tấu chương trong tay, ngưng thần suy nghĩ: Ngủ? Không tiện gặp người?

Hắn nhẹ giọng cười một tiếng:" Từ U, truyền Tô Quý Tần đến Thành Thư điện."

Đại thái giám Từ U khom người " Dạ" một tiếng, ngăn không được cảm giác nghi hoặc trong lòng. Mấy năm nay, từ khi nhập cung, người mà hoàng đế không muốn nhìn thấy nhất chính là vị Tô thị này. Sao bây giờ lại….đột nhiên ngày hôm qua không lấy việc nàng đánh vỡ bình ngọc để trách phạt tạm không nói, hôm nay lại chỉ gọi nàng đến hỏi vài câu liền thôi. Nếu như không phải các phi tần khác lộ vẻ ngạc nhiên thì ngay cả phạt 3 tháng bổng lộc hoàng đế cũng không làm.

Vừa rồi lại càng kỳ quái, hoàng đế truyền Lê thái y đến xem vết thương cho Tô thị, lại cố ý dặn dò không để nàng biết đó là ý của mình. Lúc Từ U thấy Tô Quý Tần đem người đưa về, trong lòng liền thay nàng toát mồ hôi lạnh, hoàng đế không cho nàng biết ý tứ của mình là để nàng không cần khẩn trương, nàng trả người về chẳng phải là chuốc lấy rắc rối sao?

Nhưng….hắn lại không ngờ, hoàng đế tựa hồ một chút tức giận cũng không có.

3. Chương 2: Trước Kia

Lúc Lê thái y đến xem thương thế cho Tô Dư, Tô Dư nói buồn ngủ là giả. Nhưng lúc Từ U tự mình đến Tễ Nhan cung, nàng thật sự đang ngủ mơ mơ màng màng ở trên giường.

Chiết Chi đương nhiên là cản Từ U tiến điện. Nói chi tiết cho hắn biết Tô Dư đang ngủ. Từ U nhìn Chiết Chi nửa bước cũng không chịu lui, đạm mạc nói:" Vậy phiền cô nương gọi nàng thức dậy, bệ hạ chính mình truyền lệnh, trì hoãn không được."

Tiếng nói của Từ U bình tĩnh trước sau như một, Chiết Chi nghe vậy liền rùng mình một cái. Cuống quít "Dạ" một tiếng rồi tiến điện gọi Tô Dư.

Tô Dư đang ngủ say. Hôm qua dưới ánh mặt trời chói chang quỳ suốt 2 canh giờ, khó tránh khỏi thân thể có chút mệt mỏi, ban đêm lại ngủ không được sâu, vốn là muốn ngủ 1 giấc thật ngon, ai ngờ cứ như vậy lại bị người khác gọi tỉnh.

Nàng mở mắt ra, nhìn khuôn mặt đầy lo lắng phía trước, nhíu mày:"Làm sao vậy?"

Chiết Chi chỉ ra bên ngoài, áp giọng nhỏ lại:" Từ đại nhân đích thân đến, nói là……bệ hạ truyền ngài đi một chuyến…"

Tô Dư nổi lên một hồi khẩn trương trong lòng.

Một lát sau, nàng ngồi dậy, thản nhiên nói:" Biết rồi, giúp ta sửa sang lại búi tóc."

Hoàng đế ở Thành Thư điện chờ hơn nửa canh giờ, mới nghe được hoạn quan tiến điện bẩm:" Bệ hạ, Tô Quý Tần đến."

Hắn cười nhẹ một tiếng, nói:" Thỉnh nàng tiến vào."

Lại sau 1 lúc lâu, mới nghe được động tĩnh ở cửa điện. Hắn ngẩng đầu lên, trông thấy Tô Dư nhẹ nhàng đi vào điện, một bộ váy vân thủy trắng thanh nhã, búi tóc cũng đơn giản cực kì, chỉ thoa một lớp phấn mỏng, nửa điểm làm đẹp cũng không có.

Bộ dạng này nào giống một Quý Tần.

" Bệ hạ thánh an."_ Tô Dư đứng cách án của hắn vài bước, cúi đầu hành lễ, từ tiếng nói đến động tác đều tứ bình bát ổn (*).

(*) Tứ bình bát ổn: Tứ phía yên bình, tám phương ổn định.

Không có kinh hoảng là nằm trong dự liệu của hắn nhưng việc nàng không lộ ra nửa điểm đau xót khiến cho thân mình không yên lại ngoài dự liệu của hắn.

Nàng rất hiếu thắng.

Hắn nhìn Tô Dư bình tĩnh như thế, trong lòng lại đau nhói 1 hồi. Nếu hắn cho nàng tự mình đứng dậy, nàng sẽ nhịn đau mà cố gắng đứng lên, không để cho hắn nhìn ra nửa điểm khó chịu.

Hắn chán ghét nàng 2 năm, đổi lấy việc nàng dù thế nào cũng không chịu yếu thế trước mặt hắn. Chỉ có……hắn yếu thế trước mặt nàng.

Hoàng đế đứng lên bước đi thong thả đến trước mặt nàng, thấy nàng vẫn cúi thấp người, liền nói:"Ngươi..ngẩng đầu lên."

Tô Dư theo lời ngẩng đầu lên, đứng thẳng dậy, hắn thấy vậy liền đưa tay ra.

Tô Dư chợt nhíu mày, lạnh lùng nhìn tay hắn hồi lâu, từ đầu đến cuối đều mím chặt môi, sau đó lẩm bẩm nói: "Tạ bệ hạ" rồi không thay đổi sắc mặt, tự mình đứng lên.

Nàng thủy chung không đưa tay cho hắn.

Trong điện một mảnh im lặng. Các cung nhân đều nín thở len lén nhìn, không một ai dám lên tiếng. Chỉ nhìn thấy khuôn mặt bị che khuất của Tô Quý Tần đứng nghiêm và sắc mặt ngày càng nghiêm túc của hoàng đế.

Hoàng đế tường tận xem xét khuôn mặt nàng, đây đã từng là khuôn mặt rất quen thuộc nhưng lại bởi vì quá lâu chưa xem qua nên có chút xa lạ – không chỉ là quá lâu không có "thật tốt" xem qua, trước hôm qua hắn còn không nhớ rõ chính mình đã bao lâu không gặp nàng.

Đơn giản bởi vì hắn đã từng rất chán ghét khuôn mặt này. Tô gia của nàng không chỉ quyền thế ngập trời, mà còn nhiều lần muốn đem hắn khống chế trong tay, đến chính bản thân nàng cũng lòng dạ rắn rết. Không

chỉ không tha cho thiếp thất, ngay cả hài tử chưa sinh ra nàng cũng không bỏ qua. Thời điểm nàng diệt trừ đứa bé kia là vào lúc tiên đế băng hà đồng thời cũng chính là thời điểm hắn chuẩn bị đăng cơ, hắn vốn cũng không muốn cho nàng làm hoàng hậu nhưng giáng chức thê thành thiếp cũng không phải việc nhỏ, triều đình nhất định sẽ không đồng ý, nhưng khi đứa bé kia chết….đã chặn lại được không ít miệng của các trọng thần.

Lúc đó hắn còn cười lạnh, nói cho nàng biết đừng mơ tưởng làm hoàng hậu, tự tạo nghiệp không thể sống.

Nhưng nàng lại gần như khinh miệt nói với hắn, nàng sẽ không chết, hơn nữa còn sẽ sống lâu hơn hắn.

Hai người từ lúc lập gia đình sắt cầm hòa hợp (**) đến hôm đó đã hoàn toàn bị phá hủy. Khi đó nàng mới lấy hắn được 7 tháng.

(**) Sắt cầm hòa hợp: Vợ chồng hòa hợp với nhau như đàn cầm và đàn sắt

Sau này hắn vẫn tiếp tục lạnh nhạt với nàng, thậm chí trong lòng còn hi vọng nàng chết sớm. Nữ nhân này….là con cờ mà gia tộc nàng đưa đến bên hắn, một cái nhãn tuyến, hắn căn bản không nghĩ sẽ buông tha cho nàng.

Cho nên hắn làm cho nàng bị rất nhiều tội, chỉ muốn tìm đường chết cho nàng. Nhưng nàng lại thủy chung còn sống, về sau….đến chính hắn cũng phải kinh ngạc thừa nhận năng lực của nàng.

Cho đến khi hắn phát hiện, chính mình đã sai nhiều như thế nào, 1 mực làm tổn thương nàng thế nào.

Chiếu theo hiện tại, đó đã là chuyện của nhiều năm sau. Lúc săn bắn hắn bị thương, bệnh không dậy nổi rất nhiều ngày, cho đến một ngày hắn cảm thấy tất cả thống khổ đều biến mất, thay vào đó là sự nhẹ nhỏm toàn thân.

Hắn không biết mình đã ly khai Thành Thư điện như thế nào, nhưng khi hắn quay đầu nhìn lại, hắn thấy chính mình rõ ràng vẫn còn nằm trên giường.

Rất nhiều người đang khóc, khiến hắn rất nhanh ý thức được….mình đã chết.

Không có thống khổ, cũng không có sợ hãi, hắn tự nhiên đi lại trong hoàng cung hắn vô cùng quen thuộc. Hắn chứng kiến hoàng hậu của hắn cùng Chương Nhạc Phu Nhân cũng không thương tâm quá nhiều, sắp xếp hậu sự đâu vào đấy….Điều này cũng chẳng có gì sai nhưng lại làm lòng hắn có chút lạnh.

Bất tri bất giác hắn đã đi tới Tễ Nhan cung, ngẩng đầu nhìn cửa cung hắn mới nhớ ra, người đã từng là chính thê của hắn đang ở đây.

Hắn đối xử không tốt với nàng như vậy, chắc hẳn nàng hiện tại đang rất vui vẻ rồi.

Hắn nghĩ như vậy rồi cất bước tiến vào.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm hắn nghẹn họng nhìn trân trối. Tô Dư trong điện đang khóc tê tâm liệt phế (***), nước mắt giống như đã đè nén rất nhiều năm tới lúc này mới trào ra, các cung nhân đều khuyên nàng rất lâu nhưng đều khuyên không được, nàng khóc cho đến khi ngất đi.

(***) Tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng

Nhìn nàng lẳng lặng nằm trên giường, hắn liền không nhịn được mà đi đến bên cạnh nàng, ánh mắt hắn giống như không thể rời khỏi nàng. Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm hắn nhìn kỹ nàng đến như vậy.

Khuôn mặt của nàng……..nhìn tang thương hơn so với các phi tần khác một chút, cũng đúng, cuộc sống của nàng trôi qua so với các nàng khổ hơn rất nhiều.

Không hiểu sao trong lòng hắn đột nhiên có chút không thoải mái. Giống như bị vật gì đó gắt gao đè nén trong lòng, càng lúc càng nặng hơn.

Hắn quan sát nàng cho đến lúc nửa đêm, cuối cùng cũng nhìn thấy nàng tỉnh lại. Thấy nàng từng bước một đi đến bên án, mỗi 1 bước đi đều có chút run rẩy, trong mắt cũng không có chút thần thái nào. Hắn liền đi theo nàng, nhìn thấy nàng kéo ngăn kéo ra, lấy từ trong đó 1 xấp giấy rất dầy.

Nàng tỉ mỉ xem từng cái một, hắn cũng đứng ở sau lưng nàng tỉ mỉ nhìn xem.

Đó là một vài họa tác, bức tranh rất đơn giản, tùy ý nhưng lại vô cùng sống động. Đều là hắn và nàng. Phần lớn lời nói, cảnh tượng trong đó hắn đã không còn nhớ rõ, nhưng nội dung bức tranh làm cho hắn biết, đó là thời điểm bọn họ cưới không lâu sau.

Lúc đó hắn cùng nàng vẻn vẹn chỉ có sự hòa thuận qua lại.

Tay của nàng lật đến một chỗ thì dừng lại, vẻ mặt cũng ngưng đọng. Đó là một bức tranh so với các bức tranh khác có vài phần tinh xảo hơn, nàng trong bức tranh khẽ mỉm cười, mặc một bộ váy màu xanh nhạt. Hai tay vòng ngang hông hắn, nhẹ ngước nhìn tay hắn. Trong tay hắn lúc đó đang cầm 1 cành liễu xanh nhạt, nhẹ nhàng gõ lên trán nàng.

Lễ Phất Hề. Hắn vẫn còn nhớ rõ. Đây là tiết thượng tị (*****) vào năm nàng vừa mới lấy hắn, hắn phất cành liễu trong Phất Hề lễ, vừa chúc phúc nàng không bệnh không tai, vừa giấu đi sự chán ghét trong lòng. Lúc đó hắn nhìn nụ cười của nàng, còn cho rằng nàng cũng có tâm tư như vậy.

Cảnh thái bình giả tạo, quan hệ vợ chồng giả tạo.

Nhưng bây giờ hắn mới nhận ra……. không phải là như thế, nụ cười của nàng là thật. Không chỉ riêng bức này, mà những bức họa ghi lại những gì bọn họ đã từng đều như vậy, thì ra khi đó…..tấm lòng của nàng là thật.

Dối trá vẫn là hắn, vô tình cũng là hắn.

Tâm của hắn bỗng dưng đau nhứt kịch liệt, loại đau này, khi hắn còn sống chưa từng trải qua. Hắn đứng ở sau lưng nàng, nhìn nàng tiếp tục lật xem những họa tác kia, từng trang được đầu ngón tay nàng lật qua, đều như chém một đao vào lòng hắn.

Mỗi 1 trang đều giống như 1 thanh đao sắc bén. Từng chút từng chút một cạo đi sự chán ghét của hắn đối với nàng cùng gia tộc nàng, cho đến khi cạo sạch sẽ vẫn không ngừng lại, thẳng tắp đâm vào sự áy náy của hắn.

Hắn quả quyết lắc đầu, tự nói với mình hắn không làm gì sai, là do nàng muốn mạng đứa bé kia. Mạng hài tử đầu tiên của hắn.

Mặc kệ nàng có phải là thật lòng hay vô tâm với hắn, vẫn là do nàng sai trước.

Tô Dư xem xong các bức tranh, liền thả lại vào ngăn kéo, sau đó rời ghế xoay người lại. Hắn thấy vậy liền nín thở, có chút kinh hãi nhìn nàng, một lát sau, hắn mới kịp phản ứng, nàng không nhìn thấy hắn.

Tay của nàng nhẹ bám lấy góc bàn, ngón tay gõ từng cái một, một tia cười yếu ớt mang theo chút tiêu điều xẹt qua:" Ngươi có phải vẫn còn tin là ta làm có đúng không?"

Hắn kinh ngạc, lại lần nữa xác định một chút, nàng xác thực không nhìn thấy hắn.

" Ta không có giết đứa bé kia."_ Nàng khàn giọng cười, trầm mặc 1 hồi, lại nói:" Ta đã sống lâu hơn so với ngươi rồi."

Sau đó hắn thấy nàng đi về hướng trang đài (******), từ trong bàn trang điểm, lấy ra 1 cây chủy thủ (*******). Hắn liền nhất thời luống cuống, cây chủy thủ kia là hắn cho nàng, hắn đã không nhớ rõ lần đó là vì nguyên nhân gì mà giận nàng, chỉ nhớ hắn ném cho nàng cây chủy thủ, lạnh lùng nói:" Khi nào nghĩ thông suốt thì cho mình cái kết thúc đi, trẫm nhất định hậu táng ngươi".

(******) Trang đài: Phòng trang điểm của con gái thời xưa.

(*******) Chủy thủ: kiếm ngắn hoặc dao găm.

Nhưng nàng lại thủy chung không tự sát, cho đến tận lúc hắn chết.

Tô Dư soi gương một chút rồi đem cây chủy thủ rút ra, ngưng thần nhìn lưỡi dao lạnh lẽo, sắc bén kia một lát, nụ cười trên môi nàng lúc này so với lưỡi dao còn lạnh hơn. Sau đó, nàng không chút do dự hướng chủy thủ về phía cổ tay mình.

Hắn muốn cản nàng, nhưng cánh tay lại lần lượt xuyên qua nàng, nàng vô tri vô giác không hề hay biết. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn cổ tay nàng phun ra máu tươi, xuyên qua thân thể hắn, khiến hồn phách hắn lờ mờ cảm giác được một chút ấm áp…

"A Dư."_ Sự ấm áp này khiến hắn hoảng sợ, hắn kìm lòng không được gọi ra nhũ danh của nàng, luống cuống nhìn nàng té xuống đất, nhìn máu tươi của nàng không ngừng trào ra, nhìn sắc mặt của nàng càng ngày càng trắng bệch…

Hắn đột nhiên có một cảm giác rất rõ ràng hiện lên trong lòng mình.

Hắn có lẽ không thương nàng, nhưng hắn biết rõ, hắn nợ nàng. Hơn nữa còn nợ rất nhiều….

Hắn là hoàng đế, là cửu ngũ chí tôn, hắn chưa từng có cảm giác bất lực như vậy….Đột nhiên hắn rất muốn đền bù nàng, nhưng hắn biết rõ, hắn đã không còn cơ hội nữa rồi. Bỗng chốc trước mặt hắn tối sầm lại, hắn hoàn toàn không nhìn thấy nữa, giống như hắn đã hồn phi phách tán.

Cho đến khi tỉnh lại lần nữa, đã có hoạn quan nói cho hắn biết….bây giờ là tháng 7 năm Kiến Dương thứ 2.

Ý thức của hắn một mảnh mơ hồ, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, cho đến lúc lâm triều mới từ từ sáng tỏ. Hắn liền nhớ ra hôm nay sẽ phát sinh một chuyện, vì vậy sau khi hạ triều liền vội vàng chạy về Thành Thư điện, sau đó….hắn nhìn thấy Tô Dư đã quỳ ở đó thật lâu.

Tác giả có lời muốn nói (không phải lời của editor): Kỳ thật sau này sẽ từ từ giải thích rõ ràng nhưng bây giờ nói đại khái trước một chút….

Đây là đồng thời trọng sinh~~nam chủ biết rõ mình trọng sinh đến ngày nữ chính bị phạt quỳ, còn nữ chính là trọng sinh từ nhỏ nhưng lại không biết mình được trọng sinh….

Cho nên nàng vẫn nghĩ mình đang nằm mộng….

Nhưng là sau này……Khụ, trước hết không lộ bài…._(:3"<>

(*****) Lễ Phất Hễ: là ngày lễ cổ truyền của Trung Quốc, được tổ chức vào ngày mồng ba tháng ba hay còn gọi là Phất Hễ hoặc tiết Thượng tị. Ngày này mọi người thường đến cầu phúc cạnh bờ sông, đạp thanh du xuân, xua đuổi bệnh tật.

4. Chương 3: Đối Mặt

Bọn họ cứ đứng như vậy hồi lâu. Hắn nhìn nàng, trong đầu xẹt qua từng màn chuyện cũ; còn ánh mắt của nàng thì thủy chung bất động, theo thời gian, đáy lòng nàng từ từ dâng lên vài phần lãnh khí, đồng thời cũng có vài phần sợ hãi, nhưng lại thủy chung không lộ ra nửa điểm.

Nàng luôn cho rằng mình che giấu rất tốt, từ trước đến giờ nàng luôn ở trước mặt hắn che giấu tâm tư như vậy, luôn luôn dè dặt, không bao giờ ngoại lệ. Nhưng lần này……lại có ngoại lệ.

Lúc hắn đưa tay đụng vào gò má nàng, trong nháy mắt, nàng liền không nhịn được run lên, lộ vẻ bối rối lùi về phía sau nửa bước. Sau đó, khi nàng thấy tay của hắn vẫn còn khựng ở đó thì mới hồi thần lại, mạnh mẽ áp xuống suy nghĩ trong lòng, cúi thấp người, lộ vẻ vô cùng cung kính:"Bệ hạ…"

Nhìn ánh mắt của nàng, Hạ Lan Tử Hành cảm thấy vô lực 1 hồi, cảm giác vô lực này giống như kiếp trước….hắn trơ mắt nhìn nàng cắt cổ tay ngã xuống đất.

Khi đó ở trước mặt nàng, hắn chỉ là một luồng cô hồn không thể cứu được nàng, hôm nay, tuy hắn có thể đứng ở trước mặt nàng, nhưng lại không biết nên đối mặt với nàng như thế nào.

Mặc dù hiện tại trong trí nhớ của nàng, còn chưa xuất hiện đủ loại thống khổ của rất nhiều năm sau, nhưng hắn biết rõ, những thống khổ 2 năm nay hắn ban cho nàng, đã quá đủ.

Hắn ngay cả nói cũng không biết nên nói gì, cứ như vậy truyền nàng tới gặp.

Áp chế cảm giác hoảng loạn, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng tìm ra đề tài thích hợp, chậm rãi hỏi nàng:" Vì cái gì không cho thái y xem thương thế của ngươi?"

" Thái y¿'_ Tô Dư sững sờ, bây giờ mới ý thức được hắn đang nói việc Lê thái y đến Tễ Nhan cung ăn 'canh bế môn', kinh sợ trên mặt rất nhanh liền biến mất không còn chút gì, nàng im lặng quỳ xuống, giọng nói không cảm xúc:" Bệ hạ thứ tội, thần thiếp không biết đó là người bệ hạ phái tới."

" Không biết là người trẫm phái tới? Như thế nếu đó là người của Chương Nhạc Phu Nhân, người liền không gặp à¿'_ Hạ Lan Tử Hành cơ hồ là bật thốt, nhưng vừa nói xong liền ngậm chặt miệng, trong lòng hận không thể tát bản thân một cái. Hắn là thực sự có hảo ý, hắn vốn muốn nói với nàng:" Nếu quả thật là người Chương Nhạc Phu Nhân phái tới ngươi cũng không thể không gặp, trị thương luôn quan trọng."_ Nhưng lời này có bao nhiêu hồ đồ chứ? Hắn biết rõ Chương Nhạc Phu Nhân nhất định sẽ không tha cho Tô Dư, cho dù nàng ấy có thỉnh thái y đến cũng không phải là có hảo tâm gì, vậy tại sao còn trách nàng không muốn gặp?

Quả nhiên thần sắc Tô Dư trở nên lạnh lẽo, trong chớp mắt đã cho hắn đáp án:" Ân, nếu là người Chương Nhạc Phu Nhân phái tới, thần thiếp tuyệt đối không gặp."_ Câu nói kế tiếp, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn. Chỉ thấy nàng ngẩng đầu lên, không hề che giấu lãnh ý trong ánh mắt:" Thần thiếp sẽ không tiếp nhận bố thí của nàng."

Hắn liền không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Hắn nhớ rõ….kiếp trước cũng giống như vậy, cho dù Tô Dư có sợ hắn thế nào, thời điểm thấy hắn cẩn thận, cung kính thế nào. Thì chỉ cần nhắc tới Chương Nhạc Phu Nhân, nàng liền nửa điểm không sợ, luôn mang bộ dáng cho dù lúc này hắn muốn mạng của nàng, nàng cũng tuyệt không yếu thế.

Nhưng đến tận lúc hắn chết đi hắn cũng không lấy mạng nàng. Nếu không…hắn làm sao có duyên biết rõ những chuyện này, làm sao có thể đền bù cho nàng.

Thấy hắn không nói lời nào, đáy lòng Tô Dư cơ hồ bị sự sợ hãi từ từ đánh tan – Mỗi lần gặp tình huống này nàng đều như thế, nhất thời thoải mái miệng lưỡi rồi hối hận không kịp, lần sau có lẽ vẫn sẽ như vậy. Bởi vì nàng bây giờ…ngoại trừ tranh với bên ngoài chuyện này, thực sự không còn cái gì có thể tranh nữa.

" Ngươi…"_ Hoàng đế im lặng một cách mất tự nhiên bỗng mở miệng, mang thần sắc ảm đạm Tô Dư chưa từng thấy, phất tay cho nàng đứng dậy:" Đừng quỳ, vừa rồi ngươi cũng không biết là người trẫm phái tới, bây giờ thì biết rồi."

Giọng điệu có vài phần sa sút tinh thần cùng ảo não. Đột nhiên hắn khựng lại, nghiêng đầu phân phó cung nhân:" Đi truyền ngự y đến Thành Thư điện."

Ngự y?!

Tô Dư kinh ngạc trợn tròn mắt. Ngự y cùng thái y là hoàn toàn bất đồng, ngự y chỉ phụ trách xem bệnh cho đế hậu, tuyệt không khám bệnh cho phi tần, ngay cả sủng phi cũng không có quyền này – thậm chí Chương Nhạc Phu Nhân tay nắm Phượng ấn cũng không thể.

Nàng sao….trong ngày thường ngay cả thái y còn lười quan tâm đến nàng, vậy mà hôm nay lại được ngự y trực tiếp chẩn trị ư?

Kinh ngạc của nàng càng ngày dày đặc, nhìn nhạt đế vương trước mắt, không biết hắn muốn làm gì.

Hoàng đế cầm tay nàng không buông, nhìn xuống mâu quang có phần do dự của nàng, suy nghĩ một chút, cuối cùng giải thích:"Quý Tần ngươi..ngươi đừng đa tâm…."

" Thần thiếp cái gì cũng không nói."_ Tô Dư hạ mắt nói một câu như vậy, cho dù ai cũng nghe ra được nửa câu còn lại là:" Bệ hạ ngài chột dạ cái gì?"

Hoàng đế liền lúng túng ho khan một tiếng, nhìn bốn phía xung quanh:" Trước….ngồi đi."

Nàng tùy ý để hoàng đế đỡ nàng, cho đến khi hắn ngừng cước bộ thì cũng dừng theo. Đó là hồ giường, cao đến đầu gối nàng. Hoàng đế muốn nàng hồ tọa (1)? Đáy lòng liền cười lạnh một tiếng, cánh tay khẽ vùng vẫy, gỡ tay hắn ra, cúi đầu lùi lại nửa bước, nàng giương mắt nói:" Bệ hạ, hồ tọa bất nhã."

" Chân của ngươi…."_ Hoàng đế cực kì bất đắc dĩ nhìn nàng.

Tô Dư im lặng không nói, nàng mới không tin hoàng đế sẽ để ý đến thương thế trên chân nàng mà không cho nàng ngồi chính (1), khách quan hơn, nàng tin rằng hoàng đế là cố ý tìm lỗi cho nàng – tuy cảm thấy hoàng đế không phải là loại người vô sỉ như vậy, nhưng ý này so với ý hoàng đế muốn tốt cho nàng còn dễ tin hơn nhiều.

Hoàng đế thấy vậy liền nhíu mày:" Cứ ngồi xuống trước đã được không?"

Tô Dư cúi đầu nói:" Bệ hạ, thương thế trên đùi thần thiếp không có nghiêm trọng như vậy."

" Ngươi quỳ suốt 2 canh giờ"_ Hoàng đế có chút gấp, chỉ thấy Tô Dư bình tĩnh giương mắt lên:" Thần thiếp biết rõ."

Quả thực dầu muối không vào.

Cũng may ngự y kịp thời đến phá vỡ cục diện bế tắc trong điện, hoàng đế liền phất phất tay:" Đỡ Quý Tần đi tẩm điện nằm đi."

Tô Dư thần sắc không đổi cúi đầu chào:" Thần thiếp cáo lui."

Ngự y là phụng chỉ của hoàng đế, tất nhiên không dám chậm trễ, ngay lập tức bắt đầu tra bệnh, mở đơn thuốc, cuối cùng còn dặn dò rất nhiều. Các lời dặn của thái y, Tô Dư đều tỉ mỉ ghi nhớ, vừa nghĩ tới thống khổ trên đùi khi tiết trời mưa dầm, nàng liền không nhịn được rùng mình.

Về phần thuốc này..nàng đưa tay ngăn y nữ định bôi thuốc cho mình lại, thản nhiên nói:" Không vội, bản cung đi tạ ơn trước đã."

Trong chính điện, Hạ Lan Tử Hành đã chờ sẵn, thấy nàng từ tẩm điện đi ra liền nghênh đón, làm như tùy ý, không dấu vết đỡ tay nàng lên, cười hỏi:" Như thế nào?"

Không hề cho nàng cơ hội hạ bái.

Tô Dư mấp máy môi:" Không có gì đáng ngại…."

"…."_ Hoàng đế khựng lại trong chớp mắt _" Thật à?"

Hắn đặc biệt không lưu ngự y lại hỏi chuyện, là vì muốn chính miệng hỏi nàng. Lại không ngờ nàng cứ như vậy nói một câu "Không có gì đáng ngại", giống như lúc nãy hắn không cho nàng cơ hội hạ bái, nàng cũng không cho hắn cơ hội hỏi nàng.

Cho dù ngự y có chẩn trị tốt…thì vô luận thế nào, chẩn đoán bệnh cũng không thể chỉ có một câu không đau không nhột "Không có gì đáng ngại" được.

" Ngự y đã mở thuốc…"_ Tô Dư trả lời _"Thần thiếp sẽ cẩn thận."

"Nha…"_ Hạ Lan Tử Hành từ từ nhận ra chính mình hoàn toàn không biết nói gì khi đứng bên cạnh nàng, thái độ của nàng cùng các phi tần khác thực quá khác biệt – đương nhiên, tất cả đều là do hắn ban tặng, chính hắn là người làm, bây giờ cũng không thể trách ai được. Đời trước, mặc dù không có lần gặp này, nhưng thái độ Tô Dư đối với hắn cũng không sai biệt lắm, lần nào gặp hắn cũng chỉ có vô tận chán ghét, hoàn toàn không có chút luống cuống nào.

Đáng đời hắn không biết nói gì!

Yên lặng nửa ngày, cuối cùng Tô Dư cũng mở miệng:" Đa tạ bệ hạ. Bệ hạ nếu không có việc gì….thần thiếp xin cáo lui."

" Chờ một chút."_ Hắn lập tức gọi nàng lại, cảm thấy nên giải thích với nàng, suy nghĩ chốc lát, cuối cùng chậm rãi nói:" Hôm nay trẫm…không phải thật sự muốn cho ngươi tạ tội với Chương Nhạc Phu Nhân."

Tô Dư có chút nghi hoặc, nhưng cũng do thói quen lười nhiều lời với hắn, nên chỉ cười nói:" Thần thiếp cũng không phải tạ tội."

Chương Nhạc Phu Nhân dù sao cũng do 1 tay gác hắn đề bạt, nếu sau khi trọng sinh hắn đột nhiên thay đổi thái độ với nàng ấy, không khỏi quá mức kỳ quái. Mặc dù hắn rất muốn giải thích những điều này với nàng nhưng lại không thể nói được. Hiện tại nàng đối với hắn chán ghét, sợ hãi, cùng không tín nhiệm, nếu như nói với nàng chuyện thể lý giải như vậy, nàng đại khái sẽ nghĩ rằng hắn điên rồi.

Lòng hắn trầm xuống, cuối cùng bồi thêm một câu:" Trẫm chỉ muốn cho Chương Nhạc Phu Nhân một cái mặt mũi."

Tô Dự nhịn không được trêu chọc:" Bệ hạ rất liên tục cho Phu Nhân một cái mặt mũi."

Chưa từng không nể mặt nàng ấy bao giờ.

Hoàng đế hôm nay cảm giác mình từ đầu đến cuối đều là nói nhiều sai nhiều, tuy mỗi một câu đều có hảo ý, nhưng tất cả lại đều chọc trúng chỗ đau của nàng.

Hắn không giải thích nữa, chỉ ngậm miệng, không nói thêm gì. Hắn không biết phải nói với nàng điều gì, khoảng cách giữa 2 người quá lớn, hắn nói gì nàng cũng cho là không đúng, giống như lúc trước nàng làm gì hắn cũng cho là không đúng.

Tô Dư thoái lui Thành Thư điện, vừa ra khỏi điện liền thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như được đại xá. Chiết Chi liền tiến lên vịn lấy nàng, do dự nhìn nàng:" Nương nương, ngài…không sao chứ."

" Không có việc gì."_ Nàng liếc nhìn ngự tiền cung nhân, mỉm cười lắc đầu.

Trở lại Tễ Nhan cung, nàng mới đem tất cả mọi chuyện vừa rồi nói với Chiết Chi. Chiết Chi nghe xong liền không khép miệng được, đây có thể nói là chuyện ly kỳ nhất mấy năm nay từng nàng được nghe. Kinh ngạc nửa ngày, cuối cùng hỏi Tô Dư:"Bệ hạ hắn.. rốt cuộc có ý gì?"

" Ta làm sao biết hắn có ý gì¿'_ Tô Dư nhướng mày _" Dù sao cũng không phải ý tốt. Đại khái là phụ thân trong triều lại làm ra cái gì đi, ta cũng lười hỏi. Nếu hắn cảm thấy có thể khiến ta khuyên phụ thân cái gì thì hắn đã sai rồi, không bằng sớm không tiếp nhận, miễn cho lúc đó làm không được, tất cả tội lỗi đều đổ lên đầu ta."

Sau đó nàng liền nằm trên giường nhắm mắt lại. Tô gia bây giờ….còn có thể làm được gì trên triều chứ? Vài người có chức vị quan trọng trong triều gần như đã bị hắn thu thập, lần này hắn lại muốn làm cái gì nữa đây, chắc là muốn thu thập sạch sẽ…. Nàng vừa nghĩ tới liền thở dài, tự đánh giá từng câu từng chữ vừa rồi của hoàng đế, nhịn không được cười lạnh một tiếng.

Cấp cho Chương Nhạc Phu Nhân một cái mặt mũi. Đúng vậy, Diệp gia liên tục làm việc theo tâm tư của hắn như thế, hắn đương nhiên phải cấp cho gia tộc của họ một cái mặt mũi. Đâu giống như nàng, gia tộc của mình tranh đấu với hắn, cuối cùng thì thất bại, ở trước mặt hắn, nàng căn bản cũng chỉ chờ gánh tội thay gia tộc, còn đáng nói đến mặt mũi sao?

(1)_ Chú thích: Về "hồ tọa" cùng "ngồi chính"_ Ghế dựa sau này là do Tây vực truyền đến vào thời Đường. Vì vậy dáng ngồi tiêu chuẩn trước đó của người Hán là "ngồi chính", ngồi theo cách này trước tiên phải quỳ xuống sàn. Mu bàn chân áp xuống mặt sàn. Toàn bộ phần trên cơ thể đặt vào gót chân" có nghĩa là ngồi quỳ (Từ bạn bacom2). Còn ngồi ở trên giường "hồ tọa" chính là kiểu ngồi hiện tại của chúng ta, ngồi trên mặt ghế, chân rũ xuống dưới, nhưng vào thời điểm đó….lại bị cho là dáng ngồi bất nhã.

5. Chương 4: Hơn Hận

Giờ Tý (*), sau khi xử lý xong chính vụ Hạ Lan Tử Hành liền trở lại tẩm điện. Tầm mắt rơi vào bình sứ đặt trên bàn nhỏ đầu giường, nhíu mày, cầm bình sứ lên, vừa nhìn đã tức giận. Lập tức gọi cung nhân tới, lạnh giọng hỏi:" Đây là thuốc của Tô Quý Tần đúng không? Tại sao còn chưa đưa cho nàng?"

(*) Giờ Tý: Từ 23h tối - 1h sáng.

Cung nga kia liền khựng lại, nhìn thứ trên tay hoàng đế rồi quỳ xuống, ấp úng nói: " Bệ hạ thứ tội. Hôm nay….khi y nữ định bôi thuốc cho Quý Tần nương nương, nương nương liền nói muốn đi tạ ơn trước… thuốc này vì vậy liền lưu lại chỗ này."

May mà lưu lại chỗ này, nếu bị lấy đi, hắn nhất định sẽ không biết rồi. Suy nghĩ một lát, cuối cùng hắn lấy hết dũng khí phân phó cung nhân:" Đi Tễ Nhan cung."

…Tễ Nhan cung? Một đám cung nhân trong điện nhất thời kinh ngạc. Từ ngày hoàng đế đăng cơ đến nay, hắn chưa bao giờ ghé Tễ Nhan cung lần nào. Cũng không có phi tần khác ở chỗ đó, chỉ có mình Tô Quý Tần ở, làm một vị cung chủ cung hữu danh vô thực.

Đoàn người đi đến Tễ Nhan cung, trước cửa cung, hoàng đế bước xuống bộ liễn, đưa tay ngăn Từ U đanh định thông truyền lại. Từ U liền nuốt trở vào lời định nói, im lặng đi theo hoàng đế.

Cả Tễ Nhan cung đều cực kỳ an tĩnh, so với bất kỳ cung điện nào cũng đều yên tĩnh hơn rất nhiều. Một đường thẳng tiến Trinh Tin điện, hắn không hề nhìn thấy bất cứ cung nhân nào, cho đến khi bước vào cửa điện Trinh Tin, hắn mới bắt gặp một cái cung nga, nàng ta sững sờ trong giây lát rồi mới tiến lên hạ bái:" Bệ hạ thánh an."

Là Chiết Chi.

Hắn dừng bước, cúi đầu nhìn cung nữ trước mắt, nói:" Bình thân."

Nhưng Chiết Chi lại không đứng dậy, quỳ rạp trên mặt đất khẽ run rẩy, nhẹ nhàng nói:" Bệ hạ…….Quý Tần nương nương đã…đã ngủ rồi."

Nàng quỳ theo đúng phương hướng, vừa vặn ngăn cửa điện lại, rõ ràng có ý không cho hắn đi vào.

Hắn nhìn nhạt Chiết Chi:" Đã biết, trẫm chỉ vào xem một chút."

Lời đã nói đến như vậy, cho dù là ai cũng sẽ hiểu hắn có ý gì – hắn muốn Chiết Chi tránh ra. Chiết Chi cũng tự biết không thể giả bộ nghe không hiểu, đành cắn cắn môi, dập đầu nói:" Bệ hạ thứ tội. Quý Tần nương nương đã lâu chưa diện thánh, hôm nay nếu có chỗ thất lễ… Xin bệ hạ đừng trách tội."

Chiết Chi nói kiệt lực bình tĩnh, trong lòng cũng biết lời nói của mình không khác nào tìm đường chết. Nhưng mỗi lần hoàng đế giận Tô Dư, nàng ít nhiều gì cũng bị liên lụy, thậm chí nàng bị phạt so với Tô Dư còn nặng hơn vài phần. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, dù nói thế nào, Tô Dư cũng là một Quý Tần, lại có quan hệ họ hàng với Hoắc lão tướng quân, hoàng đế cho dù không nể mặt Tô gia của nàng, cũng phải bận tâm thể diện của Hoắc lão tướng quân. Nhưng Chiết Chi thì khác, chỉ là một cái cung nữ, vừa vặn có thể gánh tội thay Tô Dư.

"Chiết Chi."_Nàng nghe giọng nói lạnh lùng của hoàng đế, toàn thân không nhịn được run một trận, hoàng đế ngừng lại một chút, ngữ điệu không chút gợn sóng:" Ngươi tránh ra, hôm nay trẫm sẽ không làm tổn thương nàng."

"Bệ hạ…"_ Chiết Chi lại muốn biện luận, bởi hôm nay hoàng đế dường như phá lệ kiên nhẫn hơn bình thường. Nhưng cung nhân bên cạnh lại không cho nang cơ hội này, hai hoạn quan tiến lên đem nàng đẩy ra, nhường đường cho hoàng đế tiến điện.

Trong điện trống trơn, cũng không còn cung nhân nào khác. Hoàng đế trực tiếp đi vào tẩm điện, thì thấy Tô Dư quả thực đang ngủ.

Hắn đi tới ngồi bên giường nàng, ngưng thần nhìn khuôn mặt của nàng. Kỳ thật Tô Dư cũng là một tiểu mỹ nhân, vừa có nét mảnh mai, thanh thoát; lại vừa có vài phần quyến rũ của các cô gái dị tộc – nàng là ngoại tôn nữ của Hoắc lão tướng quân, mà phu nhân Đóa Kỳ của Hoắc lão tướng quân lại là Cận Nghiêng công chúa.

Trong giấc ngủ, Tô Dư hơi nhíu mày, không biết đang mơ cái gì. Hắn nhìn nàng tuy đang giữa hè nhưng vẫn đắp chăn khi ngủ thì không khỏi nhíu mày: Nàng không thấy nóng sao? Đặc biệt trên đùi còn có vết thương, không sợ làm nặng hơn sao?

Có nên đánh thức nàng dậy hay không?

Hắn chần trừ nửa ngày, giống như việc này so với đại sự trên tấu chương còn khó quyết định hơn.

Thật lâu sau, hắn nặng nề thở dài, phất tay phân phó cung nhân đi theo mình một câu:" Tất cả lui ra."

Sau đó lại chần trừ thật lâu.

" A Dư…."_ Hắn rốt cuộc cũng mở miệng, mang theo chút kinh hãi, cả kiếp trước lẫn kiếp này, đây là lần đầu tiên sau rất nhiều nắm hắn gọi lại cái tên này.

Tô Dư giống như nghe thấy, lại giống như không ý thức được, chỉ nhíu mày "Ừ" một tiếng rồi không nói gì nữa.

" A Dư?"_ Hắn lại kêu một lần nữa, sau đó nhẹ nhàng cười khổ một tiếng rồi sửa lại áo ngủ bằng gấm bị nàng làm nhăn.

Lông mày Tô Dư càng chau chặt hơn, sau đó lông mi bỗng run lên, nàng lặng lẽ mở mắt ra. Cơ hồ khi nhìn thấy người ở trước mặt mình, nàng lập tức ngồi dậy, tiện đà muốn hành đại lễ trên giường.

"……"_ Hoàng đế đưa tay ngăn nàng lại _" Nằm đi, trẫm chỉ là…"_ Hắn lấy ra bình sứ kia _" Người để quên thứ này ở Thành Thư điện."

Ánh mắt Tô Dư rơi vào bình sứ kia, nhìn lạnh trong chốc lát, cuối cùng vẫn đưa tay tiếp nhận, cứng nhắc nói một câu: "Tạ bệ hạ."

Nàng cũng không phải thật sự "quên" thuốc này ở Thành Thư điện, nàng là căn bản không có ý dùng. Nàng đã hoàn toàn mất tín nhiệm đối với hoàng đế, nên những vật như thế này, nàng ngay cả đụng cũng không dám đụng.

Hạ Lan Tử Hành đối với việc này cũng hiểu rõ trong lòng, chỉ là….tình hình bây giờ, hắn chưa thể chọc thủng hoài nghi của nàng được.

" Trẫm đi đây."_ Hắn đứng người lên, không trì hoãn đi ra ngoài 2 bước, bỗng hắn dừng lại, nhẹ nhàng cười nói:" Trời nóng thế này còn đắp chăn dày như vậy, cẩn thận kẻo vết thương lại nặng hơn."

Hắn tràn đầy chờ mong câu trả lời của Tô Dư, nhưng chốc lát sau, sau lưng hắn chỉ truyền tới một chữ không có nhiệt độ:" Vâng."

Hắn đành rời đi.

Từ Tễ Nhan cung đi ra, Hạ Lan Tử Hành ảo não không thôi. Rõ ràng là muốn đền bù tổn thất cho nàng….hắn cảm thấy hắn có thể trùng sinh là do lão Thiên muốn hắn bù đắp cho nàng, nhưng mỗi lần hắn đối mặt với nàng, hắn lại không biết nên làm như thế nào. Hắn chỉ muốn đối tốt với nàng, nhưng nàng lại hoàn toàn không cảm kích.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, chỉ sợ vô luận hắn làm bất cứ thứ gì, nàng cũng sẽ không tha thứ cho hắn dù chỉ một chút.

Tựa như một cái đầm không có lối thoát vậy.

Tay vô tình tìm tòi trong tay áo, hắn liền cảm thấy nơi cổ tay thiếu mất vật gì. Chuỗi hạt tử đàn lúc nào cũng đeo bên mình không biết đã mất tự lúc nào, chắc hẳn đã làm rơi ở Tễ Nhan cung rồi.

Hạ Lan Tử Hành nhịn không được cười một tiếng: Ngay cả lão Thiên đối với hắn cũng có ý bất mãn, bắt hắn phải quay lại đó một chuyến mà.

" Quay lại Tễ Nhan cung."_ Hắn cũng không giải thích thêm nửa câu nào về việc tại sao lại không hồi cung ngay, nên một đám cung nhân cũng chỉ biết làm theo.

" Đều chờ ở bên ngoài."_ Hắn ở cửa cung ném ra những lời này. Vừa rồi ở Trinh Tin điện, hắn cũng kêu cung nhân lui ra như vậy; còn lần này hắn dứt khoát một mình đi vào nhìn nàng.

Bước vào cửa Trinh Tin điện, hắn dừng bước ở bên ngoài tẩm điện, nghe giọng nói lạnh như băng của Tô Dư truyền ra:" Ném đi, hắn cho cái gì, ta cũng tuyệt đối không dùng."

Tất nhiên là nói lọ thuốc kia.

Chiết Chi ở bên nhẹ giọng khuyên bảo:" Nương nương cần gì như vậy…… bệ hạ nếu muốn nương nương không tốt, cũng không cần dùng loại biện pháp này để hại nương nương."

" Hắn còn không dám làm ra những chuyện thế này sao¿'_ Tô Dư nghiến răng nghiến lợi nói, mang theo lãnh ý rõ ràng _" Ta không biết hắn muốn an bài cái gì, cũng không muốn biết hắn đang an bài cái gì, đời này ta không muốn cùng hắn có bất kì quan hệ nào nữa. Hắn cứ việc làm hoàng đế của hắn, ta cứ việc làm kẻ bị chồng ruồng bỏ của ta, ai cần hắn không duyên cớ bố thí!"

Trong lòng hắn đau nhứt một trận.

Đây là lần thứ hai hắn nghe từ "bố thí" này từ trong miệng Tô Dư. Lần đầu tiên chính là…."Thần thiếp sẽ không tiếp nhận bố thí của nàng", đó là nói Chương Nhạc Phu Nhân.

Còn lần này chính là hắn.

Ở trong mắt nàng bọn họ đều giống nhau, điều này cũng không thể trách nàng, hắn quả thực đã đối xử quá độc ác với nàng.

Hắn tinh tường nhớ rõ, đời trước càng về sau..Thân thể của nàng càng không được tốt, nhưng hắn lại chưa bao giờ chủ động truyền thái y cho nàng, trong lòng còn vô cùng bình tĩnh chờ nàng chết. Nhưng nàng mỗi lần như vậy đều kiêng cường vượt qua, ngoan cường đến mức hắn phải líu lưỡi.

Cũng không biết có phải là do lúc trước nàng đã từng thề sẽ sống lâu hơn hắn hay không.

Hình ảnh của hai đời liên tiếp xẹt qua trước mắt, khiến tim của hắn không ngừng đập mạnh hơn, làm cho khó chịu khôn tả. Hắn che ngực, cắn răng không hé ra nửa tiếng, trong đầu không ngừng xuất hiện những hình ảnh không thể xóa mờ.

Hắn nợ nàng như thế nào, từng bức tranh của nàng, còn có….những giọt máu ấm áp của nàng xuyên qua linh hồn hắn.

Đó là cảm thụ duy nhất sau khi hắn chết đi, hắn vốn cho rằng mình đã là một luồng cô hồn vô tri vô giác đối với mọi vật trên đời, lại không ngờ rằng mình còn có thể cảm thấy sự ấm áp, sự ấm áp của những giọt máu đỏ tươi rơi vào lòng hắn.

" Hắn không phải muốn diệt Tô gia của ta sao¡'_ Bên trong vẫn tiếp tục nói chuyện, giọng nói lạnh đến thấu xương _" Hắn là vua của một nước mà ngay cả mánh khoé này cũng dùng, đừng nói bây giờ ta cái gì cũng không biết, cho dù ta biết rõ cũng tuyệt không nói với hắn. Ta thực khờ, đã để cho hắn lừa gạt mình một lần, nhưng tuyệt sẽ không có lần hai đâu."

Âm thanh Tô Dư có chút rung động. Đó là khoảng thời gian hắn đối với nàng tốt nhất, nhưng cũng là ký ức đáng sợ nhất của nàng. Khi đó nàng thật ngốc, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy phu quân của mình cực kỳ tốt với mình, mà không hề nhận ra hắn chỉ đang lợi dụng mình, từ lúc thành thân với mình đã bắt đầu lợi dụng.

Hạ Lan Tử Hành không dám nghe tiếp, nhưng lại cố ép mình phải nghe tiếp. Hắn muốn biết, nàng rốt cuộc hận hắn nhiều như thế nào, hắn rốt cuộc đã nợ nàng nhiều như thế nào.

Nàng nói lúc trước nàng thật ngốc, hắn cũng cảm thấy lúc trước hắn thật ngốc – hắn lợi dụng một cô gái đối với hắn tràn đầy tín nhiệm, sau đó vứt bỏ nàng như một đôi hài cũ, không chỉ thế….hắn còn cảm thấy đó là lẽ đương nhiên, cảm thấy lúc trước nàng cũng lợi dụng hắn như vậy.

Trong tẩm điện Tô Dư trầm mặc một hồi, dường như đã hồi phục lại được một chút tâm tình, ngước mắt nhìn Chiết Chi, nhẹ mỉm cười:" Ta mặc kệ lần này hắn là muốn lợi dụng ta, hay là muốn Tô gia để xuống đề phòng, hắn cứ việc làm đi. Ta chính là chết, cũng không tin hắn nửa câu."

Nàng nói bình tĩnh như vậy, trong đó phải có bao nhiêu ngoan ý. Ngoài điện Hạ Lan Tử Hành không tiếng động cười khổ, bàn tay hướng về phía cửa định đẩy ra, nhưng cuối cùng lại rụt trở về.

Hắn quay đầu trở về, chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ nhu nhược như vậy. Nhưng hắn bây giờ quả thật không biết nên đối mặt với Tô Dư như thế nào, lại càng không biết hắn nên làm thế nào để bù đắp cho

nàng.

6. Chương 5: Thỉnh An Sáng Sớm

Hôm sau Tô Dư theo lệ thường đi Huệ Tức cung thỉnh an sáng sớm.

Tối hôm qua chuyện hoàng đế bãi giá Tĩnh Nhan cung đã được lan truyền nhanh chóng, nên bây giờ khắp hậu cung đều biết: Hoàng đế đi gặp Tô Quý Tần.

Tô Dư cũng rõ ràng, ngày thỉnh an sáng sớm này sẽ phát sinh cái gì.

Chiết Chi đỡ nàng vào điện, trước sau như một im lặng hạ bái – nói là hạ bái, nhưng nàng cũng chưa từng cùng vị Chương Nhạc Phu Nhân này nói 1 chữ "An".

Còn chưa ngẩng đầu lên, thanh âm trong trẻo của Chương Nhạc Phu Nhân đã truyền đến, mang theo một chút miệt ý (miệt thị) chậm rãi hỏi:" Ồ, Tô Quý Tần? Bản cung còn tưởng hôm nay không gặp được ngươi chứ?"

Tô Dư thẳng người lên, khẽ cười, ôn hòa nói:"Phu nhân cớ gì nói như vậy?"

Chương Nhạc Phu Nhân vui vẻ so với nàng còn nhiều hơn, từ trên cao nhìn xuống nàng nói:" Không phải sao? Ngày hôm qua bản cung cũng đâu thấy ngươi đến?"

Đúng vậy, hôm qua nàng không có đến, đó là vì chân nàng quá đau – kỳ thật lúc trước mỗi khi rãnh rỗi nàng cũng không đến, Chương Nhạc Phu Nhân lúc đó cũng lười phản ứng với nàng, lúc này hỏi tới, chẳng qua là vì hoàng đế tối hôm qua đã đi 1 chuyến đến Tễ Nhan cung của nàng thôi.

Tố Dư chỉ mỉm cười không đáp. Ngân nga hỏi nhiều như vậy, mục đích duy nhất không phải là để nàng quỳ thêm chốc lát sao? Dù sao cũng chịu phạt, nàng lười phải cùng Diệp Cảnh Thu nhiều lời.

Quả nhiên, nàng không nói lời nào, Chương Nhạc Phu Nhân cũng không để ý tới nàng, quay đầu cùng các cung tần khác chậm rãi nói chuyện, hiển nhiên "đã quên" gọi nàng đứng dậy.

Một đám tần phi đều rất ăn ý, hoàn toàn xem nàng như không khí.

Những chuyện như thế này cũng không phải lần đầu nàng trải qua trong suốt hai năm nay, hơn nữa qua những giấc mộng của nàng, nàng cũng biết sau này nó sẽ vẫn còn tiếp diễn. Nên bây giờ nàng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện hoàng đế đừng đến đây. Bởi nàng vẫn mơ hồ nhớ rõ, ở trong một mộng cảnh, cũng là cùng loại tình cảnh này, nàng quỳ trong điện cơ hồ đã gần mất hết thể diện, thì hoàng đế bỗng tiến điện……liếc nhạt nàng một cái:" Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Cung nhân Huệ Tức cung liền rất tự giác đem nàng đỡ ra ngoài điện – quỳ tiếp.

Chỉ mong không phải hôm nay, tổn thương trên đầu gối nàng còn chưa khoẻ, nếu bị mang ra ngoài quỳ, quả thực là sống không bằng chết.

Bỗng âm thanh "Bệ hạ giá lâm" của hoạn quan truyền đến, trong lòng Tô Dư "lộp bộp" một tiếng, âm thầm cười khổ:" Lão Thiên, ta rốt cuộc đã đắc tội gì với ngươi? Tại sao cứ hành hạ ta như thế hả?"

Hạ Lan Tử Hành vào điện, ánh mắt rơi vào cái bóng lưng mảnh mai kia. Thành thật nói, hắn không nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra – từ 2 ngày trước sau khi hắn trọng sinh, hắn liền bắt đầu đối tốt với Tô Dư, cho nên chuyện tình 2 ngày nay đều hoàn toàn bất đồng với đời trước.

Một đám cung tần đồng loạt hành lễ hạ bái, nói:" Bệ hạ thánh an."

Hoàng đế tùy ý đáp "Bình thân", rồi dừng chân bên cạnh Tô Dư. Hắn nhận ra xung quanh mình bỗng yên tĩnh dị thường, giống như mọi người đều đang tò mò nhìn xem hắn sẽ làm cái gì.

Hoàng đế bình tĩnh nhìn xung quanh, trầm ngâm một hồi, sau đó mở miệng, dùng giọng điệu lãnh đạm thường thấy:" Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Tô Dư toàn thân lạnh lẽo.

Trong mộng của nàng, ước chừng là không muốn trả lời; nên bây giờ nàng cũng không biết phải đáp lời như thế nào.

Tóm lại là im lặng, trong lòng nàng chỉ đành ai thán một tiếng.

Bỗng một cánh tay cầm lấy tay nàng từ phía sau, còn chưa đợi nàng phản ứng đã dùng sức kéo lên, từ từ đem nàng đỡ dậy.

Tô Dư bối rối quay đầu nhìn lại, sau đó nhẹ hít một hơi lãnh khí bình tĩnh tâm thần, cúi đầu khẽ nói:" Tạ bệ hạ."

" Ngươi…."_ Hạ Lan Tử Hành mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, 2 ngày nay, hắn phát hiện mỗi khi đối mặt với nàng thì mình sẽ luống cuống, lúng túng như vậy.

Nhưng hắn vẫn phải đối mặt nàng. Đời trước hắn đã tổn thương nàng nhiều như vậy, đời này hắn cũng không thể tiếp tục tránh nàng được. Hắn trầm giọng, hỏi nàng:"Chuyện gì xảy ra?"

Tô Dư mím chặt môi, không có ý định trả lời. Nhưng hắn vẫn thủy chung nhìn nàng, nhất định phải lấy được đáp án từ trong miệng nàng.

Tô Dư đành buông lỏng đôi môi trắng bệch, hời hợt nói:"Phu Nhân quên cho thần thiếp đứng dậy."

Nàng cảm thấy, đây là đáp án hắn muốn nghe nhất. Nàng cáo trạng như thế, tuyệt không ăn được quả ngon. Hắn chỉ cần dàn xếp ổn thỏa, buộc nàng phải tự cáo trạng, sau đó ngay trước mặt mọi người khiển trách nàng để làm nàng hoàn toàn mất sạch thể diện trước mắt bọn họ.

Hai hại cùng quyên lấy kia nhẹ(?), đạo lý này nàng không thể không hiểu.

Nàng khép hờ mắt, hắn cảm thấy cánh tay của nàng khẽ run lên.

Hoàng đế ngưng mắt nhìn nàng, nhìn khuôn mặt lạnh như sương trước mặt hắn, hắn cơ hồ cảm thấy nàng sẽ không bao giờ cười.

Nhưng hắn lại nhớ rất rõ bộ dáng cười thật lòng của nàng – thật ra hắn đã quên, quên từ rất lâu rồi, là những bức tranh kia đã khiến hắn nhớ lại.

Quên cho nàng đứng lên? Hoàng đế nhìn về phía Chương Nhạc Phu Nhân, rõ ràng là thần sắc bình thường, nhưng Chương Nhạc Phu Nhân lại nhận ra trong mắt hắn có ẩn giấu 1 tia khó chịu, cũng có chút không hài lòng, lạnh lùng nhìn nàng ta khiến nàng ta cơ hồ muốn nghẹn thở. Đến tận khi ánh mắt đó trở về trên người Tô Dư, Chương Nhạc Phu Nhân mới thở phào nhẹ nhõm, tiện đà nghe hoàng đế nói với Tô Dư:" Đi ngồi đi."

Chỉ 3 chữ ngắn ngủi, nhưng lại vô cùng ôn hòa.

" Dạ."_ Tô Dư lại phúc thân một cái, thấy hoàng đế vẫn chưa buông tay mình ra thì có chút nghi hoặc. Ngẩng đầu nhìn hắn một cái, hắn liền nghiêng người, nhường đường cho nàng.

Sau đó, thần sắc tự nhiên đỡ nàng đi qua….

Một đám tần phi cơ hồ sững sờ tại chỗ.

Đợi Tô Dư ngồi xuống, hoàng đế mới đi đến ghế chủ vị ngồi. Nhạt nhìn lục cung tần ngự vừa mới hồi thần, chậm rãi gọi một tiếng:" Phu Nhân."

Chương Nhạc Phu Nhân sợ run một lát mới phản ứng lại, đứng dậy khẽ chào:" Có thần thiếp."

" Tô Quý Tần trên đùi có thương tích, sau này miễn quỳ lễ."

Trong điện lại xuất hiện một tầng kinh ngạc.

Chương Nhạc Phu Nhân sững sờ, nhịn không được quay đầu quan sát Tô Dư, nhưng thấy nàng vẫn ngồi bình thản, ngay cả một chút cảm xúc cũng không có. Mà hoàng đế trước mặt…cũng như vậy, nhưng rõ ràng những lời vừa rồi, là có ý quyết định, hoàn toàn không có ý thương lượng với nàng ta.

Có thể nói, hắn là đang trách nàng ta vừa rồi đã trách phạt Tô Dư, chỉ là không muốn nặng lời trước mặt mọi người thôi.

Ý tứ trong đó, Chương Nhạc Phu Nhân tất nhiên hiểu rõ, có chút bừng tỉnh đại ngộ:" Thần thiếp xin ghi nhớ."

" Ngươi gần đây có mệt không?"_ Hoàng đế đột nhiên hỏi nàng ta.

Chương Nhạc Phu Nhân hơi nghi ngờ trong lòng. Sáng nay….không, hai ngày nay hành động của hoàng đế đều có chút khác thường, cũng không phải có gì không ổn, chỉ là hắn đột nhiên thay đổi thái độ với Tô Quý Tần. Nên bây giờ hắn đột nhiên hỏi nàng có mệt không, nàng liền không thể không nghi ngờ. Suy nghĩ 1 chút, không mặn không nhạt cười đáp:" Cũng tốt, chỉ là…"

" Cũng tốt¿'_ Nàng ta còn chưa nói hết, hoàng đế đã khẽ cười tiếp lời, trong mắt tràn đầy ân cần nói với nàng ta:" Tóm lại là không thoải mái. Như vậy đi, để Nhàn Phi cùng ngươi giải quýêt lục cung, ngươi cũng được nghỉ ngơi chút ít."

Cùng nhau giải quyết lục cung?!

Lần này Chương Nhạc Phu Nhân hoàn toàn bị kinh sợ, không biết hoàng đế có ý gì. Đối với Tô Quý Tần tính toán vòng vo thì thôi, tại sao còn đột nhiên tìm người đến phân quyền với nàng ta chứ.

Các tần phi khác cũng xôn xao một hồi, đều nhìn ra được vẻ kinh sợ trên mặt của Chương Nhạc Phu Nhân, nhưng họ lại không dám nhìn vẻ mặt lúc này của hoàng đế. Tuy các nàng không nhìn thấy, nhưng Chương Nhạc Phu Nhân lại nhìn thấy rất rõ, nụ cười kia của hắn, rõ ràng là tràn ngập lãnh khí khiến nàng ta không dám có nửa điểm nghi vấn.

Chương Nhạc Phu Nhân chỉ đành bình tĩnh lại, phục hồi thần sắc như bình thường rồi mỉm cười, nhẹ nhàng cúi đầu, hướng về phía Nhàn phi: "Vậy..làm phiền Nhàn Phi muội muội."

Nhàn Phi bên này vừa mới hồi thần, đã nghe được Chương Nhạc Phu Nhân nói vậy, liền cung kính nói:" Thần thiếp sẽ cố hết sức."

Trong lòng mọi người đều nghi hoặc, chuyện hôm nay rốt cuộc là như thế nào? Ngày hôm qua bất quá là hoàng thượng đối với Tô Quý Tần tốt hơn 1 chút, còn hôm nay ngay cả thế cục lục cung cũng vì nàng mà thay đổi.

Đây là cách tốt nhất sau khi Hạ Lan Tử Hành trằn trọc một đêm mới suy nghĩ ra – mặc kệ Tô Dư bây giờ đối với hắn là loại thái độ gì, hắn vẫn phải mang những gì kiếp trước đã nợ nàng trả cho nàng. Nhưng bây giờ cho dù hắn có đối tốt với nàng, nàng căn bản cũng không tiếp nhận – không chỉ không tiếp nhận, mà còn không hề che dấu sự kháng cự cùng chán ghét với hắn. Nếu thế, trước hết chỉ có thể làm cho cuộc sống của nàng ở hậu cung trôi qua thư thái một chút, mà bước đầu chính là không để Chương Nhạc Phu Nhân tiếp tục khó dễ nàng nữa.

Hắn biết rõ nàng và Chương Nhạc Phu Nhân không hợp nhau, nhưng nếu bình tĩnh xem xét, Chương Nhạc Phu Nhân cũng không có phạm sai lầm nào khác, về tình về lý hắn đều không thể đem nàng ta phác lạc (*) được. Vì vậy hắn chỉ tìm người đến phân quyền với Chương Nhạc Phu Nhân, Chương Nhạc Phu Nhân tự nhiên sẽ hiểu rõ ý hắn. Còn về lãnh ý lúc nãy hắn đối với Chương Nhạc Phu Nhân…hắn tựa hồ không khống chế được. Dù sau hắn đã từng nhìn thấy, Chương Nhạc Phu Nhân tỉnh táo thế nào sau khi hắn chết đi.

(*) Phát lạt: Xử lý, trách phạt.

Tỉnh táo đến mức làm cho hắn mặc dù đã trọng sinh sống lại vẫn còn cảm thấy lạnh tâm.

" A Dư"_ Hoàng đế hết sức tự nhiên gọi Tô Dư đang trở về Tễ Nhan cung lại, Tô Dư liền nghiêng người khẽ chào:" Bệ hạ thánh an."

Nàng đứng nghiêm che đi dung mạo, quy củ như một pho tượng gỗ xinh đẹp.

" Cung nhân của ngươi ở Tễ Nhan cung, trẫm đã phân phó Thượng Nghi cục bổ sung đủ cho ngươi rồi."_ Hắn cười nhạt nói. Lúc này ước chừng cũng nên đưa người đến, hắn nên nói trước để đỡ cho nàng sau khi trở về nhìn thấy nhiều người như vậy liền giật mình.

Tô Dư không dấu vết nhăn lại lông mày, khẽ nói:" Tạ bệ hạ."

" Thuốc kia..."_ Hoàng đế trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:" Ngươi nếu không muốn dùng.....thì đích thân truyền thái y đến bốc thuốc đi, đừng trì hoãn thêm."

Tô Dư ánh mắt hơi rét, hắn không lẽ đã biết cái gì rồi? Nhưng nghĩ lại, nếu hôm qua hắn nghe được những lời kia của mình, thì thái độ hôm nay chắc chắn sẽ không như vậy – đương nhiên cũng có thể có ngoại lệ, chính là hắn định tính kế cái gì, cho nên mới kìm nén cơn thịnh nộ với nàng.

Hoàng đế nhìn nàng ba lần phúc thân trước mặt mình, lần nào cũng chỉ nói một chữ "Dạ" còn vẻ mặt thì càng ngày càng mất tự nhiên. Im lặng hồi lâu, do dự nói:"A Dư ngươi...kỳ thật... không cần quy củ như vậy đâu."

Tô Dư cơ hồ muốn cười lạnh một tiếng, ngước mắt nhìn hắn, từ từ hỏi:" Vậy bệ hạ muốn thần thiếp thế nào? Thần thiếp làm sao dám đánh mất quy củ, thậm chí gần đây còn đang muốn luyện tập thêm, để ngày sau có thể thỉnh an hoàng hậu nương nương đấy."

" Hoàng hậu?"_ Hoàng đế trong lòng cả kinh.

Tô Dư kỳ quái quét mắt nhìn hắn, đáy mắt một mảnh cười lạnh:"Chẳng lẽ bệ hạ đã quên...ngài sắp phải thành thân sao?"

Trong lòng hoàng đế gõ một cái, á khẩu hồi lâu không nói gì. Hắn thật sự đã quên, từ lúc bắt đầu tỉnh lại, hắn hoàn toàn tập trung tinh thần vào việc đối tốt với Tô Dư như thế nào, từ đầu đến cuối đều quên mất...năm nay, đối với toàn thể Đại Yến, sẽ xảy ra một sự kiện cực kỳ trọng đại – hôn lễ của hắn.

Lời của tác giả (không phải editor): đáng lẽ 2 câu nói cuối phải như thế này:

Tô Dư: Bệ hạ ngài chẳng lẽ đã quên mình muốn thành thân sao?

Hạ Lan Tử Hành:....Lần này ta thật sự đã quên!!!

7. Chương 6: An Bài

Hạ Lan Tử Hành nhất thời ngẩn ngơ. Sau khi sống lại 2 ngày nay, trong triều hết thảy đều giống như đời trước, do đó hắn không cần phải phiền lòng về chính vụ một lần nữa, chỉ cần cân nhắc cùng Tô Dư chung đụng như thế nào cho tốt là được rồi.

Nên hắn cứ như vậy mà bỏ quên đại hôn của mình. Đậu Oản sắp gả vào, đó là nữ nhi của Tả tướng, theo đời trước mà nói, đó chính là hoàng hậu của hắn.

Nhưng đời này, hắn không thể cưới nàng làm hoàng hậu. Trong lòng hắn rất rõ ràng, hắn thiếu Tô Dư rất nhiều, bắt đầu từ việc không cho nàng làm hoàng hậu. Vì vậy hắn không thể để cho chuyện này phát sinh 1 lần nữa.

Chuyện đầu tiên hắn nghĩ đến, chính là hủy hôn.

Nhưng vừa nghĩ lại liền cảm thấy không ổn. Lúc này lục lễ (*) đã làm được hai, mà chuyện hắn cưới Đậu Oản làm vợ đã là chuyện ai ai cũng biết. Tuy hắn là hoàng đế, là người có quyền lực lớn nhất, nhưng không có nghĩa hắn muốn làm cái gì cũng được.

" Đậu Oản…"_ Hắn thở dài một tiếng tựa lưng vào ghế ngồi, suy nghĩ cách giải quyết. Tấu sớ trên bàn đã sớm xem hết – chỉ cần chiếu theo cách làm kiếp trước là xong, nhưng chuyện của Đậu Oản hắn lại không thể chiếu theo kiếp trước được…

Thực đau đầu.

" Từ U"_ Hắn trầm giọng gọi một tiếng, hoạn quan bên cạnh liền tiến lên vái chào:" Bệ hạ."

Hoàng đế thở dài nói:" Truyền Cung chính nữ quan đến cho trẫm."

" Bệ hạ thánh an"_ Nữ quan chưởng sự Cung chính tư Trương thị vào điện, kính cẩn hành lễ, thấy hoàng đế phất tay lệnh cho đám cung nhân lui ra ngoài, liền biết hắn có đại sự muốn nói, nhất thời có chút kinh hãi, cúi đầu không nói gì.

" Trương thị"_ Hoàng đế ngưng mắt nhìn nàng, tự định giá nói:" Trẫm nhớ rõ ngươi…là người Tề Mi đại trưởng công chúa tiến cử, phải không?"

Trương thị dập đầu một cái:" Vâng."

" Ngươi hẳn rất quen thuộc người của Tô gia."_ Hoàng đế nói giống như đang cười, nhưng lại khiến nàng kinh sợ trong lòng, chưa kịp trả lời đã nghe hoàng đế hỏi:" Tô Quý Tần chắc cũng thế nhỉ?"

Trương thị run lên, lấy lại bình tĩnh từ từ nói:" Nô tỳ chỉ ở Cung chính tư làm việc…chưa từng…."

"Trẫm muốn nghe lời nói thật"_Hoàng đế ngữ điệu lười biếng, nhưng lại làm cho nàng tinh tường nhận ra một ít lãnh khí trong đó.

Trương thị năm nay hơn 30, đã ngồi trên cái ghế Cung chính này từ lúc tiên đế còn tại vị, đến nay đã được 7-8 năm rồi. Vì luôn xử sự công bằng, chính trực không sợ gian tà, nên chưa bao giờ chột dạ như hôm nay – thật sự nàng cùng Tô Dư quan hệ rất tốt, không chỉ vì Tề Mi đại trưởng công chúa dặn dò, mà còn vì chính nàng cũng cảm thấy hoàn cảnh của Tô Dư thật đáng thương.

Nàng không biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng hoàng đế lại rất rõ ràng chuyện đời trước, nàng sẽ có kết quả thế nào.

Đó là lúc sau khi hắn dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn tiêu diệt những thế lực còn sót lại của Tô gia, hắn liền chuẩn bị hỏi tội Tô Dư, tội đầu tiên nhắc đến chính là chuyện nàng năm đó sát hại hoàng duệ. Nhưng lúc này, Trương thị lại liều chết hộ Tô Dư, thậm chí hoàn toàn không để ý tới ý tứ của hắn, liên tục nói ra bao nhiêu lý do Tô Dư sẽ không sát hại hoàng tự. Tuy là nói không bằng chứng, nhưng lại khiến trong lòng mọi người sinh ra nghi ngờ.

Vì vậy cuối cùng Tô Dư không chết, nàng lại chết.

Hạ Lan Tử Hành tin tưởng, đời này, nàng cũng sẽ tiếp tục che chở Tô Dư.

" Bệ hạ"_ Trương thị rốt cuộc nặng nề dập đầu, giọng nói kiên định _" Là do nô tỳ được Tề Mi đại trưởng công chúa âm thầm nhờ vả chiếu cố Tô Quý Tần, Quỳ Tần nương nương hoàn toàn không biết chuyện này."

Quả nhiên, mặc cho hắn ép hỏi, Trương thị vẫn chọn bảo hộ Tô Dư.

Trương thị tựa hồ nghe thấy hoàng đế thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu, chỉ nghe hắn nói tiếp:" Tốt, như vậy ngươi liền đem chuyện năm đó Tô Quý Tần sát hại hoàng duệ lật lại cho trẫm."

Cái gì?!

Hoàng đế chờ nàng hồi thần lại mới nói:" Trẫm mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, phải cho lục cung cảm thấy, việc này không phải do nàng làm."

" Dạ…"_ Nàng vừa mới do dự đáp một tiếng, thì hoàng đế đã nói:" Chuyện này ngươi phải thật sự thăm dò cho trẫm, trẫm muốn biết chân tướng năm đó."

Trương thị gần như nghẹn thở. Chân tướng? Vì sao hắn lại đối với sự kiện kia nổi lên nghi ngờ?

Nhất thời nghi hoặc không lên tiếng, chỉ nghe hoàng đế nói:" Ngươi không phải có lòng muốn chứng minh nàng trong sạch sao? Lần này cứ theo ý của ngươi mà làm, nếu ngươi có thể tra được đầy đủ chứng cứ, trẫm liền trả trong sạch cho nàng."

Quân vô hí ngôn.

Trương thị kìm chế kinh hãi, trịnh trọng cúi đầu:" Dạ, nô tỳ tuân chỉ."

Trả sự trong sạch cho Tô Dư, là chuyện hắn nhất định phải làm, nhưng nhất thời lại tìm không ra thời điểm thích hợp để nhắc lại, cho đến khi hôm nay bị Tô Dư nhắc nhở chuyện đại hôn hắn mới nhận ra không thể nghĩ được nhiều như vậy nữa. Tóm lại cứ nhắc tới trước, thứ nhất chuyện này sớm muộn gì cũng phải nhắc lại, thứ 2 nếu tội của nàng bị cho là có oan tình, thì hắn đột nhiên nói không muốn lập tân hậu, cũng có thể được một bộ phận triều thần ủng hộ.

Trương thị vừa cáo lui, Từ U đã trở vào trong điện xem hoàng đế còn có phân phó gì không. Hoàng đế trầm ngâm giây lát, nói:" Truyền Thẩm Diệp."

Từ U vội vàng đáp:" Dạ."

Thẩm Diệp là cấm quân Đô Úy phủ Chỉ Huy Sứ, vào đời trước, đây là một trong những người hắn tín nhiệm nhất. Cho nên hắn không cần phải lo lắng xem Thẩm Diệp có vui lòng giúp đỡ Tô Dư hay không, hắn chỉ cần phân phó Thẩm Diệp làm theo là được.

" Bệ hạ."_ Thẩm Diệp vừa vào điện liền chấp tay hành lễ, vẻ mặt trước sau như 1 lạnh lùng cương nghị. Hoàng đế nửa câu thừa thải cũng không có, lập tức nói:" Trẫm muốn ngươi làm một chuyện."

" Đều nghe theo người."

Hắn đã quen làm theo mỗi đạo ý chỉ của hoàng đế, nhưng ý chỉ này lại làm hắn kinh hãi không thôi, hoàng đế nói:"Ngươi biết trẫm sắp thành thân, lục lễ đã qua hai, bước tiếp theo chính là nạp cát, trẫm muốn bất luận như thế nào đều là "không lành"."

Thẩm Diệp hít một hơi khí lạnh:"Bệ hạ ngài…ngài như thế là…"

"Trẫm biết mình đang làm gì."_ Hoàng đế khẩu khí bình thản _" Đi làm đi."

"Nhưng.."_ Thẩm Diệp do dự nói _ "Đây chính là…Thái miếu."

" Trẫm biết." Giọng nói vẫn không chút gợn sóng, nói xong liền nhìn nhạt hắn, kiên trì cho đến khi hắn đáp một chữ:" Dạ. "

Hoàng đế muốn "Nạp cáp" lúc xủ quẻ vô luận thế nào đều không lành, nói trắng ra, là muốn hắn tại chỗ Thái miếu động tay chân.

Tô Dư mơ thấy một giấc mộng chưa từng có.

Trong mộng nàng nhìn thấy..hình như hôm đó là hôn lễ của hoàng đế cùng Đậu Oản, Chương Nhạc Phu Nhân trong nội cung Huệ Tức cho cung nhân đi mời nàng đến. Nhưng không phải đi Huệ Tức cung, mà là đi Trường Thu cung.

Đến Tiêu Phòng điện của Trường Thu cung, cung nữ khom người kêu nàng tự tiến vào tẩm điện, nàng lúc đó tuy có nghi hoặc trong lòng nhưng cũng không dám không làm theo.

Sau đó nàng nhìn thấy một bộ lễ phục đặt trên giường, bị đặt ngổn ngang ở đó, trong điện lại không có 1 bóng người. Nàng nhất thời không hiểu gì nhìn khắp nơi, sau đó cũng không dám ở lâu liền đi ra ngoài.

Rời khỏi Tiêu Phòng điện, nơi đáng lẽ thuộc về nàng.

Nhưng nàng ở cửa đại điện lại bị tuần thị của Cung chính tư ngăn lại, tuần thị vào trong nhìn một cái, lạnh lùng hỏi:" Quý Tần nương nương ở chỗ này làm gì?"

Sau đó hình ảnh một mảnh hỗn loạn, nàng cái gì cũng không thấy rõ, cũng nghe không được chính mình nói gì. Lúc rõ ràng trở lại, là lúc tuần thị kia cầm bộ lễ phục ra nhìn nàng, nàng lúc này mới nhìn thấy trên bộ lễ phục đó bị kéo cắt 2 vết.

Tiếp đó, tuần thị không nói 2 lời áp giải nàng đi gặp hoàng đế.

Hình ảnh cuối cùng, là hoàng đế tát lên mặt nàng 1 cái, mắng to:" Đố phụ!"

Tô Dư đột nhiên bừng tỉnh, mọi thứ trong mộng đều quá chân thật. Lòng nàng kinh sợ, cảm giác vô lực đó đến bây giờ nàng vẫn còn cảm thấy được.

Thậm chí là cả đau rát trên mặt.

Nàng từ từ vuốt ngực, cất giọng kêu:" Chiết Chi."

" Nương nương"_ một cung nga bước vào điện khẽ chào, nhưng không phải Chiết Chi, lúc này nàng mới nhớ ra. Hoàng đế đã bổ sung cung nhân ở Tễ Nhan cung cho nàng, nhìn như là chiếu cố, kỳ thật….không bằng nói là giám thị.

Nàng lạnh giọng hỏi:" Chiết Chi đâu?"

" Chiết Chi tỷ tỷ đã ngủ…"_ Cung nữ kia cung kính đáp lời, đánh giá thần sắc của nàng rồi nói thêm:" Hay là nô tỳ đi gọi nàng dậy?"

" Không cần."_ Nàng yên lòng, dầu gì thì khi an bài người đến cũng không mang Chiết Chi đi. Phất tay cho cung nữ kia lui ra, nàng nhớ lại từng cảnh trong mơ, cười đến mức lãnh khí tỏa ra khắp nơi: Diệp Cảnh Thu, ngươi lớn lối quá rồi, ngay cả lão Thiên cũng nhìn không được, muốn giúp ta một tay mà.

Tất cả giấc mộng từ trước đến nay, gần cũng vậy, xa cũng thế, tất cả đều chỉ là những hình ảnh mơ hồ không rõ, khiến nàng không thể nhìn rõ ngọn nguồn, muốn phòng cũng phòng không được. Nói cách khác, những giấc mộng kia tuy là báo trước, nhưng ngoại trừ gây cho nàng vô tận sợ hãi thì đều không có tác dụng gì.

Nhưng giấc mộng hôm nay lại bất đồng…thời gian, sự việc, kết cục, nàng đều thấy rất rõ.

Có lẽ lần này sẽ có cơ hội tránh thoát…

Nàng nghĩ như vậy, nhưng lại không biết nên làm thế nào. Cũng không nên làm quá nhiều an bài, dù sao 2 ngày trước giấc mộng đều không còn ứng nghiệm, vậy chắc gì giấc mộng này có ứng nghiệm hay không?

Lễ phục hoàng hậu…..

Nàng khẽ cười cảm khái Diệp Cảnh Thu thật sự là hảo tâm tư, ỷ vào việc hoàng đế cực kỳ chán ghét nàng, liền ở trên lễ phục hoàng hậu động tay chân vu oan cho nàng, hoàng đế tự nhiên sẽ phạt nàng thật nặng. Có lẽ… lễ phục hoàng hậu, đến cả sủng phi cũng hủy không được đi?

Hoàng đế không thể dung được nàng làm chuyện này, cũng chưa chắc có thể dung được Diệp Cảnh Thu làm ra chuyện đại bất kính như vậy.

Hơn nữa…từ những giấc mộng, nàng mơ hồ nhận ra, từ ngày đó về sau, Đậu Oản cùng Diệp Cảnh Thu sẽ liên thủ đối phó một mình nàng. Nên bây giờ nếu có thể làm cho các nàng trở mặt trước, đó là chuyện không thể tốt hơn.

Dù là nàng cùng hậu vị vô duyên, nhưng cũng không cần cùng lúc ứng phó cả 2 người này, cuộc sống về sau cũng có thể nhẹ nhàng hơn một chút.

" Tiêu Phòng điện…"_ Nàng từ từ thì thầm 3 chữ này, hơi lộ ra ý cười.

---

3 ngày sau, liên tiếp bận rộn mấy ngày ở Cung chính tư, Trương thị thật vất vả mới được nghỉ ngơi thì cửa phòng đột nhiên bị gõ 1 tiếng. Ngoài cửa truyền âm thanh quen thuộc:" Nữ quan đại nhân, nô tỳ là Chiết Chi."

Trương thị sau khi giật mình liền cảm khái: Từ trước đến nay hoàng đế rất ít triệu kiến nàng, còn Tô Quý Tần lại càng không muốn làm nàng phiền toái. Hôm nay thì tốt rồi, hoàng đế đột nhiên kêu nàng tra rõ chuyện năm đó đã không nói, Tô Quý Tần liền trước sau sai Chiết Chi đến.

Nhất định là có chuyện gì nhờ vả đây.. rốt cuộc cặp vợ chồng này muốn làm cái gì vậy?

" Vào đi"_ Nghe được âm thanh của Trương thị Chiết Chi liền đẩy cửa đi vào, nói:" Bái kiến nữ quan đại nhân."

" Miễn, ngồi đi."_ Trương thi vẻ mặt ôn hòa, đợi nàng yên vị mới vừa giận vừa cười nói:" Ít khi thấy ngươi chủ động đến gặp ta."

"Dạ"_ Chiết Chi ngượng ngùng cúi đầu, lẩm bẩm:" Lần này….là Quý Tần nương nương…..có việc muốn làm phiền đại nhân."

Trương thị hơi rùng mình, nói:" Ngươi cứ nói. Phàm là chuyện ta có thể giúp, ta nhất định sẽ không chối từ."

Tề Mi đại trưởng công chúa kêu nàng giúp đỡ Tô Dư nhiều một chút, nhưng Tô Dư không chỉ không đến tìm nàng, thậm chí vì không muốn nàng chuốc lấy phiền toái nên thường xuyên trốn tránh không gặp. Hôm nay lại chủ động mở miệng, có thể thấy được đây là chuyện nàng nhất định làm được.

" Nương nương nói không phải là việc khó…"_ Chiết Chi nói, từ trong tay áo lấy ra một phong bao rồi đặt trên mặt bàn _" Nương nương chưa nói với nô tỳ là chuyện gì, tất cả đều viết ở trong này."

Cẩn thận vậy sao? Trương thị giương mắt lên:" Đã biết, ngươi trở về phục mệnh đi, nói ta nhất định sẽ làm theo."

Tô Dư không muốn tìm phiền toái cho nàng, vì vậy nếu nói đây không phải là chuyện khó thì nhất định đây không phải là chuyện khó.

Chiết Chi thi lễ cáo lui, Trương thị liền đứng dậy cài cửa lại, sau đó xé phong thư ra. Bên trong chỉ có 1 trang giấy, trên tờ giấy chỉ có 2 dòng chữ nhỏ, nhưng nàng vừa nhìn liền nghi hoặc không thôi.

(*) Về hôn lễ: Hôn lễ truyền thống của Hán tộc tổng cộng có 6 bước, theo thứ tự là:

+ Nạp lễ: Nhà trai chuẩn bị lễ vật, nhờ người mai mối đến đặt vấn đề với nhà gái.

+ Vấn danh: Nhà trai viết tên họ, ngày tháng năm sinh của người nam lên thiệp hồng, nhờ người mai mối đưa đến nhà gái, nếu nhà gái ưng thuận, cũng sẽ ghi tên tuổi, ngày tháng năm sinh của người nữ lên thiệp hồng, sau đó gửi cho thầy tướng số để tính cho đôi trẻ.

+ Nạp cát: Sau khi đã có kết quả hòa hợp (hoặc xung khắc) về bát tự của hai bên nam nữ, sẽ có bàn luận sơ bộ về hôn sự.

+ Nạp chưng: Đính hôn

+ Thỉnh kỳ: Chọn ngày tốt làm đám cưới.

+ Nghênh thân: Đúng ngày lành tháng tốt, tân lang đến nhà tân nương chính thức rước tân nương về nhà.

Vì vậy tình huống hiện tại là nạp lễ cùng vấn danh đã finish….Đến nạp cáp, nói trắng ra là xủ quẻ bói xem có lành hay không, nhưng trong đó còn có 1 tầng nghĩa khác là…nạp cáp để nhà trai có thể lấy ngày sinh tháng đẻ của nhà gái, do đó ý nghĩa của việc này rất quan trọng.

8. Chương 7: Nạp Cát

Hậu cung đột nhiên truyền ra một sự kiện, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, bất quá các cung nữ cũng biết nặng nhẹ, ai cũng không dám tự tiện truyền ra ngoài.

Lễ nạp cát của hoàng đế cùng tân hoàng hậu Đậu thị, kết quả là…hung.

Tô Dư nghe thấy chuyện này chỉ nhẹ mỉm cười một cái:" Không lành cũng không cát, chỉ cần chờ mấy ngày nữa chọn lại là được rồi."

Quả thực, lễ nạp cát cũng có thể xảy ra chuyện như vậy. Nếu xủ ra quẻ hung, thì trong trường hợp đó từ trong dân gian cho đến hoàng cung đều có 1 luật lệ bất thành văn: Nếu là "Cát" thì thôi, nhưng nếu là "Hung", liền tìm chút lý do như "Lòng chưa đủ thành tâm" hay "Mình trai giới chưa đủ", rồi chọn ngày khác bói, bói cho đến khi nào được "Cát" mới thôi.

Tô Dư khi gả làm thái tử phi, lúc xủ quẻ đã thuận lợi ngay, chỉ một lần là được. Nên những quy củ này nàng cũng đã sớm biết, cảm thấy tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến chuyện vào cung của vị tân hậu này.

Khâm Thiên Giám lại tiếp tục chọn ngày tốt, lại xủ quẻ, rồi lại bói phải "hung".

Bói đến lần thứ 3, vẫn là "hung".

Lúc này nghị luận không thể nén được nữa, cát và hung, nói như thế nào cũng là 2 kết quả khác nhau. Bói 3 lượt đều là hung, chẳng lẽ vị tân hoàng hậu này, tổ tiên không chịu nhận sao?

Ở trong Quảng Thịnh điện, lễ quan chịu trách nhiệm việc nạp cát quỳ đã lâu, nhưng vị đế vương ngồi phía trên vẫn không nói lời nào, tựa hồ như chuyện này rất khó quyết định – mà chuyện này quả thực rất khó quyết định, từ lúc thành lập triều đại đến nay, chưa từng có chuyện vì kết quả nạp cát không lành mà không cưới hoàng hậu bao giờ.

Hoàng đế chau mày trầm ngâm thật lâu, cuối cùng chậm rãi mở miệng:" Người đâu."

Giọng nói trầm thấp kia làm cho lễ quan toàn thân căng cứng, thực sự cảm thấy mình sắp bị giết rồi. Giết hắn xong….thì sẽ đến đám chấp sự nạp cát.

" Đi bẩm việc này cho Đậu đại nhân, kêu hắn định đoạt."_ Hoàng đế không mặn không nhạt nói.

Lễ quan thấy đây không còn là chuyện của mình nữa, liền thở phào nhẹ nhõm, dập đầu một cái rồi thoái lui khỏi điện, vì vậy lúc này hắn không nghe thấy hoàng đế phân phó thêm một câu:" Cũng thông báo cho Diệp gia 1 tiếng."

Hoạn quan lĩnh mệnh cáo lui, Hạ Lan Tử Hành dựa lưng vào ghế ngồi, hơi có chút vui vẻ.

Hắn không thể trực tiếp đem chuyện bói ra quẻ hung công bố với mọi người, bởi thứ nhất mục đích của hắn chỉ là lưu lại hậu vị cho Tô Dư, không phải làm cho Đậu gia mất sạch thể diện; thứ hai…có nhiều chuyện, càng làm to thanh thế thì càng làm cho người khác nghi ngờ trong đó có ẩn tình. Vì vậy hắn tinh tế tự đánh giá, nếu giả sử đời trước lúc hắn cưới Đậu Ỏan làm vợ, kết quả nạp cát nhiều lần đều là "hung", hắn sẽ làm thế nào.

Chắc chắn sẽ không huyên náo cho mọi người biết rồi.

Hắn sẽ nói cho Tả tướng biết trước, kêu hắn "tự định đoạt". Cho dù quyền thế của Tả tướng có lớn hơn nữa, cũng không thể cứ thế khuyên hắn không cần để ý tới kết quả nạp cát, cứ cưới vợ như thường được.

Nhưng Tả tướng nhất định sẽ phí hết tâm tư tận lực khuyên hắn lập hậu, ít nhất cũng sẽ khuyên hắn nạp cát thêm lần nữa. Mắt thấy hậu vị đã sắp tới tay lại không có được, ai cũng không dễ dàng chấp nhận.

Cũng vì vậy mà lần này hắn sẽ lợi dụng Diệp gia. Chương Nhạc Phu Nhân, hắn biết rõ Diệp gia đã từng hao tổn bao nhiêu sức lực để đẩy nàng ngồi lên hậu vị – hắn cũng từng có tâm tư cho nàng làm hoàng hậu, nhưng ở trong triều phe ủng hộ Đậu Oản lại phản đối dữ dội, khiến cho Diệp Cảnh Thu dù được chọn nhưng lại đứng không vững.

Nếu như lúc này cho Diệp gia một cơ hội giành lấy hậu vị, bọn họ nhất định không bỏ qua.

Vì vậy Tả tướng càng dùng hết tinh lực giải quyết chuyện này, thì Diệp gia càng gắng sức ngăn cản việc Đậu Oản trèo lên hậu vị.

Còn sau này phải làm thế nào, trước tiên cứ im lặng theo dõi cái đã.

Nhẹ nhàng thở phào, hoàng đế đứng dậy đi ra khỏi tẩm điện. Đứng ở trước bậc thang của cửa điện, hắn hướng 4 phía hoàng cung nhìn một vòng.

Tễ Nhan cung...ở nơi tối tăm của phía Tây, nơi này hắn nhìn không thấy được. Đáng lẽ, Tô Dư phải ở một nơi khác mà hắn cũng nhìn không thấy....

Trường Thu cung.

Trường Thu cung ở phía sau Thành Thư điện, Thành Thư điện lại ở phía sau Quảng Thịnh điện, hắn đứng trước chính điện Quảng Thịnh, đương nhiên nhìn không thấy nửa góc Trường Thu cung.

" Truyền Tô Quý Tần đến."_ Hắn nói.

Hoạn quan bên cạnh hơi ngẩn ra một chút, rồi lập tức đi ngay. Từ ngày cho Nhàn Phi cùng giải quyết lục cung đến nay, hắn đã vài ngày không gặp Tô Dư. Không phải là hắn giận, mà là sợ nhất thời làm quá mức sẽ chọc cho Tô Dư nhiều phiền toái. Bây giờ nghĩ lại, cách làm của mấy ngày trước quả thực còn thiếu sót, cũng tại hắn bỗng dưng được trọng sinh, nên mới có chút thất thố như vậy.

Cũng may hiện nay cung nhân bên cạnh Tô Dư là do chính mình sai tới, sẽ không ủy khuất nàng.

Tô Dư bình yên hơn 20 ngày thì đột nhiên được hoạn quan mời đến, lòng lại lần nữa treo lên, chỉnh trang một chút rồi đi theo hoạn quan.

Thời điểm nàng đến Quảng Thịnh điện, giương mắt thấy hoàng đế đang đứng trên các bậc thang, giống như cố y đợi nàng. Ý nghĩ này làm cho nàng thất thần trong chớp mắt, rồi vội lắc đầu, nhấc nhẹ váy đi lên.

Bậc thang rất cao, nàng thủy chung cúi đầu nhìn xuống dưới chân, lờ mờ cảm thấy có 2 đạo mục (mắt) quang nhìn thẳng về phía nàng.

Rốt cuộc đã bước đến những bậc thang cuối cùng. Tô Dư vốn muốn cúi người hành đại lễ, nhưng lại bị hắn nắm lấy cổ tay nên đành thôi _" Đi cùng trẫm."

Hắn không nói lời nào xoay người đi về phía trước, nàng đành phải tùy ý để hắn lôi theo.

Mắt thấy hoàng đế dừng lại bên hồ giường, nàng hơi cả kinh. Hoàng đế lần này ngay cả hỏi nàng cũng không hỏi, làm nàng muốn nói cũng không được, xoay người đẩy mạnh một cái, đầu gối nàng đúng lúc lại bị hồ giường chặn lại, không thể không ngồi xuống.

Hoàng đế nhìn nhạt nàng hét lên 1 tiếng kinh hãi muốn đứng lên, liền bình tĩnh đưa tay đặt lên vai nàng, trong mắt lộ vẽ lãnh khốc:" Ngồi."

Tô Dư trong lòng sợ hãi. Cho dù hồ tọa là bất nhã, nhưng mạnh mẽ cùng hắn đối đầu cũng tuyệt không có quả ngon ăn.

Nàng bây giờ như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Hoàng đế nhìn nàng trong chốc lát rồi cũng ngồi xuống, Tô Dư liền không tự chủ được tránh sang 1 bên, đồng thời nghe được hoàng đế hỏi nàng:" Thương thế sao rồi?"

Tô Dư bình tĩnh nói:" Thần thiếp không có gì đáng ngại, đa tạ bệ hạ."

Hoàng đế cười khẽ 1 tiếng:" Không có gì đáng ngại, lần trước ngươi cũng nói như vậy."

Khẩu khí có một chút lạnh lẽo, làm cho Tô Dư thấy hơi rét, cúi đầu xuống không dám lên tiếng nữa. Bỗng nghe được hoàng đế trầm thấp nói:" Trẫm xem một chút."

Tô Dư thấy hơi quái lạ, nhìn về phía hoàng đế, thấy hoàng đế đang liếc về phía đầu gối nàng:" Chân của ngươi, trẫm xem một chút."

Đây không phải là có ý thương lượng, nàng dường như không có tư cách cự tuyệt, đúng là....

Đối mặt ngôi cửu ngũ, nàng chỉ biết do dự nhìn khắp nơi.

Hoàng đế cũng nhìn lại nàng, thấy bộ dạng đứng ngồi không yên ngày càng rõ ràng của nàng, không tự chủ tránh né mình, liền cười nói:" Ngươi đến đây."

"…"_ Tô Dư cứng người đứng lên, đi về phía trước 2 bước đến trước mặt hắn.

Nhìn thần sắc cẩn thận cùng sợ hãi như vậy của nàng làm cho hắn chợt nhớ lại thời điểm mới cưới không lâu, lúc bọn họ còn hòa thuận. Lần đó… hình như nàng ở trong thư phòng của hắn, trong lúc vô tình đụng phải xuyến bút cùng nghiêng mực. Nước mực tràn ra bàn, thấm vào tấu chương hắn vừa mới viết xong.

Thời điểm hắn bước vào phòng, nàng kinh hoảng không thôi quay đầu lại, thần sắc lúc đó cũng giống bây giờ, quanh co nửa ngày mới nói:" Điện hạ, thực xin lỗi…."

Khi đó thế lực Tô gia vẫn còn lớn mạnh, hắn và nàng vẫn chưa trở mặt. Hắn chỉ nhìn thoáng qua trên bàn, thong thả đi tới vỗ lên trán nàng một cái, cười trách:" Thích tìm phiền toái, tấu sớ bị hư chính là thứ sáng mai phải dâng lên đó."

Bây giờ đồng dạng thần sắc, nhưng nếu sự kiện kia phát sinh hôm nay, nàng tuyệt sẽ không luống cuống lâu như vậy mới nói ra 1 câu "Thực xin lỗi" mà sẽ quy củ hạ bái, sau đó nói:" Bệ hạ thứ tội."

Hắn nhìn ánh mắt của nàng, sau chốc lát, lại ngó qua hồ giường, nói:" Ngồi"

Rõ ràng là không cho nàng ngồi xa hắn.

Tô Dư nội tâm giãy giụa một hồi, không biết hắn rốt cuộc là có ý gì, đành phải lo sợ bất an ngồi xuống. Vị trí cách hắn vừa phải, Hạ Lan Tử Hành cười 1 tiếng, đưa tay túm lấy váy của nàng.

Cảm giác rõ ràng toàn thân của nàng run lên một trận.

Hắn liếc nàng 1 cái nàng liền không dám động, tùy ý để hắn vén váy nàng lên giữa quần, lộ ra vết thương đã tốt lên thấy rõ, chỉ còn một chút xanh trên đầu gối.

Hắn cẩn thận quan sát rồi mới hài lòng cười 1 tiếng:"Thật đúng là "không có gì đáng ngại"."

"….. Dạ"_ Tô Dư đáp một tiếng, đứng dậy, hắn lại kịp thời nắm lấy cổ tay nàng:" Lần trước nói với ngươi không cần quy củ nhiều như vậy, ngươi lại nói không dám mất quy củ, đang luyện tập để sau này có thể hướng hoàng hậu hành lễ, trẫm bây giờ nói cho ngươi biết – ngươi có thể miễn được rồi, sẽ không có hoàng hậu nữa."

Hắn chờ phản ứng của nàng, kinh ngạc hay vui sướng đều được, mặc kệ là phản ứng nào hắn đều tiếp nhận. Sau đó hắn sẽ nói với nàng, hậu vị là vì nàng mà giữ lại – mặc dù biết rõ bây giờ nàng sẽ không tin, nhưng hắn vẫn muốn nàng trước hết biết rõ, rồi sau đó từ từ sẽ làm cho nàng tin tưởng đó là sự thật.

Lại không ngờ rằng, nàng thế nhưng không có phản ứng nào như hắn tưởng tượng.

Qua thật lâu, hắn mới thấy đôi môi nàng hé mở, chậm rãi nói:" Có phải là do…nạp cát không thuận không?"

Hắn suy nghĩ trong chớp mắt rồi gật đầu:" Cứ xem như thế đi."

Tô Dư lại trầm mặc lần nữa, trầm mặc đến mức hắn không biết nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Chỉ đành tiếp tục giải thích:" Liên tiếp 3 lượt nạp cát đều là hung. Về tình về lý, vị hoàng hậu này trẫm phong không được, cho nên…trẫm nghĩ tới, ngược lại nên lưu hậu vị cho một người khác."

" Chương Nhạc Phu Nhân sao¿'_ Tô Dư bật thốt ra rồi sau đó lập tức im lặng trở lại, cúi đầu, vui buồn lẫn lộn nói:" Kỳ thực….bệ hạ cần gì để ý đến kết quả nạp cát? Việc xủ quẻ kia… nói cho cùng cũng không có ý nghĩa gì. Thời điểm thần thiếp gả cho bệ hạ, nạp cát ngược lại cực kỳ thuận lợi, sau đó…thì thế nào chứ?"

Tuy là mơ hồ biết được Đậu Oản sau này sẽ gây nhiều khó dễ cho mình, nhưng trong lòng nàng, Đậu Oản làm hoàng hậu vẫn tốt hơn Chương Nhạc Phu Nhân đang chấp chưởng phượng ấn làm. Dù sao, Đậu Oản chỉ là một cô gái được hắn cưới hỏi đàng hoàng, mà Chương Nhạc Phu Nhân…lại là dắng thiếp của nàng.

Nếu một ngày cùng Chương Nhạc Phu Nhân đổi vị trí thê thiếp….nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lúc nàng nói lời này trong lòng cực kỳ thấp thỏm. Tuy biết rằng đây là sự thật, nhưng vẫn có chút khó chấp nhận đượoc. Hoàng đế vẫn còn nhìn nàng, nghe thấy tiếng tim mình đập thật nhanh.

Sau đó…thì thế nào chứ?_ Nàng nói hời hợt như vậy.

Mọi chuyện hắn đã làm với nàng, đều khiến hắn hối hận không thôi, cho nên bây giờ hắn phải đem toàn lực bù đắp cho nàng cả đời này.

9. Chương 8: Bố Cục

" Trẫm hiểu rõ ý của ngươi."_ Hoàng đế bình thản nói _" Biết ngươi không ưa Chương Nhạc Phu Nhân."

Trong lòng Tô Dư càng thêm kinh hãi. Cho đến nay, Chương Nhạc Phu Nhân luôn là chủ đề hai người không muốn nhắc đến. Trong ngày thường là vậy, mà trong mộng cũng thế. Lúc trước nàng vì không ngừng bất mãn với Chương Nhạc Phu Nhân mà nhận không ít thiệt thòi, hơn nữa từ trong mộng, nàng cũng biết những loại chuyện như vậy sau này sẽ vẫn còn.

Nhưng nàng vẫn không thể kìm nén được cảm giác chán ghét của mình đối với Chương Nhạc Phu Nhân.

Im lặng một hồi, Tô Dư thấy hoàng đế vẫn chưa nói tiếp, đành lúng túng nói:" Thần thiếp không có ý này."

Hoàng đế nhẹ mỉm cười một cái.

Hắn còn nhớ nàng đã từng quật cường thế nào. Cái "đã từng" này tình theo hiện tại còn chưa đến hai năm, tính theo kiếp trước bất quá mới 7-8 năm. Hắn nhớ rõ khi đó nàng đã có bao nhiêu ngạo khí nói với hắn "Chỉ là một cái dấng thiếp, còn chưa xứng để thần thiếp hành lễ" nhưng hắn lại chưa từng để ý tới, từ lúc nào mình đã tiêu phí hết cổ ngạo khí này của nàng.

Đồng thời…làm cho nàng càng ngày càng sợ mình, cơ hồ mỗi lời nói đều mang theo vô tận sợ hãi.

" A Dư."_ Hắn lại gọi cái tên này một lần nữa, hỏi nàng _" Nếu như trẫm không cưới Đậu Oản làm vợ, cũng không lập Chương Nhạc Phu Nhân làm hậu, ngươi…"

Hắn đột nhiên không biết mình nên nói gì. "Ngươi có nguyện ý làm hoàng hậu không?" hay "Ngươi có thể tha thứ cho trẫm không?", tựa hồ đều không thích hợp.

Giương mắt lên, hắn thấy ánh mắt Tô Dư treo một mành sương lạnh nhìn về phía hắn.

Quả nhiên nàng không chịu tiếp nhận, lại càng không chịu tin hắn. Lúc hắn gọi tên nàng, nó chỉ khiến nàng thêm đề phòng mà thôi.

" Bệ hạ, Tả tướng đại nhân cầu kiến."_ Hoạn quan tiến điện bẩm báo.

Hắn thầm nói một tiếng thật nhanh, chỉ thấy Tô Dư đứng lên, hướng về phía hắn khẽ chào:" Thần thiếp cáo lui."

" Chậm đã."_ Hắn đứng dậy, cũng không chắn trước mặt nàng, chỉ đứng cách nàng một bước nói _" Buổi tối trẫm sẽ đi Tễ Nhan cung dùng bữa."

" Tễ Nhan cung…"_ Nàng vô thức muốn cự tuyệt, nhưng vừa liếc nhìn ánh mắt của hắn thì ngưng lại, trầm giọng nói _" Vâng."

Đây đại khái là do nàng e ngại hắn, không dám chống đối hắn, nên chỉ đành làm theo ý của hắn. Thấy nàng như thế, mặc dù hoàng đế cảm thấy áy náy rất nhiều, nhưng ít nhiều cũng có chút vui mừng – nếu nàng chống đối hắn, nhất định không muốn nhìn thấy hắn, thì hắn thật không biết nên làm cái gì.

" Bệ hạ thánh an."_ Tả tướng Đậu Khoan vào điện, hường hoàng đế hành đại lễ. Hoàng đế hơi cười một tiếng miễn lễ cho hắn, Đậu Khoan lộ vẻ hơi bất an, chần chừ hồi lâu mới nói _" Thần vừa nghe quý nhân trong cung nói…chuyện nạp cát…"

Hắn nói đến đây liền ngưng lại, hoàng đế lúc này liền bình thản tiếp lời:" Đúng vậy, kết quả nạp cát là "hung", trẫm không thể lập Đậu Oản làm hậu được."

Đậu Khoan trong lòng trầm xuống. Việc này đột nhiên xảy ra, hắn vốn tưởng chuyện Đậu Oản được lập làm hậu đã không cần phải lo lắng, lục lễ cũng đã bắt đầu, lại không ngờ giữa đường còn bị chuyện nạp cát chắn lại. Trên đường đến đây hắn luôn phỏng đoán thái độ của hoàng đế, hi vọng hoàng đế sẽ xem xét phân lượng của Đậu gia mà cho hắn một con đường sống, lại không ngờ vừa mới gặp mặt, hoàng đế đã nói không thể lập Đậu Oản làm hoàng hậu.

" Bệ hạ…"_ Đậu Khoan trầm ngâm một lát, nghiêm nghị nói _" Chuyện xủ quẻ, có thể là do lúc đó không chuẩn, ngài xem…"

" Trẫm đã thử ba lượt rồi."_ Hoàng đế bình thản cắt lời hắn, nói _" Quả thật, lúc trước trẫm cũng biết bát tự của mình cùng nàng hợp nhau, nhưng trẫm lại không hiểu sao khi nạp cát lại không ra "cát". Việc đã đến nước này, nếu trẫm cứng rắn lập nàng làm hậu sợ là không ổn. Bất quá trẫm cũng biết, nếu vì thế không cưới nàng, đời này nàng cũng không thể gả cho ai được nữa."_ Hoàng đế vừa nói vừa ung dung tựa người vào ghế _" Cho nên mới tạm chưa bố cáo thiên hạ, trước hết mời Tả tướng đại nhân ngài đến thương thảo một phen."

"… Tạ bệ hạ."_ Đậu Khoan ngoài tạ ơn ra cũng chẳng biết nói gì. Chuyện như vậy xảy ra quá ít, nếu xủ ra hung cùng lắm thì tìm một lần khác xủ lại, nhưng như thế nào con gái mình xủ cả ba lượt đều ra hung? Chần chừ hết lần này đến lần khác, Đậu Khoan cuối cùng chậm rãi nói:" Hay là…bệ hạ chờ qua vài ngày lại chọn ngày giờ khác…"

Hoàng đế hơi khó chịu:" Lại xủ nữa à?"

Đậu Khoan vốn là có ý này, nhưng thấy hoàng đế rõ ràng có ý bất mãn, nên đành đem lời định nói nuốt trở vào. Hoàng đế suy nghĩ trong chốc lát rồi cười khẽ:" Như vậy cũng không phải không được, bất quá trẫm nói trước với đại nhân, nếu như lần này vẫn ra "hung", nàng vô luận thế nào cũng không nhập cung được."

Thấy Đậu Khoan trầm mặc không nói, hoàng đế liền tường tận quan sát hắn, chậm rãi nói ra ý của mình:" Đậu đại nhân, trẫm thấy ý của ngài thật không thỏa đáng. Vạn nhất vẫn ra "hung", trẫm về tính về lý đều không thể cho nàng tiến cung được, mà nàng vì chuyện "hung" này cũng sẽ không tìm được người gả…trẫm lại không thể đem nàng ban cho người khác, lúc đó đại nhân nói phải làm sao đây?"

Khẩu khí giống như đang vì Đậu Oản mà lo nghĩ. Lời này ngược lại cũng không sai, liên tiếp ba lượt đều ra hung, ai cũng không dám chắc lần thứ tư sẽ khác, Đậu Khoan đành nói:" Bẩm…"

" Cho nên…trẫm tự thấy…"_ Hoàng đế thở dài _" Đầu tiên cứ cho nàng nhập cung trước, phong chức Phu Nhân. Chờ thêm chút thời gian, chừng nào tìm được cơ hội thích hợp sẽ nói sau."

" Cái này…"_ Đậu Khoan có chút do dự. Sắc phong tần phi làm hoàng hậu làm sao giống với trực tiếp cưới làm hoàng hậu, tuy có thể tránh được ải "nạp cát" này, nhưng nếu luận về hoàn cảnh, cũng là sai.

" Nếu đại nhân không đáp ứng, vậy liền theo ý tứ đại nhân, nạp cát lần nữa."_ Hoàng đế tỏ vẻ cực kỳ rộng lượng.

Đậu Khoan thực sự cảm thấy, đây là chuyện khó giải quyết nhất trong mấy nắm gần đây. Mặc dù không thể nói là liên quan đến tính mạng người nhà, nhưng lại liên quan đến cả đời nữ nhi, đến mặt mũi Đậu gia.

Hoàng đế nhạt nhìn hắn, nửa điểm không vội, mặc hắn (Đậu Khoan) có bao nhiêu thời gian suy nghĩ, trong lòng hoàng đế biết rõ Đậu Khoan cũng chỉ có thể tiếp nhận đề nghị của mình – nếu không chấp nhận cũng không sao, kết quả nạp cát lần thứ tư là gì trong lòng hắn biết rõ, đến lúc đó Đậu Oản càng không thể tiến cung được.

Đậu Khoan tự định giá hồi lâu cũng không quyết định được, đã mấy lần muốn nói lại thôi. Bỗng lúc này chợt nghe thấy hoạn quan bẩm:" Bệ hạ, Lại bộ thượng thư Diệp Điền Húc cầu kiến."_ Đậu Khoan liền cảm

thấy sau lưng một hồi lạnh giá.

Hắn giương mắt nhìn hoàng đế dò xét, hoàng đế lại bình tĩnh hỏi hắn:" Ngược lại vừa vặn, hay là để Diệp đại nhân cùng đại nhân thương lượng một chút đi?"

Ai chẳng biết Diệp gia cũng đang nhìn chằm chằm hậu vị chứ.

Không hiểu tại sao, Đậu Khoan bỗng có ảo giác, hắn cảm thấy hoàng đế trước mặt đang chế giễu hắn. Nhưng lại cảm thấy không thể, Đậu gia hắn không phải Tô gia, hắn cũng không bộc lộ dã tâm của mình giống Tô Cảnh, việc lập Đậu Oản làm hậu cũng là do hoàng đế đề nghị, vậy làm sao hoàng đế có thể chế giễu hắn được?

Thấy Đậu Khoan không mở miệng, hoàng đế liền nói:" Đại nhân nếu không phiền thì đi về trước tự định giá đi, trẫm còn phải tiếp Diệp đại nhân."

Đậu Khoan nghe vậy liền chần chừ trong chốc lát, sau đó thử thăm dò:" Bệ hạ, thần cả gan hỏi 1 câu, chuyện nạp cát…Diệp gia…"

" Diệp gia không biết."_ Hoàng đế cười nói, Đậu Khoan còn chưa kịp thở ra, đã nghe hoàng đế nói tiếp _" Bất quá Chương Nhạc Phu Nhân biết."

Đậu Khoan liền cảm thấy tối tăm đầu óc.

Hoàng đế lại làm như không biết nói:" Truyền Diệp đại nhân."

" Bệ hạ!"_ Đậu Khoan hoàn toàn không có ý cáo lui. Lúc này không thể đi được, Chương Nhạc Phu Nhân đã biết chuyện này, như vậy hơn phân nửa Diệp Điền Húc là vì chuyện này mà đến. Quẻ hung, là lý do cực kỳ vẹn toàn, nếu để hắn tiến điện, hắn nhất định sẽ tận lực ngăn trở Đậu Oản nhập cung.

Đậu Khoan cắn răng, vốn muốn đợi mấy ngày nữa mình cùng đồng liêu trong triều nói chuyện, có lẽ còn tìm được đường sống trong chuyện này, nhưng bây giờ ngay cả nửa khắc (*) cũng khó trì hoãn, nặng nề dập đầu, nói:" Bệ hạ có thể…hạ chỉ trước được không?"

(*) Một khắc: 15 phút

" Đậu Khoan¡'_ Hoàng đế giận dữ quát, không vui nói_"Quân vô hí ngôn. Trẫm nếu đã đồng ý, vị trí Phu Nhân tất nhiên sẽ giao cho con gái ngươi."

" Thần hiểu."_ Đậu Khoan lại dập đầu nói _" Thần cũng không phải không tin bệ hạ, chỉ là Diệp đại nhân…dù sao Chương Nhạc Phu Nhân cũng…"

" Nha…"_ Hoàng đế lộ vẻ bừng tỉnh đại ngộ, thoải mái đáp ứng _" Từ U, nói với Lễ bộ, phong Đậu Oản làm Chính nhất phẩm Phu Nhân."

" Tạ bệ hạ."_ Đậu Khoan lúc này mới yên tâm, toát mồ hôi lạnh, dập đầu cáo lui.

" Trẫm sẽ không thua thiệt con gái ngươi."_ Hoàng đế hòa hoãn nói _" Ngoại trừ hậu vị không cho nàng được, những cái khác đều sẽ đối đãi với nàng như với hoàng hậu. Hôn lễ vẫn thực hiện, Trường Thu cung cũng cho nàng ở."

Ở dưới, lúc này Đậu Khoan mới lộ vẻ vui mừng. Cẩn thận chấp tay hành đại lễ, rút khỏi điện.

Trong Quảng Thịnh điện, hoàng đế chỉ cười không nói, ngưng thần nhấp một ngụm trà, hắn cho Đậu Oản ở Trường Thu cung thậm chí tổ chức hôn lễ cho nàng, nhưng lại chưa từng đề cập đến Phượng ấn. Không có hoàng hậu, chỉ có hai vị Phu Nhân. Một người ở Trường Thu cung, một người chấp chưởng Phượng ấn, hai nhà đều không nhường ai, trong chốc lát không thể phân cao thấp ngay được.

Vừa vặn làm cho hậu vị trống không.

Diệp Điền Húc tiến điện hạ bái, còn chưa kịp vấn an đã nghe hoàng đế lên tiếng:" Trẫm biết vì sao đại nhân tới đây. Nạp cát không thuận, trẫm sẽ không lập nàng làm hậu."

” Bệ hạ thánh minh.“_ Diệp Điền Húc vui mừng trong bụng, cúi đầu hạ bái, nghiêm túc nói _” Lập hậu là chuyện không thể khinh thường, bệ hạ theo lý phải cẩn thận. Nếu không phải người mang lại cát, tất nhiên không nên cho nàng tiến cung.”

Hoàng đế nhẹ “A” một tiếng, giương mắt nhìn hắn:” Vậy đại nhân cảm thấy nàng ngay cả cửa cung cũng không vào được sao?”

Diệp Điền Húc bối rối trong lòng, không hiểu vì sao hoàng đế lại hỏi như vậy, khom người nói:” Không biết bệ hạ cảm thấy…”

” Trẫm ngược lại cảm thấy không phong hậu cũng không sao, dù gì chuyện nạp thiếp chọn phi cũng không cần nạp cát.“_ Hoàng đế đứng người lên, thong thả bước đi, vừa đi vừa nói _” Cho nên trẫm đã phong nàng làm Chính nhất phẩm Phu Nhân, trước ở tại Trường Thu cung, qua ít ngày lại nói sau.”

Lời của tác giả:

_(:3” <)_ vì=“” đền=“” bù=“” tô=“” dư=“” mà=“” hoàng=“” đế=“” làm=“” cho=“” hai=“” đại=“” thế=“” gia=“” đấu=“” với=“” nhau…=“” đột=“” nhiên=“” cảm=“” thấy=“” tô=“” dư=“” quả=“” là=“” yêu=“” nữ=“” hại=“” nước=“” (=“” mặc=“” dù=“” 2=“” nhà=“” này=“” đã=“” vốn=“” ghét=“” nhau=“”>

10. Chương 9: Ứng Phó

Lúc Hạ Lan Tử Hành bước vào Tễ Nhan cung, Tô Dư liền tiến lên hành lễ trước cửa đại điện, cúi người một xá, nói:” Bệ hạ thánh an.”

Mỗi lần nàng hành lễ, Hạ Lan Tử Hành đều có chút không được tự nhiên. Các tần phi khác ngày thường thấy hắn cùng lắm làm một cái vạn phúc là xong, còn nàng thì 10 lần gặp đã hết 8 lần chắp tay hành đại lễ với hắn.

Tuy hành lễ vô cùng cung kính, nhưng thần sắc của nàng lại lãnh đạm cực kỳ.

Hắn tự tay nâng nàng lên, không đợi nàng có cơ hội từ chối, đã khom lưng nắm lấy cổ tay nàng. Tô Dư trầm xuống, sau đó lại cúi người khẽ chào:” Tạ bệ hạ.”

Nhưng hắn cũng không buông tay, cứ thế kéo nàng vào điện, bữa tối đã sớm chuẩn bị xong. Hắn liền ngồi xuống, nhưng thấy Tô Dư chỉ đứng bên cạnh, bộ dạng quy củ.

Hoàng đế nhìn nhìn nàng:” Ngươi…… ngồi đi.”

” Bệ hạ.“_ Tô Dư khẽ cười một tiếng, bĩnh tĩnh trả lời _” Thần thiếp thân mang tội lớn, không dám ngồi cùng bệ hạ.”

Thần sắc hắn trầm xuống.

Đúng, lời của nàng là đúng. Tội danh sát hại hoàng duệ của nàng, từ lục cung tần ngự cho đến văn võ bá quan đều biết chuyện này, từ lúc nàng bị biếm từ thê thành thiếp, trong hai năm qua, nàng luôn phải gánh lấy tội danh này.

Trong mắt người ngoài, hoàng đế lưu lại mạng nàng đã là không tệ; nàng cũng rõ ràng cho đến nay hoàng đế đối với mình cũng chỉ có chán ghét, mặc dù không biết gần đây hoàng đế nổi lên tâm tư gì, nhưng kêu nàng cứ như vậy dùng bữa với hắn……..nàng không dám mạo hiểm thế đâu.

Hoàng đế ngưng mắt nhìn khuôn mặt không có lấy một chút ý cười của nàng trong chốc lát, phất tay cho các cung nhân lui ra, nói 1 lần nữa:“Ngồi.”

Khẩu khí bình thường.

Tô Dư khẽ nâng mắt, nhưng rất nhanh liền để xuống. Nàng cũng không ngồi xuống, mà mang theo nghi hoặc đã kìm chế mấy ngày nay nghiêm túc hỏi hắn:" Bệ hạ, thần thiếp đã là người bị chồng ruồng bỏ."

Bệ hạ cần gì phải phí tâm tư trên người thần thiếp?

Nửa câu sau nàng rốt cuộc vẫn không dám nói.

"A Dư"_Hoàng đế hơi giận cười 1 tiếng _" Trẫm không có ý gì khác, ngươi không cần đề phòng nhiều như vậy đâu."_ Ngẩng đầu chống lại lãnh ý trong đôi mắt kia, đồng thời cũng nhìn thấy trong ánh mắt đó tràn đầy sự quật cường cùng không tín nhiệm của nàng.

Nhất thời giằng co, hắn trầm ngâm một hồi, sau đó chậm rãi hỏi nàng: "Vậy ngươi cảm thấy trẫm muốn làm gì?"

Câu hỏi này làm Tô Dư hơi khựng lại. Nàng tuy rằng đã có suy đoán riêng của mình, nhưng lại không ngờ hắn sẽ hỏi thẳng như vậy. Hoàng đế đứng người lên, đưa tay véo nhẹ cằm nàng: "Ngươi nghe đây, trẫm biết lúc trước mình có lỗi với ngươi. Nhưng từ nay về sau trẫm sẽ không tiếp tục lợi dụng ngươi nữa, còn có, ngươi cho rằng trẫm không biết ngươi bây giờ hoàn toàn không nghe được chuyện gì bên ngoài sao?"

Tô Dư chấn động trong lòng, rất nhanh cảm thấy ngũ vị tạp trần. Hắn nói rất đúng, nàng hiện tại không hề biết gì đều là nhờ hắn ban tặng. Tô gia như thế nào, phụ thân có tính toán gì, nàng nửa điểm cũng nghe không được. Nàng tựa như 1 con oanh tước gãy cánh, bị hắn giam ở trong lồng, cho dù muốn giãy giụa tìm đường sống cũng không thể.

Vậy hắn rốt cuộc có ý gì?

Xin lỗi? Hắn tại sao lại nghĩ như vậy?

Ách một tiếng, nàng thản nhiên nói:" Bệ hạ cớ gì nói như vậy? Bệ hạ chưa bao giờ cần xin lỗi thần thiếp cả."

Khi nói như vậy trên mặt nàng toát ra một chút ý cười, vừa thê lương lại có chút quỷ dị. Nhìn nàng như vậy, hắn lập tức biết nàng muốn nói gì. Quả nhiên chỉ thấy mi mắt nàng khẽ run, thanh âm không chút cảm xúc nói với hắn:" Thần thiếp hại hài tử của bệ hạ, là thần thiếp xin lỗi bệ hạ mới phải."

Lời nói do chính miệng nàng nói ra, giống như một cái tát đánh thẳng vào mặt hắn. Là hắn cho tới bây giờ luôn không tin nàng, ấn định nàng là người hại chết đứa bé kia. Năm đó nàng rõ ràng kêu oan, nhưng hắn vì mang mối hận với Tô gia cùng thành kiến với nàng mà nửa điểm không tin, thậm chí nửa câu cũng không nguyện ý nghe nàng giải thích.

Hôm nay, hắn nguyện ý tin nàng, nàng lại không chịu tin hắn, thà chính miệng thừa nhận tội danh năm đó còn hơn tin hắn.

Nghe thật nhu nhược nhưng lại không có lấy nửa điểm khuất phục trong đó. Trong nháy mắt, hắn bỗng hoài nghi Tô Dư trước mặt này có phải là Tô Dư sau khi hắn chết khóc đến tê tâm liệt phế, sau đó tìm đến cái chết hay không.

Hít một hơi thật sâu bình ổn tâm tình, buông cằm nàng ra. Tô Dư vừa được buông lỏng, liền cúi đầu nói:" Bệ hạ.... dùng bữa đi."

Hoàng đế quả thực bị nàng làm cho dở khóc dở cười, cảm thấy không thể cùng nàng chống đối đến chết được, đành lấy tay đặt lên vai của nàng nhấn một cái:"Dù có chuyện gì đi nữa, ngươi cũng ngồi xuống cho trẫm."

"..."_ Đến lúc này Tô Dư cũng thấy có chút dở khóc dở cười. Nàng cảm thấy mình đã là loại dầu muối không vào rồi, như thế nào hoàng đế cũng là loại dầu muối không vào vậy?

Chần trừ một lát, cuối cùng Tô Dư vẫn nghe lời, cúi đầu tạ ơn hắn, thu người ngồi xuống.

Sau đó hết sức im lặng, ai cũng không nói lời nào. Hoàng đế đã không nói thì thôi, Tô Dư đến ngay cả mắt cũng không ngước lên, chỉ gio đũa gắp các miếng ngẫu phiến vào bát, ngoài ra không có bất cứ cử động nào khác nữa.

Chờ nàng từ từ đem miếng ngẫu phiến ăn xong, hoàng đế liền nhìn sang, im lặng gắp 1 miếng ngẫu phiến vào trong chén nàng.

"Bệ hạ…"_ Tô Dư hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại, hoàng đế lại làm như không biết gì tiếp tục ăn.

Tô Dư trong lòng có cảm giác nói không nên lời.

Nhìn nhìn miếng ngẫu phiến trong chén, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nuốt vào. Ngoại trừ cách này thì cũng không còn cách khác, không ăn thì không được, còn tạ ơn thì quá nhiều lời.

Hàm răng cắn xuống, phát ra 1 tiếng vang nhẹ. Hoàng đế ngước mắt dò xét nàng, thấy nàng đang ăn ung dung thong thả, liền không tiếng động cười rộ lên – hắn đột nhiên phát hiện, Tô Dư ăn ngẫu phiến rất có ý tứ, khi nàng ăn, đều là đem ngẫu phiến bỏ hết vào miệng, rồi sau đó mới từ từ ăn.

Nàng giống như không phải cố ý, vẫn hồn nhiên chưa phát giác, tiếp tục ăn.

Sau khi Tô Dư gắp miếng ngẫu phiến cuối cùng vào miệng, đôi đũa liền gõ nhịp trong chén.

"…."_ Không khí này quá kì quái, mọi cử động đều làm cho Tô Dư kinh hãi không thôi, nhưng nàng lại không tiện bộc lộ điều gì. Không ngừng ngẩng đầu nhìn lén thần sắc hoàng đế, nhưng vào thời điểm nàng nhìn hoàng đế, hoàng đế đều không nhìn nàng.

Tình cảnh dùng bữa như thế này, đừng nói từ lúc 2 người trở mặt đều chưa từng có, ngay cả thời điểm bọn họ còn hòa thuận cũng chưa từng trải qua. Tô Dư thì lo sợ ăn còn hoàng đế thì cực kỳ bình tĩnh.

Cho đến khi hoàng đế để đũa xuống, Tô Dư mới thở phào nhẹ nhõm, quả thực như vừa được đại xá. Lẳng lặng hỏi:" Bệ hạ đã dùng xong rồi?"

"Ừ"_ Hoàng đế thấp giọng trả lời, nhìn về phía nàng, nụ cười mang theo chút nghiền ngẫm _" Còn ngươi? Ăn no không?"

"…."_ Tô Dư cúi đầu _"Ân."

Hoàng đế lại hỏi:" Vậy ngươi đã ăn cái gì?"

Tô Dư đột nhiên hoảng hốt. Nàng hoàn toàn không biết, chỉ cảm thấy kinh hãi trong suốt bữa ăn, hoàn toàn không nếm được vị gì cả.

Hoàng đế tường tận quan sát thần sắc của nàng, mất đi 2 phần ý cười, nói với nàng "Trẫm cũng biết ngươi không yên lòng" rồi không đợi nàng đáp lời đã đứng lên, Tô Dư vốn còn do dự không biết có nên tạ tội hay không cũng đành đứng dậy theo, cùng đi ra ngoài với hắn. Thấy vậy, hoàng đế liền tùy ý nói:" Nghỉ ngơi đi, ăn ít như vậy, ngươi nên phân phó Chiết Chi chuẩn bị bữa khuya cho mình."

Ở Huệ Tức cung, Diệp Cảnh Thu nghe cung nhân hồi bẩm xong liền nổi giận. Đủ loại chuyện gần đây đã làm nàng ta không kềm được tức giận rồi, hết chuyện nạp cát không thuận mà Đậu Ỏan vẫn được vào cung, mặc dù không làm hoàng hậu, nhưng lại cùng chức Phu Nhân với nàng ta; lại đến chuyện hoàng đế không hiểu rốt cuộc vì cái gì lại đột nhiên đối với kẻ bị chồng ruồng bỏ kia tốt lên rất nhiều, khiến nàng ta một chút cũng không hiểu. Lại càng bởi vì không đóan ra được tâm tư hoàng đế, mà động cũng không dám động Tô Dư.

Bây giờ lại nghe được, hoàng đế đi Tễ Nhan cung dùng bữa, còn cho cung nhân lui ra. Đây rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ Đậu Oản không làm hoàng hậu được, hoàng đế liền có tâm tư cho kẻ bị chồng ruồng bỏ kia lên làm hoàng hậu sao? Thà cho nàng trèo lên hậu vị cũng không đến lượt mình sao?

Áp chế tức giận trong giây lát, nàng ta nghiêm nghị hỏi hoạn quan bên cạnh: "Phụ thân ta nói thế nào?"

Hoạn quan đáp:" Diệp đại nhân nói ngài tạm thời nhịn xuống……Đậu thị không thể lập tức làm hoàng hậu được, sau này sẽ còn cơ hội không toại nguyện được tâm tư của Đậu gia cùng bệ hạ…."

" Nhẫn! Mấy năm nay bản cung đều phải nhẫnị'_ Diệp Cảnh Thu tức giận nói _" Thời điểm bản cung làm dắng thiếp cho Tô Dư đã bảo bản cung phải nhẫn, hôm nay nàng không còn là chính thê, bản cung vẫn

không ngồi lên chỗ kia được! Như vậy cũng còn thôi, bây giờ mắt đã thấy Đậu thị không thể đảm đương hậu vị, bản cung vẫn phải nhẫn!"

"Phu Nhân…."_ Hoạn quan trầm ngâm một phen, thấp giọng khuyên nhủ _" Theo thần thấy, ngài vẫn còn phải nghe theo lời Diệp đại nhân. Bất quá… đại nhân nói ngài phải chịu đựng Đậu thị, cũng không nói ngài phải chịu đựng Tô thị, nếu ngài không ngại…"_ Hoạn quan dừng lại một chút, nói tiếp _" Trước hết cùng Đậu thị bày tỏ ý tốt, đem chướng ngại kia loại trừ trước rồi hãy nói sau?"

Diệp Cảnh Thu im lặng gật đầu. Kỳ thật lúc nghe hoàng đế muốn phong Đậu thị làm hoàng hậu, nàng ta đã có ý này rồi. Mặc kệ Tô Dư cò còn đáng để nàng ta phí công hay không, thì cái vị đã từng làm chính thê này vẫn luôn khiến nàng ta chướng mắt. Chỉ là sau khi biết được chuyện nạp cát không thuận, nàng ta liền động tâm tư hi vọng mình vẫn có thể làm hoàng hậu, nên khi nghe Đậu thị vẫn vào cung, lại còn cùng vị phần với mình nàng ta mới không cam lòng như vậy.

Nhưng nếu phụ thân đã muốn nàng ta nhẫn, nàng ta sẽ nhẫn. Thừa dịp chưa đến thời điểm đối đầu với Đậu thị, trước liền cùng nàng loại trừ Tô thị cũng tốt, đặc biệt là….hiện tại thái độ hoàng đế đối với Tô Dư đang chuyển biến một cách không giải thích được.

Vì vậy không thể lưu nàng lại, mặc kệ tâm tư hoàng đế thế nào cũng không thể lưu nàng lại. Khách quan mà nói nếu chuyện có một tân hậu tiến cung, thì việc chính thê cũ đông sơn tái khởi còn đáng sợ hơn.

Ngưng thần tự đánh giá, Diêp Cảnh Thu nhìn chăm chú vào ngọn nến trước mặt rồi cười rộ lên:" Đậu Oản, ngược lại có cái phúc khí, không được làm hoàng hậu lại có thể ở Trường Thu cung, còn được tổ chức hôn lễ…. Điều đó có thể thấy nàng ở trong lòng bệ hạ cũng có chút phân lượng."

Hoạn quan kia "Ân" 1 tiếng, Diệp Cảnh Thu lại càng thêm vui vẻ:" Bản cung ngược lại muốn nhìn 1 chút, nếu như kẻ bị chồng ruồng bỏ kia đối với tân hoàng hậu bất kính, bệ hạ sẽ làm nàng chết như thế nào."

Trường Thu cung, Tiêu Phòng điện. Nàng muốn tại nơi đáng lẽ thuộc về Tô Dư này cho Tô Dư một kích cuối cùng.

Đại bất kính, một tội danh nói lớn liền lớn nói nhỏ liền nhỏ. Sủng phi có lẽ gánh được, nhưng một kẻ bị chồng ruồng bỏ vì phạm phải tội sát hại hoàng duệ như nàng thì chưa chắc gánh nổi.

11. Chương 10: Thay Đổi

Đầu thu, Cẩm Đô cuối cùng cũng nghênh đón một việc lớn. Mặc dù ban đầu là Đậu Oản lên làm hoàng hậu sau lại trở thành Giai Du Phu Nhân, nhưng hôn lễ vẫn được tổ chức. Từ sáng sớm, trong cung ngoài cung đều tất bật làm việc, nghi thức đón dâu đã đến Đậu phủ trước, đợi đến chạng vạng liền bắt đầu lễ sắc phong cùng hôn lễ.

Lục cung tần ngự vẫn theo lẽ thường đi đến chỗ Chương Nhạc Phu Nhân thỉnh an sáng sớm, lúc trở về cung cũng không có ngủ tiếp, mà chủ động trang điểm sửa soạn quần áo, chờ sau lễ sắc phong sẽ vấn an Giai Du Phu Nhân.

Hoàng đế vẫn cho nàng ta ở Trường Thu cung như cũ, có thể thấy hoàng đế vẫn có ý định lập nàng làm hậu.

Ở Trinh Tin điện - Tễ Nhan cung, Tô Dư vừa ước lượng thời gian trong đầu, vừa nắm nghỉ ngơi trên giường, không hề có ý sửa soạn cho bản thân.

Hoạn quan Quách Hợp ở bên cạnh dè dặt đánh giá thần sắc nàng, mắt thấy đã là giờ Tỵ (*), nếu bây giờ không chuẩn bị sẽ không kịp mất, nhưng nàng vẫn không có ý muốn động.

(*) Giờ Tỵ: Từ 9h - 11h sáng.

" Quý Tần nương nương…"_ Quách Hợp thử thăm dò một tiếng, thấy Tô Dư nhìn sang, liền khom người nhắc nhở _" Hôm nay là ngày Giai Du Phu Nhân tiến cung…"

" Đã biết."_ Tô Dư đáp một tiếng _" Không phải chỉ là một cái lễ thôi sao? Cần gì phải cố ý chuẩn bị."

Giọng điệu lãnh đạm, không chút gợn sóng. Quách Hợp cũng biết, gặp chuyện như vậy, trong lòng vị Tô Quý Tần này sao có thể thoải mái được. Nàng đã từng là hoàng đế chính thê, vậy mà hôm nay lại phải hướng người khác hành đại lễ. Mặc kệ bây giờ người nọ là hoàng hậu hay thiếp thất giống nàng, thì trong lòng nàng cũng khó tránh khỏi có chút không thoải mái. Hơn nữa tuy không sắc phong, nhưng hoàng đế vẫn để nàng ta ở lại Trường Thu cung, vẫn cho nàng ta dự lễ hợp cẩn, có thể thấy sau này nàng vẫn sẽ được làm hoàng hậu.

Cho dù là ai cũng biết Tô Dư bây giờ đang rất khó chịu.

Kỳ thật, Tô Dư lại đang nghĩ đến một chuyện khác. Hậu vị cũng được, Trường Thu cung cũng tốt, mặc dù đó vốn thuộc về nàng, nhưng nàng cũng rõ chính mình từ lâu đã không thể tranh được nữa. Những giấc mộng mơ hồ, không hoàn chỉnh kia đã cho nàng thấy rất rõ, trong mấy năm tới, nàng đều sẽ ở Trinh Tin điện này, Tiêu Phòng điện cùng Trường Thu cung đều không có bất cứ quan hệ nào với nàng.

Hôm nay nàng phá lệ quan tâm, chẳng qua là do giấc mộng kia thôi.

Đã là giờ Tỵ canh ba, nàng cơ hồ muốn ngủ.

Lúc này rèm che bỗng vang lên một tiếng, Tô Dư lập tức mở mắt, thì thấy Chiết Chi đang mở rèm tiến vào, nhẹ nhàng thi lễ với nàng:" Nương nương thánh an. Người bên Huệ Tức cung đến mời….mời nương nương đi một chuyến."

Không để ý tới giữa lông mày Chiết Chi tràn đầy lo lắng, Tô Dư ngồi dậy khỏi giường, sửa sang lại búi tóc, sau đó liền đi theo người do Huệ Tức cung phái tới.

Ngồi trên bộ liễn, lặng im không nói, nhạt nhìn cảnh vật đi qua bên mình không ngừng thay đổi, tất cả đều giống trong mộng như đúc, nửa điểm bất đồng cũng tìm không ra.

Lòng nàng càng ngày càng trầm xuống, hơi thấp thỏm lại có chút khoái ý khác thường. Nàng cảm thấy thật may mắn, vì mình có thể mơ thấy giấc mộng kia.

Con đường này là hướng Trường Thu cung đi. Ở trong giấc mộng kia, nàng cũng cảm giác được rõ ràng, chính mình lúc đó ngồi trên bộ liễn thấy con đường này nghi hoặc như thế nào.

Bởi vì không biết đang đi hướng nào, nên trong mộng cho dù nàng có nghi ngờ, nhưng cũng chỉ đành từng bước đi theo bố trí của Diệp Cảnh Thu.

Nếu như giấc mộng này là thật, lần này nàng nhất định có thể tránh được.

Bỗ liễn vững vàng dừng lại trước cửa Trường Thu cung, Tô Dư giương mắt nhìn cung điện tĩnh lặng trước mặt, nhíu mày hỏi hoạn quan:" Không phải là Phu Nhân cho gọi sao, tại sao lại dừng trước cửa Trường Thu cung?"

Hoạn quan kia liền cung kính hành lễ, quy củ trả lời:" Thần cũng không rõ, chừng nào ngài gặp Phu Nhân liền biết."

Tất cả đều giống trong mộng.

Nàng cười nhẹ một tiếng, cất bước đi vào.

" Tô Quý Tần nương nương."_ Bỗng một cung nữ gọi tên nàng, Tô Dư liền quay đầu lại, hơi có chút nghi hoặc. Cung nữ chạy chậm đến trước mặt nàng, khẽ chào nói _" Nương nương quả thực ở chỗ này… Tề Mi đại trưởng công chúa vừa đến thăm nương nương, nghe được nương nương đang đến Trường Thu cung, liền lập tức sai nô tỳ đến gọi về."

"A?"_ Tô Dư giật mình, dư quang thoáng đảo qua thần sắc có chút hoảng loạn của hoạn quan mang nàng đến đây, sau đó nói với cung nữ kia _" Thật khéo… Chương Nhạc Phu Nhân cũng vừa truyền ta đến. Ngươi

nếu không ngại liền về trước bẩm một tiếng, nói Tề Mi đại trưởng công chúa chờ một chút, chừng nào bản cung gặp xong Phu Nhân liền đến vấn an ngài."

Ý cười của cung nữ kia vẫn không giảm, tiếp tục hướng nàng khẽ chào, nhưng lúc này khẩu khí lại có chút khó xử:" Nương nương, rất không tốt nếu để Tề Mi đại trưởng công chúa chờ như vậy...không bằng nô tỳ đi nói với Phu Nhân một tiếng, còn ngài về trước vấn an đại trưởng công chúa..."

Mắt thấy hoạn quan bên cạnh có ý ngăn lại, Tô Dư liền không nhanh không chậm cúi đầu, cười yếu ớt nói:" Vậy đành làm phiền ngươi rồi."

Lúc trở lại Tễ Nhan cung, Tề Mi đại trưởng công chúa đã ở chính điện đoan tọa đợi nàng. Tô Dư vừa bước vào cửa điện, liền cúi người hành đại lễ, hai tay cùng trán đều đặt trên mặt đất, nói:" Đại trưởng công chúa vạn phúc."

" Cái gì mà đại trưởng công chúa, gọi mợ đi."_ Tề Mi đại trưởng công chúa lộ vẻ bất mãn với cách xưng hô của nàng, quá cứng nhắc. Tô Dư trệ lại một chút rồi mới sửa lời:" Mợ vạn phúc."

Lúc này Tề Mi đại trưởng công chúa mới gật đầu:" Đến đây ngồi."

Tô Dư đứng người lên, cúi đầu ngồi xuống. Đại trưởng công chúa quan sát nàng một lát, cười nói:" Nhìn khí sắc hình như tốt lên một chút. Ngươi hôm nay có chuyện gì à?"

Tô Dư cười nhạt một tiếng. Nàng sau giấc mộng kia, đã lời ít ý nhiều nhờ Cung chính Trương thị cùng vị mợ này giúp mình vài việc, nhưng hoàn toàn không giải thích nguyên nhân với họ. Hôm nay đại trưởng công chúa hỏi tới, nàng chỉ cười nói:" Kế tiếp thế nào A Dư cũng không rõ, mợ cứ chờ một chút sẽ biết thôi."

Đại trưởng công chúa nghe vậy liền cười một tiếng:" Còn muốn đánh đố mợ nữa à?"

Lại trôi qua một lúc lâu, Tô Dư cùng đại trưởng công chúa đều đang uống trà nói chuyện với nhau, bộ dạng nhàn hạ vô cùng. Cả hai đều không đề cập đến an bài ngày hôm nay, thì Quách Hợp vội vã chạy vào điện, quỳ xuống nói:" Bẩm đại trưởng công chúa, người của Thành Thu điện đến nói...có một cung nữ vừa phá hoại lễ phục của Giai Du Phu Nhân nhưng không chịu nhận tội, nói mình là……. người bên cạnh ngài."

Tô Dư cười một tiếng, liếc nhanh dò xét đại trưởng công chúa:" Ân...bọn ta đến ngay."

Đại trưởng công chúa quay lại cười nói với nàng:" Giỏi thật, dám đem người bên cạnh mợ ngươi ra tính kế à?"

Tô Dư cười làm lành giải thích:" Ban đầu cũng không định như thế...nhưng chính nàng muốn tiến điện nói một tiếng a, A Dư muốn ngăn cũng không được."

Hai người cùng rời khỏi Tễ Nhan cung, một đường đi thẳng đến Thành Thư điện. Vừa rồi xảy ra chuyện gì ở Trường Thu cung, Tô Dư đại khái cũng đoán được 8,9 phần, còn Tề Mi đại trưởng công chúa cho dù không biết cụ thể nhưng nàng nửa điểm cũng không sợ. Bộ liễn đến trước cửa Thành Thư điện, Tô Dư lạnh lùng nhìn lên, ngăn không được một tiếng cười khẽ.

Chương Nhạc Phu Nhân, ngược lại tới rất nhanh.

Khi bước vào cửa đại điện, Chương Nhạc Phu Nhân cũng vừa vặn đi tới, nhìn thấy đại trưởng công chúa sắc mặt liền có chút trắng, cúi đầu khẽ chào:" Đại trưởng công chúa vạn an..."

" Phu Nhân."_ Tô Dư quy củ khom người. Hai tay vẫn đỡ lấy Tề Mi đại trưởng công chúa, hoàn toàn không có ý hành lễ với Chương Nhạc Phu Nhân.

Nhưng bây giờ Diệp Cảnh Thu nào có tâm tư tóm lấy sai lầm của Tô Dư, chuyện ở Trường Thu cung nàng ta dĩ nhiên nghe thấy. Nguyên là bố trí để vu oan Tô Dư, ai ngờ nửa đường lại nảy ra một cung nữ bên cạnh đại trưởng công chúa.

Đã an bài ổn thỏa khiến người của Cung chính tư không biết chuyện này, thậm chí còn an bài người giữ lại, trực tiếp áp giải đến Thành Thư điện tra hỏi. Nhưng bây giờ nàng ta không thể nói với hoàng đế đại trưởng

công chúa vì ghen ghét mà phá hỏng lễ phục của Giai Du Phu Nhân được – nếu dùng lý do này trên người Tô Dư thì hoàn toàn hợp lí, nhưng dùng trên người đại trưởng công chúa thì tuyệt không có khả năng.

Hết thảy đều loạn sáo lên, lúc nhìn thấy Tề Mi đại trưởng công chúa thì Diệp Cảnh Thu trong đầu hoàn toàn rối loạn, không biết nên giải thích cái gì.

Ba người cùng nhau vào điện, cúi đầu hành lễ:" Bệ hạ thánh an."

" Cô."_ Hoàng đế hướng Tề Mi đại trưởng công chúa khẽ chào, không nhịn được nhìn về phía Tô Dư đứng bên cạnh nàng. Hắn nhớ rõ đời trước hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì, lúc nhớ đến liền cảm thấy Tô Dư đại để không thể làm ra chuyện này, cho nên liền bố trí an bài giúp nàng. Lại không ngờ đến hôm nay hoàn toàn không giống với đời trước.

Đời trước là Tô Dư hủy lễ phục của Đậu Oản, đời này lại là cô của mình hủy lễ phục của Đậu Oản, từ hai đời có thể nghĩ ra được, đây rõ ràng là có người sắp đặt từ trước, nhưng người bị tính kế lại bất đồng.

Hoàng đế nhất thời chưa động thanh sắc, chỉ nhìn cung nữ đang quỳ rạp trên đất, lạnh lùng nói:" Ngay trước mặt đại trưởng công chúa, ngươi tự nói đi."

Đại trưởng công chúa cũng mặt lạnh nhìn sang:" Chuyện gì xảy ra?"

" Đại trưởng công chúa…không phải là nô tỳ…"_ Cung nữ kia hoảng loạn dập đầu nói _" Nô tỳ chỉ muốn Quý Tần nương nương nhanh chóng trở về gặp đại trưởng công chúa, nhưng như vậy thì không thể gặp Chương Nhạc Phu Nhân được..vì vậy liền muốn tiến điện nói thay Quý Tần nương nương một tiếng để nương nương có thể sớm trở về. Nhưng vừa vào điện…lại không thấy Phu Nhân đâu, đang cảm thấy kỳ quái, thì đi ra cửa liền bị Cung chính tư giữ lại. Nói là..nói là nô tỳ phá hủy lễ phục của Giai Du Phu Nhân."

Mặc dù bối rối nhưng lời nói lại khiến người nghe hiểu rõ sự tình. Hoàng đế nhíu mày nhìn về phía đại trưởng công chúa:" Nàng thật sự là người bên cạnh cô?"

" Ân"_ Tề Mi đại trưởng công chúa nhẹ gật đầu _" Bất quá bản cung tuyệt đối không có dạy nàng làm chuyện như vậy."

" Tất nhiên…"_ Hoàng đế cười 1 tiếng.

" Đại trưởng công chúa tất nhiên sẽ không làm chuyện này."_ Chương Nhạc Phu Nhân mở miệng, mang theo 1 chút trầm ngâm tự định giá, thong thả nói_"Bất quá thần thiếp nghe nói… cung nữ này trước cửa Trường Thu cung….có nói vài câu với Tô Quý Tần. Không những vậy…dường như còn tỏ ra rất quen thuộc."

Nàng quả nhiên sẽ áp đặt việc này lên đầu mình. Tô Dư nhẹ mỉm cười, im lặng hạ bái nói:" Bệ hạ, thần thiếp đã cùng cung nữ này gặp qua vài lần, cho nên nếu nói là quen biết thần thiếp cũng không phủ nhận. Nhưng thần thiếp thực sự không dám sai sử người bên cạnh đại trưởng công chúa làm chuyện này."

Nói xong liền rất bình tĩnh. Không phải vì nàng cảm thấy nếu nàng bình tĩnh thì hoàng đế sẽ tin nàng, mà là nàng đang chờ Chương Nhạc Phu Nhân lên tiếng.

" Nếu không phải bị ngươi sai sử, như thế nào nàng lại làm ra chuyện này?"_ Chương Nhạc Phu Nhân ngang ngược nói.

" Nhưng nàng như thế nào biết trước được hôm nay sẽ đi Trường Thu cung chuyển lời thay thần thiếp¿'_ Tô Dư ngồi thẳng lên, nghiêng đầu nhìn về phía Chương Nhạc Phu Nhân, mang theo một chút nghiêm nghị cùng một tia cười lạnh, từng câu từng chữ hỏi _" Mà thần thiếp thì như thế nào biết rõ.. hôm nay Phu Nhân ngài sẽ truyền thần thiếp đi Trường Thu cung?"

Ở trong mộng, nàng cũng nói những lời này, nhưng lại vì hoàng đế chất vấn mà bối rối cực kỳ. Lúc này nàng cũng nói giống trong mộng không sai một chữ, so với trong mộng còn sẵng giọng hơn rất nhiều. Hoàng đế có thể sẽ đồng dạng trong mộng không nghe những lời này của nàng, nhưng không thể không tin các việc kế tiếp được.

Trong mộng nàng bởi vì sự kiện này mà bị hoàng đế tát một cái, hôm nay nàng muốn nhìn Chương Nhạc Phu Nhân bê đá đập chân mình.

" Bệ hạ."_ Bỗng một hoạn quan xuất hiện trước cửa điện, mọi người đều quay đầu nhìn lại, hoạn quan kia liền bẩm _" Có Cung chính cầu kiến."

12. Chương 11: Hoang Mang

Hoàng đế nhẹ cười 1 tiếng:" Truyền."

Cung chính Trương thị bước vào điện thi lễ, hoàng đế lạnh nhạt hỏi nàng có chuyện gì, Trương thị im lặng một hồi, không biết nên mở miệng thế nào.

Mấy ngày trước Tô Dư có nhờ Chiết Chi đưa cho nàng một tờ giấy, trên đó chỉ viết 2 hàng chữ: Phiền Cung chính ngài vào ngày đại hôn âm thầm dẫn người canh giữ Trường Thu cung, cũng nhờ ngài thỉnh mợ sai người cản ta trước cửa Trường Thu cung.

Không nói rõ nguyên nhân, Trương thị cũng đại để hiểu rõ, đây là Tô Dư sợ nếu xảy ra rủi ro sẽ liên lụy đến nàng, cho nên dứt khoát không để nàng biết rõ. Vì vậy nàng chỉ đành tuân lời làm theo, dù sao nàng cũng là Cung chính an bài những việc này cũng không khó, thông báo chút chuyện cho đại trưởng công chúa cũng vậy.

Nhưng vào hai ngày trước, hoàng đế bỗng truyền nàng đến, nói với nàng:" Có người muốn phá hủy lễ phục của Giai Du Phu Nhân vào ngày đại hôn, có thể sẽ liên lụy đến Tô Quý Tần. Trẫm đã an bài người gánh tội thay, ngươi chỉ cần đem người đó chế trụ là được."

Lúc đó nàng không hề nghĩ tới, việc Tô Dư nhờ nàng làm cùng việc hoàng đế muốn nàng làm đều là cùng một việc. Nàng không biết hai người này làm sao biết được chuyện sẽ xảy ra hôm nay, chỉ là khi nàng đem hoạn quan hoàng đế an bài giữ lại thì thấy một cung nữ đang lén lén lút lút liền mang nàng về Cung chính tư tra hỏi mới biết được chính nàng ta đã phá hủy lễ phục, thì lúc này nàng mới nhận ra.

Một người là thủ phạm thật, 1 người là thủ phạm giả, khiến nàng không biết xử trí thế nào cho phải.

Còn chưa tìm được biện pháp hợp lí, đã nghe Thành Thư điện bắt được cung nữ bên cạnh đại trưởng công chúa, nàng chỉ đành đi đến đây.

Trương thị cảm thấy mâu thuẫn không thôi, không biết nên mang thủ phạm nào đến. Chần chừ hồi lâu, cuối cùng cảm thấy vẫn nên theo an bài của Tô Dư, Tô Dư ở hậu cung tứ cố vô thân, làm ra việc này bất quá là vì tự vệ; còn hoàng đế...tuy nói gần nói xa cũng là có ý che chở Tô Dư, nhưng Trương thị vô luận thế nào cũng thấy không thể tin được.

Trương thị dập đầu một cái, tứ bình bát ổn nói:" Nô tỳ nghe được người bên cạnh đại trưởng công chúa phá hủy lễ phục của Giai Du Phu Nhân, liền có chuyện muốn bẩm – sáng sớm hôm nay, lúc nô tỳ đi qua Trường Thu cung, bắt gặp một cung nữ có bộ dạng khả nghi, lập tức dẫn về Cung chính tư tra hỏi. Tuy nàng cái gì cũng không nói, nhưng nô tỳ cảm thấy nàng nhất định liên quan đến chuyện này."

"... Cung nữ?"_ Hắn vạn phần xác thực chính mình đã an bài một hoạn quan. Trong lòng liền cảm thấy không ổn, nhìn Trương thị một lát, có chút nhắc nhở hỏi lại nàng _" Cung nữ?"

" Vâng, cung nữ."_ Trương thị kìm chế sợ hãi đáp lời. Nghĩ thầm tuy không theo ý tứ hoàng đế, nhưng dù sao đây mới thực sự là thủ phạm.

Hoàng đế cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, hơi trầm xuống, phân phó:"Mang nàng vào."

Hai hoạn quan áp giải cung nữ kia vào điện, cung nữ rõ ràng hoảng loạn, quỳ sụp xuống nói "Bệ hạ thánh an" rồi co rúm người lại. Từ phục sức có thể nhìn ra, đây là một Tứ phẩm nữ quan, không phải là người mà một Quý Tần như Tô Dư có thể sai sử.

Hoàng đế lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thanh âm có chút lạnh: "Chuyện gì xảy ra với bộ lễ phục?"

Giống như đã nhận định nàng là người động tay vào. Cung nữ kia vốn đã chột dạ, nghe vậy sắc mặt liền trắng bệch, không ngừng dập đầu:" Bệ hạ thứ tội, bệ hạ thứ tội…"

Tô Dư lạnh lùng nhìn nàng ta trong giây lát, cũng không nói gì. Người này là người nàng không an tâm nhất trong bố trí của mình. Bởi trong mộng, nàng không biết ai sẽ là người phá hủy lễ phục trước khi nàng đến, chỉ mơ hồ thấy được một bóng lưng. Nàng liền nhận ra được đó là phục sức của Tứ phẩm cung nữ. Cũng chính vì thế, nàng mới dám làm ra trận an bài này, không hề sợ đối phương sẽ cắn ngược lại nói là người của nàng.

Mà hiện nay người xuất hiện ở nơi này, quả thực là Tứ phẩm nữ quan, làm cho nàng yên tâm không ít.

" Quý Tần."_ Hoàng đế đưa tay về phía nàng, nâng nàng đứng dậy, lúc này nàng liền nhìn cung nữ kia một lần nữa, lạnh lùng hỏi:" Là ai sai khiến ngươi?"

" Là…là…"_ Cung nữ kia ấp úng nửa ngày, dập đầu đáp _" Là Nhàn Phi nương nương…"

Tô Dư trong lòng trầm xuống, đồng thời cảm giác được bàn tay hoàng đế đang đỡ nàng cũng căng lên.

Trong Tễ Nhan cung, Tô Dư ảo não không thôi. Nàng quá tin tưởng giấc mộng kia, hơn nữa còn nhìn thấy đủ loại an bài của Diệp Cảnh Thu, cảm thấy nếu mình có thể lập ngược tình thế, chắc chắn Diệp Cảnh Thu sẽ phải gánh lấy tội này.

Thế nhưng lại quên mất Diệp Cảnh Thu còn có thể an bài kín đáo hơn nữa.

Nàng không thể nhìn thấy kết quả trong mộng, căn bản không biết cung nữ kia sẽ thú nhận điều gì. Lại không nghĩ tới, tự nàng ta có thể thoát thân, lại còn không duyên cớ kéo Nhàn Phi xuống nước.

" Chương Nhạc Phu Nhân…"_ Tô Dư thoáng ngưng thần, là do nàng quá tự tin, hoàn toàn đem an bài của mình sắp xếp theo giấc mộng kia.

Thành Thư điện, Hạ Lan Tử Hành không nói ra được hoang mang lúc này.

Hắn biết rõ hôm nay sẽ phát sinh chuyện gì, có người sẽ hủy lễ phục rồi vu oan cho Tô Dư. Nhưng sở dĩ hắn không đi bắt thủ phạm thật mà an bài thủ phạm giả, là bởi như thế hắn mới có thể đem cục diện nắm trong tay, ngăn được việc chủ mưu một mực cắn lại Tô Dư hoặc giá họa cho người khác.

Nhưng Trương thị…tại sao lại gây ra rủi ro?!

Hắn làm ra những an bài này, là vì hắn được trọng sinh, vô cùng rõ ràng những chuyện sẽ xảy ra sau này, chẳng lẽ Trương thị cũng là trọng sinh sống lại sao. Nếu không nàng vì cái gì làm trái ý mình mà dâng lên thủ phạm thật sự?

Cung chính tư tra xét cung nữ kia, xác thực đó quả là người của Nhàn Phi. Hắn chỉ đành thu lại quyền giải quyết lục cung của nàng, hắn cũng nhìn ra lần này Tô Dư không cam lòng, chính nàng còn nhắc nhở hắn việc Chương Nhạc Phu Nhân đã truyền mình đến Trường Thu cung.

Nhưng cũng không thể bằng việc Chương Nhạc Phu Nhân truyền nàng đến Trường Thu cung liền định tội Chương Nhạc Phu Nhân được, huống hồ hắn còn cần Diệp gia kiềm chế Đậu gia, bỏ trống hậu vị.

Cảm giác này thực đáng hận, đã đề phòng đủ thứ, tuy là đến cùng không để Tô Dư lại bị oan uổng, nhưng lại làm liên lụy đến người không liên quan.

" Biện pháp ngươi dùng để đối phó Chương Nhạc Phu Nhân thất bại rồi."_ Tề Mi đại trưởng công chúa nghe xong lời giải thích của Tô Dư liền thở dài bất đắc dĩ _" Trong cung nhiều mưu kế, phàm có thể giá họa cho người ngoài liền nhất định không dùng người mình, ngươi không hiểu sao?"

Tô Dư cười khổ. Nàng đương nhiên hiểu rõ, nhưng giấc mộng kia làm nàng quá kích động, chỉ muốn vội vàng thực hiện, nên mới xảy ra nhiều sai sót như vậy. Nhưng nàng tự biết không thể nói việc nằm mộng

này với đại trưởng công chúa, chỉ đành cười áy náy:" Sau khi biết chuyện liền nhất thời nóng lòng…quên mất việc thăm dò lai lịch cung nữ kia."

Tề Mi đại trưởng công chúa lại thở dài lần nữa:" May là một nữ quan địa vị cao, nếu là một tiểu cung nữ, liền xem ngươi bị cắn chết như thế nào."

Tô Dư nhẹ cười một tiếng cúi đầu bồi tội:" Là A Dư khinh suất."

Đồng dạng đời trước, chuyện này không ảnh hưởng gì đến hôn lễ. Hạ Lan Tử Hành mơ hồ nhớ rõ, ngày đó hắn giận dữ đánh Tô Dư một cái, khiến Tô Dư phải hồi cung, không thể đi bái kiến Đậu Oản. Điều này trực tiếp làm Đậu Oản bất mãn, sau này liền không ngừng gây khó dễ cho Tô Dư.

Hôm nay thì khác, Tô Dư bình an vô sự. Hơn nữa hắn còn sai người đến Tề Nhan cung thăm dò, một lát sau đã có hoạn quan trở về hồi bẩm:" Quý Tần nương nương hiện đang tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị đi vấn an Giai Du Phu Nhân."

Lúc này hoàng đế mới yên tâm, ra khỏi Thành Thư điện đi về hướng Huy Thịnh điện.

Sở dĩ gọi là hôn lễ, vì lễ này được cử hành lúc hoàng hôn. Sau khi cử hành, trong ngoài mệnh phụ mới có thể vào Trường Thu cung bái kiến. Trước đó, các nàng phải đến sớm một chút, trong mệnh phụ (mình nghĩ là phi tần hậu cung) thì chờ ở Tiêu Phòng điện, còn ngoài mệnh phụ thì ở ngoài điện.

Tô Dư để Chiết Chi đỡ mình lên bộ liễn, cùng đi với nàng còn có Tề Mi đại trưởng công chúa đang ở phía trước. Lúc trong mộng nàng đã nhìn thấy, bởi vì bị tát do chuyện lễ phục nên nàng không đi vấn an. Điều đó có bao nhiêu không hợp lễ nghi, hôm nay không có phát sinh sự kiện kia, nàng liền không thể không đi.

Lúc nàng ngồi ngay ngắn trên bộ liễn, chậm rãi bước đến Trường Thu cung, nàng liền không tự chủ được nhớ đến ngày đó chính mình gả vào phủ Thái tử.

Quy củ trong phủ không nghiêm khắc như trong cung, hôn lễ càng có thêm chút náo nhiệt dân gian. Nàng nhớ ngày đó từ đường phố Cẩm Đô cho đến trong phủ Thái tử đều cực kỳ náo nhiệt, nàng cùng hắn dùng tù thực rồi uống rượu hợp cẩn với nhau, sau đó tiếp nhận bái kiến của các vị dắng thiếp.

Vậy mà hôm nay lại đến phiên nàng bái kiến người khác……may mà người nọ cũng là thiếp thất, không có thực sự trở thành hoàng hậu.

Nàng đang tự an ủi chính mình, bình ổn lại tâm tình, thì bỗng trước mắt xông lên các cảnh tượng khác nhau. Tựa như giấc mộng, nhưng lại có chút chân thật trong đó, lần lượt tái hiện trước mặt nàng.

Nàng nhìn thấy Đậu Ỏan trong Huy Thịnh điện, một thân hồng hắc lễ phục, ngồi cùng bàn, cùng ăn với hắn. Tế (1), thịt, tương, tắc(2),….Bọn họ cùng nhau thưởng qua từng món tù thực, sau đó thì đến lễ hợp cẩn….

Huyệt thái dương bỗng đau đớn kịch liệt, xông vào tận đáy lòng, nàng giơ tay đỡ lấy trán, đau nhức không thôi. Tề Mi đại trưởng công chúa bên cạnh cả kinh, vội vàng lấy tay vịn chặt nàng, giọng nói sợ hãi:" A Dư?"

" Mợ…."_ Tô Dư một hồi hoa mắt, không biết chính mình bị gì, hình ảnh trước mắt vẫn đang tiếp tục. Nàng trong hình ảnh đó, cũng kêu một tiếng " Mợ" rồi khóc lên. Khóc đến mức tê tâm liệt phế, nàng tựa hồ có thể nhận thức rõ ràng loại đau lòng này.

Nàng nhìn thấy chính mình nằm ở trên giường, nằm trong lòng Tề Mi đại trưởng công chúa khóc đến mức không để ý tới bất cứ thứ gì, trên gò má ẩn hiện vài dấu móng tay.

Đây có phải là…sau khi hoàng đế đánh nàng không?

" Mợ…trong lòng ta thật khó chịu…hắn tại sao có thể……."_ Nàng nghe được chính mình vừa khóc vừa nói, Tề Mi đại trưởng công chúa vuốt lưng nàng an ủi:"Tốt rồi, tốt rồi…người đừng quá khó chịu, bệ hạ cũng là nhất thời tức giận."

" Không phải vậy…"_ Nàng khóc đến lạc giọng, khàn khàn nói _" Hắn thành thân…muốn cùng người khác dự tù lễ cùng lễ hợp cẩn…Hắn rõ ràng cưới ta làm thê."

Đây là chuyện sẽ phát sinh trong mơ sao? Hoàng đế đánh nàng, nàng liền trốn ở trong cung khóc rống một hồi, lại không phải vì nhục nhã chuyện mình bị đánh, mà bởi vì hắn muốn cưới người khác làm thê.

Trong lòng Tô Dư như bị đâm một nhát. Đối với việc này….nàng xác thực rất khó chịu, lúc trước nghe hoàng đế muốn phong Đậu Oản làm hậu nàng đã không thể ức chế được ủy khuất cùng thống khổ. Nhưng ở thời điểm hoàng đế đổi chỉ phong Đậu Oản làm Phu Nhân, loại thống khổ này liền không tồn tại nữa. Nói cho cùng là thêm một người thiếp thất mà thôi, cũng không sao cả.

Vậy bây giờ loại thống khổ này như thế nào lại tới….rõ ràng không nên tồn tại, nhưng lại chân thật như thể nàng từng trải qua, làm cho nàng cảm thụ rõ ràng rành mạch được nếu hắn cưới người khác làm thê thì nàng sẽ thống khổ thế nào.

Rõ ràng không phát sinh, nhất thời không thể có cảm giác thống khổ này được, nhưng tại sao lại có cảm giác chân thật như vậy.

Chân thật giống như….nàng đã từng trải qua.

Chú thích:

(1) Tế: chỉ các loại thức ăn được làm từ nội tạng.

(2) Tắc: trong trường hợp này có nghĩa là cơm.

13. Chương 12: Ngất

Bộ liễn dừng lại vững vàng trước cửa Tiêu Phòng điện, Tô Dư hơi khựng lại, Tề Mi đại trưởng công chúa vẫn đỡ lấy nàng, ân cần hỏi han:" A Dư? Thân thể khó chịu sao? Mợ lập tức cho người mời thái y đến."

" Không cần…"_ Tô Dư lắc đầu, hít một hơi thật sâu, nắm lấy cánh tay Chiết Chi bước xuống bộ liễn.

Trong chính điện Huy Thịnh điện, tất cả đều trang nghiêm, hết thảy đều được tiến hành theo quy củ, hai người dự lễ đều rất im lặng, đến tận khi các món tù thực được đặt lên bàn, hai người vẫn lặng im không nói.

Cung nga dâng rượu hợp cẩn lên, đựng trong hai nửa của quả hồ lô dâng cho hai người. Lễ hợp cẩn sử dụng hồ lô vị đắng, rượu đổ vào trong sẽ nhiễm phải vị đắng này, 2 vợ chồng mỗi người uống một nửa phần của mình sau đó uống phần còn lại của người kia, cuối cùng đem hai nửa quả hồ lô hợp lại, gắn chặt bằng dây tơ hồng thì buổi lễ kết thúc, ngụ ý từ nay hai vợ chồng sẽ cùng đồng cam cộng khổ.

Hồ lô được dâng lên, hoàng đế cùng Giai Du Phu Nhân đều tự uống một nửa của mình, thì chợt bên ngoài bỗng xuất hiện động tĩnh, nghe như có người đang cãi nhau vậy.

Đại hôn thiên tử, ai lại dám ồn ào như thế?

Hoàng đế cau mày nhìn sang, liền thấy một hoạn quan đang nhanh chóng đi tới. Hắn thấy vậy liền trầm xuống, bởi người đó không phải ai khác, mà chính là chưởng sự hoạn quan Quách Hợp hắn tự mình chọn cho Tô Dư. Hắn đã phân phó nếu Tô Dư có chuyện gì, Quách Hợp có thể trực tiếp tới bẩm báo hắn. Nhưng dù sao bây giờ đang là hôn lễ, rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến hắn xông vào điện lúc này chứ?

" Bệ hạ…"_ Đậu Oản đánh giá thần sắc hoàng đế rồi nhẹ nhàng gọi một tiếng, những hoàng đế lại không có phản ứng gì, vẫn tiếp tục nhìn về phía Quách Hợp.

Quách Hợp đứng trên ngự cấp, ở trước rèm quỳ xuống, có chút do dự nói:" Bệ hạ…"

Hoàng đế giọng điệu vẫn như thường: “Làm sao vậy?”

” Tô Quý Tần nương nương…“_ Quách Hợp vừa thở hỗn hển vừa nói _” Tô Quý Tần nương nương ở…ở trước cửa Tiêu Phòng điện ngất xỉu rồi.”

Bàn tay cầm nửa quả hồ lô của Hạ Lan Tử Hành run lên, rượu trong đó liền chảy ra ngoài. Tầm mắt hoàng đế nhìn về phía tay áo bị rượu thấm ướt, sau đó liền dứt khoát ném nửa quả hồ lô lên bàn, lập tức đứng dậy rời khỏi ghế.

” Bệ hạ?!”_ Đậu Oản cả kinh, chưa kịp nói gì thêm, hoàng đế đã nhanh chóng rời đi.

Văn võ bá quan đang dự hôn lễ, đột nhiên nhìn thấy hoàng đế xốc rèm lên, bước nhanh ra khỏi điện, áo bào phất phơ trong gió.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ai cũng không kịp hỏi nửa câu.

Quách Hợp theo hoàng đế cùng rời khỏi điện, lúc này mới dè dặt nhắc nhở:” Bệ hạ…Quý Tần nương nương đã được đưa về Tễ Nhan cung.”

” Trẫm biết.”_ Hoàng đế vẫn không giảm cước bộ dưới chân.

” Giai Du Phu Nhân…”_ Đậu Oản phải đến Trường Thu cung tiếp nhận bái kiến của trong ngoài mệnh phụ, mà theo quy củ, hoàng đế cũng nên đi cùng.

” Trước cứ để trong ngoài mệnh phụ yết kiến đi.“_ Hoàng đế ném xuống những lời này, sau đó liền ngồi lên bộ liễn, lạnh nhạt nói_”Đi Tễ Nhan cung.”

Từ lúc hoàng đế kế vị tới nay, đây là lần đầu tiên Tễ Nhan cung bận rộn như vậy, không ai biết vì sao Tô Dư đột nhiên ngất đi, sau đó liền sốt cao cực kỳ. Tề Mi đại trưởng công chúa lập tức truyền thái y đến, Quách Hợp tự định giá nửa ngày, cuối cùng cảm thấy chuyện lớn thế này nếu hắn không bẩm báo hoàng đế, một khi hỏi tội hắn liền đảm đương không nổi.

Vì vậy vào lúc cả cung đang bận rộn cực kỳ, hoàng đế bước vào cửa điện.

Một đám cung nhân nhất tề hành lễ, sau khi miễn lễ lại tiếp tục làm việc. Hoàng đế đi đến trước giường thi lễ với Tề Mi đại trưởng công chúa:” Cô.”

Tề Mi đại trưởng công chúa hơi nhíu mày nhìn hắn:” Bệ hạ không phải nên dự hôn lễ sao?”

Lúc này Hạ Lan Tử Hành nào có tâm tư giải thích với nàng việc mình rời khỏi Huy Thinh điện trước mặt mọi người, nhìn Tô Dư hôn mê nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đã vội hỏi nàng:” Tại sao lại thành như vậy?”

” Không biết.“_ Tề Mi đại trưởng công chúa nhắm mắt lắc đầu _” Lúc đi đến Trường Thu cung đột nhiên cảm thấy thân thể khó chịu, mới vừa xuống bộ liễn chưa được hai bước đã hôn mê bất tỉnh.”

Tô Dư trước mắt hắn, không còn chút sinh khí nào. Làm cho hắn bỗng nhiên nhớ lại…lúc nàng cắt cổ tay, cũng là sắc mặt tái nhợt này, té ngã trước mặt hắn, máu tươi chảy đầy đất.

” A Dư.”_ Hắn định thần lại, run rẩy đưa tay sờ trán nàng, xác thực rất nóng. Tô Dư đang hôn mê bỗng động đậy, mi tâm hơi nhăn lại, hình như mơ phải chuyện gì không vui.

” Mợ, tim ta rất khó chịu….”_ Trong mộng của Tô Dư, cảnh tượng này cứ một lần lại một lần tái diễn. Tái diễn nhiều đến mức chính nàng cũng nhận ra mình đang nằm mơ.

Nhưng nàng vẫn không thể tỉnh lại, cứ vô lực bị vây hãm trong giấc mộng này, khiến cho toàn thân đau nhức.

" Tai sao hắn có thể…"_ Nàng nói mớ, cứ liên tục lặp lại những câu nói này, không thể kìm lại được _" Hắn thành thân…"

" Hắn rõ ràng đã cưới ta làm thê…"

Thấy Tô Dư kích động nói những lời này, Tề Mi đại trưởng công chúa có chút bối rối, lén nhìn sang hoàng đế, thấy sắc mặt hoàng đế vẫn bình tĩnh, không lộ vẻ tức giận gì.

" A Dư."_ Tề Mi đại trưởng công chúa ngồi bên cạnh nàng nhẹ giọng gọi, không biết nàng có nghe được không, nhưng chỉ mong nàng không nói mớ nữa, ai biết được lát nữa có thể nói đến cái gì.

Bệnh thành như vậy còn chọc giận hoàng đế, chỉ sợ tự mình chuốc lấy khổ.

" A Dư."_ Trong mộng Tô Dư cũng nghe thấy một tiếng khẽ gọi, sau đó giọng nói dịu dàng của đại trưởng công chúa tiếp tục vang lên _" Ngươi nghĩ thoáng chút đi……bệ hạ dù sao cũng là sắc phong Đậu Oản mà không phải Diệp Cảnh Thu, ngươi…"

Đại trưởng công chúa bỗng ngừng lại, nhìn về phía hoạn quan đang tiến điện. Tiếng khóc của nàng lúc này cũng dừng lại, nàng nhận ra người nọ, là ngự tiền hoạn quan.

" Tề Mi đại trưởng công chúa an, Tô Quý Tần nương nương an."_ Hoạn quan kia lạy một cái, trầm ổn nói _" Ý của bệ hạ, nếu thần thể của Tô Quý Tần nương nương khó chịu, ngay cả đi bái kiến hoàng hậu cũng đi không được, tốt nhất nên ở lại trong cung tĩnh dưỡng đi."

Tô Dư cảm thấy thần sắc của mình mờ mịt cực kỳ, nhìn hắn trong chốc lát, đáy lòng từ từ sinh ra hận ý, cuối cùng nghiến răng nói:" Cấm túc…"

Nghe được 2 chữ này thân thể Hạ Lan Tử Hành lập tức chấn động, hắn nhớ rõ vào đời trước, ngày này hắn vì chuyện lễ phục mà đánh Tô Dư, sau đó lại nghe cung nhân bên cạnh Tề Mi đại trưởng công chúa nói "Tô Quý Tần thân thể khó chịu", hỏi tiếp liền biết được sau khi Tô Dư tự trở về Tễ Nhan cung liền hướng Tề Mi đại trưởng công chúa khóc lóc kể lể.

Nguyên nhân không cần truy cứu, tóm lại là có ý chậm chạp không khởi giá đi Trường Thu cung bái kiến. Lúc đó hắn thanh lãnh cười 1 tiếng, phân phó cung nhân:" Đi nói cho Tô Quý Tần, nếu thân thể đã khó chịu đến ngay cả bái kiến hoàng hậu cũng đi không được, trước cứ hảo hảo ở Tễ Nhan cung tĩnh dưỡng 1 tháng đi."

Nói trắng ra chính là cấm túc.

Tề Mi đại trưởng công chúa lo sợ quan sát thần sắc hoàng đế, thấy sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, liền vội vàng khuyên nhủ:" Bệ hạ, A Dư bị bệnh nên mới nói mớ như vậy, xin bệ hạ đừng so đo."

" A Dư?"_ Thấy thần sắc hoàng đế bỗng trở nên mừng rỡ, Tề Mi đại trưởng công chúa liền nhìn qua, quả nhiên đã thấy Tô Dư tỉnh lại.

Tô Dư mở mắt ra, đập vào mắt mình chính là hoàng đế vẫn còn mặc hôn phục. Tô Dư lạnh lùng nhìn hắn hồi lâu, chỉ cảm thấy những hình ảnh trong đầu kia vẫn không mất đi được.

Cấm túc. Thân thể nàng khó chịu sau đó liền bị hắn cấm túc, mặc dù nói thân thể khó chịu là giả, nhưng đưa ra ý chỉ như vậy cũng thật khiến người ta lạnh lòng.

Tất cả mọi thứ trong mộng đều quá chân thực, khiến Tô Dư cho dù biết rõ đó là mộng nhưng vẫn khó nhịn được hận ý trong lòng. Trong mộng là hoạn quan đến truyền chỉ, tỉnh lại dứt khoát là hoàng đế tự mình đến sao?

"Bệ hạ…"_ Tô Dư cười lạnh 1 tiếng, nói _" Thần thiếp thân thể khó chịu."

"…"_ Hạ Lạn Tử Hành không khỏi chớp mắt một cái, hòa nhã nói:" Trẫm biết, ngươi cứ nghỉ ngơi thật tốt đi. Trường Thu cung không cần phải đi…" Nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của Tô Dư, hắn lại nói _"Trẫm ở đây cùng ngươi."

Tuy Tô Dư chưa có phản ứng rõ ràng gì, nhưng Tề Mi đại trưởng công chúa ở một bên lại kinh ngạc không thôi, ngẩn người ra, chần chừ trong chốc lát mới thấp giọng nói:" Hôm nay là đại hôn của bệ hạ, Trường Thu cung bên kia không thể không đi. Không bằng bản cung đêm nay ở lại chỗ này coi chừng nàng, bệ hạ hãy đi Trường Thu cung cho thỏa đáng."

Hoàng đế nghiêng đầu, thấy Tề Mi đại trưởng công chúa ít khi sẳng giọng như vậy, liền lặng yên trong chốc lát, sau đó cúi đầu nói:" Cô, kiếm một chỗ nói chuyện đi."

Vì vậy Tề Mi đại trưởng công chúa và hắn cùng nhau đi đến trắc điện, cũng không lưu lại cung nhân, đại trưởng công chúa hỏi hắn:" Bệ hạ muốn nói gì?"

Hoàng đế cười một tiếng, nói:" Là cô có lời muốn nói."

Tề Mi đại trưởng công chúa trầm mặc một hồi.

" Cô là sợ Giai Du Phu Nhân quấy rầy nàng¿'_ Hoàng đế đánh giá đại trưởng công chúa, nói _" Không sao, trẫm sẽ đi Trường Thu cung."

" Bệ hạ."_ Tề Mi đại trưởng công chúa thở dài _"Cô không phải sợ cái này. Nếu Giai Du Phu Nhân muốn trách tội, lúc ngài đi đến Tễ Nhan cung nàng đã muốn trách tội rồi."

" Ân."_ Hoàng đế hơi cúi đầu_" Biết rõ sẽ chọc nàng không vui, nhưng A Dư đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, trẫm làm sao có thể không đến xem được?"

Đời trước không có chuyện này. Vì sao Tô Dư đột nhiên ngất hắn nửa điểm cũng không biết, tự nhiên cũng không yên tâm. So với việc làm Giai Du Phu Nhân không vui, trễ nãi không đi thăm bệnh Tô Dư vẫn quan trọng hơn.

Tề Mi đại trưởng công chúa sau khi nghe xong liền trầm mặc, hòa hoãn nói:" Bệ hạ như thế là vì cái gì? Chuyện trong triều A Dư nửa điểm cũng không rõ, Tô gia hôm nay cũng chỉ là kéo dài hơi tàn, bệ hạ ngài nếu muốn cứ việc diệt trừ bọn họ tránh lưu lại hậu hoạn cũng được, chỉ là có thể hay không…cho A Dư một con đường sống đi."

Đây là lần đầu tiên hắn nghe cô nói như vậy, đời trước hắn chưa từng nghe qua. Bất quá ở đời trước, đại trưởng công chúa cũng đối với Tô Dư rất tốt, hắn rất lâu không động Tô Dư cũng là vì phân lượng của vị đại trưởng công chúa này.

Hạ Lan Tử Hành hiểu, bởi vì đủ loại chuyện lúc trước, nên hôm nay khi thái độ của hắn đột nhiên chuyển biến, không chỉ Tô Dư không tin hắn, mà ngay cả Tề Mi đại trưởng công chúa cũng không tin nốt.

Hơi suy tư một chút, cuối cùng đau khổ cười một tiếng, xuy xét hợp lí rồi mới nói với Tề Mi đại trưởng công chúa:" Cô, A Dư nghi trẫm có dụng ý khác, cô cũng vậy. Các người như vậy cũng đúng, không sao, nhưng trẫm chỉ là thật tâm muốn đối tốt với nàng thôi."_ Hắn mỉm cười _" Coi như là đền bù những gì từ trước nợ nàng đi."

Tề Mi đại trưởng công chúa kinh ngạc không thôi nhìn hắn hồi lâu, nhưng vẫn không phát hiện ra nửa điểm giả dối trên mặt hắn. Hơi khựng lại, nàng do dự nói:" Cho dù bệ hạ nghĩ muốn đền bù nàng, nhưng nàng sẽ tiếp nhận như thế nào, dù sao…."

Bọn họ đã nháo đến loại này rồi.

" Nàng sẽ tiếp nhận"_ Hoàng đế ngưng mắt cười yếu ớt, ý niệm lại càng sâu _ "Trẫm sẽ dùng cả đời này làm nàng tiếp nhận."

Kiên định như vậy làm cho Tề Mi đại trưởng công chúa ngẩn ra, hoàn toàn không biết rốt cuộc đã có chuyện gì, có thể khiến cho hắn đột nhiên thay đổi thái độ như vậy.

Nhưng hoàng đế lại làm như không thấy sự khó hiểu của nàng, hướng nàng vái chào:" Cũng phiền cô tương trợ."

Tác giả có lời muốn nói:

_(:3“<)_ [=”” hệ=“” thống=“” nhắc=“” nhở=“”]:=“” người=“” chơi=“” {=“” hạ=“” lan=“” tử=“” hành=“” }=“” muốn=“” mời=“” người=“” chơi=“” {=“” hạ=“” lan=“” tề=“” mi=“” }=“” gia=“” nhập=“” đội=“”>

- ————Tác giả đã bị động kinh, thỉnh không đếm xỉa————————————

14. Chương 13: Mang Bệnh

Tô Dư chống tay ngồi dậy, định thần hồi lâu, nhưng các dạng hình ảnh trong đầu vẫn không ngừng quấy rối nàng. Nàng cảm thấy vô lực cực kỳ, không tự chủ thu mình lại, 2 tay ôm đầu gối núp ở góc giường, không nhịn được run lên, bất lực nhìn những hình ảnh mờ mịt lướt qua đầu nàng từng lần một. Các cung nhân mấy lần thử tới khuyên nàng, nhưng nàng đều không có chút phản ứng nào, chỉ bất động không lên tiếng.

Cho đến tận khi thân ảnh kia xuất hiện trước mặt nàng lần nữa, nàng vẫn không nhịn được cảm giác rét lạnh toàn thân. Ngẩng đầu nhìn sang, sự trống rỗng trong con ngươi liền tràn đầy sợ hãi.

Hạ Lan Tử Hành ở trong tầm mắt của nàng chậm cước bộ lại, nhìn thấy nàng chỉ mặc vẻn vẹn một chiếc váy liền bất giác cau mày, thong thả đi tới bên giường rồi dừng lại, định đắp áo ngủ bằng gấm lên cho nàng, nhưng vừa nhìn tư thế ngồi của nàng liền cảm thấy không thể đắp được.

” Bệ hạ…“_ Giọng nói Tô Dư mang theo chút vui vẻ cùng chút lạnh lẽo tiêu điều, tiếng nói phát ra khiến cho trong lòng Hạ Lan Tử Hành một hồi khó chịu. Trầm ngâm một hồi, đưa tay cầm lấy tay nàng, lập tức nhận ra bàn tay của nàng vì đổ mồ hôi mà có thêm chút trắng mịn – đang cố trốn hắn, nhẹ thở dài một hơi, dịu giọng nói:” Ngươi bị bệnh, nên nằm nghỉ ngơi đi.”

Tô Dư đặt cằm trên đầu gối, thanh âm có chút vui vẻ, nhìn vào chiếc váy màu trắng, nhẹ nhàng nói:” Bệ hạ ngài lấy vợ…”

“….”_ Hoàng đế nghẹn một tiếng, trong lòng biết nàng là do sốt cao quá độ nên mới hồ đồ như vậy, vì thế đành ngồi xuống bên giường giải thích _” Không phải, chỉ là Phu Nhân, trẫm không có sách nàng làm hoàng hậu.”

” Nha…“_ Tô Dư khẽ hồi thần, xoa nhẹ trán _”Thần thiếp hình như không thể đi bái kiến Giai Du Phu Nhân rồi…”

Bệ hạ sẽ hạ chỉ cấm túc sao?_ Nàng đem những lời này nghẹn lại trong họng. Dù sao cũng chỉ là một giấc mơ, nếu hỏi hắn như vậy cũng quá kỳ quái rồi.

” Ngươi chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được.“_Hoàng đế vẫn nắm lấy tay nàng, trên tay sử dụng chút lực làm cho nàng di chuyển một chút, tiện thể đỡ nàng nằm xuống _” Muốn bái kiến cũng không nhất định phải là bây giờ.”

Đầu Tô Dư từng đợt nhứt mỏi, tùy ý để hắn đem áo ngủ bằng gấm đắp kín cho nàng, sau đó liền ngủ say.

Nếu không phải bệnh đến thân thể mỏi mệt, nàng đại khái sẽ không ngủ yên như vậy trước mặt mình. Hạ Lan Tử Hành nhìn nàng, thấy huyết sắc trên mặt nàng lúc này thật khó tìm, rõ ràng đã ngủ đến vô tri vô giác, nhưng mi tâm vẫn chau lại sít sao, không biết là đang nghĩ gì.

Vừa rồi nàng nhìn hắn, rõ ràng chính là sợ hãi cực kỳ. Vào đời trước, hắn chưa bao giờ thấy nàng như vậy, chỉ cảm thấy nàng căn bản là một cô gái không có mặt nhu nhược. Bất cứ lúc nào thấy nàng, nàng đều lạnh lùng đạm mạc, đặt cùng một chỗ với các phi tần thiên kiều bá mị khác, quả thực hoàn toàn trái ngược nhau.

Cũng vì thế, hắn đối với nàng nửa điểm thương tiếc cũng không có.

Nhưng lại không biết rằng nàng như vậy hóa ra là vì….luôn luôn sợ hắn.

" Tử Hành."_ Tô Dư khẽ mấp máy môi, lông mày cũng cau chặt hơn, hàm răng cắn lấy môi dưới, rất nhanh liền cắn đến trắng bệch, nhưng vẫn không có nửa điểm dừng lại.

" A Dư…."_ Hoàng đế cúi đầu gọi một tiếng, sợ nàng cứ cắn như vậy sẽ đem môi phá hỏng, tay liền xoa lên gò má của nàng để nàng buông lỏng ra, nhưng lại thấy nàng không phản ứng chút nào, ngón cái liền nhẹ nhàng vuốt cằm nàng, không biết nàng có nghe được lời khuyên bất đắc dĩ của hắn không:" Cắn nữa sẽ rách, mau buông đi…"

Lúc này Tô Dư bỗng buông lỏng ra, môi dưới đụng lên ngón cái của hắn.

Hạ Lan Tử Hành trong lòng bỗng sinh ra một hồi cảm giác đau kỳ quái. Giơ tay lên nhìn, đầu ngón tay có một giọt máu đỏ thẫm, đỏ đến chói mắt.

Giọt máu kia giống như có nhiệt độ cao vô cùng, theo đầu ngón tay của hắn chảy vào cánh tay, đâm vào đáy lòng hắn, khiến hắn cảm thấy hô hấp không thông.

Đó là nhiệt độ đã từng nối liền với hồn phách hắn.

Hắn kinh ngạc ngắm nhìn giọt máu hồi lâu. Giọt máu cũng không nhúc nhích, giống như đã ngưng lại, lẳng lặng ở đầu ngón tay của hắn, nhắc nhở hắn từng chút một, hắn đã từng phạm quá nhiều sai lầm buồn cười thế nào.

Không tự chủ hít thở không thông trong giây lát, cho đến khi có một âm thanh mang theo vài phần do dự cùng tiếng hút khí dò hỏi hắn:"Bệ hạ…..ngài bị thương sao?"

Hắn thu hồi tinh thần, quay đầu lại nhìn Chiết Chi đang đứng một bên nơm nớp lo sợ, ho nhẹ một tiếng nói: "Không có"_ Rồi đứng người lên đi ra ngoài, từng chút một phân phó Chiết Chi _ " Chiếu cố tốt cho Tô Quý Tần. Có chuyện gì cứ kêu Quách Hợp đến Thành Thư điện bẩm một tiếng. Mấy ngày sau nàng cũng không cần phải đi thỉnh an sáng sớm, cứ nói là ý của trẫm."_ Ngừng lại một chút, sau đó bổ sung thêm một câu để Tô Dư không hiểu lầm là mình bị cấm túc _" Nếu nàng nguyện ý, thì nên đi ra ngoài nhiều một chút, cũng nên may thêm vài bộ y phục nữa."

Vừa nhìn thái độ khác thường của hoàng đế vừa nghe những lời phân phó liên miên, Chiết Chi sợ run nửa ngày mới đáp:"… Dạ, nô tỳ ghi nhớ."

Trường Thu cung.

Đậu Oản sau khi tiếp nhận xong bái kiến của trong ngoài mệnh phụ thì đang nghỉ ngơi, lúc này đã thay một thân váy ngắn thoải mái, cũng tháo xuống trâm cài trên đầu. Qua gương nhìn thấy cung nga sau lưng nàng khẽ chào, bẩm:" Phu Nhân, Đậu phu nhân cầu kiến."

Là mẫu thân. Đậu Oản cười một tiếng: " Mau mời vào."

" Giai Du Phu Nhân an."_ Đậu Phàn thị (*) mỉm cười khẽ chào, Đậu Oản vội vàng đứng dậy nghênh đón:" Không dám nhận lễ của mẫu thân, mẫu thân mau ngồi đi."

(*): Có nghĩa vị Phu Nhân này họ Phàn sau khi lấy chồng họ Đậu liền được gọi là Đậu Phàn thị.

Hai người cùng ngồi xuống, Đậu Phàn thị nhìn khắp bốn phía, từ từ cười nói:" Đáng lẽ vào canh giờ này, bệ hạ nên cùng ngươi ở Tiêu Phòng điện."

Đúng vậy, đừng nói là canh giờ này. Đáng lẽ hôm nay phải một mực cùng nhau, nhưng hắn vào lúc lễ hợp cẩn còn chưa kết thúc đã rời đi, chỉ để lại một mình nàng ta đi tiếp trong ngoài mệnh phụ.

Đậu Oản nghĩ tới, trong ý cười đã bất giác nhiễm chút khí lạnh:" Nghe nói là do Tô Quý Tần đột nhiên bị bệnh."

" A…."_ Đậu Phàn thị lạnh giọng cười, nhàn nhã vuốt móng tay đỏ thẫm của mình, lời nói nhẹ nhàng sâu kín:" Sớm không muộn trễ không muộn, lại bệnh vào đúng lúc này."_ Ánh mắt trở nên mãnh liệt, hỏi nàng: " Đã hỏi qua chưa?"

" Hỏi qua."_ Đậu Oản hơi cúi đầu_" Bệnh này cũng không phải là giả, thật sự phát sốt rất cao. Nói thật thì, sống một cuộc sống như vậy đột nhiên ngã bệnh cũng không có gì kỳ quái, cái khiến nữ nhi cảm thấy kỳ quái chính là thái độ của hoàng đế."

Trong ngoài cung không phải luôn nói, người bệ hạ không muốn gặp nhất chính là người vợ chính này sao?

" Thái độ bệ hạ không có gì kỳ quái cả."_ Đậu Phàn thị mím môi vui vẻ nói, nhưng trong mắt lại không mất đi sự lãnh khốc _"Chưa nghe nói sao? Từ buổi trưa hôm nay, Tề Mi đại trưởng công chúa vẫn ở cùng Tô Quý Tần."

" Vâng."_ Đậu Oản nhẹ nhíu chặt mày lại, nhẹ gật đầu _" Nhưng thế thì thế nào….."

" Thế nào à¿'_ Đậu Phàn thị cười nhìn nữ nhi, ý cười càng tăng thêm vài phần _" Điều này cho thấy….hoàng gia vẫn còn có người coi nàng là chính thất của thiên tử; hoặc là, Hoắc gia vẫn còn để ý đến vị ngoại tôn nữ này. Dù là loại nào đi nữa cũng không thể coi thường, dù sao ngươi còn chưa chính thức ngồi lên hậu vị."

" Bệ hạ sẽ không để cho nàng lên làm hoàng hậu."_ Đậu Oản ngưng thần mỉm cười nói _" Dù là ai cũng không phải nàng, nếu quả thực muốn nàng làm, cần gì phải bỏ trống hậu vị đến bây giờ chứ¿'_ Nàng hạ mắt nhẹ nói _" Nữ nhi ngược lại lo lắng vị kia hơn."

" Chương Nhạc Phu Nhân."_Đậu Phàn thị mỉm cười một tiếng _" Được, mặc kệ ngươi lo lắng ai hơn, 2 người này ngươi đều phải trấn trụ. Nếu không, sớm muộn gì ngươi cũng phải chuyển ra khỏi Trường Thu cung này."

" Dạ, nữ nhi ghi nhớ."_ Nàng nặng nề thở một hơi, sau đó lại nhìn về phía mẫu thân _" Còn chuyện lễ phục kia…. Mẫu thân đã nghe nói chưa? Mẫu thân thấy thế nào?"

" Là ai thiết kế đều không quan trọng."_ Đậu Phàn thị đạm bạc nói _" Tóm lại hai người này đều không phục ngươi, giải quyết được các nàng, ngươi mới ngồi ổn định được vị trí chính thê."_ Đậu Phàn thị suy tư, sau đó lại xoay chuyển lời nói _" Mẫu thân nghe nói, bệ hạ gần đây đối với vị Tô Quý Tần kia xác thực không giống với lúc trước. Khách quan mà nói thì so với Chương Nhạc Phu Nhân luôn nắm cung quyền trong tay, thì sợ rằng Đông Sơn tái khởi sẽ khó đối phó hơn."

Đậu Oản chậm rãi gật đầu:" Trong lòng nữ nhi hiểu rõ."

Tô Dư dưỡng bệnh được 5 6 ngày rốt cuộc cũng tốt lên, do nghỉ quá lâu nên cũng có chút chột dạ. Vì vậy liền sai Quách Hợp đi Thành Thư điện bẩm báo, nói sốt cao đã thuyên giảm, có thể đi Trường Thu cung vấn an được rồi.

Hoàng đế ngẫm nghĩ một lát nói:" Để nàng tự quyết định đi."

Tô Dư nghe Quách Hợp nói xong liền thở phào một hơi, chuẩn bị sáng sớm ngày mai đi Trường Thu cung vấn an. Tâm thoáng nghĩ đến chuyện lễ phục kia, cảm thấy cho dù Giai Du Phu Nhân không cùng Chương Nhạc Phu Nhân, nhưng chỉ cần không phải đắc tội một lần nàng liền nhất quyết không đắc tội một lần.

Ngày đó Tô Dư vẫn ở tại Tễ Nhan cung an tâm nghỉ ngơi, hoàng đế mấy ngày nay không có tự mình đến qua, ngược lại lại ngày ngày sai người đến tặng đồ. Có lúc là chút ít đồ trang sức đeo tay tinh xảo, có lúc lại là vài món điểm tâm thanh đạm, mỗi lần đưa tới đều có một tờ giấy đính kèm do tự tay hắn viết, mỗi lần cũng đều là đồng dạng 4 chữ: an tâm dưỡng bệnh.

Mỗi lần Tô Dư thấy, đều đối với thái độ của hắn nghi hoặc không thôi, mà người đối với thái độ của hắn nghi hoặc không thôi cũng không chỉ có mình nàng.

Từ U cũng từng không nhịn được hỏi hắn:" Bệ hạ quan tâm đến bệnh của Quý Tần nương nương như vậy, vì sao lại không tới thăm?"

Hoàng đế tự định giá một lát, nói:" Đợi nàng khỏi bệnh rồi hẳn nói."

Nếu hắn ở đó, nàng liền thấp thỏm bất an, mỗi 1 khắc đều không ngừng khẩn trương, như vậy còn có thể an tâm dưỡng bệnh được sao?

Ngọ thiện, hoạn quan của Thành Thư điện lại tới lần nữa. Vài ngày liên tiếp đều là hắn đến tặng đồ, Tô Dư đã sớm quen với hắn, vừa thấy hắn tiến điện đã cười nói:" Lại làm phiền Hà đại nhân đi một chuyến rồi."

Hoạn quan kia vội vàng cười ứng lại:" Thần cũng chỉ là phụng chỉ làm việc thôi."

Sau đó liền đem hộp cơm đặt ở trên án, rồi hướng nàng vái chào:" Thần xin cáo lui."

Nói xong liền khom người cáo lui ra khỏi điện, vừa quay người lại liền đụng phải một hoạn quan khác. Hai người đều cúi đầu một cái, rồi đường ai nấy đi.

Nhưng vị ngự tiền hoạn quan này không có đi về ngay mà đứng trú chân ở ngoài điện, nghiêng tai lắng nghe. Hắn là ngự tiền, bây giờ muốn nghe vài câu, cao thấp cung nhân xung quanh đều không ai dám cản hắn.

Hắn nghe được bên trong hoạn quan hướng Tô Dư hành lễ, bẩm:" Giai Du Phu Nhân truyền Quý Tần nương nương đến Tiêu Phòng điện thị thiện."

Thị thiện?!

Vị hoạn quan này cả kinh, đúng lúc thấy Quách Hợp tiến đến, liền gấp rút kéo hắn ra ngoài, thấp giọng nói:" Người bên Trường Thu cung đến kêu Tô Quý Tần đi thị thiện, ngươi trước hết cứ đi theo, ta bây giờ phải trở về Thành Thư điện bẩm với bệ hạ."

" Thị thiện?!"_ Quách Hợp nhất thời toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Mặc dù thời gian ở Tễ Nhan cung chưa nhiều, nhưng tính tình của vị Tô Quý Tần này hắn cũng hiểu sơ qua, trong lòng biết nàng vốn là chính thê trước của bệ hạ, vì vậy không hề muốn hướng thị thiếp cúi chào. Hôm nay Giai Du Phu Nhân lại truyền nàng đi thị thiện, rõ ràng chính là cấp cho nàng một cái ra oai phủ đầu mà.

Chắc chắn sẽ không thể không gặp chuyện không may rồi.

15. Chương 14: Đấu Pháp

Ngự tiền hoạn quan vội vã chạy về Thành Thư điện, nhưng lại nhất thời không bẩm được. Vài vị trọng thần triều đình đang cùng hoàng đế thảo luận chính sự trong điện, nên hắn chỉ đành chờ ở bên ngoài, dù có nóng lòng đến mấy cũng không nói ra được. Hắn và Tô Dư kỳ thực cũng không thân thiết quá mức, chỉ là mấy ngày nay cảm thấy vị Tô Quý Tần này đối đãi với người khác luôn khoan dung, hôm nay hoàng đế lại chịu che chở nàng, cho nên mới không muốn nàng bị thua thiệt một cách vô ích thôi.

Đợi gần nửa canh giờ, các vị đại thần mới từ trong điện đi ra, hoạn quan liền không dám trì hoãn đi vào điện, quỳ sụp xuống:" Bệ hạ thánh an."

Hoàng đế biết hắn là người mấy ngày nay đưa đồ đến Tễ Nhan cung, lúc nãy cũng mới từ Tễ Nhan cung trở về, nhíu mày, hỏi:" Làm sao vậy?"

" Thần vừa rồi theo phân phó của bệ hạ đi Tễ Nhan cung tặng đồ, đúng lúc gặp được hoạn quan bên Trường Thu cung đến Tễ Nhan cung, nói là..truyền Tô Quý Tần nương nương đến Trường Thu cung thị thiện."

" Cái gì?"_ Hoàng đế giật mình. Không nghĩ tới Giai Du Phu Nhân sẽ làm như vậy, đây không phải rõ ràng muốn Tô Dư đẹp mặt sao?

Tô Dư sau khi nghe mình được truyền đến cũng không có quá nhiều thời gian suy nghĩ, Giai Du Phu Nhân, đó là người nàng đắc tội không được. Mặc kệ trong lòng nàng bây giờ phục hay không phục, thì vẫn phải cẩn thận mới tốt. Nên sau khi tỉ mỉ trang điểm thay quần áo, liền chuẩn bị bộ liễn đi Trường Thu cung.

Nàng ở ngoài Tiêu Phòng điện nghỉ chân trong chốc lát, thấy cung nhân ngoài điện nhiều hơn phân lệ của một Phu Nhân, liền đại khái đoán được còn có người khác được mời đến trước. Không hỏi nhiều, đi vào

điện, thì thấy cung nhân mình mang theo đều bị ngăn ngoài cửa. Chiết Chi không yên tâm nhẹ kêu một tiếng:" Nương nương…."_ Tô Dư nghiêng đầu, cười nhẹ, nói: "Ngươi cứ chờ ở bên ngoài đi."

Nàng nói xong liền đi thẳng vào trong, đi qua bức màn, thấy thức ăn đã được bày trí tốt trong điện, đồng thời cũng thấy người khiến nàng căng thẳng nhất ngồi ở đó – Giai Du Phu Nhân Đậu Oản, do ngồi ở vị trí chủ vị nên có thêm vài phần đoan trang; ở hai bên ghế ngồi, bên trái là Nhàn Phi Nguyễn Nguyệt Lê, còn bên phải là…….Chương Nhạc Phu Nhân Diệp Cảnh Thu.

Nói cách khác, ở đây không có gì ngoài một Giai Du Phu Nhân xem như được cưới hỏi đàng hoàng mà nhập cung, thậm chí còn thiếu chút nữa trở thành hoàng hậu, cùng hai người từng là dắng thiếp ngày xưa gả theo nàng.

Tô Dư cảm thấy trong lòng một hồi khó chịu, khẩu khí nhẹ nhàng chậm chạp, thu liễm quần áo rồi quỳ xuống, thế nhưng chỉ nói một câu:" Giai Du Phu Nhân thánh an."

Diệp Cảnh Thu đã dự liệu được Tô Dư nhất định sẽ không chào mình, nhìn Giai Du Phu Nhân cười một tiếng, lời nói lại như đang nói với Tô Dư:" Mấy hôm nay không gặp Tô Quý Tần. Bản cung nhớ lần trước nhìn thấy, là trước lúc Giai Du Phu Nhân được thụ phong, ở trong Thành Thư điện thì phải."

Vừa gặp liền nói đến chuyện lễ phục. Đáy lòng Tô Dư cười lạnh một tiếng, hờ hững ứng một câu: "Vâng."

"Bản cung cũng muốn gặp mặt Tô Quý Tần từ sớm."_ Giai Du Phu Nhân vừa nhìn nhạt Diệp Cảnh Thu vừa nói _" Bất quá nghe nói Tô Quý Tần bệnh liên tục nên bất tiện quấy rầy."

Hai người rõ ràng là vừa chèn ép Tô Dư vừa đấu đá lẫn nhau, ai cũng không muốn mở miệng gọi nàng dậy trước, để nhìn xem đối phương có gan không cho phép nàng đứng lên hay không.

Nhàn phi ở một bên từ lúc nhìn thấy Tô Dư tiến điện liền chấn động trong lòng. Nàng nghe Giai Du Phu Nhân nói sẽ truyền phi tần địa vị thấp đến thị thiện, mặc dù là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng vẫn nhịn không được suy đoán xem người Giai Du Phu Nhân truyền đến là ai.

Quả nhiên là Tô Dư….

Hai vị Phu Nhân đều cười nhìn lẫn nhau, Nhàn Phi lặng im trong chốc lát, sau đó khẩu khí chậm rãi, không thèm để ý tâm tư của hai người kia, nhìn về phía Tô Dư nhẹ nhàng cười một tiếng, nói:" Tô Quý Tần miễn lễ."

Diệp Cảnh Thu cùng Đậu Oản nghe vậy liền biến sắc, đồng thời liếc nhanh Nhàn Phi, thấy Tô Dư đã an tĩnh đứng lên, cảm thấy rất không ổn nếu để cho nàng quỳ trở lại.

Thị thiện. Đây cũng không phải là việc gì khó, nhưng lại là chuyện Tô Dư không hề muốn làm. Trong gia đình tầm thường, đây là việc thiếp thất hầu hạ chính thê dùng bữa; mà ở trong cung, là hoàng hậu truyền tần phi hầu hạ mình dùng bữa – tuy là quy củ, nhưng lại có rất ít hoàng hậu hoặc cung tần chấp chưởng Phượng ấn thật sự làm vậy, Diệp Cảnh Thu cũng chưa từng dùng biện pháp này khó xử Tô Dư.

Đây là vì Đậu Oản đồng thời muốn lập uy với Diệp Cảnh Thu và Tô Dư mà nghĩ ra biện pháp này, một mặt muốn làm cho Tô Dư biết rõ sau này nàng ta mới là chính thê, mặt khác làm cho Diệp Cảnh Thu hôm nay rõ ràng người ở Trường Thu cung này là Đậu Oản nàng ta, chuyện Diệp Cảnh Thu không dám làm nàng ta lại dám làm, bởi vì nàng ở Trường Thu cung này là danh chính ngôn thuận. Còn về phần mời Nhàn Phi đến, nàng ta chẳng qua chỉ muốn xem một chút người đã từng giải quyết lục cung này, đồng thời cũng muốn xem người bị nghi hủy lễ phục của nàng ta Nguyễn thị là người thế nào.

Một hồi yên tĩnh, tầm mắt của Giai Du Phu Nhân cuối cùng lại rơi về phía Tô Dư, nhẹ cười một tiếng:" Hôm nay làm phiền Tô Quý Tần rồi."

Tô Dư nhẹ mím môi cố tỏ ra vui vẻ, ứng "Dạ" 1 tiếng rồi tự nhiên đi về phía trước, cầm bát đũa đứng lên.

" Phu Nhân…."_ Nhìn Tô Dư trấn tĩnh như thường, Nhàn Phi trong lòng càng phát hoảng, thấp thỏm nhìn về phía Giai Du Phu Nhân, ấm giọng khuyên nhủ _"Phu Nhân, trong cung thần thiếp có hai vị tần phi do

thân vương tặng vào, chiếu theo quy củ, Phu Nhân nếu muốn kêu tần phi thị thiện….hai người các nàng đại khái thích hợp hơn. Dù sao Tô Quý Tần….”

Dù sao Tô Quý Tần cũng từng là đương gia chủ mẫu. Lời nói của Nhàn Phi mới nói một nửa đã nghẹn ở trong cổ, ách một tiếng, lập tức đổi thành:” Dù sao Tô Quý Tần cũng là một vị cung chủ.”

” Nhàn phi muội muội nói lời này liền sai rồi.“_Diệp Cảnh Thu cười nhìn Giai Du Phu Nhân, chậm rãi nói _” Nàng là một cung chủ, nhưng bản cung lại là người chấp chưởng Phượng ấn, còn Giai Du Phu Nhân lại ở tại Trường Thu cung. Không chừng sau này một trong chúng ta có thể trở thành hoàng hậu, truyền nàng đến thị thiện thì có sao¿‘_ Nàng ta vui vẻ miệt thị _” Hơn nữa, mặc dù không có ai là hoàng hậu, bản cung cùng Giai Du Phu Nhân cũng đều là Chính nhất phẩm Phu Nhân đấy.”

Sắc mặt Tô Dư không tự chủ lạnh đi, bất động thanh sắc cúi đầu gắp thức ăn.

Món hoa quế gạo nếp này, bởi vì được ngâm mật ong nên dính thành một khối. Tô Dư nhẹ nhàng dùng chiếc đũa tách một miếng ngẫu phiến ra, sau đó để vào trong chén trước mặt Giai Du Phu Nhân.

Diệp Cảnh Thu thần sắc lạnh đi, Giai Du Phu Nhân cũng chưa đụng đũa mà cúi đầu cười yếu ớt. Lúc miếng ngẫu phiến thứ hai được gắp vào chén của Diệp Cảnh Thu, Tô Dư liền nghe nàng ta thanh lãnh cười 1 tiếng:” Quý Tần hẳn phải biết bản cung không thích ăn mấy thứ ngọt này chứ.”

Tay Tô Dư khựng lại, chiếc đũa gắp ngẫu phiến đành rụt trở về, đem miếng ngẫu phiến kia đặt lại bên cạnh đĩa.

Nhàn Phi lông mày khẽ chau lại, nhạt liếc Diệp Cảnh Thu, vừa khẽ cười nói “Thần thiếp là lần đầu nghe Phu Nhân nói không thích ăn ngọt đấy” vừa duỗi chiếc đũa của mình ra. Đôi đũa còn chưa kịp gắp, miếng ngẫu phiến kia đã được bỏ vào trong chén nàng.

Tay Nhàn Phi hơi chậm lại, khuôn mặt cứng đờ:” Quý Tần….”

” Nhàn Phi muội muội cần gì phải tự làm như thế.“_ Diệp Cảnh Thu cười liếc nhìn nàng, sau đó lại nhìn một chút Tô Dư đang đoan chính cầm chén sứ _” Ân, theo lời Nhàn Phi muội muội, nàng đúng là một vị cung chủ. Nhưng chức vị cung chủ này lại khác với các chức vị cung chủ khác, nàng sao….nói dễ nghe là một Quý Tần, nói khó nghe không phải là một kẻ bị chồng ruồng bỏ sao? Mang tội danh sát hại hoàng duệ, nếu không phải nhìn thể diện của Hoắc lão tướng quân, nàng há có thể sống đến ngày hôm nay.”

Hai tay Tô Dư trở nên căng cứng, con mắt không tự chủ trở nên sắc bén, mãnh liệt nhìn Diệp Cảnh Thu khiến nàng ta phải nghẹn lời. Nàng ta lập tức nổi giận, nhẹ đập bàn một cái, khẽ quát:” Ngươi trừng cái gì? Bản cung nói sai sao?”

” Chương Nhạc Phu Nhân.“_ Tô Dư đặt bát đũa xuống, cười lạnh 1 tiếng, hoàn toàn khác với thái độ kính cẩn vừa rồi:” Phu Nhân nói thần thiếp sát hại hoàng duệ… Đó là tội danh bệ hạ định cho thần thiếp nên thần thiếp cũng không có gì để nói. Nhưng 4 chữ “bị chồng ruồng bỏ” còn chưa cần Phu Nhân nói, thần thiếp dù sao vẫn là một vị cung chủ, bệ hạ còn chưa biếm thần thiếp vào lãnh cung.”

Nàng nói chuyện có chút hung hăng, làm cho thân thể Diệp Cảnh Thu không ngừng chấn động, tức giận càng thêm sâu, giận dữ quát: ” Ngươi còn dám mạnh miệng? Địa vị trong cung của ngươi là thế nào trong lòng ngươi biết rõ, cưỡng từ đoạt lý như thế quả thực buồn cười!”

Địa vị của nàng trong cung thật ra cũng không sai biệt lắm với người bị chồng ruồng bỏ, trong lòng Tô Dư xác thực biết rõ, nhưng lúc này bị nàng ta ở trước mặt chế giễu như vậy thì làm sao có thể nuốt trôi được. Nhạt nhìn nàng ta, cười nói:” Địa vị thần thiếp là như thế nào? Thần thiếp là Chính tứ phẩm Quý Tần được bệ hạ sắc phong. Nếu Chương Nhạc Phu Nhân không cảm thấy như thế, thỉnh nói rõ!”

Diệp Cảnh Thu đã rất lâu không thấy nàng chống đối như thế, nhất thời nổi cáu, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, vừa nhấc mắt lên liền thấy Giai Du Phu Nhân đang cười nhìn nàng ta, rõ ràng là có vài phần chế giễu.

” Người đâu¡‘_ Diệp Cảnh Thu quát, lạnh giọng phân phó _” Tô thị không có quy củ, vả miệng cho bản cung.”

” Chương Nhạc Phu Nhân¡‘_ Nhàn Phi gào to một tiếng làm các hoạn quan đang muốn tiến lên phải ngừng lại_ ” Phu Nhân đừng có khinh người quá đáng, đây là Trường Thu cung của Giai Du Phu Nhân, Phu Nhân

dám ở chỗ này động tư hình với một vị cung chủ, nếu truyền ra ngoài thì Phu Nhân là người gánh vác việc này, hay là Giai Du Phu Nhân gánh vác đây¿‘_ Nói xong tầm mắt của nàng liền hướng về phía Tô Dư, nói một cách sâu kín _” Còn nữa, có câu nào mà Tô Quý Tần vừa nói cần phải sửa sao?”

Diệp Cảnh Thu nghe lời nói của nàng, liền điều chỉnh lại hô hấp, nhẹ cười một tiếng, làm như không nghe thấy gì tiếp tục phân phó hai gã hoạn quan: ” Lời nói của bản cung các ngươi không nghe thấy sao?”

” Là ai muốn đánh Tô Quý Tần?”_ Âm thanh mang theo vài phần nộ khí lạnh lùng truyền tới, mọi người nghe được đều run lên, tự giác đứng dậy bái kiến.

” Bệ hạ thánh an.“_ Mọi người nhất tề hành lễ, Tô Dư quỳ xuống như thường lệ, mắt nhìn chiếc giày Long Văn màu đen dừng lại trước mặt mình, khẩu khí tuy có vài phần ôn hòa nhưng vẫn có chút không vui hỏi nàng:” Ngươi khỏi bệnh rồi à?”

” Dạ…“_ Nàng vừa mới đáp một tiếng, bả vai liền bị hắn mạnh mẽ kéo lên, tầm mắt vừa nhìn thấy hắn, liền gấp rút cúi đầu xuống, chỉ nghe hắn cười khẽ một tiếng:” Sắc mặt kém như vậy, còn dám nói khỏi bệnh sao?”

Hắn vừa nói vừa nhìn Giai Du Phu Nhân, Giai Du Phu Nhân ở trong tầm mắt của hắn không nhịn được run lên:” Quý Tần bệnh nặng mới khỏi, đã lập tức sai người đến Thành Thư điện bẩm báo, người đó cũng vừa mới trở về, không nghĩ tới tin tức của Phu Nhân ngược lại cực kỳ tin thông nhỉ.”

Đậu Oản thất kinh, khom người khẽ chào, từ tốn nói:” Bệ hạ hiểu lầm rồi. Quý Tần thực ra cũng sai người đến Trường Thu cung báo mình khỏi bệnh, ngày mai có thể bắt đầu đi Trường Thu cung thỉnh an, vì vậy thần thiếp mới biết chuyện này.”

Tầm mắt của hắn quay lại trên mặt Tô Dư, Tô Dư cúi đầu đáp:” Vâng.”

Sắc mặt hoàng đế lúc này mới hòa hoãn một chút, ngó sang Diệp Cảnh Thu, giọng điệu đạm bạc:” Trẫm còn chưa nói nàng là người bị chồng ruồng bỏ, làm thế nào đến lượt ngươi nói vậy?”

Lời nói lộ vẻ đã nghe một hồi.

16. Chương 15: Tấn Vị

” Thần thiếp chỉ là…“_ Diệp Cảnh Thu kinh hoảng. Từ trước đến nay nàng ta mặc dù chưa từng nói rõ ràng như vậy, nhưng thời điểm không để mặt mũi cho Tô Dư cũng rất nhiều, thế nhưng chưa từng bị hoàng đế chất vấn như vậy. Hôm nay bỗng dưng bị hỏi tới, nàng ta ngoài cảm thấy thấp thỏm ra còn có thêm vài phần ngoài ý muốn, kinh sợ trong chốc lát, nói _”Thần thiếp chẳng qua cảm thấy nàng đã từng sát hại hoàng duệ…”

” Sát hại hoàng duệ.“_ Hoàng đế cười nhẹ một tiếng _” Ngược lại nói đến điểm quan trọng này, gần đây Cung chính tư có nói chuyện Sở Tu Viện năm đó sẩy thai chỉ sợ là có ẩn tình trong đó.“_ Hắn không nhanh không chậm nói, sau đó lại nhìn về phía Tô Dư, hơi cúi đầu nói _” Ước chừng là trẫm đã oan uổng Quý Tần rồi.”

Cái gì?! Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều đồng loạt giật mình, sau khi hồi thần trong lòng mọi người đều mang một dạng tâm tư khác nhau. Tô Dư nhìn hắn ngạc nhiên, nàng chưa từng nghĩ kết cục đã định của chuyện năm xưa còn có thể nhắc lại một lần nữa, lại càng không ngờ tới hắn dám chính miệng nói như vậy. Trương thị chịu vì nàng lật lại bản án cũng không có gì đáng nói, nhưng hắn…chịu tin tưởng sao?

” Ít nhất trước khi Cung chính tư tra rõ nguyên nhân, trẫm không muốn nghe thấy loại biện luận này nữa.“_ Từng lời của hoàng đế bình bình đạm đạm đánh vào trong lòng Chương Nhạc Phu Nhân, nhìn thấy sắc mặt nàng ta hơi trắng, hắn ngưng lại một chút rồi mới nói tiếp _” Do nàng có oan tình, trước hết tấn nàng thành Tiệp Dư. Vị phần tuy không cao, nhưng hai vị Phu Nhân cần phải hiểu rõ phần ý này của trẫm.”

Hắn vừa nói xong, Đậu Oản cùng Diệp Cảnh Thu liền sửng sốt không thôi. Vị phần tuy không cao, nhưng một ngày còn chưa tra rõ, Tô Dư liền chưa được coi là trong sạch. Vội vã tấn vị cho nàng như thế, ý tứ của hắn các nàng liền tự nhiên hiểu rõ, đây rõ ràng là có ý bảo hộ Tô Dư. Lúc này quan trọng nhất không phải là vị phần cao hay thấp, mà là từ nay về sau lục cung sẽ không giống với trước đây nữa rồi.

Hai người còn chưa hồi thần, hắn đã nói với Tô Dư:" Tễ Nhan cung hơi có chút chật, hay là ngươi dọn đến Khinh Lê cung đi. Chỗ đó cách Nguyệt Vi cung gần, ngươi có thể cùng Nhàn Phi giao hảo."

Lại còn bận tâm nàng sẽ giao hảo cùng ai…

Diệp Cảnh Thu đang sợ run bỗng giật mình, khôi phục lại tinh thần, khẽ cúi người nói:" Bệ hạ, thần thiếp cho rằng như thế chưa thỏa đáng. Chuyện năm đó, liên quan đến an toàn của hoàng duệ. Nếu như thật có oan tình, hãy đợi sau khi tra rõ bệ hạ phục vị cho nàng cũng không muộn; bệ hạ nóng lòng tấn vị như vậy….lỡ như không có oan tình, chẳng phải là….nuông chiều kẻ trọng tội sao? Nếu sau này tất cả phi tần lục cung noi theo…"

" Phu Nhân lo lắng hơi nhiều rồi."_ Hoàng đế cười một tiếng ngắt lời nàng ta _" Nếu chuyện này thật không có oan tình, tự trẫm sẽ quyết định. Còn về phần Phu Nhân nói "phục vị cho nàng"……"_ Hắn cười liếc Tô Dư _" Đợi đến khi chuyện được tra rõ, trẫm sẽ tự xem xét."

Đậu Oản nghe vậy chỉ cảm thấy ngực như bị người khác đánh một đòn làm nghẹn thở, thực hận không thể trước mặt mọi người cho nàng ta một cái tát – phục vị cho Tô Dư, lời nói thiệt thòi như vậy nàng ta cũng có can đảm nói ra. Vị phần lúc trước của nàng chính là chính thê của hoàng đế, phục vị cho nàng, vậy hai người các nàng còn ở đây làm gì?

Diệp Cảnh Thu nghe vậy cũng hối hận không thôi, nhưng lời đã ra khỏi miệng, nước đổ khó hốt, chỉ đành hung ác cắn răng, sợ mình hoảng loạn nói nhiều sai nhiều.

Thấy không còn người nào dám nói, trong lòng hoàng đế vô cùng vui mừng, nhẹ nhíu mày nhìn về phía Tô Dư vẫn chưa lên tiếng từ khi nghe hắn nói sẽ tấn vị cho nàng. Tô Dư đã hồi thần từ lâu, ở trong ánh mắt của hắn kịp thời phản ứng lại. Thật sự là quá đột ngột, nàng chưa bao giờ nghĩ tới – sau khi trải qua đủ loại lúc trước, nàng còn có thể tấn vị sao?

Nhất thời cũng không biết nên đáp lời thế nào, trong lòng tràn đầy suy đoán cùng nghi vấn nhưng ngay trước mặt người ngoài cũng không tiện nói ra, lúc này ngoại trừ tạ ơn ra cơ hồ không còn lời nào có thể nói nữa. Nhưng vừa muốn hạ bái, hoàng đế lại hồn nhiên ôm nàng đi ra ngoài.

Không hề cho nàng cơ hội hạ bái.

Ngự tiền cung nhân cùng tiến vào thấy loại cảnh tượng này liền sững sốt một chút rồi vội cất bước đuổi theo.

Ra khỏi Tiêu Phòng điện, Hạ Lan Tử Hành cảm giác Tô Dư luôn không tự chủ tránh né mình, đành buông nàng ra, cách xa một bước rồi mới tiếp tục bước đi.

Tô Dư nhìn bóng lưng của hắn, càng ngày càng cảm thấy nghi hoặc. Lúc trước nàng cảm thấy là do hắn nghĩ từ nàng có thể biết được chút ít chuyện của Tô gia, nhưng ngay cả chính hắn cũng nói, đã biết rõ nàng đối với chuyện trong triều hoàn toàn không biết gì. Hôm nay lại càng kỳ quái hơn, hắn chạy đến Trường Thu cung giải vây cho nàng thì thôi, lại không hề báo trước tấn vị cho nàng như vậy, còn dùng một lý do căn bản đứng không vững. Do dự một chút, nàng thử thăm dò:" Bệ hạ…."

" Ừ¿'_ Hắn dừng bước quay lại nhìn nàng, thấy nàng không nói, liền phất tay cho cung nhân lui ra, khẽ hỏi _" Làm sao vậy?"

" Bệ hạ vì cái gì……."_ Tô Dư nghẹn lại, không biết nên hỏi hắn như thế nào cho thích hợp.

Hoàng đế nhìn thần sắc của nàng liền cười một tiếng:" Đừng đa tâm. Trở về nghỉ ngơi thật tốt, hai ngày nữa dời cung."

"…."_ Tô Dư im lặng trong chốc lát, cúi đầu khẽ chào_" Vâng."

Nàng mang theo nghi hoặc cùng khó hiểu nhận lời chúc của các tần phi. Trong 2 năm nay, đây là lần Tễ Nhan cung náo nhiệt nhất. Nàng nhìn ra được đằng sau nụ cười của nhóm tần phi đến chúc mừng cũng có một sự khó hiểu thật sâu, không biết người đã từng phạm sai lầm lớn này, bị hoàng đế chán ghét vứt bỏ lâu như vậy thậm chí còn bị biếm từ thê thành thiếp làm sao có thể đột nhiên xoay người đây.

Hoặc có thể nói….nếu như trong toàn bộ hậu cung này có một người không thể nào xoay mình được thì đó chính là nàng, nhưng nàng lại cứ cố tình có thể xoay mình lại được.

Vốn từ trước đối với nàng hơi có phần khinh thường, các tần phi cấp thấp nếu chạm mặt nàng cũng sẽ vờ như không thấy nhưng nay lại không thể không cung kính gọi nàng một tiếng "Tiệp Dư nương nương", tuy có vài phần không tình nguyện, nhưng ai cũng không dám ngỗ nghịch thánh ý.

Ban đêm, người đến chúc mừng vẫn không dứt, Chiết Chi thấy nàng mệt mỏi, liền lấy việc "Tiệp Dư nương nương chưa lành bệnh" làm lý do cự tuyệt tiếp khách. Đỡ Tô Dư lên giường nghỉ ngơi, nàng nằm trên giường nhắm mắt trầm tư, qua hồi lâu, lại lặng lẽ mở mắt, trong mắt hơi có chút sợ hãi:"Chiết Chi."

" Nương nương."_ Chiết Chi khẽ chào, tiến lên nửa bước. Tô Dư phất tay cho người ngoài lui ra, ngồi dậy nhíu mày hỏi nàng:" Ngươi nói… rốt cuộc là có ý gì?"

Chiết Chi cũng nhíu mày lại.

Đúng vậy, ngay cả nàng ấy cũng cảm thấy cực kỳ kỳ quái. Nàng cảm thấy bệ hạ không phải là loại người yêu đến điên cuồng như vậy, mà cho dù như thế, cũng sẽ không thay đổi cách nhìn với Tô Dư được. Nhưng từ ngày Tô Dư bị phạt quỳ đến nay, thái độ của hoàng đế liền trở nên kỳ quái cực kỳ, khiến đủ loại chuyện sau này cứ làm nàng thấp thỏm không thôi, hôm nay còn dứt khoát tấn vị….

" Nô tỳ cũng không biết…"_ Chiết Chi dù đã cố gắng suy nghĩ nhưng vẫn lúng túng nói _" Có lẽ là Cung chính tư đã tra ra chuyện gì, nên bệ hạ thật sự cảm thấy oan uổng nương nương?"

" A, ngươi tin sao¿'_ Tô Dư lạnh giọng cười một tiếng _" Trương tỷ tỷ cũng không phải lần đầu nhắc đến chuyện này có điểm không đúng, nhưng lúc trước hắn tin sao?"

Đúng là không tin. Chiết Chi trầm tư nửa ngày, lắc đầu thở dài:" Điều đó chúng ta không thể biết được. Chúng ta chỉ có thể biết chút ít mà không phải toàn bộ tâm tư của bệ hạ, còn nương nương ngài nghĩ thế nào?"

Tô Dư nhẹ cười một tiếng, tự đánh giá trong chốc lát, hỏi nàng:" Nếu ta nói mình đang muốn tranh sủng, ngươi cảm thấy thế nào?"

"…A?"_ Chiết Chi cả kinh không khép miệng được, chỉ cảm thấy chuyện này so với chuyện hoàng đế đột nhiên tấn vị cho Tô Dư còn kỳ quái hơn vạn lần, kinh ngạc, nàng nói _"Nhưng….nếu bệ hạ thật có mưu đồ khác…nương nương ngài…"

" Vậy cứ để hắn mưu đồ đi."_ Tô Dư thở dài một hơi _" Ta cũng nhất thời chưa thể nghĩ ra hắn đang muốn mưu đồ cái gì, nhưng nếu hắn thật có mưu đồ, ta cùng lắm là bị vứt bỏ lần nữa thôi – ta ngay cả chuyện bị biếm từ thê thành thiếp cũng đã trải qua, nếu bị vứt đi lần nữa cùng lắm là thảm bằng lúc đó thôi."_ Nàng nhẹ nâng mắt nhìn Chiết Chi, trong đáy mắt có sự kiên định ít khi thấy được _" Cho nên gần đây ta đang suy nghĩ, nếu như còn có thể được như xưa một lần nữa, vì cái gì lại không thử? "

" Nhưng mà nương nương…."_ Chiết Chi đoán _" Nương nương không nghĩ như vậy có phải quá dễ dàng không? Nếu xảy ra chuyện thì việc bị giáng vị cũng không coi là gì, nếu liên lụy đến tính mạng…."

Tô Dư hơi khựng lại, nàng vẫn còn nhớ rõ, chính mình đã từng nói, mình nhất định sẽ sống lâu hơn hắn. Cho đến nay mặc dù sống cực kỳ gian khổ nhưng đối với lời nói này vẫn hơi có lòng tin, bởi nàng không tranh, cũng không đấu, làm cho hắn không có cơ hội tìm được sai lầm gì của nàng.

Nếu như nàng muốn tranh….

Nàng suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: " Ta sẽ không đi hại người, chỉ là không muốn để mặc người khác giẫm đạp thôi. Ngươi nhìn hậu cung hôm nay, Giai Du Phu Nhân vừa mới tiến cung không nói, đằng nào

cũng là chính thê được cưới hỏi đàng hoàng, cho dù thật sự ngồi lên hậu vị ta cũng không nói gì, nhưng Diệp Cảnh Thu…."_ Nàng nghĩ tới liền cười lạnh _" Hai năm qua, nàng thực quá lớn lối rồi."

Mặc kệ nàng từ trước tranh hay không tranh, trong lòng nàng thủy chung vẫn không phục.

" Nương nương…."_ Chiết Chi vẫn muốn khuyên can, nhưng cũng không biết nên khuyên thế nào. Chiết Chi cũng biết, hai năm qua Tô Dư thực đã sống quá ủy khuất, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội để tranh, nhưng…

Chiết Chi cắn môi hỏi nàng:" Nương nương ngài nếu như tin bệ hạ…."

" Ta nửa điểm cũng không tin hắn."_ Tô Dư cười nhẹ một tiếng _" Mặc kệ hắn vì cái gì mà phải tính toán vòng vo như vậy, nhưng nếu nói hắn thật muốn tốt với ta, ta nửa điểm cũng không tin. Ngươi cứ yên tâm, trong lòng ta tự biết. Muốn tranh là một chuyện, nhưng ta tuyệt đối sẽ không cho hắn nắm thóp một lần nữa đâu."_ Nàng cười liếc nhanh Chiết Chi _" Làm gì ngươi phải lo lắng cái này? Ngươi cho là ta ngốc sao, đã sớm biết hắn là dạng người gì còn tin hắn à?"

Chiết Chi không nói gì, do dự nhìn Tô Dư. Cảm thấy nàng thật sự nên như thế, nàng bây giờ có thể hung hăng đem ủy khuất từ trước trả lại cho những thiếp thất kia, đến cả Chiết Chi cũng cảm thấy sung sướng. Nhưng lại sợ nàng lợi bất cập hại (chỉ thấy cái lợi trước mắt mà không thấy cái hại), dù sao…trong hậu cung này rất khó đoán trước chuyện gì.

Tô Dư trầm tư, suy tính thiệt hơn trong chuyện này. Qua hồi lâu, cuối cùng ra quyết định, nhìn sắc trời, cười hỏi Chiết Chi:" Đã đến thời gian cho bữa tối rồi à?"

" Vâng."_ Chiết Chi cúi đầu, dò hỏi _" Nương nương muốn truyền lệnh sao?"

" Truyền đi, sớm nói cho rõ, sẽ theo ước định đến Trường Thu cung thỉnh an sáng sớm."_ Tô Dư mỉm cười một tiếng. Vốn đã muốn sáng ngày mai sẽ đi thỉnh an, hơn nữa nhờ hôm nay, nếu không theo ước định liền quá không thích hợp. Nàng bây giờ cũng muốn nhìn một chút, ngày mai ở Trường Thu cung sẽ phản ứng thế nào.

Nàng vui vẻ bước xuống giường, mắt nhìn qua gương thấy búi tóc của mình có chút loạn, liền gỡ châu thoa xuống xỏa mái tóc của mình ra, nhàn nhã nói:" Cho Quách Hợp đến Thành Thư điện hồi bẩm, nói là do tấn vị nếu không đi bái kiến Giai Du Phu Nhân sẽ không thích hợp, cho nên dự định ngày mai sẽ đi, thỉnh bệ hạ không cần lo lắng."

17. Chương 16: Đoạt Bức Tranh

Từ khi Giai Du Phu Nhân bắt đầu tiến cung, Tô Dư liền ngã bệnh, trong đoạn thời gian thỉnh an sáng sớm này nàng chưa từng xuất hiện, lần thị thiện đó cũng chính là lần đầu tiên nàng cùng Giai Du Phu Nhân gặp mặt. Ngày hôm đó đúng vào giờ thỉnh an nàng liền tiến điện, khiến cả Tiêu Phòng điện im lặng một hồi.

Tô Dư trước sau như 1 lặng im, không nói lời nào tiến lên hạ bái. Thần sắc của Giai Du Phu Nhân cũng nhàn nhạt, nhẹ nói một tiếng:" Khả."

Tô Dư liền đứng lên, đi đến chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống.

" Chúc mừng Tiệp Dư."_ Người vừa nói nghiến răng nghiến lợi, từng chữ đều tràn đầy lãnh khí. Tô Dư chỉ cười 1 tiếng, quay đầu nhìn sang:" Đa tạ."

Đó là một trong số ít người hôm nay vẫn chưa đến Tễ Nhan cung của nàng chúc mừng, Sở Tu Viện. Mà nàng ta đương nhiên sẽ không tới chúc mừng, bởi vì chính Tô Dư đã hại đứa con của nàng ta – ít nhất ở trong mắt nàng ta, là chính Tô Dư hại con của nàng ta.

" Ngay cả Tiệp Dư cũng có ngày tấn vị, bản cung thật không biết còn chuyện gì có thể xảy ra nữa."_ Sở Tu Viện lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt sắc bén vạn phần. Tô Dư nhẹ thở dài một tiếng, bình tĩnh nhìn lại:"

Thần thiếp biết rõ Tu Viện nương nương hận thần thiếp là vì cái gì, nhưng sự kiện kia, đến tột cùng là thế nào…còn chưa chắc đâu."

Sở Tu Viện dùng đôi mắt thanh lãnh nhìn nàng giây lát, cười khẽ một tiếng rồi không cùng nàng nhiều lời nữa.

Hôm đó thật bình thường, chỉ nhàn rỗi nói vài câu sau đó liền cáo lui. Ở ngoài Trường Thu cung, Tô Dư mới vừa bước lên bộ liễn, liền bị một âm thanh căm giận hét ngừng lại:"Tô Dư!"

Nàng dừng bước, quay đầu lại, từ trên bộ liễn bước xuống, khẽ chào:" Tu Viện nương nương an."

" Ngươi thật sự quá thủ đoạn."_ Sở Tu Viện nhìn nhạt nàng, mâu quang dày đặc lãnh khí mỉm cười _" Bị bệ hạ chán ghét như thế mà vẫn có thể tấn vị sao? Nếu ngươi cứ như vậy sống an phận ở Tễ Nhan cung, bản cung tuyệt không làm khó ngươi, nhưng ngày hôm nay chính là ngươi tự mình tìm phiền toái."

Tô Dư lẳng lặng nghe, tự định giá một hồi, chậm rãi nói:" Tu Viện nương nương, ngài phải biết lần này thần thiếp được tấn vị là do bệ hạ đối với chuyện năm đó còn có nghi vấn. Nương nương ngài có thể ghi hận, nhưng nếu thật sự không phải là do thần thiếp gây nên, nương nương ngài sẽ tính thế nào?"

Sở Tu Viện hơi ngưng lại, đến lúc hoàn hồn thì Tô Dư đã xoay người bước lên bộ liễn, vững vãng ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn về phía nàng ta rồi bình tĩnh nói:" Tu Viện nương nương đừng quên, lúc chuyện này xảy ra, thần thiếp vẫn còn là Thái tử phi, là chính thê của bệ hạ, thần thiếp biết rõ đương gia chủ mẫu cần phải dung hạ cái gì, cho dù đến tận bây giờ thần thiếp cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sát hại hài tử của thiếp thất."

Chỉ trong tích tắc kia, Sở Tu Viện nhìn Tô Dư ngồi trên bộ liễn, cơ hồ sinh ra một loại ảo giác. Tựa hồ người trước mắt vẫn còn là Thái tử phi năm đó phong quang vô hạn, thiếp thất các nàng đều chỉ có thể cúi chào.

Thấy Sở Tu Viện nhất thời ngơ ngẩn, Tô Dư cũng lười tốn miệng lưỡi với nàng, lập tức phân phó hồi cung. Lúc bộ liễn được nâng lên, vừa ra khỏi cung mấy bước, Sở Tu Viện mới hồi thần lại, nhìn bóng lưng của Tô Dư mà hung hăng nghiến răng, sau đó cũng trở về cung của mình.

Chuyện xảy ra ở buổi trưa hôm nay thực sự quá nhiều, khiến Tô Dư trở về cung mà mệt mỏi không thôi. Phân phó cung nhân chuẩn bị nước tắm, khiến khắp nơi đều mờ mịt nhiệt khí, trên mặt nước được rải một tầng cánh hoa. Tô Dư nhắm mắt lại, tự đánh giá từng sự kiện xảy ra hôm nay, thậm chí đánh giá từng câu nói trong đó. Việc tranh sủng…..là chuyện trước giờ nàng chưa từng nghĩ qua. Lúc còn là chính thê, nàng cảm thấy mình không nên tranh; còn lúc bị giáng xuống làm thiếp, nàng vì nhận hết chán ghét mà muốn tranh cũng tranh không được. Nhưng hôm nay….

Bỗng sau lưng truyền đến âm thanh của cung nhân ngoài cửa "Bệ hạ thánh an" khiến Tô Dư toàn thân đổ mồ hôi lạnh, lại do suy nghĩ quá nhiều mà nhất thời không kịp hồi thần, đành cứng người ở trong ao không dám động đậy.

Hạ Lan Tử Hành vẫn còn đứng ở cửa, nhìn cô gái ở xa đang xoay lưng lại với mình. Thân thể chìm trong ao, chỉ có bả vai trắng noãn lộ ra ngoài, lẳng lặng không có nửa điểm động đậy, nàng là…..ngủ gật sao?

Hắn đột nhiên do dự có nên ra ngoài hay không.

Kỳ thật hắn vốn không có ý tới xem nàng tắm rửa, chỉ là thời điểm hắn đến Tễ Nhan cung trong lòng đều tràn đầy ý nghĩ nên nói với nàng cái gì cho thích hợp. Vì vậy khi nghe cung nga bẩm một tiếng "Tiệp Dư nương nương đang tắm", hắn cũng không để ý đáp một tiếng, sau đó như bị thần sử quỷ sai mà đi vào. Lúc đi đến cửa trông thấy nàng, hắn mới thật sự ý thức được cung nhân kia rốt cuộc đã bẩm cái gì.

Nhìn nàng thủy chung bất động, không phải đã ngủ quên thực đấy chứ? Nếu cảm lạnh thì sao?

Hạ Lan Tử Hành không tự chủ được mà bật cười, sau đó cất bước lặng lẽ đi tới. Ngồi xổm người xuống, tay vừa mới chạm vào vai nàng, nàng đột nhiên có phản ứng, toàn thân cứng lại, tiện đà xoay người lại đối mặt với hắn, thân thể vẫn chìm ở trong ao như cũ, được những cánh hoa trên mặt nước bao phủ vô cùng chặt chẽ, chỉ lộ bả vai ra ngoài.

Tô Dư cúi thấp đầu:" Bệ hạ thánh an."

Mặc dù đúng là có ý tranh sủng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng nàng liền ý thức được – khi đối mặt với người này, nàng đã quen lạnh lùng, sợ là nhất thời không đổi được. Bất quá như vậy cũng tốt, nếu đột nhiên thay đổi, đừng nói nàng không quen, mà ngay cả hắn cũng sinh nghi.

"Ngươi.."_ Tay hoàng đế trệ lại, nhẹ ho khan 1 tiếng _" Trẫm còn tưởng ngươi ngủ thiếp đi rồi."

Tô Dư không có trả lời, tròng mắt chỉ lẳng lặng nhìn hắn, toàn thân một cổ cảnh giác. Hoàng đế trong lòng thở dài, toại nguyện đứng lên:" Không làm phiền ngươi nữa, trẫm đi tẩm điện đợi ngươi."

" Cung tiễn bệ hạ."_ Khẩu khí Tô Dư vẫn như trước.

Tẩm điện của nàng…..đồng dạng trong ký ức của hắn. Nói cách khác, là đồng dạng với thời điểm vài năm sau vào lúc hắn chết. Ngoại trừ có nhiều người hơn chút ít – vốn là cung nhân do hắn mấy ngày trước an bài, thì cũng không có gì khác biệt.

Hắn ngắm nhìn bốn phía, trong lòng có một cổ thê ý khó hiểu. Hắn không biết chuyện ở kiếp này đến tột cùng có thể thay đổi bao nhiêu, cũng không rõ hắn vài năm sau có đồng dạng với kiếp trước mà chết đi hay không, chỉ hy vọng….nếu hắn vẫn như vậy chết đi, lúc hắn đi đến tẩm điện này lần nữa, sẽ không phải nhìn thấy nàng lại tuyệt vọng tự sát, mang theo vô hạn oán hận với hắn chết.

Những bức tranh kia ở đâu nhỉ?

Bỗng hắn chợt nhớ tới những bức tranh đó, những bức tranh sau khi hắn chết đã đứng sau lưng nàng cùng nàng xem hết. Nhìn màu sắc, đó đều không phải là những bức tranh mới, chắc hẳn đã vẽ từ rất lâu.

Mắt của hắn dừng tại trên chiếc bàn bày giấy và bút mực, cất bước đi tới, có vài phần do dự mở ngăn kéo ra.

Tay run rẩy ngưng ở đó.

Ngăn kéo được thu dọn rất sạch sẽ, không có gì ngoài một xấp giấy đặt ở trong. Giấy được đặt theo kiểu lưng hướng lên trên, lờ mờ có thể thấy được một chút nét vẽ xuyên qua lớp giấy. Hắn lấy lại bình tĩnh rồi cầm lên, xem lần lượt từng bức một, nhìn từng bức họa vẽ bọn họ, cùng nhau chung đụng sự hòa thuận……..

Mỗi lần lật một trang, tờ giấy kia tựa như một con dao nhỏ cứa qua lòng hắn. Nhiều ngày trước đây, hắn đều cảm thấy mình sao thật may mắn, có thể sống thêm lần nữa để đền bù cho nàng; nhưng cho đến hôm nay hắn mới nhận ra, mặc dù có cơ hội đền bù cho nàng, nhưng khi đối diện với những thời điểm đã qua này, trong lòng hắn vẫn không thoải mái hơn bao nhiêu so với lúc sau khi hắn chết chứng kiến những thứ này.

Ngược lại còn càng thêm tự trách, trách chính mình lúc trước đã sai quá nhiều, sai đến đáng sợ.

Tay của hắn dừng lại. Là bức tranh này….mồng 3 tháng 3 tiết thượng tị, hắn vì nàng mà phất cành liễu trong lễ Phất Hề…

" Bệ hạ…"_ Âm thanh mang theo vài phần kinh ý truyền đến, khiến cho hắn cũng có chút giật mình. Vừa hoảng loạn sửa lại vị trí của vài bức họa, vừa quay đầu nhìn sang, cười xấu hổ:" Tiệp Dư…."

Ánh mắt Tô Dư trầm xuống, thời điểm ánh mắt đó rơi vào những bức họa hắn đang cầm trong tay, rõ ràng càng thêm luống cuống. Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ cho hắn chứng kiến những thứ đó – thậm chí ngay cả chính nàng cũng không muốn nhìn nhiều, cho nên mới để chúng đơn độc nằm trong ngăn kéo như vậy, đến đụng cũng không muốn đụng.

Nhất thời cứ cầm cự như vậy, hai người đều cách nhau hơn 10 bước chân, ai cũng không nói lời nào.

Hoàng đế chần chừ trong chốc lát, nhìn thứ trong tay rồi lại nhìn nàng lạnh lùng đứng ngoài cửa điện, rõ ràng có chút cảm giác có tật giật mình. Dạo bước đi tới, suy nghĩ một chút rồi nói:"….Bức tranh của ngươi?"

Tô Dư không đáp, nhìn một xấp giấy thật dày trong tay hắn mà tim đập mạnh lên. Suy nghĩ càng ngày càng loạn, sau đó cũng không biết lấy dũng khí ở đâu, im lặng không lên tiếng duỗi tay túm lấy một ít xấp giấy, quả thực có ý muốn đoạt đi.

"…."_ Hoàng đế bị phản ứng của nàng làm hồ đồ, trệ lại trong chốc lát rồi buông tay ra, để nàng tùy ý đem xấp tranh cầm về.

Thấy xấp tranh trở về trong tay mình, Tô Dư lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiện đà kinh sợ việc mình làm lúc nãy, toàn thân run một cái.

" Bệ hạ thứ tội…."

Sau khi đoạt lại được xấp tranh thì nàng bỗng bình tĩnh nói một câu như vậy, hoàng đế cũng có chút thẩn thờ. Suy tư trong chốc lát mới nói:" Trẫm không phải có ý lấy đồ của ngươi…."

Chiết Chi ở sau lưng Tô Dư cũng có chút hồ đồ, sâu sắc cảm thấy chuyện hai người đang nói tựa hồ không cùng một chuyện nhưng lại thấy bất tiện chen miệng vào. Tô Dư cúi đầu đi vào điện, cẩn thận đem những bức tranh kia để lại chỉnh tề trong ngăn kéo, sau đó mới quay người lại cúi đầu nói:" Xin bệ hạ đừng để ý…."

" Ừ…..cũng không có việc gì."_ Hoàng đế đáp, đánh giá thế đứng của nàng. Nàng đang đứng ở trước bàn, một tay vẫn để ở sau lưng, tựa hồ là vô thức bảo vệ nó.

Là sợ hắn sẽ đoạt lại sao?

Hoàng đế đi lên phía trước, cách nơi nàng đứng một bước chân, rõ ràng đã có ý giữ vững khoảng cách với nàng, nhưng nàng vẫn lui về phía sau dựa vào chiếc bàn.

Hoàng đế dừng bước tường tận xem xét nàng:" Ngươi không cần phải luôn lo sợ như vậy."

Tô Dư chưa kịp nói gì, thì hoàng đế đã nhíu mày, cúi người đưa tay về ngăn kéo dò xét.

" Bệ hạ…"_ Tô Dư lập tức lấy thân cản lại, lấy tay chạm vào tay hắn, sau đó liền trệ ở đó.

Tay của nàng vẫn đặt trên mu bàn tay hắn, có chút khẽ run, tựa hồ muốn bỏ ra nhưng lại sợ hắn sẽ động đến những bức tranh kia. Bỗng ngón tay đang căng thẳng chợt buông lỏng, cuối cùng hoàn toàn để xuống. Nàng cúi thấp đầu, khẩu khí lãnh đạm nặn ra một tia cười lạnh, nói:" Bệ hạ, đó là chuyện ngu xuẩn nhất thần thiếp từng làm, xin bệ hạ đừng xem."

Mi tâm của hắn hung ác cau lại. Tô Dư ngước mắt, thấy thần sắc Chiết Chi ở một bên hoảng loạn không thôi, liền biết mình vừa rồi đã nói sai. Nàng không hề muốn giằng co cùng hắn, chỉ là từng cảnh tượng trong những bức tranh kia đối với nàng mà nói rất đau lòng, lại bỗng dưng bị nhắc tới, nàng liền nhịn không được lạnh lùng nói như vậy. Ngẩn người, Tô Dư buông mắt kìm lại sự kinh hãi mà nói: " Thần thiếp là muốn nói……..mấy bức tranh này vẽ cũng không đẹp, vốn là từ trước mỗi khi nhàm chán đều dùng để giải buồn…bệ hạ…đừng xem."

Lúc nàng nói thêm vào. Hạ Lan Tử Hành rõ ràng cảm nhận được cảm xúc đã biến hóa trong đó, câu nói trước mới là thật, là do hắn phụ nàng quá nhiều, làm cho nàng luôn cảm thấy mình thật ngốc. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng nàng liền hối hận, nên vội vàng giải thích để tránh chọc giận hắn.

Hắn bỗng thấy chua xót, chỉ cảm thấy nếu sau này nàng chịu ở trước mặt hắn nói thật lòng mình, cho dù là có nhiều lời khó nghe thế nào đi nữa hắn cũng không trách nàng.

Ai bảo hắn thiếu nàng nhiều như vậy chứ.

18. Chương 17: Không Đồng Nhất

Hoàng đế im lặng một hồi, cuối cùng chỉ đưa tay đặt lên ngăn kéo mà không mở ra. Tô Dư tràn đầy bất an, ngước mắt nhìn hắn, nhưng lại không dám mở miệng nói gì, chỉ đành dùng sức cắn môi dưới, cúi đầu chờ

quyết định của hắn.

" Vậy không động vào là được."_ Hắn cười nhẹ một tiếng rồi rút tay về. Nhìn xung quanh một vòng thấy cũng không còn gì để nói, ách một tiếng _" Mấy ngày nữa ngươi sẽ phải dời đến Khinh Lê cung rồi…."

" Vâng."_ Tô Dư cúi đầu đáp.

" Nếu cần gì, phải kịp thời nói với trẫm."_ Hắn vừa dứt lời trong lòng liền có chút thấp thỏm, đợi chờ câu trả lời của nàng. Chỉ thấy Tô Dư mím môi im lặng, sau đó nhẹ nhàng nói:" Ân."

Mỗi một lần chung đụng cùng Tô Dư, Hạ Lan Tử Hành đều ảo não không thôi. Hắn nhận ra cho dù đã qua nhiều ngày như vậy, hắn vẫn hoàn toàn không biết nên đối mặt với nàng như thế nào mới thích hợp. Lúc mới trọng sinh sống lại hắn đã cảm thấy cực kỳ may mắn, nhưng hôm nay hắn mới nhận ra – đây cũng là một trò đùa của tạo hóa. Nếu như làm cho hắn trọng sinh sớm hơn 2 năm, hay chỉ là một năm rưỡi thôi, thì cũng sẽ ít phát sinh được rất nhiều chuyện, mà trong lòng hắn cũng thấy dễ chịu phần nào.

Bất quá cũng không thể trách người khác được, lại càng không thể trách trời xanh. Chỉ có thể nói "tự tạo nghiệt, không thể sống" thôi.

Thời điểm Tô Dư dời cung cũng được xem là náo nhiệt nhỏ. Tễ Nhan cung ở nơi tối tăm phía Tây, Khinh Lê cung lại ở phía Đông, cách Thành Thư điện không xa, cũng được coi là một vị trí tốt trong hoàng cung.

Trong lòng Tô Dư hiểu rõ, ngày này, nhất định có bao nhiêu người nhìn nàng, đồng thời cũng ôm trong đó bao nhiêu tâm tư.

Nhưng nếu nói trong đó có tâm tư thật lòng muốn tốt cho nàng, chỉ sợ đã ít lại càng thêm ít.

Thời điểm nàng ở Tễ Nhan cung, trong cung không có phi tần tùy cư (*) nào, vì vậy khi đến Khinh Lê cung cũng không. Điều này làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy bớt được chút phiền toái, bên tai cũng thanh tịnh chút ít.

(*) Tùy cư: ở chung, mỗi một cung đều sẽ có vài phi tần cấp thấp ở cùng.

Bận rộn cả ngày mới được nghỉ ngơi, Chiết Chi châm cho nàng một chén trà an thần, nàng liền cười nhìn sang bên cạnh:" Ngồi đi, cả ngày nay từ sáng đến tối ngươi cũng không có chút nhàn rỗi nào."

Chiết Chi vâng lời ngồi xuống, tựa vào án chống cằm nói:" Nương nương nói muốn tranh sủng, nhưng lại chẳng thấy nương nương chủ động đi gặp bệ hạ. Bệ hạ cũng là lúc đến lúc không, vậy nương nương rốt cuộc định tranh sủng thế nào?"

" Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy thôi."_ Tô Dư thổi nhiệt khí bốc lên từ trà _" Hắn là đế vương, dù ta có tâm huyết dâng trào thế nào cũng không thể vội được, nếu ta đột nhiên có thái độ vòng vo thì không phải quá kỳ quái sao? Còn nữa…."_ Tô Dư cười nhẹ một tiếng _" Ta thực tại cũng không biết nên cùng hắn chung đụng thế nào mới thích hợp."

" Sao lại như thế được, chẳng lẽ lúc trước làm Thái tử phi cũng không biết nên chung đụng thế nào sao¿'_ Một âm thanh lãnh miệt vang lên khiến Tô Dư khẽ nhíu mày, tầm mắt nhìn qua đầu vai Chiết Chi, lập tức đứng lên:" Tu Viện nương nương vạn an."

" Chúc mừng Tiệp Dư dời cung."_ Sở Tu Viện thần sắc thanh lãnh gật đầu, tầm mắt nhìn khắp bốn phía rồi trở về trên người nàng, cười lạnh _" Tiệp Dư bị bệ hạ chán ghét vứt bỏ gần hai năm cũng có thể phục sủng tấn vị, vậy mà lại không biết nên cùng bệ hạ chung đụng ra sao ư? Bản cung vẫn đang chờ ngày Tiệp Dư vinh quang trèo lên hậu vị, chấp chưởng Phượng ấn đấy."

Sở Tu Viện không có miễn lễ cho nàng. Tô Dư chỉ đành cúi đầu, nghe thấy vậy cũng chỉ cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn nàng ta _" Tu Viện nương nương sai rồi, một Tiệp Dư như thần thiếp sao có thể cùng hậu vị có quan hệ chứ? Nếu nói như vậy…. Tu Viện nương nương ngài còn dễ làm hoàng hậu hơn thần thiếp đấy."_ Nàng vừa nói, vừa không chớp mắt nhìn Sở Tu Viện, mỉm cười khẽ chào _" Như vậy thần thiếp trước xin cung chúc Tu Viện nương nương ngài."

Nghị luận về hậu vị là không hợp quy củ, bất quá đây là Khinh Lê cung của nàng, đối phương lại là người đề cập chuyện này trước, Tô Dư cũng không có gì phải sợ. Thấy Sở Tu Viện thần sắc lạnh đi, tầm mắt Tô Dư liền chuyển sang hai cung tần tùy cư ở Vận Nghi cung sau lưng nàng ta, cười nói:" Nguyên là mang cả cung đến chơi à? Ngược lại là bản cung chiêu đãi không chu đáo. Chiết Chi, mau dâng trà."

" Tu Viện nương nương mời ngồi."_ Nàng cúi đầu khẽ nói, trong lòng biết các nàng không mới mà tới tuyệt không có chuyện tốt gì, nhưng Tô Dư vẫn khẽ cười, cẩn thận mời Sở Tu Viện ngồi xuống. Hai người kia cũng tự mình ngồi xuống, trà được dâng lên, Sở Tu Viện vừa mới nhấp một ngụm liền nhíu mày, thế nhưng cũng không nói gì. Lục Nhuận Nghi ở một bên đánh giá thần sắc hai người, nàng ta ngày thường vốn giỏi nhất nhìn sắc mặt nói chuyện, vừa thấy vẻ mặt của Sở Tu Viện, cũng nhấp một ngụm trà, sau đó nhanh chóng nhíu mày lại, dùng khăn tay che miệng như thể vừa uống phải thứ gì khó nuốt.

Tô Dư nhíu mày:" Nhuận Nghi nương tử làm sao vậy?"

" Trà này…."_ Lông mày Lục Nhuận Nghi nhíu chặt, sau đó lại giãn ra, cười áy náy làm lành _" Xin Tiệp Dư nương nương thứ tội, thần thiếp cũng không có ý gì, chỉ là ngày thường uống trà của Sở Tu Viện ở Vận Nghi cung đã quen, khi uống trà ở chỗ Tiệp Dư có chút không thuận miệng."

" Nha."_ Tô Dư nhấp một ngụm, cười đầy hàm ý hỏi nàng ta _" Ý này của Lục Nhuận Nghi….là nói trà ở chỗ bản cung không tốt bằng Tu Viện nương nương?"

Thấy nàng đã thay đổi cách xưng hô trong lời nói, từ "Nhuận Nghi nương tử" mang 2 phần khách khí sang "Lục Nhuận Nghi", Lục thị vẫn nửa điểm không sợ. Cung chủ của mình ở chỗ này, đó là người mà nàng ta muốn giao hảo, còn người từng bị biếm từ thê thành thiếp Tô Tiệp Dư này không đáng để nàng ta nịnh hót. Huống chi, ngay trước mặt Sở Tu Viện, nàng (Lục thị) dám trở mặt sao?

Vì vậy Lục Nhuận Nghi liền cười nhẹ một tiếng, lời nói càng thêm minh bạch rõ ràng:" Tiệp Dư nương nương cần gì hỏi như vậy? Thần thiếp không nói thẳng là vì muốn lưu lại mặt mũi cho nương nương, chính nương nương ngài nên rõ ràng, Từ tam phẩm Tiệp Dư sao so được với Từ nhị phẩm Tu Viện chứ?"

Ý tại ngôn ngoại, đây là ám chỉ Tô Dư không biết trời cao đất rộng.

Sắc mặt Tô Dư tăng thêm một phần nghiêm túc, đợi nàng ta nói xong, nắp sứ trong tay liền hung hăng đập mạnh vào chén trà. Âm thanh đồ sứ chạm nhau làm Lục thị có chút kinh hãi, chỉ thấy Tô Dư vẫn hạ mắt, khuôn mặt trầm tĩnh mang thêm 2 phần lãnh khí, giọng nói trầm xuống, giương mắt nhìn nàng ta: "Nhuận Nghi."

Giọng nói khiến Lục Nhuận Nghi phải lạnh sống lưng.

Nghe Tô Dư từng chữ một hỏi mình: "Vừa rồi bản cung mời Tu Viện nương nương ngồi, nhưng hình như chưa cho phép ngươi ngồi nhỉ?"

" Ngươi…"_ Lục thị giận tái mặt, có chút lo sợ nhìn Sở Tu Viện. Nhưng Sở Tu Viện lại không để ý nàng ta, từ lúc nàng ta nghe Lục thị bình phẩm về nước trà liền thầm thấy không ổn – lý do sau khi chính mình phẩm trà xong liền nhíu mày không phải vì trà này không tốt, mà vì….

" Bản cung đang hỏi ngươi đấy."_ Lời nói của Tô Dư hung hăng cắt đứt ý nghĩ của Sở Tu Viện. Lục thị hơi khựng lại, thấy Sở Tu Viện vẫn không để ý đến mình, cuối cùng chỉ đành nghe theo, rời khỏi ghế hạ bái:" Xin nương nương thứ tội."

Thấy Lục thị tạ tội, người còn lại chưa được ban tọa đã trực tiếp ngồi xuống Tạ Tài Tử cũng đành hạ bái theo, giọng nói so với Lục thị có thêm vài phần vững vàng:" Thần thiếp thất nghi, xin Tiệp Dư nương nương thứ tội."

Tô Dư nhất thời chưa cùng các nàng nói chuyện, chỉ cười nhìn Sở Tu Viện, ung dung hỏi:" Theo Tu Viện nương nương, trà này thế nào?"

Bàn tay dưới áo của Sở Tu Viện gắt gao nắm chặt lại.

Tô Dư cười một tiếng, nhìn về phía Lục thị đang quỳ dưới đất không dám ngẩng đầu lên, khẩu khí chậm rãi: "Nói cho Nhuận Nghi biết, trà này không phải trà phân theo vị phần Tiệp Dư của bản cung, mà là trà Tín Dương bệ hạ ban thưởng. Hằng năm chỉ tiến cống nhiều như vậy, lấy ra cho Nhuận Nghi nếm thử Nhuận

Nghi còn không biết cảm kích."_ Nàng nhẹ giọng cười _" Tục ngữ có câu "Thiên tử khó có Tín Dương trà - Bách hợp không dám trước nở hoa", chỉ dựa vào ngươi mà cũng dám nói trà này không tốt sao?"

Sở Tu Viện trong lòng khó chịu, cảm thấy mới vừa chạm mặt đã bị nàng dội cho một chén trà nóng. Hôm nay vốn muốn tới tìm chút chuyện để cho Tô Dư một cái ra oai phủ đầu, tốt xấu gì cũng không để nàng thoải mái – nàng ta muốn cho lục cung thấy, nàng ta sẽ không tha cho người từng làm mất hài tử của mình, đồng thời khiến mọi người trong cung hiểu nên nghiêng về bên nào.

Nhưng chỉ vì một chén trà, liền đổi thành Tô Dư làm nàng ta đẹp mặt. Chuyện trong cung vốn truyền rất nhanh, mà Tô Dư cũng sẽ không kêu cung nhân của mình che đậy việc này. Chỉ sợ rằng, vào sáng mai, cả lục cung đều biết chuyện nàng ta ở Khinh Lê cung ngậm bồ hòn làm ngọt rồi.

Nhạt liếc nhìn hai người Lục, Tạ quỳ dưới đất, đột nhiên trong lòng Sở Tu Viện nghĩ ra một ý. Khẽ mỉm cười, nàng ta nhìn Tô Dư nói:" Là do bản cung không dạy tốt quy củ, khiến hôm nay ở tại chỗ này làm Tiệp Dư không vui, Tiệp Dư cứ việc xử lý, bản cung sẽ không nhiều lời."

Tô Dư hạ lông mày xuống, cười nói:" Đây là người trong cung nương nương, thần thiếp sao dám quản?"

Nếu nàng quản, ngày sau chuyện hậu cung nghị luận chính là nàng rồi.

" Ưhm…"_ Sở Tu Viện trầm ngâm thở dài, nặn ra một nụ cười, đạm bạc nhìn hai người kia nói _" Bản cung cũng không muốn phạt nặng các ngươi, ra ngoài quỳ nửa canh giờ rồi hẳn trở về Vận Nghi cung, việc này liền tính như vậy đi."_ Sau đó cười hỏi Tô Dư _" Tiệp Dư thấy thế nào?"

Tô Dư cúi đầu, bổ sung thêm 1 chút:" Người trong cung nương nương, liền nghe theo phân phó của nương nương. Bất quá đừng quỳ ở Khinh Lê cung của thần thiếp, cứ tùy tiện tìm một chỗ bên ngoài cũng được, thần thiếp sẽ không xen vào."

Người lập uy là nàng, người chịu tiếng xấu lại là Sở Tu Viện. Việc này về lý là một chuyện tốt, nhưng không lâu sau, hoàng đế liền đích thân đến.

" Bệ hạ thánh an."_ Tô Dư hành lễ. Hoàng đế nói " Khả" một tiếng sau đó liền định giá một chút, nói với nàng:" Trẫm đã cho hai người các nàng trở về."

Sắc mặt Tô Dư lập tức cứng lại. Trong lúc im lặng khó tránh khỏi cười lạnh trong lòng, nói cho cùng là Sở Tu Viện phạt hai người kia, hắn nghe được chuyện này cũng không lý nào không biết rõ ngọn nguồn bên trong.

Nhưng cuối cùng vẫn đến trách nàng.

Hoàng đế nhìn thần sắc của nàng liền đại để hiểu được nàng đang nghĩ gì, cũng vì thế mà sau khi xong chuyện hắn mới không để cho hoạn quan đến truyền lời mà đích thân đến. Trầm ngâm một hồi, hắn nói:" Không phải có ý trách ngươi, chỉ là chuyện này…"_ Hắn có chút bất đắc dĩ, suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không biết giải thích với nàng thế nào, đành nói _" Ngươi phạt rất đúng."

Hắn cũng không biết nên nói với nàng thế nào. Hắn nhớ rõ, vào lúc hắn chết, Lục Nhuận Nghi đã là Chính tam phẩm Sung Hoa, nguyên nhân là do nàng ta hạ sinh hoàng trưởng tử.

Chính là vào tháng 10 năm Kiến Dương thứ hai thái y đã báo với hắn nàng ta mang thai 3 tháng, nói cách khác, hiện tại đứa bé kia đại để đã ở trong bụng nàng ta.

Hổ dữ không ăn thịt con, hoàng trưởng tử lại thông minh lành lợi, hắn không thể để cho một đứa nhỏ như vậy mất đi được. Huống chi cho dù hắn không thèm để ý đứa bé này, cũng không thể không để ý chuyện Lục Nhuận Nghi sẩy thai – tuy nói là Sở Tu Viện hạ chỉ trách phạt, nhưng nếu Lục thị thật sự sẩy thai, việc làm suy giảm hoàng duệ từ xưa vốn đã rất nghiêm khắc, Tô Dư nhất định không tránh khỏi liên lụy. Do đó khi nghe chuyện này, hắn liền không nói hai lời đã cho hai người kia hồi cung nghỉ ngơi, còn chính mình liền đi đến giải thích với Tô Dư, làm cho nàng biết rõ hắn sẽ không vì chuyện này mà trách phạt nàng.

Tô Dư sau khi nghe xong lời hắn nói, chỉ hờ hững hạ mắt, nhẹ mỉm cười, cúi đầu nói:" Tạ bệ hạ đã không trách tội."

Hạ Lan Tử Hành nghe được liền cảm thấy vô lực một hồi.

Ngưng thần nhìn lông mày tràn ngập lãnh khí của nàng, cuối cùng đành cười khổ, hắn biết việc nàng làm lần này là để lập uy, nhưng chính mình lại bảo vệ hai người kia, nên vì hắn mà trong cung sẽ đổi sang nghị luận nàng. Suy nghĩ một chút, hắn cất giọng phân phó hoạn quan:" Từ U, truyền chỉ xuống, Tạ Tài Tử, Lục Nhuận Nghi cấm túc một tháng."

19. Chương 18: Sau Lưng

Tô Dư nhanh chóng cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn hắn không ngừng, cảm thấy việc hắn hạ chỉ cấm túc thật sự là ngoài dự kiến. Hoàng đế cúi đầu một cái, rồi đi về hướng tẩm điện, nói:" Ngủ."

Từ này làm cho cả người Tô Dư cứng lại.

Nàng không phải là chưa từng nghĩ đến việc này, việc này là việc chắc chắn sẽ xảy ra, nhất là nếu như nàng muốn tranh thủ tình cảm, thì việc thị tẩm sao mà tránh được?

Chỉ là không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy. Nàng cho rằng hoàng đế đột nhiên tính vòng vo, nên chuyện này sẽ phải chờ một chút, nàng cũng có thể chuẩn bị cho tốt.

Hơi trệ xuống, Tô Dư mang theo vài phần bối rối mà ngây ngốc đi theo, cảm thấy mỗi một bước chân đều là đi trong vô thức. Đi thêm vài bước nữa, cơ hồ toàn thân cũng mất đi ý thức.

Đáy lòng tự giễu một tiếng. Cái bộ dạng này, thật không biết nàng lấy đâu ra quyết tâm muốn tranh thủ tình cảm nữa?

Nàng cứ như vậy mà đi về phía trước từng bước một, không có một chút hồn vía. Bỗng dưng ngẩng đầu lên, thấy hắn không biết từ lúc nào đã dừng lại, đang nhìn nàng, trong mắt có chút ý tứ nàng không hiểu được.

" Bệ hạ…"_ Trong tiếng nói của Tô Dư có chút sợ hãi xen lẫn nghi hoặc, còn ánh mắt thì hoảng loạn cực kỳ. Nhưng thấy hoàng đế đang nhàn nhạt đánh giá nàng, rồi chốc lát sau cười một tiếng cầm tay của nàng lên, nói:" Nên sớm nghỉ ngơi một chút."

Nghe hắn nói như vậy, Tô Dư cho rằng hắn muốn rời đi, vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, thì đã thấy hắn đang đi thẳng về phía chiếc giường. Còn dắt tay nàng đi theo, nên nàng chỉ có thể thật thà đi theo hắn.

Bất an nằm xuống, nàng không ngừng cắn chặt răng nhìn chằm chằm hắn, rõ ràng đang sợ hãi. Hạ Lan Tử Hành đứng ở bên giường đưa mắt nhìn nàng trong chốc lát, rồi như không để ý mà nằm xuống đất.

Tô Dư rút vào bên trong giường. Thấy hắn hoàn toàn không có ý muốn động vào nàng, chỉ nhắm mắt nhạt nói: "Ngủ."

Nhưng Tô Dư vẫn thủy chung mở to mắt không dám ngủ, dù cho có bị cơn buồn ngủ đánh tới cũng cố gắng chịu đựng. Nàng cũng không nói rõ được điều mình đang sợ hãi, tóm lại cách đây gần 2 năm, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng liền đối với cái từ "thị tẩm" này có một sự kháng cự không nói ra được.

Chờ đến khi thấy hơi thở của hắn trở nên vững vàng, thì Tô Dư mới chậm rãi thở ra. Hơi do dự rồi đưa tay đến trước mặt hắn mà lắc vài cái, xác thực hắn không có phản ứng, mới yên tâm nhắm mắt lại.

Nàng ngủ ngược lại rất nhanh, trong chốc lát đã thở đều đều, rõ ràng đã ngủ say. Lúc này thì Hạ Lan Tử Hành mới mở mắt ra, nhìn nàng, thấy lông mi nàng nhắm lại, khuôn mặt khi ngủ trầm tĩnh vô cùng.

Nhìn khuôn mặt khi ngủ đơn thuần như thế, lúc trước hắn đến tột cùng là vì cái gì lại cho rằng nàng là người có tâm tư thâm trầm?

Bỗng thấy lông mày nàng nhẹ chau lại, tựa hồ có chút lo lắng, hai tay đem áo ngủ bằng gấm khép chặt hơn, khiến cho trên mặt áo ngủ bị nhăn lại.

Hạ Lan Tử Hành nhớ tới, thời điểm hắn đến đưa thuốc cho nàng thì lúc đó nàng cũng đang ngủ, khi đó thời tiết còn rất nóng, trong cung của đa số các tần phi khác đều dùng mền tơ mát mẻ, mà nàng cũng như lúc này mặc áo ngủ bằng gấm đem mình khóa chặt lại.

Hạ Lan Tử Hành mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng lại không muốn quấy nhiễu nàng. Nên ngồi tựa ở trên giường suy tư về chuyện tình gần đây.

Hoàng trưởng tử, được đặt tên là Khải Thụy. Hạ Lan Tử Hành biết nguyên nhân mình trọng sinh là vì cái gì, nên nếu có thể trọng sinh sớm hơn, thì hắn có lẽ sẽ lựa chọn không để cho Lục Nhuận Nghi có đứa bé này, nhưng bây giờ đã có rồi….thì hắn cũng không thể đích thân giết con của mình được.

Nhưng mà Lục Nhuận Nghi…..

Hạ Lan Tử Hành ngưng thần nhìn về phía người đang ở trên giường. Vào đời trước, chuyện của hai nàng không có xuất hiện, nhưng hôm nay lại đột nhiên nổi lên xung đột như vậy, chỉ sợ là sau này sẽ không có khả năng hòa thuận với nhau.

Chỉ chần chừ trong một cái chớp mắt, trong lòng Hạ Lan Tử Hành đã có quyết định. Nếu như không có chuyện gì thì thôi, nhưng nếu chỉ có thể chọn một….

Hắn tự biết nên làm như thế nào.

Chuyện tối hôm qua vào sáng ngày thứ hai đã truyền khắp hậu cung, được tóm gọn lại trong hai việc: Một, chính là bệ hạ vì Tô Tiệp Dư mà cấm túc hai phi tần; Hai, chính là bệ hạ tối hôm qua đã ở lại Khinh Lê cung của Tô Tiệp Dư.

Chiều gió trong cung từ đó cũng thay đổi hoàn toàn. Nếu lúc trước còn có người cảm thấy hoàng đế đột nhiên đối tốt với Tô Tiệp Dư, đại khái là có chút quan hệ với Tô gia; nhưng hiện nay lại che chở như thế…chỉ sợ không phải là như vậy, hoặc ít nhất không chỉ là như vậy.

Nhưng nghị luận về Tô Tiệp Dư rất nhanh bị áp đảo bởi Lục Nhuận Nghi. Bởi sau hai ngày cấm túc, cung nhân của Vận Nghi cung vội vàng chạy đến Thành Thư điện bẩm báo, nói rằng Lục Nhuận Nghi đã có thai.

Lúc đó Hạ Lan Tử Hành đang ở trong Thành Thư điện phê duyệt tấu sớ, đây vốn là những thứ ở đời trước làm hắn cảm thấy mệt mỏi nhưng ở đời này lại làm hắn cảm thấy dễ dàng cực kỳ, bởi tất cả chỉ cần chiếu theo phương thức xử lý của kiếp trước là được. Vì vậy lúc nhìn vào tấu sớ, tâm tình của hắn luôn vô cùng thoải mái.

Nhưng sau khi nghe cung nhân bẩm báo, tay đang cầm bút của hắn liền dừng lại, hắn ngẩng đầu lên:" Ngươi vừa nói cái gì?"

Không có vui sướng như trong dự liệu của các cung nhân, mà vẻ mặt hoàng đế lúc này lại có chút lãnh.

Hai cung nhân từ Vận Nghi cung thấy thế cũng không dám lên tiếng, chỉ còn có sự tĩnh lặng, nên Từ U ở bên cạnh đành nói:" Bệ hạ Nhuận Nghi nương tử đã có thai."_ Dừng lại một chút rồi mới nói tiếp_" Ngài thấy có nên…."

Ngài thấy có nên bãi bỏ lệnh cấm túc lúc trước hay không. Nào có ai mang thai mà bị cấm túc bao giờ?

" Biết rồi."_ Hoàng đế nhàn nhạt đáp một tiếng, rồi lại cúi đầu xuống tiếp tục nhìn tấu sớ, tiện đà nhàn nhã phân phó:" Lui ra đi."

Không có tấn vị cũng không cho bỏ lệnh cấm? Hai cung nhân nhìn nhau một phen, nhưng thấy sắc mặt của hoàng đế không tốt cũng không dám nhiều lời, đành hành lễ cáo lui.

Xem ra đúng là một trò hay mà, thật không biết đây là chủ ý của Lục Nhuận Nghi hay là chủ ý của Sở Tu Viện nữa. Hoàng đế cười lạnh một tiếng, hắn nhớ rõ vào đời trước, là ở trong một lần cung yến vào tháng 10, Lục Nhuận Nghi đột nhiên cảm thấy buồn nôn nên đã cho truyền thái y đến, lúc đó mới biết được nàng ta đã có mang 3 tháng.

Từ hôm nay có thể thấy, nàng ta đã sớm biết mình có thai mà không nói. Đã giấu diếm hắn, cũng như đã giấu diếm trên dưới lục cung. Cái này cũng không có gì sai, bởi lúc mới mang thai thường sẽ không được yên ổn, nên thường sẽ không báo mà đợi đến khi thai nhi ổn định mới hồi bẩm cũng là chuyện thường, nhưng….

Chỉ sợ chuyện hôm qua là cố ý tìm cái cớ cho Tô Dư đụng nàng ta.

Chắc nàng ta đại để cảm thấy, một khi đứa bé kia mất, thì cơ hội xoay mình của Tô Dư liền không tiếp tục được nữa, mà nàng ta ỷ vào vị phần của Sở Tu Viện cùng với việc mấy năm qua mình đột nhiên có thánh sủng nên sẽ không bị dính líu nhiều.

Đủ độc. Hạ Lan Tử Hành không khỏi hít một hơi lãnh khí, hắn là bởi vì tình cảm phụ tử đời trước với đứa bé kia cho nên mới không thể ra tay sát hại được, vậy mà người làm mẫu thân này so với hắn còn muốn ngoan độc hơn.

Đương nhiên…..cũng có thể là có 1 nguyên nhân khác. Có lẽ Lục Nhuận Nghi hai ngày trước thật sự không biết chính mình có thai, nhưng thân là một vị cung chủ thì Sở Tu Viện chắc chắn biết rõ. Nên vừa muốn giết chết hài tử của Lục Nhuận Nghi lại vừa muốn tính kế Tô Dư?

Cũng không phải là không có khả năng.

Hạ Lan Tử Hành tựa lưng trầm tư. Đến tột cùng là như thế nào đi nữa cũng không quan trọng, điều quan trọng hơn chính là, trong cung này có rất nhiều người muốn tính kế với Tô Dư.

Lục Nhuận Nghi không thể tấn vị được. Nhất định phải làm cho lục cung một lần nữa hiểu rõ, Tô Dư nay đã không còn là Tô Dư ngày xưa nữa rồi, vì đã có hắn bảo vệ nàng.

" Từ U."_ Hoàng đế tự định giá rồi nói _" Truyền chỉ xuống, Lục Nhuận Nghi có thể truyền thái y đến bắt mạch nếu muốn. Còn những thứ khác, tạm thời không nói đến."

"… Dạ"_ Từ U hơi nghi ngờ nhưng vẫn cúi đầu đáp ứng, rồi khom người cáo lui đi truyền chỉ. Hắn đã ở cùng hoàng đế nhiều năm, nhưng hôm nay, ngay cả hắn cũng nhìn không thấu tâm tư của hoàng đế.

Thời điểm Từ U đến Vận Nghi cung truyền đạt ý chỉ cho Lục thị, Lục thị hơi sững sờ một chút, rồi khóc rống lên, khóc đến mức khiến cho Từ U phải dừng lại ở đó. Nghe nàng dùng sức khóc, Từ U không khỏi oán thầm một câu "Ta cũng không phải bệ hạ – mà bệ hạ cũng chưa chắc chịu được bộ dạng này của ngươi a", rồi hướng nàng nói:" Xin nương tử hãy dưỡng thai tốt, thần cáo lui."

Thoái lui đến bên ngoài cửa cung Vận Nghi, hai hoạn quan đi theo hắn liền tiến lên đón, nhìn nhìn vào bên trong, rồi thấp giọng hỏi hắn:" Đại nhân…… khóc thành như vậy rồi, có nên bẩm lại với bệ hạ hay không?"

" Bẩm lại với bệ hạ¿'_ Từ U nhạt nhìn hắn ta một cái, rồi nhìn về phía trước khẩu khí trầm xuống _" Ai cũng không được phép nói mò trước mặt vua. Chuyện của lục cung, nếu nói không rõ ràng, không cẩn thận lại làm liên lụy đến tính mạng của mình."

" Dạ…"_ Hoạn quan kia vội vàng đáp một tiếng, lại có chút do dự mà nói _ " Nhưng mà vị này….nàng đang mang hoàng duệ."

" Vị đang ở Khinh Lê cung đã từng là thái tử phi đấy."_ Từ U thần sắc bình thản _" Năm đó có thể giáng từ thê thành thiếp, thì ai nói bây giờ không thể nâng thiếp làm thê cơ chứ? Tốt nhất đừng nên nói nhiều, bên này chỉ có một mình Lục Nhuận Nghi, còn bên kia chính là Tô gia, Hoắc gia cùng với đại trưởng công chúa đấy."

Đã nói đến như vậy, ngự tiền hoạn quan không ai dám không nghe. Từ U ngược lại cũng không vì cái gì khác, bởi thứ nhất hắn xem xét thời thế đã quen, thứ hai……hắn cảm thấy Tô Dư không phải là người xấu, mà hai năm qua xác thực cũng chịu không ít ủy khuất.

Chuyện này được truyền đi sôi sục trong hậu cung, mọi người đều ôm trong lòng tâm tư của chính mình. Tô Dư lắng nghe Chiết Chi nói xong ý chỉ của Thành Thư điện, liền suy tư trong giây lát, nói:" Đi Thành Thư điện."

Đây là lần đầu tiên trong hai năm qua nàng chủ động đến Thành Thư điện cầu kiến, làm cho Hạ Lan Tử Hành trở tay không kịp.

Vốn là nàng định tiến điện bái kiến, không ngờ vừa bước vào đại điện đã thấy hoàng đế ở trước cửa đợi nàng, nàng hơi ngẩn người rồi phúc thân:" Bệ hạ thánh an."

Hoàng đế khẽ gật đầu:" Vào trong nói đi."

Nàng theo hắn vào điện, cung nhân dâng trà lên, Tô Dư nhấp một ngụm rồi cúi đầu không nói, có vài lần muốn nói lại thôi, giữa lông mày cũng tràn đầy do dự.

" Làm sao vậy?"_ Hoàng đế hỏi nàng.

" Bệ hạ..."_ Tô Dư khẽ nâng mắt, ánh mắt trong suốt nhìn hắn_" Thần thiếp nghe nói Lục Nhuận Nghi có thai...."

" Ân."_ Hòang đế đáp một tiếng.

" Nhưng nàng vẫn còn bị cấm túc..."_ Tô Dư nhẹ cắn môi dưới, trầm ngâm một lát rồi nói _" Kỳ thật hôm qua nàng....ở Khinh Lê cung cũng không phạm sai lầm gì quá đáng. Nên lấy hoàng duệ làm trọng, bệ hạ không cần...."

" Việc này ngươi không cần quản."_ Hoàng đế quay đầu sang nhìn nhạt nàng, làm cho nàng thoáng cái đã không dám nói gì. Lúc thời điểm bọn họ mới bắt đầu không vừa mắt nhau cũng như thế này, khi đó nàng chỉ biết là làm thái tử phi, thì mọi chuyện trong phủ đều là do nàng trông nom, nhưng hắn lại thường xuyên lạnh lùng ném xuống câu nói không cần nàng phải trông nom. Mà sau này khi vào cung, nàng liền hoàn toàn không cần xen vào nữa.

Bất quá ở thời điểm này tuy lời nói không khác là bao, nhưng khẩu khí lại bất đồng mà ôn hòa hơn.

Nàng vẫn đánh bạo nhìn hắn không chớp mắt, tuy không nói gì nhưng cũng không hề có ý tứ lùi bước.

" Việc này..."_ Hoàng đế châm chước trong chốc lát, thản nhiên nói cho nàng biết _" Không có vấn đề gì với ngươi cả, chuyện cấm túc, không tấn vị đều không phải là do sai lầm hôm qua của nàng ta ở Khinh Lê cung."

Mà là bởi vì nàng ta có chủ tâm muốn tính kế ngươi.

20. Chương 19: Chuyện Mang Thai

Lời nói của hòang đế làm cho nghi hoặc của Tô Dư khó lắng xuống được. Lúc đi qua Vận Nghi cung, nàng nhịn không được mà nhìn vào một cái, ở trên kiệu liễn trầm ngâm giây lát, cuối cùng cái gì cũng không nói.

Đã mang thai lại không được tấn vị mà còn bị cấm túc quả thực rất đáng thương, bất quá ở trong hậu cung.... nàng không cần phải để ý đến những thứ này. Bởi trong 2 năm nàng khó khăn nhất, cũng chưa từng có người để ý đến nàng. Người người đều chỉ làm theo ý chỉ của hoàng đế, nên nàng bây giờ cũng như thế.

Dù sao nàng cũng không còn là đương gia chủ mẫu nữa, thì cần gì phải ôn lương hiền thục như thế.

Có thể cầu cho Lục Nhuận Nghi một câu mẹ tròn con vuông, tâm địa của nàng đã coi như tốt lắm rồi.

Lúc Luận Nhuận Nghi bị cấm túc tâm tình trở nên tiêu cực tất nhiên là điều khó tránh khỏi, nhưng cũng chưa có xảy ra chuyện gì, bình yên trôi qua một tháng, cuối cùng đã đến thời điểm xóa bỏ lệnh cấm túc.

Lúc này mọi người trong lục cung mới có thể đến chúc mừng nàng ta – dù nàng ta chưa được sắc phong, nhưng việc có thai vốn là một đại hỷ sự.

Tô Dư cũng đến, chọn một đôi vòng ngọc có sắc nước tốt đến chúc mừng, nàng dụng tâm như vậy để mong tránh ăn phải cái khổ. Vừa bước vào Vận Nghi cung liền thấy náo nhiệt vô cùng, dừng bước trước cửa Văn Nhan uyển, hướng hoạn quan canh giữ ở ngoài cửa nói nhạt một tiếng:" Làm phiền thông bẩm."

Hoạn quan vái chào, rồi gấp rút đi vào trong bẩm báo, một lát sau đi ra thỉnh nàng tiến vào. Lúc này ở giữa phòng khách đã ngồi mấy phi tần, chiếm đa số là người có vị phần thấp. Nên khi thấy nàng đi vào liền nhất tề chào:" Tiệp Dư nương nương vạn an."

" Được rồi."_ Tô Dư nói nhỏ một câu, rồi ngước mắt nhìn về phía người vẫn cúi đầu trầm mặc nằm trên giường, hoàn toàn xem nàng như không có ở đây Lục thị, mím môi nhẹ cười một tiếng: " Chúc mừng Nhuận Nghi nương tử."

Chỉ là một câu chúc vô cùng đơn giản, không hề có ý gì khác, nhưng khi rơi vào tai Lục thị lại thay đổi hoàn toàn. Nhuận Nghi nương tử, nàng ta hơn một tháng nay vẫn chỉ là "Nhuận Nghi nương tử". Chiếu theo quy củ, thì khi có thai ít nhất cũng được tấn vị, nên bây giờ dù có nói như thế nào thì vị phần của nàng ta cũng không thể giống như lúc trước được nữa, thế nhưng nàng ta lại vẫn chỉ là 1 Nhuận Nghi. Điều này cũng còn thôi, dù sao cũng là do lúc ấy mình sai trước, nên chuyện không tấn vị này cũng đành nhịn. Nhưng mà hoàng đế lại không xóa bỏ lệnh cấm túc cho nàng ta, cứ như vậy mà cấm nàng ta suốt một tháng trời.

Tất cả đều là do Tô Dư.

Lục Nhuận Nghi nâng cằm, nhẹ cười 1 tiếng:" Không đảm đương nổi một tiếng Lục Luận Nghi này."

Các tần phi khác không dám nói lời nào. Chuyện hơn một tháng trước các nàng đều rõ ràng, biết rõ ý chỉ cấm túc cuối cùng là do hoàng đế hạ. Nhưng nếu nói Tô Tiệp Dư trong chuyện này không có nửa điểm quan hệ….thì cũng chưa chắc.

Tầm mắt Tô Dư quét qua một đám phi tần, cuối cùng trở về trên người Lục Nhuận Nghi. Làm như chưa phát giác ra sự vô lễ của nàng ta mà tăng thêm vài phần ý cười:" Bản cung là vì hoàng duệ trong bụng Nhuận Nghi nương tử mà đến chúc mừng, nương tử dù không đảm đương nổi cũng phải thay hoàng duệ đảm đương."_ Nàng vừa nói vừa liếc mắt sang hoạn quan đang cầm quà tặng _" Không biết trong bụng nương tử là hoàng tử hay công chúa, nên cũng không biết chọn lễ gì. Ở đây có đôi vòng tốt, nương tử là mẫu thân, liền thay mặt hoàng duệ nhận đi."

Từng chữ rõ ràng đều nhắc đến hoàng duệ, phân nửa cũng không có đem Lục Nhuận Nghi để vào mắt, nhưng khi nói giọng điệu lại ôn hòa như những người khác. Lục Nhuận Nghi nghe được tuy không vui lại chỉ có thể thầm mắng mình tự chuốc lấy khổ, mặt tái đi, nhìn về phía nàng bằng con mắt sắc nhọn, cười một tiếng nói: " Vậy thì đa tạ Tiệp Dư nương nương."

Vừa tặng lễ xong không bao lâu, thì Tô Dư liền xoay người rời khỏi Văn Nhan uyển. Kỳ thật địch ý của Lục Nhuận Nghi cũng làm nàng có chút kinh hãi, chung quy thì có nhiều kẻ địch cũng không phải là 1 chuyện tốt. Hơn nữa nàng luôn chờ đợi từ trong mộng sẽ biết được gì đó, nhưng chờ một tháng, cũng chẳng xuất hiện giấc mộng nào.

Vừa bước ra khỏi Văn Nhan uyển, thì sau lưng liền có tiếng ngọc bị ném vỡ vang lên.

Lại trôi qua một tháng, lúc này Lục Nhuận Nghi đã có thai bốn tháng rồi. Thái y nói thai nhi của nàng ta rất ổn, chỉ cần dưỡng thai thật tốt là có thể bình an sinh hạ. Ở một tháng này, Lục Nhuận Nghi nhất định sẽ nhón chân ngóng trông ý chỉ tấn vị, bởi vì đến cả Tô Dư cũng nhịn không được mà trông mong, thế nhưng hoàng đế lại thủy chung không chịu hạ chỉ.

Hoàng đế vẫn là năm ngày ba bữa sẽ hướng Khinh Lê cung đi một chuyến, nhưng cũng không có động nàng, nên nàng cũng từ từ yên tâm, mà điều đó cũng không gây trở ngại gì đến việc lục cung lầm tưởng nàng thật sự đắc "sủng".

Nàng vẫn không biết nên đối với hoàng đế như thế nào mới tốt, rất nhiều thời điểm đều là không có chuyện để nói. Bất quá trải qua một thời gian dài, thì hai người cuối cùng cũng bắt đầu thoải mái chút ít. Chuyện của Lục Nhuận Nghi càng kéo dài, thì càng khiến trong lòng nàng thêm tò mò, cuối cùng liền nhịn không được mà hỏi hoàng đế:" Lục Nhuận Nghi nói cho cùng cũng không phạm nhiều sai lầm…. Bệ hạ cần gì phải trách nàng như thế?"

Lúc đó hoàng đế đang uống một chén canh hầm xương, nghe vậy liền bình thản liếc qua nàng, rồi đặt chén canh xuống, phun ra 6 chữ:" Xen vào việc của người khác."

"…"_ Tô Dư nghe ra được trong lời nói của hắn có vài phần ranh mãnh, liền nhịn không được mà giận dỗi liếc hắn một cái, lộ vẻ có mấy phần hờn giận cũng ủy khuất.

Làm trong lòng Hạ Lan Tử Hành hơi động.

Tô Dư cũng cảm nhận được tâm tình cùng thần sắc của mình lúc nãy, liền nhất thời hơi luống cuống, vội vàng nhìn về phía hắn giải thích, thì hắn lại cười một tiếng nói trước:" Không phải đã sớm nói chuyện này không có liên quan gì đến ngươi rồi sao, vậy mà vẫn nhất định hỏi ư?"

" Nhưng nàng dù sao cũng đang mang thai…"_ Tô Dư cùi đầu nói nỉ non _" Hoàng duệ làm trọng…"

" Nhưng trẫm lại có chuyện trọng yếu hơn."_ Khuôn mặt hắn hơi trầm xuống, vừa nói vừa lấy ngón tay sờ lên chóp mũi của nàng _" Không thể giải thích rõ ràng với ngươi được, nên không cho phép hỏi nữa."

Khi hắn làm động tác này thân người Tô Dư liền run lên, đáy lòng cũng động một mảnh. Hắn cũng ý thức được vừa rồi mình đã vô ý làm cái gì, động tác này hắn đã từng làm một lần, là làm với nàng. Bất quá là ở trong đêm tân hôn của bọn họ.

Yên tĩnh trong giây lát, Tô Dư ngước mắt lên nói:" Thần thiếp…..không hỏi."

Hôm sau, sau khi hạ triều hoàng đế liền đi đến Khinh Lê cung. Khi đó Tô Dư cũng vừa đi thỉnh an sáng sớm ở Trường Thu cung trở về không lâu, khi cung nhân đang hầu hạ hoàng đế thay thường phục, thì Tô Dư cũng đang ngồi trước bàn trang điểm để cho cung nữ búi sơ một kiểu tóc đơn giản nhẹ nhàng.

Liên tục vuốt đôi vòng trên tay, giương mắt thoáng nhìn hắn ở sau lưng qua gương, thấy ngọc bội treo ở đai lưng chưa được tốt. Nhất thời không chút nghĩ ngợi, tiện tay đem đôi vòng kia đeo lên cổ tay, rồi nghiêng người có ý lấy tay sửa lại cho hắn.

Bỗng cổ tay bị hắn nắm chặt, lúc này mới cảm thấy được cảm giác mát lạnh của vòng tay trên làn da. Tay của Tô Dư hơi có lại, nhưng vẫn để hắn tùy ý nắm, không nói lời nào. Hạ Lan Tử Hành cũng chưa nói gì, chỉ quét mắt nhìn vòng tay trên cổ tay nàng:" Tỉ lệ quá kém. Không phải vài ngày trước đã sai người đưa đến cho ngươi đồ tốt hơn thế này sao?"

Tô Dư nghe vậy liền hơi chậm lại:" Vòng tay kia…"

Còn chưa kịp nói, đã nghe Chiết Chi ở bên cạnh nói:" Xin bệ hạ đừng nói nữa. Nhuận Nghi nương tử có thai, nên nương nương liền đem vòng tay kia đến chúc mừng, kết quả nương nương chân trước vừa bước ra khỏi Văn Nhan uyển, thì chân sau Nhuận Nghi nương tử đã đem vòng tay kia làm bể"_ Nói xong liền ngừng lại, rồi lại mang theo vài phần đáng tiếc bồi thêm một câu _" Thật uổng đồ tốt…"

" Chiết Chi¡'_ Tô Dư nhẹ quát một tiếng, rồi hướng hoàng đế cười ấm giọng nói:" Không phải như vậy. Thần thiếp chỉ nghe được âm thanh, chứ không có thấy nàng vứt xuống đất; còn nữa cũng chưa chắc nàng có ý vứt xuống đất, có khi là do lúc cầm lên bị trượt tay…."

" Không ngờ nương nương còn thay Nhuận Nghi nương tử nói chuyện."_ Chiết Chi nhịn không được bắt bẻ, liền bị Tô Dư liếc một cái nên không dám nói nữa. Hoàng đế mỉm cười, lấy tay gở đôi vòng ngọc trên cổ tay Tô Dư xuống, rồi cười nói với Chiết Chi:" Chớ nên chọc Tiệp Dư mất hứng. Đi, tìm Từ U kêu hắn mang hai bộ vòng ngọc còn dư tới."

" Dạ."_ Chiết Chi khẽ chào rồi cáo lui.

Đó là ngọc do Nghi Ninh tiến cống, sắc nước tốt vô cùng, chỉ làm được tổng cộng ba bộ vòng tay. Tô Dư mơ hồ biết rõ việc này, nên thời điểm vừa nhìn thấy đôi vòng tay kia liền biết hắn là một bộ trong đó. Nên thời điểm tặng quà cho Lục Nhuận Nghi, nàng mới không chọn cái khác, nghĩ thầm rằng nàng tặng bộ vòng tay này làm lễ vật xem ra cũng không mỏng.

Ai ngờ gặp phải kẻ không có mắt, thật là đáng tiếc cho một thứ đồ tốt.

Tuy Lục Nhuận Nghi không biết phân biệt đồ tốt xấu, nhưng nàng thì lại biết. Nên lúc này mới cười mà khuyên bảo:" Thần thiếp cần nhiều vòng tay như vậy để làm gì…."

Nàng còn chưa nói xong, thì dư quang đã thấy một hoạn quan bộ dạng bối rối đi vào điện, liền quay lại nhìn chăm chú, hoạn quan kia quỳ sụp xuống một cái, bẩm:" Bệ hạ…Vận Nghi cung bên kia….đã xảy ra chuyện rồi."

Tô Dư rùng mình:" Đã xảy ra chuyện gì?"

Hoạn quan kia do dự chần chừ chưa dám mở miệng nói tiếp, hoàng đế thấy vậy thần sắc trầm xuống:" Nói."

" Là… Là Nhuận Nghi nương tử động thai khí"_ Hoạn quan kia dập đầu một cái _" Nói là ăn phải điểm tâm do Tô Tiệp Dư nương nương tặng."

Điểm tâm? Tô Dư kinh ngạc

Thời điểm ngự giá đến Vận Nghi cung, đã có rất nhiều phi tần ở Văn Nhan uyển. Tất cả đều không hẹn mà cùng nhìn vào Tô Dư đi theo bên người hoàng đế, rồi mới phúc thân chào.

Hoàng đế ngồi xuống ghế chủ vị, nhạt hỏi một câu:" Chuyện gì xảy ra?"

…. Chuyện gì xảy ra? Không phải hỏi thai của Lục thị như thế nào trước, mà trực tiếp hỏi chuyện gì xảy ra?

Mọi người đều ngẩn ra, chỉ có Giai Du Phu Nhân tiến lên phúc thân:" Nhuận Nghi nương tử cũng không có gì đáng ngại. Còn về phần việc này…."_ Nàng ngước mắt lên _" Là do trong điểm tâm Tô Tiệp Dư tặng có vấn đề, thần thiếp đã lệnh cho cung đang tư đem cung nữ tặng điểm tâm giữ lại."

Tô Dư chỉ cảm thấy trong lòng rét lạnh, nhưng thấy hoàng đế vẫn bình tĩnh hớp một ngụm trà do cung nhân dâng lên, nói:" Truyền đi.", rồi không nói gì thêm nữa.

Hoạn quan lĩnh mệnh đi ra ngoài đem cung nữ kia vào, Sở Tu Viện căm Tức nhìn Tô Dư, rồi buồn bã nói:" Thần thiếp là người đầu tiên bị sẩy thai, nhưng xem ra cũng không phải là người cuối cùng."

Ý nói là Tô Dư lại lặp lại chiêu cũ.

Tô Dư không đáp, nhưng hoàng đế lại nhàn nhạt nói một câu:" Lục Nhuận Nghi đã sẩy thai rồi sao? Như thế nào trẫm lại không biết?"

Cung nữ kia bị mang vào, cúi đầu quỳ sụt xuống. Hoàng đế liếc nàng ta một cái rồi hỏi Tô Dư:" Là người trong cung của ngươi?"

Tô Dư trả lời rõ ràng:" Thần thiếp không biết."

Hoàng đế liếc nhanh qua Từ U, Từ U khom người nói:" Đã điều tra, đây thật sự là cung nữ của Khinh Lê cung."

Hoàng đế nhẹ nhàng "A" một tiếng, rồi hỏi cung nữ kia:" Tô Tiệp Dư sai ngươi đi tặng điểm tâm?"

" Không… Không phải vậy"_ Cung nữ kia dập đầu một cái rồi nói _" Là Chiết Chi tỷ tỷ."

Chiết Chi là trưởng sự cung nữ của Khinh Lê cung, nói Chiết Chi tặng còn không phải là nói đây là ý tứ của Tô Tiệp Dư sao? Đã có những tần phi đang ngồi sắc mặt trở nên lạnh lẽo, có ý xem trò hay mà nhạt

nhìn Tô Dư. Đây là người lúc trước vì sát hại hoàng duệ mà bị biếm từ thê thành thiếp, nếu tái phạm tội này một lần nữa thì chỉ có mất mạng mà thôi.

Tô Dư thần sắc nghiêm nghị. Nàng biết Chiết Chi hôm nay từ sáng sớm đã luôn ở bên mình, cơ hồ nửa bước cũng chưa rời. Cho đến khi hoàng đế sai nàng đi tìm Từ U lấy vòng tay thì nàng mới rời đi, nhưng trong thời gian ngắn như vậy làm sao có thể làm những thứ này.

Nhưng chỉ là nói miệng không có bằng chứng.

Lúc này nghe được hoàng đế chậm rãi nói:" Nói như vậy, chẳng khác nào là nói do chính miệng Tô Tiệp Dư phân phó sao?"

Bốn phía đều kinh ngạc. Mọi người thì kinh hãi khi hoàng đế cứ như vậy nhẹ nhàng khéo léo tin Tô Dư trong sạch, còn Tô Dư thì đang lo lắng thấp thỏm hoàng đế có bắt Chiết Chi hỏi tội hay không.

21. Chương 20: Thiên Vị

"Bệ hạ…"_ Tô Dư hoảng sợ trong chốc lát rồi đứng lên, đi đến giữa điện cúi người _" Không phải Chiết Chi."

Lông mày hoàng đế chau lại. Chương Nhạc Phu Nhân nhìn nhạt Tô Dư hơi cười một tiếng:" Bản cung cũng cảm thấy một cung nữ như Chiết Chi, làm sao có thể hại Lục Nhuận Nghi được. Còn về phần Tiệp Dư…"_ Nàng suy nghĩ một chút rồi nói với giọng điệu ba phần vui vẻ _" Hôm nay vừa nghĩ thấy được thánh nhan, liền muốn diễn lại trò cũ sao?"

Tô Dư im lặng nghe hết những gì nàng ta nói nhưng cũng không có để ý, chỉ trầm ổn dập đầu:" Bệ hạ, trước khi bệ hạ sai Chiết Chi đi tìm Từ đại nhân để lấy vòng tay, Chiết Chi đến nửa bước cũng chưa từng rời xa thần thiếp. Còn về thời gian lấy vòng tay kia, đã có cung nhân nói nàng chưa từng gặp qua người khác, bệ hạ hỏi Từ đại nhân sẽ rõ."

" Nửa bước chưa rời¿'_ Giai Du Phu Nhân giọng điệu nhàn nhạt, bộ dạng đoan trang nhìn nàng _" Tiệp Dư nói chuyện dù sao vẫn nên có bằng chứng rõ ràng."

" Thần thiếp lấy tính mạng ra bảo đảm cho nàng."_ Tô Dư ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy lãnh khí, Giai Du Phu Nhân nhìn thấy liền hơi trầm xuống _" Nếu như thật là nàng, cầu xin bệ hạ ban thưởng cho thần thiếp 3 thước lục trắng."

Hoàng đề buồn bực trong lòng, Nhàn Phi ở một bên thấy vậy liền thở dài:" Có phải hay không…trước hết cứ truyền Chiết Chi đến hỏi một cái là được mà?"

Mọi người đều nhìn về phía hoàng đế.

" Không cần."_ Hoàng đế trầm giọng nói, nâng tay ý bảo Tô Dư đứng lên _" Người ở bên cạnh ngươi ngươi rõ ràng nhất. Hơn nữa Chiết Chi đã đi theo hoạn quan đến Thành Thư điện lấy đồ rồi, nhất thời chưa về được, vì vậy trẫm sẽ không hỏi nàng."

Cái gì?! Đến ngay cả Nhàn Phi cũng cả kinh, nàng vốn là nghe ra được trong lời của hoàng đế có ý muốn thiên vị cho Tô Dư, thầm nghĩ đem Chiết Chi đến hỏi một câu, chỉ cần Chiết Chi không thừa nhận thì đại để chuyện này cũng không giải quyết được, lại không ngờ hoàng đế dứt khoát ngay cả hỏi cũng không muốn hỏi.

" Ở Thành Thư điện còn có việc, trẫm đi trước."_ Hoàng đế nói xong liền đứng lên, một đám phi tần còn chưa kịp từ trong kinh ngạc hồi thần lại, chỉ có thể thật thà phúc thân cung tiễn.

" Đi."_ Lúc đi qua bên cạnh Tô Dư hắn nhẹ nhàng kéo nàng một cái, mang nàng ra khỏi điện.

Hoàng đế dừng bước ở ngoài Vận Nghi cung, hơi phất thủ, Từ U liền tiến lên một bước, nghe phân phó của hoàng đế:" Nói Cung chính tư điều tra kỹ việc này, xem là ai…."

Hắn còn chưa dứt lời, bàn tay đang bị hắn nắm bỗng rút lại:" Bệ hạ…."

Hắn bất mãn liếc nàng một cái, tiếp tục nói với Từ U:" Xem là ai muốn giá họa cho Tiệp Dư."

"Vâng."_ Từ U đáp.

Sau đó hắn lên bộ liễn đi về hướng Thành Thư điện, còn Tô Dư cáo lui trở về Khinh Lê cung. Chiết Chi lúc này đã trở lại, thấy nàng về liền nôn nóng hỏi:" Nương nương….chuyện gì đã xảy ra?"

"Không có việc gì."_ Tô Dư đáp một câu, hời hợt nói _" Thai nhi của Lục Nhuận Nghi không tốt, ta cùng bệ hạ đến xem."

" Nhưng nô tỳ nghe được…."

Nghe được có người nói Tô Dư hại Lục Nhuận Nghi, thần sắc của Chiết Chi rõ ràng đầy kinh nghi bất định. Tô Dư chỉ lắc đầu:" Không cần quản các nàng nói gì. Bây giờ không sao là tốt rồi."

Khẩu khí của Chiết Chi hơi hòa hoãn, nhưng vẫn có chút lo lắng hỏi tiếp một câu:" Bệ hạ không có trách tội nương nương chứ?"

"Không có."_ Tô Dư mỉm cười, nghĩ đến hành động vừa rồi của hoàng đế đuôi mày liền bất giác tràn đầy ý cười. Hắn chưa từng bảo hộ nàng như vậy, dù là trong 7 tháng ngắn ngủi khi hai người còn chung đụng hòa thuận cũng không có thiên vị rõ ràng như thế.

Chợt hồi thần, nàng hỏi Chiết Chi:" Vòng tay đâu?"

" Ở chỗ này…"_ Chiết Chi xoay người đi lấy 2 cái hộp đặt ở trên bàn, mang đến cho nàng xem, còn lẩm bẩm _" Nô tì cảm thấy….chất lượng không bằng lúc trước."

Tô Dư vừa cúi mắt nhìn liền thấy đúng là kém hơn một chút, xem ra lúc trước đã chọn đôi tốt nhất đem đến cho nàng, đánh tiếc lại bị Lục Nhuận Nghi đánh vỡ.

"Thu hộp đi, ngọc tốt phải thường mang theo bên người để dưỡng khí, nếu cứ để đó sẽ dễ hư hỏng."_ Tô Dư lạnh nhạt phân phó một câu, nhưng Chiết Chi nghe được lại mừng thầm. Đôi vòng thượng hạng lần trước, nàng (Tô Dư) cũng biết rõ là được làm từ ngọc liệu thượng hạng, nhưng đến liếc cũng không có một cái đã cho người thu lại. Vậy mà hôm nay lại chịu dùng, chứng tỏ thái độ đã có chỗ chuyển biến. Tạm thời chưa nói có phải đã thật tâm tin hoàng đế hay không, phàm nàng chịu tiếp nhận nhiều thêm một chút, có thể chung đụng hòa hợp với hoàng đế hơn một chút, cuộc sống sau này sẽ tốt hơn nhiều.

Nghe ra được vui mừng trong tiếng "Dạ" của Chiết Chi, Tô Dư làm như không để ý, ngồi xuống, vừa nhấp một ngụm trà vừa suy ngẫm. Cho tới bây giờ, nàng vẫn không biết lần chuyển biến này của hoàng đế đến tột cùng là vì cái gì, nhưng nàng lại bắt đầu không cách nào không chế được mà từ từ tiếp nhận sự chung đụng này. Tình cảnh như vậy khiến nàng cảm thấy đáng sợ không thôi – nếu như hắn lại một lần nữa lừa gạt nàng, nàng phải làm như thế nào mới tốt đây.

Buổi chiều hôm đó, Cung chính Trương thị đến Thành Thư điện cầu kiến. Lúc hoàng đế cho nàng tiến điện, Trương thị liền dập đầu nói:" Xin bệ hạ thứ tội."

Thần sắc hoàng đế sửng sốt:" Làm sao vậy?"

"Chuyện năm đó Tu Viện nương nương sẩy thai đến nay vẫn chưa tra được gì…"_ Trương thị cúi đầu. Hoàng đế cũng không hề có ý trách phạt, chuyện đã xảy ra cách đây 2 năm, cũng không thể tra xét dễ dàng như vậy. Trương thị ngừng một chút, rồi tiếp tục nói:" Cung nữ được mang đến Cung chính tư sáng nay…"_ Trương thị cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ _" Dùng hình cũng vô dụng, nàng ta vẫn cứ cắn răng nói do Tiệp Dư nương nương sai sử. Ngài xem chuyện này…."

"Đến đây chấm dứt."_ Hoàng đế thở dài một tiếng. Có thể thấy cung nữ này đối với kẻ đứng sau màn cực kỳ trung thành, lỡ như không chịu nổi nghiêm hình, thuận miệng gọi đại một người để cùng kéo xuống nước

chung. Lúc đó chẳng những tra không được chân tướng, lại còn liên lụy mạng người vô tội, chỉ có hại không có lợi.

Trương thị dập đầu:" Dạ."

Hoàng đế nói thêm:" Người bên cạnh Tô Tiệp Dư là do trẫm ban thưởng, có thể chui ra được một cung nữ như vậy, cho thấy vẫn còn nhiều kẻ có dị tâm. Ngươi hãy tự mình đến Thượng Nghi cục chọn người đổi lại toàn bộ cung nhân Khinh Lê cung một lần nữa – trước khi đổi nhớ hỏi nàng một tiếng, nếu nàng muốn để lại ai thì cứ cho lưu lại, tránh nàng đa tâm."

"…"_ Trương thị mặc dù cảm thấy quái lạ, nhưng vẫn dập đầu đáp "Dạ". Suy nghĩ 1 chút mới thử thăm dò: "Cung nữ kia…."

Hoàng đế thần sắc lạnh lẽo cân nhắc nói:" Tróc quần áo đánh 50 trượng trước cửa Vận Nghi cung."

Toàn thân Trương thị khẽ run một cái.

Tróc quần áo đánh trượng, còn không bằng đánh chết. Nhưng đánh như thế lại không chết, chỉ có thể gánh chịu vô tận vũ nhục.

Hoàng đế cũng nhìn ra được tâm tư của Trương thị. Đúng vậy, hắn trước kia chưa từng hạ chỉ dùng loại hình này, nên không đủ để cho người ngoài kinh sợ. Bây giờ hắn phải làm cho trên dưới cung nhân Khinh Lê cung đều biết, nếu còn dám tồn tại dị tâm, nhất định không có kết cục tốt.

Còn về phần tại sao lại hành hình trước cửa Vận Nghi cung…

Đứng trước chuyện này làm cho hắn không thể không nghi ngờ người nọ chính là do Sở Tu Viện hoặc Lục Nhuận Nghi sai khiến.

Khi Trương thị đi thi hành ý chỉ, tin tức cũng đã được truyền khắp hậu cung người người đều biết. Tróc quần áo đánh trượng, một đám nữ quyến trong cung nghĩ đến 5 chữ này liền nhịn không được rùng mình. Không thể ngờ được hoàng đế lại hạ chỉ cho dùng loại hình như vậy, đây là chuyện cực kỳ khó xảy ra.

Tiếng kêu khóc nức nở thảm thiết mang theo vô tận nhục nhã vang lên, sau đó dần dần tiếng kêu đó đã biến thành tiếng nấc, tận đến khi đánh xong gậy cuối cùng.

Cũng còn may nàng ta sau khi chịu qua đại hình của Cung chính tư cùng hình phạt này còn có thể sống được. Hoạn quan sau khi dụng hình xong liền mặc lại quần áo cho nàng rồi kéo về Khinh Lê cung phục mệnh, trên đường đều có các tiểu cung nữ co rúm trốn ở cửa các cung nhìn lén. Dù các nàng không muốn nhìn cũng không sao, nhưng đã đến trước cửa Khinh Lê cung, Chiết Chi không thể không ra đón.

" Nữ quan."_ Hai gã hoạn quan chắp tay nói _" Người này xin trả lại. Bây giờ muốn xử trí thế nào đều do quyết định của nương nương."

" Ừ."_ Chiết Chi nhìn hai người đó đáp một tiếng, cũng không cúi đầu nhìn cung nữ kia, chỉ nhíu mày nói _" Đã đánh thành cái dạng này, trả lại chẳng phải khiến nương nương thêm phiền lòng sao? Tùy tiện đưa đến chỗ nào làm tạp dịch đi, Khinh Lê cung thiếu nàng cũng chẳng sao."

"Chiết Chi."_ Một tiếng gọi khẽ, Chiết Chi quay đầu lại, hai gã hoạn quan cũng ngẩng đầu nhìn lên rồi vội chắp tay:" Tiệp Dư nương nương."

Tô Dư nhạt liếc bọn họ, lông mày hơi chau lại:" Đỡ nàng ta vào nghỉ ngơi. Chiết Chi, mau mời y nữ đến."

" Dạ."_ Hai hoạn quan kia nghe vậy, liền nửa kéo nửa đỡ cung nữ kia tiến vào. Còn Chiết Chi thì giữ chặt lấy Tô Dư:" Nương nương làm sao vậy? Người này không thể giữ được."

" Ta biết rõ người này không thể giữ được."_ Tô Dư liếc nhanh nàng _" Nhưng ngươi đã nghe qua bệ hạ từng dùng loại hình này với người khác hay chưa? Tróc quần áo đánh trượng nhưng lại không đánh chết, làm sao biết được hắn không phải có ý muốn nhìn xem phản ứng của ta¿'_ Nhìn thấy thần sắc của Chiết Chi có phần do dự, Tô Dư cười một tiếng _" Ta biết ngươi muốn nói gì, có phải ngươi muốn nói bệ hạ

không cần thiết phải làm như thế? Nhưng đề phòng chút ít vẫn tốt hơn, hơn nữa, nàng đã bị thương thành như vậy, cũng chẳng thể làm gì được nữa, cứ lưu lại cho nàng một mạng đi."

Lúc hoạn quan đi Thành Thư điện bẩm lại sự tình, đúng lúc Lục Nhuận Nghi cũng đang ở trong điện. Nàng ta biết mình có thai nên nếu cầu kiến, hoàng đế không thể không gặp nàng ta được – quả thật hoàng đế cũng cho nàng tiến điện, chỉ là sau khi cho mình miễn lễ liền không nói thêm câu nào nữa, nàng ta đã ngồi đây được một khắc rồi.

Khi nghe hoạn quan hồi bẩm, hoàng đế cũng không có phản ứng quá mức, chỉ "Ừ" một tiếng rồi tiếp tục làm chuyện của mình. Nhưng Lục Nhuận Nghi nghe thấy lại khẽ mỉm cười, lạnh giọng nói:" Tô Tiệp Dư quả thật là người có tâm địa độc ác."

Hoàng đế chưa kịp nói lý với nàng, nàng ta đã đứng người đi tới, vừa cười vừa nói:" Một người bị tróc quần áo đánh trượng, nhất định sống không bằng chết, đáng lẽ nên ban tử để được thống khoái. Cần gì phải lưu lại một mạng cho nàng, rốt cuộc cũng chỉ làm nàng chịu thêm càng nhiều đau khổ, Tô Tiệp Dư cũng quá..."

" Nhuận Nghi...."_ Khẩu khí hoàng đế lạnh lùng cắt đứt lời nàng ta, nhìn nàng ta một cái khiến nàng không dám nói thêm gì. Lục Nhuận Nghi ngượng ngùng ngậm miệng, đi đến bên án ngồi xuống. Bị hoàng đế coi như không khí thật là một loại tư vị không nói nên lời, nàng ta tự định giá một chút rồi nhất quyết không chịu buông tha cho việc này:" Bệ hạ muốn đối tốt với Tô Tiệp Dư thần thiếp không dám xen vào, nhưng cung nữ kia phạm vào trọng tội nàng cần gì phải lưu lại, như vậy cũng đâu thể chứng minh việc này không phải do nàng làm? Trong bụng thần thiếp dù sao cũng...."

Một tiếng đập bàn nặng nề vang lên. Lục Nhuận Nghi không dám nói nữa, thấp thỏm nhìn đế vương trước mặt. Hoàng đế nghiêng mặt sang, đạm mạc nói:" Nàng ấy dù sao cũng giữ vị phần Tiệp Dư, ngươi không nên ỷ vào việc mang thai liền không coi người ai ra gì."

"Bệ hạ..."_ Lục Nhuận Nghi không ngừng lo sợ định giải thích.

" Bệ hạ không nên nổi giận với Lục Nhuận Nghi, thần thiếp đến đây cũng chính là muốn cùng Lục Nhuận Nghi giải thích chuyện này."_ Một tiếng nói chầm chậm truyền vào điện, Hạ Lan Tử Hành vừa giương mắt nhìn, liền thấy Tô Dư đang đứng ở cửa đại điện. Hoạn quan đứng một bên sắc mặt hơi trắng bẩm vội một tiếng:" Tô....Tô Tiệp Dư cầu kiến."

Hoàng đế cười một tiếng:" Đã thấy."

22. Chương 21: Nhãn Tuyến

Tô Dư cất bước đi vào, hành lễ như thường lệ:" Bệ hạ thánh an."

" Đứng lên đi."_ Hoàng đế miễn lễ cho nàng. Tô Dư thế nhưng cũng không đi đến chỗ ghế phía trước ngồi xuống, chỉ đứng nhìn Lục Nhuận Nghi không nói.

Trong một chút ngắn ngủi, Lục Nhuận Nghi có chút khinh khi nâng cằm nhìn Tô Tiệp Dư ngày xưa từng bị chán ghét. Nàng ta rất muốn phát hỏa nhưng lại ngại hoàng đế nên cũng không dám làm gì, cùng Tô Dư đối đầu chốc lát, cuối cùng Lục Nhuận Nghi đành phải đứng lên, cúi đầu khẽ chào:" Tiệp Dư nương nương thánh an."

" Miễn."_ Thần sắc Tô Dư lúc này mới lộ ý cười, định đi sang chỗ ghế bên cạnh ngồi xuống. Nhưng hoàng đế bỗng vẫy tay với nàng: " Đi bên này ngồi."

Ở hai bên án kỷ, Lục Nhuận Nghi đã ngồi ở bên trái, bỏ trống vị trí bên phải. Tô Dư liếc nhanh nàng một cái rồi không từ chối mà đi đến ngồi, nàng vừa ngồi xuống, Lục Nhuận Nghi đã thâm ý mở miệng:" Tiệp Dư nương nương quả thật tin tức linh thông, thần thiếp mới đến Thành Thư điện chưa bao lâu, nương nương ngài đã vội đến nơi này giải thích với thần thiếp."

Ý chỉ Tô Dư hoặc có dụng tâm dò hỏi, hoặc căn bản không phải đến vì nàng mà là để "Mê hoặc thánh tâm".

Tô Dư tràn đầy ý cười mím môi, áy náy cúi đầu:" Nhuận Nghi nương tử quả thật thông minh, không thể gạt được cái gì. Bản cung quả thật không biết ngươi ở đây, chỉ là thuận miệng nói thôi. Huống hồ trong cung nhiều tần phi như vậy, bản cung dù có bãn lĩnh thông thiên cũng không rãnh đi xem mỗi người đang làm gì."

Chính là muốn nói Lục Nhuận Nghi căn bản không đáng để nàng phí tâm tư dò hỏi.

Lục Nhuận Nghi nghe vậy nổi cáu một hồi, bất giác liếc nàng một cái, chỉ thấy nàng đang rũ mắt châm trà cho hoàng đế. Ở giữa ống tay áo, có đeo một đôi vòng ngọc thượng hạng. Nhìn thật mê hoặc, sắc nước đều đặn, mang một màu vàng cam khoác lên cổ tay thon dài của nàng. Trong lúc châm trà, hai chiếc vòng khẽ chạm nhau nhẹ vang một tiếng mà nàng cũng không hay, chỉ cười nói:" Cố ý tìm Nhuận Nghi nương tử là giả, bất quá muốn giải thích với Lục Nhuận Nghi vì sao bản cung không ban chết cho cung nữ kia lại là thật."

Lục Nhuận Nghi nhìn lạnh nàng, chỉ nghe nàng nói:" Nương tử, ngươi vừa rồi nói bị nhục như vậy không bằng chết đi. Lời này quả không sai, nhưng nàng chỉ là một cung nữ chứ không phải một phi tần, chờ đến sang năm liền có thể được thả ra ngoài cung, một khi ra khỏi hoàng cung thì sẽ không còn ai biết đến nàng. Cho nên lưu lại cho nàng một mạng thì sẽ tốt hơn, nương tử đã hiểu chưa?"

Lời nói này chẳng khác nào đem Lục Nhuận Nghi thuyết giáo một phen, nàng ta nghe xong liền cười lạnh:" Cung nữ kia phạm tội nặng như vậy, thiếu chút nữa còn liên lụy nương nương, nương nương thế nhưng có thể dung thứ sao?"

Thấy nàng mới đó mà đã muốn nghe thuyết giáo lần hai, Tô Dư chỉ cười 1 tiếng:" Thiếu chút nữa liên lụy bản cung? Sao bản cung lại không cảm thấy nhỉ?"

Từ đầu đến cuối, hoàng đế nắm trong tay quyền sinh sát đều không hề nghi ngờ nàng nửa câu, thậm chí còn giải vây giúp Tô Dư. Lục Nhuận Nghi tất nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, hơi trệ một chút mới nói tiếp:" Tuy chưa dính líu tới nương nương, nhưng nàng rốt cuộc vẫn là tội nhân, nương nương làm vậy không phải quá mức che chở sao."

"Nhuận Nghi."_ Tô Dư ánh mắt sắc lạnh, nhẹ giơ mi mắt khiến Lục Nhuận Nghi cảm thấy một luồng lãnh khí đánh úp tới. Tô Dư chỉ nhìn nàng giây lát, sau đó lại rũ mắt xuống _" Bản cung không rõ khi ngươi ăn điểm tâm kia có biết là bản cung tặng hay không, nếu ngươi không biết, bản cung đành dặn ngươi một câu người đang có thai sau này nên cẩn thận mọi thứ, đồ ăn do cung khác đưa tới tốt nhất đừng nên ăn; còn nếu ngươi đã biết...."_ Khẩu khí Tô Dư chậm lại _" Nhuận Nghi nương tử, ngươi mặc dù biết là đồ bản cung đưa đến, thế nhưng vẫn dám ăn ư?"

Câu nói này nhất thời làm Lục Nhuận Nghi nghẹn lại. Điểm tâm do người hậu cung đưa tới đều được đặt trên bàn, nàng ta thật sự chưa từng hỏi qua. Chỉ sau khi ăn cảm thấy khó chịu, lúc đó mới biết là Tô Dư đưa tới.

Trệ lại giây lát, Lục Nhuận Nghi bỗng nghĩ đến việc lần trước mình đến bái phỏng Tô Dư liền bị phạt cấm túc một tháng....bây giờ bất luận thế nào, cũng nên trả thù việc này trước đã. Lục Nhuận Nghi vì vậy cười một tiếng:" Đúng vậy, thần thiếp biết rõ là điểm tâm nương nương tặng, nhưng lại chưa từng nghĩ tới nương nương sẽ hại thần thiếp a."

"...."_ Tô Dư im lặng trong chớp mắt, cơ hồ muốn bật cười. Vừa định nói tiếp, hoàng đế đã đặt bút xuống nói trước nàng:" Chưa từng nghĩ đến nàng sẽ hại ngươi? Không phải ngươi cùng nàng đã sớm không vừa mắt sao?"

Lục Nhuận Nghi đã sớm nghĩ đến sẽ bị hỏi như vậy, chỉ không ngờ người hỏi lại là hoàng đế. Chần chừ một chút mới đáp:" Bệ hạ có gì nói như vậy? Thần thiếp và Tiệp Dư nương nương chưa bao giờ không vừa mắt nhau cả. Nàng tuy từng trách phạt thần thiếp, nhưng cũng là do thần thiếp sai trước, nào dám ghi hận."

Nàng nói rất bình đạm, khiến người nghe cảm thấy nàng thật rộng lượng. Hoàng đế im lặng một hồi, đạm bạc nói:" A, vậy còn vòng tay Tiệp Dư cho ngươi?"

Vòng tay? Lục Nhuận Nghi hơi kinh ngạc, định nhanh chóng giải thích, nhưng vừa nhìn thần sắc hoàng đế, câu "Đã thu vào khố" liền nuốt trở vào. Chỉ e hoàng đế đã sớm biết sự thật, nếu nói như vậy chính là phạm tội khi quân.

Thấy nàng ta không nói gì, hoàng đế cười một tiếng:" Có thể ở trước mặt người khác đập bể lễ vật của nàng, ngươi còn nói là chưa bao giờ không vừa mắt? Nàng tặng ngươi đôi vòng tay ngươi không chịu giữ lại, thế nhưng nàng tặng ngươi điểm tâm ngươi ngược lại dám ăn a?"

Hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng, khiến nàng ta cơ hồ cảm thấy, nếu không phải trong bụng mình đang mang hài tử, hắn đã sớm trị tội nàng rồi rồi.

" Lui ra đi."_ Hoàng đế lại tiếp tục xem sớ, một bộ hoàn toàn mặc kệ nàng _" Trẫm còn có việc."

Lục Nhuận Nghi không còn lời nào, khẽ cắn răng đứng dậy hành lễ:" Thần thiếp cáo lui."

Thấy nàng ta đi ra ngoài, Tô Dư cũng đứng lên, hướng hoàng đế khẽ chào: " Thần thiếp cũng cáo lui."

Cổ tay liền bị nắm lại, hoàng đế đầu cũng không ngẩng lên nói:" Ngồi đi."

Dư quang của Tô Dư thoáng nhìn thân ảnh Lục Nhuận Nghi khựng lại trước cửa, cười nhẹ một tiếng ngồi xuống vị trí lúc nãy, hỏi hắn:" Bệ hạ có việc?"

" Lát nữa sẽ biết."_ Hoàng đế cười một tiếng.

Chỉ chốc lát sau, hoạn quan đã vào bẩm:" Bệ hạ, Thẩm đại nhân cầu kiến."

Thẩm đại nhân? Tô Dư hơi ngẩn ra, lập tức nói:" Có đại thần cầu kiến, thần thiếp cáo lui trước."

" Không cần."_ Hoàng đế thần sắc bình thản, Tô Dư không nhận ra có gì nghiêm nghị trong đó. Nhưng từ hai năm trước, hắn chưa từng cho phép nàng cùng triều thần có bất kỳ tiếp xúc nào – tuy việc hậu cung tiếp xúc bên ngoài quả thật vô cùng khó khăn, nhưng hắn đối với nàng lại càng thêm hà khắc, ngay cả người của Tô gia cũng không thể gặp.

Hôm nay vị Thẩm đại nhân này….

Tô Dư im lặng một hồi:"Bệ hạ.."

Lời còn chưa ra khỏi miệng, Thẩm Diệp đã vào điện. Toàn thân Tô Dư run một cái rồi nhanh chóng cúi đầu làm như không nhìn thấy hắn.

Một thân phi ngư phục đã làm nàng nhận ra…đó là cấm quân Đô Úy phủ.

Trực tiếp nghe lệnh đế vương Đại Yến, phụ trách quản lý hình ngục đồng thời có quyền tra xét và bắt giữ theo lệnh vua.

Hắn hiện tại đang tra Tô gia – đó là ý niệm đầu tiên của Tô Dư.

23. Chương 22: Nhãn Tuyến (2)

Thân thể nhịn không được run một cái, sẽ không tin lầm hắn chứ? Hắn đột nhiên đối tốt với mình…chỉ vì muốn cho nàng nhìn xem Tô gia lại phạm phải tội lớn gì sao?

Nàng gắt gao theo dõi hắn, trong mắt tràn đầy không tín nhiệm cùng hối hận.

" Ngươi nói đi."_ Hoàng đế nhất thời chưa nhận ra được đáy lòng Tô Dư tràn đầy kinh ý, tựa lưng hỏi Thẩm Diệp.

Tầm mắt Thẩm Diệp lúc này đang bị tần phi mang sắc mặt đại biến bên cạnh hoàng đế hấp dẫn, sững sỡ trong chốc lát mới định thần lại. Cảm thấy ngày hôm nay thật kỳ quái, đầu tiên hoàng đế kêu hắn đi tra xét một cung nữ – làm cho cấm quân Đô Úy phủ Chỉ Huy Sứ hắn phải đích thân đi tra một cung nữ, sau

đó lúc hắn đến cầu kiến hoàng đế lại phá lệ gặp được một tần phi – vốn từ trước đến nay lúc hoàng đế tiếp đại thần đều chưa bao giờ cho tần phi ở lại chỗ này.

Thẩm Diệp trầm xuống, hướng hoàng đế vái chào, bẩm:" Cung nữ Tôn thị, không ai nuôi dưỡng, Dụ Khải năm 15 tiến cung…."

" Thứ trẫm muốn nghe không phải cái này."_ Hoàng đế chau mày, hỏi thẳng _" Là người của ai?"

Thẩm Diệp hơi khựng lại, bẩm sự thật:" Vào năm Dụ Khải 13 ở Cẩm Đô, cùng Sở gia lui tới rất thân."

Sở gia? Lúc này Tô Dư mới nghe hiểu một chút, lấy làm lạ hỏi hoàng đế:" Bệ hạ, Tôn thị kia là….?"

" Là cung nữ bên cạnh ngươi."_ Hoàng đế liếc nhanh nàng, bộ dáng buồn cười. Thật không ngờ nàng xảy ra chuyện như vậy cũng không đi thăm dò lai lịch của cung nữ kia.

Tô Dư bối rối chốc lát, tiện đà cũng bình tĩnh lại. Thì ra không phải tra Tô gia nàng, mà là vì nàng đi tra chuyện kia.

Trầm ngâm một chút, hoàng đế cười thêm 2 phần sắc bén, hướng Thẩm Diệp hỏi:" Lần trước ngươi có nói Sở gia đang đại tu mộ địa?"

Thẩm Diệp cúi đầu:" Đúng vậy. Nhưng bệ hạ ngài không phải đã nói…."

Đã nói không cần quản.

" Đi thăm dò, phàm là ngân lượng dùng cho việc sửa mộ có nửa điểm bất chính, lập tức bẩm lên cho trẫm."

Thẩm Diệp kinh ngạc, thử hỏi:" Bệ hạ nói "bất chính" là…."

" Không phải bổng lộc."_ Hoàng đế cười.

Thẩm Diệp thi lễ cáo lui, đến khi ra khỏi điện vẫn chưa nghĩ ra đến tột cùng vì cái gì hoàng đế lại muốn động lớn như vậy. Nếu nói muốn tra tham quan thì cũng không có gì đáng nói, nhưng hoàng đế lại đem từ "bất chính" định nghĩa là "không phải bổng lộc" – Sở gia ở trong triều nhiều năm như vậy, giữa các quan viên với nhau khó tránh việc tặng lễ, nếu tra như vậy….

Chẳng lẽ hoàng đế thật sự muốn nhổ bỏ vài đại thế gia?

Thẩm Diệp một bụng nghi vấn lại không thể nói ra, chỉ đành thở dài phục mệnh.

Trong Thành Thư điện, Tô Dư không biết gì nhìn hoàng đế. Lặng yên nửa ngày, hoàng đế bị nàng nhìn đến không thể không giải thích, đặt tấu sớ xuống, bất đắc dĩ nói:" Rất khó hiểu sao? Nếu trẫm đột nhiên muốn tra Sở gia, Sở gia nhất định hoảng loạn chột dạ, sẽ tự biết chính mình làm sai chuyện gì."

" Nhưng Sở đại nhân…."_ Tô Dư nói một nửa rồi ngừng lại, sắp xếp lời nói một lần mới nói tiếp:" Sở đại nhân ở trong triều tận trung nhiều năm nay, nếu bệ hạ chỉ vì chuyện này mà tra hắn…."

Thật không thích hợp.

" Vì vậy trẫm mới không tra lỗi lớn gì của hắn. Tội danh này muốn lớn liền lớn muốn nhỏ liền nhỏ, hắn đương nhiên cũng biết điều này."_ Hoàng đế vân đạm phong khinh, cười một tiếng _" Trẫm tự có chừng mực, ngươi không cần lo ngại."

" Ân…."_ Tô Dư đáp một tiếng, cúi đầu do dự _" Thần thiếp không nên hỏi…."

" Ngươi không có hỏi…."_ Hoàng đế thản nhiên _" Không phải trẫm chủ động nói cho ngươi biết sao?"

Quả thật là vậy….

Tô Dư cười ngượng ngùng cắn môi dưới, trên mặt khẽ phiến hồng. Hoàng đế tường tận nhìn thần sắc ít khi có được của nàng, chậm rãi nói:" Biết ngươi không tin trẫm, cũng không thể trách ngươi đối với mọi chuyện đều dè chừng."_ Trầm ngâm một lát, hắn lại nói _" Cung nữ kia, ở lại bên cạnh ngươi cũng phiền toái. Nếu ngươi không để ý, trẫm sẽ ban chết cho nàng; nếu ngươi không đánh lòng trẫm liền hạ chỉ cho nàng xuất cung."

Tô Dư nhẹ gật đầu, nói:" Vậy…thỉnh bệ hạ cho nàng xuất cung."

Sau khi Tô Dư cáo lui, hoàng đế tựa lưng vào ghế cười lạnh một tiếng. Tội danh muốn lớn liền lớn muốn nhỏ liền nhỏ? Tô Dư dường như đã quên, cung nữ kia chính là người hắn ban thưởng đến, Sở gia đây là cố tình sắp xếp nhãn tuyến ở chỗ hắn.

Nếu là như vậy….đời trước sẽ cũng thế sao?

Chú thích: (Lời của Lệ Tiêu)

Về "cấm quân Đô Úy phủ": cấm quân Đô Úy phủ thật ra chính là Cẩm y vệ. Nhưng truyện này là do ta viết….thỉnh cho phép ta khiến họ có quyền lực hơn Cẩm y vệ. _(:3"<>

24. Chương 23: Hỗ Trợ

Đêm đó là lần đầu hoàng đế triệu Tô Dư đến Thành Thư điện thị tẩm. Tuy vài ngày trước hắn đã đến qua cung của nàng, nhưng lúc này vừa thay đổi vị trí, hoàng đế liền nhìn thấy trên mặt nàng đầy vẻ bất an, hắn lại vẫn như cũ không động nàng.

Thấy Tô Dư lần nào cũng khẩn trương một phen, liền dứt khoát nói thẳng:" Ngươi không cần mỗi lần đều thấp thỏm như vậy, trẫm sẽ không cưỡng ép ngươi."

Đến tột cùng hắn đang có ý gì…

Tô Dư vừa thấy yên tâm lại vừa thêm nghi hoặc, lúc nào cũng đến tìm nàng hoặc gọi nàng đến, thế nhưng lại không có ý đụng đến nàng…hắn rốt cuộc muốn gì?

Im lặng chốc lát, hoàng đế mang nàng vào nội điện. Ngồi xuống trước án, hắn cười nhạt 1 tiếng:" Có phải mỗi lần có chuyện, nếu trẫm không giải thích ngươi liền sợ hãi, nếu trẫm giải thích ngươi liền kỳ quái không?"

Tô Dư khựng lại, sau cùng vẫn nhẹ gật đầu. Hoàng đế hiểu rõ cười nói:" Nếu trẫm nói….những chuyện gần đây đều chẳng có nguyên nhân nào, chỉ là trẫm muốn bù đắp ngươi thật tốt, ngươi sẽ tin mấy phần?"

"Bệ…"_ Trong lòng Tô Dư đầy kinh ý, lời còn chưa ra khỏi miệng đã nhìn thấy một hoạn quan vội vã tiến vào. Đó là Quách Hợp, người bên cạnh nàng. Thấy hắn lộ vẻ có chuyện cần bẩm, vừa vặn giúp Tô Dư không cần trả lời vòng vo tránh né, liền nhíu mày hỏi: "Làm sao vậy?"

" Bệ hạ thánh an, Tiệp Dư nương nương thánh an."_ Quách Hợp quỳ xuống, bẩm _" Vừa rồi người truyền chỉ cho Tôn thị xuất cung đã trở về, nói….nàng không chịu đựng được, đã chết ở dọc đường."

Hoàng đế cười lạnh một tiếng:" Thông báo cho Sở gia đến nhặt xác nàng, những cái khác không cần phải nói."

" Bệ hạ."_ Tô Dư âm thanh đầy hữu lực. Suy nghĩ một chút, mới nói:" Bệ hạ có thể hay không….để thần thiếp sắp xếp hậu sự cho nàng?"

Hoàng đế hơi ngẩn ra, cuối cùng vẫn mở miệng:" Có thể. Nhưng ngươi cần gì…"

"Đều ở trong cung, mọi người ai cũng có nỗi khổ riêng."_ Tô Dư nói một câu như vậy, nụ cười mang chút thê ý, _" Người ngoài nhìn vào chỉ thấy là lỗi lầm của nàng, nào ai để ý…."_ Nói đến đây nàng khẽ nâng mắt, tầm mắt vừa vặn chạm mặt hoàng đế. Thấy thần sắc hắn trở nên nặng nề, tuy trông không có vẻ gì khó chịu, nhưng vẫn khiến trong lòng Tô Dư sợ hãi.

Trong cung, mỗi người đều có nỗi khổ riêng của mình, người ngoài nhìn vào lại chỉ thấy đó là lỗi của nàng. Hoàng đế tự nhiên hiểu được Tô Dư tại sao lại có cảm thụ như vậy.

"Tùy ngươi…."_ Hoàng đế mang chút ý cười, cũng có chút bất đắc dĩ. Phất tay cho Quách Hợp lui ra, thở dài nói:" Những gì lúc trước trẫm làm với ngươi….trẫm tự thấy hổ thẹn, không biết ngươi có bao giờ hận trẫm hay không?"

Hận? Vậy thì coi như hận đi. Chính Tô Dư cũng không hiểu được tâm tư của bản thân mình, cũng chưa bao giờ muốn nghĩ đến vấn đề này. Suy tư giây lát, nàng trầm tĩnh nói:" Không hận bệ hạ, thần thiếp chỉ hận chính mình không nhớ rõ những gì thi thư dạy bảo."

" Cái gì?"_ Hoàng đế sững sờ.

Tô Dư chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía hắn mà vui vẻ thì thầm từng chữ:" Chí cận chí viễn đông tây/ Chí thâm chí thiển thanh khê/ Chí cao chí minh nhật nguyệt/ Chí thân chí sơ (*)…"_ Thanh âm đến đây liền dừng lại, nàng cười một tiếng:" Thần thiếp bây giờ nói không được 2 chữ kia rồi."

Chí thân chí sơ là để chỉ vợ chồng, nhưng nàng bây giờ đã là thiếp thất.

Nhìn ra được trong lòng hoàng đế không vui, nhưng Tô Dư nửa điểm cũng không sợ. Nàng đã mơ hồ đoán ra được hoàng đế đối với nàng ước chừng thực sự có thẹn – mặc dù không rõ hắn rốt cuộc gặp phải chuyện gì mà đột nhiên áy náy với mình, nhưng nàng biết rõ, hắn càng thấy thẹn, tình cảnh của nàng sẽ càng tốt hơn.

Đêm đó Tô Dư rất nhanh chìm vào giấc ngủ. "Thị tẩm" như thế nhiều lần, nàng đã sớm không còn đề phòng hắn nữa. Huống chi chính miệng hắn đã nói sẽ không động đến nàng, quân vô hí ngôn, nàng cũng chỉ có thể tin theo.

Trong mộng một mảnh mông lung, có chút thanh âm huyên náo. Nàng cố nghiêng tai lắng nghe, âm thanh đó giống như có rất nhiều người đang kinh hoảng hô hoán, rõ ràng tiếng hô rất lớn, nhưng nàng lại không nghe rõ họ đang nói gì.

Đến cuối cùng, nàng rốt cuộc cũng nghe được. Đó chính là…Sở Lương Đễ sẩy thai rồi.

Toàn bộ mộng cảnh đột nhiên trở nên rõ ràng.

Nàng ở trong phủ Thái tử, cách đó không xa là một người khác giống mình. Tình cảnh trước mặt đã cách chuyện sẩy thai vài ngày, nàng lúc này đang ở trong thư phòng của hắn quỳ sát xuống đất, nói với hắn:" Thần thiếp không hại nàng ấy."

Khi đó nàng cố nén khóc giả bộ trấn định, dù đang ở trong mộng, nàng vẫn mơ hồ cảm thấy được chua xót trong đó.

Hình ảnh đột nhiên trở nên im lặng, nàng nhìn thấy hắn mấp máy môi, nói gì đó với mình, nhưng nàng lại không thể nghe được, sau đó hắn liền đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Hình ảnh trong mộng chuyển một cái, lúc này đã là cảnh trong cung. Đây là lúc xảy ra chuyện hôm nay, Sở Tu Viện lạnh giọng nói:" Thần thiếp là người đầu tiên sẩy thai, nhưng xem ra cũng không phải người cuối cùng."

Rốt cuộc giấc mộng này đang muốn nói cho nàng cái gì? Nàng biết rõ mình đang ở trong mộng, trong đầu thoáng hiện lên nghi vấn. Đã nhiều năm như vậy, nàng luôn không ngừng gặp ác mộng, nhưng đây là lần đầu tiên nàng mơ phải giấc mộng có hai sự kiện cách xa nhau vài năm lại đồng thời hiện lên cùng một lúc như vậy. Bỗng một nỗi sợ không biết từ đâu ập đến, từ khắp bốn phía bủa vây lấy nàng, nàng muốn tỉnh dậy nhưng lại không thể.

" A Dư?"_ Hoàng đế nhìn nàng đang ngủ say bỗng trở nên kinh hoảng, liền biết nàng gặp ác mộng. Vốn không muốn quấy rầy, nhưng nhìn nàng càng ngày càng sợ hãi, đến cả hô hấp cũng bắt đầu hỗn loạn.

Do dự trong chớp mắt, hắn rốt cuộc vẫn vòng tay qua người nàng, dùng lực một chút, ôm nàng vào lòng.

Tô Dư ở trong mộng chỉ cảm thấy khắp người đều căng thẳng, rồi giống như bị người khác dùng sức lôi ra khỏi mộng, thoáng cái liền tỉnh.

Hắn thấy nàng mở mắt, lông mi khẽ lướt qua cần cổ mình. Hai tay hắn ôm lấy thân thể nàng chặt hơn, cảm thấy được toàn thân nàng đang run rẩy, qua thật lâu vẫn chưa bình tĩnh lại.

" Ác mộng sao?"_ Hắn ôn nhu hỏi.

Tô Dư đờ đẫn để hắn tùy ý ôm lấy, nép vào trong ngực hắn, được một cỗ Long tiên hương cùng Đàn mộc hương vây lấy, cảm thấy giấc mộng vừa rồi hết thảy đều chân thật như vừa mới xảy ra.

" Điện hạ....thần thiếp không hại Sở Lương Đễ...."_ Nàng lúc này dường như không kìm chế được, nói ra những lời này bằng giọng đầy run sợ. Hoàng đế hơi ngẩn ra, cúi đầu nhìn nàng, đáp bằng 3 chữ đầy hữu lực:" Trẫm biết rõ."

Trẫm biết rõ. Những lời này khiến Tô Dư thanh tỉnh lại, thân thể trở nên cứng đờ. Im lặng một chút mới nhận ra mình đã toát một thân mồ hôi lạnh. Nàng bây giờ đang nắm chặt chăn mền, lúc ở trong mộng bị kinh hãi liền được hắn kéo ra, cũng không biết mồ hôi này là do sợ hãi hay vì nóng bức mà toát ra nữa.

Nàng vùng vẫy, hoàng đế cũng không nói gì buông nàng ra. Tô Dư một lần nữa nhắm mắt lại, lẳng lặng suy nghĩ trận mộng kia.

Chẳng lẽ....đứa nhỏ của Lục thị sẽ giữ không được? Không chỉ thế còn trách tội lên đầu nàng?

Đây dường như là lý do hợp lí nhất. Đứa nhỏ này sẽ làm nàng trải qua chuyện của mấy năm trước một lần nữa sao?

Không rét mà run.

Lúc này Tô Dư bỗng nhận thấy hơi thở của hắn ở rất gần, lúc dài lúc ngắn chứng tỏ còn chưa ngủ, liền thử gọi một tiếng thăm dò:" Bệ hạ?"

"Ân?"

" Thần thiếp không hại Sở Tu Viện..."_ Nàng cắn môi, vừa nghĩ đến cảm giác sợ hãi trong mộng liền sinh ra chút cứng cỏi, nói tiếp _" Cũng sẽ không hại Lục Nhuận Nghi...."

Giọng điệu bất lực kia, thật khiến hắn không dám hỏi nàng vừa rồi đã mơ thấy cái gì, sợ sẽ làm nàng tổn thương lần nữa.

Ở trong chăn gấm, nàng cảm nhận được tay hắn đang tìm kiếm, sau đó nắm lấy tay nàng, nói:" Trẫm đã biết, trẫm tin ngươi."

Cho dù hắn nói sẽ tin nàng, Tô Dư cũng không vì thế mà để chuyện này tùy ý phát sinh. Sáng hôm sau khi trở về Khinh Lê cung, nàng liền phân phó tất cả cung nhân phá lệ cẩn thận, ngàn vạn lần đừng chọc đến Vận Nghi cung bên kia. Nếu Lục Nhuận Nghi cầu kiến, liền trực tiếp nói thân thể nàng khó chịu đóng cửa không gặp.

Nàng không thể để Lục Nhuận Nghi ở Khinh Lê cung của nàng xảy ra chuyện được.

Đồng dạng trong triều, cấm quân Đô Úy phủ bỗng tra ra tội chứng Sở gia nhiều năm "nhận hối lộ" – kỳ thật số tiền kia, theo lẽ thường cũng không thể nói là hối lộ, bất quá chỉ là những món lễ qua lại giữa các đồng liêu với nhau. Chẳng qua bị đổi thành cách nói khác, cũng không phải không thể.

Tất cả chứng cứ phạm tội đều được trình thẳng lên Quảng Thịnh điện, hoàng đế sau khi xem xong không nói gì, chỉ sao chép một phần đưa cho Binh bộ Thượng thư Sở Bật.

Chiều hôm đó, Sở Bật nhanh chóng cầu kiến. Một bên vừa nói từ trước đến nay mình luôn trung thành, khẳng khái, trong sạch; một bên vừa bất mãn trách mắn cấm quân Đô Úy phủ lạm dụng chức quyền, hoàng đế đều im lặng lắng nghe hết thảy. Đợi hắn nói xong, lúc này hoàng đế mới mở miệng: "Truyền Thẩm Diệp."

Thẩm Diệp vẫn một thân phi ngư như trước, sau khi vào điện cũng không liếc Sở Bật một cái, nghiêm nghị hành lễ:" Bệ hạ thánh an."

Hoàng đế cười 1 tiếng:" Sở đại nhân."

"…Có vi thần"_ Sở Bật hơi có điểm chột dạ, bộ dạng này của Thẩm Diệp, rõ ràng đã nghe được những lời vừa rồi của hắn.

" Tra người Sở gia nhận hối lộ là Thẩm đại nhân."_ Hoàng đế nói xong liếc nhanh Thẩm Diệp 1 cái, tiếp tục _" Bất quá, là trẫm kêu hắn tra."

" Bệ…Bệ hạ…"_ Sở Bật cảm thấy mình như ở trong mộng. Hắn cho rằng đột nhiên bị tra như vậy, chẳng qua là do mình vô tình đắc tội cấm quân Đô Úy phủ, lại không ngờ đây là do hoàng đế đích thân phân phó. Nói đến đây, hắn nhịn không được nghĩ đến vừa rồi đã biểu lộ bất mãn thế nào, mắt thấy đế vương lạnh lùng nhìn mình, vội quỳ xuống:" Bệ hạ thứ tội…Xin bệ hạ dung thứ, những thứ gọi là nhận hối lộ kia….bất quá là do thần ở trong triều làm quan nhiều năm nay, cũng có lúc phải qua lại với các đồng liêu. Thí dụ như vào lúc sinh thần, các ngày lễ…"

Một phen giải thích này mặc dù có chút khẩn trương, nhưng đều hợp tình hợp lý. Lại thêm hoàng đế cảm thấy đây rõ ràng là sự thật, nên chỉ cười một tiếng, nói:" Trẫm biết rõ những điều này. Bất quá, Sở đại nhân, ngươi chắc phải biết trẫm vì cái gì mới tra ngươi."

"Bệ hạ…"_ Toàn thân Sở Bật run một trận, dập đầu nói _" Thần không biết."

" Không biết? Như vậy trẫm liền cho ngươi biết."_ Sở Bật đang quỳ ở dưới, nghe thấy âm thanh hoàng đế tuy đầy ý cười, lại khiến người ta không rét mà run. Đại thái giám Từ U đang ở một bên lúc này liền vỗ vỗ tay, hoạn quan bên ngoài lập tức giải 3 người vào điện, Sở Bật vừa nghi ngờ ngẩng đầu lên, lập tức mặt trắng không còn giọt máu.

Làm sao lại….

" Sở Bật."_ Hoàng đế không còn chút ý cười nào nhìn hắn, trong mắt chứa đựng tàn khốc rõ ràng _" Thật nhìn không ra a, ngươi dám đụng đến ngự tiền của trẫm."

Sở Bật hoàn toàn không biết hoàng đế biết được lúc nào, hay từ lúc nào bắt đầu nghi ngờ, bất quá tang chứng, vật chứng đều đặt ở trước mắt, hắn không thể cãi lại.

Đây chính là tử tội.

Trong thoáng chốc hắn liền cực kỳ hối hận. Hắn căn bản không có ác ý, chỉ thấy mình chìm nổi trong triều nhiều năm nay, nếu có ngự tiền ở bên giúp đỡ sẽ tốt hơn. Hắn cũng không dùng họ để phỏng đoán quân tâm, lại càng không có ý làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì.

Nhưng bị tra ra, đây chính là chuyện đại nghịch bất đạo.

Trong điện yên tĩnh hồi lâu, Hạ Lan Tử Hành nhìn nhạt hắn đang chảy từng giọt mồ hôi lạnh, chợt cười một tiếng:" Sở đại nhân không cần khẩn trương như vậy, nếu đại nhân giúp trẫm một chuyện, việc này liền cho qua."

….Cái gì? Sở Bật kinh ngạc. Giám thị đế vương là trọng tội, thế nhưng….cứ thế cho qua? Chuyện nhờ vả này phải khiến hắn "bận rộn" bao nhiêu đây.

(*) Đây là bài Bát Chí của Lý Quý Lan

Phiên âm

Chí cận chí viễn đông tây,

Chí thâm chí thiển thanh khê.

Chí cao chí minh nhật nguyệt,

Chí thân chí sơ phu thê.

Dịch nghĩa

Gần nhất xa nhất là sự vật,

Sâu nhất cạn nhất là suối trong.

Cao nhất sáng nhất là nhật nguyệt,

Thân nhất sơ nhất là vợ chồng.

25. Chương 24: Lý Do

Tự định giá một chút, Sở Bật cảm thấy, mặc kệ việc này cần mình "bận rộn" bao nhiêu, nhiều lắm cũng chỉ liên lụy đến tính mạng của hắn; nhưng nếu hoàng đế trị mình tội này, chính là tru di cửu tộc…

Cho nên việc này hắn phải làm bằng bất cứ giá nào.

Dập đầu một cái:" Thần dù chết muôn lần cũng quyết không chối từ."

Hoàng đế đối với câu trả lời này cực ký hài lòng, nhẹ cười 1 tiếng:" Không cần ái khanh phải chết."_ Nói xong liền đưa tay ra hiệu cho hắn đứng lên, sau đó tiếp tục:" Trẫm chỉ cần ngày mai ngươi dâng lên một tấu chương, nói vì chuyện Tô Tiệp Dư sát hại hài tử trong bụng Sở Tu Viện vẫn còn nhiều nghi vấn, xin trẫm tấn vị cho Tô Tiệp Dư."

"Bệ hạ…."_ Sở Bật rùng mình, vừa định khước từ, đã nghe hoàng đế nói _" Trẫm biết Tu Viện là con gái ngươi, cho nên mới nhờ ngươi làm chuyện này. Nói thật cho ngươi biết, chuyện năm đó quả thật còn tồn điểm đáng ngờ, đây cũng là do trẫm lúc đó xử lý quá vội vàng. Hiện nay Cung chính tư đang bắt đầu tra lại, nếu không có chuyện gì liền không sao, nhưng nếu tìm ra được đây quả thực không phải tội của Tô Tiệp Dư…"_ Hoàng đế cười một tiếng _" Trẫm dù không lập nàng làm hậu cũng phải cho nàng một chức Phu Nhân, như vậy đến lúc đó người chịu thiệt nhất ở trong cung, là ai?"

Đương nhiên là nữ nhi của hắn Sở Tu Viện. Tô Tiệp Dư vì hài tử của nàng mà bị biếm từ thê thành thiếp, nếu như cuối cùng lại phát hiện ra đó chỉ là hiểu lầm, ủy khuất hai năm qua cuối cùng cũng chỉ có thể tính trên đầu nàng ta mà thôi.

Mắt thấy Sở Bật lau mồ hôi lạnh trên trán, Hạ Lan Tử Hành đứng dậy, ung dung bước đến trước mặt hắn, nói đầy thành khẩn:" Cho nên a…Trẫm không muốn Sở Tu Viện khổ sở, Sở đại nhân cũng nên cho trẫm một cái thang để xuống chứ. Nếu đại nhân làm việc này, trong lòng A Dư sẽ có ấn tượng tốt về đại nhân, sau này cũng sẽ không làm khó dễ Sở Tu Viện."

Đáy lòng Sở Bật xẹt qua một tia cả kinh. Đủ loại nghi ngờ lúc trước đều không bằng hai chữ "A Dư" chính miệng hoàng đế nói ra – điều này đã nói rõ hoàng đế không chỉ muốn trả lại thanh bạch cho nàng, mà càng nói rõ…hai người bọn họ đã thân cận hơn trước đây.

Sở Bật giãy giụa một hồi, hung ác cắn răng:" Thần lĩnh chỉ."

"Còn nữa."_ Hoàng đế vui vẻ gật đầu, tiếp tục nói khiến trong lòng Sở Bật một lần nữa nảy lên, khom người im lặng nghe ý chỉ hoàng đế _" Chuyện ngày hôm nay….nếu như truyền đến hậu cung…"

" Thần không dám."_ Sở Bật trịnh trọng _" Thần trong lòng biết rõ, tự sẽ không để Tu Viện nương nương biết."

Lúc này hoàng đế mới vừa lòng mở miệng:" Ái khanh mau về đi."

Sở Bật hành lễ cáo lui. Ra khỏi đại điện liền nhịn không được thở dài một tiếng, cảm thấy đây quả thật là ngày đen tối nhất trên con đường quan lộ của hắn, bị hoàng đế nắm lấy nhược điểm mà ra điều kiện, hắn ngay cả nửa điểm mặc cả tìm đường sống cũng không có.

Trong Quảng Thịnh điện, Thẩm Diệp quay lại hỏi hoàng đế còn muốn tra chuyện Sở gia nhận hối lộ nữa hay không. Hoàng đế lúc này nhìn rất thư thái, cười nhạt một tiếng:" Trước cứ để đó, đợi ngày sau nói tiếp."

"… Vâng."_ Thẩm Diệp hạ bái, một lần nữa cảm thấy buồn bực với hành vi của hoàng đế.

Sau khi hắn thi lễ cáo lui, hoàng đế liền gọi Từ U:" Đi, đem chuyện vừa rồi không sót một chữ nói với Tô Tiệp Dư, miễn cho nàng lại cân nhắc lung tung."

" Dạ."_ Từ U hạ thấp người, chưa đi ngay lập tức mà có chút chần chừ. Hắn thật không biết nên nói chuyện này như thế nào đây? Hắn cũng không thể nói "Bệ hạ sai thần đến kể cho nương nương nghe một chút chuyện trong triều" – nếu nói như vậy chắc chắn Tô Dư sẽ đề phòng thêm 120 phần.

Thấy hắn đứng thất thần không động, hoàng đế nhíu mày hỏi:" Làm sao vậy?"

" Bệ hạ...lời này."_ Từ U cưới lấy lòng _" Thần không biết nên nói thế nào với Tiệp Dư nương nương."

Hoàng đế cười nhẹ một tiếng:" Cứ nói ngươi đến kể chuyện cười cho nàng đi."

Lúc Tô Dư đang dùng bữa tối thì nghe được Quách Hợp thần sắc đầy quái dị bẩm báo:" Từ đại nhân phụng chỉ đến tìm ngài...kể chuyện cười."

Quách Hợp liền thấy thần sắc Tô Dư và Chiết Chi cũng đồng thời quái dị giống mình.

"Vậy...nương nương..."_ Quách Hợp do dự hỏi nàng _"Ngài...có muốn nghe không?"

Tô Dư nhẹ khiêu mi: Người này phụng chỉ mà tới, nàng há có thể nói không gặp?

Từ U bước vào điện, vẻ mặt trang nghiêm, Tô Dư ngồi rất đoan chính, một bộ rửa tai lắng nghe.

Quách Hợp và Chiết Chi nhìn nhau: Đây là bộ dáng nghe chuyện cười sao?

Cảm giác bầu không khí không được tự nhiên, Từ U liền cho các cung nhân lui ra, ho nhẹ một tiếng điều chỉnh thần sắc, rốt cuộc cũng mang chuyện này sinh động kể lại.

Tô Dư càng nghe càng thấy kinh ngạc, cho đến khi hắn nói xong vẫn có chút sững sờ, cảm giác như ở trong mộng mà hỏi hắn:" Sở đại nhân liền...đáp ứng?"

" Sở đại nhân nào dám không đáp ứng¡'_ Từ U cười nói _" Nương nương cứ việc chờ nhận chỉ sắc phong, thần xin chúc mừng nương nương trước a."

Sau khi Từ U cáo lui, Quách Hợp cùng Chiết Chi trở vào trong điện, liền nhìn thấy Tô Dư đang trợn mắt há mồm.

"Nương nương?"_ Chiết Chi thử gọi 1 tiếng, thấy Tô Dư quay đầu lại, lúc này mới hỏi _" Ngài...làm sao vậy?"

Tô Dư đột nhiên hồi thần, cảm thấy mình lúc nãy cũng nên hỏi Từ U một câu: Bệ hạ làm sao vậy?

Tự nhiên đi lừa gạt triều thần?

Trong lòng tự biết không nên nói cho Chiết Chi chuyện này, Tô Dư chỉ đành tự mình suy xét. Hắn muốn xúi giục Sở gia chèn ép Tô gia nàng? Không giống. Hay muốn nàng cùng Sở Tu Viện đối đầu? Nếu như vậy tại sao không để Sở Bật nói chuyện này với Sở Tu Viện...

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Dư vẫn không nghĩ được gì, khiến trong lòng càng thêm bất an. Im lặng một hồi, thở dài nói:" Đi chuẩn bị bộ liễn, bản cung muốn đi Thành Thư điện 1 chuyến."

Mặc dù nàng cũng không biết mình đi đến đó thì có thể làm được gì.

Không ngờ nàng lại gặp được Lục Nhuận Nghi ở ngoài Thành Thư điện.

Lục Nhuận Nghi hành lễ qua loa với nàng, cười kiều mị:" Giờ đã là buổi tối, không biết Tiệp Dư nương nương còn chạy đến Thành Thư điện làm gì?"

Tô Dư nheo mắt nhìn nàng ta, khẩu khí bình thản:" Nhuận Nghi nương tử mới là người nên ở trong cung của mình an phận dưỡng thai."

“Tiệp Dư nương nương nói rất đúng.”_ Lục Nhuận Nghi cúi đầu _” Bất quá bệ hạ truyền thần thiếp tới, thần thiếp nào dám kháng chỉ.”

Truyền nàng tới? Tô Dư khựng lại, trong lòng biết rõ nếu hoàng đế truyền phi tần khác, nàng tốt nhất không nên quấy rầy. Mà Lục Nhuận Nghi đương nhiên cũng có tâm tư này, nàng ta muốn Tô Dư vì vậy mà trở về.

Cung nhân Thành Thư điện dường như không nghe thấy các nàng đang nói cái gì, hoạn quan ra đón các nàng chỉ hạ bái nói:” Tiệp Dư nương nương an, Nhuận Nghi nương tử an, nương nương và nương tử cùng đến gặp bệ hạ sao? Nhưng bệ hạ còn chưa trở về Thành Thư điện….hiện vẫn đang ở Quảng Thịnh điện xem tấu sớ.”

Điều này chẳng khác nào cho Lục Nhuận Nghi một cái tát vào mặt.

Tô Dư nhìn nhạt nàng, hướng hoạn quan kia cười nói:” Đa tạ đại nhân thông báo.”

Sau đó liền xoay người đi về Quảng Thịnh điện. Thành Thư điện cùng Quảng Thịnh điện ở gần nhau, cũng không cần ngồi bộ liễn. Lục Nhuận Nghi cũng cắn răng đi theo, nàng ta không tin, chính mình đang mang trong mình hoàng duệ, làm sao có thể thua Tô Dư?

Đến trước cửa Quảng Thịnh điện, Tô Dư không để ý Lục Nhuận Nghi theo sát sau lưng nàng, hạ thấp người nói với hoạn quan canh giữ ở cửa:” Đại nhân, làm phiền thông bẩm.”

Hoạn quan kia “Vâng” một tiếng, tiến điện truyền lời. Một lát sau liền trở lại, cười nói:” Nương nương, thỉnh.”

Cũng không biết do lúc nãy hắn không thông bẩm cho Lục Nhuận Nghi, hay hoàng đế không muốn truyền nàng ta vào, tóm lại cái gì cũng không nhắc đến Lục Nhuận Nghi cả. Nhưng khi thấy Tô Dư nhẹ nhàng bước vào điện, Lục Nhuận Nghi liền không phục, cất bước đi theo. Cung nhân nhìn thấy chỉ cho là nàng theo Tô Dư đến gặp hoàng đế, cũng không dám ngăn trở.

Ở trước cửa đại điện, liền bị Từ U cản lại, tuy có ý từ chối khéo, nhưng vẫn hướng hai người hành lễ:” Tiệp Dư nương nương an, Nhuận Nghi nương tử an.”

” Từ đại nhân.“_ Tô Dư cười khẽ chào, vừa nhìn, đã nhận ra ý tứ của hắn, áy náy nói:” Không biết bệ hạ đang bận, đáng lẽ không nên tới đây, đành xin về trước vậy.”

Nàng ngược lại rất thoải mái.

” Nương nương.“_ Từ U cười chắp tay, hỏi nàng _” Nương nương đã dùng thiện chưa?”

Tô Dư khiêu mi, tự nói trong lòng thời điểm ngươi đến kể chuyện cười, không phải còn nhìn thấy ta đang dùng thiện sao? Cuối cùng chỉ cười khẽ, cúi đầu:” Thời điểm đại nhân tới là lúc đang….”

” Nương nương thứ tội.“_ Nàng còn chưa dứt lời, Từ U liền cúi người thật sâu, giải thích _” Thần chỉ phụng chỉ làm việc, không biết sẽ quấy rầy nương nương dùng bữa, bất quá….“_ Từ U chợt dừng lại _” Bệ hạ cũng đang dùng thiện, nương nương nếu không ngại xin mời cùng dùng.”

Tô Dư vừa định từ chối, thì nhìn sang Lục Nhuận Nghi ở bên cạnh, thản nhiên nói:” Đa tạ đại nhân.”

Sau đó bước vào điện, còn Lục Nhuận Nghi tự nhiên bị Từ U cản ở bên ngoài.

” Đến ngồi.“_ Hoàng đế vào lúc nàng vừa muốn cúi đầu hành lễ liền mở miệng, Tô Dư bất giác cười ngượng ngùng một tiếng rồi ngồi xuống. Hoàng đế quan sát nàng chốc lát, nhận ra nàng không được tự nhiên liền nói:” Quả nhiên cho dù cảm kích nhưng trong lòng vẫn bất an phải không?”

“…”_ Tô Dư quái lạ, vẫn khẽ gật đầu _ “Ân..”

” A…“_ Hoàng đế khẽ cười một tiếng, vừa gắp một miếng cá vào trong chén nàng vừa nói _” Đừng lo lắng nhiều như vậy, chỉ là muốn tấn vị cho ngươi lại không tìm được lý do, nên mới sai người tạo cớ thôi.”

Tô Dư cúi đầu im lặng ăn hết miếng cá, nghe hắn nói vậy liền muốn hỏi "Cần gì phải không duyên cớ đột nhiên tấn vị cho nàng chứ", nhưng vừa ngẩng đầu lên, một miếng cá nữa liền trực tiếp đưa đến môi nàng.

" Không cho phép nghi thần nghi quỷ."_ Hoàng đế nhìn nàng cười một tiếng _" Há miệng."

"…"_ Tô Dư chần chừ một chút, vẫn khẽ hé môi ăn miếng cá này. Miếng cá được làm rất tốt, giữ lại được vị tươi của cá, còn được nêm nếm rất kỳ công. Ăn vào rất ngon, nhưng nàng lại có chút không được tự nhiên – người nam nhân trước mắt này, chính là phu quân của nàng, bất quá từ hai năm trước nàng đã không còn coi hắn là phu quân nữa rồi. Vậy mà bây giờ hắn lại hết lần này đến lần khác liên tục đối tốt nàng, lại còn càng ngày càng tốt hơn…

Cảm giác quen thuộc này làm nàng cảm thấy thật thoải mái, đồng thời cảm giác xa lạ này cũng làm nàng vô cùng sợ hãi.

Cảm xúc không thể nói thành lời. Nàng chỉ đành thở dài một tiếng trong lòng mà không dám hỏi nhiều, tự mình cầm đũa lên, gắp một khối bánh đậu tô ăn.

Bánh đậu tô có lớp vỏ mỏng, nhân đậu mịm, vỏ bánh tuy mềm nhưng vẫn giữ được lớp nhân bên trong. Tô Dư do có tâm sự, ăn không được yên tâm, không cẩn thận liền sặc, khiến cổ họng khó chịu, muốn ho khan lại cảm thấy không tiện, nhưng nếu không ho liền càng khó chịu. Nhất thời gấp rút cầm khăn che miệng, sắc mặt biến hồng.

" Sao vậy¿'_ Hoàng đế hơi cả kinh, vừa nhìn nửa miếng bánh đậu tô trong chén nàng liền hiểu rõ. Nín cười lấy canh đến, cung nữ thấy vậy liền vội muốn tiến lên giúp đỡ nhưng lại bị hắn phất tay ngăn cản. Đưa một chén canh đến trước mặt nàng, nghiêm mặt nói:"Uống đi."

Tô Dư tiếp lấy chén canh, uống một ngụm liền lập thấy thư thái hơn rất nhiều, bất quá cũng cảm thấy mất mặt không thôi. Mặc dù hai năm qua nàng ở trong cung không được tốt, nhưng dù gì lúc ở nhà cũng được phụ mẫu dốc lòng dạy bảo, cho tới tận bây giờ trong lúc dùng bữa cũng chưa từng thất thố như vậy.

Không những thế lần này còn là ở trước mặt đế vương.

26. Chương 25: Khắp Nơi

Lục Nhuận Nghi bị ngăn lại liền thấy không cam lòng, nhất quyết đứng chờ ngoài điện. Lúc nghe bên trong truyền ra tiếng ho mãnh liệt liền cười lạnh một tiếng, hướng Từ U nói:" Từ đại nhân, hình như Tô Tiệp Dư thân thể không khoẻ, xin đại nhân để ta vào xem xét."

" Khó chịu hay không đều đã có bệ hạ ở trong lo liệu."_ Từ U đến mắt cũng lười nâng bình đạm nói _" Nếu thân thể Tiệp Dư nương nương quả thật khó chịu, bệ hạ sẽ truyền thái y cho nương nương."

Nghe trong giọng nói chứa đựng thiên vị rõ ràng, sắc mặt Lục Nhuận Nghi liền tái đi, quan sát hắn một phen mới nói:" Từ đại nhân cần gì phải giúp đỡ vị này? Không nhìn thử xem hiện tại ai là người đang mang hoàng duệ."

Từ U nghe vậy nheo mắt nhìn nhạt nàng ta, tự nhủ trong lòng mặc dù xưa nay "hoàng duệ làm trọng", nhưng vị đứng trước mặt này hình như cũng quá coi trọng hoàng duệ rồi, thật sự nàng ta cho rằng chỉ cần có đứa bé này thì hết thảy mọi chuyện đều không cần phải lo sao? Chẳng lẽ nàng đã quên vì sao mình có thai mà đến nay vẫn chưa được bệ hạ tấn vị à? Chẳng lẽ cũng đã quên mặc dù nàng ta có thai, nhưng khi xảy ra chuyện điểm tâm thì bệ hạ rõ ràng che chở Tô Tiệp Dư trước sao?

Từ U trầm ngâm giây lát, không mặn không nhạt nói:" Thần không giúp đỡ ai cả, chỉ làm việc theo thánh ý."

Vào giờ Thìn hôm sau, tại Quảng Thịnh điện. Binh bộ Thượng thư Sở Bật thượng tấu, nói chuyện năm đó Tô Tiệp Dư hại Sở Tu Viện còn nhiều điểm đáng ngờ, khi thấy Tô Tiệp Dư bị phế nhiều năm như vậy lương tâm liền sinh cắn rứt, muốn thỉnh bệ hạ tấn vị Tô Tiệp Dư…

Trên triều hiện nay, có rất ít triều thần muốn xen vào chuyện hậu cung hoàng đế. Ngẫu nhiên mới có một người nhắc đến, bất quá chỉ là muốn thể hiện lòng trung hiếu; nhưng hôm nay…

Sở Bật vừa nói, đã lập tức nghe được tiếng hít khí của các đồng liêu bên cạnh.

Cả triều văn võ đều không nhịn được nghiêng mắt nhìn hắn, trong lòng tự nhủ Sở đại nhân đây là…điên rồi sao? Sở Tu Viện chính là con gái ruột của ngài đấy!

Sau khi nói xong, cả điện liền an tịch. Đến hoàng đế cũng rất lâu vẫn chưa nói gì, giống như chính hắn cũng bị kinh trụ. Qua hồi lâu, mới thấy người ngồi trên ngai vàng kia cử động, tựa hồ có chút nghiền ngẫm, hỏi:" Nha… Nếu thế, Sở đại nhân cảm thấy, nên cho Tô Tiệp Dư vị phần gì mới thích hợp?"

" Nếu chuyện này thật sự không phải Tô Tiệp Dư gây ra….theo lẽ thường nên lập nàng làm hậu."_ Sở Bật trầm ổn nói. Lập tức khiến một đám triều thần giật mình, Đậu Khoan và Diệp Điền Húc lại càng rùng mình hơn, may mà Sở Bật đã kịp chuyển sang ý khác _" Bất quá đây mới chỉ là nghi vấn…cũng không biết nàng có thật trong sạch hay không. Vì vậy thần xin bệ hạ đem chuyện này tra lại, trước khi tra rõ, hãy tạm phong Tô Tiệp Dư thành Chiêu Nghi."

Chiêu Nghi? Đứng đầu Cửu Tần (*)? Tương đương chức Tể tướng trong triều?

Hầu hết triều thần đều không biết thế cục hậu cung giờ đã thay đổi, chỉ cho rằng hoàng đế từ trước đến nay vẫn chán ghét Tô Dư, nếu lúc này không phải dè chừng lễ nghi, sợ rằng họ đã lập tức nhịn không được lau một vốc mồ hôi lạnh trên trán: Sở đại nhân, ngài ngày hôm nay bị ma nhập sao? Đồng thời đắc tội đương kim thiên tử cùng con gái ruột của mình chỉ để bảo hộ một tần phi "khó có thể nói là trong sạch"… Ngài chẳng lẽ muốn cáo lão hồi hương lại chưa nghĩ ra lý do thích hợp gì nên cố tình chọc giận bệ hạ à?

Còn những người đang đứng cạnh Đậu Khoan lúc này, chỉ cảm thấy ánh mắt của Tả tướng đại nhân như một lưỡi dao sắc lạnh…

"Sở đại nhân."_ Đậu Khoan liếc nhanh Sở Bật, giọng trầm thấp _" Chuyện năm đó Tô thị sát hại hoàng duệ đã là chuyện cả triều đều biết, tại sao bây giờ còn phát sinh nghi vấn được?"

Tội danh của Tô Dư không phải đã sớm xác thực rồi sao?

Sở Bật vừa định mở miệng, thì đã bị hoàng đế cướp lời. Hoàng đế cười nói:" A, Đậu đại nhân, đây là do Cung chính tư gần đây tra được, trẫm thiết nghĩ Sở Tu Viện là nữ nhi của Sở đại nhân, cho nên mới nói với Sở đại nhân trước một câu."

"Này…"_ Đậu Khoan trong nháy mắt bối rối, nói _" Chuyện trong hậu cung của bệ hạ, chúng thần bất tiện xen vào."

Nghe vào giống như đang nói đỡ cho hoàng đế trước yêu cầu của Sở Bật.

" Ân, hậu cung của trẫm không cần các vị đại nhân phải quan tâm."_ Hoàng đế cười nói một câu như vậy, Đậu Khoan vừa mới yên lòng, lại nghe được hắn bồi thêm 1 câu _" Bất quá, Sở đại nhân nói cũng có lý. Tô thị…."_ Hắn hơi trầm tư 1 chút _" Dù gì cũng từng là chính thất của trẫm. Bất luận chuyện này có thật sự oan uổng nàng hay không, chỉ cần xác định đây tuyệt không phải do nàng gây nên…trẫm nhất định sẽ không bạc đãi nàng."

Hoàng đế nói như thế, giống như tấn vị cho nàng chỉ là để người ngoài xem qua. Đậu Khoan tự định giá, cảm thấy đã nói tới đây rồi, việc ngăn cản hoàng đế tấn vị cho Tô Dư đã là điều không thể, đang suy nghĩ nên cò kè mặc cả thế nào, đã nghe Diệp Điền Húc bẩm:" Bệ hạ, thần cho rằng bệ hạ muốn giải quyết công bằng chuyện này là đúng nhưng nếu quả thật không có ẩn tình gì trong chuyện này, như vậy lúc đó phong nàng làm Chiêu Nghi sẽ không được thỏa đáng. Đừng nói đến Chiêu Nghi, cho dù là bất kỳ vị phần nào trong Cửu Tần của hậu cung hay bất kỳ phẩm cấp nào trong triều, há có thể cho phép một người phạm trọng tội như vậy đảm nhiệm sao?"

Đậu Khoan cảm thấy vui mừng, Diệp Điền Húc nói ra những lời này đừng nói có thể ngăn cản Tô Dư làm Chiêu Nghi, ngay cả một trong Cửu Tần cũng làm không được. Nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại khiến Đậu Khoan như thấy trời long đất lỡ:" Không bằng...trước cứ phong cho nàng một vị Chính tam phẩm, sau đó hạ chỉ tra rõ chuyện năm xưa, lệnh cho cấm quân Đô Úy phủ cùng Cung chính tư điều tra kỹ...trước cứ tạm coi đã trả lại sự trong sạch cho Tô thị đi."

Nếu không phải đang ở trong triều, Đậu Khoan quả thật muốn động thủ đánh hắn ta. Phong Tam phẩm cũng không sao, chỉ cao hơn Tiệp Dư, cũng không phải đứng đầu Cửu Tần, cùng lắm chỉ là một trong các chức Chính tam phẩm Sung Nghi, Sung Viện, Sung Dung, Sung Hoa. Nhưng...

Hạ chỉ tra rõ chuyện năm đó? Đây không phải muốn toàn bộ bá quan văn võ trong triều đều mơ hồ đoán được Tô Dư có khả năng bị oan sao? Như thế thì Đậu Oản sẽ ra sao? Diệp đại nhân ngươi cho dù không quan tâm đến Đậu Oản...chí ít cũng phải quan tâm đến việc con gái ngươi Diệp Cảnh Thu chỉ còn cách hậu vị nửa bước chứ.

Đã vậy lại còn muốn cấm quân Đô Úy phủ cùng tra! Vốn hai năm qua, đây vẫn chỉ là việc của hậu cung. Nhưng hôm nay dính líu đến cấm quân Đô Úy phủ, việc này sẽ kéo từ hậu cung đến triều đình, chuyện xấu thoáng cái sẽ tăng lên bao nhiêu đây!

Trong lòng Đậu Khoan nặng nề thở dài một tiếng, Diệp đại nhân ngài quả thật thông minh cả đời hồ đồ nhất thời mà.

" Bệ hạ, thần cho rằng...."_ Đậu Khoan vừa định mở miệng, nhưng hoàng đế nào cho hắn cơ hội phản đối, liền cười hài lòng nói:"Trẫm cảm thấy rất được, vậy cứ theo ý Diệp đại nhân đi. Tạm phong nàng làm Chính tam phẩm Sung Nghi, Lễ bộ chọn một ngày tốt làm lễ sắc phong cho nàng."

Lễ sắc phong, theo quy củ tần phi mỗi khi tấn vị đều phải làm lễ này. Nhưng do một ngại phiền toái, hai tiêu tốn quá nhiều nhân lực, của cải, cộng thêm việc chủ yếu những phi tần được sắc phong đều là vì có thai, cho nên ngoại trừ các chức Chiêu Nghi, Phi cùng Phu Nhân, những lễ sắc phong khác đều làm rất đơn giản, thường chỉ cần hạ một đạo thánh chỉ là xong.

Vì vậy khi hoàng đế nói 3 chữ "lễ sắc phong" này, tuy làm như vô tình, nhưng lại cố ý gõ vào trong lòng mỗi người ở đây một cái.

Hoàng đế ở trong triều không nhắc đến chuyện phong hào, nên thời điểm hắn tự mình nghĩ ra rồi sai người đưa đến Lễ bộ, đã làm một đám quan viên ở đó cơ hồ ngây ra.

Vân Mẫn.

Theo lý, chỉ có Nhất phẩm Phu Nhân mới được sử dụng phong hào, bất quá Tô thị vốn là chính thê của hoàng đế, cho nên cũng có liên hệ lớn với việc này. Chỉ là hai chữ này...tuy rất bình thường, nhìn qua cũng không thấy có gì không ổn, nhưng nếu đặt cùng một chỗ, liền khiến người ta nhịn không được liên tưởng tới hai phong hào đã từng dùng ở triều đại trước: Vân Thanh, Mẫn Thần.

Vân Thanh chính là phong hào lúc làm Phu Nhân của Nhân Tông hoàng hậu Mẫn thị, đồng thời cũng là thụy hào của nàng sau này (Tên đặt sau khi chết để cúng giỗ); còn Mẫn Thần...là phong hào lúc còn giữ chức Phu Nhân của Thái hoàng thái hậu.

Hai chữ này đồng thời xuất hiện, khiến một đám quan viên không nhịn được suy đoán dụng ý của hoàng đế. Chẳng lẽ...

Thế sự quả khó lường!

Trong hậu cung, người kinh ngạc nhất sau khi nghe được chuyện này chính là Sở Tu Viện. Nàng sửng sốt nửa ngày mới nói được:" Cái gì? Phụ thân thỉnh chỉ...phong nàng làm Chiêu Nghi?"

Chẳng phải khó khăn lắm nàng ta mới có thể ở dưới mình sao? Nếu như lúc đó không có Tả tướng cùng Lễ bộ Thượng Thư ngăn cản, chính mình sau này còn phải hướng nàng ta thi lễ ư?

Mọi người quả thật đều điên hết rồi, đầu tiên là hoàng đế vì Tô Dư mà không thèm để ý hoàng duệ trong bụng Lục Nhuận Nghi, tiếp theo là phụ thân dâng sớ thỉnh hoàng đế sắc phong Tô Dư làm Chiêu Nghi…

Hung ác nghiến răng:" Chuẩn bị bộ liễn, bản cung muốn đi gặp Chương Nhạc Phu Nhân."

"Nương nương…ngài tốt nhất đừng nên đi."_ Hoạn quan ở bên nghe thế liền nhỏ giọng khuyên nhủ _" Sở đại nhân tấu lên như vậy, ngài thử nghĩ xem trong hậu cung này người lo lắng nhất chính là ai? Chính là hai vị Phu Nhân kia a… Lúc này chỉ sợ Chương Nhạc Phu Nhân cũng đang nổi nóng, ngài cần gì phải đi tìm phiền toái?"

Cẩm Đô thành, cấm quân Đô Úy phủ.

Trong cung có hoạn quan đến truyền lời, Thẩm Diệp liền biết có chuyện phải làm, lập tức mời hoạn quan ngồi xuống, sai người dâng trà đến.

" Trung quý nhân (**) có việc gì xin mời nói."_ Thẩm Diệp mở nắp trà nhấp một ngụm.

" Bệ hạ lệnh cho Thẩm đại nhân hiệp trợ Cung chính tư điều tra lại chuyện năm đó Tô thị sát hại đứa con trong bụng Sở Tu Viện…."

Hoạn quan còn chưa dứt lời, Thẩm Diệp đã sặc trà.

"… Hiệp trợ Cung chính tư tra chuyện hậu cung?"_ Thẩm Diệp kinh nghi bất định quan sát người trước mặt một phen, dù đã thấy người đó thật sự mặc một thân trang phục hoạn quan, nhưng Thẩm Diệp vẫn cảm thấy hắn ta nhất định đang nói đùa.

Rốt cuộc thời gian gần đây đã xảy ra chuyện gì vậy! Đầu tiên là lệnh cho hắn bất luận tình huống nào cũng không được kinh động mọi người để điều tra kỹ một….cung nữ; bây giờ lại dứt khoát đem chuyện tần phi giao cho hắn.

Bệ hạ ngài sao không trực tiếp đem cấm quân Đô Úy phủ chuyển vào cùng một chỗ với Cung chính tư luôn đi!

Thẩm Diệp oán thầm một hồi, hoạn quan cũng nhận ra thần sắc cổ quái của Thẩm Diệp, chỉ đành thở dài một tiếng:" Ai… Thẩm đại nhân, ngài cũng đừng quá bất mãn. Hiện nay Lễ bộ cùng hậu cung đều đã từ cả kinh hồi thần lại rồi."_ Hoạn quan nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu dò xét hắn _ "Xin cáo lui."

"… Trung quý nhân xin dừng bước!"_ Thẩm Diệp gọi hắn lại, vẻ mặt vẫn có chút mất tự nhiên _" Chuyện hậu cung….ta không có cách tra a."

" Bệ hạ cũng biết ngài không cách nào tra được."_ Hoạn quan kia quay người lại _" Nhìn ý tứ bệ hạ, xem ra là muốn cả triều đều biết việc này, cho nên Thẩm đại nhân ngài cứ….tra lớn một chút."

Lúc này Thẩm Diệp mới đoán được ba phần, hoàng đế đây là không muốn lập hậu nên mới tìm việc kéo dài thời gian sao?

Chỉ là….tại sao lại là Tô thị? Cứ trực tiếp khiến hai vị Phu Nhân kia tranh đấu không được sao?

Tra lớn lên…

Thẩm Diệp suy tư chốc lát, trầm giọng gọi một tiếng:" Người đâu, đi điều tra kỹ tất cả người làm, thị tỳ năm đó ở phủ thái tử. Nếu đã vào cung thì thôi, nhưng nếu đã được thả về nhà, hay được ban đến biệt phủ khác hết thảy đều gọi về đây tra hỏi cho ta!"

Thanh thế này xem ra đã đủ lớn rồi.

Trong Đức Dung điện ở Khinh Lê cung, Chiết Chi đang rót cho Tô Dư một chén rượu hoa quế. Rượu này cất từ hoa quế hái được lúc trung thu, bây giờ đã là tháng 11, đã có thể lấy ra dùng.

Tô Dư nhấp một ngụm, thấy hương vị còn hơi nhạt, nói:" Rót thêm một ly nữa cho ta, còn lại mang xuống đi, hương vị vẫn có chút kém."

Chiết Chi "Dạ" một tiếng đi rót rượu, vừa mới châm xong chưa kịp dâng lên cho nàng, khóe mắt liếc qua chỗ cửa điện liền vội quỳ xuống:" Bệ hạ thánh an."

" Miễn."_ Hoàng đế khoát tay ra hiệu cho nàng, quay lại nhìn Tô Dư, quét mắt thấy bàn bên cạnh đặt một chén rượu liền cười trêu chọc:" Tự châm tự ẩm, thật có nhã hứng a."

" Không phải..."_ Tô Dư nhìn hắn rồi lại nhìn Chiết Chi, chân thành nói _" Là Chiết Chi "châm" còn thần thiếp chỉ "ẩm"."

"..."_ Hoàng đế khiêu mi nhìn vị chính thất đã từng sợ hãi mỗi khi thấy mình bây giờ đã biết nói một câu đùa giỡn, liền cảm thấy an ủi phần nào _" Tháng sau chính là sinh thần ngươi rồi, ngươi nghĩ muốn quà sinh thần gì thì cứ nói đi."

Quà sinh thần...đã hai năm rồi nàng chưa từng nghe qua từ này. Trong lòng Tô Dư hơi thấy đau xót, ngẩng đầu nhìn hắn bằng ánh mắt trong trẻo:" Bệ hạ...thần thiếp muốn gặp cô của mình...có được không?"

Đã quá lâu rồi nàng chưa gặp bất kỳ người Tô gia nào. Mang chút sợ hãi nói ra yêu cầu này, chính nàng cũng không biết hắn có thể đáp ứng hay không.

Chú thích:

(*) Cửu tần _ Chiêu Nghi (Những thông tin này mình lấy từ Wikipedia nên có gì thắc mắc các bạn tham khảo thêm nha)

Tần: gồm 9 người lần lượt là Chiêu Nghi, Chiêu Dung, Chiêu Viện, Tu Nghi, Tu Dung, Tu Viện, Sung Nghi, Sung Dung, Sung Viện.

Trong đó Chiêu Nghi (vị phân Sở Bật đề nghị ban cho Tô Dư) đứng đầu, thuộc hàng Chính nhị phẩm; còn vị phân Tu Viện (vị phân con gái Sở Bật đang giữ) nằm trong số các chức còn lại.

(**) Trung quý nhân: là cách xưng hô với hoạn quan.

27. Chương 26: Sinh Thần

Chỉ muốn gặp người nhà? Trong lòng hoàng đế khẽ run, gật đầu đáp ứng:" Còn....điều gì nữa không?"

Tô Dư trên mặt vui mừng, cười lắc đầu:" Thần thiếp không cần gì nữa."

Sáng sớm hôm sau, hoàng đế hạ chỉ, triệu cô của Tô Dư Kỷ Tô thị tiến cung. Mẫu thân Hoắc Niệm của Tô Dư đã sớm qua đời sớm, từ nhỏ người nàng thân nhất chính là vị cô này, Kỷ Tô thị cũng đối với nàng rất tốt. Nghe cung nhân nói nàng đã đến, Tô Dư liền vội ra ngoài tiếp đón, đưa tay ngăn Kỷ Tô thị đang muốn cúi người hành lễ, hai mắt rưng rưng khẽ nói:"Cô vạn phúc."

" A Dư..."_ Kỷ Tô thị cũng nước mắt lưng tròng, quan sát nàng nửa ngày mới cười nói _" Hiện tại nên gọi là Tiệp Dư nương nương hay Sung Nghi nương nương đây?"

" Chưa dự lễ sách phong, cứ gọi Tiệp Dư đi."_ Tô Dư nhẹ cúi đầu _" Cô gọi con A Dư là được rồi..."

Tô gia gần đây vì chuyện Tô Dư mà lo lắng không yên, đến ngay cả nàng (Kỷ Tô thị) là người đã gả ra ngoài nhiều năm cũng khó tránh lo lắng. Trong hai năm qua, cho dù Tô Dư chưa từng vì hoàng đế hoài long thai, người trong nhà cùng lắm chỉ có thể lo lắng suông; nhưng hôm nay nàng đột nhiên tấn vị – đã vậy trong thời gian ngắn còn thăng liền hai cấp, khiến Tô gia ngoài vui sướng còn tràn đầy kinh hãi, không biết hoàng đế đang có tâm tư gì.

Đừng nói Tô gia, chỉ sợ bá quan văn võ lẫn tam cung lục viện cũng đều thấy kỳ quái.

Kỷ Tô thị cầm tay Tô Dư, lo lắng hỏi:" Gần đây ngươi cùng bệ hạ..."

" Cô hãy vào trong ngồi đã."_ Tô Dư trước mời Kỷ Tô thị vào điện, sau khi kính trà cho nàng mới thở dài cười nói _" Cô đừng hỏi việc này. Chuyện cô biết cũng chính là chuyện A Dư biết, những thứ khác…….A Dư cũng không biết rõ."

" Bệ hạ làm sao lại…"_ Kỷ Tô thị nghe vậy lại càng kỳ quái. Nhưng Tô Dư cũng chỉ biết lắc đầu:" A Dư không biết, hắn đột nhiên trở nên như vậy. Chuyện tấn vị cùng dời cung tạm không nói, hắn thậm chí còn bắt tay tra lại chuyện Sở Tu Viện năm đó sẩy thai."

"Ngươi quá đa tâm rồi."_ Kỷ Tô thị tuy vui vẻ nhưng rất nhanh liền nặng nề thở dài _ "Dù sao bệ hạ…."

"Ta biết."_Tô Dư gật đầu. Không muốn tiếp tục bàn luận những thứ này, nàng hỏi:" Phụ thân có khỏe không?"

Kỷ Tô thị ngưng thần định giá, sau đó lắc đầu:" Tô gia thành cái dạng này, hắn còn có thể tốt sao? Năm đó Tô gia đột nhiên chuyển thành như vậy, hắn vẫn luôn không cam lòng."

Tô Dư nghe vậy nhíu mày, cảm thấy lo lắng, đồng thời cũng có chút bất mãn: "Cô hãy cố khuyên nhủ phụ thân, nói người đừng cố tranh giành quyền lực nữa. Lúc sống không có được lúc chết cũng chẳng thể mang theo, tại sao cứ phải hao phí tâm lực vì những thứ này? Hôm nay bệ hạ chịu đối tốt với ta, ta cũng sẽ vì Tô gia mà tranh một lần; nhưng nếu phụ thân vẫn cứ cố chấp tranh đoạt…những chuyện sau này ta sẽ không giải quyết giúp người đâu."

Tô Dư đương nhiên hận hoàng đế đối với Tô gia nàng vô tình, cũng đối với nàng bạc nghĩa; nhưng mặt khác, nàng cũng biết, tất cả đều là do dã tâm phụ thân mình quá lớn. Tô gia vốn do tiên đế một tay bồi dưỡng, tổ phụ cùng phụ thân nàng lại đều là người có tài, tất nhiên sau này được hưởng không ít vinh hoa phú quý.

Nhưng…….phụ thân cuối cùng lại bị quyền lực làm mờ mắt.

Vào vài năm cuối khi tiên đế còn tại vị, thân thể đã không còn tốt như xưa. Từ lúc đó phụ thân đã muốn nắm lấy thái tử lúc này căn cơ chưa vững, cũng chính vì thế mới để nàng gả cho hắn làm thê tử.

Cuối cùng phụ thân thua, Tô gia trở thành bộ dạng như ngày hôm nay. Phụ thân chỉ giữ một hư chức không thể can thiệp gì vào triều chính, còn nàng…bị biếm từ thê thành thiếp.

Im lặng một hồi, Tô Dư buồn bã nói:" A Dư biết phụ thân sống thật không dễ dàng gì nhưng người cũng phải biết nỗi khó xử của ta. Hai năm qua ta ở trong cung trải qua những gì, cao thấp trong cung đều biết, người muốn hỏi thăm cũng không khó. Nếu người thấy bệ hạ bắt đầu đối tốt với ta liền nổi tâm tư tranh đoạt những thứ kia lần nữa, A Dư thà tình nguyện chọc giận thánh nhan, chết trong lãnh cung."

"A Dư."_ Kỷ Tô thị nghe vậy liền tối tăm đầu óc, nhưng thấy bộ dạng lãnh tuyệt của nàng, đành đem lời định nói nuốt vào.

"Thôi…chuyện trong triều chúng ta cứ kệ đi."_ Kỷ Tô thị cười khổ thở dài, sau đó ngưng mắt nhìn nàng thành khẩn khuyên nhủ _" Bất quá ngươi phải nghe cô khuyên một câu, những thứ khác ngươi có thể không tranh, nhưng nhất định phải có một đứa bé… hoàng tử hay công chúa đều được, không cầu đứa bé đó giúp ngươi tranh sủng, chỉ cầu đứa bé đó có thể cùng ngươi làm bạn."

Có đứa bé….

Tô Dư nghe vậy trên mặt đỏ ửng, lời nói không được tự nhiên:" Cái này A Dư biết rõ…bất quá…"_ Nàng cắn cắn môi, có chút ảo não nhíu mày_" A Dư không biết chính mình còn có thể tiếp nhận bệ hạ hay không."

"Ngươi nói cái gì?"_ Kỷ Tô thị nghe được liền sững sờ_" Không tiếp nhận bệ hạ? Đây là ý gì?"

"Chính là.."_ Tô Dư ấp úng, mặt đỏ đến sung huyết mới ngượng ngùng nói _" Cô cảm thấy còn có thể là gì nữa…lúc trước xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta thực tại…"

" Nói như vậy các ngươi…"_ Kỷ Tô thị kinh ngạc không thôi, cả kinh che miệng _" Nhưng ta nghe được từ trong cung, gần đây hoàng đế luôn triệu hạnh ngươi, chẳng lẽ là giả?"

"Là thật…"_ Tô Dư nói _" Bất quá hắn biết ta không muốn, cũng không định cưỡng cầu."

Kỷ Tô thị nghe vậy càng thêm cả kinh: " Bệ hạ tại sao có thể…"

Tại sao có thể cho phép một tần phi….. không biết điều như vậy.

"Đại khái hắn cũng không còn cách khác đi."_ Tô Dư tự phỏng đoán _ "Dù sao đây cũng là chuyện ngươi tình ta nguyện."

Kỷ Tô thị kinh nghi bất định đánh giá nàng nửa ngày mới xác thực nàng không nói giỡn, thoáng yên lòng, khuyên nàng một câu:" Cho dù có khúc mắc lớn hơn nữa, ngươi cũng là phi tần hậu cung, nên biết rõ bổn phận của mình một chút."

Tô Dư nhẹ gật đầu:" Ân, A Dư hiểu."

Bởi vì hoàng đế đáp ứng thỉnh cầu của nàng, Tô Dư đã hoàn toàn thỏa mãn nên cũng không nghĩ thêm gì về sinh thần sắp tới nữa. Hoàng đế vẫn năm ngày ba bữa đến Khinh Lê cung một chuyến hoặc cho truyền nàng đến, mọi thứ vẫn diễn ra như bình thường.

Nếu nói "chí thân chí sơ phu thê", Tô Dư cũng không chắc bây giờ hai người bọn họ có được gọi là chí thân chí sơ hay không. Tóm lại trong những ngày này, hai người đều tự giác tránh nhắc đến những chuyện trước đây để duy trì hòa thuận, vì vậy mỗi khi hai người chung đụng cũng dần nảy sinh một chút ấm áp.

Sinh thần Tô Dư là vào ngày mùng năm tháng chạp. Năm nay, ngày này rơi đúng vào Tiểu Hàn. Đó là ngày cực lạnh, tuy trong điện được đốt than nên luôn ấm áp, nhưng khi nhìn những mảnh tuyết trắng bên ngoài, liền khiến người ta không nhịn được sinh ra một cỗ lãnh ý trong lòng.

Bởi vì tuyết lớn, Giai Du Phu Nhân đã thông báo lục cung ngày đó không cần đến thỉnh an. Chạng vạng, sau khi Tô Dư dùng xong bữa tối, liền lẳng lặng đứng ở hành lang xem trận bão tuyết này. Lần trước tuyết rơi lớn như vậy là vào lúc nào nhỉ? Hình như là lúc mình vừa tiến cung không lâu. Cũng là lúc nàng bắt đầu trải qua cuộc sống khổ cực, lúc ấy hoàng đế đối với nàng chán ghét cực hạn, Tô gia thì đã ngã, Tề Mi đại trưởng công chúa lại đến đất phong ở Hoài sông, khiến nàng hoàn toàn không còn chỗ dựa.

Lúc xảy ra trận bão tuyết đó, nàng đang ở nội cung Tễ Nhan cung run lẩy bẩy. Thế nhưng lại không dám đốt than, vì lúc đốt sẽ sinh ra khói, làm cả phòng chướng khí mù mịt…

Nàng vừa nghĩ tới, đã hung ác lắc đầu, cắt đứt mạch suy nghĩ của mình. Chuyện đã qua rồi, còn nghĩ đến làm gì…

Gió bỗng nổi lên. Tô Dư hơi khép lại áo choàng, xoay người đi vào tẩm điện, mỉm cười:" Chiết Chi, đi hâm chút rượu đi."

Hoàng đế đã đứng thật lâu ở vị trí gần Đức Dung điện, chỉ để nhìn một cảnh đẹp tựa như tranh: Trong bóng đêm, cung điện nguy nga chỉ còn lại chút hình dáng, những ánh nến ấm áp chiếu ra từ trong điện, làm cho hành lang nổi lên một cảm giác nhu hòa. Còn nàng thì đứng đó, một bộ áo lông cáo trắng kết hợp với trường bào hồng, được ánh trăng cùng ánh nến bao quanh, tạo cho người ta cảm giác cực kỳ yên bình.

Hắn cứ nhìn như vậy thật lâu, cũng không hiểu vì sao lại không muốn phá vỡ cảnh tượng này, cứ nhìn cho đến khi nàng xoay người vào điện.

Đến lúc đó hắn mới hoàn hồn mỉm cười một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Trong Đức Dung điện, tiểu lò đang được đốt, bầu rượu được hâm nóng khẽ tỏa nhiệt khí, mang mùi thơm ngào ngạt của hoa quế thấm vào ruột gan.

Tô Dư đưa tay đụng vào nắp bình rượu, mày khẽ cong:" Nên hâm nóng thêm chút nữa."

Tâm tình của Chiết Chi hôm nay cũng tốt vô cùng, đưa mắt nhìn bếp lò phiếm hồng, kìm lòng không được ngâm một câu:" Lục nghĩ tân phôi tửu,/ Hồng nê tiểu hỏa lô…."

" Vãn lai thiên dục tuyết,/ Năng ẩm nhất bôi vô? (*)"_ Hai thanh âm không hẹn mà cùng đối tiếp câu sau, một là của Tô Dư, một là của…

Tô Dư hơi khựng lại, xoay người hạ bái:" Bệ hạ thánh an."

" Miễn."_ Hoàng đế cười đưa tay đỡ lấy nàng, vừa chạm vào, Tô Dư liền cảm thấy lạnh vô cùng. Giương mắt lên nhìn liền thấy áo lông cáo đen của hắn dính đầy tuyết, có những hạt tuyết đã tan chảy thành nước trên đó, trong suốt vô cùng.

"Bệ hạ.."_ Tô Dư do dự vương tay phủi tuyết trên vai hắn, cúi đầu nói _ "Tuyết lớn như vậy, bệ hạ còn…"

Còn đến đây làm gì.

Lời còn chưa dứt, cổ tay của nàng đã bị nắm lấy, hắn cười khẽ một tiếng:" Sinh thần của ngươi."

"…"_ Tô Dư khẽ cắn môi, thoát khỏi tay hắn, xoay người cầm lấy chén rượu hoa quế đưa lên, thấp giọng nói _" Bệ hạ làm ấm thân thể."

Hoàng đế vừa cởi áo choàng đưa cho cung nhân vừa cầm lấy chén rượu nhỏ trong tay nàng, ngay lập tức cảm nhận một trận hương khí đánh tới. Nâng chén uống thử, cười khen một câu:" Mùi vị không tệ, ngươi làm?"

"Là cùng Chiết Chi làm."_ Tô Dư cúi đầu mỉm cười _"Kỳ thật…trung thu hàng năm đều làm."

Chỉ là hắn chưa từng uống qua.

Nhất thời im lặng, hắn nhìn nàng, tiện tay đưa chén rượu cho Chiết Chi:" Rót thêm hai chén nữa đi."

"… Vâng."_ Chiết Chi khẽ cúi người, rót thêm hai chén dâng lên cho họ, rồi im lặng không tiếng động khom người cáo lui.

Lần này là Tô Dư uống trước, mang chút mê ly cười nói:" Thần thiếp chẳng qua cảm thấy rượu này vị ngọt ngào lành miệng, không biết bệ hạ cũng thích. Nếu biết sớm, đã hâm nhiều hơn một chút rồi."

Rượu vừa vào bụng, liền mang một cảm xúc không rõ. Có thứ gì đó vừa động trong lòng, khiến nàng nổi lên một khao khát trước nay chưa từng có. Nàng nhìn hắn, ánh mắt từ từ quét qua từng đường nét trên khuôn mặt hắn, khiến cảm giác đó càng thêm mãnh liệt.

Cảm giác này thật kỳ quái.

Tô Dư cảm thấy không thoải mái, mà thần sắc hoàng đế lúc này cũng cực kỳ khác thường. Hắn không hiểu tại sao tim lại đập nhanh lên, khuôn mặt của người con gái trước mắt phút chốc trở nên quen thuộc phút chốc trở nên xa lạ. Hắn không tự chủ được hôn lấy nàng, vừa chạm vào trán nàng liền không muốn tách rời ra, cứ thế tiếp tục hôn xuống từng phần trên khuôn mặt nàng.

Mặt của nàng, thật nóng…

" Bệ hạ…"_ Một âm thanh mềm mại vang lên, hoàng đế vô thức cách khỏi mặt nàng 2 tấc để nhìn kỹ nàng, khi tầm mắt vừa thấy khuôn mặt của nàng cũng đỏ ửng dị thường, liền thoáng chốc thanh tỉnh ba phần.

Chẳng lẽ…

Hắn kiềm lòng lấy tay cầm lấy vai nàng, đẩy nàng ra xa một chút. Lý trí cùng dục vọng tựa hồ đang tranh đấu với nhau, khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

" Người đâu…¡'_ Hắn rốt cuộc kìm chế được, thanh âm trầm thấp mang theo chút tức giận vang lên. Vừa thấy thân ảnh Chiết Chi xuất hiện trước cửa điện, chưa đợi nàng phúc thân, hắn đã quát lên _"Đi bưng nước lạnh đến!"

"… Dạ"_ Chiết Chi hơi sững sờ, rồi lập tức tuân lệnh.

Hắn vẫn giữ lấy bả vai của nàng, cũng không dám quay đầu lại nhìn nàng, cố gắng chống đỡ cảm giác thống khổ này. Trong lòng Tô Dư cũng khó chịu vô cùng, không thể khống chế được muốn tiến lại gần hắn, nhưng lại không thể chống lại được khí lực của hoàng đế.

Mà nàng cũng nhìn thấy rõ ràng, ánh mắt của hắn cũng…ý loạn tình mê.

Chiết Chi cùng một cung nga mang nước lạnh vào, hoàng đế liền buông Tô Dư ra nhíu mày phân phó:" Rửa mặt cho nàng."_ Còn chính mình thì bước nhanh tới, cúi người hất một vốc nước lạnh lên mặt.

Ngay lập tức cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, hắn cuối cùng cũng định thần lại. Rượu kia chắc chắn có vấn đề…

Tô Dư lúc này cũng được Chiết Chi hầu hạ dùng nước lạnh, thở hổn hển hồi lâu mới bình phục lại hô hấp. Cũng lập tức nhận ra có chuyện không ổn, lo sợ không yên ngẩng đầu nhìn hắn, trùng hợp ánh mắt của hắn vừa vặn đảo qua, thần sắc lạnh lùng đến mức khiến nàng cứng đờ.

Hoảng hốt một lát, Tô Dư vội vàng quỳ xuống, giọng nói mang theo sợ hãi:" Bệ hạ…thần thiếp không có…"

(*) Đây là bài Vấn Lưu Thập Cửu của Bạch Cư Dị

Phiên âm

Lục Nghị tân phôi tửu,

Hồng nê tiểu hỏa lô.

Vãn lai thiên dục tuyết,

Năng ẩm nhất bôi vô?

Dịch thơ

Rượu mới sủi tăm xanh

Hâm trên lò đất đỏ

Trời chiều tuyết sắp đổ

Làm một chén không anh?

(Nguyễn Minh dịch)

28. Chương 27: Xong Việc

Hạ Lan Tử Hành lạnh nhạt tĩnh tọa, tựa hồ bất động, rất ít khi ngẩng đầu nhìn sang. Cách chỗ hắn không xa có một thân ảnh đang run rẩy quỳ trên đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, giống như thời điểm mấy tháng trước hắn lần đầu nhìn thấy sau khi trọng sinh, lúc đó nàng cũng khủng hoảng như vậy.

Thuốc kia dược tính quá lớn, tuy vừa rồi đã kịp thời ngăn lại, nhưng bây giờ hắn cũng mới chỉ bình ổn hơn một chút. Ổn định lại khí tức, hắn đứng dậy đi về phía nàng, im lặng đứng trước mặt nàng chốc lát, sau đó đưa tay nâng cằm nàng lên.

Vào khoảng khắc Tô Dư nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của hắn khi nãy thì ý định thanh minh cho bản thân đã không cánh mà bay, nàng lúc này giương mắt chống lại ánh mắt hắn, nhịp tim rối loạn đang nhắc nhở nàng mình có bao nhiêu sợ hãi, đồng thời cũng làm nàng sinh ra một ý niệm…

Hắn đã đối tốt với nàng được 5 tháng, nếu như hôm nay hắn vì chuyện này trở mặt lần nữa, nàng cũng không cần chật vật như vậy.

"Bệ hạ."_ Tô Dư hạ mắt xuống, dùng giọng điệu lạnh lùng đã lâu rồi hắn chưa được nghe qua _" Thần thiếp tuyệt không làm."

Tổng cộng chỉ có 7 chữ. Đồng dạng như lúc hắn và nàng còn chưa hòa thuận, nàng chỉ cho hắn những câu trả lời ngắn ngủn, phải hoặc không phải, có hoặc không có, còn việc giải thích với hắn, nàng nửa chữ cũng lười nói.

Bởi vì hắn sẽ không nghe, lại càng không tin nàng.

" Đứng lên đi."_ Hắn nói một câu ngắn ngủi rồi đỡ nàng đứng dậy, tiện đà buông lỏng tay, nói _" Trẫm đến trắc điện nghỉ ngơi."

Chuyện xảy ra vừa rồi làm cho người ta khó tránh lúng túng, huống chi dược lực của thuốc này rất mạnh, hắn không muốn lát nữa lại xảy ra chuyện gì khác – trong những ngày gần đây, hắn đã sớm nhìn ra được Tô Dư rõ ràng không muốn, nếu cứ như vậy mà "thành sự", e rằng sau này sẽ không thể vãn hồi.

Lúc hoàng đế xoay người rời đi. Tô Dư liền cảm thấy một hồi chột dạ trong lòng, Chiết Chi vội đi đến đỡ nàng. Phất tay cho các cung nhân lui ra, Tô Dư lúc này mới nắm chặt cánh tay Chiết Chi, giọng nói tựa như lưỡi dao sắc lạnh:" Chiết Chi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"… Nương nương?"_ Chiết Chi ngẩn ra, lông mày nhẹ chau lại _" Nô tỳ cũng không biết, rượu kia…"

" Rượu kia vừa rồi chỉ có mình ngươi động tới¡'_ Tô Dư lạnh lùng nói _" Người ngoài đương nhiên có thể ra tay từ trước, nhưng làm sao họ có thể biết được hoàng đế hôm nay sẽ tới, làm sao biết được hôm nay ta sẽ dùng chỗ rượu kia!"

Chỉ có thể là Chiết Chi luôn ở bên nàng mới có cơ hội ra tay.

Chiết Chi lập tức cứng đờ. Tô Dư ngưng mắt nhìn nàng, thật sâu trong đáy mắt là sự không tín nhiệm:" Ở trong cung ta chỉ có thể tin tưởng một mình ngươi, nhưng người lại có thể…"

"Nương nương, nô tỳ…."_ Chiết Chi thần sắc hoảng sợ, chần chừ trong chớp mắt rồi quỳ thật mạnh xuống trước mặt nàng _" Xin nương nương thứ tội…nô tỳ cũng là vì muốn tốt cho nương nương…"

" Ngươi còn dám nói muốn tốt cho ta¡'_ Tô Dư tức giận cười một tiếng, Chiết Chi dập đầu nức nở:" Nương nương, ngài luôn như thế này cũng không phải cách… Kỷ phu nhân cũng là muốn giúp ngài…"

" Cô?¡'_ Tô Dư kinh hãi, vội kéo nàng đứng dậy, hỏi _" Rốt cuộc là chuyện gì? Ngươi nói rõ ràng cho ta!"

" Vài ngày sau khi Kỷ phu nhân trở về thì thuốc được đưa tới…"_ Chiết Chi cúi đầu nhỏ giọng giải thích _" Nàng nói thuốc này dược lực rất mạnh, khi uống vào, cũng không cảm thấy điều gì khác thường…nhưng ai biết bệ hạ.."

Là phụ thân…

Trong nháy mắt Tô Dư liền sáng tỏ. Người dùng thủ đoạn vội vã thế này, chỉ có thể là phụ thân nàng. Mặc dù phụ thân đã từng hành sự ổn trọng, nhưng càng ngày càng gặp phải nhiều khó khăn trắc trở đã khiến người trở nên vội vàng xao động như bây giờ. Hơn nữa hôm nay Tô gia đã gần như sụp đổ, người bây giờ tựa như cô đã nói…không cam lòng.

Đúng vậy, người làm sao có thể..

Nhưng người có từng nghĩ tới hay không, nếu chuyện này chỉ cần nửa điểm bại lộ, nàng sẽ vạn kiếp bất phục!

Mà…chuyện này quả nhiên bại lộ.

Tô Dư cảm thấy mình như rơi vào hồ băng, lạnh đến thấu xương, đôi mắt tràn đầy sợ hãi, toàn thân vô lực ngã về phía sau. Chiết Chi thấy thế vội tiến lên đỡ nàng, kinh hoảng không thôi: "Nương nương?"

" Chiết Chi…"_ Nàng ngưng mắt nhìn hoa văn trên nền đất rồi từ từ bình tĩnh lại _" Ngươi phải nhớ kỹ….dù cho có bất cứ chuyện gì nhất định cũng không thể để bệ hạ biết ai là người đưa thuốc tới."

"Nhưng nương nương…"_ Chiết Chi kinh ngạc. Nếu chuyện này xảy ra, sáng hôm sau khi tỉnh lại chắc chắn sẽ không nhận ra điều gì khác thường, đương nhiên sẽ không liên lụy đến người khác; nhưng bây giờ…hoàng đế đã kịp nhận ra điểm không đúng, rượu kia cũng đã được mang đi, dĩ nhiên chuyện này cũng phải có một

lời giải thích hợp lí với hắn. Nếu không đem chân tướng nói ra, chẳng phải tội danh này nàng (Tô Dư) sẽ một mình gánh chịu sao?

"Không nhưng gì cả."_ Tô Dư cắn chặt môi, khiến chúng trở nên trắng bệch _" Ta đã từng thảm một lần rồi bây giờ thảm lại cũng có thể hơn lúc trước được bao nhiêu? Hắn muốn phạt cứ việc phạt, nhưng Tô gia……."_ Nàng nghiêng đầu nhìn Chiết Chi, ánh mắt trống rỗng _" Nếu như lại bị hắn nắm thêm lần nữa…"

Nhất định chạy trời không khỏi nắng.

Chiết Chi nhất thời thấm một tầng mồ hôi lạnh sau lưng. Đỡ Tô Dư đến bên giường ngồi xuống, hai người im lặng hồi lâu, nghĩ cách giải quyết. Chốc lát sau, Chiết Chi nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Dư, lẳng lặng quỳ xuống:" Nương nương, ngài phạt nô tỳ đi."

Tô Dư vốn phiền muộn trong lòng, hoàn toàn không có tâm tư nói chuyện với nàng:" Chuyện đã đến nước này rồi, thôi đi."

Chiết Chi lại nhìn nàng lần nữa, bình tĩnh nói:" Nương nương…ngài đã phải chịu khổ suốt hai năm nay rồi, bây giờ ngài không thể vì chuyện này mà lại trở mặt với bệ hạ…"

"Ngươi là muốn…"_ Tô Dư cả kinh, lập tức lắc đầu _" Không được, cho dù là ngươi làm, nói cho cùng đây chẳng phải vẫn là ý tứ của ta sao? Thế thì cần gì phải làm như vậy."

"Nếu thế nô tỳ sẽ nói do sốt ruột trong lòng, nghĩ mình làm ra việc này sẽ giúp được nương nương…"_ Chiết Chi tự định giá nói _" Bệ hạ sẽ tin…"

"Không được!"_ Tô Dư quả quyết lắc đầu, đến nửa chữ cũng không nguyện nghe tiếp _" Ta làm sao có thể đẩy ngươi ra được…"

Cho dù trong những ngày kia, vẫn là Chiết Chi ở bên nàng.

" Nương nương…"_ Chiết Chi khẽ cắn môi, quỳ xuống _"Nương nương…ngài phải biết bên trọng bên khinh! Ngài thử nhớ lại cuộc sống 2 năm trước kia đi, lúc đó ai cũng có thể giẫm ngài một cước……ngài vất vả lắm mới có được ngày hôm nay, bệ hạ cuối cùng cũng chịu đối tốt với ngài, ngài không thể…"

" Chiết Chi¡'_ Tiếng quát của Tô Dư ngăn lại lời nói của nàng, ngưng thần nghĩ ngợi trong giây lát mới thở dài _" Ta mặc kệ thế nào, việc này cũng không thể đổ hết lên đầu ngươi được. Bệ hạ hắn…ở trong mắt ta cũng không phải quan trọng nhất, nếu hắn chịu đối tốt với ta ta liền nhận, nếu không đối tốt với ta cũng chẳng sao"_ Tô Dư hơi cười 1 tiếng _" Hắn không đáng để ta đẩy ngươi ra chịu tội thay."

Chiết Chi hơi kinh ngạc. Nàng vốn tưởng rằng, chỉ cần nhắc lại những ngày kia, Tô Dư sẽ động tâm, lại không ngờ rằng nàng sẽ nói một câu như vậy…

"Bệ hạ hắn…có lẽ đáng để ta tranh sủng, nhưng lại không đáng để ta vì tranh sủng mà làm hại người bên cạnh."_ Tô Dư khẽ cắn môi, thở dài nói _" Thời gian không còn sớm nữa, đi ngủ đi."

" Vậy còn Tô gia¿'_ Âm thanh của Chiết Chi khiến Tô Dư đang xoay người túm lấy chăn mền bỗng khựng lại, nàng nghiêng đầu nhìn sang, thấy Chiết Chi cười khổ _"Nương nương ngài cũng biết…việc này nếu như bệ hạ muốn tra, chắc chắn sẽ tra được. Nô tỳ biết nương nương không thể nhẫn tâm ra tay, muốn bảo hộ nô tỳ, nhưng…tội danh này nếu không người gánh chịu để trả cho bệ hạ một lời giải thích rõ ràng, chỉ sợ."_ Nàng nói đến đây liền ngước mắt lên chạm với ánh mắt của Tô Dư, Chiết Chi ngưng lại, im lặng một hồi, nói tiếp _" Xin nương nương nghĩ lại."

Bỗng một ý niệm loé lên trong đầu Tô Dư, nàng muốn xông vào trắc điện nói với hoàng đế, hết thảy việc này đều là do một mình nàng làm, không hề liên quan đến Tô gia, cũng chẳng liên quan gì đến Chiết Chi. Nhưng nàng rất nhanh liền thanh tỉnh, bởi đó là điều không thể. Nàng là người của Tô gia, nếu như nàng gánh chịu tội danh này, nhất định Tô gia cũng khó tránh liên lụy.

Thấy nàng trầm mặc thật lâu, Chiết Chi miễn cưỡng cười 1 tiếng:" Nương nương, là ngài phạt……hay nô tỳ tự mình đến Cung chính tư?"

Tô Dư cảm thấy mình như bị chính phụ thân dồn vào chỗ chết. Phạt Chiết Chi…cho dù trong hai năm kia nàng cũng chưa từng nghĩ qua việc này. Dù sao trong hai năm phải quan sát nét mặt người khác mà sống,

chỉ có nàng và Chiết Chi ở bên cạnh nhau. Hôm nay cảnh ngộ vừa tốt lên chút ít, thì…

Tô Dư bị cảm xúc trong lòng chọc cười, nàng cũng không biết rốt cuộc mình đang muốn cái gì.

Nhưng…lời nói của Chiết Chi là đúng, việc đã đến nước này, phải có một người đứng ra gánh tội để cho hoàng đế một lời giải thích, việc này mới có thể chấm dứt hoàn toàn.

"Người đâu."_ Tô Dư run giọng gọi, hai gã hoạn quan rất nhanh liền xuất hiện trước cửa đại điện chờ lệnh của nàng. Tô Dư phải hung ác nhéo cánh tay trong tay áo mới có thể áp xuống cảm xúc trong lòng, cố gắng bình tĩnh nói _"Lôi ra ngoài…trượng trách bốn mươi gậy."

Ở trắc điện, Hạ Lan Tử Hành thần sắc ngưng trọng. Hắn biết rõ chuyện này nhất định không phải Tô Dư gây nên – chính mình gần đây luôn thường xuyên gặp nàng, chỉ vì nàng không muốn cho nên mới chưa từng động đến, nếu nàng muốn cũng đâu cần phải dùng đến loại thủ đoạn này?

Nhưng việc hôm nay hắn đột nhiên đến Đức Dung điện, không ai có thể biết trước được, kể cả Tô Dư. Trường hợp có kẻ biết hắn sẽ đến để hạ độc là không thể.

Vào lúc hắn tiến điện, trong điện lúc đó chỉ có hai người – Tô Dư và Chiết Chi. Nếu việc này không phải Tô Dư làm, chỉ có thể là Chiết Chi; nhưng Chiết Chi đối với Tô Dư cực kỳ trung thành, nếu nàng làm chuyện này, chẳng phải là làm theo ý của Tô Dư sao?

Suy nghĩ hồi lâu, cho đến khi ý nghĩ bị cắt đứt bởi một tiếng gọi thấp giọng, hắn nhìn sang người vừa gọi Từ U, Từ U liền bẩm:" Tiệp Dư nương nương vừa có chỉ…trượng trách Chiết Chi."

Chiết Chi?!

Hoàng đế rõ ràng sững sờ. Trong lòng biết rõ Tô Dư và Chiết Chi có bao nhiêu thân cận, chần chừ chốc lát, vẫn đứng dậy đi đến tẩm điện.

Tô Dư đang ngồi nhìn ánh nến trên án đến thất thần, bên tai rõ ràng truyền đến tiếng động, mà nàng cũng không hay biết…

Hoàng đế đã đứng ở cửa được một lát, thấy nàng vẫn chưa nhận ra như trước. Liền thở dài 1 tiếng, phân phó hoạn quan bên cạnh:" Kêu họ đừng đánh nữa, mang Chiết Chi về đây."

Tô Dư lúc này mới hoàn hồn lại, liền đứng dậy nghênh đón. Nhưng hoàng đế chưa đợi nàng hạ bái đã kéo nàng vào trong, đưa mắt nhìn nàng, nhẹ giọng cười một tiếng:" Rõ ràng không đành lòng, cần gì phải tự làm mình khó xử?"

" Bệ hạ…là Chiết Chi…"_ Tô Dư nói đầy khó khăn, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu _" Do nàng biết thần thiếp liên tục…mới sốt ruột thay cho thần thiếp…"

Hoàng đế "A" một tiếng, lạnh nhạt nói: "Vậy liền ban chết cho nàng đi."

"Bệ hạ!"_ Tô Dư kinh hãi, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt tràn đầy ý cười của hắn. Hoàng đế nhìn nàng, vui vẻ nói:" Nếu ngươi căn bản không nỡ, đừng nên nói qua loa với trẫm mấy câu hưởng phạt phân minh này."_ Hơi dừng lại, sau đó mới nói _" Cũng không cần làm bộ ủy khuất chính mình cho trẫm xem."

Tô Dư cảm thấy hắn như nhìn thấu tâm tư mình mà nảy sinh sợ hãi, có chút hoảng, vội hô:" Bệ hạ, thần thiếp không có…"

"Được rồi."_ Hoàng đế cười một tiếng cắt đứt lời nàng _"Cũng không phải có ý trách phạt ngươi. Chuyện vừa rồi… trẫm tin không phải ngươi làm."_ Bỗng ở cửa đại điện truyền đến tiếng động, hoàng đế quay đầu nhìn sang liền thấy là Chiết Chi đang được đỡ về, hắn quay mặt lại, thấy giữa lông mày Tô Dư đầy vẻ lo lắng. Hơi cười 1 tiếng, nói:" Từ U, đi truyền ngự y đến."

"…Tạ bệ hạ"_ Tô Dư vẫn chưa kịp hồi thần, đã nghe hắn nói tiếp:" Cũng không còn sớm nữa, trẫm trở về Thành Thư điện đây."

" Cung tiễn bệ hạ."_ Tô Dư hơi cúi người, do dự hỏi hắn _" Chuyện này…"

Hoàng đế cười nhẹ:" Không đề cập đến nữa."

29. Chương 28: Tồn Vong

Sau khi hoàng đế ly khai Đức Dung điện, Tô Dư liền vội vàng sai người đưa Chiết Chi đến trắc điện nghỉ ngơi, chính mình cũng đi theo. Tuy chưa đánh xong 40 gậy, nhưng Chiết Chi cũng bị thương không nhẹ. Cả người hư nhược, sắc mặt tái nhợt, tóc mai thấm đẫm mồ hôi dính ở trên mặt. Tô Dư sai người mang nước đến, thấm ướt khăn rồi tự mình lau cho nàng, bỗng bị nàng đưa tay nắm lấy:" Nương nương...ngài cùng bệ hạ đã nói gì?"

Vừa rồi khi nàng đang trải qua đau đớn thì bỗng có người ngăn lại, lúc đó nàng nghe được gã hoạn quan đó nói "Bệ hạ lệnh mang nàng vào". Vốn tưởng muốn hỏi tội nàng, nhưng vừa mới tiến điện thì lát sau hoàng đế liền rời khỏi, lại còn truyền ngự y đến. Lập tức nghĩ đến chỉ có thể là do Tô Dư mềm lòng nói ra sự thật hoặc xin tha cho nàng, trong lòng liền thấp thỏm không thôi.

Tô Dư thở dài:" Ta cái gì cũng chưa nói...tất cả đều theo ý của ngươi."

Chiết Chi kinh ngạc, nhích người về phía nàng:" Vậy chuyện gì đã xảy ra?"

"Bệ hạ nhìn ra ta không đành lòng phạt ngươi."_ Tô Dư vẫn nhíu mày, nhưng khoé miệng lại nở ra một nụ cười nhạt _" Thôi, nếu hắn đã ngăn lại, cứ coi như mọi chuyện đã qua rồi, phiền lòng nữa cũng chỉ vô dụng."

Chiết Chi suy nghĩ một lát:" Vậy...bệ hạ có còn nghi ngờ nương nương không?"

" Hắn nói hắn tin ta."_ Tô Dư nhẹ mỉm cười _" Mà ta cũng thấy hắn quả thật tin ta. Nếu không, việc này có thể trôi qua dễ dàng như vậy sao?"

Nhưng Chiết Chi vẫn còn chưa yên tâm, cảm thấy hoàng đế khoan dung như vậy thật quá khác thường, suy nghĩ một chút lại nói:" Vậy nương nương ngài xem bệ hạ có giống như đang cố nhịn xuống không? Biết đâu... là muốn sau này tính nợ với ngài."

"Không giống."_ Tô Dư lắc đầu _" Vừa rồi ngươi cũng nghe thấy, hắn đã nói sẽ không đề cập đến nữa. Nếu hắn sau này lật lọng muốn tính sổ ta, như vậy cũng quá tiểu nhân rồi."

Hạ Lan Tử Hành sau khi trở về Thành Thư điện, liền phân phó Từ U bảo Cung chính tư đi thăm dò ghi chép vật phẩm xuất nhập Khinh Lê cung và ghi chép việc ra vào của cung nhân. Từ U lĩnh mệnh, vừa muốn lui xuống làm việc, hoàng đế lại mở miệng "Khoan đã" rồi sửa lại ý của mình "Trực tiếp mang tới, trẫm muốn tự mình xem".

Hắn tin tưởng đây không phải ý của Tô Dư, nhưng những lời giải thích của Tô Dư vừa rồi hắn cũng không tin. Chiết Chi làm việc rất có chừng mực, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện như vậy, trừ khi...bị người khác sai sử.

Có người muốn hại Tô Dư...đây là suy đoán trong lòng hắn.

Cho nên hắn mới không để Cung chính tư thăm dò, chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Sau hai năm, Tô Dư bây giờ đã là chim sợ cành cong, lại bị chuyện vừa rồi hù dọa không nhẹ, không thể để cho nàng biết mình đang điều tra việc này mà thêm lo lắng hãi hùng.

Hơn nữa nếu như việc này quả thật do Chiết Chi làm...

Hoàng đế thở dài, không biết Tô Dư sẽ tiếp nhận việc đó thế nào đây.

Cung chính tư rất nhanh liền đưa tới những gì hắn yêu cầu. Hai cuốn sách thật dày được đặt trên bàn, hắn lấy cuốn ghi chép vật phẩm xuất nhập Khinh Lê cung xem trước. Từng tờ một được xem qua, nhưng không có bất kì điều gì khác thường.

Tất cả đều không có liên quan gì đến Chưởng sự cung nữ Chiết Chi.

Lại xem quyển còn lại.

Điều đầu tiên khiến hắn chú ý chính là việc mẫu thân Giai Du Phu Nhân Đậu Oản Đậu Phàn thị gần đây tiến cung hai lần, sau đó là việc muội muội Chương Nhạc Phu Nhân gặp tỷ tỷ của mình quá lâu. Còn những cái khác, cũng không có gì đặc biệt, cho đến khi tên của Chiết Chi xuất hiện.

Nàng ở cửa cung gặp người của Kỷ Tô thị? Hoàng đế lắc đầu, xưa nay Kỷ Tô thị luôn đối tốt với Tô Dư, hơn nữa..có người cô nào lại hạ xuân dược với cháu gái của mình?

Đóng sách lại, hoàng đế tự định giá trong chốc lát rồi nói:" Hạ triều ngày mai, truyền Thẩm Diệp tới gặp."

Hắn muốn nhìn thử một chút, kẻ nào ở trong hậu cung của hắn có lá gan lớn đến thế, vì muốn trừ Tô Dư mà ngay cả biện pháp như vậy cũng dám dùng.

Từ U im lặng "Dạ" một tiếng, cúi đầu trầm ngâm chốc lát, cuối cùng khom người bẩm:" Bệ hạ thứ cho thần nói nhiều 1 câu, việc này dù bất kể ai làm, bệ hạ ngài…"

Hoàng đế liếc hắn một cái:" Thế nào?"

"Gần đây ngoại trừ đối tốt với Tiệp Dư nương nương, ngài rất ít cho gọi các tần phi khác."_ Từ U thản nhiên nói.

Sắc mặt hoàng đế trầm xuống. Trầm ngâm giây lát, hắn lại cảm thấy không phải vì nguyên nhân này. Tuy những ngày này hắn đã làm đổi chiều gió của hậu cung, nhưng hắn rất giữ chừng mực không quá mức cưng chiều Tô Dư, cũng chính bởi vì không muốn gây cho nàng phiền toái.

Tuy hắn bây giờ rất ít gọi các phi tần bất hòa với Tô Dư, nhưng đối với các phi tần có phân vị thấp hay không có quyền thế cũng không tính là thiếu. Về phần Trường Thu cung cùng Huệ Tức cung…hắn cũng thường xuyên đi tới, tuy mỗi lần đều chỉ xem tấu sớ đến nửa đêm rồi ngủ, nhưng cũng không thể khiến hai vị Phu Nhân trực tiếp gây chuyện trên đầu Tô Dư được, thậm chí còn phải dùng đến thủ đoạn hạ lưu này.

Nặng nề thở dài, hoàng đế lắc đầu: "Ngày mai gặp Thẩm Diệp rồi nói tiếp."

Ngày hôm sau vào lúc lâm triều hắn liền triệu kiến Thẩm Diệp, sau khi cho người ngoài lui hết, hắn cực kỳ bình tĩnh nói chuyện này với Thẩm Diệp, hắn rõ ràng nhìn ra được giữa đầu lông mày của Thẩm Diệp lúc này có thêm hai phần mất tự nhiên.

Hoàng đế ở hậu cung bị người khác hạ xuân dược…

Thẩm Diệp cơ hồ cảm thấy, chờ sau khi tra xong việc này, nhất định hoàng đế sẽ giết hắn diệt khẩu.

Hoàng đế sau khi nói xong liền thở dài, trầm giọng nói:" Ngươi nên tự có chừng mực."

"… Vâng."_ Thẩm Diệp ôm quyền nhận mệnh, không biết nên vui mừng một câu hoàng đế đã thêm tính nhiệm hắn hay nên oán thầm một câu năm nay quả là năm đại hạn – tuy cấm quân Đô Úy phủ thường tra những chuyện không thể cho người ngoài biết, nhưng thời gian gần đây, những ý chỉ hắn nhận được từng cái từng cái đều làm cho hắn thêm e ngại.

Đậu gia cùng Diệp gia, đều là hai đại thế gia có bối cảnh hùng hậu. Sai cấm quân Đô Úy phủ hắn tra việc này cũng không khó, bởi xưa nay đại thế gia cùng hoàng tộc đều kìm chế lẫn nhau, mỗi bên đều có một cái thóp bị đối phương nắm. Huống chi cũng không phải hắn tra chuyện lớn gì, bất quá là muốn tìm danh sách vật phẩm và những người gần đây tiến cung của hai nhà, chuyện này thì có gì khó?

Thế nhưng lại không có kết quả.

Cuối cùng, hắn để mắt tới ba chữ Kỷ Tô thị, cũng bởi vì Chiết Chi này.

"Đến Kỷ phủ, mang danh sách vật phẩm cùng những người đi theo Kỷ Tô thị tiến cung ngày đó về cho ta."_ Gọn gàng dứt khoát phân phó. Đây cũng xem như điểm tốt của cấm quân Đô Úy phủ, muốn thăm dò người nào cũng không gặp nhiều khó khăn, chỉ cần đến hỏi thì ai cũng không dám cản trở.

Nhưng thủ hạ vừa nghe lệnh lại có chút do dự:" Thẩm đại nhân……..Kỷ Tô thị… là cô của Tô Tiệp Dư.."

Thẩm Diệp nghe vậy ánh mắt liền lạnh lẽo:" Ta chỉ quan tâm là ai tặng lễ vật vào cung, mặc kệ đó là cô của ai."

Nghe cô của mình vội vàng vào cung cầu kiến Tô Dư chợt cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, cũng đoán được đại khái đã xảy ra chuyện gì. Quả nhiên vừa hỏi, lập tức biết được cấm quân Đô Úy phủ đã tra đến nhà.

Kỷ Tô thị lo lắng nói:" Người nọ không phải người của Kỷ phủ….mà là người của Tô phủ!"

Xong rồi, xem ra đúng là có liên quan đến Tô gia. Cấm quân Đô Úy phủ không phải kẻ ngốc, tra không được Kỷ gia nhất định sẽ chuyển sang tra Tô gia. Tô Dư áp chế kinh hãi, lạnh giọng nói:" Hiện giờ cô biết sợ rồi à? Hay là phụ thân người biết sợ rồi? Nếu như thế tại sao lúc trước không sớm suy nghĩ một chút…Việc này nếu như bại lộ sẽ tai họa ngập đầu chứ."

Nàng đã phải đè nén lâu lắm rồi. Việc hoàng đế đối với nàng không tốt là 1 chuyện, nhưng việc người trong nhà không để ý đến sống chết của nàng mà đẩy nàng ra phía trước lại là 1 chuyện. Phụ thân ước chừng không hề biết, thời điểm hoàng đế lạnh lùng nói với nàng đừng mơ tưởng có thể gặp được người Tô gia lần nào nữa, nàng lúc đó đã thở phào nhẹ nhõm thế nào.

Bởi sống những ngày như vậy, thật quá mệt mỏi.

Cũng chính vì thế mà vào sinh thần của mình, hoàng đế hỏi nàng muốn cái gì, nàng chỉ nói muốn gặp cô, còn phụ thân nửa chữ cũng không dám nhắc tới.

Không phải vì nàng không nhớ, mà là không dám nhớ.

Nhưng lại không ngờ tới, phụ thân lại thông qua cô để làm việc này.

"Dạng phụ thân gì sẽ cho nữ nhi của mình dùng xuân dược?"_ Tô Dư cười lạnh hỏi thẳng Kỷ Tô thị _" Nếu phụ thân cứ mãi khư khư cố chấp, cô đến tìm ta có ích lợi gì chứ?"

Kỷ Tô thị vừa nóng lòng vừa bất đắc dĩ, vội la lên:" Nhưng ngươi cùng bệ hạ cứ mãi không thân cận như thế cũng không phải cách hay, phụ thân ngươi cũng là vì muốn tốt cho ngươi.."

" Lúc gả ta cho bệ hạ các người cũng nói muốn tốt cho ta."_ Tô Dư cười ra tiếng _"Nhưng về sau thì như thế nào? Phụ thân từng bước một làm cho bệ hạ không thể buông tha Tô gia, chẳng lẽ cũng là muốn tốt cho ta? Hắn biết rõ ta ở trong cung, từng chuyện sai trái Tô gia làm ra ta đều sẽ bị liên lụy."_ Tô Dư hít một hơi thật sâu, cố kìm nén nước mắt đang trực trào _" Mỗi một lần, ta đều ở trong tình thế không biết gì mà bị hỏi tội. Lần này thì càng tốt, bệ hạ vừa đối tốt với ta một chút ông ấy liền đứng ngồi không yên…Chuyện này 1 khi tra ra thì lục cung cao thấp sẽ nhìn ta như thế nào? Bệ hạ sẽ dung hạ được ta như thế nào? Phụ thân đây là muốn buộc ta phải đi cầu xin bệ hạ ban cho ba thước lụa trắng à!"

Tô Dư nói đầy kích động, thanh âm cũng bất giác cao hơn vài phần. Cuộc sống của nàng trôi qua thực không dễ dàng gì – kỳ thật mục đích của các đại thế gia khi đưa quý nữ vào cung đại để cũng đều như vậy, họ vẫn phải chịu một phần trách nhiệm cho sự hưng thịnh của gia tộc.

Nhưng mà, nàng quả thực đã bị bức quá nhiều.

" A Dư!"_ Kỷ Tô thị cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, nàng không còn lời nào để nói với Tô Dư nữa, bởi nàng biết lần này huynh trưởng đã quá phận, nhưng…dù sao đó cũng là nhà của nàng, nàng không thể không để tâm đến sống chết toàn gia được.

" Cô không cần khuyên."_ Tô Dư lạnh giọng, mang theo vài phần ý cười, nhẹ giọng nói _" Ta tự có chừng mực, tự biết đi cầu bệ hạ, dù có liều chết cũng bảo toàn một mạng lại cho Tô gia."_ Khẩu khí của nàng đầy nặng nề cùng mệt mỏi _" Nếu ta cứ như vậy bị ban chết, ít nhất lúc đó phụ thân sẽ minh bạch rõ ràng…hắn nên thu tay lại. Đây là thiên hạ của hoàng đế, nếu hắn cứ cố tranh với bệ hạ, chỉ là tự chui đầu vào rọ."

Rõ ràng lời nói mang vài phần ý cười, nhưng lại làm Kỷ Tô thị lạnh hết sống lưng.

Tô Dư không muốn nói nhiều nữa, đây là lần đầu tiên nàng thể hiện rõ ràng sự chán ghét đối với gia tộc của mình cũng như đối với các đại thế gia như vậy. Rời ghế đứng dậy, nàng bây giờ đang nghĩ muốn đến Thành Thư điện cầu kiến, thừa dịp gần đây hoàng đế đối tốt với mình mà cầu xin hắn phóng cho Tô gia 1 con đường sống. Dựa theo phân lượng chuyện này, có thể nói đây chính là tránh được mùng một cũng không tránh được ngày rằm, đã bị cấm quân Đô Úy phủ giữ người lại thì chỉ cần tra thêm vài lần sẽ lập tức rõ ràng thôi.

Chỉ tiếc, hoàng đế vừa muốn tra lại chuyện sát hại hoàng duệ năm đó giải oan cho nàng, vậy mà nàng lại không thể chờ được tới lúc chân tướng được tra ra.

Thật sự, trong lòng nàng cảm thấy chuyện này cũng chưa đến mức phải ban chết, nhưng…xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của nàng cùng hoàng đế, có khi sẽ làm nó kém hơn cả lúc trước.

Thật sự tạo hóa trêu ngươi mà.

Vừa bước ra cửa điện, dư quang liền nhìn thấy một bóng đen khiến Tô Dư hoàn toàn chấn động, quay đầu nhìn sang sắc mặt lập tức trắng bệch:"Bệ…"

Miệng lập tức bị che lại, nàng bị hắn ép vào tường, bị ánh mắt tràn đầy tức giận của hắn nhìn hồi lâu.

Nàng nhìn ra được hoàng đế đang tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng chỉ biết nhìn, cũng không dám nói gì.

Hoàng đế lạnh lùng nhìn vào trong điện, rồi kéo nàng đi khỏi. Bọn họ dừng lại ở nơi cách Đức Dung điện rất xa, hắn lúc này mới buông tay nàng ra, cười giận dữ mang chút châm chọc:" Tô đại nhân mưu kế hay a, nếu hắn muốn trẫm tru di tam tộc của Tô gia, trẫm lập tức thành toàn cho hắn."

30. Chương 29: Diễn Trò

Tô Dư vừa nghe thân thể liền run lên, đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của hắn, bất giác càng thêm sợ hãi. Khẽ cắn môi quỳ xuống, khẩu khí bình tĩnh:"Xin bệ hạ thứ tội…phụ thân cũng là vì sốt ruột thay cho thần thiếp mới làm ra chuyện không đúng mực này…nếu bệ hạ muốn hỏi tội….cứ việc hỏi tội thần thiếp.."_ Nàng cảm nhận sự lạnh lẽo của nền đất dưới váy _"Tất cả đều theo định đoạt của bệ hạ."

"Định đoạt của trẫm?"_ Hoàng đế nhìn nàng nghiến răng cười nói _" Vậy nếu trẫm ban cho ngươi ba thước lụa trắng thì sao?"

Tô Dư nghe vậy liền bật thốt:" Vậy lúc đó bệ hạ sẽ tha tội cho Tô gia chứ?"

Hoàng đế ánh mắt trầm xuống, phun ra một chữ:" Đúng."

Rõ ràng nghe được Tô Dư thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lúc này xuất hiện 2 phần ý cười thật tâm, cúi đầu: "Tạ ơn bệ hạ."

"…"_ Hạ Lan Tử Hành cơ hồ giận đến bật cười, quả thật đã bị nàng chọc tức mà. Bất luận đời trước hắn phụ bạc nàng thế nào, thì chuyện này cũng là do phụ thân nàng không đúng trước, vậy bây giờ hắn nên làm sao mới phải đây?

Bất đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng:" Tạ cái gì mà tạ, đứng lên đi."

"Bệ hạ…"_ Tô Dư trong nháy mắt kinh ngạc, hắn hơi thở dài, đưa tay đỡ nàng dậy:" Không cần ngươi phải gánh tội thay đâu."

Tô Dư nghe vậy càng hoảng, không cần nàng phải "gánh tội thay", như vậy không phải hắn có ý muốn thưởng phạt phân minh chứ? Vốn đang được hoàng đế đỡ tay, nhưng lại vì kinh sợ mà bất giác giãy ra, vừa muốn mở miệng cầu xin thì trán đã bị hắn búng một cái.

"Ngay cả cầu trẫm ban cho ba thước lụa trắng ngươi cũng dám nói, xem ra ngươi thực muốn chết nhỉ."_ Hoàng đế cười liên tục _" Thôi, cũng không nháo đến mức làm ra chuyện lớn gì, trẫm sẽ không truy xét nữa."

… Hắn vừa nói cái gì?!

Nàng trợn tròn hai mắt không ngừng kinh nghi. Tuy hắn nói rất hời hợt, tựa như đang nhẹ nhàng hỏi nàng buổi tối ngủ có ngon không, nhưng cái nhẹ nhàng này của hắn lại làm cho nàng không ngừng khẩn trương. Chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi, quả thực không có lý do gì…

Nhìn nàng sững sờ, hoàng đế suy nghĩ một chút lại đưa tay búng trán nàng lần nữa. Nàng vừa hồi thần, đã thấy thần sắc hoàng đế trở nên hoàn toàn nghiêm túc, không còn chút ý cười nào:" Hãy để cô của ngươi nói với phụ thân ngươi rằng, việc này trẫm đã biết, nhưng vì nể mặt của ngươi nên sẽ không so đo với hắn nữa. Nhưng nếu còn lần sau…mặt mũi của ngươi cũng chỉ đủ để lưu lại một mạng này của mình thôi."

Hắn muốn đền bù tổn thất cho nàng, đây là điều không thể nghi ngờ. Hắn cũng biết rõ mình đời trước đã thua thiệt nàng thế nào, nhưng hắn chắc chắn đời trước mình không hề thua thiệt Tô gia của nàng – hắn đối với Tô gia đã làm hết sức, hắn chưa bao giờ hồi hận về những gì mình đã làm với Tô gia. Đời này, nếu Tô gia vẫn còn chưa thấy rõ, hắn có thể sẽ nể mặt nàng mà nhẫn thêm một chút, nhưng tuyệt sẽ không nhẫn quá nhiều.

Hắn có thể bất chấp chính mình mà làm mọi thứ cho nàng, nhưng Đại Yến là cơ nghiệp tổ tiên để lại, hắn không có tư cách mang ra để bồi thường.

" Thần thiếp biết rõ."_ Tô Dư đáp một câu, rồi cúi đầu tự định giá. Đây vốn là tội đại nghịch bất đạo, nàng không ngờ có thể được bỏ qua dễ dàng như vậy, đến ngay cả nàng cũng cảm thấy, nếu hoàng đế thật sự muốn xử lý việc này, cũng chẳng có gì đáng trách.

Hoàng đế làm sao có thể dung hạ cho một thần tử dám hạ xuân dược vào rượu của mình cùng phi tử chứ?

Hạ Lan Tử Hành thấy thần sắc này của nàng liền hỏi:"Còn chưa hài lòng?"

" Không có…"_ Tô Dư vội lắc đầu. Hắn nửa điểm trách phạt cũng không có, quả thực đã khoan dung quá mức tưởng tượng của nàng rồi, nàng còn có thể không hài lòng cái gì nữa?

Im lặng một hồi, nàng mang vài phần lo sợ hỏi hắn:" Bệ hạ vì cái gì…"

Âm thanh của nàng hơi ngưng lại, làm cho hoàng đế vô cùng khó hiểu:"Nàng muốn nói cái gì?"

Tô Dư cúi đầu, chốc lát sau mới chậm rãi nói:" Vì cái gì…đột nhiên đối với Tô gia khoan dung như vậy…"

" Ngươi vẫn còn chưa tin trẫm."_ Hoàng đế ngưng mắt nhìn nàng, trong lời nói hoàn toàn chắc chắn. Tô Dư đang cúi đầu cũng không có phản bác, chỉ lẩm bẩm:" Thần thiếp chẳng qua cảm thấy kỳ quái…"

Hạ Lan Tử Hành cũng ít nhiều hiểu rõ, chỉ e rằng trải qua mấy ngày này, dù bất luận thái độ của nàng có chuyển biến hay không, vẫn sẽ cảm thấy nghi vấn trong lòng về. Bởi hắn quả thực đã đối tốt với nàng quá đột ngột, khiến nàng cảm thấy quá khó tin.

Chân thật nguyên nhân, nhưng lại không có cách nào giải thích. Hoàng đế rơi vào trầm tư, nhìn nàng đang cúi đầu cười một tiếng:" Vì trẫm hi vọng ngươi sẽ sống lâu hơn trẫm."

Đây đã từng là câu nói đại biểu cho sự không chịu thua của nàng, nhưng bây giờ nó lại là lời thật lòng của hắn.

Khi Tô Dư nghe được bỗng cảm thấy tối tăm đầu óc, giống như có một loại tâm tình quỷ dị nào đó đang dao động mãnh liệt, sôi trào trong lòng, giống như khoét vào trong đó vậy. Không hiểu sao, vào lúc đó nàng bỗng cảm thấy cổ tay truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt như bị dao cắt.

Cảm giác đau đớn này rất nhanh liền biến mất không thấy gì, khi nàng cúi đầu nhìn cẩn thận cổ tay, cũng không tìm được bất kỳ tổn thương nào.

Hoàng đế bị hành động của nàng làm cho có chút khó hiểu, nhíu mày hỏi:" Làm sao vậy?"

"Không có gì…"_ Tô Dư để tay xuống, suy nghĩ thật lâu, nhẹ nhàng nói:" Thần thiếp…muốn cầu bệ hạ một việc."

Hoàng đế gật đầu đáp ứng:" Ngươi cứ nói."

" Thần thiếp nghĩ…bệ hạ có thể trong thời gian gần đây…không gặp thần thiếp không¿'_ Giọng nàng càng nói càng thấp, sau đó ngưng lại một chút, mới tiếp tục:" Thần thiếp muốn chặt đứt niệm tưởng của phụ thân."

Nàng muốn cho phụ thân biết rõ, chỉ cần Tô gia có nửa điểm sai lầm, hoàng đế sẽ lập tức chán ghét vứt bỏ nàng. Cũng chỉ có như vậy, phụ thân sau này mới có thể thêm phần cố kỵ.

Còn về phần sau khi hết "thời gian gần đây", hoàng đế có còn nhớ tới nàng hay không, nàng có phải trở lại hoàn cảnh hai năm trước hay không, lúc này cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Hoàng đế suy nghĩ một chút:"…Không thể."

"…"_ Tô Dư ngẩng đầu nhìn hắn, thần sắc khó hiểu.

Hoàng đế cười một tiếng:" Ngươi cứ trở về nói rõ những gì trẫm đã nói với cô ngươi là được, phụ thân ngươi chắc chắn sẽ cố kỵ – nếu vẫn cảm thấy không ổn, trẫm sẽ thay ngươi chặt đứt niệm tưởng của hắn."

"Bệ hạ không thể.."_ Tô Dư lo sợ không ngừng lắc đầu _"Bệ hạ coi như để thần thiếp tận hiếu…"

Hoàng đế nghe vậy liền giật mình. Hắn nói muốn thay nàng chặt đứt niệm tưởng của phụ thân, chẳng lẽ nàng hiểu sai sao? Tận hiếu? Đây chẳng phải cho rằng hắn muốn lấy mạng phụ thân nàng sao?

Bỗng nhiên hắn không đành lòng giải thích với nàng – vì dù hắn có giải thích thế nào đi nữa, nàng vẫn sẽ thấp thỏm như vậy. Thở dài một tiếng, xem ra phải làm theo tâm tư của nàng mới có thể khiến nàng yên tâm. Hoàng đế mặc dù hơi khựng lại nhưng vẫn gật đầu đồng ý:" Trẫm đáp ứng ngươi."

"Tạ bệ hạ."_ Tô Dư khẽ chào _" Cô vẫn còn trong điện, thần thiếp xin cáo lui trước."

Ấn theo ý của Tô Dư, để có thể chặt đứt niệm tưởng của phụ thân nàng, thì phải làm cho phụ thân cảm thấy nàng vì chuyện này mà bị lạnh nhạt lần nữa. Hơn nữa do hậu cung vốn nhiều tai mắt, Hạ Lan Tử Hành cùng nàng đều hiểu rõ, ý của việc này không chỉ là hắn sẽ không đến gặp nàng, ngay cả những thứ ban thưởng khác cũng không được có, phải làm cho hậu cung cao thấp nghĩ rằng nàng lại bị thất sủng mới được.

Tuy Tô Dư đã thông suốt việc này, nhưng Hạ Lan Tử Hành thì không. Hắn trọng sinh sống lại chính là vì muốn đền bù cho nàng, nếu lại làm cho nàng phải chịu khổ thì sao gọi là đền bù?

Lần này đến phiên Từ U chịu khổ.

Hoàng đế muốn đối tốt với Tô Dư, nhưng lại phải theo ý của nàng không được để cho người khác phát hiện, chỉ có thể vụng trộm đối tốt với nàng. Nhưng vì phải giấu giếm nên đừng nói là lục cung tần ngự, ngay cả ngự tiền cung nhân cũng vậy, vì thế mỗi khi hoàng đế ngẫu nhiên muốn tặng đồ – đều phải nhọc đại thái giám Từ U tự mình đưa đến.

Từ U đi đường vào ban đêm không tránh thở dài: Thôi, dù sao đây cũng không phải tần phi bình thường, vì người ngày xưa từng là đương gia chủ mẫu mà bôn ba, ngược lại cũng không coi là thiệt thòi gì.

Khi hắn đến cửa Đức Dung điện, phát hiện trước cửa có thêm vài thân ảnh dừng lại.

Ở bên trong, Tô Dư thần sắc nhàn nhạt im lặng ngồi đoan tọa. Tuy nói người tới là khách, nhưng nàng ngay cả chung trà cũng không kêu cung nhân mang lên. Lục Nhuận Nghi cười lạnh một tiếng:" Tiệp Dư nương nương vẫn như cũ, luôn luôn thanh cao. Nghe nói bệ hạ đã hơn hai mươi ngày không đến qua, vậy mà nương nương vẫn còn ngồi yên được à¿'_ Nụ cười mang hai phần châm biếm _" Xem ra vị trí Sung Nghi ngay trước mặt này cũng sắp bay đi rồi."

"Lễ bộ đã chọn được ngày tốt vào tháng một, bây giờ đã là cuối năm, cũng không còn nhiều thời gian nữa. Không cần nhọc Nhuận Nghi nương tử phải quan tâm."_ Nàng nói không mặn không nhạt, cũng không có nửa điểm ngập ngừng, lộ vẻ lười cùng nàng ta tranh cải.

Hoặc có thể nói, nàng biết rõ Lục Nhuận Nghi là cố ý đến để tra xét, nên mới lười nói chuyện nàng ta.

Vốn trước đó đã dặn, cung nhân trong cung của mình không ai được đụng đến vị Lục Nhuận Nghi này, nếu nàng tìm đến cũng nhất định đóng cửa không gặp. Nhưng lại không nghĩ đến Lục Nhuận Nghi lại dám đảm lược (không biết sợ hãi và giỏi tính toán sắp đặt) đến gặp nàng, nàng ta cứ như vậy mà nửa xông nửa tiến, lại thêm vốn đang mang thai, nên đám cung nhân cũng không dám mạnh mẽ cản nàng lại.

Trong những ngày này, thai của Lục Nhuận Nghi đã không còn nhỏ, bụng cũng to ra rõ ràng. Khiến cho tư sắc của nàng ta lúc trước vốn cũng không tệ nhưng bởi vì có thai mà khuôn mặt lúc này đã hơi mập lại có chút sưng vù, mặc dù theo lý đây chính là dáng của người sắp làm mẹ, nhưng cho dù vóc dáng có không

giống như trước nữa thì cũng không nên nhìn thiếu thẩm mĩ như vậy chứ. Làm cho Tô Dư vừa nhìn thấy nàng ta, trong đầu liền xuất hiện 4 chữ: Sửu nhân tác quái.

Lục Nhuận Nghi bị câu nói của Tô Dư làm cho khựng, khẽ cười:" Vâng, thần thiếp không dám quan tâm thay cho Tiệp Dư nương nương. Hôm nay thần thiếp đến đây chính là muốn thông báo cho nương nương một tiếng, thần thiếp ở Vận Nghi cung không hài lòng, muốn chuyển sang Khinh Lê cung ở."

Tô Dư hơi rùng mình, cười lạnh:" Ngươi cho rằng bệ hạ sẽ đáp ứng loại yêu cầu vô lý này sao?"

Lục Nhuận Nghi bĩu môi, mang theo vài phần ủy khuất:" Vậy Tiệp Dư nương nương cảm thấy, xem tại phân lượng của đứa bé này, bệ hạ sẽ không đáp ứng sao?"

Tô Dư nhìn cái bụng đang nhô cao của nàng, nói một câu hoàn toàn không nể mặt:" Xem tại phân lượng của đứa bé này, bệ hạ cũng chưa tấn vị cho ngươi a."

Lục Nhuận Nghi nghe vậy sắc mặt liền trở lạnh, Tô Dư cười nói:" Bản cung là người có khả năng cứ năm ngày ba bữa thất sủng một lần…vì vậy ta khuyên Lục Nhuận Nghi đừng nên đến Khinh Lê cung của ta tìm chuyện xúi quẩy, tốt nhất nên an ổn ở nội cung Vận Nghi cung dưỡng thai, đem hài tử này thuận thuận lợi lợi sinh hạ mới là chuyện tốt."

"Vừa rồi nương nương đã nói chuyện ngài được sắc phong làm Sung Nghi không cần thần thiếp phải quan tâm." _ Lục Nhuận Nghi dịu dàng mỉm cười _" Vậy chuyện đứa nhỏ này của thần thiếp cũng không cần nương nương phải quản – ít nhất bây giờ cũng chưa đến lượt nương nương."

Tô Dư nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng ta, mi tâm giật mạnh:" Ngươi có ý gì?"

" Nương nương rất nhanh sẽ biết."_ Lục Nhuận Nghi cười nhìn nàng _" Thần thiếp đã có chủ ý muốn dời cung, tất nhiên sẽ có biện pháp làm cho bệ hạ đáp ứng. Vì đứa nhỏ này, bệ hạ chắc chắn sẽ đáp ứng."_ Đáy mắt của nàng ta chứa đầy sự tự tin đủ để khiến Tô Dư phải kinh hãi, nàng ta hơi ngưng lại một chút mới nói _" Và vì đứa bé trước kia, Tu Viện nương nương cũng sẽ giúp thần thiếp làm bệ hạ đáp ứng."

Tô Dư âm thầm hít một ngụm khí lạnh. Kỳ thật từ lúc Lục Nhuận Nghi nói muốn dời đến Khinh Lê cung, nàng cũng đã biết vì cái gì nàng ta lại chắc chắn đến như vậy – đại khái là có dính líu đến Sở Tu Viện đi, bởi vì chuyện năm đó, Sở Tu Viện căn bản sẽ không thể nào tha cho nàng. Mà nàng ta (Lục thị) một khi dời đến đây, chỉ cần đứa bé có nửa điểm không ổn, thì người không thể thoát khỏi liên quan chính là vị cung chủ nàng đây.

Huống hồ, nàng vẫn còn chưa rửa sạch được tội danh sát hại hoàng duệ năm xưa.

31. Chương 30: Trừ Tịch

Năm mới đến, mọi người tổ chức lễ lớn để mừng không khí lạnh lẽo của Cẩm Đô cuối cùng đã đón nhận một làn hơi ấm. Năm mới này đối với Tô Dư mà nói là hoàn toàn bất đồng so với năm xưa, hai năm trước mỗi khi đến ngày này nàng càng cảm thấy thê lương. Bởi sẽ không có ai đến chúc mừng, trong nội cung Tễ Nhan cung cũng không có lấy nửa điểm không khí ngày tết, từ đều đến cuối chỉ có sự lạnh lẽo.

Nhưng năm nay hoàn toàn bất đồng, từ sớm Khinh Lê cung đã trở nên náo nhiệt, Chiết Chi vốn đã khoẻ từ lâu, vừa phải bận bịu ngược xuôi chuẩn bị đủ thứ, vừa phải giúp Tô Dư ứng phó với các tần phi chúc tết – tuy trong những ngày gần đây Tô Dư đang có chút xu thế thất sủng, nhưng trải qua đủ chuyện lúc trước đã làm lục cung cao thấp biết rằng tình hình trong cung lúc này vẫn chưa thể nói rõ, tốt nhất vẫn không nên đoạn tuyệt quan hệ quá sớm cho thỏa đáng.

Ngày Trừ tịch hôm nay, vào lúc ánh mặt trời đi qua làn sương lạnh chiếu vào trong điện, cũng là lúc Tô Dư làm xong bình an kết cuối cùng. Màu sắc đỏ thẳm, mang lại may mắn. Đây vốn là sở trường của nàng, nàng còn nhớ vào năm vừa mới gả vào phủ Thái tử, nàng đã từng rảnh rỗi mà so với đám thị tỳ trong phủ

xem ai có thể làm kết bình an đẹp nhất, kết quả dù nhiều người như vậy, cũng không ai có thể kết tốt hơn nàng.

Khi đó đến cả hắn cũng khen nàng: Có một đôi tay khéo léo.

Thu lại dây, nàng đem chuỗi ngọc châu chốt lại. Tuy những hạt ngọc châu này chỉ lớn chừng ngón tay cái, nhưng đều là ngọc thượng hạng, màu sắc óng ánh trong suốt vô cùng.

Tô Dư đem kết bình an sửa sang lại lần cuối, sau đó đặt vào trong khay. Bên trong mâm lúc này cũng đã có mấy cái, tuy kiểu dáng khác nhau nhưng đều được làm vô cùng tỉ mỉ. Nàng gọi Chiết Chi vào rồi cười nói:" Cứ chiếu theo năm trước mà làm. Nhàn Phi nương nương ngươi tự mình đưa đến, mợ thì khi dự cung yến vào buổi tối đưa cho nàng, còn cô, phụ thân cùng A Triệt…"_ Nàng im lặng 1 hồi _" Cứ như trước đây đi."

Treo ở ngọn cây cao nhất trong cung, xem như cầu phúc cho họ.

"Vâng."_ Chiết Chi khẽ đáp, suy nghĩ một chút mới do dự hỏi _" Cũng không chắc…Kỷ phụ nhân cùng Tô công tử sẽ đến cung yến mà?"

Kỷ Tô thị chính là mệnh phụ phu nhân, còn Tô Triệt là đệ đệ ruột của Tô Dư, vào cung dự cung yến cũng là việc hợp tình hợp lí. Vậy mà, hai năm nay họ đều chưa từng được đến, nhưng năm nay sẽ không giống trước đây nữa. Hoàng đế đã từng cho người nói với nàng, nhân dịp năm mới này sẽ truyền họ đến.

" Bọn họ dù có tới ta cũng sẽ không gặp."_ Tô Dư đạm mạc nói _" Kêu Quách Hợp truyền lời, cung yến này ta không dự. Nếu ta đến đó, không chừng phụ thân lại muốn động tâm tư."

Nàng thật sự rất sợ. Tô gia càng không làm được gì, phụ thân sẽ càng vội vàng nóng nảy. Chính vì nóng nảy mà người đã mất đi sự đa mưu túc trí vốn có, cho nên mới liên tục để người khác nắm được nhược điểm, đồng thời cũng khiến Tô gia ngày càng suy yếu như bây giờ.

" Ân."_ Chiết Chi khẽ cúi người, cáo lui. Vừa đi được hai bước nàng đã quay người lại, chần chừ chốc lát mới nhỏ giọng nói _" Nương nương, kết bình an này..nương nương chẳng phải đã làm cho bệ hạ rồi sao? Có thể nhờ Quách Hợp đưa đi…"

Thấy thần sắc Tô Dư chợt lạnh, Chiết Chi liền dừng lại, ngượng ngùng thi lễ cáo lui.

Không phải nàng không muốn cầu phúc cho hắn, hắn dù sao cũng từng là phu quân của nàng. Nhưng…khi so sánh cảnh tượng của hôm nay với cảnh tượng đau khổ hai năm trước, nàng thực sự không biết chính xác cái nào mới tốt.

Trong hai năm đó, tuy nàng phải sống đầy ủy khuất, nhưng bù lại phụ thân sẽ không có cơ hội vọng tưởng, Tô gia sẽ được an toàn, mà nàng ở trong cung cũng sẽ không bị mọi người ghen ghét.

Còn bây giờ…

Thời điểm lúc mới phát sinh chuyện này nàng quả thực đã có ý muốn tranh sung, nàng lúc đó chỉ nghĩ nên vì bản thân mình mà tranh một lần, lại không hề nghĩ đến việc Tô gia có thể vì việc này mà một lần nữa nảy sinh dã tâm.

Nàng có thể liều mạng vì chính mình, nhưng không thể liên lụy đến sự tồn vong của Tô gia.

Cứ im lặng như thế hồi lâu, một lời cũng không nói, động cũng không động. Cứ như vậy cho đến khi ánh nắng chiếu vào điện đã có chút chói chang. Lúc này Tô Dư mới nhìn ra ngoài, thấy đại khái cũng đã đến buổi trưa. Tuy cung yến nàng sẽ không đi, nhưng vẫn phải đến Trường Thu cung để vấn an, hơn nữa khi mợ vào cung nàng còn phải đi bái kiến nàng ấy.

Đứng dậy chuẩn bị trang điểm, nhưng nàng nhất thời chưa gọi cung nữ tiến vào. Mà đưa tay sờ dưới gối, lấy ra một cái kết bình an.

Cái này hoàn toàn bất đồng với những kết bình an được làm bằng ngọc kia, cái kết này, được làm bằng đàn mộc (gỗ đàn hương) châu màu đen.

Nhìn vào kết bình an, Tô Dư chậm rãi nói:" Nguyện Đại Yến quốc thái dân an."

Nàng tự nói với mình, nàng là cầu phúc vì Đại Yến, không phải vì hắn. Hai năm trước cũng là như thế.

Sau đó Tô Dư mới bắt đầu rửa mặt thay quần áo, búi lại mái tóc. Tô Dư nhìn hình dáng đang được các cung nhân chỉnh tranh của mình trong gương mà mỉm cười một cái. Vào ngày này hằng năm, các phi tần phải đến chỗ của người đứng đầu lục cung vấn an. Lúc trước là Chiết Chi và nàng cùng chuẩn bị, còn hôm nay chẳng qua là có thêm nhiều cung nhân giúp nàng chuẩn bị hơn mà thôi, cũng không cảm thấy có biến hóa gì lớn.

Bất quá là đến ứng phó thôi, nàng chỉ cần phải ứng phó với những người nàng không muốn gặp là được. Nếu có một chuyện khiến nàng cảm thấy thoải mái hơn chút ít, có lẽ là việc mình phải đi vấn an Giai Du Phu Nhân Đậu Oản chứ không phải dắng thiếp của nàng Diệp Cảnh Thu.

Ngồi vào noãn kiệu, Tô Dư trầm giọng: "Đi thôi."

Noãn kiệu liền được nâng lên, đi thẳng đến Trường Thu cung. Trong lòng Tô Dư hơi có chút âm thầm mong đợi, nàng hi vọng mợ sẽ sớm tiến cung, sau đó liền sai người truyền nàng đến, như vậy nàng liền có thể thuận lý thành chương không cần đến vấn an Giai Du Phu Nhân.

Bỗng noãn kiệu đột nhiên dừng lại, nàng nghe được bên ngoài kiệu có một hoạn quan đến nói với cung nga: "…Truyền Tiệp Dư nương nương đi một chuyến."

Trùng hợp như vậy sao?

Tô Dư cười một tiếng, hỏi hắn:" Đại trưởng công chúa đã vào cung rồi à?"

Người ở bên ngoài nghe vậy liền ngẩn ra, rồi mới trả lời nàng:" Vẫn chưa ạ… Là bệ hạ cho truyền nương nương."

Tô Dư nghe vậy trong lòng chợt căng thẳng.

Nàng không muốn đi, nhưng nếu hắn đã trực tiếp sai người đến truyền chỉ, chính là không cho phép nàng không đi. Vì thế noãn kiệu liền đổi hướng, không dám trì hoãn ý chỉ thêm một giây nào nữa.

Rời kiệu, Tô Dư vừa đi xuống liền phát hiện, đây không phải Thành Thư điện, mà là Tích Nghiên cung.

Tích Nghiên cung vốn chỉ là một cung điện bình thường trong hậu cung, nhưng mười mấy năm trước đã bị một trận lửa lớn hủy hoại trong chốc lát. Sau khi trùng tu vẫn luôn bỏ trống, cho nên đã được Tề Mi đại trưởng công chúa cùng với vài vị đại trưởng công chúa, trưởng công chúa khác chọn làm chỗ nghĩ chân mỗi khi ngẫu nhiên tiến cung.

Tô Dư không khỏi nhíu mày. Chuyện lễ phục của Đậu Oản lúc trước đã khiến nàng khó tránh khỏi cảnh giác, ý chỉ cùng địa phương không khớp, ai dám chắc đây không phải là một cái bẫy người khác sắp đặt hòng tạt nước bẩn lần nữa cho nàng?

Dừng chân, nàng lạnh lùng nhìn hoạn quan đang đợi nàng phía trước:" Đại nhân không phải đã nói bệ hạ cho truyền ta sao?"

" Đúng vậy…"_ Hoạn quan kia khom người, duỗi tay vào trong có ý mời _" Nương nương thỉnh."

Tô Dư làm sao dám đi vào, lập tức xoay người rời đi. Nhưng vào đúng lúc nàng xoay người lại thì bỗng nghe được một tiếng:" A Dư."

Làm nàng nhất thời hốt hoảng.

Bình ổn lại tâm tình, nàng xoay người cung kính hạ bái:" Bệ hạ thánh an."

" Bình thân."_ Hoàng đế vừa đi tới vừa miễn lễ cho nàng, xem xét nàng tường tận, cười nói:" Làm sao vậy? Sao không chịu đi vào?"

" Thần thiếp.."_Nàng ấp úng, thấy vậy hắn liền nói:" Yên tâm, vì muốn che dấu tai mắt người khác, trẫm mới chọn Tích Nghiên cung."

Việc này nghe có vẻ hơi tức cười. Đây vốn là hậu cung của hắn, vậy mà hắn lại phải làm việc này để "che dấu tai mắt người khác", tất cả chỉ vì lúc trước đã hứa với nàng sẽ không gặp nàng trong những ngày này.

Tô Dư theo hắn vào chính điện, cung nhân sau khi dâng trà xong liền lui xuống. Lúc này hoàng đế mới cười một tiếng, nói thẳng:" Trẫm biết rõ ngươi không muốn đến Trường Thu cung chúc mừng năm mới."

Cho nên liền cứ như vậy mang nàng đi? Tô Dư cười một tiếng:" Tạ bệ hạ."

Hoàng đế lại nói tiếp:" Đồng thời cũng nghe Quách Hợp nói ngươi không muốn dự cung yến...Trẫm biết ngươi muốn làm cho phụ thân mình hi vọng, nhưng lễ sách phong của ngươi đã gần kề, ngươi không thể cứ thế tránh mặt trẫm mãi."

Tô Dư im lặng. Nếu như có thể, nàng thật sự rất muốn nói thẳng với hắn, đem so sánh hắn với gia tộc, hắn nhất định sẽ không đáng để nàng phải bồi thường một nhà già trẻ của Tô gia.

Hoàng đế tiếp tục nói với nàng:" Cung yến đêm nay, ngươi cứ đi đi. Còn về phần đệ đệ cùng cô của ngươi...nếu ngươi không yên tâm, chỉ cần không gặp là được."_ Hoàng đế cười nhạt _" Trẫm sẽ thay ngươi ngăn đón."

Nàng phảng phất cảm thấy trong lời nói ôn hòa của hắn có chút dè dặt trong đó.

Thất thần trong chớp mắt, Tô Dư mới mở miệng:" Ân."

Hắn vừa cười vừa lắc đầu:" Đây không phải ý chỉ. Chỉ muốn thương lượng cùng ngươi, xem ý của ngươi như thế nào. Nếu ngươi thực sự không muốn, trẫm cũng không bắt buộc."_ Hắn dừng lại _" Còn về chuyện phụ thân ngươi, trẫm sẽ xử lý."

Xử lý? Tô Dư thất kinh:" Bệ hạ..."

Hoàng đế cười khẽ một tiếng:" Trẫm tự có chừng mực."

Không biết vì cái gì, nhìn thần sắc này của hoàng đế, Tô Dư thế nhưng cảm thấy rất yên tâm. Vậy mà cách đây không lâu, cũng là nụ cười khẽ như vậy, nhưng lại khiến nàng thấp thỏm không yên. Cũng nói không rõ khác nhau ở đâu, có lẽ là do nàng đã vốn sợ hắn từ trước; chỉ là khi bây giờ đã có không ít chuyện làm cho nàng kinh hãi, nỗi sợ với hắn tựa hồ..đã từ từ không còn nữa?

Họ cứ như vậy mà từ từ hòa thuận, đến mức loại chuyện này cũng có thể bình tĩnh ngồi xuống thương lượng với nhau.

Đã rất lâu rồi nàng chưa dự qua cung yến. Trong hai năm kia, hắn không muốn thấy nàng, nàng cũng không muốn làm hắn chướng mắt, tránh tự mình chuốc khổ.

Trước cửa Huy Thịnh điện, từ xa đã nhìn thấy hai thân ảnh rất quen thuộc ở phía trước, nàng liền chậm lại cước bộ, cố ý không chạm mặt các nàng. Nhưng hai thân ảnh kia vốn đang nói chuyện, thì chợt dừng lại, làm Tô Dư cũng phải dừng bước theo họ.

Họ dường như có tranh chấp.

Cách họ không xa, nên Tô Dư có thể nghe được rõ ràng rành mạch, tuy không biết ai gây sự với ai trước, nhưng tóm lại bây giờ hai người đang tranh cãi gay gắt. Sở Tu Viện nói Lục Nhuận Nghi ỷ sủng sinh kiêu, ỷ việc mình có thai mà không coi ai ra gì; còn Lục Nhuận Nghi thì cười lạnh nói Sở Tu Viện thân là một vị cung chủ mà không thể dung thứ cho kẻ dưới, chỉ vì chuyện mình sẩy thai lúc trước mà không thể dung hạ việc người khác mang thai.

Tuy hai người đều dẫn theo không ít cung nhân, nhưng không người nào trong số họ dám đi lên ngăn cản.

Tô Dư thấy vậy nhíu mày, nhưng vẫn lãnh đạm nghe, cũng không có đi khuyên các nàng một câu.

Lúc trước Lục Nhuận Nghi đã nói những gì nàng vẫn còn nhớ rõ, nàng bây giờ sẽ không nhảy vào can thiệp để tự chuốc phiền toái đâu.

Hai người kia tựa hồ càng ngày càng tức giận, Tô Dư cũng không muốn trì hoãn thêm, liền cách xa bọn họ rồi tiến điện. Nhưng chưa đi được hai bước, đã nghe một tiếng "Chương Nhạc Phu Nhân đến".

Tiếng cãi vã lập tức im bặt, Sở Tu Viện cùng Lục Nhuận Nghi hung ác liếc nhau một cái, sau đó mới xoay người hành lễ:" Chương Nhạc Phu Nhân an."

Tô Dư cũng khẽ chào, nhưng không lên tiếng. Chương Nhạc Phu Nhân đi tời từ bên cạnh nàng, quét mắt nhìn hai người một phen mới khẽ chau mày:" Chuyện gì xảy ra? Từ xa đã nghe thấy các ngươi tranh chấp rồi."

" Xin phu nhân thứ tội."_ Sở Tu Viện phúc thân, mang theo vài phần không cam lòng _" Cũng là do Lục Nhuận Nghi bất kính trước."

Còn Lục Nhuận Nghi ra vẻ ủy khuất, cắn cắn môi quỳ xuống, nức nở:" Xin Phu Nhân thay thần thiếp làm chủ…. Là Tu Viện nương nương muốn đưa tay đẩy thần thiếp, thần thiếp vì hài tử trong bụng nên mới đưa tay ngăn lại…"

Cái này ước chừng do các nàng đưa lưng về phía Tô Dư nên nàng chưa từng nhìn thấy việc này. Mắt thấy Chương Nhạc Phu Nhân lúc này, xem ra cũng chỉ có thể suy đóan xem việc này là ai đúng ai sai, nói chung cùng nàng nửa điểm quan hệ cũng không có, Tô Dư liền im lặng khẽ chào, tiếp tục tiến điện.

Nhưng câu tiếp theo của Lục Nhuận Nghi lại khiến nàng phải dừng bước:" Nếu như không có Tiệp Dư nương nương thay thần thiếp khuyên giải… chỉ sợ thần thiếp đã…"

… Chính mình khi nào thay nàng ta khuyên giải?

Tô Dư nghiêng đầu nhìn nhạt nàng ta, mâu quang lạnh lẽo:" Nhuận Nghi nương tử, không nên nói bừa."

Nhưng Chương Nhạc Phu Nhân ngược lại không để ý đến nàng, nhíu mày nhìn về phía Sở Tu Viện:" Tự ngươi nói, thân là một cung chủ lại cùng một phi tần trong cung của mình khắc khẩu thì ra bộ dạng gì."

Âm thanh mang theo vài phần trách cứ. Sở Tu Viện nghe vậy liền liếc nhanh Lục Nhuận Nghi, mang hai phần lãnh ý liếc về phía Tô Dư:" Xin Phu Nhân minh giám. Tô Tiệp Dư năm đó hại hài tử của thần thiếp thì thôi, bây giờ lại còn muốn cùng Lục Nhuận Nghi quấy nhiễu thần thiếp, thần thiếp tự biết thân phận của mình nên cũng không định chấp nhất, nhưng lời nói của các nàng quả thật quá khó nghe."

Sở Tu Viện nói xong liền nghiến răng nghiến lợi, ý chỉ vừa rồi chính là Tô Dư đã giúp đỡ Lục Nhuận Nghi. Tô Dư nghẹn lời, trong lòng đã hiểu rõ đây hóa ra là một vở kịch, các nàng trước hết giả bộ trở mặt để kéo nàng vào, sau đó lúc trình bày liền liên thủ để khiến người khác thêm tin tưởng. Tuy có không ít cung nhân bên cạnh hai người nhìn thấy, nhưng tất cả đều hiểu rõ việc này, làm sao có kẻ dám nói ra sự thật?

Chỉ không biết Chương Nhạc Phu Nhân vừa vặn xuất hiện lúc này là thật sự "vừa vặn" hay cũng cùng có ý liên thủ với các nàng.

" Xin Phu Nhân minh giám…"_ Lục Nhuận Nghi quỳ sụp xuống ủy khuất nói _" Phu Nhân cũng biết, thần thiếp ăn ngay nói thẳng, không bao giờ nghĩ trước điều gì. Ngày thường mỗi khi nói chuyện với Tu Viện nương nương liền có chút không kiêng dè…không ngờ lại làm Tu Viện nương nương tức giận."_ Lục Nhuận Nghi ngừng một chút, nói tiếp_" Có việc này ngày hôm nay, thần thiếp bây giờ thật không dám ở lại Vận Nghi cung nữa, cầu xin nương nương xem phân lượng của hoàng duệ…vì bảo vệ bình an của đứa bé này, chuẩn cho thần thiếp dời đến Khinh Lê cung…"

Chương Nhạc Phu Nhân liền ngó sang Tô Dư.

Tô Dư lạnh lùng nhìn nàng, chốc lát sau liền cúi đầu:" Phu Nhân, thần thiếp không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, một lời cũng chưa từng nói ra, thực không biết vì cái gì Tu Viện nương nương cùng Nhuận Nghi nương tử lại cảm thấy chính thần thiếp đã mở miệng khuyên giải."

Chương Nhạc Phu Nhân nghe vậy liền liếc mắt sang hai cung nga bên người nàng lúc này, một cung nga trong đó cũng nói:" Đúng vậy nương nương, vừa rồi Tiệp Dư nương nương quả thật cái gì cũng chưa nói…..Thậm chí còn chưa từng lại gần…"

"Tô Tiệp Dư."_ Làm như không nghe thấy lời nói của cung nữ kia, Diệp Cảnh Thu trên mặt đầy ý cười bước đi thong thả đến trước mặt nàng, giữa lông mày mang theo vài phần tán thành, nói đầy thông cảm _" Bản cung biết ngươi tị thế (tránh đời, ở ẩn) đã lâu không muốn động đến những chuyện này, nhưng nói cho cùng hoàng duệ vẫn nên xem trọng. Việc đã đến nước này chỉ đành phải ủy khuất Tiệp Dư chiếu cố Lục Nhuận Nghi trong thời gian sắp tới thôi."

" Phu Nhân."_ Tô Dư khom người cười yếu ớt _" Thần thiếp từ trước có tị thế hay không ngược lại cũng không sao, chỉ là…thần thiếp thực đã quen sống một mình, chuyện chiếu cố người khác thật sự không thể được, nếu như Lục Nhuận Nghi ở Khinh Lê cung có gì sơ suất, thần thiếp đảm đương không nổi."

" Tiệp Dư nương nương…"_ Lục Nhuận Nghi ngẩng đầu, đầy đáng thương nhìn nàng. Khóe mắt có chút sưng đỏ _" Không nhọc Tiệp Dư phải quan tâm, tự thần thiếp sẽ cẩn thận. Chỉ cầu Tiệp Dư nương nương cho phép thần thiếp dời đến, thần thiếp tuyệt đối sẽ không làm phiền nương nương…thần thiếp bây giờ thực sự không dám ở lại Vận Nghi cung nữa…"

Nói xong khuôn mặt liền tràn đầy nước mắt, bộ dạng của nàng lúc này cùng với bộ dạng ngày đó hùng hổ dọa người ở Khinh Lê cung tựa như hai người khác nhau. Tô Dư nhìn lạnh nàng, nhẹ cười một tiếng:" Nương tử hình như có gì nhầm lẫn? Ngươi chẳng lẽ đã quên, bản cung chính là người đang mang tội danh sát hại hoàng duệ đấy."

32. Chương 31: Xử Lý

Tô Dư cảm thấy, Lục Nhuận Nghi này thật là dại dột hết sức. Kế này có thành hay không tạm thời không nhắc tới; cái chính ở đây là nàng ta thật sự cho rằng Chương Nhạc Phu Nhân và Sở Tu Viện sẽ quan tâm đến cái thai của nàng sao?

Trong hậu cung, việc người khác có thai chính là cản trở đường đi của mình. Có lẽ Sở Tu Viện đã nói với nàng ta mục đích lập nên vở kịch này chính là để diệt trừ Tô Dư – nhưng nàng ta có biết rằng một khi vở kịch này bắt đầu, Lục Nhuận Nghi nàng chắc chắn không phải người có thể quyết định vở kịch này lúc nào sẽ kết thúc. Chỉ cần Sở Tu Viện muốn, nàng sẽ luôn có biện pháp làm cho đứa bé kia mất đi ở nội cung Khinh Lê cung, lúc đó 1 mũi tên trúng 2 con nhạn, không phải càng có lời sao?

Tô Dư nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu của Lục Nhuận Nghi, nửa chữ cũng lười nói với nàng ta. Nàng chỉ thản nhiên nói:" Nhuận Nghi nương tử nói chuyện này sẽ không làm phiền gì đến ta cũng quá nhẹ nhàng rồi… Vạn nhất ngươi thật sự xảy ra chuyện gì, e rằng chưa đợi được nương tử đến trách, bệ hạ đã không cho phép cái đầu của ta còn ở trên cổ a."_ Hòa hoãn lại khẩu khí nàng mới tiếp tục _" Nương tử tốt nhất nên an tâm dưỡng thai, bản cung cũng muốn sống những ngày yên ổn."

Khẩu khí cứng rắn không có lấy nửa điểm nhượng bộ, nàng dù cho thế nào cũng sẽ không để Lục Nhuận Nghi tiến vào Khinh Lê cung. Chương Nhạc Phu Nhân thấy thế vẫn cười đoan trang, nhẹ giọng khuyên nàng:" Tiệp Dư vẫn nên nghe lời khuyên này của bản cung. Tiệp Dư đương nhiên có thể vì thanh tịnh của mình mà không cho phép Lục Nhuận Nghi dời đến, nhưng…lỡ như một ngày Lục Nhuận Nghi ở Vận Nghi cung có gì không ổn, điều đầu tiên bệ hạ biết được chắc chắn sẽ là việc hôm nay Tiệp Dư không cho nàng chuyển đến, tội danh này, Tiệp Dư gánh nổi sao¿'_ Diệp Cảnh Thu vừa nói vừa bước đến trước mặt nàng, kề sát bên tai, từng chữ từng chữ một mang theo nhiệt khí, cùng đầy ý khiêu khích bay vào tai nàng _" Thái tử phi điện hạ đừng quên, lúc trước ngươi là như thế nào té xuống vị trí Quý Tần. Ta cảm ơn ngươi đã để trống Trường Thu cung nhiều năm như vậy, nếu bây giờ ngươi cũng chịu để trống Khinh Lê cung, tốt càng thêm tốt."

"…"_ Tô Dư tức giận nhìn nàng, chốc lát sau liền cười lạnh _" Được, ta cũng muốn xem một chút tội danh này sẽ tên là gì. Phu Nhân, chuyện năm đó bệ hạ còn có thể tra lại, thì cho dù sau này có xảy ra chuyện gì…bệ hạ có thể sẽ lại phế ta, nhưng làm sao biết được sẽ không có một ngày bản án này được lật lại? Phu Nhân, đến lúc đó ngài sẽ giải thích thế nào với bệ hạ? Cho dù chuyện này không phải do ngài làm, ngài sẽ gánh nổi sao?"

" Hảo khí cốt."_ Một tiếng cười lớn vang lên, mọi người nghe vậy đều sợ hãi, đồng loạt xoay người hành lễ. Cũng không biết bởi vì hôm nay là lễ Trừ tịch hay là vì chột dạ trong lòng, tất cả mọi người đều quy củ hành đại lễ.

Hoàng đế giống như vô ý đưa tay đỡ lấy Tô Dư, cười nói một câu:" Đã sắp sang năm mới rồi, thuận miệng một chút là nói phế vị, không sợ xúi quẩy sao?"

Tuy là lời trách cứ nhưng lại hoàn toàn không có ý trách cứ trong đó. Khiến những người vẫn duy trì tư thế hành lễ bất giác ngẩng đầu lên, để có thể nhìn một chút thần sắc của hoàng đế lúc này.

Tô Dư cúi đầu khẽ cắn môi, nhỏ giọng nói:" Bệ hạ thứ tội, lúc nói chuyện thần thiếp không để ý tới việc này."

Lúc này hoàng đế mới liếc nhanh những người còn lại, nói một tiếng:" Tất cả đứng lên đi."

" Tạ bệ hạ."_ Mọi người tạ ơn xong liền đứng dậy, hoàng đế xem xét khuôn mặt đầy nước mắt của Lục Nhuận Nghi, cười 1 tiếng hỏi nàng:" Làm sao vậy? Ngày hội mà khóc thành như thế này?"

" Thần thiếp..."_ Lục Nhuận Nghi vừa định nói, Chương Nhạc Phu Nhân đã tiếp lời:" Bệ hạ, mới vừa rồi Lục Nhuận Nghi cùng Sở Tu Viện nổi lên chút ít tranh chấp. Nhuận Nghi lo ngày sau sẽ có điểm không hòa thuận, lo sợ đứa bé sẽ xảy ra chuyện gì sơ suất, nên muốn thỉnh chỉ dời đến Khinh Lê cung ở."_ Nàng nói xong liền liếc nhanh Tô Dư, sau đó tiếp tục _" Hiện giờ thần thiếp đang khuyên Tô Tiệp Dư..."

" Nha."_ Hoàng đế khẽ gật đầu, hỏi nàng _" Vậy Phu Nhân là muốn chuẩn cho nàng?"

" Vâng."_ Chương Nhạc Phu Nhân khẽ đáp, bình tĩnh nói _" Thần thiếp cảm thấy nên lấy hoàng duệ làm trọng. Mặc dù ngày thường Tiệp Dư có không thích gặp người, thì cũng nên hiểu rõ đạo lý này."

"Đúng, Tiệp Dư rất hiểu đạo lý này."_ Hoàng đế vừa nói vừa cười nhìn sang Tô Dư, thấy sắc mặt nàng hơi khựng lại, liền nói tiếp _" Nếu không, từ thời điểm Lục Nhuận Nghi đến Khinh Lê cung gây chuyện nàng đã tới bẩm báo với trẫm rồi."

Mọi người đều lấy làm kinh ngạc.

" Dù nói hoàng duệ làm trọng, nhưng Tiệp Dư vì đứa nhỏ này, cũng đã nhịn Lục Nhuận Nghi qua nhiều."_ Hoàng đế lãnh đạm liếc nhìn Lục Nhuận Nghi, trong giọng nói khó phân hỉ nộ _" Bất quá nếu ngươi đã không muốn ở cùng một chỗ với Sở Tu Viện, trẫm cũng sẽ không cưỡng bức ngươi ở lại Vận Nghi cung nữa."

Lục Nhuận Nghi nghe vậy liền run một trận, trực giác nói cho nàng ta biết đây tuyệt không phải là chuyện tốt gì. Nhưng nhìn sắc mặt thâm trầm của hoàng đế nàng ta lại không dám mở miệng, chỉ thấy hoàng đế trầm ngâm giây lát, nói:" Từ khi Tiệp Dư dời đến Khinh Lê cung, Tễ Nhan cung liền bỏ trống đúng không?"

Lục Nhuận Nghi nghe vậy liền kinh sợ. Từ U nhỏ giọng đáp một câu:"Đúng vậy, trong nội cung của Tễ Nhan cung hiện tại không người nào ở."

" Vậy thì dời đến Tễ Nhan cung đi."_ Hoàng đế nhẹ nhàng nói _" Dù sao Tiệp Dư cũng không thích gặp người, ở Khinh Lê cung ngươi cũng không thể trông cậy vào việc nàng chiếu cố ngươi được, cũng giống như sống ở nơi không có cung chủ thôi. Trẫm sẽ điều thêm một chút cung nhân đến, ngươi chỉ cần hảo hảo an thai ở đó là được."

Nghe giống như ân cần nhưng lại mang một giọng điệu vô cùng hờ hững. Lục Nhuận Nghi nghe được liền hoảng hốt, lúc trước Tô Dư ở Tễ Nhan cung hai năm, thất sủng hai năm; đến khi hoàng đế đối tốt với nàng, nàng rất nhanh liền dời đến Khinh Lê cung.

Hôm nay ba chữ Tễ Nhan cung này ở hậu cung là cái ý vị gì, mọi người đều rõ.

Tô Dư lạnh lùng nhìn nàng, không có lấy một chút ý muốn nói giúp. Nàng cảm thấy việc Lục Nhuận Nghi tuy trong bụng đang mang hài tử nhưng lại không được tấn vị, thậm chí còn bị hoàng đế chán ghét thật đáng thương là một chuyện; nhưng việc nàng không muốn tự mình chuốc thêm phiền toái lại là một chuyện khác.

Huống hồ...vị Nhuận Nghi nương tử này cũng là tự làm tự chịu.

Sở Tu Viện cũng thờ ơ không nói lời nào. Nàng đúng là muốn cùng Lục Nhuận Nghi liên thủ loại trừ kẻ thù chung Tô Dư này, nhưng cũng không có ý muốn lưu lại hài tử của Lục Nhuận Nghi. Tuy hôm nay không làm gì được Tô Dư, nhưng Lục Nhuận Nghi gặp chuyện xui xẻo cũng tốt.

Hơn nữa, lùi một bước trời cao biển rộng. Lục Nhuận Nghi cũng không đáng để nàng đắc tội hoàng đế biện hộ thay cho nàng ta.

Nhưng hoàng đế đột nhiên dời tầm mắt về phía nàng:" Tu Viện."

"… Bệ hạ"_ Sở Tu Viện cứng người trong chớp mắt rồi nhanh chóng hồi thần, cúi đầu khẽ nói _" Có thần thiếp."

" Ngược lại đây là lần đầu tiên nghe thấy việc ngươi cùng phi tần ở chung trở mặt đấy."_ Hoàng đế mỉm cười tường tận quan sát nàng, mang theo vài phần nghiền ngẫm. Sở Tu Viện trong lòng cả kinh, cố duy trì bình tĩnh:" Bệ hạ thứ tội…thần thiếp chẳng qua nhất thời khó chịu…"

"Nếu chức vị cung chủ này ngươi làm không tốt, trẫm liền thay người."_ Hoàng đế thản nhiên nói.

Mọi vật xung quanh đều trở nên yên tĩnh, đến cả Tô Dư cũng bị câu nói này của hắn làm kinh sợ. Từ trước đến nay hoàng đế luôn đối với lục cung rất tốt, ngoại trừ lúc trước đối xử hà khắc với nàng, thì cũng chưa từng gây khó dễ với người khác bao giờ. Cho dù thưởng phạt phân minh, nhưng chỉ cần không phải chuyện gì nghiêm trọng, thì cũng không phạt nặng.

Thay cung chủ…

Chỉ cần là Từ ngũ phẩm Dung Hoa trở lên đã có thể làm cung chủ, Tu Viện là chức Từ nhị phẩm, nếu như xuống làm Chính lục phẩm Mỹ Nhân, chính là giáng xuống bảy cấp!

"… Xin bệ hạ thứ tội"_ Sở Tu Viện sau khi ngẩn ra rốt cuộc cũng kịp thời phản ứng, thoáng chốc trên khuôn mặt đã đầy sợ hãi, quỳ xuống dập đầu không ngừng, thân thể nàng ta trong đêm lúc này tựa như đang run lên theo từng cơn gió lạnh _" Thần thiếp không dám nữa… Nhuận Nghi không cần dời đến Tễ Nhan cung, thần thiếp sẽ chiếu cố nàng thật tốt…sẽ bảo vệ nàng bình an hạ sinh…"

"Không cần."_ Hoàng đế lạnh giọng cười một tiếng _" Nhuận Nghi vẫn cứ dời đến Tễ Nhan cung đi, như vậy nàng sẽ sống an ổn mà ngươi cũng được thanh tĩnh. Tránh việc gây ra tranh chấp lớn, làm huyên náo đến các cung khác."

Tất nhiên là chỉ Khinh Lê cung của Tô Dư.

Sở Tu Viện chỉ cảm thấy khẩu khí của hoàng đế lạnh đến thấu xương, cứ quỳ như vậy không dám nói thêm gì, sau đó nàng ta lại nghe được hoàng đế nói:" Truyền chỉ xuống, Sở thị giáng xuống vị Sung Hoa, cấm túc hai tháng để khiển trách."_ Sau đó hắn lộ vẻ ngoan lệ, nói với nàng 1 câu _" Trẫm hi vọng không có lần sau."

Sở Tu Viện sợ tới mức không ngừng run rẩy, ngẩn người chốc lát, nàng ta mới ngẩng đầu lên vừa lo sợ vừa nghi hoặc nói:" Bệ hạ…năm đó chính Tô Tiệp Dư hại hài tử của thần thiếp, vậy mà ngài có thể vì hộ nàng…"

Vì hộ nàng mà giáng vị của mình. Kỳ thật cũng không giáng quá nhiều, chỉ có một cấp. Nhưng trong các chức của Chính tam phẩm, Sung Hoa ở vị trí thấp nhất, mà Tô Dư qua ít ngày nữa sau khi dự lễ sắc phong sẽ nhận chức Sung Nghi đứng đầu. Tuy cùng vị phần, nhưng sẽ cao hơn nàng một bậc.

"Trẫm sớm đã nói qua, chuyện năm đó chưa chắc do Tô Tiệp Dư gây nên."_ Hoàng đế trầm giọng nói. Sau đó cũng không nhìn nàng nữa, đưa tay nắm lấy bàn tay của Tô Dư _" Tiến điện thôi."

Đây đại khái là lần đầu vào thời điểm đón năm mới xảy ra chuyện vừa giáng vị vừa cấm túc như vậy. Tô Dư bị hắn nắm tay nên chỉ đành mặc hắn kéo đi, không nhịn được thấp giọng hỏi:" Bệ hạ làm sao biết được Lục Nhuận Nghi đã tới Khinh Lê cung…"

Hoàng đế nghiêng đầu nhìn nàng một cái:" Ta nghe được."

Nghe được? Tô Dư không khỏi nhớ đến vài ngày trước khi nàng cùng cô nói chuyện, vừa ra cửa đã gặp ngay hoàng đế. Liền nhịn không được cười một tiếng, hoàng đế liếc nàng 1 cái:" Ngươi cười cái gì?"

Bệ hạ ngài rất thích nghe lén sao? Đây chính là ý nghĩ trong lòng Tô Dư. Nhưng nàng rất nhanh liền điều chỉnh lại, uyển chuyển nói: "Bệ hạ luôn có thể nghe thấy."

"…"_ Hoàng đế tự biết nàng đang ám chỉ chuyện gì, vì vậy lông mày nhíu lại, nghiêm mặt nói với nàng _" Lần này không phải là nghe lén."_ Nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền cảm thấy không đúng, lập tức sửa lại _"… Lần trước cũng không phải là nghe lén, là tình cờ bắt gặp; lần này là do lúc Từ U mang đồ đến tặng ngươi vừa vặn nghe được."

Mắt thấy khuôn mặt tràn đầy ý cười của Tô Dư, giống như có vài phần không tin, hoàng đế cũng không nói nhiều nữa, cứ như vậy dắt tay nàng đi lên từng bậc trường cấp. Tay của hắn cực kỳ căng thẳng, có chút bận tâm nàng có giãy ra hay không. Nhưng Tô Dư ngược lại không hề giãy giụa, chỉ là hắn không nói gì nàng cũng không nói.

Một đường đi thẳng vào trong điện, có vài người nhìn thấy nhưng cũng không dám nhiều lời. Khi hoạn quan cao giọng thông bẩm, tất cả mệnh phụ cùng gia quyến của các trọng thần đều đứng dậy hành lễ. Nhưng khi họ vừa nhìn lại, tất cả đều không tránh sững sờ.

Không ngờ vẫn có thể trông thấy hai người này dắt tay đi đến…

Cẩn thận hồi tưởng, lần trước khi hai người họ nắm tay như vậy, chính là vào thời điểm trước khi hoàng đế đăng cơ. Họ đã quên vì nguyên nhân gì mà đãi cung yến, nhưng thái tử và thái tử phi chính là cùng sóng vai như thế này mà xuất hiện…..

À, thực tế thì hôm nay cũng không có "sóng vai", Tô Dư luôn đi cách hắn nửa bước, đại khái là vì tận lực đè nén cước bộ của mình.

Nhưng như vậy vẫn làm cho Đậu Oản đang ngồi ở chính giữa điện run lên, nàng ta đã hoàn toàn nhìn thấu, bởi vì Tô Dư và hoàng đế cùng tiến điện, nên cũng sẽ cùng nhận lễ của mọi người – tuy cũng không trách được nàng, nhưng…nàng dựa vào cái gì?

Thấy hoàng đế đã từng bước đi đến ngự cấp, trong lòng Đậu Oản biết rõ vô luận có Tô Dư hay không, lễ này nàng ta vẫn phải làm. Chỉ đành hung ác cắn răng, mang theo một đám phi tần đi đến, ngừng lại ở nơi cách bức rèm vài bước.

Rèm vừa được vén lên, trong nháy mắt khi nhìn thấy khuôn mặt của Tô Dư kia, Đậu Oản vẫn nhịn không được nhìn nàng đầy lạnh lẽo.

" Bệ hạ thánh an."_ Đậu Oản vừa nói, vừa khom người hạ bái. Đồng thời một đám tần phi sau lưng cũng hành lễ theo.

Hoàng đế cuối cùng cũng cảm thấy nàng muốn giãy tay ra. Hiểu được tâm tư của nàng, hắn cũng buông lỏng.

Tô Dư vào lúc các nàng hành lễ liền lùi lại nửa bước, đợi đến khi các nàng được miễn lễ mới khẽ chào:"Giai Du Phu Nhân an."

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói:

(1) Hoàng đế lúc trước đối với thê và dắng thiếp của mình đều không yêu, bởi vì hắn muốn cân bằng quyền lực.

(2) Địa vị của thê và dắng thiếp là sau khi thành thân mới có.

Nói một cách khác…trước khi gả vào phủ thái tử, Tô Dư và Diệp Cảnh Thu đều là quý nữ ở Cẩm Đô, ai cũng đều như nhau cả.

Cho nên xin hãy tha thứ cho A Tiêu (tác giả) vì đã tạo nên loại mâu thuẫn gay gắt này, tình hình hiện tại ước chừng chính là —— Tô Dư tất nhiên sẽ cảm thấy "Diệp Cảnh Thu ngươi chỉ là một dắng thiếp dựa vào cái gì lại muốn ngồi lên đầu ta" <– cái="" này="" không="" sai,="" bởi="" thê="" thiếp="" khác="" biệt;="" nhưng="" diệp="" cảnh="" thu="" cũng="" tự="" nhiên="" cảm="" thấy="" "tô="" dư="" ngươi="

và=“” ta=“” đều=“” là=“” quý=“” nữ=“” người=“” dựa=“” vào=“” cái=“” gì=“” muốn=“” trần=“” áp=“” ta“=””><– cái=“” này=“” hình=“” như…cũng=“” không=“”>

Khụ…nói chung mâu thuẫn giữa Tô Dư và Diệp Cảnh Thu chính là như vậy….vì thế Diệp Cảnh Thu luôn muốn làm khó dễ Tô Dư cũng không phải là vì nàng độc ác, mà là bị sự đấu đá quyền lực giữa các thế gia bức thành như vậy.

33. Chương 32: Kinh Mộng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

” Tiệp Dư không cần đa lễ.”_ Giai Du Phu Nhân cười nhạt 1 tiếng, nghiêng người dẫn hoàng đế nhập tọa. Hoàng đế quay người lại liếc nhanh Tô Dư, thấy nàng đang cụp mắt xuống, liền đi thẳng đến chỗ ngồi của mình.

Tô Dư thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, rồi cũng đi đến chỗ ngồi của mình. Cung yến luôn diễn ra rất náo nhiệt, lúc nào cũng ăn uống linh đình. Sau ba tuần rượu, hoàng đế bỗng đặt ly xuống rồi nhìn về phía dưới, mọi người thấy vậy đều an tĩnh lại.

Hoàng đế im lặng, tự định giá một chút rồi trầm ổn nói:” Tô Triệt đã tới chưa?”

Tô Dư cả kinh. Hắn vừa rồi rõ ràng đã đáp ứng với nàng, nếu như nàng không muốn gặp Tô Triệt, hắn sẽ thay nàng ngăn đón, vậy tại sao bây giờ hắn lại chủ động hỏi tới?

Tô Triệt vào trong điện hành đại lễ, Tô Dư đầy nghi ngờ nhìn về phía ngự tọa, đúng lúc hoàng đế cũng nhìn sang, tầm mắt vừa chạm nhau, hoàng đế liền vẫy tay ra hiệu cho nàng tiến đến.

Vì vậy giữa lúc mọi người đang an tịch thì Tô Dư rời khỏi ghế của mình, đi đến trước án của hắn thi lễ, rồi đến bên cạnh hắn ngồi xuống. Hoàng đế nắm chặt tay nàng, nói:“Tô Triệt, khi tỷ tỷ ngươi vừa được tấn vị, việc đầu tiên nàng nhờ ta chính là ban cho ngươi một chức quan.”

Tô Dư nghe vậy liền ngơ ngẩn, còn Tô Triệt đang quỳ ở dưới đất thì cả kinh. Hậu cung cao thấp người nào không biết, Tô Dư năm nay 18 tuổi, Tô Triệt năm nay 15 tuổi, chỉ là một thiếu niên còn chưa đến tuổi cập kê, thì có thể nhậm cái chức gì chứ? Vậy mà hoàng đế lại nhắc tới việc này, chẳng lẽ hắn không chỉ đột nhiên sủng ái Tô Dư, mà còn muốn sủng nàng lên tận trời, thậm chí còn muốn nâng đỡ Tô gia?

Tất cả đều im lặng lắng nghe, trong lòng đều hiểu rõ, nếu như Tô Dư thực sự không biết trời cao đất rộng mà cầu xin cho em trai mình 1 cái chức cao, thì nhất định trên triều sẽ náo loạn một phen.

Tô Dư không ngừng khẩn trương nhìn sang hoàng đế, thế nhưng hoàng đế lại không nhìn nàng. Trầm mặc trong chốc lát hắn cuối cùng cũng mở miệng:” Thẩm đại nhân thường nói với ta cấm quân Đô Úy phủ luôn không đủ nhân lực, nên ngươi trước hết hãy đến đó đi.”

Không nhiều lời, nhưng lại tạo ra một hồi tiếng hút khí chỉ trong chớp mắt. Bởi chức quan này tuy không cao, chỉ ở hàng thất phẩm; nhưng cấm quân Đô Úy phủ..ai cũng biết đó là nơi nào, có bối cảnh gì, đó chính là nơi liên quan đến tất cả các bí sử nên luôn luôn nghiêm ngặt, hoàng đế đây là muốn…

Nghĩ tới, mọi người không khỏi rùng mình: Đây chính là ý của Tô Tiệp Dư?

Trong nhất thời, mọi người đều không hiểu rõ ngọn ngành, nên cũng không ai dám lên tiếng. Trừ tịch cung yến thoáng chốc trở nên im lặng, cho đến khi Thẩm Diệp tiến lên vái chào, giọng điệu lạnh lùng:” Bệ hạ, cấm quân Đô Úy phủ tuy có thiếu chút người, nhưng cấm quân Đô Úy phủ tuyệt không nuôi người rãnh rỗi!”

Lời nói hoàn toàn không có chút nể mặt gì trong đó, thậm chí có thể nói thẳng là có ý kháng chỉ, khuôn mặt hoàng đế thoáng chốc trở nên lạnh lẽo. Thẩm Diệp tất nhiên cũng biết vừa rồi mình đã nói gì, cũng

biết hoàng đế ở trên không vui, nhưng hắn lại không hề sợ hãi – bởi hắn cảm thấy thánh chỉ này nhất định không thể hạ xuống được, hoàng đế làm như vậy là quá mức cưng chiều Tô Dư rồi. Người ngoài có thể không nhận ra, nhưng cấm quân Đô Úy phủ hắn lại thấy được rõ ràng. Giúp Tô Dư che đậy những tội lớn kia cũng còn thôi, bây giờ còn muốn đem đệ đệ của nàng nhét vào…vậy sau này sẽ loạn thành thế nào đây?

Tô Dư trầm ngâm, nhìn khuôn mặt hoàng đế mang theo một chút ý cười như có như không, nàng bỗng ngộ ra ý tứ của hoàng đế. Tầm mắt lập tức chuyển xuống dưới, nàng nhìn chằm chằm vào Thẩm Diệp một thân áo phi ngư, cười khẽ một tiếng:" Thẩm đại nhân, ai nói muốn cấm quân Đô Úy phủ của ngươi nuôi người rãnh rỗi vậy?"

Nàng đáng lẽ không nên nói lời này.

Thẩm Diệp hơi rùng mình, thêm hai phần miệt ý, thanh lãnh trả lời nàng:" Chuyện trong triều, tại sao nữ nhân có thể tham chính?"

Tiếng nói tuy không lớn, nhưng lại vô cùng rõ ràng truyền vào tai mọi người. Tô Dư liếc nhìn thần sắc của hoàng đế, thấy hắn không có chút tức giận nào, mới nói tiếp:" Thẩm đại nhân, Tô Triệt không phải là "người rãnh rỗi", hắn là người của Tô gia."_ Ngừng lại một chút, Tô Dư cúi đầu nặng nề nói _" Làm phiền đại nhân."

Hầu hết triều thần cùng trong ngoài mệnh phụ đều như rơi vào sương mù, nhưng rốt cuộc cũng có người hiểu ra. Thẩm Diệp kinh nghi im lặng hồi lâu, cuối cùng nói:"Dạ."

Đồng thời Tô Triệt cũng ngẩng đầu nhìn lên, tuy hắn không thể nhìn thấy trưởng tỷ của mình, nhưng hắn lại hiểu được ý của nàng, mang theo vào phần kính ý hắn chắp tay nói:"Trưởng tỷ, ta sẽ chuyển cáo với phụ thân."

Sau buổi cung yến đêm đó, Tô Dư cùng hoàng đế lần đầu tiên tản bộ với nhau. Ý tứ của hoàng đế, Thẩm Diệp hiểu, Tô Triệt hiểu, nàng cũng hiểu.

Trong mắt người ngoài, đem Tô Triệt đặt ở cấm quân Đô Úy phủ, tương đương với việc lấy hắn làm con tin. Nếu như Tô gia lại xuất hiện dị động, Tô Triệt rất có thể sẽ chết không minh bạch – nếu như đây là ý của hoàng đế, thì từ đầu đến cuối Tô Triệt rõ ràng đều là con tin.

Nhưng…lời này lại do nàng nói ra.

Hoàng đế đã thay nàng làm cho phụ thân nàng hiểu, mặc dù nàng ở trong cung hầu hạ vua, nhưng tuyệt đối không hi vọng Tô gia sẽ nổi lên dã tâm một lần nữa. Vì thế để Tô gia hết hi vọng, để phụ thân không còn dã tâm, nàng có thể đích thân đem em trai của mình làm con tin.

Chỉ vì muốn vui lòng vua.

Nàng luôn cố ý đi cách hoàng đế nửa bước, hoàng đế cũng duy trì khoảng cách này với nàng chứ không tận lực lại gần. Tản bộ hồi lâu, hoàng đế cười nói một câu:" Đã làm đến như vậy rồi, nếu phụ thân ngươi còn chưa từ bỏ ý định…"

Tô Dư nhẹ mỉm cười, nói tiếp lời của hắn:" Liền không trách bệ hạ."

Tranh đấu trong triều xưa này đều có người thắng kẻ thua, hoàng đế chịu trì hoãn lần nữa cũng đã nể mặt đủ rồi. Nếu như phụ thân vẫn còn muốn tiếp tục đi con đường này…nàng có cầu xin lần nữa cũng chẳng có ích gì.

Bỗng trong bóng tối, những cảnh tượng đáng sợ loé lên trước mắt nàng.

Nàng nhìn thấy phụ thân đã chết, treo cổ ở trên xà nhà phòng khách.

Em trai nàng cũng đã chết…là bị chém ngang lưng thị chúng.

Quá nhiều máu tươi khiến cho trước mặt nàng thoáng chốc tối sầm, mất trọng tâm ngã xuống, Chiết Chi thấy vậy vội vàng đỡ lấy nàng:"Nương nương?"

" A Dư¿'_ Hạ Lan Tử Hành cũng cả kinh, gấp rút đỡ nàng dậy. Cảm giác nàng khẽ run, mượn ánh sáng của những chiếc đèn lồng, hắn thấy được khuôn mặt nàng lúc này trắng đến khác thường _" Làm sao vậy?"

Tô Dư vô thức chống lấy cánh tay của hắn để ổn định lại thân thể, hơi hồi thần, nàng lắc đầu nói:" Không có việc gì, đại khái…uống nhiều quá."

Hạ Lan Tử Hành chau mày, thầm nghĩ nàng chắc sẽ không nói dối, nhưng rõ ràng rượu vừa rồi rất nhẹ…

Hắn cũng không có vạch trần nàng, chỉ sai cung nhân chuẩn bị bộ liễn, đưa nàng về Thành Thư điện.

Một đêm này, chính là ác mộng trắng đêm. Từng cảnh lúc trước lần lượt hiện lên trước mắt, cùng với đủ loại chuyện chưa từng phát sinh đặt chung một chỗ với nhau. Tô Dư nhìn thấy hôn lễ của nàng, sự vô tình của hắn, nhìn thấy mình bị ghẻ lạnh ở trong cung…thậm chí thấy lại cảnh cả nhà đều chết.

Cũng có một số hình ảnh hơi có phần kỳ quái, thí dụ như nàng nghe thấy Chiết Chi nói:" Qua hôm nay chính là Kiến Dương năm thứ 3, lại sắp đến thời điểm tuyển tú…."

Vậy thời điểm nàng nói câu này chỉ có thể là vào lễ Trừ Tịch (đêm 30) của Kiến Dương năm thứ 2, cũng chính là hôm nay rồi.

Nhưng hôm nay rõ ràng không hề có câu nói kia.

Trong mộng cảnh lại càng có thêm nhiều điểm không đúng, nàng nhìn thấy mình lúc đó vẫn còn ở Tễ Nhan cung, vô cùng lạnh lẽo, đồng dạng với 2 năm trước, chứ không hề giống với nàng lúc này.

Nàng biết đây chỉ là 1 giấc mộng, nhưng nàng đã phải tự nói với chính mình rất nhiều lần, đây bất quá chỉ là một giấc mộng.

Nhưng nàng biết cho dù sau khi tỉnh lại, nàng cũng sẽ không có cách nào thuyết phục được bản thân mình đây chỉ là một giấc mộng. Bởi hết thảy mọi việc đều quá chân thật, từng sự việc rõ mồn một hiện ra trước mắt, thậm chí so với những chuyện đã phát sinh hôm nay còn làm nàng cảm thấy ấn tượng hơn. Tựa như Trang Chu mộng hồ điệp (*), không thể phân biệt được đâu là mộng, đâu là tỉnh.

" Chiết Chi!"_ Một tiếng hét kinh hãi, Tô Dư cả kinh ngồi dậy. Mờ mịt nhìn khắp mọi nơi, trong lòng dâng lên một cỗ hoảng loạn đã lâu chưa xuất hiện.

Lần trước nàng hoảng loạn như vậy… chính là vào ngày Giai Du Phu Nhân tiến cung, thời điểm nàng hôn mê.

Nhưng nàng lúc này…cơ hồ đã nhớ không nổi Giai Du Phu Nhân vào cung như thế nào, giống như nàng bây giờ đang sống ở một thế giới khác vậy, trong đầu đều là những chuyện nàng chưa từng trải qua.

Tựa như nàng không thể khống chế được mà rơi vào một đoạn ký ức không thuộc về mình, càng lúc càng rơi sâu hơn, cho đến khi nhận thức cuối cùng của nàng bị phá vỡ. Nhưng nàng cũng chỉ có thể bất lực nhắc nhở chính mình….đây chẳng qua là 1 giấc mộng.

Bởi vì không ngủ được nên Hạ Lan Tử Hành đang ngồi đọc tấu chương ở chính điện, bỗng nghe được từ tẩm điện truyền đến một tiếng hét kinh hãi, hắn bất giác nhìn về phía Từ U, Từ U liền nói:" Thần đi xem một chút."

" Không."_Hạ Lan Tử Hành thở dài thả tấu chương xuống_"Trẫm tự mình đi."

Vừa vào điện, đã thấy Tô Dư đang co rút ngồi ở trên giường, trong mắt không hề có thần thái. Có hai cung nữ mang theo vài phần khiếp ý đang cố khuyên nàng nhưng nàng tựa hồ không để ý đến.

Hoàng đế phất tay cho hai người kia lui ra, ngồi xuống bên giường, hòa nhã nói:" Làm sao vậy? Chiết Chi đại khái đã ngủ rồi, có cần trẫm sai người gọi nàng một tiếng không?"

Rõ ràng là khẩu khí ôn hòa, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy từng chữ này như đang đánh vào trong lòng nàng. Một lúc sau, Tô Dư sợ hãi ngẩng đầu lên, tràn đầy nghi hoặc hỏi hắn: "Bệ hạ ngài như thế nào lại ở đây?"

Hoàng đế ngẩn ra, cười giải thích với nàng:" Trẫm vừa rồi không ngủ được, nên đi chính điện xem tấu só...Ngươi có điểm nào không thoải mái sao?"

Xem tấu sớ? Tô Dư trong đầu một mộng, mê man nhìn bốn phía, rồi mang theo vài phần không thể tin mà nói:"Đây là...Thành Thư điện sao?"

Hoàng đế cũng bị khẩu khí mơ hồ của nàng làm cho sợ hãi, nhìn chăm chú nàng giây lát, xác thực câu nói vừa rồi đích thị là của nàng, hắn mới gật đầu nói:"Đúng...Ngươi làm sao vậy?"

Chính mình tại sao lại ở chỗ này...

Tô Dư nhức đầu một hồi, chỉ nhớ mang máng là mình đã ngủ được một lúc, rồi nằm mơ thấy mộng. Còn những chuyện xảy ra trước đó...nàng tựa hồ không thể nhớ ra?

"Bệ hạ?"_Nàng lo sợ nghi hoặc nhìn đế vương trước mắt, do dự hỏi hắn_"Là bệ hạ truyền thần thiếp tới?"

"...Đúng"_ Hoàng đế lông mày nhíu chặt, hoàn toàn không biết nàng bị gì. Tuy ở trên đường có khó chịu, nhưng lúc trở về Thành Thư điện nàng đã không còn gì đáng ngại nữa, khí sắc cũng khá hơn rất nhiều. Khi hắn muốn truyền ngự y, cũng chính nàng là người đã ngăn lại, nói chỉ là do quá mệt mỏi, nghĩ ngơi 1 chút là khoẻ ngay.

Nhưng như thế nào khi tỉnh dậy lại...

"Truyền ngự y đến"_Hoàng đế lên tiếng, cung nhân bên ngoài lập tức lĩnh mệnh đi ngay. Tô Dư ngẩn người, hàm răng cắn chặt lấy môi dưới, trong lòng kiệt lực suy nghĩ xem rốt cuộc mình đã làm gì chọc giận đến hắn.

Nhưng nàng lại nghĩ không ra. Thân thể nàng càng co chặt hơn, giống như nếu nàng co như vậy thì sẽ tránh được tất cả mọi chuyện, sẽ tránh được cái chết của em trai và phụ thân, cầm nàng gắt gao đặt trên đùi, run rẩy nói: "Bệ hạ...đừng giết bọn họ..."

"Cái gì?"_Hoàng đế sửng sốt, nhìn thấy nàng kinh sợ, hắn càng thêm luống cuống _" A Dư?"_ Do dự giây lát, hắn nâng tay, đặt lên trán nàng.

Nàng giống như đụng phải thứ gì không thể động vào nên muốn tránh đi, nhưng trong lúc bối rối không hiểu sao nàng lại chợt loé lên một ý niệm, nàng đưa tay cầm lấy thứ đó, chưa suy nghĩ gì mà cắn xuống...

"Bệ..."_ Từ U kinh hãi, vừa muốn tiến lên thì đã bị hoàng đế ra hiệu cho hắn đứng lại.

Hạ Lan Tử Hành nhìn nàng đang hung hăng cắn lấy mù bàn tay của mình, vừa sợ hãi nàng rốt cuộc bị gì, vừa để mặc cho nàng cắn. Nàng thật lâu cũng không buông ra, ngược lại càng ngày càng dùng sức. Nhưng nhìn ánh mắt trống rỗng của nàng, Hạ Lan Tử Hành mơ hồ cảm thấy...tựa hồ hết thảy đều là vô ý thức.

Rốt cuộc là làm sao vậy...

Từ lúc tỉnh lại, Tô Dư luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng, cảm thấy khắp nơi đều trống rỗng như vậy. Bình thường nàng thích đắp chăn mền thật dầy, bởi nàng sẽ cảm thấy an toàn hơn khi chìm vào giấc ngủ. Nhưng ở trong Thành Thư điện này luôn có lò sưởi, dù đang ở trong ngày đông giá rét cũng không cảm thấy một chút lạnh nào, nên không hề chuẩn bị chăn mền cho nàng...

Nàng chỉ cảm thấy mình lúc này không hề có chỗ dựa, đáy lòng càng ngày càng sợ, càng ngày càng loạn, cảm thấy vô cùng sợ hãi người đang ở trước mặt mình. Trong một khắc kia khi nàng cắn xuống, tựa hồ tất cả sự sợ hãi của nàng đều theo đó mà thoát ra, nhưng nàng lại hồn nhiên không biết rằng mình càng ngày càng cắn sâu hơn.

Cho đến khi một vị tanh tràn ngập khoan miệng, thì trong lòng Tô Dư mới thanh tỉnh lại một nửa, đồng thời nàng cũng nhận ra quanh mình đang được bao phủ bởi mùi của Long diên hương cùng Đàn mộc hương.

Nàng đã làm gì..

" A Dư¿'_ Một tiếng gọi khẽ đã hoàn toàn kéo thần trí của nàng về với thực tại, miệng liền buông lỏng, nàng vừa ngẩng đầu lên đã đụng mạnh vào ngực hắn. Trong cơn ấm áp này, hai mảng ký ức hoàn toàn bất đồng đang giằng xé nhau trong đầu nàng, giữa lúc đầu óc nàng đang một mộng thì nàng nghe được hắn nói _" Ngươi làm sao vậy? Ngự y lập tức tới…"

Bị hắn ôm sít sao, nàng ở trong ngực hắn vừa không ngừng run rẩy vừa liên tục lắc đầu:"Bệ hạ…….thần thiếp không phải cố ý…"

"… Cái gì?"_ Hắn sửng sốt trong chớp mắt, nhưng khi nhìn đến hai vết máu ở trên tay mình thì hắn liền hiểu rõ _" Nha…tay…không có việc gì đâu, ngươi đừng để ý."

Hắn vừa tận lực làm ra vẻ dịu dàng, vừa ôm nàng thật chặt dù nàng vô luận ở trong ngực hắn giãy giụa như thế nào cũng quyết không buông ra. Qua một lúc, Tô Dư rốt cuộc đã bình tĩnh lại một chút. Hạ Lan Tử Hành cúi đầu nhìn nàng, che dấu sự kinh nghi trong lòng, cười nhẹ một tiếng nói:" Buổi tối chưa ăn no sao? Muốn ăn khuya cũng không cần làm như vậy chứ?"

" Bệ hạ thứ tội…"_ Tô Dư lúc này đã hồi thần lại, cảm thấy một khắc trước mình nhất định là điên rồi. Nàng giãy khỏi hắn, kinh ngạc nhìn miệng vết thương vẫn còn đang rỉ máu trên bàn tay của hắn. Nhưng chưa kịp nói gì, thì hắn đã rủ tay xuống, để ống tay áo rộng thùng thình che đi cánh tay bị thương, rồi một lần nữa ôm lấy nàng, mỉm cười nói một câu:"Đừng ngủ trước, trẫm cũng ngươi cứ như thế này, chờ ngự y đến."

Tô Dư cứng người lại, đờ đẫn dựa vào vai hắn, sự kinh hãi vẫn chưa tiêu tan. Tuy vừa rồi nàng không nhớ rõ được chuyện lúc trước, nhưng bây giờ nàng lại hoàn toàn nhớ rõ vừa rồi nàng đã làm gì. Nàng thất thố như vậy, thất thường như vậy, nhìn qua nhất định là giống như…bị điên. Nhưng nàng lúc này đã quá mệt mỏi, mệt mỏi đến mức ngay cả khí lực để lo lắng cho con đường phía trước của mình cũng không có.

Chỉ sau chốc lát, Hạ Lan Tử Hành liền cảm thấy hô hấp của nàng không còn loạn nữa. Hắn thử động một chút, quả nhiên nàng không có chút phản ứng nào.

… Xem ra đã ngủ rồi?

Hắn suy nghĩ một chút, quyết định không quấy rầy nàng. Nếu cần, khi ngự y tới hắn gọi nàng dậy cũng không muộn.

Đưa tay lên nhìn, hắn thấy ở chỗ hai dấu răng đều dính đầy máu, thật sự là cắn vô cùng ngoan độc. Từng đợt đau rát truyền tới, hắn nhìn nhìn trong giây lát, rồi đột nhiên cười một tiếng.

Nếu hết thảy vừa rồi đều là vô ý thức..

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng đang tựa ở đầu vai mình: A Dư, ngươi hận ta đến mức phải ăn thịt uống máu mới có thể giải được sao?

(*)_ Nguồn: Wikipedia

37% 22:38

Mộng hồ điệp (夢胡蝶) hay **Trang Chu mộng hồ điệp** (莊周夢胡蝶) là tên người ta đặt cho một đoạn văn trong sách Trang tử của Trung Quốc. Đoạn văn này rất nổi tiếng, nó đã trở thành một điển tích thường dùng trong văn chương xưa ở Trung Quốc và Việt Nam.

^ Nội dung

Nguyên văn:

> 昔者莊周夢為胡蝶，栩栩然胡蝶也。【自喻適志與！】不知周也。俄然覺，則蘧蘧然周也。不知周之夢為胡蝶與？胡蝶之夢為周與？【周與胡蝶則必有分矣。】此之謂物化。

Hán Việt:

> Tích giả Trang Chu mộng vi hồ điệp, hủ hủ nhiên hồ điệp dã. [Tự dụ thích chí dư!] bất tri Chu dã. Nga nhiên giác, tắc cừ cừ nhiên

與胡蝶則必有分矣 。】此之謂物化 。

Hán Việt:

Tích giả Trang Chu mộng vi hồ điệp, hủ hủ nhiên hồ điệp dã. [Tự dụ thích chí dư!] bất tri Chu dã. Nga nhiên giác, tắc cừ cừ nhiên Chu dã. Bất tri Chu chi mộng vi hồ điệp dư? hồ điệp chi mộng vi Chu dư? [Chu dữ hồ điệp tắc tất hữu phân hĩ.] Thử chi vị vật hóa.

Bản dịch của Nguyễn Hiến Lê:

Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là "vật hoá".

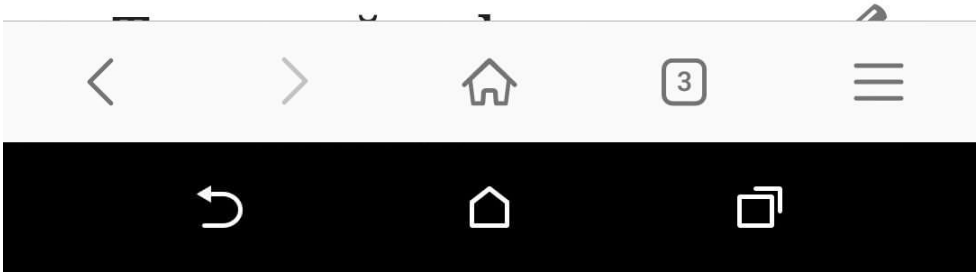

34. Chương 33: Tâm Tư

Lúc ngự y đến cũng không đánh thức Tô Dư, chỉ đắp mạch, hỏi thăm cung nhân, mở chút thuốc an thần, rồi dặn dò Tô Dư phải nghỉ ngơi thật tốt. Lúc hoàng đế nghe bẩm báo sắc mặt vẫn như thường, gật đầu nói một tiếng "Đã biết" rồi cho ngự y lui ra.

" Bệ hạ..."_ Từ U có chút do dự gọi một tiếng, hoàng đế nghiêng mắt nhìn sang, hắn liền hướng ánh mắt về phía ống tay áo của hoàng đế.

Nhưng hoàng đế lại không nói gì, tiếp tục phân phó ngự y lui ra.

Thân ảnh của ngự y vừa biến mất ở cửa đại điện, Từ U liền mở miệng:" Bệ hạ, tay của ngài...nên cho ngự y xem một chút."

"Không cần xem đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi."_ Hoàng đế bộ dạng hoàn toàn không sao, nhìn nhìn vết thương trên tay mình rồi nói_" Hơn nữa, ngự y vừa nhìn sẽ nhận ra ngay, đây là vết thương do người cắn – trẫm ở trong cung của mình bị người cắn, đây là chuyện gì?"

"Nhưng mà thương thế của ngài..."_ Từ U trong lòng cũng khó chịu. Nghĩ muốn khuyên hoàng thượng nên xem thương thế của mình một chút, nhưng lại sợ nếu nói nặng, hoàng thượng trong cơn tức giận sẽ phát lạc Tô Dư. Suy nghĩ chốc lát, Từ U cảm thấy hay là dùng một cái chiết trung biện pháp (biện pháp công bằng) thì sẽ tốt hơn _"Vậy thần sẽ mang thuốc đến băng bó cho bệ hạ, nếu không..lúc lâm triều để cho các vị đại nhân nhìn thấy cũng không tốt."

Hoàng đế lúc này mới hài lòng gật đầu một cái:"Được."

Khắp nơi đều yên tĩnh, tầm mắt của hoàng đế lại một lần nữa dừng lại trên vết thương. Một vết thương nhỏ được xếp chỉnh tề thành một vòng, nằm ở hổ khẩu (*) bên tay phải, chỉ cần lúc chấp bút động nhẹ một chút cũng sẽ dẫn đến 1 hồi đau. Tuy không nặng, nhưng lúc nào cũng tồn tại ở đó, mỗi thời mỗi khắc đều nhắc nhở hắn, ở chỗ này có 1 vết thương.

Chẳng biết tại sao, hắn bỗng nhớ tới Tô Dư vừa rồi.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng bị giấc mộng làm bừng tỉnh. Gần như mỗi khi hắn nhìn thấy nàng, nàng đều ngủ không yên ổn. Sẽ luôn như thế hoặc bị giấc mộng làm bừng tỉnh.

Hắn không muốn làm nàng nghĩ thêm về những giấc mộng kia, nên cũng chưa từng hỏi nàng đến tột cùng là mơ thấy cái gì. Nhưng hắn mơ hồ cảm giác được, lý do nàng cả kinh sợ hãi như vậy, hết thảy đều do hắn ban tặng.

Đại khái hắn đối với nàng mà nói, cũng giống như vết thương này, lúc nào cũng khiến nàng đau đớn, lúc nào cũng khiến nàng kinh hãi.

Hạ Lan Tử Hành nhìn chăm chú điểm đỏ hồng ở trên tay, một đêm này hắn cũng không ngủ tiếp nữa. Mà từng điểm từng điểm nhớ lại, mình rốt cuộc đã làm những gì với nàng.

Ở trong tẩm điện Tô Dư đang ngủ rất say, nhưng thời gian nàng ngủ cũng không lâu. Khi tỉnh lại vẫn chưa tới giờ Dần (**), bên cạnh lại trống không, hoàng đế không có ở đây.

Nàng tiếp tục nằm, cảm thấy trong đầu một trận ong ong, đồng thời loáng thoáng nhớ lại tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, trí nhớ về giấc mộng cũng như lúc tỉnh táo càng ngày càng rõ ràng, rõ ràng đến mức nàng có thể nhớ rõ từng chi tiết trong đó.

Từ nhỏ đến lớn, mộng của nàng luôn luôn ứng nghiệm, chỉ bắt đầu từ vài ngày trước mới xảy ra một chút sai lầm. Nhưng giấc mộng lần này, chuyện lớn như thế, đại khái…là thật rồi.

Đến thời điểm thượng triều, lúc hoàng đế tiến vào thay quần áo, nàng nhìn thấy chỗ băng bó trên tay hắn trong nháy mắt liền sửng sốt.

Không phải là mơ…nàng thật sự làm hắn bị thương.

Hoàng đế vô tình nhìn về phía giường, thấy nàng đang mở to mắt nhìn hắn thì có chút ngoài ý muốn, cười nói:“Như thế nào lại dậy sớm như vậy?”

Thấy thần sắc của nàng có điểm không đúng, hoàng đế liền thong thả đi tới, tay trái xoa lên trán nàng:” Còn chưa thoải mái sao?”

Tô Dư ngây ngốc lắc đầu, tiện đà nghiêng đầu đi, nhìn về phía cánh tay đang rũ xuống của hắn. Bởi vì bị ống tay áo che khuất, nên nàng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn rất rõ đó là cái dạng gì.

Hạ Lan Tử Hành cảm thấy bị nàng nhìn chằm chằm cũng không tốt, nhất thời không biết làm sao, liền ho nhẹ một tiếng, lấy tay che lại ánh mắt của nàng:“Đừng nhìn. Tay của ta không có việc gì cả, chỉ là 1 vết thương nhỏ…là do Từ U nhất quyết muốn băng bó thôi.”

Từ U ở bên cạnh liền nghẹn lời, oán thầm một câu chính mình thật sự đã xen vào chuyện của người khác.

Mơ hồ cảm thấy lòng bàn tay có chút ẩm ướt, lấy tay ra, thì đã thấy khóe mắt Tô Dư treo một hàng lệ, mâu quang sắc lạnh như một lưỡi dao. Nàng im lặng ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía Từ U. Từ U hiểu ý, phất tay cho người ngoài lui ra, chỉ còn chính mình lưu lại ở trong điện.

Tô Dư cúi đầu cười nhẹ một tiếng:" Đa tạ Từ đại nhân."

Hoàng đế cẩn thận quan sát thần sắc của nàng, không hiểu ý của nàng là gì. Thấy nàng không muốn nói, liền khoát tay, cho Từ U cũng lui xuống.

Tô Dư không tiếng động đứng dậy, chỉ chần chừ trong chớp mắt liền quỳ xuống. Hoàng đế kinh ngạc, chưa kịp đưa tay nâng nàng dậy, nàng đã lạnh giọng mở miệng:" Bệ hạ, cầu xin ngài cho thần thiếp được chết thống khoái"

"Ngươi nói cái gì?"_ Hoàng đế kinh sợ.

Tô Dư ngẩng đầu, hàn ý chất đầy trong con ngươi không một chút tình cảm nói:"Bệ hạ, ngài gần đây đối tốt với thần thiếp, vẫn là vì muốn diệt trừ Tô gia…có phải không? Dù thần thiếp không nghe được chuyện trong triều, nhưng phụ thân thiếp lại có thể nghe được chuyện của thiếp, ngài muốn để phụ thân thiếp đặt xuống đề phòng… có phải không?"_ Nàng cười lạnh một tiếng _"Vậy bệ hạ không bằng trực tiếp giết chết thần thiếp đi, rồi giết Tô Triệt, như vậy nhất định có thể làm cho phụ thân thiếp trở mặt, dù sao thì…trên dưới Tô gia cuối cùng cũng phải chết thôi!"

Hoàng đế nghe vậy không ngừng kinh ngạc. Đời trước, hắn quả thực đã chém toàn bộ Tô gia của nàng mà không hề nói cho nàng biết. Chẳng lẽ.. nàng từ trước vẫn luôn có suy đoán này, chỉ là chưa từng biểu lộ qua?

Như vậy vào đời trước…sau khi nàng biết được việc này thì đã có bao nhiêu thống khổ?

Tô Dư không hề hay biết tâm tư của hoàng đế, chỉ thấy thần sắc chấn kinh của hắn nằm ngoài dự liệu của nàng, giống như hắn không ngờ an bài của mình lại bị đoán ra dễ dàng như vậy.

Nàng chưa từng tin hắn, dù có hưởng thụ những ngày hắn đối tốt với mình cũng chưa từng tin hắn. Vì vậy giờ này khắc này khi nàng nói ra lời nói này, đó chính là những gì nàng luôn nghi ngờ, chỉ là nàng chưa từng muốn nghĩ đến mà thôi.

Nhưng mà…trận mộng tối qua…

Hai đoạn ký ức bất đồng hợp thành một chỗ, những chuyện đã xảy ra, những chuyện chưa từng xảy ra, tất cả đều quá rõ ràng, giống như tận mắt chứng kiến. Từ trước nàng đã vốn biết, chỉ cần phụ thân còn sót lại một hơi thở cũng sẽ nhất định đi tranh, hơn nữa qua chuyện xuân dược lần trước cũng đã làm nàng nhận ra, bệnh nóng nảy của phụ thân đã hoàn toàn hết thuốc chữa rồi.

Cho nên cuối cùng cũng sẽ thất bại thôi.

Vì vậy dù nàng kiệt lực bảo vệ Tô gia, nhưng lại không hoàn toàn tự tin về việc này. Nên khi giấc mộng đó xảy ra, nàng không thể không tin đó là sự thật.

Còn nàng…

Nàng sau khi nhận được vô tận sủng ái sẽ lại một lần nữa bị hắn vứt bỏ, giống như hai năm trước. Kỳ thật thời điểm trước khi nàng lấy hắn, nàng đã từ trong mộng mà mơ hồ biết được, nàng sẽ cùng phu quân của mình trở mặt với nhau, cũng chính là vào lúc hắn không chút phòng bị đối tốt với nàng, toàn tâm toàn ý tin nàng như thế này.

Hôm nay, nàng sẽ không phạm sai lầm này một lần nữa.

Trái tim đã tổn thương một lần, niềm tin cũng tổn thương một lần, vậy chi bằng sớm chấm dứt nó.

" Bệ hạ vì trừ Tô gia, mà làm trái ý mình để đối tốt với thần thiếp như vậy, thật sự là ủy khuất rồi."_ Tô Dư không chút nào che dấu sự khinh miệt mỉa mai trong giọng nói_"Kỳ thật bệ hạ đâu cần phải vòng vo như vậy? Tô gia hôm nay cũng đâu còn đáng giá để bệ hạ tốn nhiều công sức như thế… Chẳng lẽ là vì muốn tránh tiếng nhơ sao? Bệ hạ yên tâm, sẽ không đâu, sử quan sẽ chiếu theo tâm tư của bệ hạ mà viết nên sách sử, bệ hạ muốn đem phụ thân thần thiếp nói thành loại gian thần nào đi nữa thì đều sẽ như ý của bệ hạ thôi."

Mà quả thật, phụ thân của nàng vốn cũng không được tính là trung thần.

Hạ Lan Tử Hành không nói lời nào nghe lời chế giễu của nàng, cảm thấy nàng là đang muốn chọc tức hắn. Có thể nói vậy, bởi từng câu từng chữ của nàng đều như đâm vào lòng hắn. Hắn vốn cho rằng trải qua những ngày này, cái nhìn của nàng đối với hắn nói như thế nào cũng đã có chỗ thay đổi, nhưng không ngờ kết quả lại là như vậy.

Cảm giác thật sâu sự thất bại. Tay của Hạ Lan Tử Hành siết chặt thành quyền trong tay áo, giọng nói có chút vô lực:" Thì ra những ngày này…ngươi đều cho rằng trẫm đang lợi dụng ngươi sao? Phân nửa điểm tính nhiệm cũng chưa từng có sao?"

" Bệ hạ, thần thiếp có tài đức gì, khiến bệ hạ có thể vì thần thiếp mà ủy khuất hoàng duệ chứ¿'_ Tô Dư mang theo vài phần ý cười chống lại ánh mắt của hắn _"Cũng có tài đức gì, khiến bệ hạ hết lần này đến lần khác bỏ qua nhiều tội lớn như vậy chứ?"

Chuyện xuân dược cũng tốt, chuyện tối hôm qua nàng đả thương hắn cũng được, chuyện nào cũng đủ để nàng phải chết. Tuy hắn không hề truy cứu, nhưng mỗi lần như vậy nàng ngoài thở phào nhẹ nhõm ra còn có thêm vài phần sinh nghi.

"Tô Triệt hắn…"_ Trong nụ cười của Tô Dư lại tăng thêm chút ít thê ý _" Bệ hạ vốn là muốn bắt hắn làm con tin đúng không? Vậy cần gì phải nói với thần thiếp là vì muốn theo ý của thiếp chứ…"

Nếu không phải như vậy, thì làm sao Tô Triệt trong tương lai có thể bị chém ngang lưng thị chúng được? Chỉ có thể là do…cấm quân Đô Úy phủ tìm lỗi cho hắn thôi.

" Không phải¡‘_ Hoàng đế cuối cùng cũng có chút nóng nảy _" Ngươi tại sao có thể nghĩ như vậy? Nếu ngươi không muốn..trẫm sẽ cho hắn rời khỏi ngay."

" Bệ hạ, Tô Triệt mới 15 tuổi."_ Tô Dư bật cười, thống khổ nói _" Hắn có thể phạm bao nhiêu sai lầm chứ? Bệ hạ nếu muốn phạt…sung quân, lưu đày còn chưa đủ sao…vì cái gì lại ép hắn chết…"

Khi nàng nhìn thấy một màn em trai bị chém ngang lưng thị chúng kia, nhìn thấy cảnh máu tươi văng khắp nơi ngay trước mặt nàng, nàng liền nhịn không được mà nói ra những lời này. Mà hoàng đế nghe vậy liền kinh ngạc nhìn nàng, thấy khuôn mặt của nàng tràn đầy thống khổ giống như Tô Triệt đã bị hắn xử tử vậy.

Nhưng Tô Triệt rõ ràng vẫn còn đang sống rất tốt mà.

" Bệ hạ…thần thiếp dù sao cũng là người đã cùng ngài uống rượu hợp cẩn, ngài tại sao lại có thể hết lần này đến lần khác đem thần thiếp tính kế như vậy…có phải vì thần thiếp mang họ Tô, nên ở trong mắt bệ hạ đó đã là tội không thể tha thứ rồi, phải không?"_ Nàng nhìn hắn cười, giọng nói vô cùng thong thả. Nhưng từng câu từng chữ trong đó lại như đánh vào lòng hắn, khiến hắn không thể giải thích được.

Bởi nàng nói đúng, đời trước, lý do hắn chán ghét nàng, nói cho cùng cũng là vì nàng mang họ Tô. Hắn đối với Tô gia vô cùng chán ghét nên đã quên mất tình cảnh lúc đó của nàng, kỳ thật nàng lúc đó cái gì cũng không biết.

"Trẫm thật sự không muốn động đến Tô Triệt…"_ Hắn khó khăn mở miệng _" Cũng không còn nghĩ đến việc trừ Tô gia của ngươi."

Đó là chuyện đời trước hắn đã làm. Nhưng đời này, chuyện đó không thể trọng yếu bằng chuyện hắn muốn đền bù cho người trước mắt này.

Tô Dư cười lạnh không nói, đối với lời này chẳng nói đúng sai. Chỉ kinh ngạc hắn thật sự có tính nhẫn nại tốt, chính mình đã nói đến mức này, vậy mà hắn còn có thể nhịn được.

Ngụy quân tử, ba chữ này chợt loé lên trong đầu Tô Dư. Ánh mắt đầy vẻ chán ghét, lông mày khẽ cau lại nói 1 câu:" Vậy liền đa tạ bệ hạ."

Nàng nửa điểm cũng không tin.

" A Dự¡‘_Hoàng đế kéo nàng đứng dậy, xoay người ấn nàng ngồi xuống giường, từng câu từng chữ thành khẩn _" Ngươi nghe đây…trẫm không muốn động đến Tô gia của ngươi, lại càng không muốn lợi dụng ngươi. Nếu ngươi không tin…trẫm cam đoan với ngươi, trẫm tuyệt đối sẽ không muốn bất kỳ mạng người nào của Tô gia."

Tô Dư cười đạm bạc, liếc nhìn hắn: "Bệ hạ cho rằng thần thiếp là muốn cầu xin cho Tô gia sao? Không phải đâu. Thần thiếp biết rõ đạo lý "quân muốn thần chết, thần không thể không chết" mà, thần thiếp chỉ

là muốn nói với bệ hạ…thần thiếp đã không còn là Tô Dư năm đó mới gả vào phủ Thái tử nữa, sẽ không để bệ hạ tùy ý đùa giỡn trong lòng bàn tay, rồi để chính mình sau đó phải thương tâm nữa…thay vào đó, thần thiếp cầu xin bệ hạ ngay bây giờ hãy ban cho cái chết."

Lời nói tuyệt tình này, hắn đã từng nghe qua. Nhưng đây lại là lần đầu tiên nàng nói thẳng ra như thế, thậm chí so với lúc trước còn ác hơn rất nhiều.

Hắn tự giễu một hồi. Đối với nỗi thẹn của hắn, nàng tựa hồ luôn có thể nói được làm được – vào đời trước nàng nói muốn sống lâu hơn hắn, nàng quả thực làm được; đời này, nàng nói sẽ không tin hắn dù chỉ nửa câu…

Nàng cũng làm được.

Vào lúc hắn đang vô cùng nóng lòng, thần sắc Tô Dư lại vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm hắn càng thêm luống cuống. Đây không giống với oán hận trong lòng nàng vài ngày trước, lần này hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì, hắn không hiểu vì cài gì mà chỉ sau một lễ trừ tịch, nàng liền trở nên như thế một lần nữa…khiến hắn cảm thấy bao nỗ lực lúc trước đã hoàn toàn uổng phí.

Đây cũng coi như là "nhất báo trả nhất báo" đi. Đời trước, nàng làm chuyện gì trong mắt hắn cũng đều sai trái; đời này, hắn làm chuyện gì thì trong mắt nàng cũng đều sai trái.

"A Dư."_ Hoàng đế cười gượng_"Hôm nay là ngày đại triều mồng một Tết… trẫm không thể đến muộn được. Ngươi ở đây chờ, trẫm đi 1 chút sẽ trở lại nói tiếp với ngươi, được không?"

Tô Dư cười khẽ không nói, hoàng đế liền thở dài một tiếng, truyền cung nhân tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo. Còn mình thì làm như không có việc gì đi ra ngoài, nhưng vừa rời khỏi hắn mới dám thả lỏng, áp chế âm thanh gọi Từ U đến, nghiêm nghị nói:" An bài thêm nhiều người quan sát nàng, nhất định không để cho nàng xảy ra chuyện gì……nếu nàng muốn ra ngoài đi dạo một chút hoặc muốn trở về Khinh Lê cung cũng không cần ngăn cản, chỉ cần…"

Từ U trầm xuống:" Thần đã rõ."

Chỉ cần không để cho nàng nghĩ quẩn trong lòng mà tìm đến cái chết.

Ngày đại triều mồng một Tết, đây là ngày quần thần triều hạ (***), chỉ cần là quan ngũ phẩm trở lên thì ngày này đều sẽ vào triều yết kiến. Chuẩn bị đi Huy Thịnh điện, nhưng trong lòng Hạ Lan Tử Hành khó có được nửa điểm vui sướng. Chưa ngồi vào bộ liễn, hắn đã thầm nghĩ chính mình cũng nên đi một chút, có thể sẽ có thời gian suy nghĩ thêm về chuyện đột nhiên phát sinh hôm nay. Trong lòng đều là từng lời nói của Tô Dư, từng cái nhíu mày từng nụ cười của nàng. Tuy hắn không biết nguyên nhân nàng đột nhiên trở mặt với mình, nhưng hắn biết vô luận là gì đi nữa thì cũng đều là do hắn tự làm tự chịu.

" Người đâu."_ Hoàng đế bỗng dừng chân, suy nghĩ một lát, chậm rãi nói _"Thỉnh Tô Tiệp Dư đến."

Hoạn quan hơi khựng lại, tuy không hiểu lắm nhưng vẫn tuân chỉ làm theo. Vái một cái, đi trở về Thành Thư điện.

Hắn không yên tâm được, Tô Dư nói ra lời nói quyết tuyệt như vậy, giống như có vài phần ý tứ "thà để ngọc vỡ, chứ không để ngói lành". Hơn nữa nàng lúc này lại bị giấc mộng làm cho kinh hãi khiến tâm tư có vài phần bất ổn, nên không thể để cho nàng vì phiền não mà làm ra chuyện gì điên rồ được.

Tim đập một cách kỳ quái, lúc nhanh lúc chậm khiến hắn không biết phải làm thế nào. Trong lòng nhanh chóng xuất hiện một hồi kinh ý – dường như chính mình chưa từng lo lắng bao giờ, vậy mà lúc này lại lo lắng nên làm thế nào mới không phạm phải sai lầm. Đời trước, hắn sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng trải qua cảm giác này. Đây không chỉ đơn thuần là sợ nàng chết đi, mà hắn còn cảm giác được sự khẩn trương của mình, cùng với cảm giác vô lực phía sau sự khẩn trương đó.

Cho dù là do hắn muốn tập trung đền bù tổn thất cho nàng đi nữa, thì khẩn trương như vậy cũng quá mãnh liệt rồi, mãnh liệt đến mức làm loạn tâm trí hắn.

Cười một tiếng. Hắn thầm nghĩ cuộc sống sau khi trọng sinh thật có ý tứ, hắn xem không hiểu tâm tư của nàng, không hiểu được biến hóa của nàng cũng còn thôi, dù sao thì lúc trước hắn cũng chưa từng thử tìm hiểu nàng. Nhưng hôm nay…hắn ngay cả tâm tư của chính mình cũng cảm thấy kỳ quái.

"Bệ hạ thánh an."_ Một âm thanh trầm tĩnh vang lên, Hạ Lan Tử Hành quay đầu lại, đưa tay về phía nàng:" Cùng trẫm đi đến Huy Thịnh điện."

Thân hình Tô Dư liền run lên, cúi đầu nói:"Bệ hạ gặp triều thần, thần thiếp.."

" Trẫm không có thương lượng với ngươi."_ Hoàng đế lông mày chau lại, nắm lấy tay nàng, không nói lời nào đi về hướng Huy Thịnh điện.

(*) Hổ khẩu: khe giữa ngón cái và ngón trỏ.

(**) Giờ Dần: Từ 3h - 5h sáng.

(***) Triều hạ: Vào chầu và chúc mừng.

#Thông báo: Từ bây giờ cứ hai ngày mình mới đăng một chap nha tại mình edit chậm lắm mong các bạn thông cảm. ^^

#Đồng thời nhớ vote cho mình nha

35. Chương 34: Triều Hội

Tô Dư bị hành động của hắn làm cho tối tăm đầu óc, trong lòng biết thân phận của mình không thể dự ngày đại triều mồng một Tết được. Nhưng lại lười nhiều lời, hơn nữa nàng cũng hơi có chút ý tứ vò đã mẻ lại sứt (*). Mãi cho đến cửa đại điện, hoàng đế mới buông lỏng tay của nàng, lạnh nhạt phân phó cung nhân một câu "Hầu hạ Tiệp Dư đi thiên điện nghỉ ngơi" rồi không nói gì nữa.

(*) Vò đã mẻ lại sứt: đã làm hỏng chuyện rồi thì cứ mặc kệ nó đi.

… Gọi nàng đến đây chỉ để nàng đợi ở thiên điện? Tô Dư trong lòng cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không đặt câu hỏi, không nói lời nào khẽ chào, rồi theo cung nhân rời đi.

Khi hoàng đế bước vào đại điện, thanh âm hành lễ của các đại thần vang dội bốn phương. Tô Dư ở bên điện cũng cảm thấy rung động theo, cố kiềm chế hiếu kỳ không đi chính điện nhìn thử.

Trời mới biết trong điện Huy Thịnh ngày đó đến tột cùng là cái tình cảnh gì.

Các triều thần gần trắc điện đã mơ hồ thấy được ở bên trong có một cung phi, nhưng rốt cuộc do chức quan thấp mà không dám hỏi nhiều; còn các đại thần dám can gián thì lại cách trắc điện quá xa, căn bản không biết ở trong đó có một phi tần hậu cung.

Khi triều hạ được tiến hành như thường lệ, thì hoàng đế đột nhiên khẽ nâng cằm, ánh mắt nhìn về phía xa, ẩn hiện ý cười trong đó.

Đại thần đang bẩm báo thấy hắn như vậy liền hơi ngẩn ra, nhưng rồi lại tiếp tục cúi đầu bẩm.

Hạ Lan Tử Hành nhìn về phía hai cung nhân đang yên lặng xuất nhập trắc điện: Đây hẳn là đang dâng thiện rồi, như vậy xem ra nàng không có việc gì.

Tô Dư đang thẫn thờ ở trắc điện. Cho nàng đến trắc điện của Huy Thịnh điện ngồi cũng còn thôi, nhưng như thế nào lại xem như đây là tẩm điện của chính mình mà trình đồ ăn sáng lên chứ…

Nhíu mày gọi cung nga lại, lạnh giọng hỏi nàng:" Bệ hạ rốt cuộc có ý gì?"

Cung nga kia vững vàng khẽ nói:" Nô tỳ chỉ phụng chỉ làm việc, không dám tùy tiện phỏng đoán thánh ý."

Cả bàn món ngon bày ra trước mắt, nhưng Tô Dư nửa miếng cũng ăn không trôi. Không chỉ vì không hiểu ý hắn, mà còn bởi vì tối hôm qua xảy ra quá nhiều chuyện, khiến nàng cảm thấy mệt mỏi không thôi, hoàn toàn không có khẩu vị gì cả.

Dù chỉ ăn một chút cháo trắng cũng nuốt không trôi, nhưng khi Tô Dư nhìn thấy triều hội ở bên ngoài, liền cảm thấy nếu cứ sai cung nhân đi đi lại lại như vậy cũng không thích hợp, nên tạm thời chưa kêu triệt thiện.

Ngồi ở trên chiếu suy nghĩ chuyện buổi sáng, trong lòng càng cảm thấy không nắm chắc được. Theo lý thì những lời sáng hôm nay nàng nói đã có chút quá phận, tuy là lúc đó nàng cũng không biết sẽ có hậu quả như thế nào – bởi vì lúc đó nàng cũng không có cơ hội nói thêm, nhưng bất luận thế nào thì cũng không nên là kết quả như thế này.

Hoàng đế vậy mà lại dễ dàng tha thứ cho nàng cũng quá bất ngờ rồi.

Cúi đầu suy nghĩ, nàng lờ mờ nhớ ra tối hôm qua lúc mình cắn hắn, do quá hoảng sợ nên lúc đó nàng đã dùng toàn bộ khí lực, cắn đến mức trong miệng đầy mùi máu tanh.

Vậy mà cũng có thể nhẫn sao?

Đang lúc tự định giá, Tô Dư bỗng nghe ở trong chính điện xuất hiện một tiếng kinh sợ, có một vị triều thần thấp giọng hỏi:“Bệ hạ…tay của ngài?”

Ngẩn ra trong chốc lát, Tô Dư liền dời bước về phía cửa điện, cẩn thận nhìn vào trong.

Tay Hạ Lan Tử Hành vừa mới cầm tấu chương lên liền khựng lại, liếc mắt về phía cánh tay đang băng bó, cười nhẹ một tiếng:” Tối hôm qua không cẩn thận nên bị thương, Sở đại nhân không cần để ý.”

Nhìn thấy ánh mắt âm trầm tràn đầy nghi vấn của Sở Bật, hoàng đế liền biết hôm nay tâm tình của hắn nhất định không vui. Đêm 30, Sở thị vừa bị giảm vị phần lại vừa bị cấm túc, trong lòng người làm cha như hắn cũng khó tránh khỏi có chút tư vị. Nhưng hắn cũng không chủ động nói gì, tiếp tục nghe Sở Bật nói về tấu chương vừa được trình lên. Cũng chỉ là bẩm tấu về những sự vụ một năm qua của Binh bộ thôi, hắn vốn cũng biết không sai biệt lắm. Huống hồ…đời trước hắn cũng đã nghe qua một lần.

Qua loa đọc xong, cười khen một câu không sai. Thì đã thấy Sở Bật cùng Đậu Khoan đang trao đổi ánh mắt với nhau, trong chớp mắt ai cũng không nói lời nào, rồi lại lén nhìn nhau lần nữa.

Hoàng đế nhìn nhạt bọn họ, hơi trầm xuống, nói:” Hai vị đại nhân, có gì cần nói, cứ nói thẳng đi.”

Đậu Khoan nghẹn lời, sáng sớm hắn đã nghe nói, vào đêm 30, hoàng đế không có ở lại Trường Thu cung. Nếu như Đậu Oản là hoàng hậu, hắn đã có thể danh chính ngôn thuận mà cử hặc (*), nhưng Đậu Oản tạm thời vẫn chưa là hoàng hậu. Nên dù hắn không cam lòng cũng chỉ có thể không cam lòng thôi, bởi nói lời này ra thì chẳng khác nào tự đòi mất mặt.

(*) Cử hặc: Nêu ra tội trạng

Suy nghĩ một chút, Đậu Khoan quyết định tránh không đề cập đến Đậu Oản, vái chào rồi bẩm:"Bệ hạ, thần nghe nói bệ hạ vào đêm Trừ tịch đã cho đòi Tô Tiệp Dư thị giá…"

Hắn đã tận lực điều chỉnh ngôn từ, mỗi một câu nói đều cẩn thận cân nhắc. Nhưng hoàng đế căn bản không cho hắn cơ hội nói nhiều, hơi rùng mình, lạnh nhạt nói với hắn:" Đậu đại nhân, chuyện hậu cung của trẫm, không nhọc đại nhân quan tâm."

Một chút mặt mũi cũng không cho hắn. Mà quả thật, vào lúc vô hậu này, hoàng đế cho gọi phi tần nào chẳng giống nhau? Triều thần xác thực cũng không nên nhiều lời về việc này, nên Đậu Khoan liền im lặng một hồi, rồi mới trầm ổn nói tiếp:"Thần không dám vọng nghị chuyện hậu cung, chỉ là…Tô thị vốn là chính thê của bệ hạ, hôm nay bị biếm làm thiếp chính là đồng dạng với việc bị phế truất. Nên vào ngày hội thế này, bệ hạ lại cùng một người bị phế…"

" Đậu đại nhân."_ Giọng nói của hoàng đế trở nên sắc lạnh _" Thê cũng tốt, thiếp cũng được, đó là người trong hậu cung của trẫm, không nhọc đại nhân quan tâm."

Đậu Khoan cảm thấy như có một trận khí lạnh đang tràn xuống từ phía trên, bỗng nghe được hoàng đế nói tiếp:" Còn nữa, đại nhân cũng biết Tô Dư vốn là chính thê của trẫm. Hơn nữa chuyện lúc trước đại khái là đã oan uổng nàng, nàng đã phải chịu ủy khuất hơn 2 năm, vậy chuyện trẫm ở cùng nàng vào đêm Trừ tịch thì có làm sao?"

"Kia…"_ Đậu Khoan suy nghĩ một chút, cuối cùng hỏi thẳng hắn _" Vậy nếu chuyện năm xưa thật sự có oan tình trong đó, bệ hạ sẽ phong Tô thị làm hoàng hậu sao?"

Ngày đại triều mồng một Tết lại nghị luận chuyện hậu cung trước mặt văn võ bá quan đã là không ổn, vậy mà hắn còn dám trực tiếp nhắc đến chuyện lập hậu, sắc mặt hoàng đế vì vậy liền trở nên lạnh lùng, cũng không trả lời ngay với hắn, chỉ cười hỏi lại:" Có gì không thể à?"

" Bệ hạ không thể…"_ Đậu Khoan bỗng nhiên quỳ xuống, thanh âm bẩm báo có chút run sợ _" Thần biết không nên can thiệp vào chuyện nhà của bệ hạ, nhưng..Cận Nghiêng sắp khởi binh, bệ hạ nếu như lập Tô Dư làm hoàng hậu, chẳng phải…"

" Cận Nghiêng khởi binh¿'_ Người đặt câu hỏi này cũng không phải là hoàng đế, mà là một vị đại thần khác. Trong điện một hồi xôn xao, Hạ Lan Tử Hành thần sắc cứng lại, nghe Đậu Khoan tiếp tục nói _" Thần vốn định chờ sang năm mới nhắc đến chuyện này……..nhưng bệ hạ đã có ý lập hậu, thần liền không dám trì hoãn nữa……. thiên hạ đều biết Tiệp Dư Tô thị chính là ngoại tôn nữ của Hoắc tướng quân, mà Hoắc tướng quân phu nhân, tức ngoại tổ mẫu Đóa Kỳ của Tô thị chính là Cận Nghiêng công chúa. Hai

nước giao chiến, bệ hạ há có thể để hậu nhân của địch quốc lên làm hoàng hậu…nếu như lập nàng làm hậu, chỉ sợ thiên hạ sẽ không phục, mà chiến sĩ ở nơi tiền tuyến cũng sinh ra oán hận."

Cận Nghiêng, đã mấy chục năm rồi chưa cùng Đại Yến động binh đao. Ước chừng là từ khi Đóa Kỳ công chúa gả cho Hoắc tướng quân thì liền hòa bình đến giờ, bởi Hoắc tướng quân đã giúp phụ thân của Đóa Kỳ công chúa dẹp nội loạn trong tộc, nên từ đó liền không còn tiếp tục chiến tranh nữa.

Nhưng hôm nay…

Ngược lại cũng không có gì gấp gáp. Binh tới tướng đỡ, mà chuyện lập Tô Dư làm hậu, hắn cũng biết không thể gấp được.

Các triều thần thần sắc khác nhau, nghĩ hoàng đế đối với chuyện chiến sự này cũng phải có lại chút phản ứng, nhưng hoàng đế lại không nói gì, thậm chí còn không sắp xếp an bài ngay, nên chuyện chiến sự cùng lập hậu này vì thế mà cũng không đề cập tới nữa, cuối cùng là nói sang chuyện khác.

Nếu không tính đến vài việc nhỏ xen vào, thì ngày đại triều mồng một Tết này cũng coi như tiến hành thuận lợi. Vừa diễn ra long trọng, lại vừa biểu lộ vài phần quốc uy trong đó.

Bãi triều, Tô Dư ở trong điện nhìn thấy hoàng đế rời đi từ cửa chính cũng không dám đi theo, dù sao thì trong điện vẫn còn một đám triều thần ở đó.

Không lẽ bởi vì chiến tranh nổi lên mà trong lòng phiền loạn nên đã quên mất chính mình còn đang ở đây đấy chứ?

Trong lòng Tô Dư hơi đánh trống (**), cũng không phải là nàng không thể tự mình hồi cung, nhưng nàng chỉ là một phi tần, nếu để cho người trong triều nhìn thấy sẽ khó tránh khỏi phiền toái.

(**) Đánh trống: Hoảng hốt

Nàng đành yên lặng quay về điện chờ, đợi đến khi tất cả triều thần tản đi, trong chính điện không còn một tiếng động, nàng lúc này mới dám ra ngoài nhìn thử, rồi lặng lẽ bước ra khỏi cửa trắc điện.

Nhưng vừa đi ra liền đụng phải hoàng đế.

Tô Dư vừa ngẩng đầu nhìn, liền lập tức phúc thân:" Bệ hạ thánh an."

" Miễn."_ Hoàng đế liền đỡ nàng dậy, vừa đi vào trong vừa cười nói _" Làm gì mà rón ra rón rén, cứ như

ăn trộm vậy."

"…"_ Tô Dư im lặng theo sau hắn, thấy hắn vừa dừng lại cũng lập tức ngừng theo. Hoàng đế nhìn thấy một bàn thức ăn liền quay đầu lại nhìn nàng:" Không động sao?"

"…"_ Tô Dư im lặng một hồi, cuối cùng thấp giọng đáp _" Có dùng một chút…"

Rồi không nói thêm lời nào nữa.

Hoàng đế cũng không nói gì thêm, sai cung nhân triệt thiện, rồi ngồi xuống cùng nàng. Nhàn nhã hỏi một câu:" Vừa rồi những gì Đậu Khoan nói, ngươi nghe được không?"

Tô Dư cúi đầu:"Được."

Hoàng đế liền nheo mắt nhìn nàng:" Ngươi thấy thế nào?"

" Thần thiếp cảm thấy Đậu đại nhân nói có lý:"_ Khẩu khí vô cùng thản nhiên. Hoàng đế lại nheo mắt nhìn nàng lần nữa, cười khẽ một tiếng:" Không cần phải khiến chính mình không thoải mái, trẫm nghe được."

" Thần thiếp không phải cố ý tìm không thoải mái cho mình."_ Tô Dư ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy hàm ý lại vô cùng rõ ràng_"Hai nước giao tranh, thỉnh bệ hạ lấy đại cục làm trọng."

" Đây không phải là chuyện ngươi nên lo lắng."_ Hoàng đế cười một tiếng, bỗng có một cung nhân vội vàng vào bẩm, hắn liền nói một tiếng _" Truyền đi."

Đây không phải là lần đầu khi Thẩm Diệp gặp hoàng đế đụng phải vị Tô Tiệp Dư này, thần sắc hắn bất động vái chào:" Bệ hạ thánh an."

" Ngồi đi."_ Hoàng đế bộ dạng tùy ý, đợi đến khi Thẩm Diệp ngồi xuống liền nói với hắn _" Thượng triều vừa rồi, Tả tướng nói đến chuyện Cận Nghiêng khởi binh…"

" Bệ hạ."_ Thanh âm cứng ngắc của Thẩm Diệp vang lên, hắn liếc nhanh sang Tô Dư rồi không nói gì thêm. Ý nghĩa không cần nói cũng biết, phi tần hậu cung còn đang ở đây, sao có thể nói chuyện triều chính được?

Hoàng đế cũng liếc nhanh sang Tô Dư, nhưng chỉ cười nói:" Chuyện này cũng có nhiều điểm quan hệ đến Tô Tiệp Dư, không cần phải tránh. Thẩm Diệp, trẫm muốn ngươi lập tức dẫn người đến biên cảnh lén điều tra việc này."

Thẩm Diệp ngẩn ra:" Ý của bệ hạ là?"

Hoàng đế sắc mặt trầm xuống, tự định giá xem nên giải thích thế nào. Chốc lát sau hắn mới nói:" Ngươi hãy đến đó tra. Những vị tướng trú ở biên cương cùng với quân doanh của họ một cái cũng không tha; quân đội hai bên gần đây đã điều động những gì cũng phải tra rõ. Còn có…"_ Hoàng đế suy nghĩ trong chớp mắt, chậm rãi nói _" Tất cả những người trong quân đội có quan hệ với Đậu gia, Sở gia – hôn duyên cũng tốt, lui tới mật thiết cũng được, lần lượt điều tra rõ ràng rồi bẩm với trẫm."

Tuy việc này liên lụy đến nhiều người nhưng cũng không khó để tra. Nhãn tuyến hoàng đế thả ở các nơi này cũng không thiếu, trong đó đa số là người của cấm quân Đô Úy phủ hắn, nên muốn tra những người có quan hệ mật thiết với các đại thế gia tuyệt không phải là việc khó. Chỉ là bố trí lần này của hoàng đế vẫn làm cho Thẩm Diệp toát một thân mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy nếu đây không phải là đại sự, thì hoàng đế cũng không nên động lớn như vậy. Chần chừ chốc lát, cuối cùng Thẩm Diệp chắp tay nói:"Bệ hạ, thần cả gan…"

" Cái gì cũng đừng hỏi."_ Hoàng đế cắt đứt lời hắn, giọng nói đầy lãnh khí _" Ngươi cứ đi thăm dò đi. Trẫm có thể nói trước cho ngươi biết, ngươi nhất định sẽ tra ra được một chút chuyện. Mặt khác.. "_ Hoàng đế vừa nói vừa ngó sang Tô Dư _" Mang Tô Triệt đi cùng, cho hắn làm chút ít chuyện, cấm quân Đô Úy phủ cũng không nuôi người rãnh rỗi."

Đây là muốn chứng minh với nàng Tô Triệt không chỉ là con tin sao? Tô Dư khẽ run, cúi người không nói, đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc không thôi đối với các bố trí khác của hoàng đế.

Thẩm Diệp vừa lĩnh mệnh cáo lui, Hạ Lan Tử Hành liền nhịn không được cười lạnh một tiếng. Cận Nghiêng khởi binh……vào lúc hắn tại vị, Cận Nghiêng quả thật đã động binh với Đại Yến.

Nhưng, không phải là vào năm Kiến Dương thứ ba này.

36. Chương 35: Bố Trí

Nhìn ra sự tàn ác trong mắt hoàng đế, Tô Dư chỉ làm như không thấy, bàn tay trắng nõn cầm lấy ấm trà tự rót cho mình một ly, hoàn toàn không có ý tứ rót cho hoàng đế.

Hoàng đế liếc nàng một cái, cười lắc đầu, tự rót cho mình một chén, vừa uống vừa nói:" Chuyện tối hôm qua, ngươi không chịu nói trẫm cũng không hỏi nhiều. Nhưng dù sao ngươi cũng phải cho trẫm biết, rốt cuộc trẫm lại làm sai chuyện gì, chọc cho ngươi mất hứng như vậy?"

Tô Dư để cốc trà xuống, trầm mặc trong giây lát, cuối cùng mỉm cười một cái:" Không có gì. Bất quá là do thần thiếp vô phúc, không kham (*) nổi ưu ái của bệ hạ. Hơn nữa giai lệ (**) hậu cung nhiều như vậy, so với thần thiếp còn muốn thông minh, xinh đẹp hơn gấp trăm lần, bệ hạ cần gì phải để ý tới thần thiếp chứ."

(*) Kham: Chịu đựng

(**) Giai lệ: Người đẹp

Tô Dư cảm thấy, hoàng đế sủng ái ai cũng tốt, chỉ cần đừng đến trêu chọc nàng là được. Dù sao phụ thân và em trai của nàng cuối cùng cũng phải chết, nàng cuối cùng cũng phải chết, vậy thì nàng muốn được chết thống khoái một chút, còn hơn là được hắn nâng niu trong lòng bàn tay rồi chết một cách thống khổ.

Hoàng đế lẳng lặng nhìn nàng, khắp nơi đều yên tĩnh. Tô Dư bộ dạng không có việc gì tiếp tục thưởng thức trà, bình tĩnh chờ cơn giận trong dự liệu.

An tịch thật lâu, cuối cùng hoàng đế cười khẽ một tiếng, nói:" Ngươi muốn giết người, ít nhất cũng phải cho người đó biết lý do chứ."

Tô Dư kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hoàng đế, thấy trong mắt hắn tuy tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng lúc nhìn nàng lại tràn ngập ý cười.

Thật sự không trách tội sao?

Tô Dư nhíu mày:" Bệ hạ cớ gì lại nói lời này?"

" Ý của trẫm là…"_ Hoàng đế do dự trong chớp mắt _" Ngươi nếu như muốn mạng của trẫm, ít nhất cũng phải cho trẫm biết lý do mình chết chứ. Cứ tức giận không lý do thế này, ít nhất cũng phải cho trẫm một cái nguyên nhân."

Cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng, nhưng Tô Dư lại không có lời nào để nói. Kỳ thật cũng không thể nói là nàng giận hắn được, nàng chỉ là muốn tránh thương tâm sau này thôi. Nhưng nàng không thể nói cho hắn biết, chẳng lẽ nàng nói với hắn đó là do nàng nằm mộng, hơn nữa những giấc mộng đó trước giờ luôn chuẩn xác sao…

Trầm ngâm chốc lát, Tô Dư mấp máy môi, chậm rãi nói:" Không có nguyên nhân gì hết. Bệ hạ cứ coi như thần thiếp là kẻ không biết tốt xấu đi."_ Nàng giơ mi _" Vì không biết tốt xấu nên mỗi khi bệ hạ làm cái gì thần thiếp cũng cảm thấy bệ hạ muốn tính kế thần thiếp, thần thiếp căn bản không chịu tin bệ hạ."

Trong giọng nói mang theo một chút lãnh khí, đây không phải là nàng muốn hắn "cứ coi như", mà là muốn cho hắn biết sự thật. Dù bây giờ hắn có làm gì, nàng cũng vẫn cho là hắn đang tính kế. Vô luận hắn đối tốt với nàng thế nào, thì kết cuộc cũng sẽ mãi như vậy.

Hạ Lan Tử Hành cười nhẹ một tiếng:" Rất tốt, nhưng nếu trẫm không tin thì sao?"

"…"_ Tô Dư im lặng một chút, cuối cùng nhẹ nhàng nói _" Vậy…thần thiếp cho bệ hạ 1 cái lý do có thể tin

được nhé?"

Giọng điệu của nàng chứa chút ý thương lượng trong đó. Nhìn nàng bình tĩnh như vậy, Hạ Lan Tử Hành đột nhiên có chút khẩn trương, không biết nàng muốn đưa ra loại lý do nào. Hít sau một hơi bình ổn lại tâm tình, hắn nói:" Ngươi nói đi."

" Bởi vì bệ hạ ngài không đáng để thần thiếp tín nhiệm."_ Tô Dư cố gắng kìm chế sợ hãi không ngừng nảy sinh trong lòng. Nàng biết rõ mình đang nói cái gì, câu nói này cùng với rất nhiều lời cố chọc giận hắn trước đó đều là đại bất kính. Người trước mắt này là cửu ngủ chí tôn, là đương kim thiên tử, vậy mà nàng…nói hắn không đáng để tín nhiệm.

Hạ Lan Tử Hành trầm xuống, ngón tay gõ vào chỗ vết thương được băng bó, cười lớn hỏi nàng:" Vì sao?"

" Bệ hạ còn hỏi thần thiếp vì sao¿'_ Tô Dư khẽ cười đầy khinh miệt _" Hai năm trước, thần thiếp bị bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu vũ nhục, bệ hạ cho là nói quên là có thể quên sao? Năm đó thần thiếp cực kỳ tin bệ hạ, chính bệ hạ đã làm cho thần thiếp cực kỳ thất vọng."

Ý cười của Tô Dư vẫn không hề suy giảm. Hạ Lan Tử Hành nghe vậy liền không nói lời nào, tuy từ trước hắn đã biết Tô Dư oán hắn, cũng đã từng vô tình nghe Tô Dư nói sẽ không tín nhiệm hắn nữa, nhưng hôm nay thật sự là lần đầu tiên Tô Dư ở trước mặt hắn thẳng thắn bộc lộ hận ý của nàng.

Cứ mạc danh kỳ diệu như vậy mà việc nàng trở mặt không giải thích, đã chuyển thành lỗi của hắn.

Trầm mặc một chút, Hạ Lan Tử Hành nhẹ "A" một tiếng, nói:" Cho nên vài ngày trước…ngươi đổi tính…đều là giả sao?"

Nói đến mức này, hắn đương nhiên đã biết đáp án. Nhưng hắn vẫn mang giọng điệu đầy nghi vấn hỏi nàng, chỉ thấy Tô Dư cười lạnh gật đầu:" Đúng, lúc ấy là do thần thiếp động phải tâm tư không nên động, muốn mượn sủng ái của bệ hạ rửa sạch sỉ nhục trước kia. Chương Nhạc Phu Nhân cũng tốt, Giai Du Phu Nhân cũng được, thần thiếp đều vô cùng hận họ."_ Ngừng lại một chút, nàng bồi thêm một câu _" Còn có bệ hạ ngài nữa."

Tiếp đó là một khoảng trầm mặc thật lâu, giống như mọi thứ xung đột quanh đều ngưng trệ. Hạ Lan Tử Hành tất nhiên là nghe ra được nàng đang muốn tìm cái chết – nếu là đời trước, nàng nói ra những lời này chắc chắn sẽ chuốc lấy phiền toái; nhưng đời này, dù người khác nói ra những lời này cũng chưa chắc sẽ bị phiền toái.

Nên đời này dù nàng hết lần này đến lần khác ngồi ở trước mặt hắn nói những lời như vậy, hắn nửa điểm phát hỏa cũng không có.

" Vậy nếu trẫm chết thì sao?"_ Hoàng đế đột nhiên mở miệng.

Tô Dư ngẩn ra, nhất thời cho là mình nghe nhầm. Nhưng hoàng đế lại bình tĩnh chống lại ánh mắt của nàng, thanh âm tăng thêm chút lực hỏi nàng một lần nữa:" Nếu trẫm chết thì sao?"

Lúc hồn lìa khỏi xác, hắn đã từng kinh ngạc nhìn thấy Tô Dư thương tâm. Về tình về lý, cả hậu cung này người không nên thương tâm nhất chính là nàng. Một người trượng phu tuyệt đối không bao giờ đối tốt với nàng chết đi, với nàng mà nói chỉ có thể là chuyện tốt. Bởi mặc dù hắn không đối tốt với nàng, nhưng vào thời điểm đó nàng đang giữ chức Quý Tần, nên chỉ cần hắn chết đi nàng nhất định sẽ được phong làm Thái phi.

Đối với nàng đó phải là việc tốt mới đúng.

Nhưng nàng lại vô cùng thương tâm, thậm chí còn đi theo hắn.

Hạ Lan Tử Hành không thể hiểu được phần tình cảm này của nàng, nhưng hắn biết, phần tình cảm này không thể đột nhiên xuất hiện sau khi hắn chết được, chỉ có thể là đã có từ trước mà thôi.

" Nếu trẫm chết thì sao¿'_ Hắn ngưng mắt nhìn nàng, mang theo vài phần tự định giá hỏi lại lần nữa, còn bồi thêm một câu _" Ngươi sẽ thương tâm chứ?"

" Ta…"_ Tô Dư kinh sợ. Cảm thấy kinh hãi trước câu hỏi này của hoàng đế, đồng thời cũng có chút kinh hãi khi phát hiện trong lòng mình không hề có đáp án cho câu hỏi này.

" Giả như vậy…ngươi bây giờ có thể đừng tránh trẫm được không¿'_ Mang một chút khẩu khí dò hỏi, giọng nói hoàng đế tràn đầy bất đắc dĩ, mỉm cười một cái_"Trẫm thật sự chỉ muốn.. đối tốt với ngươi."

Cho nên không cần phải tránh, hắn thật sự không biết đời này mình sẽ sống được bao lâu, có thể sống bình thường như thời trẻ ở đời trước hay không. Nếu như không, hắn thật sự không còn nhiều thời gian để đền bù cho nàng nữa.

Thần sắc Tô Dư nhất thời khó phân biệt. Gần đây nàng có chút cảm giác kỳ quái, tỷ như…thời điểm tâm tình của nàng tốt, tâm tình của hoàng đế sẽ tốt hơn nàng; bây giờ lại càng… nàng phản ứng khác thường, hoàng đế so với nàng càng phản ứng khác thường hơn.

Có hoàng đế nào đang sống yên bình bỗng hỏi tần phi của mình nếu như mình chết thì làm thế nào không? Hắn rõ ràng vừa mới lên ngôi không lâu mà…

Cuộc nói chuyện trong Huy Thịnh điện này cũng không thể nói là tan rã trong không vui nhưng cũng không thể nói là khoái trái được, Tô Dư buồn bã trở về cung của mình, qua nửa canh giờ sau thì Chiết Chi về tới, cho lui hết cung nhân rồi hơi lo lắng hỏi nàng:" Nương nương làm sao vậy? Vừa rồi bệ hạ nói với nô tỳ…nói nương nương ngài…"

Nàng không ngừng do dự nhìn Tô Dư, Tô Dư liền cười lạnh hỏi nàng:“Nói với ngươi? Hắn nói gì với ngươi?”

” Ước chừng là…muốn nô tỳ khuyên nhủ nương nương.“_ Chiết Chi cắn cắn môi, cúi đầu nói _” Nô tỳ xem bộ dáng của bệ hạ…là thật sự lo lắng.”

Tô Dư không nói gì, chốc lát sau liền thở dài:” Kệ đi, ngươi cũng không cần khuyên. Ta đáng lẽ từ lúc mới bắt đầu không nên động đến ý nghĩ tranh sủng này – hôm nay ta động tâm tư này, phụ thân cũng sẽ động tâm tư; nhưng ta có thể thua được, Tô gia thì không thể.”

Từ chối dứt khoát như vậy, Chiết Chi chỉ đành “Dạ” một câu đáp ứng, rồi khom ngươi cáo lui.

Kết thúc tháng giêng, ngày tuyển tú càng ngày càng gần. Đại Yến ba năm mới tổ chức một lần, lần này chính là lần đầu tiên của năm Kiến Dương, cũng là lần đầu tiên Hạ Lan Tử Hành tuyển chọn phi tử.

Thời điểm danh sách cùng những bức họa được mang vào Thành Thư điện, hoàng đế đang buồn bực xem mật báo cấm quân Đô Úy phủ gửi về, Từ U phải bẩm đến hai lần ” Bệ hạ, danh sách tuyển tú đã được mang đến“, hoàng đế mới trả lời hắn một câu ”Đặt đi.”

Mắt thấy hoàng đế tạm thời không có ý xem xét, Từ U liền phất tay cho người của Thượng Nghi cục lui ra. Hoàng đế vẫn tiếp tục suy tư nhìn mật báo, chốc lát, lấy bút khoanh tròn vài cái tên, hạ chỉ “Nhanh chóng triệu về Cẩm Đô”. Đặt bút xuống, hoàng đế trả mật báo lại cho người vừa trình lên, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên nhìn, liền không nhịn được nở 1 nụ cười: “Tô Triệt? Ngược lại không có chú ý ngươi đang ở đây.”

Tô Triệt một hồi oán thầm, từ lúc vào điện hắn liền cảm giác hoàng đế trong lòng không ổn, hên mà lúc xem mật báo, vẻ mặt mới từ từ nghiêm túc lại, hắn thấy vậy cũng không nói gì thêm.

Lại không ngờ bản thân đứng chờ bên cạnh cả nửa ngày, hoàng đế lúc này mới ý thức được bên cạnh mình có người.

Tô Triệt nghiêm nghị nói:” Dạ” rồi hành lễ cáo lui, hoàng đế lúc này mới nhớ đến vừa rồi hình như Từ U có nói gì đó, vừa liếc mắt nhìn liền thấy một chồng sách thật dầy cùng một rương chứa đầy những bức họa thì không nhịn được nhíu mày:” Đây là cái gì?”

” Đây là danh sách những người tham gia tuyển tú cùng với bức họa của họ.“_ Từ U cung kính trả lời. Hoàng đế sắc mặt trầm xuống, đưa tay lấy một quyển tấu chương trước mặt, hoàn toàn không có ý tứ muốn xem, thuận miệng nói một câu:”Đi nói với Lễ bộ, không chọn.”

… Hả?

Các cung nhân trong điện đều cả kinh, đến cả Tô Triệt sắp bước ra khỏi cửa điện cũng không tránh khỏi sửng sốt. Từ U lắp bắp:" Bệ hạ…ngài…"

Hoàng đế suy nghĩ một chút, thản nhiên nói:" Đối đầu với kẻ địch mạnh, làm sao có tâm tư chọn phi được."

Đây rõ ràng là tìm cớ mà…

Từ U thật sự muốn trừng hoàng đế một cái. Cho dù là ai cũng biết tuy lần này khó tránh khỏi việc động binh đao với Cận Nghiêng, nhưng đây cũng không thể nói là việc lớn được, ước chừng cũng không cần tốn quá nhiều sức lực là có thể bình loạn cuộc chiến này rồi.

Đánh giá thần sắc của hoàng đế, Từ U bình tĩnh nói một câu:" Bệ hạ, vậy thì sau khi chiến thắng, ngài cũng phải chọn thôi…Ngài không phải là vì……"_ Lúc ánh mắt quét qua Tô Triệt đang đứng cách đó không xa, lời nói của hắn liền dừng lại, cố nén âm thanh nói _" Vì vị kia.."

Nghe vào thì thật hoang đường, nhưng hắn nhất thời không tìm ra được lý do khác. Không ngờ hoàng đế nghe vậy liền thở dài, không nói gì cả.

Tô Triệt lấy lại tinh thần, tiếp tục đi ra ngoài. Từ U lúc này mới khuyên nhủ:" Bệ hạ, cho dù trong tâm khảm (***) của ngài là Tiệp Dư nương nương, cũng không thể phá vỡ quy củ được. Lùi việc tuyển tú cũng còn thôi, nhưng ngay cả lần đầu tuyển tú ngài cũng không chọn, ngài đây không phải là muốn chờ các đại thần cử hặc ngài sao… Còn nữa…"_ Từ U dừng lại một chút, nói tiếp _" Ngài cũng biết trong hậu cung này người không chịu được Tô Tiệp Dư nhất là ai, nếu thiếu tần phi, thì ngài phải vì giữ thể diện của hai nhà mà đến thăm hai vị Phu Nhân kia nhiều hơn một chút; nhưng nếu nhiều tần phi hơn, thì ngài không muốn đến cũng không sao…"

(***) Tâm khảm: cái lỗ của trái tim, chỉ nơi sâu kín trong lòng

Hạ Lan Tử Hành tất nhiên hiểu Từ U là thật lòng khuyên nhủ hắn, cũng hiểu nếu không tuyển tú cũng không thích hợp – mà dù có qua được lần này, thì lần sau cái lý do "hậu cung tràn đầy" cũng sẽ luôn được nói đến đầu tiên, huống hồ bây giờ hắn còn chưa thể bỏ qua được bốn chữ này.

Hơn nữa gần đây hắn vì muốn đối tốt với Tô Dư đã gây nên không ít chuyện, nên lần này đừng nói là hắn quả thực vì Tô Dư mà không muốn chọn phi – cho dù không phải, cũng khó tránh khỏi có kẻ dụng tâm mà đổ việc này lên đầu nàng, cố ý gây nên dư luận.

Bận tâm triều đình cũng tốt, bận tâm Tô gia cũng được, tóm lại vì Tô Dư, hắn không thể để lộ ra nửa điểm "chuyên sủng".

Bởi dù có qua bao nhiêu triều đại, thì hứng thú "bên cạnh thanh quân" của các vị trung thần luôn không

giảm.

Tinh tế đánh giá, hoàng đế chợt cười một tiếng, nhàn nhã nói:" Muốn chọn thì cứ chọn đi, giao việc này cho Nhàn Phi, người ngoài không cần nhúng tay vào."_ Nhạt liếc nhanh chồng danh sách kia, nói tiếp _" Thời gian trước Giai Du Phu Nhân xử lý việc cung yến năm mới đã vô cùng mệt nhọc rồi, lần này cho nàng nghỉ ngơi đi; còn Chương Nhạc Phu Nhân..."_ Hoàng đế cười nhẹ _" Cho nàng xử lý lễ sắc phong của A Dư."

Hắn cũng không tin chuyện sắp xếp Lục Nhuận Nghi đến Khinh Lê cung không phải là ý của Diệp Cảnh Thu. Nếu nàng đã cảm thấy nếu Lục Nhuận Nghi xảy ra chuyện gì thì người không thể thoát tội đầu tiên chính là Tô Dư, vậy thì lễ sắc phong này của Tô Dư có cái gì không ổn, tự nhiên đó cũng là sai lầm của Diệp Cảnh Thu nàng.

Diệp Cảnh Thu không ngốc, tự sẽ hiểu được ý của hoàng đế.

Từ U hiểu ý đáp ứng, hoàng đế suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:" Đi gọi Tô Triệt trở lại, trẫm có chuyện muốn hỏi hắn."

37. Chương 36: Danh Sách

Ý chỉ của hoàng đế làm Nhàn Phi Nguyễn Nguyệt Lê có chút thấp thỏm, quản lý chuyện tuyển tú? Không được để hai vị Phu Nhân nhúng tay vào?

Kỳ thật đây cũng không phải việc quá khó, chỉ là chuyện lớn như vậy thì không thể có sơ hở được, nhưng nàng lại không có kinh nghiệm xử lý việc này.

Nghĩ tới nghĩ lui, Nhàn Phi thở dài một tiếng, bãi giá Khinh Lê cung.

Tô Dư đang tinh tế điều chế một hộp môi chi (*), phấn hoa hồng được mài tinh tế, hòa tan trong sáp ong, kết hợp với nước hoa, khiến Đức Dung điện trong chốc lát đã tràn ngập mùi thơm. Lúc Quách Hợp bẩm với nàng "Nhàn Phi nương nương giá lâm", Tô Dư chỉ đáp nhẹ một tiếng, cũng không có ý đứng lên nghênh đón.

(*) Môi chi: son dưỡng môi

Nguyễn Nguyệt Lê cũng không thèm để ý, nàng tiến vào điện liền đến ngồi đối diện với Tô Dư, nhìn Tô Dư đùa nghịch vật liệu hồi lâu, thở dài cười nói:"Tỷ tỷ thật có nhã hứng, thời điểm tuyển tú đang gần kề trước mặt, lục cung đều đang nhìn chằm chằm vào đó, vậy mà tỷ tỷ còn có thể bình tĩnh làm việc này."

" Có gì không tĩnh tâm nổi chứ."_ Tô Dư đầu cũng không ngẩng lên, đầu ngón tay đụng vào một hộp thuốc thử độ cứng, lại cầm lên một lọ nước hoa, cười nói _" Không phải đã giao cho Nhàn Phi nương nương ngài

xử lý rồi sao, thần thiếp để ý đến thì có ích lợi gì? Hơn nữa, cứ coi như là giao cho Diệp Cảnh Thu, thì dù nàng có chọn ai đi nữa thần thiếp cũng đâu thể biết trước được?"

Nguyễn Nguyệt Lê bị bộ dáng ôn hòa này của nàng làm nghẹn lời, khựng lại nửa ngày, cuối cùng đi vòng qua bàn ngồi xuống cạnh nàng:"Tỷ tỷ.."

" Đừng có kêu tỷ tỷ."_ Tô Dư ngắt lời của nàng _" Hai năm trước như thế nào còn chưa rõ sao, hoàng đế chỉ mới đối tốt với ta vài ngày, cũng chưa thể nói ra cái gì được."

Nhất thời sủng ái nàng, cũng không có nghĩa là nàng có thể ngồi lên vị trí hoàng hậu kia, vậy thì làm sao có thể gánh nổi một tiếng "tỷ tỷ" của đám thiếp thất chứ; huống hồ...trước đó vài ngày còn xảy ra chuyện như vậy.

Tô Dư cười nhạt một tiếng:" Ngươi cũng biết mấy ngày nay bệ hạ chưa hề đến đây."

" Có nghe thấy¡'_ Nguyễn Nguyệt Lê cắn răng nói, lập tức nhíu lông mày, hơi có phần tức giận _" Là nghe Chiết Chi nói. Ngươi rốt cuộc bị làm sao mà lại nháo với bệ hạ? Ngươi cũng biết rõ, phi tần lục cung này có sống tốt được hay không, tất cả đều là theo ý của hắn..."

" Cáu kỉnh chăng¿'_ Tô Dư cười nhẹ một tiếng _" Ngươi cho rằng Tô Dư ta là kẻ không biết tốt xấu như vậy sao? Thất sủng hai năm, ta so với bất cứ ai đều hiểu rõ hơn về nỗi khổ của việc thất sủng...Ngươi thấy màu sắc này được không?"

" Hơi nhạt."_ Nguyễn Nguyệt Lê dò xét hộp môi chi ở trước mặt nàng, nghiêm túc cho đáp án rồi nói tiếp _" Ngươi đã biết thất sủng khổ thế nào mà còn có tâm tình đùa giỡn à?"

" Không phải là ta có tâm tình đùa giỡn."_ Khẩu khí Tô Dư chậm lại, mang chút bất đắc dĩ nói _" Ngươi cũng biết, ta có thể mơ được vài thứ, đa số trong đó đều ứng nghiệm."_ Tô Dư khàn giọng cười một tiếng _" Ngay cả việc bị phế cũng ứng nghiệm."

" Ừ..."_ Nguyễn Nguyệt Lê cúi đầu, hỏi nàng _"Cho nên?"

Tô Dư mỉm cười hỏi lại nàng:" Vậy ngươi đoán xem hai ngày trước ta đã mơ thấy cái gì?"

"..."_ Nguyễn Nguyệt Lê khẽ cau mày _" Mơ thấy ngươi lại bị thất sủng?"

Nếu như vậy thì cũng coi như đã ứng nghiệm một hồi.

" Cái gì a..."_ Tô Dư liếc nàng một cái, cúi đầu tiếp tục thêm phấn hoa vào hộp môi chi _" Ta mơ thấy...Tô gia ngã, hoàn toàn ngã. Phụ thân tự sát, Tô Triệt bị chém ngang lưng thị chúng, cả nhà đều bị tịch thu."_ Tô Dư cười một tiếng _" Ngươi nói thử xem...ta có thể tránh được không?"

Nguyễn Nguyệt Lê cùng Tô Dư quan hệ rất tốt, nên cũng biết rõ những trận mộng kia của nàng là như thế nào. Nhớ lúc trước nàng còn cười nhạo Tô Dư nghi thần nghi quỷ, nhưng khi những giấc mộng kia lần lượt ứng nghiệm thì nàng bắt đầu cả kinh.

Tránh được không? Nàng nào có tự tin nói Tô Dư sẽ "tránh được".

Thấy nàng không nói gì, Tô Dư liền cười nói:" Cho nên a……..Ta làm sao có thể hồ đồ để hắn sủng ái một lần nữa, rồi khiến mình lại phải chết tâm một lần nữa chứ? Ta cũng đâu có tiện như vậy?"

Đều là thượng hào (**) quý nữ của Đại Yến, phải có bao nhiêu khó khăn mới có thể nói ra được chữ này, huống hồ đây lại là nàng nói chính mình. Lúc Tô Dư nói ra lời này có mang vài phần nghiến răng nghiến lợi, đây cũng không phải câu hỏi người khác, mà đây chính là lời nàng chửi mình.

(**) Thượng hào: Xếp thứ nhất, đứng đầu

Hôm đó hoàng đế đã hỏi nàng, nếu hắn chết, nàng có thương tâm hay không. Lúc đó nàng nhất thời chưa có đáp án, nên sau khi hồi cung liền không nhịn được ngẫm nghĩ lại câu hỏi đó – không ngờ nàng lại không tìm ra được đáp án, thậm chí trong lòng chỉ toàn là những lúc hắn đối tốt với nàng. Gần đây có, mà hai năm trước cũng có.

Tô Dư cảm thấy mình…thật quá vô dụng!

Rõ ràng là thời gian hắn không đối tốt với nàng cộng lại còn nhiều hơn.

" Trong lòng tỷ tỷ rõ ràng không bỏ được bệ hạ."_ Nguyễn Nguyệt Lê lẩm bẩm _" Hai năm trước cũng đâu thấy tuyệt tình như vậy, bây giờ vất vả lắm cuộc sống mới khá lên một chút, vậy mà nói trở mặt liền trở mặt, tất cả chỉ vì một giấc mộng ư?"

Giọng điệu nói ra cực kỳ nhỏ, bởi Nguyễn Nguyệt Lê cũng hiểu rõ, "một giấc mộng" này của Tô Dư cho tới bây giờ cũng chưa từng đơn thuần chỉ là "một giấc mộng".

" Không cần quan tâm thay ta, mà chuyện tuyển tú làm sao vậy¿'_ Tô Dư cười nhìn nàng _" Để xem thần thiếp có thể vì Nhàn Phi nương nương phân ưu hay không?"

Thấy Tô Dư thay đổi khẩu khí, Nguyễn Nguyệt Lê cũng bắt nhịp đứng lên. Từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy đặt lên mặt bàn:" Vậy làm phiền Tiệp Dư xem giúp bản cung một chút chuyện này nên làm thế nào bây giờ."

Tô Dừ cười ứng một câu "Dạ" rồi cầm tờ giấy lên nhìn. Trên đó cũng không có gì ngoài những cái tên. Trong đó có mấy cái nàng biết, liền tính thử số tuổi thì…

Tô Dư cau mày:" Đây là những người tham gia tuyển tú?"

"Cũng không đúng?"_ Nguyễn Nguyệt Lê nói _" Gặp cũng không gặp, bệ hạ chỉ đưa tờ danh sách này cho ta, nói những người có tên trong đó đều không được chọn tiến cung, đây rốt cuộc là có ý gì?"

"Đại khái là nhìn bức họa không hài lòng đi."_ Tô Dư cũng không cảm thấy gì liền nói_" Điện tuyển cũng cực kỳ phiền toái, chắc hẳn muốn giúp ngươi loại ra ngoài trước một số người không tốt?"

"Mới không phải."_ Nguyễn Nguyệt Lê tức giận liếc nàng _" Danh sách này là do Tô công tử viết."

Tô Dư sững sờ:" Tô Triệt?"

"Ân."_ Nguyễn Nguyệt Lê mở miệng _ "Lúc bệ hạ truyền ta đến, Tô công tử vẫn còn đang ở Thành Thư điện đấy."

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy? Tô Dư cảm thấy kỳ quái, lúc trước nàng nghe hoàng đế nói Thẩm Diệp mang hắn cùng đi làm việc, cũng không cảm thấy có gì không ổn. Hôm nay đến bẩm báo cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng như thế nào hắn lại viết tờ danh sách tuyển tú đưa cho Nhàn Phi?

Nhưng nhìn khuôn mặt tràn đầy nghi hoặc của Nhàn Phi, trong lòng nàng cũng biết không thể hỏi được gì. Trong lòng mâu thuẫn một phen, cuối cùng nàng cũng không thể bỏ mặc sự an nguy của em trai được, thở dài nói: "Ta đi gặp bệ hạ."

Nguyễn Nguyệt Lê tươi cười rạng rỡ: "Đa tạ."

Tô Dư liền nhịn không được mà trừng nàng một cái – nhìn thế nào cũng giống như đang giúp bệ hạ thiết kế bẫy rập mời nàng đi vào.

Đến Thành Thư điện, cung nhân không thông bẩm một câu đã mời nàng vào. Tô Dư vừa bước đến cửa điện, đã nghe được tiếng nói chuyện ở trắc điện, nghiêng đầu nhìn sang thì thấy…

Hoàng đế cùng Tô Triệt đang nâng cốc nói cười với nhau.

Trong lòng thất kinh, Tô Dư trầm mặc bước vào cửa trắc điện, cúi người lạy một cái:" Bệ hạ thánh an."

Tiếng cười lập tức dừng lại.

"Miễn lễ."_ Hoàng đế giọng nói trầm trầm, nghe vào giống như hắn cũng không muốn gặp nàng. Tô Dư đứng lên, giọng nói có chút do dự:" Thần thiếp…"

Kỳ thật những lời này hỏi hoàng đế cũng được, hỏi đệ đệ cũng tốt, chỉ là vì chuyện hai ngày gần đây, nên nàng bây giờ có chút không biết nên mở miệng như thế nào.

" Tiệp Dư chờ một chút."_ Hoàng đế đưa tay ngăn lại lời của nàng, tay còn lại hướng về phía Tô Triệt_"Tô công tử, tính chuyện sổ sách trước chứ?"

…Cái gì?

Tô Dư trợn mắt há mồm nhìn em trai mang vẻ mặt bất đắc dĩ lấy từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu, đặt lên tay hoàng đế. Hoàng đế lại còn rất nghiêm túc đếm, tiện đà hướng hai người cười một tiếng:" Trẫm còn có việc, các người cứ tán gẫu."

Hắn cứ như vậy mà rời đi…

Tô Dư sững sờ tại chỗ, mãi tới khi Tô Triệt đến trước mặt nàng quơ quơ tay:" Trưởng tỷ?"

" Ngồi xuống¡'_ Tô Dư đẩy tay hắn ra, hung hăng quát. Tô Triệt liền không dám nói gì trở về chỗ ngồi, Tô Dư khí thế hung dữ ngồi xuống trước mặt hắn _" Nói! Chuyện gì xảy ra!"

"… Không có chuyện gì xảy ra cả."_ Tô Triệt có chút lúng túng nói _" Ta chính là…cùng đánh cược với bệ hạ. Hắn nói với ta mặc dù trưởng tỷ tức giận, nhưng khi Nhàn Phi nương nương đến tìm trưởng tỷ, trưởng tỷ nhất định sẽ đến gặp hắn; ta nói không thể nào, trưởng tỷ một khi đã nhận định chuyện gì rồi thì nhất định sẽ không thay đổi, ai đi khuyên cũng vô dụng…"

Tô Dư nghe được thì giật mình, tức giận hỏi:" Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì…bổng lộc tháng này của ta liền mất a."_ Tô Triệt cúi đầu ủ rũ, Tô Dư tức giận nói:" Không phải nói cái này với ngươi! Ta là muốn hỏi ngươi, rốt cuộc là có chuyện gì khiến ngươi viết tờ danh sách kia đưa cho Nhàn Phi nương nương hả?"

" Cái đó à…"_ Tô Triệt hướng bên ngoài chỉ chỉ _" Cái đó là do bệ hạ để ta viết…"

" Hắn kêu ngươi viết ngươi liền viết?"_ Tô Dư tức giận thốt lên. Nhưng sau đó liền im bặt, nghĩ vị kia là hoàng đế, đã lên tiếng thì ai dám không nghe?

Im lặng một hồi, Tô Dư đổi giọng hỏi lại hắn:" Bệ hạ kêu ngươi viết cái gì?"

"… Bệ hạ để ta chiếu theo danh sách tuyển tú ở Cẩm Đô đem những người lúc trước quan hệ không tốt với tỷ loại hết ra."_ Tô Triệt vừa nói vừa giương mắt dò xét thần sắc của trưởng tỷ _ "Ngươi nói ta dám kháng chỉ sao…"

Tô Dư hồi tưởng lại một phen, liền nhíu mày:" Cho nên ngươi liền viết loạn?"

" Ta không có a…"_ Tô Triệt kinh ngạc không thôi nhìn nàng _" Đây là Thành Thư điện…trưởng tỷ chớ nói lung tung…"

"Còn không có? Hầu hết tên quý nữ trên danh sách kia ta đều chưa từng nghe qua."_ Tô Dư trừng mắt nhìn hắn.

" Kia…"_ Tô Triệt oa oa giải thích _" Là do bệ hạ thêm vào…"

Tô Dư nghe vậy càng thêm khó hiểu: "Vì sao?"

"…Ta làm sao biết được."_ Tô Triệt nói. Suy nghĩ một chút, hắn cho ra đáp án đồng dạng với Nhàn Phi _" Có lẽ nhìn bức họa cảm thấy không hài lòng, nên giúp Nhàn Phi nương nương loại trước?"

Hoàng đế ở chính điện nghe vậy liền cười một tiếng, hài lòng lật xem tấu chương trên tay. Vì cái gì hắn thêm những cái tên đó vào, Tô Triệt không hiểu, Tô Dư không hiểu, đến ngay cả ngự tiền cung nhân cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng hắn lại không có biện pháp nào giải thích với họ được.

Đời trước những người tiến cung vào năm Kiến Dương thứ ba, đa số đều lười phản ứng với người đã bị thất sủng từ lâu là Tô Dư, nhưng khi có dịp, hoặc là nóng lòng muốn nịnh bợ Diệp Cảnh Thu cùng Đậu Oản thì đều đến tìm nàng tra.

Khi đó hắn chỉ mắt lạnh nhìn, không thèm để tâm. Chỉ cần không xảy ra chuyện gì lớn, hắn cũng lười phải phí miệng lưỡi vì nàng.

Còn đời này sao…

Hiển nhiên là đem đám người này chặn ở ngoài cung rồi. Để chắc chắn, hắn còn hỏi thêm Tô Triệt về những quý nữ ở Cẩm Đô lúc trước đã từng trở mặt với Tô Dư nữa.

Tuyển tú có thể chọn, nhưng cho dù muốn chọn, cũng phải tận lực không để cho Tô Dư cảm thấy ngột ngạt. Danh sách của Tô Triệt, cộng với những cái tên hắn thêm vào, hơn nữa việc này còn do Nhàn Phi chưởng lý, như vậy chắc chắn sẽ "chặn" được hầu hết những người đó ở ngoài.

Dư quang nhìn thấy hai người đi ra từ trắc điện, Tô Triệt tiến lên vái chào, nói một câu "Thần cáo lui", hoàng đế mắt cũng không giơ lên coi như là đã đồng ý. Tô Dư chần chừ một lát, cuối cùng quy củ tiến lên khẽ chào:" Thần thiếp cáo lui."

Lúc này hoàng đế đột nhiên giơ mắt lên, nghiêm nghị trả lời một câu: "Không cho phép."

38. Chương 37: Sung Nghi

Tô Dư nghe vậy liền cắn răng, đứng bất động ở trong điện, không biết hoàng đế muốn nói gì. Tầm mắt hoàng đế dừng ở trên khuôn mặt của nàng, cả hai người đều không có lấy nửa điểm ý cười. Giây lát, hoàng đế nói:" Tô Triệt làm ở cấm quân Đô Úy phủ cũng không tệ."

" Tạ bệ hạ."_ Tô Dư khẽ cúi đầu, lại nghe hoàng đế nói tiếp:" Đi đến ngồi."

Giằng co cũng đã hai mươi mấy ngày – kỳ thật ở trong mắt Tô Dư cũng không tính là 'giằng co', nàng là thật tâm thật ý muốn tránh hắn. Nhưng lúc này lại không có lý do để cự tuyệt, Tô Dư chỉ đành lặng lẽ đi đến ngồi cạnh hắn, cách hắn vừa đúng nửa bước chân, rồi không động đậy gì nữa.

Hoàng đế nheo mắt nhìn nàng, cũng không mở miệng, tiếp tục xem tấu sớ trong tay.

Giống như không có việc gì cả?

Ngồi được chốc lát, Tô Dư giương mắt lên:" Bệ hạ...có chuyện gì à?"

" Không có việc gì."_ Hoàng đế thuận miệng đáp, hỏi ngược lại nàng_"Ngươi hồi cung có việc à?"

"..."_ Tô Dư không nói.

Lại ngồi thêm chốc lát, hoàng đế cuối cùng đem tấu sớ đặt xuống, duỗi tay về phía nàng, cười nói:" Đi ra ngoài một chút."

Cũng không đi quá xa. Ở sau Thành Thư điện có một lương đình, hai người liền dừng chân ở đó. Tháng giêng đã kết thúc nhưng trong không khí vẫn còn lưu lại chút khí lạnh, hôm đó lại là một ngày đầy mây, khiến sự lạnh buốt trong đó càng lộ rõ. Cung nhân mang rượu đã hâm nóng đến, hoàng đế tiện tay rót một chén đưa cho Tô Dư, Tô Dư chỉ đem chén rượu kia mân mê trên tay chứ không uống, hoàng đế đang nhấp rượu thấy vậy liền liếc nhanh nàng, cười nói:" Sợ trẫm bỏ thuốc ngươi sao?"

"..."_ Lúc này Tô Dư mới đỏ mặt nhấp một ngụm rượu. Hoàng đế nói tiếp:" Nếu mấy ngày gần đây Chương Nhạc Phu Nhân có truyền ngươi đến, ngươi cứ việc đi đi. Không cần phải lo lắng, là do trẫm đem chuyện lễ sắc phong của ngươi giao cho nàng xử lý, sẽ không có chuyện gì đâu."

" Vâng."_ Tô Dư đáp một tiếng. Nàng nhận ra rằng cho dù gần đây đã xảy ra bao nhiêu chuyện, thái độ của hoàng đế đối với nàng vẫn như trước đây. Bất luận nàng đối với hắn lúc này có bao nhiêu mâu thuẫn, thì hiện giờ nàng vẫn cảm thấy cực kỳ cảm kích hắn cùng vô cùng an tâm.

” Còn có…sau khi lần tuyển này kết thúc, ngươi vẫn muốn ở một mình, hay là muốn có thêm vài người trong nội cung của ngươi?”_ Hoàng đế dò hỏi.

Trong lòng Tô Dư biết mình rốt cuộc vẫn là một vị cung chủ, cứ sống một mình không để ý đến mọi việc xung quanh thế này cũng không hợp quy củ. Im lặng một hồi, nàng cười nói:” Nghe theo bệ hạ.”

Ngày hai mươi bốn tháng giêng, Tô Dư được phong làm Chính tam phẩm Sung Nghi. Sau khi kết thúc lễ sắc phong ở thái miếu, nàng lại phải tiếp nhận bái kiến của những phi tần có vị phần thấp hơn ở Khinh Lê cung – trong đó có cả người tuy cùng vị phần nhưng lại thấp hơn nàng một bậc Sở Sung Hoa.

Mấy vị cung tần này, phần lớn là nguyên niên (*) thế gia quý nữ bị chiếu vào cung, duy chỉ có Sở thị cùng một Quý Cơ Đinh thị là từ phủ Thái tử tiến cung vào.

(*) Nguyên niên: năm đầu tiên hoàng đế lên ngôi.

Nhưng không một ai trong số họ từng nghĩ, chính mình sẽ còn có một ngày phải hướng Tô Dư chào lần nữa.

Tô Dư nhìn nhạt họ, một màn này đối với nàng mà nói giống như đã từng quen biết. Sáng sớm ngày thứ hai sau khi nàng gả vào phủ Thái tử, một đám dắng thiếp cũng hướng nàng chào như vậy.

Chỉ là khi đó, người đứng đầu là Diệp Cảnh Thu.

Diệp Cảnh Thu… Tô Dư nhịn không được cười khẽ, mấy ngày trước, Diệp Cảnh Thu vì chuyện sách lễ mà lúc nào cũng tìm nàng thương lượng, nàng lúc đó chỉ bất động thanh sắc nhìn sự không cam lòng ẩn sau nụ cười của Diệp Cảnh Thu, trong lòng khó tránh khỏi vài phần khoái trí.

Nếu nói ngày đó lúc hoàng đế hạ chỉ tấn vị Tô Dư đã gây nên một chút dư luận nhỏ, thì sau lễ sắc phong hôm nay, chuyện này liền thuận lý thành chương làm lớn ra.

Nguyên nhân gây ra chuyện này chính là do phong hào của nàng: Vân Mẫn

Về việc có phải là lấy từ ‘Vân Thanh’ và ‘Mẫn Thần’ hay không, bởi vì Mẫn thị và Yến thị đều là trưởng bối, nên hậu cung cũng không dám phỏng đoán quá nhiều, nhiều nhất chỉ là lén lút nghị luận mà thôi; nhưng trong trường hợp đó lại bỗng có một phen ‘tán gẫu’ được đưa lên mặt bàn – có lẽ ở trong lòng hoàng đế, Giai Du Phu Nhân Đậu Oản người lúc này đáng lẽ nên làm hoàng hậu không nặng bằng vị chính thất Tô Dư này.

Suy đoán này cũng không thể nói là không hề gây nên sóng gió gì. Bởi ai cũng còn nhớ rõ, tuy ngày đó hoàng đế cử hành hôn lễ cùng Đậu Oản, nhưng…lễ hợp cẩn lại chưa hoàn thành.

Truy tìm nguyên nhân sâu xa, cũng chính là do vị Vân Mẫn Sung Nghi này gây nên. Là do nàng ngày đó đột nhiên bị bệnh, nên hoàng đế mới ly khai Huy Thịnh điện. Mà hôm nay hoàng đế lại vì nàng bỏ đi quy củ chỉ có Từ nhất phẩm Phi trở lên mới được phong danh hào, khiến cho mọi người thật sự nhìn không thấu ý tứ của hoàng đế.

Bất quá…hậu vị cũng đã bỏ trống hơn hai năm, ban đầu ai cũng nói Diệp Cảnh Thu sẽ làm hoàng hậu, nhưng về sau lại chuyển thành Đậu Oản. Tâm ý của đế vương vốn khó đoán, nếu đột nhiên muốn nâng Tô Dư lên thì tựa hồ cũng không có gì kỳ quái.

Cuộc sống Tô Dư trôi qua thuận lợi, tất nhiên sẽ khó tránh khỏi có kẻ không thuận trong lòng. Hậu cung đều nhìn ra được, Tô Dư ở dưới tình huống này, khiến khối người khinh thường ra mặt hoặc trong lòng không phục. Hai vị Phu Nhân chỉ cần có thể không gặp nàng liền không gặp nàng, Sở Sung Hoa thì đang bị cấm túc, chỉ xuất hiện đúng một lần vào lễ sắc phong của nàng để bái kiến rồi không thấy nữa. Nên lúc này chỉ còn duy nhất một người dám vô lễ bất kính với nàng, đó chính là vị Lục Nhuận Nghi đang mang thai.

Kỳ thật Lục Nhuận Nghi cũng không phải chưa từng ăn khổ của Tô Dư, nàng ta có thai lại không được tấn vị, bị chuyển đến Tễ Nhan cung, ít nhiều cũng có liên quan đến Tô Dư. Bất quá nàng ta đang có thai, dựa vào đứa bé, ai cũng không dám động vào nàng ta, nên khó tránh khỏi việc nàng ta không coi ai ra gì.

Lúc đến Khinh Lê cung chúc mừng thì luôn mang giọng điệu đầy gai nhọn, nói gần nói xa đến bộ dạng bây giờ của Sở Sung Hoa. Tô Dư chỉ nhàn nhạt nghe, đợi nàng ta nói xong, mới lệnh cho cung nhân đi lấy đồ.

Chiết Chi tự mình đi lấy một hộp gấm đặt lên tay Tô Dư, Tô Dư liền tiện tay mở ra, lấy từ trong đó một đôi hoa tai. Là một đôi ngọc phật, được mài dũa cực kỳ tinh xảo, tuy nhỏ nhưng lại vô cùng bóng nhuận trong suốt. Tô Dư cười nói với Lục Nhuận Nghi:" Nam mang Quan âm, nữ mang Phật, ngọc phật này, cho Nhuận Nghi nương tử cầu may mắn."

Khẩu khí không mặn không nhạt, trong lời nói cũng có gì sai sót. Chỉ là… mấy người ở đây vừa nhìn liền hiểu, dây đỏ trên ngọc phật quá ngắn, người lớn căn bản không đeo được, chỉ có thể cho tiểu hài tử đeo.

Nói cách khác, Tô Dư đang nói rõ ràng với Lục Nhuận Nghi nàng hi vọng đứa bé trong bụng nàng ta là 1 công chúa.

Ai chẳng biết tần phi luôn muốn có 1 hoàng tử bên mình? Tô Dư nói vậy, chẳng khác nào muốn trở mặt cùng Lục Nhuận Nghi.

Tô Dư đem ngọc phật kia đặt lại trong hộp, Chiết Chi khẽ chào, đưa ngọc phật kia đến trước mặt Lục Nhuận Nghi, nói:" Nhuận Nghi nương tử."

Chính là chờ Lục Nhuận Nghi nhận lấy.

Lục thị cảm thấy ngọc phật sáng bóng kia chói mắt cực kỳ, ý cười trên ngọc phật như đang mỉa mai nàng ta. Khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng nhìn hồi lâu, cuối cùng nàng ta vươn tay nhấc cả chiếc hộp lên.

" Ngươi có bãn lĩnh thì đập đi."_ Giọng nói cứng nhắc của Tô Dư vang lên khiến Lục Nhuận Nghi cừng đờ người, khắp nơi đều trở nên yên tĩnh.

Chưa tuyển tú, tần phi trong cung cũng không thay đổi. Nên những người ngày hôm nay đến chúc mừng Tô Dư chỉ có như thế, cũng giống như ngày đó đến chúc mừng Lục Nhuận Nghi vậy.

Nên tất cả bọn họ đều biết lúc trước chuyện gì đã xảy ra.

Hơi dừng lại một chút, Tô Dư cười lạnh nhìn khuôn mặt nàng ta:"Dù sao, Nhuận Nghi nương tử ngươi cũng không phải lần đầu đập vỡ đồ bản cung ban thưởng."

Là 'ban thưởng' chứ không phải 'tặng'. Lục Nhuận Nghi ít nhất cũng nên nhớ rõ vị phần của nàng, mà đám tần phi bên cạnh cũng nên như vậy.

Khựng lại một hồi, Lục Nhuận Nghi cảm thấy cái hộp đang cầm thật bỏng tay. Cầm lên không được, đặt xuống không xong, mà một đám phi tần ở bên rõ ràng đang mong chờ đoạn sau, mọi ánh mắt đều dồn về phía nàng ta.

Thấy nàng ta nhất thời không phản ứng, Tô Dư nâng cốc trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói:" Nhuận Nghi nương tử tại sao lại không biết tốt xấu như vậy? Vòng tay lần trước chính là hiếm thế trân bảo, nương tử nói đập liền đập; vật hôm nay, chất ngọc so với vòng tay kia còn muốn tốt hơn, nương tử cũng muốn đập sao? Truyền thuyết nói Muội Hỉ (**) thích nghe tiếng xé lụa, còn nương tử đây là thích nghe tiếng ngọc vỡ sao¿'_ Tô Dư vừa nói, vừa dùng ánh mắt quét qua khuôn mặt nàng ta một cái_"Cũng không tự nhìn một chút xem chính mình có xinh đẹp được như vậy hay không."

Lời nói này quả thực quá ác độc. Lục thị lúc này đâu chỉ không có vẻ đẹp yêu phi họa nước, bởi vì đang mang thai, nên từ vóc dáng đến dung nhan đều bị biến dạng.

Đã vậy tính tình cũng không có nửa điểm tiến bộ.

Bị Tô Dư chọc tức đến nghẹn, Lục thị nghiến răng hồi lâu, hung ác đem vật trên tay ném ở trên bàn, nói chuyện với Tô Dư không chút nể mặt:"Rốt cuộc cũng chỉ là kẻ bị thất sủng hai năm! Có được một khối ngọc phế phẩm liền xem thành một khối mỹ ngọc! Ai hiếm có chứ!"

Tô Dư chờ chính là nàng ta bất kính như vậy.

Lục thị nhìn nụ cười của Tô Dư mà cảm thấy nghẹt thở, không hiểu vì cái gì mà trong mắt Tô Dư tràn đầy hài lòng. Yên tĩnh một hồi, Tô Dư tự định giá rồi chậm rãi nói:" Chiết Chi, đi đến cung đang tư hỏi một tiếng, nói Lục Nhuận Nghi bất kính, nhưng nàng lại đang mang thai nên bản cung phạt không được, nếu muốn hỏi tội cung nhân Tễ Nhan cung, như vậy có hợp quy củ không?"

Toàn bộ điện rơi vào trầm tĩnh. Chỉ còn lại tiếng cước bộ của Chiết Chi, nhanh chóng biến mất không còn gì.

Không phải không có người nghĩ đến việc sau khi Tô Dư tấn vị sẽ lập uy, nhưng lại không nghĩ đến nàng dám đem người đang có thai ra lập uy. Tô Dư mặc dù không phải là cung chủ của Tễ Nhan cung, nhưng vị phần của nàng lại cao hơn Lục Nhuận Nghi rất nhiều. Vậy mà muốn phạt cung nhân của nàng ta lại đi hỏi cung đang tư một tiếng, có thể nói nàng lúc này 'khéo hiểu lòng người'.

Mặc kệ nàng có mấy phần thật sự 'khéo hiểu lòng người', thì bây giờ mọi người ai cũng không dám mở miệng ngăn cản, chỉ có thể chờ phản hồi của cung đang tư.

Một lát sau, Chiết Chi trở về Khinh Lê cung, bái Tô Dư một cái, trả lời:" Nô tỳ đã hỏi nữ quan cung đang tư, nữ quan nói đó là việc hợp tình hợp lý."

" A, vậy thì tốt."_ Tô Dư vừa cười vừa nhìn về phía Lục Nhuận Nghi, khuôn mặt của Lục Nhuận Nghi liền cứng lại:" Ngươi dám…"

" Có gì không dám¿'_ Tô Dư cười một tiếng _" Phân phó xuống, toàn bộ cung nhân Tễ Nhan cung trượng trách 20 gậy."_ Dừng một chút rồi nói tiếp _" Mang đến cung đang tư hành hình đi. Dù gì bản cung cũng từng ở Tễ Nhan cung hai năm, để cho một cung điện tốt như vậy cư nhiên bị vấy bẩn cũng thật không đáng."

Nụ cười của nàng thủy chung không thay đổi, tầm mắt cũng thủy chung không rời Lục Nhuận Nghi. Nhẹ nhàng phân phó xong, nàng làm như không hiểu nói:" Nương tử muốn hồi cung chờ…hay là muốn chờ ở Khinh Lê cung? Nếu chờ ở Khinh Lê cung, bản cung liền lập tức gọi y nữ tới hầu hạ nương tử, tránh việc bỗng dưng xảy ra chuyện gì không rõ ràng."

Nửa điểm đường sống cũng không lưu.

Hai người nhất thời giằng co, vì Tô Dư liên tục dồn ép, trận pháp của Lục Nhuận Nghi đã hoàn toàn đại loạn. Qua hồi lâu, cuối cùng cũng có một cung tần do dự sợ hãi mở miệng:" Sung Nghi nương nương…Nhuận Nghi nương tử dù gì cũng đang có thai..nếu nương nương phạt toàn bộ cung nhân của nàng, nương tử sau khi trở về sẽ không còn người nào hầu hạ…hoàng duệ…"

Tô Dư quay đầu nhìn sang, bộ dáng như vừa mới tỉnh ngộ hướng người kia cười 1 tiếng:"Đa tạ Tài Tử nương tử đã nhắc nhở."_ Tiện đà trầm ngâm thật lâu, giống như đang thật sự nghiêm túc nghĩ cách. Im lặng chốc lát, cuối cùng Tô Dư cười một tiếng:" Như thế nào lại quên mất? Trước khi Nhuận Nghi nương tử chuyển đến Tễ Nhan cung, Sở Sung Hoa chính là người chiếu cố. Dù sao trong nội cung của Sở Sung Hoa cũng không còn người nào mang thai, tự nhiên phải lấy thai của Lục Nhuận Nghi làm trọng rồi. Huống

hồ…sau khi Sở Sung Hoa bị giáng vị, cung nhân còn chưa bị giảm đi đâu, nên có thể nói cung nhân trong Vận Nghi cung lúc này là cực kỳ đầy đủ. Hay là bản cung hướng Nhàn Phi nương nương thỉnh một cái chỉ, cho Sở Sung Hoa mang vài người đến hầu hạ nương tử, như vậy không phải là thuận lợi đôi đường sao?"

Lục Nhuận Nghi nghe vậy liền rét run. An bài này của Tô Dư, khiến nàng ta khó tránh khỏi chột dạ – ngày đó nàng ta lập kế muốn dời đến Khinh Lê cung, chính là nắm đúng vào chỗ nếu như hoàng duệ xảy ra chuyện gì, hoàng đế nhất định sẽ không tha cho Tô Dư. Hôm nay mắt thấy Tô Dư gậy ong đập lưng ong, sai người của Sở Sung Hoa đến, như vậy con của nàng ta xảy ra chuyện gì sơ xuất…không phải là kéo Sở Sung Hoa xuống nước sao?

Tô Dư cười nhìn nàng ta, trong lòng biết nàng ta chắc chắn sẽ không chịu chấp nhận, chắc chắn sẽ nghĩ là do mình đã sắp xếp nhân thủ bên người của Sở Sung Hoa nên mới có cử động lần này để có thể vừa hại con của nàng ta lại vừa có thể vu oan cho Sở Sung Hoa.

Thực sự nàng cũng không muốn cố ý làm khó dễ Lục Nhuận Nghi, chỉ là trong trường hợp muốn lập uy, kẻ không biết an phận luôn dễ được chọn hơn.

"Tô thị…ngươi khinh người quá đáng!" _ Cuối cùng Lục Nhuận Nghi không nhịn được nữa, lần nữa nhấc chiếc hộp đựng ngọc phật lên rồi hung hăng ném xuống đất.

Tần phi bên cạnh nàng ta muốn ngăn cũng ngăn không kịp. Một hồi giòn vang, Tô Dư bình tĩnh nhìn những mảnh ngọc vỡ vụn đầy đất, mi tâm hơi nhăn lại.

(**) Muội Hỉ: là vợ Hạ Kiệt (1818 TCN - 1767 TCN) trong lịch sử Trung Quốc. Có sắc đẹp yêu mị, được sử sách gọi là Thiên cổ đệ nhất Hồ ly tinh.

Muội Hỉ tuy rất đẹp nhưng từ sáng đến tối lại không có một nụ cười, chỉ khi nàng nghe được tiếng xé lụa mới lộ ra vẻ tươi cười nên vua Hạ Kiệt đã chuyển đến mỗi ngày một số lượng vải lụa lớn để xé cho nàng nghe.

Tìm hiểu thêm: Wikipedia

39. Chương 38: Các Lộ

Lục Nhuận Nghi lại một lần nữa đập bể đồ Tô Dư ban thưởng, Tô Dư chỉ lạnh giọng cười một tiếng, ra lệnh trượng trách các cung nhân của Tễ Nhan cung thêm 20 gậy, sau đó trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Tần phi ở đây nhiều như vậy, chuyện này tự nhiên cũng được truyền ra nhanh chóng. Đầu tiên là bẩm báo cho nội cung của Chương Nhạc Phu Nhân và Giai Du Phu Nhân, hai vị Phu Nhân lúc đó đều phản ứng giống nhau, chính là ngồi yên không quản.

Sau đó chuyện này được bẩm lên Nhàn Phi. Nguyễn Nguyệt Lê liền vội vàng đến tìm Tô Dư, lông mày nhíu chặt nói:" Ngươi quả nhiên không sợ chết nhỉ! Nàng dù gì cũng đang có thai, nếu bị tức giận, đứa bé kia xảy ra điều gì sơ xuất thì…"

" Thai nhi của nàng ổn cực kỳ."_ Tô Dư ung dung nói _" Dám động đến người ngoài nhưng lại không dám động đến nàng ta thì gọi là lập uy gì nữa? Hơn nữa, nếu đứa bé của nàng ta thật sự không còn, bệ hạ ban thưởng cho ta ba thước lụa trắng thì càng thống khoái."

Lập uy cùng tìm chết, đó rõ ràng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nguyễn Nguyệt Lê sững sờ một chút:" Ngươi rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?"

" Hoặc là sống thư thái, hoặc là chết thống khoái. Rất khó hiểu sao¿'_ Bộ dáng thảnh thơi của Tô Dư hoàn toàn đối lập với bộ dạng cực kỳ sốt sắng của Nguyễn Nguyệt Lê, nàng cười một tiếng, tiếp tục giải thích _" Dù sao ta cuối cùng cũng chết, cái chết cùng lắm cũng chỉ có một lần, vậy thì tại sao lại phải ủy khuất chính mình? Tại sao lại phải giống như hai năm trước luôn dè chừng mọi chuyện? Ta mệt mỏi lắm!"

Tâm thực lớn a…

Đây không phải là "chưa thấy quan tài chưa đổ lệ", mà là mơ thấy quan tài sớm muộn gì cũng đến trước mặt cho nên liền dứt khoát cười thống khoái.

Nguyễn Nguyệt Lê liếc nàng một cái, nhưng lại không thể khuyên nàng điều gì. Những giấc mộng của Tô Dư quả thực quá chuẩn xác, nên nàng bây giờ "vò đã mẻ lại sứt" cũng tốt, muốn trước khi chết sống thật thống khoái cũng được, dù sao thì tất cả cũng đều hợp tình hợp lí.

Đột nhiên thấy những lời nói lúc này của Tô Dư có thể được coi là "di ngôn" của nàng, vì vậy Nguyễn Nguyệt Lê cảm thấy mình nên tận lực giúp nàng hoàn thành tâm nguyện mới được. Tất nhiên là theo ý của Tô Dư, một số cung nhân được chỉ định từ nội cung của Sở Sung Hoa được điều đến Tễ Nhan cung, sau khi hoàn thành liền sai người bẩm báo với hai vị Phu Nhân, nhưng hai vị Phu Nhân vẫn không nói gì.

Chỉ là không lâu sau sau khi cung nhân do Nhàn Phi sai đến Huệ Tức cung bẩm báo với Chương Nhạc Phu Nhân rời đi, toàn bộ chuyện này được bẩm lên Thành Thư điện không sót một chữ.

Hoàng đế nghe hoạn quan bẩm báo, một câu cũng không nói. Chờ hắn bẩm báo xong, hoàng đế mới nâng mắt lên, hỏi một câu:" Lại bể à?"

… Cái gì lại bể?

Hoạn quan kia suy nghĩ một chút, cuối cùng ấp úng nói:" Đúng vậy. Nghe nói ngọc phật kia vỡ nát bấy…"

Hoàng đế cười 1 tiếng:" Bãi giá Khinh Lê cung."

Đúng lúc Tô Dư đang hiếu kỳ tình thế sẽ phát triển ra sao thì nghe được tiếng "Bệ hạ giá lâm" làm trong lòng có vài phần suy đoán, lúc đến cửa đại điện nghênh giá, nàng nhìn thấy hoàng đế phất áo bước vào điện – hoặc là nói mang theo tức giận bước vào điện.

Đây là đến khởi binh vấn tội đây.

Tô Dư hạ bái:" Bệ hạ thánh an."

Hoàng đế ngừng cước bộ trước mặt nàng, sắc mặt thâm trầm khiến toàn bộ cung nhân đang chờ ở trong điện đều nín thở. Kỳ thật từ lúc Tô Dư phát lạt người bên cạnh Lục Nhuận Nghi, mọi người đều cảm thấy lá gan của Tô Dư quá lớn rồi, dám trực tiếp đem phi tần đang mang thai ra khai đao.

Nhưng mà, bọn họ lại không biết trong đầu Tô Dư vốn luôn tồn tại hai loại ý nghĩ, mà ý nghĩ "được chết một cách thống khoái" luôn mạnh mẽ hơn một chút so với ý nghĩ "muốn được sống thư thái".

Hắn không mở miệng, Tô Dư cũng không lên tiếng. Hạ Lan Tử Hành nhìn người trước mặt quỳ vô cùng quy củ, nửa điểm cũng không động đậy Tô Dư, liền không nhịn được mà nổi lên hai phần giận dỗi.

Hắn bây giờ rất muốn giận dỗi với nàng, nàng không muốn nói, hắn cũng không muốn nói.

Nhưng cái ý nghĩ kia chỉ kéo dài trong một cái chớp mắt liền biến mất hoàn toàn trong lòng hắn. Nếu bàn về bản lĩnh "giằng co", hắn thật sự đánh không lại Tô Dư.

Không tiếng động thở dài một cái, cuối cùng hoàng đế vẫn mở miệng trước, cười lạnh hỏi nàng:" Vừa được phong Sung Nghi lá gan liền lớn ra nhỉ? Ngươi cũng biết rõ Lục Nhuận Nghi đang mang thai mà."

" Đúng vậy, cho nên thần thiếp mới không trách phạt nàng."_ Nàng nhẹ nhàng đáp lời. Hoàng đế cười thêm một tiếng:" Vậy tại sao ngươi lại cố ý sinh sự với nàng? Nếu hài tử của nàng xảy ra chuyện gì sơ xuất…"

" Vậy thần thiếp tuẫn táng theo đứa bé là được."_ Giọng điệu hoàn toàn bình thãn, vừa thanh lãnh lại có vài phần cứng nhắc thường thấy của nàng.

Hạ Lan Tử Hành cảm thấy chính mình quả thật không nên tùy tiện giận dỗi nàng.

" Còn chế giễu Lục Nhuận Nghi thích nghe tiếng ngọc vỡ, trẫm thấy ngươi mới là người thích nghe nên luôn cố ý kích nàng đập thì có."

Khẩu khí của hoàng đế cũng dần dần bình tĩnh lại, khó phân biệt hỉ nộ trong đó. Tô Dư im lặng một hồi, dập đầu nói:" Bệ hạ nói phải liền phải đi."

"…"_ Hoàng đế cơ hồ khựng lại trước mặt nàng. Rốt cuộc cũng chịu không nổi, kéo nàng đứng lên, có chút dở khóc dở cười hỏi nàng _" Ngươi cứ nhất định phải đối đầu với trẫm à?"

Lúc đó thần sắc của Tô Dư trong chớp mắt liền trở nên ảm đạm. Hạ Lan Tử Hành nghe được nàng lẩm bẩm:" Dù thần thiếp có đối đầu hay không…bệ hạ chỉ cần muốn hỏi tội thì sẽ hỏi được thôi."

Hắn đột nhiên không phản bác được.

Đúng, lúc trước hắn đối với nàng như thế nào, căn bản không liên quan đến thái độ của nàng. Nàng chống đối cũng tốt, chịu thua cũng được, dù thế nào thì hắn cũng không nguyện nghe thêm nửa câu.

Cầm tay nàng cân nhắc xem nên đánh vỡ sự cứng nhắc này như thế nào, cuối cùng hắn thản nhiên nói:" Không phải đến hỏi tội…những lời vừa rồi…"_ Hoàng đế ho khan 1 tiếng _" Là muốn trêu chọc ngươi, đừng coi là thật."

Tô Dư gật gật đầu.

" Những chuyện này là do Chương Nhạc Phu Nhân sai người bẩm cho trẫm."_ Hắn tiếp tục giải thích, thấy nàng một câu cũng không hỏi. Hắn liền ngừng lại 1 chút rồi mới nói tiếp _"Trẫm là muốn nói…nếu lần sau có xảy ra những chuyện tương tự như vậy…"

Tô Dư khẽ nâng mắt, chờ đợi câu nói tiếp theo của hắn.

Hoàng đế hỏi nàng:" Ngươi có thể tự mình sai người bẩm báo cho trẫm được không?"

Tô Dư lại lo lắng dư thừa lần nữa rồi, hoàng đế căn bản không có ý trách phạt nàng. Đàm tiếu với nàng vài câu liền ngồi xuống, bộ dạng dương dương tự đắc.

Tô Dư cũng ngồi xuống theo hắn, giương mắt nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của Chiết Chi. Nàng cũng biết Chiết Chi đã an bài người đi thám thính, không ngừng dò hỏi chuyện ở Tễ Nhan cung, cốt là sợ Lục Nhuận Nghi xảy ra chuyện gì sơ xuất.

Thế nhưng nàng lại không thấy có gì đáng phải lo lắng cả, lúc trước nàng đã từng lờ mờ trông thấy Lục Nhuận Nghi bình an sinh hạ một đứa bé, sau đó còn nhìn thấy, nàng ta đang mặc triều phục phi vị tiếp nhận thụ phong.

Có thể thấy nàng ta hoàn toàn không có khả năng sinh non.

Trường Thu cung, không có gì ngoài âm thanh nghiêm túc bẩm báo của hoạn quan, các cung nhân ở bên cạnh đến thở mạnh một tiếng cũng không dám. Người ngồi ở trên sau khi nghe xong, ngực phập phồng nhiều lần mới dần bình tĩnh lại, mang theo vài phần không thể tin được hỏi lại hắn ta:" Bệ hạ thật sự không có lấy nửa điểm trách cứ à?"

" Đúng vậy…"_ Hoạn quan kia vái một cái _" Không có gì ngoài vài câu giả vờ trách cứ, hoàn toàn không có ý trách phạt Vân Mẫn Sung Nghi…"

Một tiếng đập bàn thật mạnh vang lên, nhưng khi người nọ nhìn thấy người bên cạnh mình đang cười khẽ thì liền áp chế lại lửa giận trong lòng.

Giai Du Phu Nhân nhìn Chương Nhạc Phu Nhân đang không thể kìm chế được cơn giận, chậm rãi nói với nàng: "Chúng ta đều khinh địch rồi, phải không?"

Chương Nhạc Phu Nhân nghiến chặt hàm răng, dù thế nào cũng không muốn thừa nhận, hung ác nói:" Không thể nào…năm đó bệ hạ chịu vì hoàng duệ mà phế đi nàng, làm sao bây giờ lại có thể dung thứ cho việc nàng tổn thương hoàng duệ một lần nữa…"

" Có thể vì nàng chưa thực sự làm tổn thương hoàng duệ."_ Ý cười của Giai Du Phu Nhân vẫn không thuyên giảm _" Bất quá chuyện này cũng thật có ý tứ, thật không biết nàng có bãn lãnh gì, có thể khiến bệ hạ lúc trước cực kỳ chán ghét nàng, thành cực kỳ cưng chiều nàng như bây giờ, tặc tặc…"_ Giai Du Phu Nhân lắc đầu _" Mà cũng tại Lục thị quá ngu xuẩn, mắt thấy không đúng còn cố tìm xúi quẩy, khiến bệ hạ bây giờ ngay cả đến tìm nàng ta hỏi chuyện cũng không đến."

Chương Nhạc Phu Nhân từ từ bình ổn lại khí tức, cảm thấy chính mình hôm nay đã hoàn toàn mất hết mặt mũi ở Trường Thu cung này.

" Được rồi, ngươi đừng có tức giận như vậy."_ Giai Du Phu Nhân cười liếc sang nàng _" Chuyện tranh giành hậu vị, cuối cùng cũng chỉ có thể là ta cùng ngươi cùng tranh, căn bản không tới phiên nàng đâu."

Nhìn Giai Du Phu Nhân tràn đầy tự tin, Chương Nhạc Phu Nhân cảm thấy mình giống như đang bị làm nhục. Chỉ có mình nàng ta biết rõ, tuy gần đây hoàng đế vẫn thường đi Huệ Tức cung của nàng ta, nhưng chỉ là đơn thuần đắp chăn ngủ thôi. Nàng ta trước giờ vẫn luôn an ủi chính mình, nếu nàng ta bị cảnh ngộ như vậy, thì nhất định hoàn cảnh của Đậu Oản cũng chẳng tốt hơn nàng ta là bao.

Nhưng hôm nay nhìn thần sắc này của Đậu Oản….chẳng lẽ không phải sao?

Kìm chế hỗn loạn trong lòng, Diệp Cảnh Thu nhấp một ngụm trà cười một tiếng, ngưng mắt nói:" Đúng, chỉ có thể là ta và ngươi cùng tranh."

Nhưng trước khi cuộc tranh đấu này bắt đầu, chướng ngại vật này phải hoàn toàn bị diệt trừ mới thỏa đáng.

Lục Nhuận Nghi sau chuyện này thì cuộc sống liền trở nên khó khăn.

Không nghĩ tới Tô Dư thật sự dám động đến nàng ta, chuyện phạt toàn bộ cung nhân của nàng ta tạm thời không nói, nàng còn dám nói vì muốn nàng ta có thể "hảo hảo an thai", mà dứt khoát nói với đại giám không để cho những cung nhân kia trở lại hầu hạ.

Về tình về lý, đại giám không thể có lý do không đáp ứng nàng.

Vì vậy giờ đây trong Tễ Nhan cung một người quen cũng không có, may mà những người Sở Sung Hoa điều đến làm việc cũng không tệ, không có khinh thường thai nhi của nàng ta, luôn luôn dè dặt hầu hạ.

Nhưng Lục thị bây giờ đến thuốc an thai cũng uống không trôi. Chỉ cảm thấy thuốc an thai ngày hôm nay so với mấy ngày trước khó uống hơn gấp trăm lần, khó uống đến mức chẳng thể nào nuốt trôi. Miễn cưỡng nhấp hai ngụm rồi đặt chén thuốc sang một bên, nhưng lúc này cung nga hầu hạ bên cạnh nàng ta cũng đâu còn giống như trước đây mà khổ sở khuyên nhủ nàng ta uống tiếp nữa, mà chỉ dò xét thần sắc của nàng ta, nhẹ nhàng hỏi: "Nương tử nếu thực sự nuốt không trôi…thì đừng cố gắng uống nữa, để nô tỳ mang đổ đi, chờ chút nữa rồi kêu các nàng sắc lại chén mới nhé?"

" Cứ đem đổ đi."_ Lục Nhuận Nghi thuận miệng trả lời, mi tâm nhíu chặt lại. Nàng ta thật sự không muốn những người hầu hạ mình lúc trước bị đánh chết, không nói đến việc nàng ta có lo lắng thật sự cho bọn họ hay không – nhưng hiện giờ nàng ta đang mang thai, dù sao cũng nên vì đứa bé trong bụng mà tích đức một chút chứ.

Nhất thời cảm thấy hơi hối hận. Nàng ta chưa bao giờ là một người thông minh, đến chính nàng ta cũng biết điều này. Lúc nào cũng nhanh mồm nhanh miệng, từ lời nói đến việc làm đều không biết suy xét.

Khác với Diệp Cảnh Thu đôi lúc sẽ chừa lại chút mặt mũi cho Tô Dư, nàng ta cho tới bây giờ chưa từng để Tô Dư vào mắt – không phải chỉ là 1 kẻ bị chồng ruồng bỏ thôi sao? Nàng thì có gì đặc biệt hơn người chứ?

Chỉ là lúc vị phần nàng ta còn thấp, Tô Dư luôn tránh đời, hai năm qua đều chưa từng làm ra chuyện gì, khiến nàng ta luôn luôn xem thường nàng.

Chuyện đáng giận nhất, là khi nàng ta vừa có thai cũng là thời điểm Tô Dư đổi vận. Đáng lẽ theo lý thì trong cung tần phi có thai luôn được xem là đại sự lớn nhất, vậy mà kẻ bị chồng ruồng bỏ này cứ như vậy mà đoạt đi hết nổi bật của nàng ta.

Đã vậy…còn hết lần này đến lần khác đoạt đi nữa chứ.

Nên trong lòng nàng ta tự nhiên là hận Tô Dư đến nghiến răng nghiến lợi, vì vậy liền muốn thử một chút xem kẻ bị chồng ruồng bỏ này có dám làm gì nàng ta không, lại không ngờ đến Tô Dư thật sự dám động

đến mình.

Nàng ta thật sự đã quá lỗ mãng rồi. Lục thị không cam lòng thở dài một tiếng, nghĩ tới thôi liền cảm thấy sợ hãi trong lòng. Tô Dư phạt toàn bộ cung nhân trong cung của nàng ta, vậy mà hoàng đế một chút bày tỏ cũng không có. Lúc nàng ta đang có thai đã như vậy, vậy sau khi đứa bé sinh ra thì sẽ ra sao đây? Tô Dư sẽ bỏ qua cho nàng ta sao?

Lục Nhuận Nghi nghiến chặt răng suy nghĩ rất nhiều lần, lại chần chừ hết lần này đến lần khác, cuối cùng hạ quyết tâm lên tiếng:" Chuẩn bị kiệu, đi Khinh Lê cung."

Hạ Lan Tử Hành đang tập trung xem tấu sớ vào buổi trưa hoàn toàn không để ý đến việc Tô Dư đang bất an nhìn xung quanh Đức Dung điện. Tô Dư vẫn cảm thấy bất an, trải qua chuyện lần trước, mặc dù đã giằng co hai mươi mấy ngày, nhưng tính đến hôm nay…hoàng đế nửa điểm trách cứ cũng không có, mà nàng cũng không thể cứ đối đầu mãi với hắn được.

Vì vậy thái độ cũng bắt đầu hòa hoãn đôi chút.

Mài mực thêm trà, những chuyện này Tô Dư làm đến vô cùng thành thạo. Hạ Lan Tử Hành bất động thanh sắc nhìn nàng, thấy nàng vẫn còn hơi lo sợ, nên mỗi khi hắn muốn mở miệng liền cảm thấy lúng túng.

Vì vậy suốt buổi trưa, câu nói mà cung nhân hầu hạ ở Đức Dung điện nghe được nhiều nhất, chính là hoàng đế mỗi khi Sung Nghi làm xong chuyện gì đó, liền rất khách khí nói một câu " Đa tạ"…

Một phòng lặng im.

Sau đó hoàng đế truyền thiện, hai người liền ngồi cùng bàn với nhau, nhưng cũng không nói nhiều lắm, giống như có một loại ngăn cách không nói ra được, lại đồng thời có một loại ăn ý không nói nên lời.

Từ U cùng Chiết Chi nhìn nhau một cái, cùng oán thầm trong lòng một câu: Cái không khí kỳ quái này.

Bỗng từ xa truyền đến tiếng bước chân hướng bên này chạy tới, Từ U quay đầu lại nhìn chăm chú, thì thấy đó là một hoạn quan. Đợi đến khi hắn đến trước cửa đại điện, Từ U liền đưa tay cản hắn lại, nhìn thấy hắn chạy đến mức thở hỗn hễn, Từ U lại càng ra vẻ ung dung hỏi hắn:" Ngươi không phải là người của Vận Nghi cung sao?"

" Đúng vậy."_ Hoạn quan kia vội vã khom người _" Từ đại nhân an, Sung Hoa nương nương đã điều thần đến Tễ Nhan cung…"

Vừa nghe vậy, Chiết Chi lập tức nhíu mày, cười một tiếng:" Là người của Tễ Nhan cung còn dám tới đây

à? Chớ không phải là biết bệ hạ ở chỗ này nên muốn đến cáo trạng đấy chứ? Đừng phí sức, những chuyện trước kia, bệ hạ căn bản không có ý trách phạt Sung Nghi nương nương."

Hoạn quan kia vừa lau mồ hôi vừa nhíu mày, nhưng chưa kịp nói gì thì đã thấy thần sắc của Chiết Chi bỗng nhiên trở nên cả kinh.

Có hai người đang đi đến đây…đó chính là hai người nàng phân phó đi thám thính tin tức. Tuy biết thai của Lục Nhuận Nghi vốn vững chắc, nhưng nàng vẫn lo sẽ xảy ra sự cố gì, bây giờ họ lại vội vàng đến đây..không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ…

Hai người này vừa đến liền vái nàng một cái, la lên:" Chiết Chi cô nương, Lục Nhuận Nghi trên đường đến Khinh Lê cung bị động thai khí…"

Chiết Chi cả kinh:" Cái gì¿'_ Ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp_"Nàng đến Khinh Lê cung làm gì?"

" Thần không biết…"_ Một người trong đó liền bẩm _" Chỉ biết Nhuận Nghi nương tử đột nhiên nói muốn đến Khinh Lê cung, thần liền đuổi theo, ai ngờ đến nửa đường thì…"

Chiết Chi còn chưa kịp hỏi tiếp, đã nghe được Từ U nặng nề thở dài, nói với 3 người kia:" Mau tiến điện bẩm với bệ hạ đi!"

40. Chương 39: Sinh Non

Lúc thánh giá đi đến Khinh Lê cung, đã có vài phi tần ở đó trước. Trong phòng ngủ truyền đến tiếng thét thảm thiết của Lục Nhuận Nghi, khiến Tô Dư không hiểu sao cảm thấy căng thẳng trong lòng – tình cảnh năm đó cũng không khác hôm nay là bao, tất cả dắng thiếp trong phủ Thái tử đều chờ ở ngoài cửa, nghe âm thanh thảm thiết của Sở thị truyền ra, cuối cùng nhận được tin đứa bé mất đi, nàng cũng từ lúc này mà nhận hết chán ghét.

Trong thoáng chốc, Tô Dư căng thẳng nắm chặt tay mình, vừa nhìn lại, đã thấy thái y từ trong phòng đi ra, hướng hoàng đế vái chào, vẻ mặt cẩn túc (*) nói:" Bệ hạ…Nhuận Nghi nương tử sợ là muốn…sinh non."

(*) Cẩn túc: Cẩn thận nghiêm túc.

" Sinh non¿'_ Chương Nhạc Phu Nhân nghe vậy liền nhíu mày, hướng thái y kia nói _" Nhưng thai của Lục Nhuận Nghi còn chưa đầy bảy tháng!"

" Vâng."_ Thái y kia ấp úng nói _" Nhưng…bây giờ thật sự muốn sinh rồi. Chúng thần đã điều tra qua, là do bị kinh hãi, lại ăn nhầm thứ sản phụ kiêng kị."

Giai Du Phu Nhân nghe vậy liền kinh sợ:" Thứ sản phụ kiêng kị? Đó là gì?"

" Hắc tam lăng."_ Thái y đáp, tiếp tục giải thích _" Vậy này có tác dụng phá huyết khu ứ, là thứ kiêng kị của sản phụ, dùng nhiều sẽ dẫn đến việc sẩy thai. Bất quá thai nhi của Nhuận Nghi nương tử luôn luôn ổn định, đứa bé này đại để có thể bảo trụ…"

Nhưng không có ai để ý đến lời giải thích này, mọi người chỉ thắc mắc làm thế nào mà Lục Nhuận Nghi lại ăn nhầm hắc tam lăng. Tuy Lục Nhuận Nghi có thai lại không được tấn vị, còn có chút xu thế thất sủng, nhưng cao thấp trong nội cung tuyệt đối luôn luôn để ý đến cái thai này.

Nhất thời mọi người đều im lặng, chờ đợi ý chỉ của hoàng đế. Hoàng đế sắc mặt thâm trầm, nhẹ nói một câu:"Giao cho cung đang tư điều tra."

Tiếng kêu thảm thiết vẫn không dứt ở trong phòng, hoàn toàn đối lập với vẻ an tịch ở phòng khách. Dân gian có câu "bảy sống tám không sống", có nghĩa hài tử sinh non tháng thứ bảy so với hài tử sinh non tháng thứ tám sẽ dễ sống được hơn, nhưng…cái thai này của Lục Nhuận Nghi còn chưa đủ bảy tháng, nhất định sẽ rất hung hiểm.

Hạ Lan Tử Hành trầm mặc, tự định giá lại những chuyện gần đây. Đời trước, đứa nhỏ này của Lục thị lớn lên rất thuận lợi, được sinh vào giữa hè, mẹ tròn con vuông. Lúc đó Lục thị cũng coi như được sủng ái, chưa từng chịu phải độc thủ này, đời này nàng ta rõ ràng bị vắng vẻ nhiều hơn, nên liền xảy ra chuyện này sao?

Sẽ là ai đi hại nàng ta đây…

Tô Dư cũng trầm mặc, nghe tiếng kêu thảm thiết truyền vào tai, trên trán liền nhịn không được đổ một tầng mồ hôi lạnh. Mọi chuyện đáng lẽ không nên như thế này, giấc mộng kia nàng mơ không chỉ một lần, rõ ràng nhìn thấy nàng ta bình an sinh nở, làm sao lại xuất hiện rủi ro được…

Không nói đến chuyện hắc tam lăng, chỉ cần một câu "bị kinh hãi" kia của thái y thôi, chính mình đã không thoát khỏi liên quan rồi.

Cười khẽ một tiếng, cảm thấy đúng là tạo háo trêu ngươi. Lúc trước, chuyện trong mơ lúc nào cũng chuẩn xác, nhưng nàng lại vì nhận hết chán ghét mà 1 cơ hội trở mình cũng không có; còn khi hoàn cảnh vừa mới tốt lên, những giấc mộng cũng bắt đầu rõ ràng hơn một chút, thì lại không còn chuẩn xác nữa.

Nếu như không thể mẹ tròn con vuông…

Tô Dư không tự chủ được quay đầu quan sát thần sắc hoàng đế, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của hoàng đế liền cảm thấy nghẹn thở. Cũng không rõ mình đang sợ cái gì, nhưng cũng không dám tránh né ánh mắt đó.

Chỉ thấy hoàng đế hơi cúi đầu, nhìn sang cái ghế bên cạnh, ra hiệu nàng đi qua. Tô Dư liền được Chiết Chi đỡ dậy, đi đến trước mặt hắn khẽ chào rồi ngồi xuống, cũng không nói gì thêm.

Tiếng hét của Lục Nhuận Nghi vẫn vang vọng trong sảnh, Hạ Lan Tử Hành lại gần nói nhỏ với Tô Dư:" Ngươi cứ về trước nghỉ ngơi nhé?"

Tô Dư nghe vậy liền giật mình, lắc đầu một cái:" Thần thiếp không phiền lụy."

Hoàng đế cười một tiếng:" Nếu mệt mỏi thì cứ trở về đi, không cần cố gắng chống đỡ đâu."_ Rồi ranh mãnh nhìn nàng, nói thêm một câu _" Ngươi cũng không phải thái y."

Có ở đây hay không cũng đều giống nhau.

" Dạ..."_ Tô Dư cúi đầu đáp ứng, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy một hoạn quan bước vào điện, vái chào bẩm:" Bệ hạ, cung đang tư đã tra được rồi."

Thật nhanh.

Mọi người đều chờ đợi kết quả, nhưng hoàng đế lại trầm xuống, không kiên nhẫn nói:" Chút nữa hãy nói."

" Dạ."_ Hoạn quan kia vái chào rồi lui ra, lúc này Tô Dư bỗng phát hiện thần sắc của Chiết Chi hơi lộ vẻ khác thường, lông mày liền nhăn lại, suy nghĩ một lát rồi ngoắc tay gọi nàng, bình thản nói:" Ta khát rồi, mau mang trà đến đây."

Trà liền được dâng lên, Tô Dư vừa mở nắp, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Hoa nhài Nga Mi.

Hoàng đế nheo mắt nhìn nàng, cười hỏi:" Thích trà lài?"

"... Ân"_ Tô Dư nhẹ giọng đáp một tiếng, nhấp một ngụm trà, cảm thấy toàn thân lúc này không còn một chút sức lực.

Trong phòng ngủ đột nhiên im lặng, im lặng đến mức trong lòng mọi người đều nảy sinh sợ hãi. Một lát sau, y nữ ra khỏi điện, khẽ cúi người bẩm:"Nhuận Nghi nương tử sinh rồi.."

Nhưng lại không nghe thấy tiếng khóc.

Y nữ kia lại nói tiếp:" Là một tiểu hoàng tử…"

Nhưng lại không có người nào dám nói một câu "Chúc mừng", ngay cả hoàng đế cũng không có lấy nửa điểm ý cười. Tuy chưa nói tiểu hoàng tử chết non, cũng không nói Lục Nhuận Nghi khó sinh mà chết, nhưng yên tĩnh như vậy, xem ra đã có chuyện không tốt xảy ra.

Ngừng lại một chút, cuối cùng Giai Du Phu Nhân hỏi y nữ kia:" Nhuận Nghi nương tử thế nào rồi?"

" Nương tử đã hôn mê…"_ Y nữ kia cúi người bẩm _" Hoàng tử điện hạ không khóc nổi, thái y nói…nói có thể sẽ không vượt qua được, nếu trong hai ngày này…"

Lặng ngắt như tờ.

Qua thật lâu, hoàng đế gật đầu một cái, thở dài mệt mỏi, phân phó thái y phải cố gắng hết sức, lại nói tiếp:" Truyền người của cung đang tư đến."

Xem ra là muốn hỏi chuyện về hắc tam lăng.

Có mấy người đi vào điện, trong đó có một cung nữ bị giải vào, hoàng đế nhìn nàng ta:" Ngươi không phải là chưởng sự cung nữ bên cạnh Sở Sung Hoa sao?"

" Dạ vâng…"_ Cung nữ kia dập đầu một cái _" Nhưng do Sung Nghi nương nương phát lạc người của Tễ Nhan cung, khiến nương nương (Sở thị) phải điều người đến hầu hạ Nhuận Nghi nương tử, nô tỳ chính là do nương nương sai đến."

Một đám tần phi ở bên nghe thấy vậy, liền có người thở dài nói:" Suy bụng ta ra bụng người, Sung Hoa nương nương cũng là người từng mất đi hài tử, làm sao có thể làm ra chuyện như thế chứ."

Cung nữ kia không nói, hoàng đế cũng không lên tiếng. Từ U ở bên nói:" Bệ hạ, Sở Sung Hoa đang chờ ở bên ngoài, có muốn…"

" Không cần."_ Hoàng đế lạnh nhạt nói, hoàn toàn không có ý định gọi Sở Sung Hoa vào tra hỏi. Chương Nhạc Phu Nhân nhíu mày nhìn cung nữ kia:" Thật sự là Sở Sung Hoa bảo ngươi làm?"

"… Vâng"_ Cung nữ kia hơi do dự dập đầu một cái, tiện đà nói thêm _" Sung Hoa nương nương cùng Nhuận Nghi nương tử từ lâu đã không hợp nhau…"

Chương Nhạc Phu Nhân cười lạnh một tiếng:" Phải không? Nghe giống như đã sớm có mưu đồ từ trước, nhưng Sở Sung Hoa đã bị cấm túc lâu như vậy, nếu không phải xảy ra chuyện Vân Mẫn Sung Nghi ngày hôm nay phát lạc cung nhân Tễ Nhan cung, nàng làm sao có cơ hội nhét người vào được?"

Nói gần nói xa, cuối cùng là muốn ám chỉ cung nữ này chính là người do Tô Dư cài vào. Vừa mưu hại Lục Nhuận Nghi, lại vừa giá họa cho Sở Sung Hoa.

Tô Dư nhìn nhạt khuôn mặt bỗng lộ vẻ bối rối của cung nữ kia, trong lòng biết rõ đây căn bản là một màn sắp đặt từ trước, đầu tiên khai ra Sở Sung Hoa bất quá là để màn này trông thật hơn, sau đó thì kết quả cuối cùng sẽ có tám chín phần là nhắm về mình.

" Ý là của Vân Mẫn Sung Nghi, nhưng hạ chỉ lại là Nhàn Phi."_ Giai Du Phu Nhân lẩm bẩm, cuối cùng đứng dậy hướng hoàng đế nói _" Vì liên quan đến an nguy của hoàng duệ, cầu xin bệ hạ điều tra kỹ việc này."

Thật là một thủ đoạn thường thấy trong cung. "Điều tra kỹ" ở đây chính là giao cho cung đang tư nghiêm thẩm, đương nhiên kết quả của việc thẩm tra này sẽ là…lỗi của nàng hoặc Nhàn Phi.

Dù là gì thì cũng đều toại nguyện ý tứ của người giật dây. Tô Dư khẽ mỉm cười:" Cần gì phiền phức như vậy? Thần thiếp ở đây, Nhàn Phi nương nương cũng ở đây, Sở Sung Hoa thì đang chờ ở bên ngoài…trước hết cứ đối chất một phen không phải là được sao? Vào cung đang tư, vu oan giá họa luôn không ít."

Lời này giống như đang nói với Giai Du Phu Nhân, nhưng ánh mắt của Tô Dư lại nhìn về phía hoàng đế. Hoàng đế suy nghĩ một chút, gật đầu:"Truyền đi."

Sở Sung Hoa tiến vào điện hành lễ, vừa đứng lên, liền tiến đến tát vào mặt cung nữ kia một cái, giận không kiềm được:" Bản cung đối đãi với ngươi không tệ! Ai bảo ngươi làm hại bản cung hả!"

" Nương nương…"_ Cung nữ kia càng ra vẻ luống cuống, nhịn không được nhìn về phía Tô Dư. Cái nhìn này đã khiến mọi người hiểu rõ, trong lòng Tô Dư cũng cười một tiếng.

Bất luận là giao cho cung đang tư hay thẳng thắn tra hỏi, đầu mâu cũng đều hướng về nàng. Nhưng một khi đưa đến cung đang tư, thì khó tránh khỏi chuyện xấu, chi bằng trực tiếp tra hỏi như vậy, dù sao mình cũng ở đây, có gì còn có thể tranh cãi vài câu.

Sở Sung Hoa theo ánh mắt của cung nữ kia nhìn về phía Tô Dư, ngẩn người, giận dữ nói:" Tô Dư……lại là ngươi!"

Một tiếng thở dài, Chương Nhạc Phu Nhân giương mắt nhìn về phía Tô Dư: "Chuyện năm đó vốn là tử tội, nhưng bệ hạ không giết ngươi, hôm nay lại còn sủng ái ngươi…vậy mà ngươi lại có thể lập lại chiêu cũ như thế thật khiến cho lòng người cảm thấy rét lạnh."

Hoàn toàn là ý tứ định tội Tô Dư.

Giai Du Phu Nhân cũng than thở nói:" Bản cung nghe nói là cung nhân Khinh Lê cung đem bẩm chuyện này với bệ hạ, hỏi kỹ vài câu, mới biết hóa ra Sung Nghi nương nương đã cho người nhìn chằm chằm Tễ

Nhan cung từ lâu, xem ra là chột dạ…”

Tô Dư nhịn cười nghe họ nói, đợi sau khi cả hai nói xong liền nhấp một ngụm trà, không để ý đến lời vừa rồi mà nhìn cung nữ kia hỏi:“Là bản cung bảo ngươi làm sao? Bản cung muốn chính miệng ngươi nói ra.”

Vốn trong mắt mọi người đã nhìn ra ai là người bị sai sử, lại không nghĩ đến Tô Dư còn muốn hỏi thêm câu này. Cung nữ kia sững sờ một chút, sau khi định thần lại liền cúi đầu đáp:” Vâng…Là Sung Nghi nương nương sai nô tỳ bỏ thêm hắc tam lăng vào trong thuốc an thai của Lục Nhuận Nghi…”

” A…“_ Tô Dư lạnh giọng cười nói _” Ngươi nghĩ bản cung ngốc sao? Muốn tính kế hại người, chẳng lẽ lại chọn một kẻ đến hình còn chưa động, đã trực tiếp khai ra bản cung rồi sao?”

Cung nữ kia cứng đờ người, tầm mắt Tô Dư chuyển một cái, lạnh lùng nhìn sang Chương Nhạc Phu Nhân, hơi có vài phần tàn khốc nói:” Theo Phu Nhân nói, nếu không phải thần thiếp trách phạt, nàng (cung nữ kia) sẽ không có cơ hội tiến vào Tễ Nhan cung, Sở Sung Hoa không thể biết trước được hành động lần này của thần thiếp; nhưng nếu chiếu theo đạo lý này, thần thiếp làm sao biết được hôm nay Lục Nhuận Nghi sẽ ở Khinh Lê cung của thần thiếp mở miệng chống đối? Thần thiếp cùng nàng không hợp nhau cũng không phải ngày một ngày hai, việc nàng đến chúc mừng cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của thần thiếp.”

Tô Dư khí thế bức người khiến cho Diệp Cảnh Thu nhất thời thẫn thờ, khựng lại một chút, cau mày nói:” Dù vậy, Nhuận Nghi bị chấn kinh còn không phải do ngươi bố trí tra tấn sao? Nàng nghĩ muốn đến Khinh Lê cung, xem ra là có ý chịu tội – nếu không, mặc dù bị hạ độc, chỉ cần trực tiếp chữa trị trong cung, thì cũng không đến nỗi như thế này..“_ Chương Nhạc Phu Nhân cảm thán _” Hiện nay hai mẹ con đều thành như thế…thực sự quá đáng thương.”

” Phu Nhân…“_ Mắt thấy các cung tần đang ngồi đều vì hai mẹ con Lục thị mà có chút sụt sịt, Tô Dư vừa muốn mở miệng, thì đã bị người khác cướp lời:” Chương Nhạc Phu Nhân, việc này theo trẫm thấy chính là nhất mã quy nhất mã (**).”

(**) Nhất mã quy nhất mã: Ý nói nợ gì thì trả nấy, trong trường hợp này là nói Lục Nhuận Nghi đã phạm phải lỗi nên mới có ý muốn đến Khinh Lê cung nhận tội.

Diệp Cảnh Thu cả kinh, Tô Dư cũng cả kinh. Quay đầu lại, đã thấy hoàng đế mang theo vài phần suy nghĩ chậm rãi nói:” Sát hại cung tần, hoàng duệ là một chuyện, Sung Nghi tuân thủ cung quy lại là một chuyện khác. Theo trẫm thấy, Sung Nghi phạt là đúng, Nhuận Nghi nương tử muốn đến Khinh Lê cung là trong lòng nàng vốn có thẹn, có thể nói là do chuyện Sung Nghi phạt người của nàng lúc trước, nên không thể nói là Sung Nghi sai được. Về phần sinh non…nói cho cùng cũng là do hắc tam lăng, mạnh mẽ ép buộc nàng là vì muốn đến Khinh Lê cung tạ tội mà không kịp chữa trị cũng hơi quá gượng ép.”

Lời nói có phần thiên vị rõ ràng, nhưng nghĩ lại cũng thấy vô cùng hợp tình hợp lý nên tựa hồ cũng không phải là cố ý thiên vị. Hoàng đế quét mắt qua một đám phi tần, tiếp tục nói: “Cho nên chuyện Nhuận Nghi bị chấn kinh không thể trách Sung Nghi được, chuyện cần tra lúc này chính là hắc tam lăng đến từ đâu. Trước khi tra rõ, trẫm không muốn nghe thêm bất cứ lời suy đoán nào.”

" Vậy…bệ hạ"_ Giai Du Phu Nhân suy nghĩ một chút rồi nói _" Chuyện này dù sao cũng liên quan ít nhiều đến Vân Mẫn Sung Nghi, một phen giải thích vừa rồi cũng không phải uổng phí, chỉ là…để công bằng, có nên cấm túc nàng cho thỏa đáng không?"

Đây cũng là chuyện hợp tình. Cũng không phải có ý trách phạt nàng, chỉ là trước khi chưa rõ ngọn nguồn, thì nên cấm túc để cung đang tư có thể dễ dàng làm việc. Đợi đến khi tra rõ, nếu chuyện này thật sự không liên quan đến Tô Dư, thì làm vậy với nàng cũng không quá mức tệ. Đây cũng là cách giải quyết thường thấy ở trong cung, cũng được coi là một quy củ bất thành văn.

Nhất thời mọi ánh mắt đều rơi vào trên người hoàng đế cùng Tô Dư, Tô Dư không nói gì, còn hoàng đế thì nhìn vào tách trà lài của nàng tự định giá một chút, giống như chuyện này hơi có phần khó quyết định.

41. Chương 40: Mầm Tai Vạ

Mặc kệ người hạ độc chỉ là muốn sát hại hoàng duệ thì vẫn có ý giá họa cho Tô Dư, kẻ này nhất định phải bị tìm ra. Việc cấm túc Tô Dư cũng không sao, nhưng hắn lại sợ trong thời gian nàng bị cấm túc sẽ xảy ra chuyện gì, hoặc có kẻ nhân cơ hội này đem "chứng cứ" vốn không nên có vào Khinh Lê cung của nàng.

Lát sau, hoàng đế khôn khéo mở miệng:" Cũng tốt, vậy cấm túc ở Nguyệt Vi cung đi."

Nguyệt Vi cung?

Mọi người hơi kinh ngạc. Ý chỉ này hơi có phần kỳ quái, dời cung không phải đại sự, cấm túc cũng không phải đại sự, chỉ là tại sao trước khi cấm túc lại cố ý dời cung?

" Nhàn Phi."_ Hoàng đế thấp giọng gọi, Nhàn Phi liền rời ghế phúc thân, hoàng đế nói _" Những ngày gần đây thân thể của Sung Nghi không được khoẻ, hôm nay lại cấm túc ở Nguyệt Vi cung của ngươi, ngươi liền chiếu cố nhiều một chút, không được ủy khuất nàng."_ Ánh mắt làm như vô tình liếc qua Diệp Cảnh Thu, nói_"Tội còn chưa định, ai cũng không nói trước được điều gì."

" Dạ, thần thiếp ghi nhớ."_ Nhàn Phi khó nén vui mừng phúc thân đáp ứng, liếc nhanh sang Tô Dư thì thấy nàng cũng không có nửa điểm lo âu. Hoàng đế gật gật đầu, hướng Tô Dư đang ngồi bên cạnh nói _" Đi Nguyệt Vi cung ở một hồi, chừng nào chuyện này có kết quả thì dời trở về."

Tô Dư nhẹ cúi đầu:" Dạ."

Sau khi mọi người cáo lui đều tự hồi cung của mình, động tĩnh ở Khinh Lê cung đã khiến mọi người hoàn toàn nhìn ra hoàng đế đang giúp Tô Dư phòng cái gì. Tô Dư chân trước vừa mới rời đi, đã có vô số ngự tiền cung nhân cùng người do cung đang tư phái tới canh giữ Khinh Lê cung. Khiến trong cung không thể có thêm bất cứ thứ gì, dù chỉ một kiện đồ cũng sợ là không thể.

Trong điện Nhu Vân, Nguyễn Nguyệt Lê vừa châm trà cho Tô Dư vừa cười nói:" Còn chưa nghe qua hậu cung cũng có loại cấm túc này, xem ra bệ hạ là thật sự sợ ngươi gặp chuyện không may."

Tô Dư nhẹ gật đầu, hớp một ngụm trà không nói.

" Việc ngày hôm nay, ngươi không muốn suy nghĩ kỹ càng lại sao?"_ Nguyễn Nguyệt Lê hỏi nàng.

Tô Dư cười một tiếng:" Trước cứ để cung đang tư tra đi, ta tự mình suy đoán cũng không có gì hay."

" Ta không phải nói cái này."_ Nguyễn Nguyệt Lê khẽ chau mày, đặt cốc trà xuống, nhẹ nhàng nói _"Không phải ngươi nói, lúc trước đã từng mơ thấy thai nhi Lục thị vô cùng vững chắc, được sinh đủ tháng vào giữa hè sao?"

Tô Dư gật đầu:" Ân". Lúc lên tiếng cũng đã đoán được nàng muốn nói gì, sắc mặt khẽ trầm xuống.

Nhàn Phi nói tiếp:" Đây không phải chứng minh giấc mộng kia không linh nghiệm sao? Giấc mộng này đã vậy, ai chắc giấc mộng về Tô gia sẽ không như thế? Nên ngươi không cần phải vì giấc mộng mà hộ Tô gia đâu."

Tô Dư nhất thời im lặng nhìn từng mảnh trà trong ly. Cũng không phải nàng chưa từng nghĩ đến điểm này, chỉ là...khác với lúc nàng mơ thấy Lục thị sinh con chỉ là một đoạn ngắn mơ hồ, đoạn ngắn về Tô gia lại hiện lên vô cùng chân thực ở trong mơ, những tiếng hét, máu tươi,...đều không thể thoát khỏi đầu nàng.

Lúc trở lại Trân Xa các, khi bước vào phòng khách Tô Dư trong nháy mắt liền ngẩn ra, vội cúi người hành lễ:"Bệ hạ."

" Ngồi đi."_Hoàng đế nhìn nàng, mang vài phần đùa giỡn nói _" Xem ra nơi cấm túc cực kỳ hợp ý ngươi nhỉ, vừa mới hồi cung liền đi tìm Nhàn Phi rồi?"

"..."_ Tô Dư lặng yên trong chớp mắt, nhẹ giọng nói _" Vâng, đến chỗ của Nhàn Phi nương nương thưởng trà 1 chút."_ Nàng nói xong liền nhìn hắn, không sợ hãi hỏi một câu _" Bệ hạ nói cấm túc ở Nguyệt Vi cung, không phải cấm túc ở Trân Xa các, đúng không?"

" Đúng."_ Hoàng đế gật đầu cười một tiếng _" Nội cung Nguyệt Vi cung tùy ngươi đi lại."

Chiết Chi dâng trà lên, là trà Quân Sơn Ngân Châm hoàng đế yêu thích. Hoàng đế nhấp một ngụm, Tô Dư cũng nhấp một ngụm, hoàng đế hỏi nàng:" Chuyện ngày hôm nay, ngươi biết bao nhiêu?"

Tô Dư cả kinh. Mặc dù cảm thấy hắn hoài nghi mình là hợp tình hợp lý, nhưng trải qua đủ loại che chở vừa rồi, bỗng dưng có vài phần ngoài ý muốn trước câu hỏi này.

Hạ Lan Tử Hành tường tận quan sát nàng, nhìn ra biến hóa rất nhỏ trong thần sắc của nàng, liền đặt cốc trà xuống giải thích:" Không phải hoài nghi ngươi hạ thủ, trẫm thấy sau khi Chiết Chi dâng trà cho ngươi thì thần sắc của ngươi liền rõ ràng không ổn, có phải vì ngươi biết cái gì hay không?"

Tô Dư nghe vậy trong lòng liền thả lỏng, cũng đặt cốc trà xuống, lắc đầu với hắn:" Thần thiếp không biết."

Lông mày hoàng đế chau lại.

"Là thật. Trà kia..là do Chiết Chi muốn nói với thần thiếp, có người tái diễn lại chuyện trong phủ Thái tử năm đó, nên thần thiếp mới luống cuống"_ Nói năng thành khẩn, thần sắc bình tĩnh, rõ ràng không phải nói dối.

Ngừng lại một chút, Tô Dư nói tiếp:" Hoa ngài Nga Mi. Trong cung người thích hoa nhài nhất chính là Sở Sung Hoa, mà người có đôi mày đẹp nhất cũng chính là nàng (*). Chiết Chi nghe được có người muốn dùng chuyện này giá họa cho thần thiếp, giống như chuyện năm đó Sở Sung Hoa sẩy thai ở phủ Thái tử, cho nên mới dâng hoa nhài Nga Mi"_ Tô Dư nói xong liền cười khổ _" Vốn là làm bệ hạ vô tình biết được, lại không nghĩ đến bệ hạ sẽ hỏi."

Hoàng đế nghe vậy liền hòa hoãn lại khẩu khí, nhìn Tô Dư đang cúi đầu trước mắt. Chợt phát hiện nàng cũng có chút tiểu thông minh, chỉ cần nhìn trà đã biết được, cũng mệt nàng phải suy nghĩ rồi.

Nhưng Tô Dư đang cúi đầu không nói gì lại suy nghĩ khác với hắn. Nàng cảm thấy mình vì không muốn phiền phức nên mới không để cho Chiết Chi nói thẳng, mà dùng biện pháp dâng trà kia, ai ngờ lại khiến hắn nhìn ra được, rồi cứ như vậy mà đến hỏi nàng…

Quả thực là vẽ rắn thêm chân mà.

Những ngày cấm túc này trải qua vô cùng vừa ý. Nhàn Phi tự nhiên sẽ không ủy khuất nàng, nàng lại vì bị cấm túc, nên những phi tần ngày thường hay ngẫu nhiên đến thăm cũng không còn. Hơn nữa nàng vốn cũng ít ra ngoài, nên lệnh cấm túc này ngoại trừ khiến nàng được thanh tịnh khỏi bên ngoài thì cũng không có ảnh hưởng gì khác.

Nhàn Phi nhìn nàng dựa vào tiểu tháp, bộ dáng dương dương tự đắc chọc người ta phát cáu, liền cười khiển trách một câu:"Chưa thấy người nào bị cấm túc còn vui vẻ như vậy."

Tô Dư liếc nàng một cái, nhàn nhã phản bác:" So với hai năm kia thì cuộc sống này tốt hơn nhiều. Ừ…nếu không phải chịu trách nhiệm của 1 vị cung chủ, thì thật sự muốn liên tục nương nhờ Nguyệt Vi cung của Nhàn Phi nương nương."

"…"

Nhàn Phi lập tức cảm thấy cung đang tư điều tra quá chậm.

Hoàng trưởng tử chết sau khi sinh ngày thứ ba.

Mẹ đẻ Lục thị của hắn vẫn còn hôn mê, nên trong cung, không ai vì sự qua đời của hắn mà thương tâm cả.

Hạ Lan Tử Hành có một loại cảm xúc không nói rõ, thương tâm ít nhiều gì cũng có, nhưng lại không rõ ít nhiều thương tâm này là vì ai. Vì đứa bé chết non này, hay là vì không thể nhìn thấy đứa bé kia đời trước…

Cảm xúc này khiến hắn trầm mặc hồi lâu, Thành Thư điện rơi vào tĩnh mịch, phải qua thật lâu mới nghe thấy hoàng đế nói:" Hoàng trưởng tử ban tên Khải Thụy, hậu táng. Lục thị cũng được tấn lên một vị phần để trấn an."

Chữ chữ đều gian nan. Đây là lần đầu tiên từ khi hắn trọng sinh đến nay có được loại cảm thụ này, người thân cận với mình kiếp trước còn chưa kịp mở mắt thì đã qua đời, tất cả chỉ vì hắn muốn đền bù tổn thất cho Tô Dư.

Trong tích tắc hắn bỗng nỗi lên một suy nghĩ, hắn có phải đã sai rồi không, nhưng đồng thời hắn cũng hung hăng nói với chính mình, hài tử kia bất quá là hài tử ở kiếp trước của hắn.

Huống hồ, đời trước hắn đã đối tốt với đứa bé này, chỉ có Tô Dư là thủy chung cô phụ.

Hắn tự nói với mình, muốn đền bù tổn thất cho nàng, luôn sẽ phải thay đổi một chút chuyện…hắn sớm nên sẵn sàng cho việc đó.

Sự tĩnh mịch trong điện đột nhiên bị phá vỡ, hoạn quan trầm ổn bẩm:" Bệ hạ, Thẩm đại nhân cầu kiến."

Lúc này đã là giờ Hợi (**).

(**) Giờ Hợi: Từ 21 - 23 giờ tối.

" Tuyên đi."_ Hoàng đế thở dài một tiếng, gạt bỏ hết những suy nghĩ lung tung trong đầu. Bất kể thế nào, đời này hắn vẫn là một vị hoàng đế, chuyện cần phải đối mặt vẫn còn rất nhiều.

Thẩm Diệp vững bước vào điện, trên mặt có dính chút nước mưa. Hắn nghe nói hoàng trưởng tử vừa mới chết non, suy nghĩ một chút rồi cũng không nói gì thêm, chỉ hành lễ như thường:" Bệ hạ thánh an."

" Thẩm Diệp."_ Hoàng đế nhẹ gật đầu _" Trẫm nghe nói những ngày gần đây ngươi đang trở về Cẩm Đô, bất quá đã trễ thế này, ngươi có việc gì gấp sao?"

" Thần theo ý chỉ của bệ hạ điều tra kỹ động tĩnh gần đây của quân đội cùng với động tĩnh gần đây của Cận Nghiêng."_ Thẩm Diệp nói _" Là người của Hiền vương tự động binh, không phải ý của Hãn vương."

Hoàng đế gật đầu một cái, Thẩm Diệp lại nói tiếp:" Còn nữa…lúc trước thần cũng đã từng bẩm báo, chỉ là có 1 chuyện…"_ Hắn dừng lại _" Lúc trở về Cẩm Đô, ở trên đường thần đã bắt gặp một thương đội đi về hướng Cận Nghiêng, khi thấy người cầm đầu có vài phần quen mắt, thần liền sai người đuổi theo."_ Thẩm Diệp không tiếng động thở dài một cái _" Về sau trải qua điều tra, đó là Sở Dọc cháu của Binh bộ Thượng thư Sở Bật, những thứ thương đội mang theo đều là binh khí cùng lương thảo."

Hoàng đế khẽ rùng mình:" Sở Bật?"

" Vâng."_ Thẩm Diệp đáp, còn nói _"Bệ hạ có phải cũng cảm thấy…"

Hoàng đế gật đầu:" Đúng". Sau đó hỏi hắn:" Ngươi đã đem đoàn xe giữ lại?"

Thẩm Diệp lắc đầu:" Vì còn nhiều nghi vấn nên không dám tự ý hành động, chỉ cho người lặng lẽ theo dõi. Bất quá vào ngày thứ hai đã làm kinh động đến bên kia, khiến 1 người trong đó bị trọng thương đến nay vẫn chưa tỉnh."

Nếu bị thương, bất quá là sai người đến chữa trị, chứ chưa bao giờ phải bẩm báo kỹ càng như thế. Vì vậy hoàng đế khi nghe thấy thần sắc liền ngưng tụ, thấp giọng hỏi hắn:" Là ai?"

Thẩm Diệp vững vàng bẩm 2 chữ:" Tô Triệt."

Hoàng đế liền trầm xuống, lúc này sự thống khổ vì cái chết của trưởng tử lại xuất hiện thêm một tầng đè nén nữa. Quả thực phúc đến thì ít, họa đến thì nhiều, đồng thời cũng làm hắn hiểu rõ, trọng sinh không có nghĩa là hắn có thể nắm hết mọi thứ trong lòng bàn tay.

" Còn ai biết rõ?"_ Hoàng đế hỏi.

Thẩm Diệp liền ôm quyền:" Không còn ai khác."

" Vậy thì đè lại."_ Hoàng đế chậm rãi nói _" Đặc biệt không được để Tô gia biết việc này."

" Dạ."_ Thẩm Diệp nghiêm nghị đáp, suy nghĩ một chút rồi nói _" Bệ hạ, Tô Triệt mới 15 tuổi…"

" Biết rõ."_ Hoàng đế cười khẽ _" Ai nói sẽ không cứu hắn? Trẫm sẽ sai ngự y đến, bảo đảm hắn sẽ không

xảy ra chuyện gì."

Nếu không, Tô Dư cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

Hạ Lan Tử Hành sâu sắc cảm giác được chính mình đời này so với đời trước không quả quyết hơn rất nhiều, thật sự là càng ngày càng không được việc!

Cảm thấy ảo não nhưng lại chẳng có biện pháp nào, hơi có phần bất đắc dĩ đi ra khỏi điện, nghĩ muốn đi dạo một chút.

Các cung nhân đều đi theo hắn, ai cũng không dám lên tiếng, kể cả Từ U. Mọi người đều biết hoàng trưởng tử vừa mới chết non, tâm tình bệ hạ nhất định không tốt, nên có thể không nói liền không nói. Nhưng Từ U nhìn con đường trước mặt, đây là hướng....đi Khinh Lê cung mà?

Đoán mò một phen, cuối cùng Từ U quyết định tạm thời không nhắc đến chuyện Tô Dư dời cung, cho đến khi hoàng đế dừng bước trước cửa Khinh Lê cung, lộ vẻ bừng tỉnh trong chớp mắt, Từ U mới bẩm:" Bệ hạ, Sung Nghi nương nương hiện tại đang ở Nguyệt Vi cung."

Hoàng đế thở phào một tiếng, cái gì cũng không nói, xoay người hướng Nguyệt Vi cung đi.

Từ U nhìn theo bóng lưng của hoàng đế mà không ngừng suy đoán, đột nhiên sủng ái nàng còn thôi, bây giờ vào lúc mất con…trong đầu cũng nghĩ ngay đến vị chính thất này là sao?

Tô Dư bị cấm túc, nên chẳng ai nghĩ hoàng đế sẽ đến vào lúc này cả.

Thời điểm đến Trân Xa các, Tô Dư đang nằm trên giường ngủ, lông mày nhíu chặt lại, vẫn ngủ bất an như trước.

Hạ Lan Tử Hành nhìn vị trí ngủ của nàng một chút – ở sát mép giường, chỉ cần động nhẹ một chút là sẽ té xuống đất. Nhíu nhíu mày, không nói hai lời liền đem nàng đẩy vào trong.

Mi tâm Tô Dư hơi nhíu lại, buồn bực hừ 1 tiếng rồi mở mắt ra, lập tức đứng dậy, kinh nghi nhìn hắn:" Bệ hạ?"

" Ừ."_ Hắn ngồi xuống, tuy đã áp chế lo lắng trong lòng, nhưng khẩu khí lại khó tránh khỏi có vài phần không kiên nhẫn _" Ngươi xích vào trong đi."

"…"_ Tô Dư di chuyển vào bên trong một chút, thuận thế đổi thành tư thế ngồi quy củ _" Bệ hạ làm sao vậy?"

" Không có việc gì."_ Hạ Lan Tử Hành cười một tiếng, nheo mắt nhìn nàng nói _" Khuya rồi, ngươi còn ngồi quy củ như thế làm gì? Trẫm đi rửa mặt, ngươi ngủ đi."

" Dạ."_ Tô Dư vừa nhỏ giọng đáp ứng thì hắn đã đứng dậy đi về phía trắc điện. Vốn đi đến trắc điện là vì không muốn quấy nhiễu nàng nghỉ ngơi, nhưng khi hắn quay lại, vừa mới vén màn lên, thì đã thấy đối diện hắn chính là đôi mắt sáng của nàng.

Hoàng đế khiêu mi:" Còn chưa ngủ à?"

Tô Dư nằm ở trên giường, co chăn lại nhìn hắn nằm xuống bên cạnh mình, cẩn thận hỏi một lần nữa:" Bệ hạ làm sao vậy?"

Thấy hắn không lên tiếng, Tô Dư liền nói tiếp:" Không phải là Lục Nhuận Nghi…"

Hắn vẫn không có động tĩnh gì, Tô Dư liền im lặng, cũng không nói gì nữa mà chỉ nhìn hắn.

" Hoàng trưởng tử, mất."_ Hắn cuối cùng cũng nói ra mấy chữ, âm thanh hơi có chút run _" Mới vừa rồi."

Một trận lãnh khí truyền khắp người Tô Dư. Nàng vẫn không có quên, nàng rốt cuộc là vì chuyện của hoàng trưởng tử mà bị cấm túc.

Hoàng đế quay đầu, nhìn sắc mặt của Tô Dư càng thêm tái nhợt dưới màu sắc của lớp áo ngủ bằng gấm, liền cười lớn:" Ngươi đừng sợ, không phải trách ngươi – nếu không phải ngươi hỏi, hôm nay trẫm cũng sẽ không nói chuyện này cho ngươi biết."

Hắn quả thực không muốn nói chuyện của hoàng trưởng tử cho nàng biết. Thật ra, chuyện hắn đang chần chừ không biết có nên nói cho nàng hay không, chính là chuyện của Tô Triệt.

" A Dư."

Tô Dư ngẩn ra, thấy hắn nặng nề nhìn nàng, trong mắt chứa đầy sự thống khổ cùng khẩn thiết mà nàng chưa từng nhìn thấy. Qua hồi lâu, hắn cuối cùng chỉ nói:" Không có việc gì, ngươi cứ an tâm đi."

Cả đời này, hắn đều muốn nàng an tâm.

(*) Ở đây mình xin giải thích 1 chút:

Nga Mi vốn có hai cách viết:

Thứ nhất là tên của một ngọn núi thuộc tỉnh Tứ Xuyên, còn được gọi là núi Quang Minh Sơn - đồng thời cũng là tên gọi của một môn phái võ thuật Trung Quốc.

Thứ hai chính là từ dùng để chỉ lông mày của người con gái đẹp, cong vút và dài như râu con ngài (đôi khi cũng được dùng để chỉ lông mày của đàn ông)

42. Chương 41: Bạt Tai

Ước chừng là do quá mệt mỏi, hôm nay hắn ngủ nhanh hơn bình thường một chút. Tô Dư có chút mơ màng nhìn hắn, cảm thụ khí tức của hắn. Cảnh tượng thế này cũng từng xảy ra cách đây rất lâu – đó là thời điểm sau khi bọn họ thành thân, lúc đó tuy chưa trở mặt nhưng hai người cũng không mấy hòa thuận với nhau, hắn thường hay đến chỗ nàng chỉ để ngủ, một câu cũng lười nói với nàng.

Khi đó nàng lúc nào cũng ngắm hắn ngủ say như vậy, trong lòng tràn đầy lời muốn nói, nhưng mỗi khi nghĩ đến việc hắn tỉnh dậy ở giữa đầu lông mày luôn tràn đầy chán ghét, nàng liền đem những lời muốn nói nuốt trở lại.

Rồi càng về sau, nàng cũng chẳng còn cơ hội nào để nói nữa.

Yên lặng chạm vào mặt hắn một cái, hắn cũng không có phản ứng. Tô Dư thở dài một tiếng, chẳng trách hắn khó chịu như vậy, mất con luôn là một chuyện thương tâm, huống chi đây cũng không phải lần thứ nhất.

Thấy hắn an ổn ngủ, nàng liền im lặng ngắm nhìn. Thật giống với khi đó, nàng cũng không dám làm phiền hắn, chỉ là tâm tư lại không giống với năm đó.

Trong phòng vẫn còn nhiều ngọn đèn chưa tắt, ánh nến lắc lư ở ngoài màn, Tô Dư cảm thấy vô cùng phiền toái. Muốn gọi cung nhân đến tắt đi nhưng lại không muốn kinh động tới hắn, chần chừ chốc lát, cuối cùng Tô Dư cũng rón rén bước xuống giường.

Dập tắt hơn phân nửa số đèn cùng nến đỏ, chỉ chừa lại vài ba ngọn đèn nhỏ, Tô Dư mới men theo đường cũ trở về phía giường, nhưng vừa nằm xuống, 1 cánh tay liền vòng đến.

" Không ngủ được?"_ Hắn nhắm hai mắt hỏi nàng.

"… Ân"_ Nàng cúi đầu đáp, quay mặt về phía hắn _" Vô tình quấy nhiễu bệ hạ, nhưng…"

Một tiếng cười giễu, hắn nhích người lại tiện thể đem nàng ôm vào lòng:" Giải thích cái gì? Cũng không có trách ngươi."

"…"_ Tô Dư cảm thấy tim đập có chút nhanh, im lặng trong chốc lát, mới nói _" Nha…"

Nhưng hắn giống như đã ngủ thiếp đi.

Nàng thấy vậy cũng nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ theo. Giấc ngủ đêm nay rất bình yên, không có mơ thấy tương lai nàng luôn sợ hãi, mà mơ thấy những việc đã từng trải qua.

Lần đầu tiên nàng gặp hắn, hôn lễ của bọn họ, còn có những tháng ngày sau đó nữa.

Vì vậy lần đầu tiên Hạ Lan Tử Hành sau khi tỉnh dậy nhìn thấy được trên khuôn mặt đang ngủ của Tô Dư tràn đầy ý cười, tư thế ngủ cũng tùy ý, không giống như lúc trước luôn nắm chặt chăn nệm. Nhất thời tò mò nàng mơ thấy điều gì, nhưng cũng không nhiễu nàng, chỉ lặng yên nhìn nàng chốc lát. Cánh tay ngọc của nàng khoác lên mặt áo ngủ bằng gấm, tóc dài vung ở phía sau, vũ tiệp (lông mi) nhẹ nhàng nhắm lại. Dung nhan trầm tĩnh tốt đẹp, được những tia sáng chiếu vào, tạo nên một vẻ đẹp khó nói rõ.

Cũng không phải tư thế khuynh quốc, nhưng cũng không phải không giống.

Cũng không thể nói là ở đâu, nhìn tới nhìn lui, có lẽ là do sự thanh bình giản dị chăng?

Có lẽ vì hai năm kia đã bạc đãi nàng quá nhiều, nên nàng bây giờ cũng lười ứng phó với những đả kích ngấm ngầm lẫn công khai thế này, mà những đả kích kia cũng ít khi hướng về phía nàng (*). Nên nàng so với các phi tần khác luôn ít tâm tư hơn, dễ bộc lộ cảm xúc của mình hơn, người khác thì luôn cố duy trì một nụ cười trên môi mỗi khi ra ngoài, còn nàng….

(*): Ở đây mình nghĩ hoàng đế đang muốn nói vì Tô Dư đã chịu nhiều đả kích trong hai năm qua, nên những lời đồn về việc nàng hại Lục Nhuận Nghi hoàn toàn không ảnh hưởng đến nàng, nàng vẫn sống rất bình thường.

Hắn nhớ rõ cách đây rất lâu nàng cũng từng như vậy, bây giờ hình như đang cố trở thành như vậy. Bất quá giữa hai đầu lông mày của nàng luôn nhìn thấy được sự kinh hãi và bất an, căn bản không giấu đi được.

Mình rốt cuộc tại sao lại cảm thấy nàng dối trá ác độc…

Hạ Lan Tử Hành thở dài cười khổ, đưa tay nâng cổ tay nàng lên, đặt trở vào trong chăn, rồi đứng dậy chuẩn bị vào triều.

Trọng sinh tới nay, chuyện xấu xảy ra trong triều xem như ít nhất. Chỉ có duy nhất một đại sự bất đồng với đời trước, đó là việc Cận Nghiêng gần đây khởi binh. Bất quá chuyện này đã được hắn bí mật điều tra, nhưng loại chuyện này cũng không thể đặt lên mặt bàn nói được (**), vì vậy lúc lâm triều hắn cũng không nhắc tới.

(**) Không lên được mặt bàn: Ý chỉ việc tầm thường, không đáng nhắc tới

Lại là một lần lâm triều không khác biệt lắm so với đời trước, chỉ bất đồng ở chỗ, hắn thoải mái nói với bên dưới một câu:" Đánh với Cận Nghiêng một trận, chỉ được phép thắng không được phép thua. Nếu thua, mang đầu của tướng lĩnh quân về đây gặp trẫm."

Mấy người ở phía dưới hơi có phần cả kinh, vừa muốn mở miệng, đã nghe hoàng đế nói tiếp:" Đứng nói với trẫm cái gì "thắng bại là chuyện thường tình của binh gia", một phần binh lính của Hiền Vương cũng đánh không lại, quả thật khiến người đời nhạo báng."

Tuy không nói rõ, nhưng hắn lại làm như vô tình nói ra việc hắn biết lần khởi binh này là do Hiền vương làm.

Vốn không nên có trận chiến này, nhưng trận chiến này vẫn mạc danh kỳ diệu xuất hiện, có thể thấy được là do có kẻ khác tác động – tuy sau khi sống lại hắn đã cải biến không ít chuyện, nhưng phần lớn là ở hậu cung, còn những việc liên quan đến tiền triều thì không nhiều, lại càng không dính tới việc cảm phục lòng người.

Và chỉ có thể là do kẻ ở bên trong quấy phá.

Bên ngoài là Sở Bật, còn kẻ đứng phía sau thì tạm thời chưa biết, nhưng hơn nửa là do Đậu Khoan hoặc Diệp Điền Húc làm. Bất kể là ai, mục đích chẳng phải là muốn hắn nể trọng, đem con gái của mình nâng lên hậu vị, thuận tiện nói Tô Dư mang huyết thống Cận Nghiêng nên không thể làm hoàng hậu sao?

Còn lâu hắn mới làm theo!

Cho nên hắn liền không theo tâm tư của họ mà biểu lộ sự nể trọng của mình đối với nhà nào, mà mở miệng nói một câu, nếu dám thua, đem đầu tới gặp.

Có người tiến tất có kẻ lùi, mọi việc đều là như thế.

Chuyện hoàng trưởng tử chết non lúc trời vừa sáng đã được truyền khắp hậu cung, Lục thị đã được tấn vị thành Tài Tử, chính là vào lúc này mà tỉnh lại.

Tô Dư nghe Quách Hợp nói, Lục Tài Tử sau khi biết hài tử của mình chết non liền khóc vô cùng thảm thiết, muốn khuyên cũng khuyên không được.

" Nghe nói trong miệng không sạch sẽ, liên tục nói nương nương làm"_Quách Hợp nói.

” Tùy nàng nói đi.“_ Tô Dư cười yếu ớt ăn một miếng bánh hoa hồng trong dĩa, nhíu mày nói _” Người mới vừa sinh non, đừng khiến nàng ngột ngạt. Trước mặt bệ hạ cũng đừng nói gì, nếu sau này nàng dám làm loạn, cứ từ từ tính.”

“Vâng.”_Quách Hợp đáp ứng, nói_“Lục cung đều chuẩn bị lễ trấn an, nương nương ngài…”

” Bản cung đang bị cấm túc đấy.“_ Tô Dư cười một tiếng _” Hơn nữa, sau đủ mọi chuyện, cũng đã sớm cùng nàng xé rách mặt mũi rồi, không đáng để duy trì nữa.”

Quách Hợp lại đáp một tiếng:” Dạ” rồi khom người cáo lui.

Nguyễn Nguyệt Lê đánh giá mấy phần u sầu ở giữa lông mày của Tô Dư, cười nói:” Đã làm là phải vững tâm, nếu đã không đành lòng, vậy thì tỷ tỷ ngươi chi bằng mềm lòng 1 chút, đi đến an ủi nàng. Bệ hạ thấy cũng sẽ thích.”

” Thôi đi, ta mới không vội vàng đến thăm nàng.“_ Tô Dư cười lạnh một tiếng _” Cũng không phải vì nàng mà khó chịu, ta là…”

Đột nhiên không lên tiếng được. Là vì hắn mà khó chịu sao?

Tô Dư lắc đầu xua đi ý nghĩ kia:” Cứ kệ đi, ta và Lục thị đã không còn cách nào duy trì sự hòa thuận, bệ hạ cũng biết mà.”

Nghe nói Lục thị đã tỉnh, hoàng đế dù sao cũng phải đi thăm nàng ta một chút. Lúc đó Lục thị đang ngồi bất động ở trên giường, hai mắt thất thần. Khi thấy hoàng đế tiến đến, liền lúng túng nhìn sang, gọi một tiếng:“Bệ hạ..”

Kỳ thật ở đời trước, cũng không thể nói hoàng đế thích nàng ta được, bất quá bởi vì nàng ta có hoàng trưởng tử, nên hai người mới có thêm vài phần tình cảm. Nhưng Lục thị lại là một người không biết nặng nhẹ, đời trước đã thế, đời này cũng vậy. Kể từ khi có hài tử, tính tình càng thêm ương ngạnh, ba phen mấy bận gây phiền toái cho Tô Dư, đem bốn chữ “hoàng duệ làm trọng” phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Tuy hiện nay hoàng duệ đã mất, nhưng nàng ta vẫn chưa hiểu được vấn đề. Chỉ cảm thấy việc lớn như vậy, hoàng đế nhất định sẽ không nhịn Tô Dư thêm nữa.

Trong chớp mắt hoàng đế đã dừng lại trước giường nghỉ của nàng ta, ánh mắt rơi trên chén sứ đặt gần đó, tùy ý hỏi một câu:” Không uống thuốc à?”

” Bệ hạ.“_ Âm thanh Lục thị ầm ĩ vang lên, đưa tay níu lấy ống tay áo của hoàng đế, hai mắt đẫm lệ nói

_" Tô Dư con tiện nhân đó…"

" Tài Tử…"_ Sắc mặt hoàng đế không khỏi tối sầm, nặng nề nói _" Cũng không nhất định là nàng. Bất quá trẫm cũng đã hạ chỉ cấm túc để điều tra, ngươi…"

Ngươi không được tin những lời nói bậy. Vốn là muốn nói những lời này, nhưng thấy Lục thị đã suy yếu thành như vậy, lại vừa mới tỉnh lại, thì cảm thấy nếu nói như vậy cũng không tốt. Lời nói vì vậy mà trệ lại, cuối cùng sửa thành:" Ngươi cứ hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể đi."

Lục thị chính là có ngốc, cũng nghe ra được sự cứng nhắc trong giọng điệu của hoàng đế, câu chữ tuy quan tâm nhưng lại không hề có ý quan tâm trong đó. Sững sờ một chút, ủy khuất trong lòng càng sâu:" Bệ hạ còn che chở cho nàng… Lúc trước là hài tử của Sung Hoa nương nương, bây giờ là hài tử của thiếp…đều vì nàng…"

" Lục Tài Tử."_ Hoàng đế thở dài, nhẫn nại ngồi xuống, chậm rãi nói _" Ngươi không cần phải không duyên cớ mà oán nàng như vậy. Việc này cung đang tư đang tra, chính là muốn tìm ra hung phạm là ai. Hài tử mất, trẫm biết ngươi cũng muốn tìm ra kẻ hạ độc chân chính, chứ không phải tùy tiện kéo một người có thù với ngươi đến cho hả giận đúng không?"

Ngữ khí ôn hòa phóng khoáng, nhưng lại khơi dậy một trận bất bình trong lòng Lục thị, nàng ta càng thêm ủy khuất nói:" Sao lại tùy tiện kéo một người có thù đến cho hả giận? Bệ hạ cảm thấy thần thiếp là người càn quấy như vậy sao…"

Hoàng đế thần sắc nhàn nhạt không lên tiếng, Từ U ở bên cạnh thì liếc nàng ta một cái oán thầm một câu: Chẳng lẽ không phải?

Đêm đó, sau khi hoàng đế rời đi Lục thị liền giận dữ đập đổ chén thuốc, trong lòng hận Tô Dư thấu xương.

Đêm đó, lục cung cũng được xem một màn kịch vui…

Lục thị bất chấp mọi thứ, mặc kệ chính mình còn đang ở cữ, mang người đến Nguyệt Vi cung khởi binh vấn tội.

Nhàn Phi tất nhiên là ngăn nàng ta lại. Thân thể nàng ta suy yếu như vậy, nếu xảy ra chuyện gì trước cửa Nguyệt Vi cung, ai chịu trách nhiệm đây?

" Thân thể của Tài Tử nương tử vừa mới sinh non không chịu được gió lớn, mau chuẩn bị kiệu đưa nàng trở về nghỉ ngơi đi."_ Nghe thấy ý chỉ này, cung nhân đi theo Lục Tài Tử so với người của Nhàn Phi còn muốn làm nhanh hơn. Bọn họ thực sự không muốn tiếp tay làm chuyện xấu, chỉ là nhìn Lục thị khí thế hung hăng như vậy, muốn cản cũng không cản được, lại sợ nàng ta xảy ra chuyện gì, nên mới đành đi theo nàng ta.

Không nói hai lời liền mời Lục thị trở về, nhưng Lục thị lại làm như không nghe thấy mà nói với Nhàn Phi:" Nhàn Phi nương nương! Thần thiếp không dám kháng chỉ của Nhàn Phi nương nương! Nhưng thỉnh Nhàn Phi nương nương gọi Tô thị ra! Thần thiếp đêm nay phải đòi công đạo cho hài tử!"

Nhàn Phi cảm thấy người này hoàn toàn điên rồi. Đau xót vì mất con thì sao chứ, chỉ là một Tài Tử mà dám nháo thành như vậy, muốn chết sao?

" Bây giờ là giờ nào rồi? Vân Mẫn Sung Nghi đã sớm đi ngủ, thân thể của nàng gần đây không được tốt, bệ hạ dặn dò bản cung phải chiếu cố nàng, nương tử cứ coi như cho bản cung chút mặt mũi, quay về cung nghỉ ngơi đi."

Nếu như không phải bộ dạng lúc này của Lục thị thật quá yếu đuối, Nhàn Phi còn lâu mới mềm giọng như vậy.

Nhưng Lục thị lại trước sau như một không biết tốt xấu, không nể mặt nói:" Nương nương đừng che chở nàng! Tội làm hoàng trưởng tử chết non nàng không thoát được đâu!"

" Tài Tử¡'_ Nhàn Phi nhíu mày _" Cung đang tư còn chưa lên tiếng, không đến phiên Tài Tử định tội."

Lục thị nhất quyết không tha, làm kinh động đến các cung khác. Khiến các cung tần thường ngày quen biết với nàng ta phải vội vã chạy lại khuyên ngăn, đến cả Giai Du Phu Nhân và Chương Nhạc Phu Nhân cũng phải tới. Nhưng mọi người nhìn nhau một hồi lại không có người nào đứng ra ngăn cản, mắt thấy bệ hạ cũng không muốn gặp Lục thị, mọi người liền muốn xem một chút Lục thị tìm Tô Dư gây phiền toái thế nào.

Vì vậy trước cửa Nguyệt Vi cung, tần phi cùng cung nhân đều đứng không thiếu một ai, tất cả đều trầm mặc nhìn Lục thị đại náo nơi này.

Tận đến khi Tô Dư xuất hiện trước cửa cung.

Tô Dư mặc một thân váy vàng nhạt, khoác thêm một chiếc áo màu lam, tóc được búi lên tùy ý, bộ dạng như vừa mới thức dậy. Nàng nhàn nhạt đánh giá Lục thị giây lát, nhẹ nhàng mở miệng, ngữ khí ôn hòa:" Tài Tử nương tử vừa mới sinh non, nên tĩnh dưỡng thân thể thật tốt mới phải, cớ sao lại chạy đến Nguyệt Vi cung?"

Lục thị vừa thấy Tô Dư, sửng sốt trong chớp mắt, rồi tức giận chửi ầm lên: "Độc phụ! Ngươi trả hài tử cho ta!"

Tô Dư vẫn nhìn nhạt nàng, cảm thấy thật khó tưởng tượng khi 1 người chỉ trong mấy ngày đã trở nên gầy gò như vậy; cũng cảm thấy thật khó tin khi 1 người đã gầy thành như thế, mà vẫn còn khí lực đi mắng chửi người khác.

" Lục Tài Tử."_ Tô Dư bình tĩnh nói _" Chuyện của hoàng trưởng tử, cung đang tư đang tra xét, bản cung cũng vì lần này mà bị cấm túc. Nếu chuyện này quả thật do bản cung gây ra, bệ hạ ban cho bản cung cái chết bản cung cũng không có gì để nói, lúc đó Tài Tử nương tử muốn chém giết muốn róc thịt bản cung cũng không sao. Bất quá hiện nay tội còn chưa định, nương tử đã nháo đến Nguyệt Vi cung của Nhàn Phi nương nương, thật quá vô lễ rồi."

" Ngươi còn dám dạy dỗ ta!"_ Lục thị giận dữ, tiện đá bước lên phía trước, lập tức một tiếng bạt tai thanh thúy vang lên.

Phản ứng đầu tiên của mọi người chính là Tô Dư bị Lục thị đánh, nhưng định thần nhìn lại, người đang bụm mặt lại là Lục thị.

" Đừng trừng mắt như vậy với bản cung, cái tát này là đúng."_ Tô Dư lạnh lùng nhìn Lục thị đứng cách nàng nửa bước. Chột dạ cũng không phải không có, dù sao bây giờ Lục thị cũng là bộ dáng không cần mạng, ai biết được nàng ta còn có thể làm ra chuyện gì. Nhưng nàng vẫn mạnh mẽ giấu đi sợ hãi trong lòng, lạnh lùng nói _" Biết rõ bản cung bị cấm túc, không nên gọi bản cung ra, cố ý kháng chỉ, đó là tội thứ nhất; cung đang tư chưa định tội, ngươi đã luôn miệng nói bản cung hại con của ngươi, vu oan một vị cung chủ, đó là tội thứ hai. Vì vậy cái tát này không hề thiệt thòi cho ngươi, còn nếu không phục thì cứ tiếp tục nháo đi, bản cung muốn xem một chút cung đang tư có thể vì ngươi nháo loạn, mà trị tội tận gốc cung của ngươi hay không."

Mọi người nhìn Tô Dư đứng sau cửa cung Nguyệt Vi mà ngẩn người, chỉ cảm thấy sự thanh lãnh của nàng lúc này tăng thêm vài phần uy nghiêm, rõ ràng chỉ là trách cứ Lục thị, nhưng lại khiến mọi người vây quanh hoàn toàn chấn động.

Đến cả Diệp Cảnh Thu cũng bị nàng dọa sợ, nhìn thần sắc của Tô Dư mà không tránh khỏi một thân mồ hôi lạnh.

" Chuyện đã đến nước này, Tài Tử nương tử cũng nên biết điểm dừng đi."_ Tô Dư chậm rãi nói, trong miệng có thêm hai phần bất đắc dĩ, thiếu đi hai phần cứng nhắc _" Đại náo Nguyệt Vi cung, truyền đến chỗ bệ hạ, nương tử cho rằng là ai sai¿'_ Cúi đầu nhìn ngưỡng cửa ở trước mũi chân, nàng lại cười bồi thêm một câu _" Bản cung nửa bước cũng không rời Nguyệt Vi cung."

Đôi lời của editor: Chào các bạn, hiện nay mình đã dịch được 40 chương của chuyện này rồi, vì vậy sau đây mình muốn tham khảo ý kiến của các bạn một chút, dù các bạn cảm thấy thế nào thì xin hãy nói với mình để mình có thể chỉnh sửa.

1/ Mình dịch có mượt không? Các bạn có hiểu được mạch truyện không?

2/ Chú thích của mình các bạn có thấy thừa thãi không? Có làm các bạn cảm thấy phiền không?

3/ Cuối cùng các bạn nhớ ủng hộ và vote cho mình nha!!!!!

Yêu các bạn nhiều ^^

<3<3<3<3

43. Chương 42: Phỏng Đoán

Trong điện Thành Thư, nghe tin "Vân Mẫn Sung Nghi đánh Lục Tài Tử" hoàng đế suýt cầm không nỗi bút trong tay.

Tính tình của Tô Dư, nói người khác đánh nàng còn tin được…nhưng nàng đánh Lục thị ư?

Sững sờ trong chốc lát, hoàng đế mới hỏi rõ chân tướng sự việc. Hoạn quan liền bẩm một năm một mười, cuối cùng nói:" Hai vị Phu Nhân và Nhàn Phi nương nương còn có Lục Tài Tử đều chờ ở bên ngoài."

Xem ra là đến cáo trạng Tô Dư đây.

Hoàng đế đặt bút xuống, chắp tay tự định giá trong chốc lát, khẽ cười nói: "Sung Nghi đang bị cấm túc, nếu không phải trước đó có người khi dễ nàng, nàng sẽ có cơ hội động thủ sao?"

" Vâng."_ Hoạn quan phối hợp đáp một tiếng, tiếp tục chờ nghe ý tứ của hoàng đế. Tuy hắn nghe ra hoàng đế không có ý trách phạt Tô Dư, nhưng bốn vị ở bên ngoài kia, là gặp hay không gặp?

Hoàng đế lại suy nghĩ một chút, nhạt giọng hỏi hắn:" Là nháo đến Trân Xa các?"

" Không."_ Hoạn quan vái chào _" Là nháo đến cửa Nguyệt Vi cung."

" Nha."_ Hoàng đế nhíu nhíu mày _" Sung Nghi xuất cung rồi?"

" Cũng không có…"_ Hoạn quan dừng lại một chút rồi nói tiếp _" Nhàn Phi nương nương cố ý nói, Sung Nghi nương nương nửa bước cũng không rời Nguyệt Vi cung, là do Tài Tử nương tử muốn tiến lên lý luận, nên Sung Nghi nương nương mới động thủ."

Hoàng đế lại "Nha" một tiếng, tiếp tục chấp bút, nói:" Đều cho các nàng về đi, lát nữa trẫm sẽ hỏi Sung Nghi."

" Dạ."_ Hoạn quan đáp ứng, đi ra ngoài điện truyền lời với mọi người. Trên mặt Lục thị lúc này vẫn còn treo nước mắt, cắn cắn môi hỏi hắn:" Đại nhân, ý này của bệ hạ, là phạt hay không phạt Tô thị?"

" Cái này thần không biết…"_ Hoạn quan chắp tay, cười làm lành _" Thần sao dám phỏng đoán thánh ý? Bệ hạ phạt hay không phạt, nương tử sau khi hồi cung liền biết."

Quả nhiên sau khi hồi cung không quá nửa khác, mọi người liền nghe được tin: Bệ hạ truyền Vân Mẫn Sung Nghi đến Thành Thư điện hỏi chuyện.

Tiến vào Thành Thư điện, Tô Dư nỗ lực kìm chế bất an trong lòng, như thường hành lễ:" Bệ hạ thánh an."

Âm thanh chén sứ khẽ va chạm. Tô Dư quỳ dưới đất lẳng lặng nghe từng tiếng động trong điện, nàng cũng không phải là nhất thời xúc động mà giơ tay đánh Lục thị, từ đầu đến cuối, nàng đều rất rõ đối phương là ai – 1 nữ nhân vừa mới mất hài tử.

Nhưng nàng dám động thủ, là vì nắm được hoàng đế không thích Lục thị, ngược lại còn có chút buồn bực khi nàng ta liên tục vô lễ với nàng.

Vì vậy nên mặc dù bị truyền đến Thành Thư điện hỏi chuyện, Tô Dư cũng không cảm thấy mình đã làm sai.

Hoặc là nói, dù có sai, nàng cũng cảm thấy Lục thị đáng bị đánh.

Âm thanh chén sứ chạm vào bàn gỗ vang lên.

Hoàng đế dứng dậy, thong thả bước đến trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng trong chốc lát, rồi tiện thể ngồi xuống, cười khẽ một tiếng.

"…"_ Tô Dư nhịn không được, ngước mắt lên, liền phát hiện chiều cao của nàng và hắn lúc này đều không sai biệt lắm, dứt khoát thẳng người lên, rủ mi xuống, nói _" Bệ hạ."

" Trẫm nghe nói, ngươi đánh Lục thị?" _ Hoàng đế nhàn nhạt hỏi nàng.

" Vâng."_ Tô Dư trả lời dứt khoát.

" Ngươi có biết ngươi đang bị cấm túc không?"_ Hoàng đế lại hỏi.

" Thần thiếp cũng không phải không tuân theo ý chỉ của bệ hạ."_ Tô Dư bình tĩnh nói _" Trái lại Tài Tử nương tử biết rõ thần thiếp bị cấm túc, nhưng vẫn cố gọi thần thiếp ra ngoài gặp mặt."

Hoàng đế tường tận xem xét nàng, rõ ràng cảm thấy thái độ khác thường lúc này của Tô Dư, không có nửa điểm cẩn thận khi đứng trước hắn thường ngày, ngược lại còn có thêm vài phần ngạo khí. Im lặng một hồi, hắn khẽ cười nói:" Ngươi có phải biết trẫm sẽ không trách ngươi không?"

Coi như tiếp nhận việc hắn sủng ái nàng rồi?

Tô Dư suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại hắn:" Bệ hạ cảm thấy thần thiếp sai sao?"

"Không."

Tô Dư chuyển mắt một cái:" Cho nên thần thiếp tại sao phải lo lắng bệ hạ sẽ trách tội? Bệ hạ không phải từ trước đến nay luôn thưởng phạt phân minh sao?"

Lời này từ trong miệng Tô Dư nói ra…

Tại sao lại khiến Hạ Lan Tử Hành cảm thấy chột dạ vậy?

Sắc mặt giãy giụa một phen, hắn cơ hồ cảm thấy Tô Dư là đang cố ý làm hắn nghẹn, nhịn không được hỏi nàng một câu:" Nàng thật sự cảm thấy như vậy sao?"

Thần sắc Tô Dư vô cùng chân thành, đôi mắt sáng nhẹ nhàng ngước lên nhìn hắn. Chỉ là tâm tư cùng vẻ mặt rất không giống nhau – nàng xác thực cố ý làm hắn nghẹn.

" Khụ…"_ Hoàng đế ho khan một tiếng, đưa tay kéo nàng lên, lại nhìn nàng chốc lát, nhưng vẫn không nhìn ra được sự trêu chọc ẩn sâu dưới vẻ mặt nghiêm túc cùng hai phần sợ hãi của nàng.

Tô Dư cảm thấy hôm nay lá gan của mình thật lớn. Đánh Lục thị thì thôi, lại không ngờ nàng có thể dám đối mặt như vậy với hoàng đế. Cũng không biết tâm tư của mình trở nên như thế từ lúc nào, có lẽ vì tối hôm qua nhìn thấy hắn không chút đề phòng bộc lộ thương tâm của mình, cũng có lẽ vì tối hôm qua nàng mơ thấy những quá khứ tốt đẹp lúc trước, hoặc là vì…được tích lũy từ những ngày tháng gần đây?

" Ngồi đi."_ Hoàng đế nhẹ than một tiếng rồi cho nàng ngồi xuống, chính mình cũng ngồi xuống, chậm rãi nói _" Ở đây chờ một chút. Chuyện đã nháo đến nước này, cung đang tư đêm nay nhất định phải cho trẫm một cái kết quả."

Tô Dư hạ mí mắt, nhẹ nói:" Chiết Chi, đi Nguyệt Vi cung nói với Nhàn Phi nương nương, bản cung không có việc gì, nàng không cần phải lo lắng."

Chiết Chi khẽ chào rồi lui ra ngoài. Tô Dư lẳng lặng chờ, cảm thấy rất tò mò về kết quả cung đang tư đưa ra. Kỳ thật chuyện hậu cung, phải mất rất lâu mới tra rõ ngọn nguồn, hoặc là liên lụy quá rộng, tra ra cũng không nói được gì, nên thường không giải quyết được.

Tuy biết hắn nói một là một nói hai là hai, nhưng…nếu thật sự không tra được gì, thì cũng không thể buộc cung đang tư cho ra một cái kết quả được.

Những chuyện ở hậu cung, Hạ Lan Tử Hành cũng rất rõ ràng. Chuyện này bất luận là ai làm, thì đều muốn vu oan giá họa. Mà càng muốn vu oan cho người khác, thì càng sẽ đem nghi ngờ của mình tẩy sạch.

Thực ra Tô Dư muốn thoát tội không khó, chỉ là bất hung phạm không phải chuyện dễ dàng.

Nói cung đang tư nhất định tra ra kết quả đêm nay quả thật là nói vô ích, nếu thật sự tra rõ, Trương thị sớm đã đến bẩm, cần hấn phải đi hỏi sao?

Nhưng mặc kệ cung đang tư tiến triển ra sao, đêm nay nhất định phải có một "kết quả", oan khuất không duyên cớ này, không thể để Tô Dư gánh thêm dù chỉ một ngày. Ai chắc được, sau này sẽ còn nháo ra chuyện gì nữa.

Lúc cung đang Trương thị vào điện hơi lộ vẻ thấp thỏm, quỳ xuống dập đầu một cái:" Bê hạ thánh an, Sung Nghi nương nương thánh an."

Không người nào lên tiếng, rõ ràng là chờ câu sau của nàng.

" Bệ hạ…chuyện này…"_ Nàng cũng không biết nên nói thế nào. Chuyện này rõ ràng là có người cố ý sắp đặt, mà nàng biết rõ, người này nhất định phải có quyền thế ở trong cung. Cũng vì thế, cung đang tư muốn điều tra việc này cũng không dễ dàng, cho dù phụng chỉ điều tra, cũng không thể ngăn được việc người đó lợi dụng quyền lực của mình để xóa sạch chứng cứ.

Làm được việc này, đứng mũi chịu sào chỉ có thể là hai vị Phu Nhân. Nhưng cũng không thể vì suy đoán này mà nói đây là do hai vị Phu Nhân làm được.

" Trẫm biết rõ ngươi không thể tra ra."_ Hoàng đế cười khẽ chậm rãi nói _" Ngươi có thể tiếp tục tra, từ từ tra không cần gấp, nhưng bây giờ, ngươi trước hết phải làm theo ý trẫm đã."

"… Dạ"_ Trương thị dập đầu, im lặng nghe chỉ.

" Ngươi tự mình an bài, dùng chứng giả cũng tốt, chứng thật cũng được, đem tội danh của Sung Nghi rửa sạch cho trẫm."_ Hoàng đế nhìn nhạt nàng _" Nhân chứng vật chứng, ngươi phải làm cho hậu cung tin tưởng, mặc kệ việc này là ai làm, tóm lại không phải do Sung Nghi làm."

"…"_ Trương thị gần như mắc nghẹn, muốn nói "Vâng" một tiếng cũng không được. Nào có cách tra án như vậy? Hoàng đế chính mình hạ chỉ cho nàng một cái cung đang làm chứng giả hòng thoát tội cho Tô Dư ư?

Tô Dư hiện nay cũng chính là người bị hiềm nghi nhiều nhất.

Tuy lời này thật sự làm nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng…công bằng ở đâu?

Không để ý đến sự kinh ngạc của Trương thị, hoàng đế thong thả hỏi nàng:" Làm được không?"

" Nô tỳ…lĩnh chỉ."_ Trương thị mang theo kinh ngạc dập đầu một cái, giật mình sợ run, cuối cùng hỏi _" Nô tỳ cả gan nói nhiều một câu……..Bệ hạ vì cái gì…"

Tại sao kêu nàng làm chứng giả? Đến tột cùng có muốn tìm ra hung phạm là ai hay không?

" Ngươi cảm thấy là nàng làm sao?"_ Hoàng đế hỏi ngược lại nàng.

Trương thị ngẩng đầu lên, nhìn hoàng đế rồi lại nhìn Tô Dư ở kế bên, thành khẩn nói:" Không phải."

" Không phải thì được, trẫm cũng cảm thấy không phải."_ Hoàng đế cười nhẹ nhàng _" Trẫm cảm thấy không phải, một cung đang như ngươi cũng cảm thấy không phải. Cho nên trước hết cứ làm cho nàng thoát tội, cần gì phải để nàng gánh tội danh này lâu hơn?"

Nếu không phải cảm nhận được trên trán đang rỉ ra mồ hôi lạnh, Trương thị quả thật muốn hoài nghi mình có phải nửa đêm nằm mơ không.

Sửng sốt một chút, Trương thị dập đầu lần nữa nói:" Dạ."

" Ngươi không cần phải lo lắng gì cả."_ Hoàng đế cười một tiếng _" Trẫm nếu muốn dùng việc này tính kế nàng, cũng sẽ không nói trước mặt nàng."

Bị đế vương nhìn thấu tâm tư Trương thị nhất thời cả kinh, nhưng thần sắc hoàng đế vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không có ý trách tội nàng phỏng đoán thánh ý, trái lại còn giải thích thêm 1 câu:" Trẫm không muốn nàng bị nghi ngờ, ngươi làm theo là được."

Làm theo…làm giả chứng cớ…

Trương thị hung ác cắn răng một cái, thi lễ cáo lui. Cái tình cảnh này, nàng chỉ có thể tin hoàng đế thật không có ý hại Tô Dư, rồi mau chóng làm theo an bài của hoàng đế, đem rửa sạch hiềm nghi cho Tô Dư.

Kỳ thật khi Tô Dư nghe những lời này cũng kinh ngạc không thôi, đến tận khi Trương thị rời khỏi điện, nàng vẫn không nói lời nào.

Hoàng đế nghiêng đầu cười dò xét nàng, lời nói không tim không phổi: "Ân, vậy là có kết quả rồi."

… Đây là cái kết quả gì a?

Tô Dư quay lại nhìn hắn, giật mạnh khoé miệng:" Đa tạ bệ hạ."

" Cười không nổi liền đừng cười."_ Hoàng đế liếc qua nàng _" Hồi cung nghỉ ngơi đi, cô...mợ của ngươi vì chuyện trẫm đem ngươi cấm túc mà tức giận, nói ngày mai muốn vào cung gặp ngươi."_ Cán bút gõ lên trán nàng một cái _" Nhân tiện làm phiền ngươi, cùng cô nói rõ."

Tô Dư chớp mắt một cái, rõ ràng nhận ra hoàng đế đang chột dạ, trong lòng liền nhịn không được cười trộm. Hoàng đế nhìn thần sắc nàng, giọng điệu liền trở nên nghiêm khắc lại:" Đừng suy nghĩ bậy bạ, trẫm là sợ lão nhân gia nàng lo lắng cho ngươi."

"...Dạ."_ Tô Dư cúi đầu đáp ứng _"Thần thiếp cáo lui."

Trở lại Nguyệt Vi cung, Nhàn Phi đã ở Trân Xa các chờ nàng, thấy nàng vừa trở về liền thở phào nhẹ nhõm. Hai ngươi nắm tay đi vào, Tô Dư kể lại chuyện xảy ra ở Thành Thư điện với Nhàn Phi, chỉ lược qua chuyện của Trương thị. Nhàn Phi sau khi nghe xong, liền nhíu mày nói:" May mà không có việc gì, tỷ tỷ cũng quá mạo hiểm rồi. Lục thị dù sao cũng là người vừa mới mất hài tử, làm như thế sẽ khiến bệ hạ cảm thấy tỷ tỷ nhẫn tâm..."

" Nếu như thế thì đã không truyền ta đến Thành Thư điện rồi."_ Tô Dư cười một cái _" Trước khi ta đến, không phải Lục thị cũng từng đến sao? Nếu muốn hỏi tội, hỏi ở trước mặt nàng không phải tốt hơn à, cần gì phải cho nàng rời đi trước?"

Nguyễn Nguyệt Lê gật đầu than nhẹ một tiếng, cũng biết Tô Dư nói đúng, suy nghĩ một lát, chậm rãi nói:" Có câu này, nếu nói ra...tỷ tỷ đừng nghĩ ta lòng dạ độc ác."

Tô Dư nhíu mày:" Ngươi nói đi."

" Hài tử sinh ra lại không sống được, nỗi đau này, chỉ sợ với Lục thị mà nói còn đau đớn hơn so với việc bị sẩy thai."_ Nguyễn Nguyệt Lê nói từng chữ một. Đây cũng là điều tự nhiên, đừng nói tới Lục thị, ngay cả hoàng đế, đối với việc một hài tử vừa mới sinh ra đã chết non, ước chừng cũng khó vượt qua hơn việc một tần phi bị sẩy thai một chút.

Tô Dư gật đầu, cười nhìn nàng:" Cho nên?"

" Cho nên với tính tình của Lục thị, cho dù bệ hạ cùng tỷ tỷ có giải thích thế nào, nàng nhất định nửa câu cũng nghe không lọt, nhất định sẽ hận tỷ tỷ."_ Nguyễn Nguyệt Lê đang nói bỗng dừng lại, cúi thấp đầu _" Hận thấu xương."

Nghe nàng nói uyển chuyển như vậy, Tô Dư đại để cũng hiểu được ý của nàng, cười nhạt một tiếng, cuối cùng thay nàng nói ra câu "lòng dạ độc ác" kia:" Cho nên Lục thị giữ lại không được."

Nguyễn Nguyệt Lê im lặng gật đầu.

Tô Dư nhẹ thở dài. Xác thực giữ không được, không phải vì sợ nàng ta nghe không vô, mà là sợ nàng ta bị kẻ khác lợi dụng làm ra chuyện gì xấu. Nếu giống lúc trước đối mặt với nhau còn đỡ, nhưng nếu ngầm đối đầu với nhau thì đáng sợ hơn rất nhiều, dù sao……. trong cung này người có tâm cơ sâu hơn Lục thị và chịu không được Tô Dư cũng có khối người.

" Ngày mai mợ sẽ tiến cung."_ Tô Dư tự định giá nói _" Xưa nay nàng luôn quan tâm ta, nhìn thấy ta bị cấm túc lại phải chịu tội danh này…cộng thêm việc những ngày gần đây cữu cữu đi thăm ngoại tổ mẫu nên không có ở Cẩm Đô, chỉ sợ mợ sẽ tìm vài lý do để ở trong cung thêm ít ngày. Muốn làm cái gì cũng phải đợi nàng rời khỏi rồi hẳn nói."_ Tô Dư khẩu khí chậm rãi, cuối cùng cười nói _" Ngươi cũng biết, ta không muốn làm những chuyện hại người kia. Nhưng nếu đã làm một lần, không bằng để Lục thị chết có ít một chút."_ Nguyễn Nguyệt Lê liền giật mình, nhìn thấy trong đôi mắt của Tô Dư ẩn giấu vài phần sát khí, cùng với lãnh khí của nàng, thật khiến cho người khác sinh ra sợ hãi _" Ta như thế này cũng không sao, chỉ là vị kia… hai năm này trôi qua cũng quá thuận lợi rồi."

Nguyễn Nguyệt Lê rùng mình:" Tỷ tỷ ngươi là nói…"

Tô Dư cười khẽ, ngón tay chạm nhẹ vào trong cốc trà một chút, chấm nước viết chữ trên bàn. Ngắn ngủi ba nét, nhưng vừa thấy chữ đầu (1), Nguyễn Nguyệt Lê liền nắm mạnh lấy tay nàng:" Tỷ tỷ….không được, người này tỷ tỷ đắc tội không nổi….nàng hiện tại đang tập trung tranh hậu vị với Giai Du Phu Nhân, tỷ tỷ cần gì chọc nàng…"

" A Lê."_ Tô Dư nhìn nhạt về phía nàng, hơi có chút quỷ dị nói _" Cũng bởi vì nàng đang tranh hậu vị nên ta mới chọc nàng – ta dù liên lụy cái mạng này, cũng không thể nhìn nàng ngồi lên hậu vị được."

Chỉ là một cái dấng thiếp, nàng ta không xứng.

Lời của tác giả:

1/ Cái này…chữ đầu tiên là Đầu vì..chữ phồn thể "Diệp" là hợp thể của ba chữ Đầu + Thế + Mộc

Tiện thể editor cũng có lời muốn nói: Những chú thích mà có dấu như (*), (**),…là do mình cảm thấy các bạn có thể không hiểu nên thêm vào còn các dấu như (1),(2),..là do bản convert ghi.

44. Chương 43: Tính Kế

Buổi sáng hôm sau.

Sau khi hạ triều Hạ Lan Tử Hành theo lệ thường trở về Thành Thư điện, đến cửa đại điện, liền gặp một tiểu hoàng môn (*) tiến lên vái chào:"…Bệ hạ"

(*) Tiểu hoàng môn: thái giám.

Thấy thần sắc hắn hơi bối rối, Hạ Lan Tử Hành liền nhíu mày:" Làm sao vậy?"

" Tề Mi đại trưởng công chúa đang ở bên trong…"_ Hoàng môn bẩm.

"…"

Hắn biết đại trưởng công chúa muốn vào cung hôm nay, có ý đến xem Tô Dư thế nào. Nhưng hiện nay lại trực tiếp đến Thành Thư điện, chỉ có thể vì một nguyên nhân – khởi binh vấn tội.

Hắn từng nói với đại trưởng công chúa sẽ hảo hảo chăm sóc Tô Dư, hiện tại Tô Dư lại bị cấm túc, nghĩ cũng biết đại trưởng công chúa đang rất không vui rồi.

Vào trắc điện, thấy Tề Mi đại trưởng công chúa đang ung dung thưởng trà, mắt cũng không giơ lên. Hoàng đế liền tiến lên thi lễ:" Cô an."

Lúc này Tề Mi đại trưởng công chúa mới đứng lên, hành lễ:" Bệ hạ."

Hạ Lan Tử Hành tinh tường nhận ra – nàng quả thực đang giận.

Lúc trước hắn đối với Tô Dư không tốt, Tề Mi đại trưởng công chúa cũng từng vì Tô Dư mà nói với hắn nhiều lần, cũng từng tức giận với hắn, nhưng rốt cuộc cũng vì dính dáng ít nhiều đến chuyện trên triều, nên sau vài lần, đại trưởng công chúa cũng không nói gì thêm, chỉ bí mật che chở Tô Dư như cũ.

Nhưng lần này thì khác, lần này là do hắn xứng đáng, hạ lệnh cấm túc Tô Dư, mặc kệ nguyên nhân là gì, thì nhìn đại trưởng công chúa đang ngồi ngay ngắn ở kia, hắn vẫn cảm thấy chột dạ.

Quả nhiên, đại trưởng công chúa cũng không vòng vo, câu hỏi đầu tiên chính là:" Hôn lễ với Giai Du Phu Nhân ngày đó, không phải bệ hạ đã nói sẽ đối tốt với Tô Dư sao?"

"…"_ Hoàng đế buồn rầu im lặng trong chốc lát, đại trưởng công chúa cũng không nói lời nào chờ câu trả lời của hắn. Lát sau, hoàng đế nói với cung nhân _" Đi mời Sung Nghi đến."

Tô Dư đang ở Nguyệt Vi cung chuẩn bị một chút điểm tâm chiêu đãi Tề Mi đại trưởng công chúa thì nghe được tin đại trưởng công chúa đã trực tiếp đến Thành Thư điện, không khỏi có chút cười trên nỗi đau của người khác – nàng đúng là không muốn kháng chỉ, giả như đại trưởng công chúa đến đây, nàng nhất định sẽ hảo hảo giải thích với nàng ấy, tuyệt không để đại trưởng công chúa hiểu lầm hoàng đế.

Nhưng mà đại trưởng công chúa lại chưa cho nàng cơ hội này.

Thời điểm Từ U tự mình đến Trân Xa các, Tô Dư nhịn cười thật thống khổ.

Nghe hắn nói rõ nguyên nhân, Tô Dư liền đem vài đĩa điểm tâm cất vào hộp, cũng không mang theo cung nhân khác, đi theo Từ U.

Bên ngoài đã chuẩn bị xong bộ liễn, Tô Dư vừa nhìn một cái, liền nói:" Bộ liễn miễn đi, bản cung tự mình đi tới."

"…"_ Từ U rất muốn nói với nàng một câu: Bệ hạ đang sốt ruột.

Nhưng nàng lại rõ ràng không vội.

Hạ Lan Tử Hành đang ở trong Thành Thư điện kiên trì ứng phó vị cô này. Đây không phải vị cô duy nhất của hắn, nhưng lại là vị cô có quan hệ tốt nhất với hắn. Cũng vì vậy, đời trước hắn mới chưa từng tức giận mà lấy mạng Tô Dư. Nói cách khác, hắn có thể có cơ hội đền bù Tô Dư, ít nhiều gì cũng liên quan đến nàng, bởi vậy hắn lại càng thêm kính trọng…

Thời gian trôi qua chậm cực kỳ, hoàng đế chờ đến lo lắng. Hắn biết rõ, trong chuyện giữa hắn và Tô Dư, đại trưởng công chúa đối với hắn hoàn toàn không tín nhiệm, cho nên dù hắn nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể để Tô Dư tự mình nói mới được.

Tô Dư tại sao còn chưa tới…

Đợi đã lâu, mới nghe được tiếng bước chân tiến vào điện, hoàng đế cùng Tề Mi đại trưởng công chúa đều nhìn sang, thì thấy một cung nga tiến điện bẩm:" Bệ hạ….Tài Tử nương tử đang…. đang cãi nhau với Sung Nghi nương nương…"

Tề Mi đại trưởng công chúa nhíu mày, nhìn về phía hoàng đế, mặc dù cái gì cũng không nói, nhưng ý trách cứ trong mắt lại rất rõ ràng.

Lúc hoàng đế cùng Tề Mi đại trưởng công chúa đi đến, Tài Tử Lục thị đã bị Từ U giữ lại. Từ U tuy đã học qua chút võ, nhưng muốn giữ Lục thị đang liều mạng với Tô Dư lại cũng hơi phí sức, hơn nữa dù sao Lục thị cũng là một Tài Tử, hắn không dám đả thương nàng ta, nên nhất thời hơi có phần lúng túng.

Tô Dư đứng cách Lục thị năm sáu bước, thần sắc thanh lãnh nhìn nàng ta, trong mắt có chút chán ghét cũng có chút thương hại, hai loại cảm xúc này hòa chung một chỗ, hoàn toàn là bộ dáng không để nàng ta vào mắt.

Trên mặt đất cách nàng không xa, các loại điểm tâm rải rác khắp nơi, cùng các mảnh sứ vỡ hòa cùng một

chỗ, nhìn vào liền biết lúc nãy nơi này đã từng xảy ra tranh chấp.

Lông mày Tề Mi đại trưởng công chúa càng thêm nhíu chặt, nàng cũng biết chuyện Lục thị mất con, nhưng vừa nhìn thấy Lục thị mặc dù bị Từ U giữ lại vẫn nhất quyết không tha Tô Dư, vài phần thương cảm trong lòng thoáng chốc liền biến mất không còn chút gì.

Không quy củ thế này, vị Quận vương mang nàng ta tiến cung đáng lẽ nên bị phạt.

" Lục Tài Tử."_ Giọng nữ tức giận vang lên khiến thân hình Lục thị không khỏi run lên một trận, nhất thời không tiếng động, vừa quay đầu nhìn lại, liền vội vàng tránh khỏi Từ U:" Bệ hạ thánh an, đại trưởng công chúa thánh an."

" Bệ hạ thánh an, mợ..."_ Tô Dư còn chưa nói xong, Tề Mi đại trưởng công chúa đã đỡ nàng đứng dậy. Tề Mi đại trưởng công chúa liếc nhìn điểm tâm đầy đất, không để ý đến Lục thị mà hỏi Tô Dư:" Chuyện gì xảy ra?"

" Vốn là muốn mang đến thỉnh an mợ..."_ Tô Dư cúi đầu xin lỗi, mang theo vài phần trêu chọc liếc về phía Lục thị _" Ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một Lục Tài Tử. Người mới vừa sinh xong cũng không biết hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể, cứ ngày ngày chạy loạn khắp nơi, thần thiếp thật không dám trêu vào."

Lời này không sai, Lục thị quả thực rất không thông suốt mới đi ra ngoài. Đừng nói sinh non, cho dù sinh đủ tháng, chuyện ở cữ cũng không ai dám chậm trễ, có ai mà không ở trong cung của mình hảo hảo tĩnh dưỡng 1 tháng chứ?

Lục thị này...quả thực không muốn sống nữa.

Tô Dư vừa nói vừa nhìn về phía hoàng đế, trong ánh mắt có ý cười nhàn nhạt, giải thích:" Ngày hôm qua bệ hạ có nói với thần thiếp, hôm nay mợ muốn vào cung vấn an. Thần thiếp từ sớm đã bắt đầu chuẩn bị, làm Chiết Chi cũng phải bận rộn theo..."_ Giọng nói có vài phần ủy khuất _" Nhưng Lục Tài Tử lại phá hỏng mất."

Tề Mi đại trưởng công chúa nghe vậy thì cơn giận vì việc Tô Dư bị cấm túc liền giảm xuống, những lời này của Tô Dư nghe như đang cáo trạng Lục Tài Tử, nhưng thực ra là đang nói cho nàng biết, mặc dù những ngày này Tô Dư bị cấm túc, nhưng hoàng đế cũng thường xuyên chiếu cố nàng.

Đại trưởng công chúa nhìn nhìn hoàng đế, lại ngó qua Lục thị, không mặn không nhạt hỏi nàng ta một câu:" Bản cung hình như chưa đắc tội gì với nương tử nhỉ?"

" Đại trưởng công chúa..."_ Lục thị cả kinh quỳ xuống, run rẩy nói _" Đại trưởng công chúa thứ tội...thần thiếp.. thần thiếp không biết là mang đến cho đại trưởng công chúa..."

" Thôi."_ Tô Dư nhạt nhìn nàng ta, trước khi đại trưởng công chúa kịp mở miệng, đã cười nói với đại

trưởng công chúa _"Cũng do thần thiếp không nói với nàng những thứ này là mang đến cho cô, chẳng trách được nàng không biết nặng nhẹ như vậy."

Nghe như đang cầu tình vì Lục thị. Nhưng Tô Dư vừa dứt lời, Từ U đứng bên cạnh Lục thị liền khom người nói:"Không phải không biết nặng nhẹ, rõ ràng là đại bất kính."

Thanh âm không lớn, hoàng đế cách hai bước không thể nghe rõ, nhưng đại trưởng công chúa lại nghe rất rõ ràng. Dù sao cũng là người lớn lên trong cung, suy nghĩ một chút liền ước chừng chuyện này là được an bài, thấy lời nói này cũng không gây bất lợi gì cho Tô Dư, liền theo đó mà hỏi:" Cái gì đại bất kính? Đại nhân cớ gì lại nói như vậy?"

" Cái này…"_ Từ U tự định giá rồi lại nhìn sang thần sắc của Tô Dư, khom người nói _" Tuy Sung Nghi nương nương không nói điểm tâm này là mang đến cho đại trưởng công chúa ngài…nhưng nàng có nói là mang đến Thành Thư điện a!"

Nói cách khác, Tô Dư đã nói với Lục Tài Tử đó là điểm tâm làm cho hoàng đế, nhưng Lục Tài Tử vẫn đánh đổ, tội danh này so với việc đánh đổ đồ của Tề Mi đại trưởng công chúa còn lớn hơn.

Lục thị bị dọa nạt, quỳ rạt trên đất không dám nói. Qua hồi lâu, mới nơm nớp lo sợ nhìn về phía hoàng đế:" Bệ hạ…thần thiếp không biết…."

" Ngươi nếu không biết là mang đến Thành Thư điện, vậy tại sao lại nói bản cung mê hoặc thánh tâm¿'_ Tô Dư lạnh lùng nhìn nàng ta, câu nói đầu tiên đã hoàn toàn phá hỏng lời giải thích của nàng ta. Lục thị nhận ra tình hình không ổn, trong lòng càng thêm sợ hãi, nàng ta không có nói như vậy với Tô Dư. Nhưng còn chưa kịp giải thích, đã nghe thấy Tô Dư cười nhạt _" Ngày hôm qua nháo đến cửa Nguyệt Vi cung cũng còn thôi, bản cung biết ngươi đau xót vì vừa mới mất con, nên mới kích động mà mất quy củ như thế. Bất quá hôm nay tại sao lại trùng hợp như vậy, có thể ở chỗ này 'vô tình gặp gỡ' nương tử? Bản cung vốn là bị tuyên gọi nên mới đi ra ngoài, chẳng lẽ nương tử là thực không muốn sống nữa, còn chưa hết tháng cữ đã muốn ra ngoài đi dạo sao¿'_ Dừng lại một chút, Tô Dư quan sát nàng ta, mang theo vài phần cân nhắc nói _" Là thật 'vô tình gặp gỡ', hay nương tử ngươi vốn biết bản cung sẽ đi qua nơi này, cố ý đến chờ bản cung?"

Hoàng đế vốn trầm mặc không nói lúc này cũng nhìn về phía Lục thị, hắn cũng cảm thấy Lục thị không thể bất chấp thân thể của mình mà ra ngoài đi dạo, rồi tiện đà 'vô tình gặp gỡ' Tô Dư được. Hậu cung đều biết lần này Lục thị bị tổn thương thân thể rất nặng, nàng ta không thể không biết điều này.

Nhưng nếu nói nàng ta biết rõ Tô Dư sẽ đến đây mà đến chặn lại thì…

Tô Dư thong thả bước hai bước về phía Lục thị, từ trên cao nhìn xuống nàng ta, cười nói:" Là ai nói với nương tử bản cung sẽ đến đây?"

Lục thị không đáp.

Tô Dư lại nói:" Là Từ đại nhân tự mình đến Khinh Lê cung truyền chỉ, bản cung nửa khắc cũng không dám trì hoãn liền đi theo. Như thế nếu có kẻ sau khi nghe được tin Từ đại nhân tới Nguyệt Vi cung rồi chạy đi nói với nương tử, nương tử đuổi đến chỗ này, căn bản là không kịp. Không lẽ……. nương tử ngươi lại dám sắp đặt nhãn tuyến ở ngự tiền, bệ hạ vừa sai người truyền bản cung đến, liền có người chạy đi bẩm báo với nương tử sao¿'_ Tô Dư khẽ cúi người, nhìn khuôn mặt tiều tụy của Lục thị cách mình nửa thước _" Tài Tử nương tử, giám thị Thánh Thượng là tội lớn thế nào, ngươi chẳng lẽ không biết sao?"

Nghĩ cũng biết Lục thị không có bãn lãnh này rồi.

Tô Dư rõ ràng là đang dò hỏi nàng ta. Hoàng đế nhìn Tô Dư hùng hổ dọa người, trong lòng cười một tiếng, im lặng không ngắt lời nàng.

Lục thị cũng mơ hồ cảm thấy Tô Dư đang dò hỏi mình, nhưng tội danh giám thị đế vương…nàng ta thật gánh không nổi.

Ở đâu còn tâm tư lo lắng có thể sẽ liên lụy đến người khác hay không.

" Thần thiếp không dám…"_ Lục thị cảm thấy rất áp lực dưới ánh mắt của Tô Dư, lại thấy hoàng đế thủy chung không lên tiếng, để Tô Dư tùy ý tra hỏi nàng ta. Như vậy nếu nàng ta tiếp tục không giải thích, chỉ sợ tội danh này sẽ được ấn định. Dập đầu một cái, lắp bắp nói _" Thần thiếp không dám làm chuyện như vậy…đừng nói là bệ hạ, cho dù là bên cạnh Sung Nghi nương nương….thần thiếp cũng không dám cài nhãn tuyến…."_ Ngẩng đầu dò xét thần sắc của Tô Dư, thấy nàng vẫn thủy chung mỉm cười, Lục thị liền lấy lại bình tĩnh, nói tiếp_"Là…Là Chương Nhạc Phu Nhân sai người nói với thần thiếp….Sung Nghi nương nương muốn đi gặp bệ hạ…..thần thiếp vì nóng lòng nên mới…."

Chương Nhạc Phu Nhân.

Tô Dư rất hài lòng khi nghe được bốn chữ này, sau đó làm như kinh ngạc ngồi thẳng lên, luống cuống nhìn về phía đại trưởng công chúa, tiện đà nhìn về phía hoàng đế.

45. Chương 44: Đoạt Quyền

Không khí hoàn toàn đông cứng lại, Lục thị quỳ rạp trên đất không dám nói thêm câu nào, Tô Dư cúi đầu suy nghĩ một chút, tiến lên khẽ cúi người, nói:" Bệ hạ, Tài Tử nương tử dù sao cũng vừa mới sinh hài tử, ngày hôm nay lại lạnh…."_ Nàng ngừng một chút _" Không bằng trước về Thành Thư điện rồi từ từ nói tiếp?"

Từ từ nói, mới có thể nói rõ ràng, đặt thêm nhiều câu hỏi.

Hoàng đế khẽ gật đầu, ấm giọng nói với Tô Dư:" Trở về."

Diệp Cảnh Thu không biết tại sao hoàng đế lại đột nhiên truyền mình đến Thành Thư điện, chỉ nhận ra thần sắc của hoạn quan đến truyền lời không giống như trước kia, tựa hồ có thêm hai phần lãnh ý.

Trong lòng cảm thấy không ổn, nhưng cũng không biết là không ổn chỗ nào, chỉ có thể chuẩn bị bộ liễn đi đến Thành Thư điện.

Lúc vào điện trong nháy mắt khi nhìn thấy Tô Dư ngồi bên cạnh hoàng đế, vẻ mặt của Diệp Cảnh Thu liền không nhịn được trở nên nghiêm túc – không nói đến từ trước đã có thù oán với Tô Dư, chỉ riêng sau khi hoàng đế đột nhiên đối tốt với Tô Dư, liền không chạm đến nàng ta nữa, nàng ta đã không tin việc này không có quan hệ gì với Tô Dư rồi.

Mắt cũng không chớp phúc thân một cái, Diệp Cảnh Thu cảm nhận được sự bất an của Lục thị đang quỳ bên cạnh mình, nhưng vẫn không biết vì sao hoàng đế lại truyền mình đến.

" Miễn."_ Là Tề Mi đại trưởng công chúa lên tiếng, hơi có chút tức giận nhìn nàng ta giây lát, nói _" Phu Nhân tự mình nói đi, chuyện của Lục Tài Tử, tại sao lại như thế?"

Cái gì tại sao lại như thế?

Diệp Cảnh Thu hơi sững sờ, phúc thân lần nữa, nói:" Thần thiếp không biết đã xảy ra chuyện gì, thỉnh đại trưởng công chúa giải thích hộ."

Chỉ thấy thần sắc của Tề Mi đại trưởng công chúa lạnh đi, nhẹ cười một tiếng:" Phi tần chấp chưởng lục cung, lại có thể không biết chuyện xảy ra ở lục cung."

Diệp Cảnh Thu nghẹn lời.

Nàng ta thật không biết chuyện gì đã xảy ra, mà cho dù có biết, nàng ta cũng nhất quyết không thừa nhận – cái tình hình này rõ ràng là khởi binh vấn tội, nàng ta nếu không suy nghĩ gì mà xúc động trả lời, thì không biết sẽ gánh phải cái tội danh gì.

Lại không nghĩ đến, cho dù nàng ta không biết chuyện gì, đại trưởng công chúa cũng có thể nói nàng ta không phải.

Cắn răng, Diệp Cảnh Thu kiềm chế khó chịu quỳ xuống, nói:" Đại trưởng công chúa thứ tội."

Đây không phải lần đầu nàng ta tạ tội trước mặt Tề Mi đại trưởng công chúa. Lúc trước khi hoàng đế đối xử không tốt với Tô Dư, đại trưởng công chúa lúc nào cũng che chở cho Tô Dư, lúc nào cũng tìm lỗi của nàng ta. Mặc kệ nàng ta có vị phần như thế nào ở hậu cung, nàng ta rốt cuộc cũng không phải hoàng hậu,

không phải là mẫu nghi thiên hạ, nên đối với vị đại trưởng công chúa thân là trưởng bối này cũng chỉ có thể kính nể vài phần.

Nhưng hôm nay…lại là lần đầu tiên nàng ta tạ tội với đại trưởng công chúa ngay trước mặt hoàng đế.

Tô Dư nhạt nhìn nàng ta, không nói một lời. Lúc trước mợ gây phiền toái với Diệp Cảnh Thu, nàng còn khuyên vài câu, sợ sau đó Diệp Cảnh Thu sẽ tìm nàng trả thù – quả nhiên, Tề Mi đại trưởng công chúa luôn biết chừng mực, khiến Diệp Cảnh Thu chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám tìm hoàng đế cáo trạng, cũng không dám gây phiền toái cho Tô Dư, nhưng lúc đó vận mệnh lại không cho nàng được sống yên ổn.

Hôm nay lại hoàn toàn bất đồng, hôm nay là Tô Dư muốn tìm phiền toái cho nàng ta, tại sao phải cầu tình vì nàng ta chứ?

Yên lặng một lát, đại trưởng công chúa ung dung nói:" Bản cung là tới xem A Dư, trước đó có đến Thành Thư điện gặp bệ hạ, bệ hạ liền triệu A Dư đến Thành Thư điện gặp. Nhưng nàng lại thật lâu không tới, về sau mới biết là do giữa đường nổi lên tranh chấp với Lục Tài Tử. Lục Tài Tử lại đang trong tháng cữ, nếu không phải biết rõ nàng sẽ đến Thành Thư điện, tuyệt sẽ không liên lụy an nguy của mình mà xuất cung. Bây giờ bản cung chỉ muốn hỏi ngươi một câu, Lục thị làm thế nào lại biết được bệ hạ truyền nàng đến?"

Diệp Cảnh Thu toàn thân run lên.

Nàng ta tất nhiên hiểu rõ lời này là có ý gì, đại trưởng công chúa nghi ngờ nàng ta sắp đặt người ở Thành Thư điện. Hô hấp dần trở nên khó khăn, cuối cùng bình tĩnh lại, cúi người nói: "Đại trưởng công chúa minh giám……. thần thiếp tuy cùng nhau giải quyết lục cung, nhưng cũng không thể nhìn chằm chằm khắp nơi được, làm sao có thể hiểu rõ tại sao Lục thị lại biết bệ hạ truyền Vân Mẫn Sung Nghi đến?"

Tránh không đề cập đến vấn đề Tề Mi đại trưởng công chúa tra hỏi, giọng điệu mang theo vài phần nghi hoặc, giống như thật sự kỳ quái khi đại trưởng công chúa lại hỏi nàng ta như vậy.

Tô Dư nhẹ nhàng cười một tiếng, tầm mắt từ từ quét qua Lục Tài Tử, giữa lông mày tăng thêm hai phần lãnh ý:" Phu Nhân tất nhiên sẽ không thừa nhận. Đáng tiếc, vừa rồi thần thiếp không hiểu chuyện, đã hỏi Lục Tài Tử 1 câu, Lục Tài Tử đã đáp rất rõ ràng."

Tiếng nói nhẹ nhàng bình thản của Tô Dư quả thực làm cho Diệp Cảnh Thu không thể chịu nổi. Sau ba năm, đây là lần đầu tiên xuất hiện cuộc đối thoại như vậy – nàng ta quỳ, Tô Dư ngồi cạnh hoàng đế, lời nói không mặn không nhạt, giống như bộ dạng năm đó ở phủ Thái tử, nàng ta hướng Tô Dư vấn an.

Diệp Cảnh Thu ngẩng đầu lên, không để ý đến Tô Dư, chỉ hướng về phía hoàng đế nói:" Bệ hạ…không biết Lục Tài Tử đã nói gì?"

Hoàng đế nhìn nhạt về phía Lục thị: "Tự ngươi nói."

” Dạ…“_ Lục thị cắn cắn môi, bộ dáng cực kỳ sợ hãi. Diệp Cảnh Thu nàng ta đắc tội không được, bất quá đã đến nước này, ở trước mặt hoàng đế, nàng ta không thể không nói. Nghiêng người dò xét Diệp Cảnh Thu, Lục thị trốn sang bên cạnh một chút, cúi đầu nói _” Là….Là Chương Nhạc Phu Nhân sai người nói cho thần thiếp..Vân Mẫn Sung Nghi muốn đi Thành Thư điện gặp bệ hạ…”

” Ngươi nói cái gì¿‘_ Diệp Cảnh Thu tức giận, không thể tin trừng mắt nhìn nàng ta, thấy nàng ta không dám mở miệng, liền quay đầu hướng hoàng đế cúi đầu, vội vàng giải thích _” Bệ hạ minh giám, thần thiếp tuyệt không làm ra chuyện như vậy…thần thiếp mặc dù cùng Vân Mẫn Sung Nghi không vừa mắt đã lâu, nhưng tự biết mình thân chấp chưởng Phượng ấn, sao có thể làm ra loại chuyện như thế ở hậu cung..còn nữa..còn nữa, Lục Tài Tử vừa mới sinh, thần thiếp ngàn vạn lần cũng không dám vì thù riêng mà làm trở ngại việc tĩnh dưỡng thân thể của nàng…”

Tô Dư không chớp mắt nhìn nàng ta, thầm nghĩ định lực của Diệp Cảnh Thu so với mình mạnh hơn nhiều – nàng cũng từng gặp chuyện lớn như vậy vẫn có thể áp chế sợ hãi trong lòng, đem từng câu đạo lý nói ra rõ ràng. Nhưng về sau, một lần lại một lần không ai thèm nghe, không ai thèm để ý, nàng giải thích thế nào cũng vẫn là lỗi của nàng, cuối cùng sau nhiều lần, lúc gặp lại chuyện như vậy, nàng chỉ còn biết sợ hãi.

Diệp Cảnh Thu cũng nên nếm thử tư vị này, khó lòng giãi bày tư vị.

Tô Dư mím môi cười một tiếng, nhìn Diệp Cảnh Thu nói:“Cái này hiếm thấy, nếu như không phải Phu Nhân làm, dù sao cũng phải có kẻ khác làm ra việc này; nhưng nếu không phải Phu Nhân – mọi người đều biết Phu Nhân ngài luôn quan tâm có thêm với Lục Tài Tử, vậy Lục Tài Tử cần gì không duyên không cớ vu tội cho Phu Nhân?”

Diệp Cảnh Thu không nói lời nào. Cho tới nay, nàng ta cảm thấy mình chấp chưởng Phượng ấn cực kỳ ổn – cho dù Đậu Oản ở Trường Thu cung, cũng không thể cướp đi Phượng ấn này. Nàng ta tự nhận mình xứng với Phượng ấn, bởi nàng ta luôn cai quản lục cung dễ dàng, ân uy khiến kẻ dưới không dám lỗ mãng, lại càng không dám hại nàng ta.

Nhưng hôm nay…tựa hồ phong thủy đột nhiên thay đổi?

Nàng ta không biết đến tột cùng là an bài gì, cho nên càng không biết giải thích cái gì.

Lặng yên hồi lâu, Diệp Cảnh Thu quỳ sụp xuống, thành khẩn nói:” Tuy Vân Mẫn Sung Nghi nói có lý, nhưng…thần thiếp tuyệt không làm ra loại chuyện đại bất kính như vậy. Thần thiếp tin Lục Tài Tử cũng không phải cố ý hãm hại thần thiếp, có thể là do kẻ khác cản trở từ bên trong.“_ Không biết vô tình hay cố ý quét mắt sang Tô Dư, Diệp Cảnh Thu nói tiếp _”Vừa rồi nàng nói là do thần thiếp phái người đến, vậy bây giờ thần thiếp liền đem toàn bộ người của Huệ Tức cung tới, cho Lục Tài Tử lần lượt xem rõ, là kẻ nào đi truyền lời, cũng không mất nhiều thời gian.”

Cũng coi như một giải pháp. Nhưng lại khiến Lục thị ở một bên hoảng hồn, không phải nàng ta không dám chỉ ra, mà là nàng ta căn bản không nhớ rõ hình dáng của người nọ như thế nào – trong cung nhiều người như vậy, ngày ngày đều có người đến truyền lời, làm gì có ai có tâm tư nhận thức, nhớ rõ từng người chứ.

Mắt thấy sắc mặt Lục thị trắng bệch, Tề Mi đại trưởng công chúa nhíu mày hỏi nàng ta làm sao vậy, Lục thị liền ấp úng bẩm sự thật, hoàng đế khàn giọng cười một tiếng, làm như tự nhủ nói một câu:" Lại là một vụ án không đầu mối à?"

Tô Dư cũng cười 1 tiếng, không nói gì.

Lục thị cũng không cần chỉ ra người nọ là ai, chỉ cần Diệp Cảnh Thu không cách nào chứng minh được chính mình không hề làm việc này, là đủ rồi.

Diệp Cảnh Thu rõ ràng cảm thấy ánh mắt hoàng đế nhìn mình có thêm hai phần nghiêm túc. Loại tội danh này, căn bản không thể miễn, chỉ cần nàng ta không thể tự mình chứng minh trong sạch liền không thể miễn. Hung ác nhịn xuống, Diệp Cảnh Thu lạy một cái, kiệt lực bình tĩnh nói:" Thần thiếp mặc dù tự biết mình không làm việc này, nhưng trong lòng cũng biết bản thân có tội. Thần thiếp chấp chưởng Phượng ấn, lại không thể tra ra nguyên cớ trong chuyện này, khiến cung nhân trong cung mình quấy phá, đều là do thần thiếp có tội…"_ Nàng ta dập đầu, nói _" Thần thiếp tự thỉnh nghiền ngẫm lỗi lầm, sau này nhất định không để chuyện như vậy xảy ra nữa…"

Cũng coi như công bằng, vị phần Chính nhất phẩm, lại là người tay nắm hậu cung, đụng phải loại tội danh không thể nói rõ này, bất quá là cấm túc cho qua chuyện, nếu không thì phạt bổng lộc. Hoàng đế trầm ngâm, sau chốc lát mới chậm rãi nói:" Nghiền ngẫm lỗi lầm thì không cần…"

Thần sắc Tô Dư chợt lạnh. Nếu chỉ phạt bổng lộc cho xong việc…cũng quá tiện nghi cho Diệp Cảnh Thu rồi.

Lại nghe hoàng đế nói tiếp:" Chuyện trong Huệ Tức cung của ngươi cũng không thiếu, ngươi còn phải quản. Bất quá chuyện lục cung không nhọc ngươi nữa, đem Phượng ấn giao lại cho trẫm, việc này liền thôi."

Lời nói nhẹ nhàng linh hoạt, lại khiến trong lòng Diệp Cảnh Thu như bị đâm một nhát.

Bất đồng với lần trước làm cho Nhàn Phi cùng nhau giải quyết lục cung, phân quyền với nàng ta, lần này là trực tiếp thu hồi quyền lực, một con đường sống cũng không cho. Nàng ta muốn mở miệng tranh luận, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của hoàng đế liền đem những lời định nói hung hăng nuốt vào – ánh mắt kia rõ ràng đang nói với nàng ta, nếu nàng ta dám mở miệng tranh chấp Phượng ấn, chuyện nhãn tuyến, hắn sẽ từ từ tính với nàng ta.

Chỉ trong chớp mắt kia nàng ta mơ hồ cảm thấy, có lẽ chuyện này là do Tô Dư tính kế nàng ta, nhưng hoàng đế đã sớm có tâm tư cướp quyền của nàng ta, nên vừa vặn mượn lấy cơ hội này.

" Bệ hạ…"_ Diệp Cảnh Thu ngẩn người, cuối cùng cũng chỉ biết cắn răng hạ bái _" Thần thiếp tuân chỉ."

" Ừ."_ Hoàng đế gật đầu một cái, nhìn về phía Lục thị, lãnh đạm nói _" Ngươi bất kính với Sung Nghi, đây cũng không phải lần đầu – lúc này, cũng đã nháo đến Thành Thư điện rồi."

" Bệ hạ thứ tội."_ Lục thị run rẩy dập đầu, cảm thấy cực hận chính mình. Hết lần này đến lần khác làm chuyện đắc tội với người ta, lần này lại còn đắc tội với Chương Nhạc Phu Nhân. Càng nghĩ càng cảm thấy kinh hoảng, Lục thị lại dập đầu nói _" Thần thiếp mất hài tử...nhất thời..."

" Trẫm biết ngươi vừa mới mất hài tử."_ Hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng ta _" Cho nên trẫm cũng không phạt nặng ngươi. Cấm túc hai tháng, vừa vặn cho ngươi tĩnh dưỡng thân thể, miễn việc chạy loạn khắp nơi, vừa tổn thương chính mình lại vừa gây chuyện thị phi."

Trong cung chuyện sẩy thai, sinh non cùng hải tử chết non luôn xảy ra không ít, nhưng hài tử vừa chết non chưa được vài ngày, mẹ đẻ đã bị cấm túc, Lục thị ước chừng là "sử khai tiền lệ (*)".

(*) Sử khai tiền lệ: Tiền lệ đầu tiên trong lịch sử.

Quả thật, từ thời điểm nàng ta bắt đầu mang thai, đây cũng không phải là lần đầu "sử khai tiền lệ". Đầu tiên là không được tấn vị, không được xóa bỏ lệnh cấm túc, sau đó lại bị hoàng đế càng ngày càng thêm chán ghét, một chút mặt mũi cũng không lưu cho nàng ta, đây đều là chuyện trước nay chưa từng có.

Hậu cung đều cảm thấy nàng ta thật đáng thương, nhưng cũng biết, là do chính nàng ta không biết trời cao đất rộng, mắt thấy chỗ đứng không vững còn đi khiêu khích khắp nơi.

#Vừa hết bệnh xong liền đăng bù

#Nhớ vote cho truyện nha

46. Chương 45: Nghe Tin Bất Ngờ

Trong một ngày xử lý hai tần phi, tạm không nói đến người có vị phân thấp Lục thị, Chương Nhạc Phu Nhân bị đoạt quyền chưởng lý lục cung, như vậy đồng nghĩa với việc phải có một người đứng lên chấp chưởng – dù sao cũng không thể để hoàng đế vừa sắp xếp chính vụ vừa quan tâm chuyện hậu cung được.

Hơn nữa hậu cung hiện nay không giống đời trước. Nếu ở đời trước, hậu cung không có hoàng hậu, không có phi tần cầm quyền, thì sẽ luôn có thái hậu hoặc thái hoàng thái hậu đứng ra chấp chưởng hậu cung, nhưng đời này...

Mẹ đẻ của hoàng đế đã tuẫn táng theo tiên đế, ngược lại thái hoàng thái hậu còn khoẻ mạnh, thế nhưng lại không có ở Cẩm Đô – lão nhân gia nàng đã đi theo thái thượng thái hoàng du ngoạn khắp nơi, hoàn toàn không quan tâm chuyện hậu cung.

Nên việc bây giờ hoàng đế có thể làm, chính là chọn một người trong những phi tần có sẵn để chấp chưởng Phượng ấn.

Việc này cũng không có gì đáng để trì hoãn, nếu đã đoạt quyền chưởng lý của Chương Nhạc Phu Nhân, thì Phượng ấn liền do Giai Du Phu Nhân tiếp quản rồi. Chớ nói cái khác, riêng việc nàng vốn nên làm hoàng hậu, hiện nay cũng đang ở Trường Thu cung, Phượng ấn không giao cho nàng thì cho ai?

Nhưng ý chỉ ban xuống đêm đó lại có chút ngoài dự đoán của mọi người. Hoàng đế mệnh cho Nhàn Phi cùng Giai Du Phu Nhân để ý chuyện hậu cung, không phân chủ thứ, cũng không giao Phượng ấn cho ai chấp chưởng.

Cái này hiếm thấy, Nhàn Phi tuy ở trong hậu cung cũng được xem là người tốt, nhưng nếu nói đến chuyện cầm quyền, nhất thời không có ai nghĩ đến nàng ấy. Huống hồ cách đây không lâu còn xảy ra một chuyện – hoàng đế cho phép nàng ấy cùng Chương Nhạc Phu Nhân giải quyết hậu cung, nhưng không đến mấy ngày liền xuất hiện sai lầm, khiến hoàng đế phải rút lại quyền của nàng.

Theo lý hoàng đế đối với nàng nên có chỗ bất mãn, hoặc vì muốn tránh hiềm nghi mà không dùng đến nàng, nhưng tại sao lần này hoàng đế lại trọng dụng nàng?

Mọi người vừa nghiền ngẫm tâm tư hoàng đế, vừa cân nhắc kế tiếp nên dựa vào ai, đồng thời tính toán xem Chương Nhạc Phu Nhân còn đáng tin cậy hay không, thì có một đạo tin tức kinh thiên động địa xuất hiện.

- - Theo người của ngự tiền, khi hoàng đế truyền Giai Du Phu Nhân cùng Nhàn Phi đến tiếp chỉ, liền khó tránh khỏi dặn dò hai người đôi ba câu, cuối cùng đã nói ra một câu: Có chuyện gì không giải quyết được, đại khái cứ đi hỏi Sung Nghi vài câu, lúc trước nàng quản lý phủ Thái tử cũng không tệ, đối với mấy việc này đều quen thuộc.

Một câu nói không mặn không nhạt, lại khiến hậu cung cao thấp nghẹn lời.

Cho tới nay, không một ai dám nhắc đến việc Tô Dư từng là chính thê trước mặt hoàng đế, bởi vì ai cũng biết hoàng đế không hề thích Tô Dư, đồng thời cũng vì đắc tội không nổi Chương Nhạc Phu Nhân.

Chính hoàng đế lại càng không đề cập tới. Người người đều biết hắn từng chán ghét Tô Dư thế nào, chán ghét đến nỗi mỗi một việc nàng làm trong mắt hắn đều sai trái.

Nhưng hôm nay chính miệng hắn lại đột nhiên nhắc đến, còn không e dè nói về thân phận thái tử phi lúc trước của nàng, kêu Giai Du Phu Nhân cùng Nhàn Phi đi thỉnh giáo nàng nhiều một chút…

Hai vị kia có đến thỉnh giáo hay không không quan trọng, quan trọng chính là…chẳng lẽ từ trước đến nay trong mắt hoàng đế người chưởng lý lục cung giỏi nhất, là vị chính thê này sao?

Chẳng lẽ mọi người đều nhìn lầm bố cục hai năm qua?

Hậu cung rơi vào một sự tĩnh lặng hiếm thấy. Ai cũng không dám tự ý nói gì, cũng không dám tự ý hành động, tất cả đều dè dặt quan sát khắp nơi, sợ không cẩn thận tìm lầm chỗ dựa, làm không tốt liền mất

luôn tính mạng của mình.

Loại không khí cẩn thận này xuất hiện khắp nơi, ngay cả lúc thỉnh an sáng sớm cũng hiện lên rõ ràng. Chương Nhạc Phu Nhân đã bị tước quyền, hiển nhiên thỉnh an sáng sớm đã được dời đến Trường Thu cung, Tô Dư vẫn bị cấm túc, nên tránh được một đạo này. Nhàn Phi sau khi hồi cung liền nói cho nàng biết:" Hơn hai năm nay, chưa từng thấy lần thỉnh an sáng sớm nào yên tĩnh như vậy. Mỗi người đều tĩnh lặng cực kỳ, một bộ dáng thở mạnh cũng không dám."

Lại càng không có ai dám nhắc đến chuyện của Chương Nhạc Phu Nhân.

Tô Dư cười nhẹ 1 tiếng, bàn tay trắng nõn nghiền nhẹ những cánh hoa trong đĩa (chắc lại làm môi chi), đến khi chảy ra chất lỏng mới cười nói:" Như vậy rất tốt. Bất quá sạch sẽ như thế cũng không được bao lâu, các nàng rất nhanh sẽ phải ra quyết định, dù không biết có đúng hay không cũng phải đánh cuộc một lần. Trong cung này, cỏ đầu tường (*) luôn không thiếu."

(*) Cỏ đầu tường: Gió chiều nào theo chiều nấy.

Nhàn Phi gật đầu, tròng mắt dừng lại ở chỗ nước hoa trong dĩa, sâu kín nói: " Những tú nữ cũng sắp nhập cung rồi, xem ra cũng không yên tĩnh được bao lâu nữa đâu."

Không chỉ thế, Diệp Cảnh Thu cũng nhất định không chịu để yên như vậy đâu.

Bởi chuyện ngày đó, chính là do nàng hại Diệp Cảnh Thu. Thủ đoạn tuy không cao minh nhưng rất có tác dụng, chỉ cần lợi dụng sự "ngu xuẩn" của Lục Tài Tử là được.

Lúc rời đi Nguyệt Vi cung, Tô Dư liền động tâm tư, ngay lập tức trở về chỗ ở của Nhàn Phi, cười nói với nàng:" Chọn ngày không bằng trùng ngày, chúng ta càng làm bất ngờ, nàng càng không kịp phòng bị."

Mặc dù nàng không muốn kinh động Tề Mi đại trưởng công chúa, nhưng nếu đã muốn làm, thì cơ hội này bị bỏ qua cũng quá uổng phí. Vì vậy Nhàn Phi liền sai một nữ quan có cấp bậc cao một chút đi truyền lời, tự nhận mình là người bên cạnh Diệp Cảnh Thu, nói Tô Dư muốn đến Thành Thư điện diện thánh, sau đó xúi giục vài câu, chỉ bằng một chút tâm tư của Lục thị...cơ bản là quá dễ lừa gạt.

Nàng ta vốn không có phòng bị, nên cũng không có tâm tư để ý người truyền lời hình dạng ra sao.

Nên Lục thị không thể chứng minh người nọ là do Diệp Cảnh Thu phái đi, còn Diệp Cảnh Thu càng không có bãn lĩnh chứng minh mình trong sạch.

Đêm đó Nhàn Phi còn ung dung nói với nàng:" Không nghĩ tới Chương Nhạc Phu Nhân cẩn thận như vậy, lại bị một Lục thị lật đổ, quả thật là lật thuyền trong mương (**) mà."

(**) Lật thuyền trong mương: Thành ngữ Trung Quốc, ý chỉ việc không thể xảy ra nhưng vẫn xảy ra, ám chỉ sự xui xẻo, xúi quẩy.

" Hừ."_ Tô Dư lúc đó nghe vậy liền nhẹ khinh thường một tiếng _"Nàng muốn lôi kéo loại người ngu xuẩn này, thì đáng lẽ nên biết sẽ có một ngày xảy ra sự cố. Thật sự cho rằng hậu cung là do nàng định đoạt sao? Lục thị này, nếu không phải ta lợi dụng, thì sớm muộn gì cũng bị Giai Du Phu Nhân sử dụng thôi."

Vậy còn không bằng chính mình sử dụng.

Tề Mi đại trưởng công chúa quả thật muốn lưu lại trong cung mấy ngày, ngụ ở Tích Nghiêng cung. Tô Dư bị cấm túc nên không tiện đi gặp, hoàng đế biết vậy liền cười nói:" Muốn đi thì cứ đi đi, cũng không phải đại sự gì. Nếu người khác hỏi, cứ nói là do đại trưởng công chúa truyền ngươi đến."

Dù sao thì Tề Mi đại trưởng công chúa cũng không thể không bao che cho nàng.

Lại trôi qua hai ngày, cung đang tư đã có kết quả của chuyện hoàng trưởng tử sinh non, từ Khinh Lê cung tìm ra các dạng nhân chứng, vật chứng đủ để chứng minh Tô Dư trong sạch.

Tô Dư tự biết những chứng cứ này thế nào mà có, nhưng vẫn một bộ nghiêm túc tiếp chỉ bãi bỏ lệnh cấm, dập đầu tạ ơn.

Gần đây cũng không xảy ra chuyện gì lớn, hầu như ngày nào nàng cũng đi thỉnh an đại trưởng công chúa. Nhưng chưa từng đến vào lúc chạng vạng, chạng vạng ngày hôm đó nàng lại rất rảnh, Giai Du Phu Nhân truyền khẩu dụ nói mình mệt mỏi, miễn thỉnh an sáng sớm ngày mai, nên Tô Dư dùng xong bữa tối liền cùng Chiết Chi tản bộ, đi được chốc lát, thì thấy mình cũng cách Tích Nghiêng cung không xa, liền muốn đến xem một chút.

Vào đầu xuân, trời tối rất nhanh, khắp nội cung Tích Nghiêng cung đèn đuốc sáng trưng. Tô Dư vừa bước vào cửa cung, liền có hoạn quan muốn vào trong thông bẩm, nhưng lại bị nàng đưa tay ngăn lại, cười nói:" Đã trễ thế này, ta cũng không có chuyện gì lớn, không cần thông bẩm, miễn cho mợ phải chiêu đãi."

Nói rồi trực tiếp đi đến chính điện. Sắc trời lúc này đã bắt đầu tối, khiến nàng không thấy rõ chung quanh, đợi đến gần cửa điện, mới nhận ra có ngự tiền hoạn quan đang chờ ở trước cửa, Tô Dư liền nhìn vào trong, hỏi hắn:"Bệ hạ ở bên trong?"

Hoạn quan kia liền vái chào:" Vâng, nương nương là tới gặp đại trưởng công chúa à? Để thần đi thông bẩm."

Nếu hoàng đế đã ở đây, không thông bẩm liền không hợp lễ nghi. Tô Dư gật gật đầu, hoạn quan vừa muốn bước vào, Tô Dư bỗng nghe được giọng nói hơi có chút oán giận của Tề Mi đại trưởng công chúa ở trong

điện:" Chuyện như vậy, tại sao bệ hạ có thể không nói cho nàng!"

Trực giác nói cho nàng biết chuyện này nhất định liên quan đến mình. Tô Dư liền cản hoạn quan kia lại, giọng nói hơi có chút lạnh:" Đại nhân chậm đã."

Nghiêng tai lắng nghe, liền thấy bên trong lại truyền ra:" Tô Triệt mới 15 tuổi, nếu hắn có gì sơ xuất, bệ hạ không chỉ làm tổn thương Tô gia, mà còn có cả Hoắc lão tướng quân!"

Tô Triệt?! Tô Dư cả kinh, sắc mặt trở nên trắng bệch. Hoạn quan nhận ra thần sắc của nàng biến hóa, liền không ngừng nói:" Để thần đi thông bẩm…"

" Đại nhân!"_ Tô Dư hét bảo hắn dừng lại, hoạn quan kia liền không dám nói gì nữa.

Trong điện vẫn tiếp tục nói chuyện, hoàng đế hình như thở dài, nói:" Trẫm biết rõ, cho nên mới càng không để cho A Dư biết. Nàng biết được cũng chẳng thể làm gì, vậy cần gì khiến nàng thêm phiền muộn?"

" Đó là em trai ruột của nàng¡'_ Tề Mi đại trưởng công chúa không vui nói _" Mẫu thân của nàng qua đời từ sớm, hai năm qua lại không hòa hợp với phụ thân, nàng bây giờ chỉ còn đệ đệ là thân cận với mình. Chuyện của Tô Triệt, bệ hạ không nên giấu nàng."

" Cô."_ Hoàng đế trầm xuống, chậm rãi nói _" Trẫm cũng không muốn lừa gạt nàng, nhưng dù sao…."_ Hắn lắc đầu _" Tô Triệt là do trẫm phái đi làm việc, hôm nay lại thành ra như vậy…"

" Bệ hạ đã từng nói sẽ hảo hảo chăm sóc nàng."_ Tề Mi đại trưởng công chúa nhăn mày, từng chữ từng chữ thuyết giáo _" Giữa vợ chồng không thể không thẳng thắn…"_ Tiếng nói hơi chậm lại, cuối cùng nói _" Mặc dù nàng hiện tại đã không còn là thê tử của bệ hạ, nhưng nếu bệ hạ muốn đối tốt với nàng, làm sao có thể giấu diếm chuyện này với nàng được?"

Khuôn mặt hoàng đế trầm ngâm, suy nghĩ một chút, hắn chậm rãi nói:" Đợi hắn tốt hơn, trẫm sẽ nói với A Dư."

" Vậy nếu hắn chết thì sao¿'_ Tề Mi đại trưởng công chúa không chút nể mặt nói _" Nếu hắn chết, bệ hạ lại không cho A Dư gặp mặt hắn lần cuối, A Dư sẽ thế nào?"

" Cô…"_ Hạ Lan Tử Hành vừa định nói tiếp, thì bỗng nghe thấy một tiếng hét thảm thiết từ bên ngoài:" Sung Nghi nương nương!"

Cả kinh nhìn lại, hắn lập tức chạy ra cửa.

Hoạn quan kia đang cùng Chiết Chi đỡ lấy Tô Dư, thân thể của Tô Dư nếu không có họ chống đỡ đã sớm ngã xuống, sắc mặt tái nhợt đến mức đôi môi cũng không còn chút huyết sắc nào.

" A Dư."_ Hoàng đế vội vươn tay đỡ lấy nàng, lúc chạm vào tay nàng liền thấy nàng run lên, hai mắt vô thần nhìn về phía hắn, nhưng lại không động đậy gì.

Hoạn quan cùng Chiết Chi đều cúi đầu không nói, tầm mắt của hoàng đế vừa đảo qua, hai người liền chần chừ một chút rồi khom người cáo lui, hoàng đế liền dùng lực đem Tô Dư bế lên, vừa đi vào điện vừa phân phó với Từ U:"Đi truyền ngự y đến."

Lúc trước Tô Dư cũng từng ngất xỉu không nguyên nhân như vậy, sau đó liền không giải thích được mà mơ thấy ác mộng, hắn vẫn luôn lo lắng có phải nàng mắc phải quái bệnh gì không, nhưng trong ngày thường nàng lại luôn không có biểu hiện gì khác thường. Vậy mà bây giờ lại….tốt nhất nên thỉnh ngự y cho ổn thỏa.

Trực tiếp đi đến tẩm điện, Tề Mi đại trưởng công chúa cũng vào theo. Hoàng đế đem Tô Dư đặt ở trên giường, cảm thấy nàng không ngừng run rẩy, hàm răng không ngừng đập vào nhau, gắt gao nhìn về phía hắn, một câu cũng không nói.

" A Dư."_ Hoàng đế muốn giải thích rõ ràng với nàng, nhưng nhất thời lại không biết nói thế nào, ngay cả cười cũng cười không nỗi.

Tô Dư không thể khống chế hai hàm răng không ngừng va vào nhau, nàng nắm lấy ống tay áo của hắn, gắt gao siết chặt, chặt đến mức cho dù cách hai lớp áo, cánh tay vẫn mơ hồ cảm thấy đau.

" Bệ hạ…."_ Nàng khó khăn lên tiếng, từng chữ từng chữ đều nhấc lên một hồi kích động trong lòng, còn có cả hận ý đối với hắn _" Tô Triệt…"

Trong lúc khó khăn nhất của nàng, an nguy của người nhà luôn là trụ cột duy nhất, bây giờ cũng vậy. Huống chi…nàng từng mơ thấy rất rõ ràng cái chết của họ, khiến trong lòng không khỏi bất lực thừa nhận cái chết của người thân.

Thật vất vả…nàng mới có thể cho rằng tương lai sẽ không giống như vậy, cho rằng những chuyện xảy ra trong mộng có thể tránh được, lại không nghĩ nhanh như vậy đã phát sinh.

" Hắn mới 15 tuổi…"_ Khó khăn nói ra từng chữ, âm thanh lạnh như băng, tâm tình vô cùng phức tạp.

Tô Dư mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết dù bất kể chuyện gì, hắn luôn dễ dàng lấy được mạng Tô Triệt, bất kể là dùng minh thương hay ám tiễn, Tô Triệt…thậm chí là cả Tô gia đều không còn đường sống.

Ngắm nhìn hắn hồi lâu, hoảng loạn trong lòng Tô Dư ngày càng lớn, từng cảnh trong mộng lại hiện lên trước mắt 1 lần nữa, trong nháy mắt đánh vỡ tất cả kiên cường của nàng.

" Bệ hạ…ngài buông tha hắn…"

Những lời này tựa như một lưỡi kiếm sắc bén đâm vào lòng Hạ Lan Tử Hành. Hắn biết rõ, nếu như Tô Dư biết chuyện này, nhất định sẽ lo lắng, khổ sở; nhưng hắn lại không ngờ, khi Tô Dư biết Tô Triệt gặp chuyện không may, điều đầu tiên nàng nghĩ đến lại chính là hắn có ý muốn giết Tô Triệt.

Sự tín nhiệm của nàng đối với hắn chính là mỏng manh yếu đuối như thế. Nhưng nàng có thể không tín nhiệm hắn, hắn lại không thể vì vậy mà không giải thích với nàng. Kiếp trước, hắn có thể bỏ mặc bất cứ phi tần nào làm hắn không vui, kiếp này cũng có thể, nhưng ngoại trừ nàng.

" Tô Triệt không có việc gì."_ Hoàng đế cười một tiếng, cầm lấy bàn tay đang nắm chặt tay áo của hắn, từ từ giải thích _" Trẫm không làm gì hắn cả, chỉ là lúc trước có lệnh cho hắn đi cùng Thẩm Diệp tra 1 chút chuyện – việc này ngươi cũng biết. Về sau giữa đường xảy ra vài chuyện, khiến Tô Triệt bị trọng thương hôn mê bất tỉnh. Trẫm sợ ngươi lo lắng nên mới không nói cho ngươi biết, chỉ lệnh ngự y đến chữa trị."_ Hắn cố làm ra vẻ thoải mái nắm lấy tay nàng _" Sẽ ổn thôi."

Tô Dư nghe lời giải thích của hắn liền từ từ bình tĩnh lại, nghiêm túc quan sát hắn hồi lâu, nhưng vẫn không tìm ra được nửa điểm nói dối hoặc cố ý giấu diếm từ hắn. Nàng liền thoáng yên tâm, hỏi hắn một câu:" Thật sự?"

" Ừ."_ Nhìn Tô Dư bất lực, Hạ Lan Tử Hành bỗng có một loại cảm giác dỗ dành tiểu hài tử. Hồi thần, hắn cúi người hôn lên trán nàng, cúi đầu nói _" Quân vô hí ngôn, nhất định không lừa ngươi."

47. Chương 46: Tâm Trữ

Hạ Lan Tử Hành cảm thấy trong những việc mình đã từng làm với Tô Dư, việc hắn làm đúng nhất, đó chính là không nói với nàng Tô gia đã diệt vong.

Cái chết của cha nàng, đệ đệ nàng..lúc đó hắn chưa từng để ý đến cảm nhận của nàng, chẳng qua vì không muốn nhiều lời với nàng nên mới không cho nàng biết. Nhưng hôm nay hắn mới nhận ra, nếu như nàng biết, chắc chắn sẽ chịu không nổi.

Tựa như lúc này, Tô Dư yên lặng nằm bên cạnh hắn, thủy chung không ngủ, hắn không nói lời nào nhìn nàng, nàng giống như không hoàn toàn tin tưởng lời giải thích của hắn, sợ Tô Triệt có cái gì không ổn.

Hạ Lan Tử Hành ngồi bên cạnh nàng, nhất thời không biết nói gì. Ngự y đến xem mạch, cẩn thận hỏi thăm bệnh tình, kê đơn, sau đó dặn dò cung nhân đi bốc thuốc.

" Ngươi nghỉ ngơi đi."_ Hoàng đế nắm chặt tay nàng, cười nói _" Nếu còn không tin, ngày mai trẫm sẽ cho ngươi đi gặp."

Lời nói này làm cho Tề Mi đại trưởng công chúa cũng phải sững sờ. Tô Triệt vẫn còn hôn mê, đại để không thể tiến cung được, chẳng lẽ..hắn muốn chuẩn cho Tô Dư xuất cung sao?

“Bệ hạ…không được đâu.”_ Đại trưởng công chúa khuyên nhủ_” Phi tần hoàng đế, nếu xuất cung có phải….”

Cho dù hoàng đế không để ý, thì cũng phải đề phòng những kẻ có tâm nhắc đến chuyện này.

” Không sao, cho Từ U cùng người của cung đang tư đi theo là được.“_ Hoàng đế nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn sang Tô Dư nói _” Nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai ngự y đến xem bệnh, nếu không có việc gì thì ngươi mới có thể xuất cung.”

Tô Dư nhìn hắn u ám, trong lòng càng thêm hoảng loạn, khó chịu, thủy chung không thể bình tĩnh được. Tề Mi đại trưởng công chúa nhìn hai người trước mặt, suy nghĩ một chút, nói:” Nếu như thế, bệ hạ cứ ở đây bồi A Dư…bản cung nghỉ ngơi trước.”

Đây là có ý tác hợp, hoàng đế đương nhiên hiểu, cúi thấp người nói:” Cô đi thong thả.”

Tô Dư tất nhiên cũng hiểu được những lời này, lúc trước đại trưởng công chúa đã từng hi vọng nàng cùng hoàng đế có thể hòa hợp với nhau, chỉ là về sau thấy không thể cưỡng cầu nên liền bỏ qua. Hôm nay nàng rõ ràng muốn nhắc lại ý này, Tô Dư liền thấp thỏm nói:” Mợ…”

Tề Mi đại trưởng công chúa lại làm như không thấy đến nửa bước cũng không khựng lại, nhẹ chào hoàng đế rồi đi thẳng về tẩm điện.

Hoàng đế quay đầu lại liếc nhìn vẻ mặt kinh sợ của Tô Dư, nhấc chân lên, xoay người nằm nghiêng trên giường, nhìn nàng chăm chú. Tô Dư quả nhiên trốn vào bên trong, bộ dạng cực kỳ cảnh giác nhìn hắn.

Mỗi lần đều là cái dạng này.

Hoàng đế khiêu mi nhìn nàng, tiện đà xích vào trong một chút, Tô Dư thấy vậy cũng xích vào trong một chút, hoàng đế lại được một tấc tiến một thước (*).

(*) Ý nói hoàng đế thấy Tô Dư xích vào trong thì cũng xích theo.

” Bang” một tiếng nhỏ, ót của Tô Dư nhẹ nhàng đập vào cạnh giường, nàng nghiêng đầu nhìn, thì thấy không thể xích thêm được nữa.

” Ngươi trốn cái gì? Có lần nào trẫm cưỡng bức ngươi sao¿‘_ Tiếng nói rầu rĩ, rõ ràng mang theo bất mãn. Quả thật, trong đoạn thời gian ”được sủng ái” này, nàng luôn cố ý tránh né chuyện phòng the, hoàng đế cũng theo ý tứ của nàng mà không ép buộc. Ngẩng đầu nhìn hoàng đế gần trong gan tấc, cơ hồ nửa người của nàng đều bị hắn ép vào trong ngực – hắn không ép buộc thì thôi, nếu hắn quả thật muốn, nàng muốn trốn cũng không được.

” Cứ an tâm nghỉ ngơi đi.”_ Hoàng đế vừa cười nói, vừa đưa tay tháo trang sức trên đầu nàng xuống, từng

sợi tóc đen lần lượt rơi xuống, cho đến khi mái tóc hoàn toàn được thả ra.

Hạ Lan Tử Hành tường tận quan sát nàng, phát hiện hơi thở của nàng luôn mang một mùi hương thoáng thoảng, lúc có lúc không, nhẹ nhàng quanh quẩn.

Trong những ngày này, hắn tìm cách đền bù tổn thất cho Tô Dư, đồng thời cũng nhận ra cái nhìn của mình đối với nàng đã biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hắn chỉ cảm thấy cả đời của mình thật hồ đồ, bỏ lỡ một người vợ tốt như vậy. Chỉ bởi vì gia tộc của nàng mà chán ghét nàng, hắn căn bản chưa từng để ý đến nàng – cho dù từ dung mạo đến nội tâm, hắn đều chưa từng để ý.

Thậm chỉ có thể nói, hắn cơ hồ đã quên mất…nàng cũng là 1 con người.

Nàng cũng có hỉ nộ ái ố của nàng, có tiểu thông minh của nàng, ở thời điểm hắn không trách phạt nàng, nàng cũng sẽ đùa giỡn một chút với hắn.

Tại sao lại sơ sót như vậy chứ? Sau khi bọn họ kết hôn cũng đã từng chung đụng như vậy. Cho dù lúc đó hắn tràn đầy toan tính, nhưng bây giờ nghĩ lại cũng có vài phần thích ý.

Tô Dư bị hắn nhìn đến sợ hãi, còn nói sẽ cho nàng an tâm nghỉ ngơi, cái dạng này, nàng làm sao có thể an tâm nghỉ ngơi được.

Tiếp tục bị hắn bức đến mức dính vào cạnh giường, nửa điểm cũng không dám động đậy, cuối cùng đánh đẩy đẩy hắn:" Bệ hạ…."

Hoàng đế liền rất phối hợp chừa chỗ cho nàng.

Tô Dư thở phào nhẹ nhõm, tuy đã thấy hắn xích ra một chút, nhưng ánh mắt hắn vẫn không hề thay đổi, vẫn yên lặng nhìn nàng, giống như muốn nhìn thấu nàng, nhìn thấu từng điểm tâm tư của nàng.

" Bệ hạ?"

Ngữ điệu khẽ khàng, mang theo vài phần nghi hoặc. Hoàng đế cười một tiếng, lại nhìn nàng thêm chốc lát, cuối cùng nói ra tâm tư lúc này của mình:" Lúc trước, tại sao lại không nhận ra ngươi tốt như vậy?"

Tô Dư toàn thân sợ hãi.

" Trẫm cảm thấy cả đời mình thật ngốc."_ Hắn nói.

Đó là đời trước của hắn. Trong lòng Hạ Lan Tử Hành hiểu rõ, nhưng lại khiến Tô Dư kinh ngạc, ngẩn người, chậm rãi nói:" Bệ hạ cần gì…nói như vậy, thần thiếp chỉ là…"

Nàng nhìn trộm hắn, cuối cùng rủ mắt xuống nói:“Thần thiếp muốn nghỉ ngơi.”

” Ừ, ngủ đi.“_ Hoàng đế mỉm cười cười, đắp chăn cho nàng, sau đó xoay người bước xuống giường, vừa đi ra ngoài vừa tùy ý nói _” Không phiền ngươi nữa, lâm triều ngày mai sẽ an bài ngươi đi gặp Tô Triệt.”

Thứ khó đoán nhất trên đời này có lẽ chính là lòng người. Hạ Lan Tử Hành cảm thấy hắn phải dùng cả đời này bù đắp cho nàng, vì vậy thời điểm hắn bắt đầu thay đổi cái nhìn của mình về nàng, chính hắn cũng không biết đó là lúc nào.

Bất kể thế nào, hắn luôn cảm thấy đời trước nhiều năm như vậy, hắn nửa điểm cũng không thích nàng, thế nên đời này hắn cũng cảm thấy có lẽ cũng như vậy.

Lại không ngờ được biến hoá từ lúc nào xuất hiện. Hắn cũng không biết từ lúc nào, phân lượng của nàng trong lòng hắn đã tăng lên không ít – không chỉ thế, từng cái nhăn mày từng nụ cười của nàng, thậm chí là từng sự cả kinh e sợ, tất cả đều từ từ khắc ghi trong lòng hắn, lưu lại từng chút một, không thể phai mờ.

Hậu cung cảm thấy, Tô Dư phục sủng là chuyện không thể xảy ra; Hạ Lan Tử Hành cũng cảm thấy, chuyện mình thích nàng là chuyện không thể xảy ra.

Nhưng hiện tại…

Từng sự kiện đều vì hắn trọng sinh mà thay đổi, sau đó…

Hắn cũng không biết chính mình đã thay đổi từ lúc nào sau khi trọng sinh.

Hôm sau Tô Dư quả thật được gặp Tô Triệt.

Tô Triệt hiện đang ở quý phủ của Thẩm Diệp dưỡng thương, tuy vẫn hôn mê, nhưng Tô Dư nhìn thấy hắn, cũng yên tâm phần nào.

Dù sao vẫn còn sống, từng hơi thở của hắn đều đang chứng minh cho nàng thấy hắn vẫn còn sống, cũng làm cho nàng có đầy đủ lý do để thuyết phục chính mình, những giấc mộng kia rốt cuộc cũng chỉ là mộng, hoặc ít nhất lúc này chúng vẫn chưa xảy ra.

Ở trong phòng đến khi mặt trời ngả về tây, lúc này nàng không thể không hồi cung. Tô Dư đứng người lên, đột nhiên cảm thấy cực kỳ quyến luyến căn phòng nhỏ bé này. Mặc dù là lần đầu đến đây, nơi này cũng không thể sánh bằng hoàng cung xa hoa, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy thoải mái vô cùng.

Bởi vì nơi này không phải hoàng cung, không có đủ thứ cấp bậc lễ nghĩa, không có tranh đấu gay gắt, nàng có thể không hề lo lắng mà ở bên cạnh người nhà, từ khi tảng sáng đến khi chiều tối. Trong lúc đó cũng không có ai đến quấy rầy nàng, nói cho nàng biết là ai truyền nàng đến gặp.

Có thể nói đây là ngày không sầu lo nhất trong mấy năm qua của nàng.

Bước chân ra khỏi phòng, Chiết Chi lập tức tiến lên vái chào, Tô Dư vừa đi vừa nói:" Thay ta cảm tạ Thẩm đại nhân thật tốt, ta không tiện gặp hắn."

Chiết Chi "Dạ" một tiếng, nói:" Từ đại nhân cùng cung đang đã đặc biệt đến tạ ơn rồi."

" Bọn họ đã đi cảm tạ rồi¿'_ Tô Dư sững sờ _" Là ý của bệ hạ?"

" Chỉ có thể là ý của bệ hạ."_ Chiết Chi đáp. Tô Dư tự định giá một chút rồi nói:" Vậy cứ thế đi, hồi cung thôi."

Trên đường xuất cung, Tô Dư luôn lo lắng cho Tô Triệt, cảnh tượng trong mộng lại không ngừng tái hiện trong đầu nàng, khiến nàng hoàn toàn không có tâm tư suy nghĩ những chuyện khác. Nhưng hiện nay nàng đã gặp được Tô Triệt, cũng nghe ngự y giải thích rõ ràng, nên cũng thoáng yên lòng, ngồi trên xe ngựa hồi cung, liền có tâm tình tốt đẩy màng xe lên nhìn ra ngoài.

Đường cái Cẩm Đô, đã thật lâu chưa được nhìn thấy.

Nguyên một đám phố phường, trong từng phố phường lại có thêm vài cửa hàng nhỏ. Vì sắc trời đã tối, nên không ít cửa hàng đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà.

Thời điểm xe ngựa đi qua An Nghiệp phường, Tô Dư không khỏi có chút thất thần. Sau An Nghiệp phường chính là Sùng Đức phường, trong Sùng Đức phường…..có phủ đệ của Tô gia nàng. Cửa phủ đặt ở hướng đường lớn, đó là vinh hạnh đặc biệt chỉ có ở phủ đệ của quan viên Chính tam phẩm trở lên, biểu lộ sự hiển hách của Tô gia.

Thật muốn trở về xem một chút.

Đã vài năm chưa được gặp phụ thân, dù biết phụ thân đã làm những chuyện gì, gián tiếp làm cho hoàng đế chán ghét nàng thế nào – thậm chí trong những ngày nàng phục sủng, người còn dùng xuân dược khiến nàng suýt chút nữa mất hết tiền đồ. Nhưng rốt cuộc đó vẫn là phụ thân của nàng, người thân của nàng.

" Nương nương…"_ Chiết Chi do dự nói nhỏ _" Nương nương nếu muốn trở về thăm một chút…"_ Nàng dò xét bên ngoài, nhìn về phía Từ U đang ngồi trước ngựa _" Chỉ cần Từ đại nhân đáp ứng…"

Chỉ cần Từ U cùng Trương thị đồng ý, nàng đại khái có thể trở về thăm một chút. Chỉ cần không ai trong

bọn họ đề cập đến, hoàng đế sẽ không biết ngoại trừ Thẩm Phủ nàng còn đến nơi khác, ngoại trừ Tô Triệt nàng còn gặp người khác.

Nhưng Tô Dư lại hung ác lắc đầu:" Không thể đi được."

Nàng quá rõ ràng, dã tâm của phụ thân, chỉ cần có nửa điểm cơ hội, nhất định cũng sẽ nảy sinh lần nữa.

Qua Hàm Quang môn, tiến vào hoàng thành. Đi được một chút, xe ngựa đột nhiên dừng lại, dừng cực kỳ mãnh liệt, khiến thân thể Tô Dư nảy lên một cái, vừa ổn định lại liền hướng bên ngoài hỏi:" Từ đại nhân, làm sao vậy?"

Từ U cười đáp:" Thật khéo, đụng phải tú nữ tiến cung."

Đang nói, thì nghe được tiếng chào ở bên ngoài, là hoạn quan chịu trách nhiệm đưa tú nữ tiến cung đang hướng Từ U chào. Nghe được hắn cười nói xin Từ U chờ chút, đợi đến khi xe ngựa chở tú nữ đi hết rồi hãy đi tiếp, Trương thị liền nhìn ra bên ngoài, nói với Tô Dư:" Là đầu đường đụng phải, xem ra bên kia đã qua được một nửa, chúng ta chỉ cần chờ xe ngựa của các nàng qua hết là được."

Tô Dư nghe vậy liền im lặng trong chốc lát, sau đó cứng nhắc nói:" Không cần đợi. Đã tiến hoàng thành, các nàng phải biết có thể sẽ đụng phải người nào, nếu như đụng phải xa giá của tôn thất thân vương, họ nhất định sẽ không cho các nàng qua trước."_ Tô Dư nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt dừng lại trước đoàn xe chỉ còn một ít _" Đừng nói là tú nữ không được tiến cung, cho dù là nhập cung, cũng không có đạo lý tần phi đã sắc phong phải nhường đường cho các nàng."

Trương thị khẽ giật mình. Lời nói của Tô Dư rất đúng, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào với bên kia, tuy là phụng chỉ xuất cung, nhưng nàng cũng không thể tùy tiện nói với bên ngoài là có phi tần của hoàng đế xuất cung được. Đang do dự, thì thấy Tô Dư đưa lệnh bài ra, khiến cho Từ U cùng mấy ngươi đang vấn đáp với hắn nhất thời nghẹn lời. Tựa hồ khựng lại trong chốc lát, âm thanh vấn an mới truyền vào xe ngựa:"Sung Nghi nương nương thánh an."

Tô Dư thu tay lại, tiếng nói đạm mạc truyền ra:" Mấy vị đại nhân, bản cung biết rõ đạo lý đến trước đến sau, bất quá là tú nữ vừa mới tiến cung, nên lấy lễ nghi tôn ti làm đầu."

Ai cũng không ngờ tại hoàng thành, bên ngoài hoàng cung sẽ đụng phải một vị Sung Nghi, nhưng ai cũng biết, vị Sung Nghi này chính là chính thê của hoàng đế, hiện nay đang được sủng ái.

Không dám nhiều lời, mấy hoạn quan liền "Dạ" một cái, đi truyền lời theo ý tứ của Tô Dư. Tô Dư nhìn thấy lo lắng trên mặt Trương thị, khẽ mỉm cười:" Trương tỷ tỷ không cần lo lắng. Tuy lần xuất cung này không để cho lỗ bộ ghi lại, xác thực cũng có chút ý tứ che dấu người khác, nhưng bệ hạ cũng chưa từng nói việc này không thể để cho người ngoài biết, chúng ta cứ theo lẽ thường làm việc, không có gì sai cả."

Tô Dư rõ ràng, những người ở trong xe ngựa này phần lớn đều là tú nữ Cẩm Đô, họ không thể không quen biết nàng. Vô luận là giao hảo hay trở mặt, một khi đã trúng tuyển, sau này liền sớm chiều chung đụng.

Chuyện nàng bị biếm từ thê thành thiếp là chuyện mọi người đều biết, nên không thể không nhường lối cho nàng.

Mấy cái hoạn quan đại để sẽ không nói rõ với các tú nữ người trong xe ngựa là ai, nhưng luôn khó tránh khỏi vài tú nữ biết rõ sự việc, rồi truyền ra bên ngoài.

Đêm đó, Chiết Chi tiến điện bẩm:" Có vài vị tú nữ đưa lễ đến cho nương nương". Nàng nâng mắt khẽ cười nói:" Quả nhiên là những người cơ trí, mới nhập cung một hai canh giờ, mà đã đem hậu cung này hiểu rõ rồi."

Tô Dư vừa nói xong, Chiết Chi liền khẽ cười bẩm:" Nương nương không cầm nóng, đều thay nương nương trả về hết, một phần cũng không nhận."

" Như vậy mới tốt."_ Tô Dư mím môi cười _" Phải dặn dò thật kỹ mọi người ở Khinh Lê cung, ai cũng không được thu mấy thứ đồ tú nữ đưa tới. Chuyện tuyển tú là do Nhàn Phi quản, hai vị kia luôn cố tìm nhược điểm của nàng, nhất định không thể để cho nàng gặp phiền toái."

" Nô tỳ hiểu."_ Chiết Chi ngồi xuống, cầm lấy quả quýt trong đĩa bắt đầu bóc vỏ, vừa suy nghĩ vừa nói _" Đây là lần đầu tuyển tú, vậy mà bệ hạ lại không hề để tâm tới chuyện này. Nghe ngự tiền nói, ý của bệ hạ....giống như đến đi điện tuyển cũng lười đi."

" Cũng là do bận rộn chuyện trong triều, bệ hạ mới không quan tâm thôi."_ Tô Dư cười lắc đầu _" Dù nói thế nào, thời điểm điện tuyển hắn cũng phải tự mình đến. Thời điểm chọn phi tần, có hoàng đế nào không lộ diện chứ?"

48. Chương 47: Tuyển...

Điện tuyển, diễn ra ở hậu cung, đối với các tú nữ, thậm chí đối với cả Đại Yến mà nói không phải là chuyện nhỏ. Các tú nữ tham tuyển đến từ khắp nơi trên Đại Yến, trước khi tiến cung phải trải qua tầng tầng sàng lọc, cho nên những người có thể vào cung, vô luận là về dung mạo hay tài đức, đều cực kỳ xuất sắc.

Tất cả tú nữ đều ở Dục Tú cung bên ngoài hậu cung, các vị cung chủ có thể hạ chỉ mời các nàng đến cung của mình ngồi một lát. Nên không ít cung chủ, sau khi xem xong các bức họa, liền đo đếm trong lòng xem những người nào có thể được lưu lại.

Nhưng Tô Dư lại thủy chung không quan tâm đến chuyện này. Trong lòng nàng hiểu rõ, đối với những chuyện bí mật này của tần phi, hoàng đế không phải hoàn toàn không biết. Người khác thì không sao, nhưng nàng lúc trước đã vướng phải đủ mọi loại chuyện, tốt nhất vẫn nên giữ mình trong sạch thì hơn. Huống hồ tâm tư của đế vương không phải là thứ có thể phỏng đoán.

Hạ Lan Tử Hành cũng đại để đoán được tâm tư của nàng, cười nói:" Chớ không phải là lần trước tranh với

người ta, nên bây giờ không dám gặp đấy chứ?"

" Vậy sao¿'_ Tô Dư giương lên đôi mắt đẹp _" Chuyện này cũng không phải thần thiếp sai, lễ nghi trong cung, chẳng lẽ nói thần thiếp một cái Sung Nghi được bệ hạ sắc phong phải đi nhường đường cho tú nữ mới tiến cung sao?"

Hoàng đế cười gắp cho nàng một miếng sườn heo, từ từ nói:" Không có. Không phải chột dạ là tốt rồi, trẫm cần ngươi giúp một chuyện."

" Chuyện gì?"_ Tô Dư khẩu khí tùy ý, hỏi xong liền cúi đầu ăn miếng sườn heo kia.

" Điện tuyển tú nữ, ngươi đi cùng Nhàn Phi đi."_ Hoàng đế nói.

"…"_ Tô Dư hơi khựng lại, im lặng đặt đũa xuống, do dự nhìn về phía hắn _" Bệ hạ ngài…"

" Trẫm hiện giờ không có tâm tư chọn phi."_Hoàng đế áy náy nói_"Các ngươi cứ làm đi. Chỉ có điều, những người trên danh sách lúc trước trẫm cùng Tô Triệt viết cho Nhàn Phi, 1 người cũng không được lưu lại."

Loại chuyện như thế này cũng không phải chưa từng xảy ra, nên cũng không tính là vượt khuôn. Hoàng đế không có tâm tư lựa chọn phi tử, liền cho hoàng hậu hoặc phi tần chấp chưởng lục cung chọn thay mình, sau đó trình lên danh sách cùng bức họa của những người đó là xong. Cho nên Nhàn Phi đi làm việc này cũng là hợp tình hợp lý, nhưng Tô Dư…

Tô Dư suy nghĩ một lát, nhẹ gật đầu nói:" Nhàn Phi nương nương tự có chừng mực. Chỉ là…….thần thiếp đi không được, nếu như bệ hạ cảm thấy không yên tâm, có thể cho Giai Du Phu Nhân đi cùng."

Tô Dư sợ chuyện này làm trái quy củ gây thị phi khắp nơi, nhưng Hạ Lan Tử Hành lại cảm thấy chuyện này đã được tính toán cực kỳ kỹ càng. Ngoài trừ những người trên danh sách kia, nếu Tô Dư không vừa mắt những người còn lại, cũng tuyệt đối không cho họ lưu lại mới tốt. Cho nên việc để Tô Dư đi tuyển chọn, nếu không phải ngại quy củ, hắn quả thực muốn cho một mình Tô Dư đi chọn.

Nhưng Tô Dư lại dứt khoát cự tuyệt, đến lý do cũng không thèm biên soạn, chỉ trực tiếp nói một câu "Thần thiếp đi không được", sắc mặt hoàng đế liền trở nên buồn bã, chốc lát sau mới chậm rãi nói:" Nếu trẫm muốn ngươi đi thì sao?"

Tô Dư không khỏi run lên.

" Bệ hạ…"_ Tô Dư cắn môi dưới, tự định giá rồi từ từ giải thích_" Tuyển tú là đại sự, tất nhiên nên do Phu Nhân và Nhàn Phi nương nương làm chủ. Không nói cái khác, thần thiếp thân mang tội lớn, cho dù bệ hạ tin không phải thần thiếp làm, nhưng không có nghĩa người khác cũng vậy."_ Nàng khẽ ngẩng đầu nhìn về phía hắn _" Kính xin bệ hạ thông cảm."

Hoàng đế suy tư lời nói của nàng, trong lòng có chút để ý, Tô Dư chính là cứng mềm không ăn. Kỳ thật hắn đã dám cho nàng đi, có nghĩa là hắn đã chặn được những lời linh tinh này rồi. Nhưng nhìn Tô Dư nói đầy thành khẩn, lông mày nhíu lại mang theo vài phần lo sợ, hay là…không nên ép nàng cho thỏa đáng.

Tạm thời cứ đưa ra một lý do để nàng không từ chối đã.

Hoàng đế nheo mắt nhìn nàng, cười một tiếng:" Nếu không như vậy đi, trẫm tự mình đi chọn, ngươi và Nhàn Phi, còn có hai vị Phu Nhân đi cùng."

"…"_ Tô Dư suy nghĩ một lát, cuối cùng bất đắc dĩ đáp ứng _" Ân."

Hậu cung rốt cuộc vẫn là hậu cung của hoàng đế, điện tuyển dù sao cũng là vì hoàng đế mà tuyển chọn. Nên buổi điện tuyển hôm đó, bốn người các nàng đương nhiên luôn không ngừng quan sát tâm tư của hoàng đế. Nhưng Hạ Lan Tử Hành lại hoàn toàn không quan tâm, liên tiếp ba đợt, 15 tú nữ tiến lên, nhưng một người cũng không giữ lại. Nếu cứ tiếp tục như vậy, bốn người các nàng đành phải thay hắn làm chủ lưu lại vài người, cũng không thể để lăn qua lăn lại một phen nhưng một người cũng không chọn được.

Nhưng khi nhóm thứ tư vào điện, ánh mắt hoàng đế liền động.

" Cố thị lưu lại."_ Sau khi các tú nữ hành lễ, Tô Dư cùng Nhàn Phi liền đồng thời mở miệng. Tú nữ họ Cố kia vui mừng vô cùng, vừa muốn dập đầu tạ ơn, đã thấy hoàng đế thay đổi dáng ngồi, nhạt hỏi Tô Dư:" Vì sao?"

Tô Dư bỗng nhiên bị hỏi khó, liền tự định giá trong chớp mắt, sau đó khom người nói:" Lúc trước thần thiếp xem qua bức họa của nàng có chút ấn tượng, hôm này nhìn thấy, từ điệu bộ cho đến dáng người không chỉ giống mà còn xinh đẹp hơn vài phần."

"A"_ Hoàng đế cười khẽ một tiếng, rất không nể mặt _" Ngươi thật sự xem qua những bức họa kia à?"

"…"_ Ngay trước mặt các phi tần cùng tú nữ bị hỏi như vậy, Tô Dư không khỏi quẫn bách, ngượng ngùng cúi đầu không nói gì. Ánh mắt hoàng đế lại chuyển lên người năm vị tú nữ kia, đạm bạc nói:" Tất cả lui ra."

Lại một người cũng không lưu.

Năm người hành đại lễ rút khỏi điện, hoạn quan ngoài cửa liền chuẩn bị hét truyền năm người kế tiếp tiến điện. Tô Dư rời ghế vái một cái:" Bệ hạ thứ tội, thần thiếp không biết…"

Không biết bệ hạ không thích. Nhưng lời của nàng còn chưa nói xong, đã nghe hoàng đế cười một tiếng:" Giữ lại đi, không sao đâu."

Nếu Tô Dư cảm thấy tú nữ nào tốt, hắn liền sẵn sàng lưu lại nàng ấy để bồi bạn với Tô Dư. Người vừa rồi,

Tô Dư rõ ràng là vì quan sát thần sắc của hắn nên mới lưu lại, nhưng lý do thần sắc hắn biến hóa lại không phải vì coi trọng Cố thị này.

Kiếp trước, trong 1 ngày điện tuyển, hắn đã làm chủ ban Cố thị cho một vị Quận vương làm vương phi. Nhưng Cố thị này lại rất không an phận, mỗi khi có cơ hội tiến cung, liền tìm đủ các dạng lý do đến Thành Thư điện bái kiến. Nguyên nhân là gì trong lòng hắn tự nhiên hiểu rõ, nhưng Quận vương kia dù sao cũng là quan hệ họ hàng với hắn, hắn không thể cứ thế đem vương phi của người ta phát lạt được.

Người đã được ban cho Quận vương nhưng vẫn vọng tưởng vào cung làm phi tử, nếu vào được hậu cung chắc cũng không nhấc lên sóng gió gì. Nhưng hắn mới vừa rồi chỉ là nhớ lại chuyện kiếp trước, lại không ngờ làm Tô Dư cùng Nhàn Phi triệt để hiểu lầm.

Sau khi kết thúc điện tuyển, các ngự tiền cung nhân đều nói thầm với nhau. Theo lẽ thường mà nói, chiếu theo thái độ của hoàng đế, bọn họ sẽ chiếu cố những vị phi tần mới nào được hoàng đế để ý một chút. Thế nhưng thái độ hôm nay của hoàng đế lại….

Tổng cộng chỉ lưu lại có tám người, trong ba triều đại gần đây chưa từng có lần nào lưu lại ít như vậy.

Đã vậy trong bốn vị tần phi còn có hai vị cùng chọn lấy một người!

Hoàng đế từ đầu đến cuối ngoài nói vài câu chọc nghẹn Vân Mẫn Sung Nghi ra, thì căn bản là không nói gì.

Trên đường trở về hậu cung, Tô Dư không khỏi rầu rĩ. Ngay trước mặt nhiều người như vậy bị bác bỏ, đây là có bao nhiêu mất mặt. Không nói đến người khác, Diệp Cảnh Thu còn đang ngồi ở đó, như thế, chỉ trong chốc lát tất cả mọi người trong hậu cung đều sẽ biết chuyện này.

Vì vậy khó tránh khỏi nàng mất hứng, ngay cả Chiết Chi cũng nói:" Đây có phải là bệ hạ cố ý làm nương nương xuống nước không được không? Điện tuyển liền như thế bác bỏ, vậy ngày sau nương nương đứng trước mặt các phi tần mới làm sao bày ra bộ dạng một vị cung chủ đây!"

" Kệ đi."_ Tô Dư không kiên nhẫn nhíu mày _" Mặc dù có mất mặt, nhưng dù sao ta vẫn là một vị cung chủ."

Tám vị cung tần sau khi được thụ phong nửa tháng sau thì nhập cung. Phong Tài Tử 1 người, Tuyên Nghi 1 người, Túc Nghi 1 người, Dao Chương 2 người, Uyển Hoa, Mục Hoa, Nhàn Hoa mỗi vị phân một người. Đều thuộc 81 vị phân của Ngự Nữ, trong đó Mẫn Tài Tử cùng Ôn Tuyên Nghi là do Tô Dư làm chủ lưu lại, liền được cho ở Khinh Lê cung của nàng.

Ngày kế tiếp sau khi vào cung, theo quy củ các nàng phải đến Trường Thu cung thỉnh an, các vị cung chủ cũng phải đi theo. Tám người cùng nhau hành đại lễ, Giai Du Phu Nhân cùng Nhàn Phi phân phó vài câu,

sau đó mọi người liền ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Nửa khắc sau hoàng đế bước vào Trường Thu cung.

Sau khi hành lễ liền tiếp tục ngồi xuống, một đám cung tần mới đều có chút ngượng ngùng, chỉ thấy hoàng đế nhìn hồi lâu rồi trầm ngâm hỏi:" Mẫn Tài Tử là vị nào?"

Tài Tử Mẫn thị ngồi bên cạnh Tô Dư không khỏi ngẩn ra, sau đó lập tức tiến lên hạ bái:" Bệ hạ thánh an."

Lần sắc phong này vị phần của nàng là cao nhất, hôm nay lại là người đầu tiên được hỏi tới, không khỏi khiến phân nửa người ở đây nhìn về phía nàng, cảm thấy Mẫn thị này quả thật đã chiếm hết danh tiếng.

Hoàng đế đưa mắt nhìn nàng chốc lát, dường như muốn đem nàng nhìn thấu, sau đó ngó qua Tô Dư nói:" Hình như không được tốt như những gì ngươi nói nhỉ…."

…Cái gì?

Tô Dư kinh ngạc, mọi người cũng kinh ngạc, lại nghe hoàng đế cười nói:" Ngẫu nhiên cùng A Dư tán gẫu chuyện tú nữ, nàng liền liên tục khen ngươi."_ Ánh mắt của hắn chuyển từ Tô Dư sang Mẫn thị đang chấn động, ý cười tăng thêm vài phần _" Thôi, nàng thích là được."

Tô Dư vạn phần xác định, nàng cho tới bây giờ chưa từng cùng hoàng đế nói qua chuyện tú nữ. Mẫn thị là do nàng làm chủ lưu lại quả không sai, nhưng nàng chưa từng có ý khen ngợi quá đáng nàng ấy. Đây chẳng lẽ là do cảm thấy điện tuyển hôm đó làm nàng mất hết mặt mũi, nên hôm nay vội tới tìm nàng hòa giải sao….

Tô Dư khẽ cúi đầu nói:" Sau này cùng ở một cung, Tài Tử nương tử nếu cần gì, cứ việc đến Đức Dung điện nói một tiếng là được."

" Ân, Sung Nghi hào phóng."_ Hoàng đế nghe vậy liền gật đầu một cái, cười nói _" Nhưng cũng không nên ỷ vào hào phóng của nàng mà được voi đòi tiên."

Vài ngự tiền cung nhân quen thuộc tính tình của hoàng đế nghe vào…Như thế nào lại cảm thấy bệ hạ là đang cố ý lấy lòng Sung Nghi nương nương vậy?

Làm sao có thể thế được?

Lúc rời khỏi Trường Thu cung, Tô Dư rõ ràng cảm thấy ánh mắt của đám cung tần mới nhìn mình có thêm

vài phần kính sợ. Ở trong mắt các nàng, nàng chỉ cần nói mấy câu đã nâng Mẫn thị lên vị trí cao nhất, như vậy điện tuyển hôm đó nàng bị hoàng đế bác bỏ vài câu lúc lưu người lại thì có là cái gì chứ?

Liếc mắt nhìn cái bóng quen thuộc phía sau mình, Tô Dư liền xoay người lại khẽ chào:" Bệ hạ thánh an."

Hoàng đế nhẹ gật đầu:" Ừ, người tiếp tục trở về đi."

Tô Dư liền xoay người tiếp tục đi về phía trước, tự định giá chuyện của các cung tần mới, nhưng một lát sau nàng lại vô tình nhìn thấy – cái bóng kia vẫn còn ở đó.

"…"_ Cứ đi theo nàng như vậy là có ý gì?!

Tô Dư lại xoay người lần nữa, cúi đầu im lặng hỏi:" Bệ hạ có việc?"

" Không, chỉ là muốn đi theo ngươi."_ Hoàng đế vui vẻ khơi gợi sự quẫn bách của Tô Dư:" Thần thiếp…không muốn nói chuyện."

Hoàng đế "Nga" một tiếng, phất tay cho cung nhân thối lui, tiện đà vòng tay sang ôm eo nàng, thấp giọng hỏi:" Gần đây chăm làm nữ công à?"

"… A?"_ Tô Dư sững sờ, khó hiểu.

" Lòng so với lỗ kim còn nhỏ hơn."_ Hoàng đế cúi đầu, cái trán cọ vào trán nàng _" Trẫm không phải ở điện tuyển chỉ chọc nghẹn ngươi vài câu thôi sao? Mất hứng nhiều ngày như vậy."

" Không có…"_ Tô Dư tức cười không nói. Trước mặt mọi người bị chọc nghẹn như thế, xác thực là có mất hứng, nhưng nàng lại chưa từng biểu lộ ra, lại càng không ở trước mặt hắn nói cái gì…vậy làm sao hắn biết được?

" Được rồi, ngày đó là trẫm không phải."_ Hoàng đế cười nhẹ một tiếng _" Yên tâm đi, qua hôm nay, đám cung tần mới sẽ không dám bất kính với ngươi đâu."

Vừa rồi quả nhiên là cố ý. Tô Dư liền không nhịn được liếc hắn một cái, hoàng đế lại làm như không biết gì tiếp tục ôm nàng đi về phía trước, về phần khi hắn đi tới đã có mấy cung tần mới lặng lẽ chú ý, từng nhất cử nhất động của hắn cùng Tô Dư đều bị các nàng nhìn thấy……chắc hắn sẽ không nói với Tô Dư.

49. Chương 48: Thăm Bệnh

Hai phi tần ở trong cung của Tô Dư rất hợp với nàng. Tuy vị phần của Tô Dư lớn hơn các nàng rất nhiều, nhưng ba người khi chung đụng với nhau lại rất tùy ý.

Theo quy củ, tân cung tần sau khi tiến cung ba ngày sẽ được triệu tới Thành Thư điện thị giá, người đầu tiên được gọi chính là Mẫn Tài Tử. Vị phần cao nhất được coi trọng nhất, cũng là lẽ thường tình.

Sáng hôm sau lúc hồi cung sau khi thỉnh an sáng sớm, Mẫn thị liền đến Đức Dung điện thỉnh an Tô Dư, Tô Dư tất nhiên chuẩn bị hậu lễ tặng nàng, nhưng thần sắc Mẫn thị lại luôn có chút kỳ quái. Tô Dư chỉ cho là nàng thẹn thùng nên không hỏi nhiều, về sau cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

Mấy ngày sau, hoàng đế nói với Tô Dư:" Tô Triệt tỉnh."

Tô Dư đương nhiên cực kỳ vui mừng, nhưng lại chần chừ không dám đề xuất gặp hắn. Hoàng đế nhìn nhạt nàng, nàng không đề cập tới, hắn liền không mở miệng.

Cũng không tin nàng có thể nhịn được bao lâu, lần này phải cho nàng chủ động yêu cầu hắn mới được.

Tất cả cung nhân của Thành Thư điện đều nhìn ra được: Bệ hạ ngài là đang cố tính treo ngược khẩu vị của Sung Nghi nương nương mà.

Phàm là Tô Dư đến, hoặc hoàng đế tự mình đi tới Đức Dung điện, hắn nhất định sẽ làm như vô ý nói Tô Triệt vài câu. Mỗi lần như vậy Tô Dư đều một bộ muốn nói lại thôi, ngay cả Từ U cũng oán thầm: Bệ hạ, ngài như vậy thật quá không hiền hậu.

Chiết Chi là người đầu tiên không nhịn được, chờ đến lúc chỉ còn hai người liền khuyên Tô Dư:" Nương nương...ngài còn chưa nhận ra bệ hạ là cố ý trêu chọc ngài sao? Chỉ cần ngài nói một câu muốn gặp Tô công tử, hắn nhất định sẽ đáp ứng."

Nào ngờ Tô Dư lại nhíu mày, không biết tính tình từ đâu ra nói:" Còn lâu mới cầu xin hắn."

Chiết Chi nghe lời này, tựa hồ...không biết có phải là do kiên cường từ trước hay không, nhưng nàng tại sao lại cảm thấy lời nói này mang theo vài phần hờn dỗi vậy?

Tô Dư cũng không phát hiện ra tâm tư của mình biến hóa, chỉ cảm thấy chính mình tuyệt đối không được mở miệng yên cầu hoàng đế. Nhưng lại nhịn không được muốn biết Tô Triệt hiện giờ ra sao, cuối cùng nàng cũng tìm được cơ hội thích hợp.

Lúc dùng bữa, hai đôi đũa đều cùng gắp phải một mảnh lát cắt, do bị nước thấm vào, nên nhất thời không nhìn ra cái gì.

Hai đôi đũa đồng thời rụt trở về, Tô Dư nhìn nhìn:" Đây là cái gì?"

Chiết Chi vừa muốn đáp lời, thì thấy ánh mắt hoàng đế liếc về phía mình, nhất thời không dám mở miệng, hoàng đế nhìn nhìn miếng cắt:" Trông giống củ từ."

Tô Dư chống cằm nhìn kỹ sau đó lắc đầu:" Giống măng."

Hoàng đế khiêu mi, cố ý khiêu khích:" Đánh cược?"

Tô Dư nhìn hắn, không hề sợ hãi: "Cược thì cược."

" Cược cái gì?"

Từ U cùng Chiết Chi nhìn nhau, thầm nói quả thật nhàn rỗi.

Tô Dư nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói với hoàng đế:" Nếu như không phải củ từ, thần thiếp muốn đi gặp Tô Triệt, được không?"

"Được."_Hoàng đế nhẹ gật đầu, ngưng mắt nhìn miếng cắt vừa có thể là măng vừa có thể là củ từ kia _" Nếu không phải củ từ, ngươi có thể đi xem Tô Triệt, còn nếu…"_ Hắn bỗng dừng lại, cuối cùng nói _" Ăn trước nói sau."

Rồi không để ý phản ứng của Tô Dư, gắp một miếng ăn thử, sau đó cười một tiếng, đắc ý nhìn nàng.

"…"_ Tô Dư thấy thần sắc hắn như vậy, cũng gắp một miếng bỏ vào miệng.

Là củ từ.

Thở dài một tiếng:" Thua rồi. Bệ hạ muốn thế nào?"

" Ân…nếu là củ từ, trẫm liền phiền ngươi đi thăm Tô Triệt một chút."_ Hoàng đế nói cực kỳ vui vẻ. Nếu không phải ngại quy củ, Từ U quả thực muốn lau một vốc mồ hôi lạnh trên trán.

Đây cũng gọi là đánh cược sao?

Vì vậy Tô Dư lại được an bài xuất cung lần nữa, lần này ngược lại không cho Từ U cùng Cung chính Trương thị đi theo, chỉ mang theo vài cung nhân bình thường. Hoàng đế còn dùng lời lẽ chính nghĩa dặn dò nàng:" Lần này là lén xuất cung. Ân…lần trước, Ngự Sử vẫn còn đang tìm trẫm tra đấy."

"…Vâng."_ Tô Dư khiêm tốn đáp ứng.

Vẫn là đi đến Thẩm phủ, nhưng cũng không có gặp Thẩm Diệp. Nàng đi thẳng đến tiểu viện lúc trước, Tô Triệt biết nàng sắp tới, nên buổi sáng đã dậy sớm một chút để chờ nàng.

Tô Dư vừa vào viện, đã thấy Tô Triệt tiến lên vái chào:" Trưởng tỷ."

" A Triệt."_ Cực kỳ mừng rỡ, Tô Dư liền không chút cố kỵ kéo hắn vào phòng, ngồi xuống nhìn hắn hồi lâu, cười nói _" Thật gầy, bất quá vô sự là tốt rồi."

Tô Triệt cúi đầu tạ lỗi:" Đã làm trưởng tỷ lo lắng."_ Im lặng hồi lâu, hắn thử thăm dò một chút _" Trưởng tỷ gần đây…..trong cung có phải có chuyện gì không?"

" Chuyện gì¿'_ Tô Dư nghi hoặc, không biết hắn đang ám chỉ cái gì _" Ngươi nghe được gì à?"

Tô Triệt lắc đầu. Trầm ngâm một hồi, nói nhỏ:" Mấy ngày trước, bệ hạ tự mình đến đây."

Tô Dư hơi kinh hãi, Tô Triệt cũng nhăn mày lại, nói:" Bệ hạ hỏi ta, trưởng tỷ liệu có bệnh cũ gì không…… Trưởng tỷ gần đây thân thể khó chịu sao?"

" Không có."_ Tô Dư chân thành nói, sau đó hỏi hắn _" Bệ hạ vì sao lại hỏi ngươi như vậy?"

" Bệ hạ nói trưởng tỷ thường xuyên mơ thấy ác mộng, mỗi lần đều rất lợi hại, nhưng ngự y lại không chẩn được gì."_ Tô Triệt thở dài _"Nghe giống như muốn tốt cho trưởng tỷ. Nhưng ta lại cảm thấy không yên tâm, cũng không biết tại sao lại như thế nữa."

Ác mộng…

Tô Dư có chút hoảng hốt, hoàng đế nói mỗi lần nàng gặp ác mộng đều rất lợi hại quả không sai, không chỉ mơ hay thực đều không phân biệt được, mà còn từng đả thương hắn một lần. Dấu răng kia bây giờ vẫn còn lờ mờ thấy được, chỉ là hắn không nói, nàng cũng không nói.

Im lặng trong chốc lát, Tô Triệt hỏi:" Trưởng tỷ mơ thấy cái gì¿'_ Dừng một chút hắn lại nói _" Bệ hạ nói có liên quan đến ta, sau này còn làm cho trưởng tỷ muốn gặp ta nữa."

" Cũng không có gì…"_ Tô Dư khẩu khí yếu ớt, nói_"Chỉ là chút ít điềm xấu, nhưng dù sao cũng chỉ là mộng thôi…"

" Là mơ thấy ta bị chém ngang lưng thị chúng sao?"_ Tô Triệt hỏi thẳng.

Tô Dư nghe vậy liền ngẩn ngơ, kinh ngạc không thôi nhìn em trai mình. Nàng chưa cùng nói với bất cứ ai giấc mộng này, nên không ai có thể biết được. Khựng lại hồi lâu, nàng mới run rẩy hỏi hắn:" Ngươi…Làm sao ngươi biết?"

" Cũng không phải lần đầu trưởng tỷ mơ thấy giấc mộng này."_ Sắc mặt Tô Triệt có chút trắng _" Lúc trước ta đã từng nghe phụ thân nói. Thời điểm trưởng tỷ tám chín tuổi, có một lần sốt cao không ngừng, sốt đến mức mê sảng, vừa khóc vừa nói…mơ thấy ta bị chém ngang lưng."

Có chuyện như vậy sao?

Tô Dư cảm thấy cực kỳ sợ hãi, mấy năm nay nàng không ngừng gặp ác mộng, nhưng cũng không có cái nào kinh khủng bằng giấc mộng này. Lúc nào nghĩ tới cũng sợ hãi không thôi, lại không ngờ hôm nay đột nhiên nghe được mình đã sớm mơ thấy giấc mộng này.

Mặc dù thường nói "ngày suy nghĩ, đêm nằm mộng", nhưng nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc em mình sẽ bị chém ngang lưng, vậy giấc mộng dây dưa nhiều năm như vậy là có ý gì?

Nhất thời có chút thất thần, nhẹ hít một ngụm khí lạnh. Tô Triệt thần sắc có chút ngưng trọng nói:" Trưởng tỷ còn nhớ không, năm đó…lúc tiên đế chọn thê tử cho bệ hạ, trưởng tỷ đã nói mình nhất định được chọn?"

Đương nhiên nhớ rõ, bởi vì lúc đó nàng đã mơ thấy cảnh tượng đại hôn của mình. Lúc đó những giấc mộng của nàng luôn luôn ứng nghiệm, nên nàng cảm thấy giấc mộng này tất nhiên cũng vậy.

Bất quá nàng cũng chưa từng nói với ai những giấc mộng của mình, nhưng lần đó bởi vì quá mức cao hứng, nàng đã đem giấc mộng này nói với Tô Triệt.

Cuối cùng quả nhiên ứng nghiệm.

" Trưởng tỷ…như thế giấc mộng này cũng sẽ ứng nghiệm."_Tô Triệt nói có chút gian nan, cười một tiếng _" Sẽ là lúc nào nhỉ?"

" A Triệt…"_ Tô Dư hoảng loạn nhìn hắn, chỉ thấy hắn cười nhẹ một tiếng:" Được rồi, mặc kệ là lúc nào. Trưởng tỷ, chiếu theo địa vị của Tô gia, người có thể giết ta như vậy, cũng chỉ có…"

Chỉ có hoàng đế, phu quân của nàng.

" Hắn sẽ không."_ Giọng nói Tô Dư có chút suy yếu, kiệt lực nói với Tô Triệt, cũng là đồng thời nhắc nhở chính mình _" Bệ hạ đã nói sẽ không động tới ngươi…"

" Trưởng tỷ, cái ta muốn nói không phải cái này."_ Tô Triệt không chớp mắt nhìn nàng _" Nếu như ta

thật sự chết như thế, trưởng tỷ ở trong cung, nhất định không được làm ra chuyện gì điên rồ."_ Hắn bất đắc dĩ cười một tiếng _" Rất nhiều chuyện, trưởng tỷ ở trong cung không biết, nhưng ta lại rất rõ ràng. Trưởng tỷ ngươi có biết trong tay cấm quân Đô Úy phủ có bao nhiêu tội chứng của Tô gia không? Bây giờ bệ hạ...chỉ là chưa muốn xử lý thôi."_Tô Triệt lắc đầu, cười khổ nói _" Bình tĩnh xem xét, có một số việc..phụ thân đã làm quá mức rồi."

Cái này Tô Dư lại rất rõ ràng. Nàng mặc dù không biết phụ thân còn làm ra những việc gì, nhưng lấy chuyện xuân dược lần trước mà nói, phụ thân thật sự đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hoàng đế, hơn nữa tội đánh để xử tử cũng không chỉ có một.

" Trưởng tỷ không cần hỏi thăm chuyện trong nhà."_ Tô Triệt cười nói _" Sau khi nghe được một ít chuyện ở cấm quân Đô Úy phủ, ta cảm thấy trưởng tỷ biết càng ít càng tốt. Nếu Tô gia thật sự bị vấn tội, trưởng tỷ biết càng ít mới càng an toàn."

Tô Dư nghe vậy liền khàn giọng cười:" Nếu Tô gia có gì sơ suất, ta làm sao có thể thoát tội chứ? Nếu ngươi biết cái gì thì cứ nói với ta, tuy không dám nói có thể giúp được gì, nhưng ít nhất trong lòng cũng hiểu rõ."

Tô Triệt trầm tư, khóe miệng khẽ run, cuối cùng cười nói:" Thôi đi, hiểu rõ trong lòng cũng không phải chuyện tốt. Tóm lại bây giờ bệ hạ đối với trưởng tỷ khá tốt, nếu như trưởng tỷ có thể, trước hết hãy vì tương lai của mình mà cầu xin cái bảo đảm, còn chuyện trong nhà trưởng tỷ tuyệt đối không được xen vào."

Vì tương lai của mình cầu xin cái bảo đảm, Tô Dư đương nhiên hiểu Tô Triệt ám chỉ điều gì. Cảm thấy thời điểm Tô Triệt nói những lời này, trong lời nói khó tránh khỏi có chút tuyệt vọng. Chỉ sợ những lời này không hề liên quan đến việc hắn biết nàng mơ thấy cái gì, phụ thân đã làm gì, Tô Triệt đương nhiên biết rõ, hắn có lẽ vẫn luôn rõ ràng...Tô gia diệt vong chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Đây là lần đầu tiên Tô Dư nghe Tô Triệt thẳnh thắn khuyên nàng không nên can thiệp vào chuyện Tô gia, cũng là lần đầu tiên nghe Tô Triệt nói...rất nhiều chuyện phụ thân đã làm quá mức rồi.

Chẳng lẽ thật sự không thể thoát khỏi tuyệt cảnh sao?

Lúc Tô Dư hồi cung đã là chạng vạng, vội vàng thay quần áo chạy đến Trường Thu cung thỉnh an, sau khi trở về Đức Dung điện thì không nói lời nào đã ngồi xuống. Tô Triệt muốn nàng vì tương lai của mình cầu xin cái bảo đảm, nàng cũng không phải chưa từng nghĩ tới việc này. Hôm nay nghĩ tới....không biết nàng có thể vì người thân của mình cầu xin một con đường không?

Tất nhiên không phải là cầu thăng quan tiến chức rồi.

Nếu như có thể, nàng muốn cầu hoàng đế làm cho cha nàng cáo lão từ quan, nhưng nàng cũng biết cho dù hoàng đế có đồng ý, thì phụ thân cũng tuyệt không đáp ứng.

Thở dài lắc đầu. Đến tột cùng phụ thân đã làm bao nhiêu chuyện khiến người khác không thể nhịn được, làm cho em trai của nàng phải bất lực như vậy chứ.

Tối hôm đó, thời điểm hoàng đế đi Khinh Lê cung, ngay cả ngự tiền cung nhân cũng cho là hắn muốn đến Thục Triết trai gặp Mẫn Tài Tử, thế nhưng hoàng đế lại đi thẳng một đường đến Đức Dung điện.

" Bệ hạ thánh an."_ Tô Dư như thường lệ hành lễ, hoàng đế đỡ nàng lên, lúc chạm vào tay nàng liền nhíu mày_"Tại sao tay lại lạnh như vậy¿'_ Sau đó cẩn thận quan sát nàng _"Làm sao vậy? Tô Triệt không ổn à?"

" Không có… Tô Triệt rất tốt."_ Tô Dư mấp máy môi, ánh mắt rơi vào bàn tay đang nắm lấy tay nàng, dấu vết ở hổ khẩu vẫn còn rất rõ ràng, là "chứng cứ" cho ác mộng của nàng.

Tô Dư lấy ngón tay khẽ chạm vào, động tác thật nhỏ này khiến hoàng đế cười một tiếng:" Sao lại mất hồn như vậy chứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói một chút cho trẫm nghe nào."

" Ân."_ Tô Dư trầm tỉnh đáp, đi theo hoàng đế vào tẩm điện. Ngồi đối diện nhau, tầm mắt của Tô Dư vẫn không rời khỏi vết thương trên tay hắn.

Hạ Lan Tử Hành bị nàng nhìn chằm chằm liền cảm thấy không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng rồi dùng ống tay áo che lại:" Nhìn gì vậy? Sớm đã không có chuyện gì, chẳng lẽ còn sợ trẫm tính sổ sao?"

" Không phải."_ Tô Dư lẩm bẩm, cắn răng, chậm rãi nói _" Lần đó…là do thần thiếp gặp ác mộng."

Hoàng đế gật đầu cười:" Trẫm biết."_ Nhìn thần sắc lo sợ của nàng liền bồi thêm 1 câu_"Cũng không trách ngươi."

Tô Dư ngẩng đầu nhìn hoàng đế, ánh mắt có chút trống rỗng, không chút thần thái hỏi hắn:" Bệ hạ…ngài có biết thần thiếp mơ thấy cái gì không?"

Hoàng đế giật mình. Tất nhiên hắn không biết, nhưng hắn cũng không dám hỏi Tô Dư, chỉ sợ nàng lại càng thêm sợ hãi. Hơn nữa ngự y cũng không chẩn được gì, khiến hắn cảm thấy mặc kệ là nàng mơ thấy cái gì, cũng không nên nhắc lại cho thỏa đáng.

Lại không nghĩ tới nàng sẽ chính mình nhắc đến. Hạ Lan Tử Hành im lặng chốc lát, sau đó hỏi nàng:" Mơ thấy cái gì?"

50. Chương 49: Hiệp Lộ

"Thần thiếp mơ thấy Tô gia diệt vong.. Phụ thân cùng em trai đều…"_ Tô Dư dừng lại, cúi thấp đầu nói_"Thần thiếp thấy mình chỉ có thể trơ mắt nhìn, nhìn bọn họ tắt thở…"

Những lời này tuy nàng chưa từng nói với hắn, nhưng Hạ Lan Tử Hành cũng đoán được chút ít. Hôm đó khi gặp ác mộng nàng hoảng loạn cầu xin hắn đừng giết bọn họ, ngày kế tiếp lại hỏi hắn có phải đối tốt với nàng vì muốn trừ Tô gia không thì hắn đã lờ mờ đoán được. Gật đầu một cái, hoàng đế nói:" Đại để đoán được chút ít. Nhưng trẫm cũng từng nói với ngươi, trẫm sẽ không động đến họ."

" Bệ hạ."_ Tô Dư chần chừ. Không biết có nên nói với hắn những giấc mộng kia hay không, nhưng lại sợ nếu nói ra, hắn sẽ cho rằng nàng là yêu quái, một con yêu quái có thể biết trước những chuyện chưa xảy ra. Suy nghĩ 1 lát, Tô Dư nhẹ nhàng nói_"Bệ hạ…thần thiếp muốn vì Tô gia tranh 1 lần."

" Tranh¿'_ Hạ Lan Tử Hành hơi kinh ngạc, chẳng lẽ nàng biết hắn không thể tha cho Tô gia, cho nên dứt khoát hạ chiến thư với hắn sao. Nhìn sự giãy giụa giữa mi tâm của nàng, tựa hồ không giống như vậy, liền cười một tiếng hỏi nàng _" Tranh cái gì?"

" Nếu thần thiếp làm cho Tô gia thoái ẩn triều đình, bệ hạ sẽ cho chuẩn thần thiếp chứ¿'_ Nàng mong chờ nhìn hoàng đế, cắn cắn môi nói _" Hay là….. bệ hạ cảm thấy…Tô gia đã phạm nhiều tội đến mức phải tru di tam tộc?"

Tru di tam tộc. Hạ Lan Tử Hành không nhịn được cứng người lại, đó chính là hình phạt đời trước hắn đã ban cho Tô gia. Lúc đó trong tam tộc, chỉ có mình Tô Dư làm phi tần ở trong cung là còn sống.

" A Dư ngươi không cần…"_ Hạ Lan Tử Hành có chút kinh nghi (*) đánh giá nàng _" Trẫm đã nói không động họ thì chắc chắn không động."

(*) Kinh nghi: Kinh ngạc + nghi ngờ

" Thần thiếp không phải không tin bệ hạ."_ Tô Dư buồn bã thở dài _" Nhưng phụ thân..bệ hạ chịu buông tha người, nhưng người lại chưa chắc sẽ hết hi vọng. Nếu lỡ như một ngày phạm phải tội lớn tày trời, bệ hạ ngài còn có thể tha cho người sao?"

Lời nói này hơi có chút bén nhọn, nhưng lại hợp tình hợp lí. Tuy hắn là hoàng đế, nhưng cũng có một số chuyện hắn không thể tự mình làm chủ. Nếu quả thực phạm phải tội lớn tày trời, thì dù hắn có muốn tha, triều thần cũng chưa chắc đồng ý.

" Tùy ngươi vậy."_ Hoàng đế cũng thở dài, cười nói _" Bất quá ngươi phải khuyên phụ thân ngươi thật tốt, nếu như ngươi thật sự có thể khiến phụ thân ngươi từ quan…trẫm lúc trước quả thực đã xem thường ngươi rồi."

" Từ từ sẽ biết."_ Tô Dư cười yếu ớt. Nàng cũng không biết mình có thể làm được những gì, nhưng cho dù có nửa phần cơ hội nàng cũng nhất định phải thử một lần. Im lặng một hồi, Tô Dư tiếp tục nói _" Bệ hạ, có thể…không cho Tô Triệt tiếp tục làm việc ở cấm quân Đô Úy phủ nữa được không?"

Hoàng đề hơi giật mình, sau đó chợt hiểu rõ:" Được. Trẫm cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện lần này, ngày khác trẫm sẽ cho người tìm cho hắn một chức quan nhàn rỗi."

" Thần thiếp không phải lo hắn sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn lần nữa."_ Lời nói của Tô Dư bỗng trệ lại _" Thần thiếp là muốn hắn có thể cách xa Cẩm Đô một chút, cách xa Tô gia 1 chút…."

Cách Tô gia xa một chút, như vậy nếu một ngày kia Tô gia bị vấn tội, hắn cũng ít bị liên lụy hơn. Giống như hắn đã nói với nàng, nàng ở trong cung không cần phải hỏi thăm cái gì, biết càng ít chuyện của Tô gia thì càng tốt.

Hoàng đế nhìn về phía nàng như đang suy nghĩ điều gì, chốc lát sau mới khẽ cười nói:" Ngươi quả thực cái gì cũng dám nói, chẳng hề sợ trẫm trị ngươi tội hậu cung can thiệp chính sự gì cả. Thôi, như vậy cũng tốt, chỉ cần tìm cái cơ hội lệnh cho Thẩm Diệp mang hắn ra ngoài là được."

" Đa tạ bệ hạ."_ Tô Dư cúi người, khiêm tốn lạy một lạy. Hoàng đế liền đưa tay đỡ nàng lên, tự định giá trong chốc lát, hỏi nàng:" Lo lắng nhiều như vậy, chẳng lẽ chỉ vì một giấc mộng? Lúc gặp Tô Triệt, hắn đã nói gì với ngươi?"

Tô Dư thất kinh, lại nghe hoàng đế hỏi tiếp:" Có phải hay không ngươi đã nghe được, trẫm bỗng nhiên hỏi hắn ngươi có phải mắc bệnh cũ gì hay không?"

" Bệ hạ."_ Tô Dư nhanh chóng suy nghĩ, đáp _" Là thần thiếp nghe được tin bệ hạ đã đi một chuyến đến đó, nên mới truy vấn hắn."

" Nga, hành tung của trẫm ngươi lại rõ ràng như vậy, chẳng lẽ ngươi phái người theo dõi trẫm à?"_ Hoàng đế âm thanh nhàn nhạt, không chút gợn sóng. Tô Dư trong lòng hiểu rõ, không lên tiếng chính là cam chịu. Nhưng thà để hắn nghĩ như vậy, còn hơn để hắn đem Tô Triệt ra hỏi tội.

Hoàng đế nhìn nàng, hoàn toàn hiểu rõ tâm tư lúc này của nàng, chỉ cảm thấy gần đây mỗi khi nói chuyện cùng Tô Dư đều giống như đang đánh cờ vậy. Mỗi người đều phải suy đoán tâm tư đối phương, đều phải đoán xem đối phương sẽ đi bước nào.

Bất quá trong trận cờ này, Tô Dư muốn thắng một hai lần cũng khó, bởi hoàng đế rất ít khi đánh cờ theo cách thông thường.

Một tiếng cười khẽ:" Ngươi cứ không sợ chết như vậy sao?"

"…Sợ chứ."_ Tô Dư đáp rất thành thật. Lại cúi đầu suy nghĩ một lát, do dự nói _" Nếu như thần thiếp quả thực mắc bệnh nan y, bệ hạ ngài…"

Nàng bỗng nhiên rất muốn hỏi hắn, nếu nàng thật sự mắc bệnh nan y, hắn có phế nàng hay không. Dù sao, cho dù nàng là chính thê, thì "mắc bệnh nan y" cũng đã phạm vào thất xuất (**), huống hồ nàng bây giờ cũng chỉ là một thiếp thấp.

Nhưng lời nói lại bị giữ ở trong miệng, bất luận thế nào nàng hỏi hắn như vậy cũng không thích hợp. Một

lát sau, Tô Dư mới tiếp tục lời vừa rồi:" Nếu như thần thiếp quả thực mắc bệnh nan y, bệ hạ ngài cứ coi như đây là di ngôn của thần thiếp đi, xin bệ hạ hãy cho Tô gia một con đường sống."

"…Ừ"_ Hạ Lan Tử Hành vốn muốn nói "Ngươi chính là có bệnh cũng không phải bệnh nan y", bởi hắn rõ ràng hơn nàng rất nhiều. Đời trước nàng sống lâu hơn hắn một chút, nên bây giờ căn bản không cần phải lo đến những thứ bệnh nan y nguy hiểm tính mạng. Hắn đi hỏi thăm, là vì hắn không nhớ lúc trước nàng luôn bị ác mộng quấy nhiễu như vậy, muốn tìm cái biện pháp chữa trị cho nàng mà thôi.

Cười nhạt nhìn nàng, hoàng đế suy nghĩ một chút, chậm rãi nói:" Những chuyện này trẫm sẽ an bài, ngươi cũng đừng có đoán mò, chỉ là vài cơn ác mộng, sao có thể là bệnh nan y được?"

Tô Triệt rất nhanh đã được an bài rời đi, hắn được điều đến Ánh Dương ở phía Bắc, cụ thể làm cái gì Tô Dư cũng không tiện hỏi, tóm lại là cách Cẩm Đô, cũng cách Tô gia rất xa.

Tô Dư mẫu thuẫn một hồi vẫn cảm thấy không bỏ xuống được, cảm thấy mình bất luận thế nào cũng phải đi từ biệt Tô Triệt một lần, cuối cùng đành đưa ra yêu cầu này với hoàng đế, hoàng đế chỉ liếc xéo nàng một cái:"Đi là được rồi."

Vì vậy một chiếc xe ngựa lại lặng lẽ xuất cung, dừng lại ở trước cửa Thẩm phủ.

Trong tiểu viện, Tô Triệt vái chào:" Đa tạ trưởng tỷ."_ Ngừng một lát lại nói _" Nhưng trưởng tỷ không nên…"

" Không có gì là có nên hay không nên cả."_ Tô Dư lắc đầu chậm rãi nói _" Ngươi cũng giống ta, cảm thấy bây giờ bệ hạ đối tốt với ta hẳn là có dụng ý gì khác, nhưng ta cũng có thể làm gì chứ? Không nhân lúc mình còn được sủng ái mà xin cho ngươi rời đi, chẳng lẽ đợi đến lúc bị thất sủng lần nữa mới đưa ra yêu cầu này với bệ hạ à? Ngươi cứ an tâm đi Ánh Dương đi, nếu Tô gia thật sự có cái gì sơ xuất, ngươi cũng còn trốn được. Nơi đó cách Cẩm Đô xa như vậy, lại ở gần Cận Nghiêng, ngươi trốn sang bên đó, bệ hạ cũng không làm gì được."

Ở Cẩm Đô, Tô gia dù có tranh thế nào cũng chỉ là mãnh thú bị giam trong lồng, còn không bằng tự tìm cho mình một đường ra.

Tô Triệt thở một hơi thật dài, tiện đà nói với nàng:" Nếu trưởng tỷ rãnh rỗi như thế, đi nhìn phụ thân một chút đi. Lệnh điều đi này phụ thân đã biết, sau khi trưởng tỷ vào cung cũng chỉ có ta bên cạnh phụ thân, bây giờ ta cũng đi…"

Nàng cũng quả thực đã quá lâu không bước vào đại môn của Tô gia rồi.

Suy nghĩ mấy phen, Tô Dư cảm thấy nếu muốn đi gặp phụ thân, tốt nhất nên cho người hồi cung bẩm một

tiếng trước, xem hoàng đế có chuẩn hay không. Nhưng lần này theo nàng xuất cung chỉ có Chiết Chi cùng Quách Hợp, Tô Triệt suy nghĩ một chút liền nói:" Để ta nhờ Thẩm đại nhân đi một chuyến vậy."

Vì vậy khi xe ngựa chậm rãi đi đến Tô phủ, Thẩm Diệp cũng rời khỏi phủ tiến cung bẩm báo. Nơi này cũng không cách xa Tô phủ, nhưng lại cách hoàng cung có chút xa. Chưa lấy được ý chỉ của hoàng đế, Tô Dư chỉ có thể kiên nhẫn chờ bên ngoài Tô phủ, tuyệt không đi vào.

" Kỳ thật bệ hạ cũng biết kể từ khi nương nương tiến cung cũng chưa về thăm nhà lần nào."_ Chiết Chi nói có phần bất mãn _" Nhìn lại Diệp thị xem, có sinh thần năm nào mà không về nhà vài ngày chứ?"

Đây cũng là vinh hạnh đặc biệt chỉ mình Diệp Cảnh Thu có, thật ra cũng không phải hoàng đế chủ động cho nàng ta về thăm nhà, bất quá vào sinh thần hằng năm nàng ta đều thỉnh chỉ về nhà, hoàng đế lúc nào cũng chuẩn cho nàng ta.

Năm nay cũng thế, hai ngày trước đã xuất cung trở về Diệp phủ, đại khái phải hơn nửa tháng nữa mới có thể hồi cung.

Tô Dư đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt nhìn Chiết Chi, khẽ cười:" Cần gì chua chát như vậy, nàng muốn về thì cứ cho nàng về đi. Dù sao cũng là nàng thỉnh chỉ, đâu phải là tự chủ trương, ngươi có cần phải mất hứng như thế không?"

Chiết Chi nén giận cắn răng nói:" Chính là nhìn cái bộ dạng kia của Diệp Cảnh Thu liền thấy không thoải mái rồi. Nàng như thế nào đã quên, năm đó vào phủ Thái tử, nàng đã nịnh bợ nương nương như thế nào? Nếu không nương nương có thể cất nhắc nàng như vậy sao?"

Không chừng nàng ta còn không có được vị trí của ngày hôm nay.

Tô Dư ánh mắt chợt lạnh, sau khi im lặng một lát liền cười lạnh một tiếng: "Chuyện quá khứ, đừng nhắc lại."

Khi đó nàng luôn cố làm một hiền thê, không chỉ đối với Diệp Cảnh Thu, mà đối với các thiếp thất khác cũng đều không tệ. Nhưng sau này khi bị vấn tội, cũng chỉ có mỗi Nhàn Phi Nguyễn Nguyệt Lê đi theo giúp đỡ nàng, còn những kẻ khác thì đều lạnh lùng đối đãi.

" Sung Nghi nương nương."_ Bên ngoài bỗng truyền đến một giọng nam không quen thuộc lắm, vững vàng trầm ổn nhưng không mang chút cảm xúc nào _" Bệ hạ đã chuẩn, nếu như nương nương muốn ở lại Tô phủ lâu một chút, thì cũng có thể hồi cung vào ngày mai, tránh phải mệt nhọc."

Giọng nói Thẩm Diệp không được tự nhiên, Tô Dư cũng hiểu, làm cho một triều thần như hắn phải đi truyền lời cho một tần phi thì đương nhiên cũng khó tránh khỏi khó chịu rồi. Nói cách khác, hắn đường đường là một cấm quân Đô Úy phủ Chỉ Huy Sứ lại phải làm một công việc của hoạn quan.

Nhưng cũng may Tô Triệt nhờ được hắn.

Cùng Chiết Chi nhìn nhau cười một tiếng, Tô Dư nói:" Đã biết, làm phiền Thẩm đại nhân đi một chuyến rồi."

Vừa xuống xe ngựa, thì thấy Thẩm Diệp đang rũ mắt xuống, thần sắc ngột ngạt hỏi một câu:" Như vậy...đêm nay Sung Nghi nương nương ngài sẽ hồi cung sao?"

" Tất nhiên là hồi cung."_ Tô Dư cười đáp 1 câu, hỏi hắn_" Làm sao vậy? Đại nhân muốn đi đáp lời với bệ hạ à?"

" Không phải..."_ Thẩm Diệp hít sâu một hơi _" Bệ hạ nói lúc Sung Nghi nương nương hồi cung đại khái sắc trời đã muộn, kêu thần hộ tống ngài."

"..."_ Tô Dư lập tức cảm thấy, nếu Tô Triệt không phải cùng vị Thẩm đại nhân này có giao hảo, thì Thẩm Diệp cơ hồ muốn biến mất khỏi chỗ này.

Một đường đến đây nàng luôn do dự không biết nên đối mặt phụ thân như thế nào, mãi đến khi bước vào cửa phủ nàng mới quyết định – bất luận lòng nàng hướng về bên nào, nàng rốt cuộc vẫn là người đã gả ra ngoài, chỉ cần cho phụ thân thấy nàng hoàn toàn hướng về nhà chồng, phụ thân sẽ không dám làm ra hành động gì thiếu suy nghĩ nữa.

Bình bình thản thản nhận đại lễ của cả nhà, Tô Dư bình lui hết người ngoài, đứng dậy khẽ chào phụ thân:" Nữ nhi bất hiếu, đã lâu như vậy cũng chưa về thăm nhà lần nào."

Thần sắc Tô Cảnh cũng không bộc lộ quá mức, chỉ quan sát nữ nhi hồi lâu, cuối cùng khẽ thở dài:" Sớm biết như thế, đáng lẽ không nên cho ngươi lấy hắn."

Một tiếng thở dài nặng nề. Tô Dư sao lại không cảm thấy như vậy chứ, đặc biệt trong hai năm kia, nàng luôn cảm thấy mình thật ngu xuẩn, tại sao mình lại muốn gả cho hắn? Thậm chí còn đối xử với hắn thật lòng thật dạ sau khi thành thân nữa chứ.

Một hồi trầm mặc, Tô Dư cười lạnh một tiếng, nói:" Phụ thân không nên nói như vậy, bệ hạ đối đãi với ta rất tốt. Đáng lẽ hôm nay ta không về nhà, nhưng đột nhiên muốn về thăm một chút nên mới sai người tiến cung bẩm báo, bệ hạ quả nhiên liền chuẩn cho ta."

Tô Cảnh không nói gì, Tô Dư lại hơi trầm xuống, nói:" Là em trai muốn ta về thăm một chút, hắn nói phụ thân biết rõ chuyện hắn đi Ánh Dương."

Lập tức phụ thân liền sững sỡ hỏi:" Ngươi cũng biết¿'_ Nhưng chưa đợi nàng trả lời, hắn đã nói _" Chẳng lẽ là ý của ngươi?"

Tô Dư ngưng mắt nhìn hắn, cười nhẹ một tiếng:" Vâng."

" Nhưng hắn là em trai ruột của ngươi."_ Tô Cảnh đạm bạc nói.

Tô Dư cảm thấy một hồi lạnh lẽo, nhìn thần sắc của phụ thân, nàng cảm thấy phụ thân nói thế tựa hồ không phải thật sự thương cảm vì Tô Triệt rời đi. Bởi trên mặt ông chỉ mang một vẻ hờ hững pha lẫn với những cảm xúc không nên có.

" Vậy thì sao¿'_ Tô Dư bình tĩnh nhìn phụ thân _" Từ khi ta bắt đầu đưa hắn vào cấm quân Đô Úy phủ, phụ thân cũng nên biết lúc đó ta đã hung ác hạ quyết tâm rồi. Hắn biết rõ nhiều chuyện của Tô gia như vậy, còn ta thì vất vả lắm mới có được sủng ái, vậy phụ thân cảm thấy ta sẽ cho hắn tùy ý ở lại Cẩm Đô để bệ hạ thăm dò sao? Hai năm, ta vì sao phải nhận hết chán ghét phụ thân ngài là người hiểu rõ nhất, những tội lỗi Tô gia đã làm, cũng không nên để ta gánh chịu một lần nữa."

Toàn những lời trái với lương tâm. Tô Dư sâu sắc nhận ra mình quả thật rất biết diễn, chỉ cần một phen lời nói mà đã hoàn toàn biến mình thành một kẻ chỉ vì cầu vinh hoa phú quý mà không màng đến an nguy người nhà.

" Phụ thân ngài cũng đâu có tư cách chỉ trích ta."_ Tô Dư cười một tiếng _" Ngài chẳng lẽ không lợi dụng Tô Triệt sao? Cho dù không có, nhưng còn ta thì sao? Người có chắc mình không lợi dụng ta không¿'_ Nàng bước gần đến phụ thân, bộ dáng ung dung thong thả, từ từ nói ra ủy khuất hai năm qua _" Hai năm nay, ta không hề biết gì đến chuyện trong triều, nhưng chẳng lẽ phụ thân ngài cũng không nghe được gì từ hậu cung. Ta ở hậu cung sống thế nào, phụ thân ngài rất rõ ràng, vậy mà ngài đã làm gì¿'_ Nàng khẽ cười, sự oán hận phẳng phất trong lời nói _" Ngài làm trầm trọng hơn cuộc tranh đấu giữa ngài cùng bệ hạ, nhưng ngài có bao giờ nghĩ đến sống chết của ta chưa? Nếu không phải có mợ liên tục che chở, ta tuyệt không thể sống đến ngày hôm nay!"

" Ngươi…"_ Tô Cảnh rõ ràng đã tức giận _" Tại sao ngươi có thể nói ra những lời như vậy! Phụ thân làm ra những chuyện này còn không phải vì Tô gia à!"

" Vậy xin phụ thân hãy nhớ kỹ ta là người đã gả vào nhà Hạ Lan."_ Tô Dư không chừa cho hắn một chút đường lui nào, nhìn sự kinh sợ trong mắt phụ thân, giọng nói nhất thời trầm lại, nàng cắn răng, nói _" Phụ thân đừng trách ta đối xử tuyệt tình với Tô Triệt, ta không muốn trải qua cuộc sống hai năm trước kia nữa. Phụ thân ngài có biết hay không, bệ hạ đã từng đích thân ném đến trước mặt ta một cây chủy thủ, nói với ta chừng nào suy nghĩ thông suốt thì cứ việc tự sát, hắn nhất định sẽ hậu táng ta."_ Tô Dư cười một tiếng _" Ngài có biết…hắn rốt cuộc đã hận Tô gia nhiều thế nào không?"

Lần đầu về nhà, chính là huyên náo một trận lớn như vậy. Tô Dư cảm thấy hai chữ "bất hiếu" đã hoàn toàn định trên lưng nàng rồi, nhưng nếu không phá tan dã tâm của phụ thân, thì nàng mới chân chính bất hiếu.

Ra khỏi Tô phủ, sắc trời đã tối, trong lòng Tô Dư lúc này còn tối hơn cả sắc trời. Thở dài một tiếng, bước lên xe ngựa. Chiết Chi cũng ở bên trong với nàng, còn Quách Hợp ở bên ngoài, Thẩm Diệp thì lái xe. Xe ngựa chậm rãi rời đi, không lâu sau liền trở lại hoàng thành, trở lại hoàng cung.

Bỗng một âm thanh bén nhọn vang lên, chỉ cảm thấy xe ngựa xóc mạnh một cái, thân thể Tô Dư liền đẩy mạnh về phía trước.

Thẩm Diệp đang kiệt lực khống chế con ngựa bị kinh hãi thì sau lưng bỗng bị đẩy một cái, làm hắn thiếu chút nữa thì té ngã, nghiêng đầu nhìn sang thì thấy Tô Dư chuẩn bị té ra ngoài, hắn liền để một tay cầm lấy dây cương còn một tay tiến lên bảo vệ nàng.

Tô Dư giãy giụa một hồi, vì không để nàng té xuống, Thẩm Diệp cơ hồ ôm lấy nửa người nàng. Nhưng tay của hắm chỉ đè lên vai nàng, luôn giữ chừng mực không để nàng dựa vào ngực hắn.

Ngựa cũng từ từ bình tĩnh lại, không còn thử vùng ra nữa, bên cạnh cũng có người tiến lên giúp Thẩm Diệp giữ lấy dây cương. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Diệp buông Tô Dư ra, khẩu khí trầm ổn:" Thần sau khi hồi phủ sẽ sai người đổi lại xe ngựa, tránh xảy ra sai lầm lần nữa."

Tô Dư gật đầu, không nghĩ tới giữa đường sẽ xảy ra chuyện như vậy, nếu như lại bị một lần nữa….nàng cũng không muốn bị ném chết như vậy a.

" Thẩm đại nhân dừng bước."_ Những người giúp bọn họ dắt ngựa bỗng mở miệng, Thẩm Diệp nghi hoặc quay đầu lại, người nọ cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn về phía xa xa. Bọn họ đều men theo tầm mắt của hắn, thì thấy cách đó không xa có một noãn kiệu đang tiến về phía họ, Tô Dư thấy vậy liền rùng mình, Chiết Chi đang ngó đầu ra khỏi kiệu là người phản ứng nhanh nhất:" Nương nương…đó là nghi thức của Phu Nhân."

Diệp Cảnh Thu. Đôi mắt Tô Dư híp lại, lãnh đạm nhìn họ, trong lòng biết rõ đây không thể chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Noãn kiệu vững vàng dừng lại cách cỗ xe ngựa vài bước, Chương Nhạc Phu Nhân bước xuống kiệu, tầm mắt không ngừng lay động giữa hai người (Tô Dư và Thẩm Diệp), cực kỳ vui vẻ nói:" Đã trễ thế này, Vân Mẫn Sung Nghi cùng Thẩm đại nhân thật có nhã hứng a."

(**) Thất xuất: Bảy trường hợp được quy định dưới thời phong kiến mà nếu người vợ phạm phải thì người chồng sẽ được quyền bỏ vợ. Theo điều 108 bộ luật Gia Long, đó là các trường hợp sau: 1. Vô tử (Không có con); 2. Đố kỵ (Ghen tuông); 3. Ác tật (Bị bệnh khó chữa); 4. Dâm dật (Dâm đãng); 5. Không hiếu kính cha mẹ (chồng); 6. Không hòa thuận với anh em (chồng);7. Trộm cắp (Nếu không bỏ sẽ vạ lây cho chồng)

51. Chương 50: Bắt Kẻ Thông Dâm

" Chương Nhạc Phu Nhân."_ Tô Dư chỉ khẽ cúi người, hoàn toàn không có ý vấn an. Trong lòng biết đối phương lai giả bất thiện (*), cũng sẽ không để ý đến những thứ lễ nghi này. Thế cục bây giờ so với những gì nàng nghĩ còn nghiêm trọng hơn chút ít, Diệp Cảnh Thu mang theo không ít người, rất nhanh đã đem người ngoài đuổi hết đi, chỉ giữ lại mình bọn họ.

(*) Lai giả bất thiện: Chỉ người đến không có ý tốt.

" Phi tử hoàng đế, lại cùng ngoại thần khanh khanh ta ta, lá gan của Sung Nghi ngươi thật không nhỏ."_ Diệp Cảnh Thu cười nhìn nàng, sau đó lại liếc sang Thẩm Diệp _" Thẩm đại nhân, danh tiếng ở Cẩm Đô của ngươi cũng không nhỏ, muốn thành thân với dạng quý nữ nào mà chẳng được, cũng không nên động đến vị thái tử phi bị phế này chứ?"

" Chương Nhạc Phu Nhân."_ Thẩm Diệp lần đầu gặp phải chuyện như thế này, nhìn khí thế của Diệp Cảnh Thu rõ ràng là muốn bắt gian tại trận, trong lòng liền cười nhạo chính mình đường đường là một cấm quân Đô Úy phủ Chỉ Huy Sứ, quan bái Chính tam phẩm, vậy mà cứ thế bị cuốn vào tranh đấu hậu cung…

Truyền ra, cũng khiến không ít văn nhân biên thành đủ các loại chuyện rồi.

Xoay người vái chào, Thẩm Diệp trầm ổn nói:" Thần là phụng chỉ làm việc, Phu Nhân đừng vu oan người trong sạch."

" Bản cung biết ngươi là phụng chỉ làm việc."_ Chương Nhạc Phu Nhân cười khẽ _" Bất quá vừa rồi Thẩm đại nhân cùng Vân Mẫn Sung Nghi ôm ôm ấp ấp, cũng không phải một mình bản cung trông thấy."

Không trách được trước mặt mọi người muốn "bắt kẻ thông dâm" như thế. Nếu vậy, cho dù không "bắt gian tại trận", nhưng lại làm huyên náo khắp nơi. Nói cho cùng chính là muốn làm mất hết mặt mũi thiên tử, buộc nàng phải chịu tội tử hình.

Tô Dư cảm thấy buồn cười. Bị biếm từ thê thành thiếp là do sát hại hoàng duệ, chẳng lẽ hôm này nàng lại vì thông dâm với triều thần mà chết sao?

Đời này của nàng cũng quá phong phú rồi. Mặc dù có thảm chút ít, nhưng xem ra sau này trong kịch dã sử (**) ở kinh đô sẽ không thể thiếu bóng dáng nàng, xem ra nàng sẽ được viết thành một nhân vật lòng dạ rắn rết, không tuân nữ tắc đây.

(**) Kịch dã sử: là loại kịch viết về những nhân vật, tích chuyện lịch sử lưu truyền trong dân gian.

Sau đó vô cùng thương cảm nhìn sang Thẩm Diệp: Thẩm đại nhân, làm ngài cũng bị viết thành kịch dã sử giống ta, ta cũng…thực sự..không..muốn…đâu…

Chuyện này rất nhanh đã được truyền khắp phố, chẳng mấy chốc, Tô Triệt ở Thẩm phủ đang thu dọn hành lý đi Ánh Dương cũng nghe được tin trưởng tỷ cùng chỉ huy của mình ở trên đường cái bị người ta bắt gian.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Trưởng tỷ đi thăm phụ thân một chuyến, tại sao đảo mắt một cái đã thành bị bắt gian với đại thần trong triều? Tô Triệt cũng không kịp nghĩ nhiều, lập tức vội vã chạy đến. Hắn là người đã tập qua chút võ, gia đinh Thẩm phủ căn bản không ngăn được hắn. Vừa vội vàng chạy đến thì thấy: Trưởng tỷ cùng Diệp Cảnh Thu, hai người đều là những tần phi cao quý trong cung, nhưng lúc này đây giữa họ lại đang có một loại khí tức giương cung bạt kiếm với nhau.

" Sung Nghi ngươi muốn tự mình kết thúc, hay muốn chờ bệ hạ xử lý?"_ Diệp Cảnh Thu nhìn nàng, càng ngày càng vui vẻ.

Tô Dư thực sự không thích bị nàng ta nhìn bằng ánh mắt đó, lạnh lùng cười một tiếng:" Diệp Cảnh Thu, ngươi là muốn bức tử ta sao? Ngươi muốn ta chết đến điên rồi à?"

" Ngươi đừng nghĩ rằng đây là tội danh ngụy tạo."_ Diệp Cảnh Thu mặt không đổi sắc _" Đúng, bệ hạ bây giờ rất sủng ái ngươi, nhưng vậy thì sao? Lúc trước hắn cũng không phải chưa từng cưng chiều ngươi, nhưng sau khi ngươi bị định tội sát hại hoàng duệ thì như thế nào? Hơn nữa việc ngày hôm nay…"_ Diệp Cảnh Thu thanh lãnh nói _" Không có người nam nhân nào có thể nhịn được chuyện này, cho dù là giả cũng không chịu được. Bản cung biết rõ ngươi muốn cãi 1 lần, nhưng sao ngươi không vì Tô gia mà ngẫm lại¿'_ Nàng ta ghé vào tai Tô Dư, ý cười trong mắt xen lẫn chút ác độc _" Đây chính là tội tru di tam tộc đó."

Tru di tam tộc. Lại là cái kết cục này, hơi thở Tô Dư không khỏi có chút loạn, tầm mắt từ từ chống lại nàng ta:" Ngươi muốn thế nào?"

" Ngươi nhận tội này, bản cung sẽ ấn theo cung quy xử trí, bảo đảm không liên lụy Tô gia của ngươi, còn về phần ngươi…"_ Diệp Cảnh Thu chớp mắt một cái, nói lại lần nữa _" Sẽ xử trí theo cung quy."

Tô Dư đương nhiên hiểu nàng ta đang ám chỉ cái gì, chỉ cảm thấy Diệp Cảnh Thu vì muốn diệt trừ mình mà không từ thủ đoạn nào, đành nghiến răng cười, không nhịn được nói ra cảm nghĩ của mình với Diệp Cảnh Thu:" Ngươi quả nhiên điên rồi……Cho dù ngươi có đắc thế lần nữa ở trong cung, ngươi cũng nên biết thế cục hôm nay đã không còn giống hai năm trước nữa chứ."

" Việc này ta đương nhiên rõ ràng hơn ngươi."_ Diệp Cảnh Thu cười nhìn nàng _" Ta cũng biết, cho ngươi chết ở chỗ này sẽ khó tránh bệ hạ gây khó dễ cho ta. Nhưng như vậy thì sao? Diệp gia của ta không giống Tô gia của ngươi, bệ hạ có thể khó dễ ta nhưng không thể phế ta giống như ngươi, cũng không thể trị Diệp gia ta giống như trị Tô gia ngươi lúc trước."

Nói tóm lại, gia tộc luôn là yếu tố không thể không nhắc đến, mà Tô Dư năm đó sở dĩ bị bại thảm như vậy, cũng là do nàng không làm việc ngoan lệ bằng Diệp Cảnh Thu. Diệp Cảnh Thu có thể dám ở ngoài hậu cung tiền trãm hậu tấu lấy mạng nàng, nhưng nàng chắc chắn sẽ không dám như vậy.

" Người đâu, trượng trách 200 trượng, đánh chết bản cung chịu trách nhiệm."_ Diệp Cảnh Thu phân phó vô cùng nhẹ nhàng, rõ ràng là có ý cho người đánh chết Tô Dư. Tô Dư toàn thân chấn động, chưa kịp mở miệng, đã có người kéo nàng đến sau lưng.

Thẩm Diệp mắt lạnh nhìn Diệp Cảnh Thu cười nhẹ một tiếng:"Trượng trách 200 trượng? Đến cấm quân Đô Úy phủ chúng ta lúc thẩm vấn phạm nhân cũng không dám động hình lớn như vậy, sao Phu Nhân không nói thẳng một chút, đây là muốn trực tiếp đánh chết đi?"

" Thẩm đại nhân đừng lấy cấm quân Đô Úy phủ ra nói chuyện."_ Diệp Cảnh Thu không có tâm tư nhiều lời với Thẩm Diệp, chỉ nhìn Tô Dư sau lưng hắn, cười một tiếng _" Đây là chuyện hậu cung, đại nhân không nên nhúng tay vào cho thỏa đáng."

" Phu Nhân bây giờ mới nói không để cho thần nhúng tay vào chuyện hậu cung."_ Thẩm Diệp đứng che chở cho Tô Dư _" Bắt kẻ thông dâm phải bắt cả hai, mà theo ý này của Phu Nhân thần chính là gã gian phu đó, vậy việc này sao có thể không liên quan đến thần?"

Trong điện Thành Thư, nghe tin "Vân Mẫn Sung Nghi bị Chương Nhạc Phu Nhân bắt gian tại hoàng thành" hoàng đế cơ hồ ngạc nhiên nửa ngày, suy nghĩ một phen, thuận miệng hỏi:"Gian phu là ai?"

Hắn thật sự tò mò, coi như Diệp Cảnh Thu có lòng soi mói…nhưng nàng ta đi đâu tìm gian phu cho Tô Dư?

" Là Thẩm đại nhân."_ Thị vệ đến bẩm chuyện nói.

" Ai?!"_ Hoàng đế không thể tin nhìn hắn.

Thị vệ kia chần chừ hồi lâu, khó khăn đem tên của chỉ huy mình nói ra lần nữa:" Là Thẩm đại nhân…Thẩm Diệp, Thẩm đại nhân."

"…"_ Hoàng đế quả thực không còn gì để nói, im lặng trong chốc lát _" Đều truyền hết vào cung cho trẫm, một người cũng không được thiếu."

Thời điểm hoạn quan vội vã xuất cung truyền chỉ, ở hoàng thành đã bắt đầu động thủ. Tô Triệt tuổi trẻ khí thịnh, làm sao có thể nhìn trưởng tỷ mình bị ủy khuất như thế? Vì vậy khi Thẩm Diệp cùng Diệp Cảnh Thu đang tranh cãi, hắn liền không nói lời nào rút kiếm ra. Nếu không phải Thẩm Diệp nhanh tay một chút, chỉ sợ Diệp Cảnh Thu đã thiếu mất 1 cánh tay rồi.

Diệp Cảnh Thu cũng nhận ra lúc nãy nguy hiểm đến nhường nào, kinh sợ trong chốc lát rồi không muốn nhiều lời nữa, chỉ cảm thấy việc này càng nhanh chóng làm xong càng tốt. Vì vậy liền hét kêu các cung nhân đi cùng mình động thủ, trước tiên cứ đem Tô Dư đánh chết cái đã.

Tô Triệt tuổi trẻ khí thịnh quả không sai, nhưng Thẩm Diệp đã trải qua không ít chuyện, cũng không nuốt nổi khẩu khí này, thử hỏi không duyên không cớ bị người khác gán cho loại tội danh này thì ngươi có chịu nổi không?

Vì vậy nhất thời xảy ra tranh chấp không ngừng, nhưng Diệp Cảnh Thu dù sao cũng người đông thế mạnh, chỉ cần dùng chút sức lực, đã đem Tô Dư đè trên mặt đất, Tô Triệt cùng Thẩm Diệp cũng không thể làm gì.

Thẩm Diệp sâu sắc cảm thấy mình xuất thủ…thực sự quá chậm. Nếu không có người nào đến, vị Vân Mẫn Sung Nghi này chỉ đành bỏ mạng tại đây, mà chức Chỉ Huy Sứ của hắn xem ra cũng giữ không nổi nữa rồi.

Trơ mắt nhìn cây trượng hạ xuống, Tô Triệt bị những người khác gắt gao giữ chặt liền quát lên một tiếng "Dừng tay" nhưng cũng không thể làm được gì. Tô Dư vô thức tránh né, 1 trượng kia liền rơi xuống eo nàng, khiến nàng đau đến đầu váng mắt hoa.

" Dừng tay."_ Lại một tiếng hét vang lên, nhưng không phải của Tô Triệt. Thanh âm này có chút lanh lãnh, hoàn toàn khiến mọi người dừng tay lại.

Là hoạn quan trong nội cung. Thẩm Diệp thở phào một tiếng, yên lặng chờ đoạn sau.

" Bệ hạ truyền chư vị đến Thành Thư điện đáp lời."_ Ngắn gọn một câu, xem như tạm khép lại màn kịch này. Chiết Chi cùng Quách Hợp gấp rút thoát khỏi những người áp chế mình, tiến lên đỡ Tô Dư đứng dậy. Chiết Chi bây giờ mới nhìn thấy, tuy chỉ mới đánh có một trượng, nhưng sắc mặt của Tô Dư đã hoàn toàn trắng bệch, có thể thấy được Diệp Cảnh Thu đã xuống tay hung ác tới mức nào.

Nghĩ cùng biết hoàng đế có thể sai người đến ngăn lại, thì nhất định đã biết được chuyện này. Vì vậy khi mọi người vào cung đều lo sợ trong lòng, không biết hoàng đế cuối cùng sẽ có quyết định gì. Tô Dư ngược lại rất bình tĩnh, nàng biết rõ việc này tuy không thể tin được, nhưng nếu hoàng đế muốn bảo toàn mặt mũi của mình mà ban chết cho nàng thì cũng hợp tình hợp lí, vì vậy giải thích hay không đều không quan trọng, chỉ cần im lặng chờ kết quả là được rồi.

Sau khi mọi người hành lễ hạ bái, ánh mắt hoàng đế lập tức dừng trên người Tô Dư. Trong mấy người ở đây nàng là người chật vật nhất, trên vạt áo của nàng dính không ít bụi đất, búi tóc cũng có chút lệch, sắc mặt lại càng không ổn. Nhìn nàng như vậy hắn liền nhíu mày:" Một cái Sung Nghi tốt như vậy, tại sao lại thành ra thế này?"

Nghe được ý tứ trách móc trong giọng nói của hoàng đế, Chiết Chi liền vội vàng quỳ sụp xuống:" Xin bệ hạ thứ tội. Nương nương cũng không dám thất nghi, chỉ là Chương Nhạc Phu Nhân muốn đánh chết nương nương…."

Đánh chết?

Hạ Lan Tử Hành thần sắc cứng lại, hiểu ra tại sao sắc mặt của Tô Dư lại trắng bệch như vậy. Lập tức nhìn sang Diệp Cảnh Thu, trong mắt có thêm vài phần lãnh ý, cười khẽ một tiếng, mang theo vài phần nghiền

ngẫm nói:" Chương Nhạc Phu Nhân, ngươi lại dám xử tử cung tần sau lưng trẫm."

" Xin bệ hạ dung bẩm."_ Diệp Cảnh Thu thần sắc vẫn hoàn toàn tự nhiên, cúi người nói _" Thần thiếp cũng không dám xem mạng người như cỏ rác, nhưng tận mắt nhìn Thẩm đại nhân ôm Vân Mẫn Sung Nghi ngồi trên xe ngựa, chuyện dâm loạn hậu cung như vậy làm sao có thể nhẫn được?"

" Dù có dâm loạn lục cung cũng không cần ngươi trị tội."_ Hoàng đế thanh âm thanh lãnh, dựa vào ghế ngồi lạnh lùng nhìn nàng ta _"Trẫm hỏi ngươi 1 câu, Thẩm Diệp vào cung bẩm báo, ấn theo ý chỉ của trẫm mà bồi Sung Nghi hồi cung, những chuyện thế này ngươi làm sao ở Diệp phủ biết được? Lại còn an bài nhanh như vậy, lập tức dẫn người đi "bắt kẻ thông dâm"?"

Chương Nhạc Phu Nhân nhất thời khựng lại, cảm thấy chuyện lớn như vậy, hoàng đế nói như thế nào cũng phải đề cập đầu tiên mới phải, lại không ngờ được câu hỏi đầu tiên hắn hỏi nàng ta lại có ý nói nàng ta cài nhãn tuyến trong cung. Cổ họng nghẹn một tiếng, Diệp Cảnh Thu hạ bái nói:" Thần thiếp cũng không biết, chỉ là vừa vặn bắt gặp trên đường nên mới ngăn lại. Nguyên cũng không muốn động hình lớn như vậy, nhưng Tô công tử làm việc quá lỗ mãng, không nói 2 lời đã động đao kiếm, nên thần thiếp mới…"

" Tô Triệt cùng ngươi động đao kiếm, người lấy Sung Nghi ra trút giận cái gì¿'_ Hoàng đế không có tâm tình nghe giải thích của nàng ta, chỉ thở phào một cái_" Chiết Chi đỡ Sung Nghi đến tẩm điện nghỉ ngơi, truyền ngự y đến, người ngoài thì lui ra đi."

" Dạ."_ Mọi người liền tiến lên thi lễ, khom người cáo lui ra ngoài điện. Nhưng chưa kịp ra khỏi, đã nghe hoàng đế gọi một tiếng:" Từ U."

Từ U tiến lên nghe lệnh, mắt thấy hoàng đế sắc mặt âm trầm, tự định giá một chút rồi chậm rãi nói:" Truyền chỉ xuống, Diệp thị làm việc ương ngạnh, tự ý động tư hình. Trực tiếp giáng xuống Từ nhất phẩm Phi, tước bỏ phong hào."

Mọi người đều cả kinh, Tô Dư đang được Chiết Chi đỡ đến tẩm điện cũng không khỏi dừng bước, ngay cả những người đi cùng với Diệp Cảnh Thu ra khỏi điện cũng phải quay đầu lại, đều là thần sắc kinh ngạc không thôi:" Bệ hạ?"

Sau đó là hoàn toàn yên tĩnh. Diệp Cảnh Thu sau khi hoảng sợ liền lấy lại tinh thần, tiến lên nói:" Bệ hạ…thần thiếp là theo cung quy làm việc…"

" Vậy có cung quy nào cho phép ngươi tự tiện đánh chết một cung chủ không¿'_ Hoàng đế nhạt nhìn nàng ta, hoàn toàn điềm tĩnh _" Nói gần, nàng là Sung Nghi của trẫm; nói xa, nàng là chính phi trẫm dùng tam môi lục sính (***) đón vào phủ Thái tử. Cho dù là thật muốn giết nàng, cũng không đến lượt ngươi động thủ."

Diệp Cảnh Thu kinh ngạc tại chỗ, lời đã nói đến mức này, làm sao có thể không nhận ra hoàng đế có ý thiên vị Tô Dư. Thậm chí nhất thời còn cảm thấy bởi vì Tô Dư từng là chính thê, nên mình không thể nào sánh bằng nàng – đây là loại cảm giác chưa từng có trong hai năm qua, lúc trước nàng ta luôn cảm thấy Tô Dư cho dù từng là chính thê nhưng so với một cái thiếp thất cũng không bằng, vậy mà chuyện tình gần

đây càng ngày càng khiến đầu óc nàng ta thêm rối rắm.

Cưỡng chế kinh sợ cùng ủy khuất, Diệp Cảnh Thu ngẩng đầu lên muốn cãi tiếp, nhưng vừa cùng ánh mắt hoàng đế chạm nhau thì nghẹn lại, cái gì cũng không dám nói. Đành cúi đầu, Diệp Cảnh Thu quả thực hận đến mức muốn cắn bể răng ngọc, quỳ xuống dập đầu:" Thần thiếp cáo lui."

Chính phi tam môi lục sính tiến vào phủ Thái tử. Tô Dư hơi run lên, khó nén được kinh ngạc, hoàng đế liếc nàng một cái, sau đó rời ghế đi đến, ấm giọng nói:" Đi nghỉ ngơi đi."_ Nhẹ cúi đầu, hắn áp vào bên tai nàng cười nói _" Biết rõ ngươi cùng Thẩm Diệp sẽ không như vậy, không cần phải lo lắng. Tô Triệt tuy lỗ mãng chút ít, nhưng cũng không có gì sai, sẽ không trách phạt hắn."

Hai câu nói này đã giải thích rõ ràng, Tô Triệt vô sự, Thẩm Diệp cũng không bị liên lụy, Tô Dư liền yên lòng. Thở ra một hơi, Tô Dư cúi đầu khẽ chào:" Đa tạ bệ hạ."

Đợi đến khi ngự y ra khỏi tẩm điện, thi lễ cáo lui, hoàng đế mới đặt tấu sớ xuống rồi đi vào. Tô Dư đang nằm sấp trên giường, Chiết Chi thì đang bôi thuốc cho nàng. Hạ Lan Tử Hành nhìn sang, thấy một bên hông trắng nõn xuất hiện một vết bầm tím cỡ bàn tay, cho dù ở xa cũng thấy rất rõ ràng.

Hai người đều quay lưng về phía hắn, ai cũng không nhận ra hắn đang tiến đến, bỗng nghe được Chiết Chi nói:" Bị thương không nhẹ, nương nương phải nghỉ ngơi thật tốt mới được, lát nữa cho Quách Hợp đi Trường Thu cung nói một tiếng, miễn cho nương nương đi thỉnh an mấy ngày này."

" Ừ."_ Tô Dư gật đầu đáp ứng, lại nói _" Không đi thỉnh an sáng sớm cũng không sao, nhưng thuốc này sau khi dùng hai ngày liền ngừng đi."

Chiết Chi sững sờ:"… Vì sao?"

Bình sứ trong tay đột nhiên bị rút đi, Chiết Chi liền ngẩng đầu nhìn lên, chưa kịp mở miệng thì đã thấy hoàng đế ra hiệu đừng lên tiếng, đành rất thức thời đứng sang một bên, nhìn hoàng đế ung dung ngồi xuống, nàng thực sự rất muốn nhắc nhở Tô Dư một câu.

Tô Dư hướng mặt vào trong, chỉ cảm thấy một trận mát lạnh của bột thuốc ở bên hông, thở dài giải thích:" Bệ hạ phát lạc Diệp Cảnh Thu không phải giả, nhưng ngươi nghĩ việc này truyền ra ngoài dễ nghe lắm sao? Thuốc này lại có mùi không nhẹ, thời điểm Mẫn Tài Tử các nàng đến thỉnh an nhất định sẽ nhận ra. Ta lại không thể giải thích việc mình bị thương, các nàng chắc chắn sẽ không nhịn được đi hỏi khắp nơi – ta cũng không sợ các nàng đi hỏi, ta chỉ sợ Diệp Cảnh Thu mượn việc này bố cáo khắp nơi thôi."

Mới vừa bị giáng vị, Diệp Cảnh Thu đại khái cũng không dám đi truyền lời khắp nơi, nhưng nếu có ngươi hỏi thăm thì lại khác, nàng ta tự sẽ có biện pháp vừa phá hủy thanh danh Tô Dư vừa không liên lụy đến mình.

Một tiếng cười vang lên, Tô Dư nghe được một âm thanh quen thuộc nói:" Từ U, truyền lời xuống, Sung Nghi trên đường về thăm nhà vô ý bị thương, thái y nói do đả thương đến gân cốt nên không thể di chuyển, chỉ có thể dưỡng thương ở Thành Thư điện vài ngày."

Tô Dư lập tức kinh sợ, sau khi hoàn hồn liền muốn đứng dậy, nhưng không để ý liền động đến vết thương trên eo, chỉ đành cứng lại trên giường, đau đến hai mắt đều muốn rơi lệ.

"…"_ Hạ Lan Tử Hành nhìn nàng vừa mới chống tay lên liền không động đậy nữa, chờ một lát vẫn thấy nàng không động, liền tùy ý đụng vào cánh tay đang chống ở trên giường của nàng, trêu chọc _" Ngươi cả kinh cái gì? Động miệng vết thương rồi à? Có đau không¿'_ Nói rồi liền triệt hai tay nàng, sau đó bế nàng lên, khiến toàn thân Tô Dư nhất thời cứng lại, hoàn toàn không biết làm gì, cơ thể cũng không nghe theo sai sử của nàng, cuối cùng chỉ đành để hắn từ từ "đặt" lại trên giường.

Tay lập tức hướng bên cạnh tìm tòi, Tô Dư tiện tay lấy một mảnh chăn mền đắp lên, ý tứ trong đó không nói cũng biết.

Hoàng đế liền yên lặng đưa tay vén lên:" Thuốc còn chưa bôi xong đâu, ngăn cản cái gì mà ngăn cản, cũng không phải chưa từng thấy qua."

(***) Tam môi lục sính: hay còn gọi Tam thư lục lễ, là những nghi thức bắt buộc phải có trong phong tục cưới gả truyền thống của Trung Quốc.

Tam môi: là ba loại văn bản sẽ được hai bên trao đổi theo những thời gian nhất định (thời nay chỉ còn một loại là "giấy đăng ký kết hôn")

+ Sính thư: Trao đổi khi đính hôn.

+ Lễ thư: Trao đổi sau khi đính hôn

+ Nghênh thư: Nhà trai trao cho nhà gái khi rước dâu.

Lục sính: đã nhắc ở chương 6

Do tuần này sắp phải nhập học nên mình không thể thường xuyên đăng như lúc trước nữa, mong các bạn thông cảm. Nhưng mình vẫn sẽ cố update thường xuyên.

Nhớ vote cho truyện của mình nha.

52. Chương 51: Dưỡng Thương

Diệp Cảnh Thu không nghĩ tới một chiêu này lại bị bại hoàn toàn như vậy, hoàng đế hỏi cũng không hỏi Tô Dư nửa câu, cứ thế mà trị tội nàng ta; Tô Dư cũng không nghĩ tới, mình gánh trên người một tội danh như vậy, mà hoàng đế nửa điểm cũng không để ý, trái lại còn đi trách cứ Diệp Cảnh Thu.

Hạ Lan Tử Hành cũng cảm thấy, đây là chuyện không thể nào xảy ra vào đời trước.

Đời trước, sẽ không có bất cứ tần phi nào làm nhục danh dự hoàng thất còn được lưu lại. Về phần Tô Dư……càng không có khả năng.

Nếu Diệp Cảnh Thu đời trước dùng chiêu này, phỏng đoán hắn cũng sẽ giống hôm nay một câu cũng lười nói, chỉ là kết quả lại bất đồng, hắn nhất định sẽ phát lạc Tô Dư cho xong việc.

Dù sao hắn cũng đã sớm chán ghét nàng.

Hoàng đế trong lòng hiểu rõ, quyết định lần này của hắn, chắc chắn làm cho Diệp Cảnh Thu cùng Tô Dư khó tránh khỏi hoài nghi. Giống như đủ loại chuyện lúc trước, thái độ của hắn quả thực quá bất đồng với hai năm qua. Hắn cũng nhìn ra được, rất nhiều thời điểm, Tô Dư là nhịn xuống nghi hoặc không nói. Vì vậy lần này hắn đem Tô Dư giữ ở Thành Thư điện, là hi vọng nàng có thể hỏi một vài câu – tuy lý do chân thật hắn không thể nói cho nàng biết, nhưng chỉ cần Tô Dư chịu hỏi hắn một hai câu, cũng coi như đã tăng thêm 2 phần tín nhiệm với hắn rồi.

Vốn nghĩ sau khi xem xong tấu sớ thì Tô Dư cũng đã ngủ, vì vậy không muốn quấy nhiễu nàng, cố ý đi trắc điện rửa mặt, nhưng đến khi bước vào tẩm điện mới phát hiện ra nàng căn bản chưa có đi ngủ, mở mắt nằm sấp ở trên giường, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong đầu Tô Dư toàn là chuyện của vài canh giờ trước. Khi đó nàng còn nhận định, lần này mình coi như xong rồi. Gặp phải chuyện như vậy, dù có phục sủng lần nữa thì làm được gì? Lời đồn đại là không thể tránh khỏi, đến lúc đó hoàng đế căn bản không thể hộ nàng. Hơn nữa, tam cung lục viện, chưa bao giờ thiếu một người như nàng. Cho dù bây giờ hoàng đế có hồi tâm chuyển ý đối tốt với nàng, thì cũng không có nghĩa là không thể sống thiếu nàng.

Gặp chuyện như vậy, "thà rằng giết lầm" cũng là chuyện bình thường.

Nhưng hoàng đế lại hết lần này đến lần khác "không bình thường" cho nàng xem. Đầu một cái, Chương Nhạc Phu Nhân đã trở thành Diệp Phi, từ cùng vị phần với Giai Du Phu Nhân trở thành cùng vị phần với Nhàn Phi, không nói làm cho Diệp Cảnh Thu lần này nếm rõ lợi hại, mà còn khiến khắp hậu cung không ai dám nói gì về việc này.

Đường đường một Chính nhất phẩm Phu Nhân cũng có thể bị tước phong hào, giáng vị phần, thì những người khác sẽ có kết cục gì chứ.

Tô Dư sâu sắc cảm thấy chính mình càng ngày càng sờ không nổi tâm tư hoàng đế – đương nhiên, nàng cũng chưa từng cảm thấy mình có thể hiểu rõ tâm tư hoàng đế. Thở dài một tiếng, cảm thán một câu sủng nhục vô thường. Sau đó thử trở mình, thì phát hiện cách đó không xa hoàng đế đang nhìn nàng như suy nghĩ điều gì.

" Còn chưa ngủ nữa."_ Thấy nàng quay đầu lại nhìn mình, Hạ Lan Tử Hành liền cười nói đi tới, ngồi ở bên giường hỏi nàng _" Sao vậy? Phạt Diệp Cảnh Thu, không trách tội ngươi, cũng không liên lụy Thẩm Diệp cùng Tô Triệt, ngươi vẫn chưa yên tâm sao?"

" Không phải…"_ Tô Dư nỉ non, cắn cắn môi, nói _" Hôm nay thần thiếp còn tưởng mình chết chắc rồi."

Một tiếng cười giễu. Hoàng đế suy tư trong chốc lát, nói:" Ngươi nghĩ trẫm thật sự yên tâm để ngươi chỉ mang theo hai người như vậy xuất cung sao¿'_ Thấy nàng thần sắc khẽ biến, liền vội vàng giải thích _" Không phải là không tin ngươi…chỉ là sợ ngươi gặp nguy hiểm. Nên mới phái người âm thầm đi theo ngươi, vì vậy khi việc này vừa xảy ra, rất nhanh đã có người tiến cung bẩm báo rồi."_Hoàng đế nhẹ mỉm cười _"Bất quá cho dù không biết chân tướng, trẫm cũng biết ngươi sẽ không……làm ra loại chuyện đó."

Tô Dư nhìn hắn, ánh mắt có chút lấp lánh, như thể đang suy nghĩ điều gì.

Phần tín nhiệm của hắn dành cho nàng cũng quá kỳ quái rồi.

" Nhìn gì vậy?"_ Hoàng đế vừa cười nói, vừa đưa tay che lại ánh mắt của Tô Dư. Tựa hồ không muốn giải thích nghi hoặc của nàng.

Hắn đương nhiên tin nàng, đời trước, hắn đối nàng không tốt so với đời này còn nhiều hơn. Nhiều hơn rất nhiều chuyện, cũng nhiều hơn rất nhiều năm.

Nhưng đến cuối cùng, trong hậu cung người khóc đến tê tâm liệt phế nhất lại là nàng.

Nàng như thế làm sao có thể……hồng hạnh xuất tường (*).

Nàng cảm thụ hơi ấm từ bàn tay hắn, hắn cảm giác đôi mi của nàng đang đảo qua. Trong nháy mắt bốn bề đều yên lặng, cuối cùng Tô Dư nói:" Bệ hạ nên sớm nghỉ ngơi…"

" Ừ."_ Rốt cuộc vẫn là nàng mở miệng trước, hoàng đế hài lòng lấy tay ra, nghiêng người nằm xuống, tường tận xem xét nàng trong chốc lát rồi hỏi:" Có phải cảm thấy trẫm phạt Diệp thị quá nhẹ không?"

Tô Dư hơi ngẩn ra. Sống sót sau đại họa, nàng làm sao còn nghĩ đến những chuyện như vậy, lại không ngờ

hắn bỗng nhiên đề cập đến, suy nghĩ trong chốc lát rồi lắc đầu:" Không có."

Nàng đáp cực kỳ ngắn gọn, ngắn gọn đến mức hoàng đế cảm thấy nàng chỉ trả lời cho có lệ, nhướng mày hỏi lại:" Thật sự?"

"Ân"_ Tô Dư nói _" Hai nước giao binh, Diệp gia không động được."

Nói xong liền dừng lại. Chuyện liên quan đến triều chính, nàng không nên nhiều lời vẫn hơn, tránh cho nói nhiều sai nhiều.

" Hai nước giao binh."_ Hoàng đế khẽ cười lạnh _" Xác thực là vậy. Nhưng sau khi chiến sự chấm dứt, trẫm vẫn còn một món nợ khác phải tính với Diệp gia đấy."

" Món nợ khác¿'_ Tô Dư bật thốt, đợi đến khi ý thức được liền nói _" Thần thiếp không nên hỏi."

"Vốn cũng định nói cho ngươi"_Hoàng đế khẩu khí không có việc gì _" Biết trận chiến này là như thế nào mà có không? Là do Sở gia cùng Diệp gia cấu kết với Hiền vương nước Cận Nghiêng làm ra. Động tác cũng thật nhanh nhẹn, trẫm chân trước vừa đối tốt với ngươi một chút, chân sau bọn họ đã làm ra chuyện như vậy."_ Tô Dư nghe vậy liền kinh hãi không thôi, chỉ thấy hoàng đế cười lạnh một tiếng nói tiếp _" Vì tranh giành hậu vị cho Diệp Cảnh Thu. Phạm thượng làm loạn, trẫm đương nhiên phải giữ lại nàng ta, ngày sau còn từ từ cùng Diệp gia tính sổ rõ ràng."_ Liếc nhanh sang Tô Dư, hoàng đế lại nói _" Còn có, chuyện năm đó Sở Sung Hoa sẩy thai, Cung chính tư cũng đang tra Diệp gia."

Mọi chuyện càng ngày càng nhiều, hắn càng ngày càng không chịu được Diệp gia, nhưng lại không thể không nhẫn Diệp gia.

Vốn sợ Tô Dư đa tâm, cảm thấy hắn một lòng che chở Diệp Cảnh Thu, như vậy hắn liền mượn chuyện này giải thích với nàng. Tô Dư nghe xong cười một tiếng:" Bệ hạ nếu đã nói vậy, thần thiếp liền cầu bệ hạ 1 chuyện."

Hoàng đế gật đầu:" Ngươi cứ nói."

Tô Dư đưa mắt nhìn hắn, hận ý dày đặc trong ánh mắt:" Nếu chuyện năm đó Sở Sung Hoa sẩy thai thật sự do Diệp thị gây nên, cầu xin bệ hạ không giết Diệp thị."

……..Hận ý như vậy tại sao còn nói lời cầu tình cho nàng ta? Hoàng đế kinh ngạc, lại nghe Tô Dư tiếp tục nói:" Có thể cho nàng ở lãnh cung "an độ khoảng đời còn lại" không?"

Hoàng đế đến đây liền hiểu rõ, hít sâu một hơi, cười bỡn cợt:" Ngươi đúng là nghiêm túc hận nàng a."

" Thần thiếp không nên như vậy sao?" _ Tô Dư hỏi ngược lại hắn. Nhắc ra yêu cầu như thế, nàng cũng

không sợ hắn cảm thấy nàng lòng dạ ác độc, dù sao lúc nàng còn thất sủng, nàng cũng chưa từng che dấu sự bất mãn của mình đối với Diệp Cảnh Thu trước mặt hắn.

Hận ý tích góp từng chút một trong 2 năm qua, khiến Tô Dư cảm thấy để Diệp Cảnh Thu chết quả thật là quá tiện nghi cho nàng ta. Nàng đã từng nếm qua tư vị của lãnh cung, thật vô cung mong đợi Diệp Cảnh Thu khi thực sự ở trong lãnh cung sẽ thế nào.

" Bệ hạ có đồng ý không?"_ Tô Dư truy hỏi.

" Ừ..."_ Hoàng đế tự định giá, trả lời _" Trẫm cũng không ngại đồng ý, đến thời điểm đó sẽ giao cho ngươi xử lý được không?"

Nếu thực sự do Diệp gia làm, hắn liền tiện thể trả hậu vị lại cho Tô Dư. Hậu cung như thế nào, đương nhiên phải do hoàng hậu định đoạt.

Mấy ngày kế tiếp, Hạ Lan Tử Hành cảm thấy rất rõ, mình quả thực là "da mặt dày" mà sống – biết rõ Tô Dư bài xích hắn, thời điểm hắn không có ở đây luôn thoải mái tự tại hơn rất nhiều, nhưng hắn lại làm như không biết gì cứ ngày ngày lắc lư trước mặt nàng. Dù không có việc gì, cũng hận không thể mỗi ngày đến hỏi thăm, khiến cả đám ngự tiền cung nhân cũng khó giấu được thần sắc mất tự nhiên của mình.

Nhưng hắn lại cảm thấy...khó khăn lắm mới đem được Tô Dư giữ ở Thành Thư điện, không thừa dịp nàng hành động bất tiện mà chiếu cố một phen, đợi đến khi thương thế của nàng tốt hơn, hắn chẳng phải càng không có cơ hội sao?

Sau chuyện "bắt kẻ thông dâm", Diệp Cảnh Thu đã khởi lên tác dụng giết gà dọa khỉ, hậu cung không người nào dám đồn đại việc này, nhưng chuyện Tô Dư vào ở Thành Thư điện lại khiến người ta nghị luận hăng say.

Vị kia ở Trường Thu cung thủy chung không được chấp chưởng Phượng ấn, mà vị chủ mẫu lúc trước lại quanh minh chính đại tiến vào tẩm điện hoàng đế, nghĩ thế nào cũng cảm thấy đây là muốn quyết một phen thư hùng (**) rồi.

(**) Thư hùng: Sống chết với nhau.

Tô Dư cũng không sợ các loại nghị luận như vậy, nếu thực sự có cơ hội cùng Đậu Oản "quyết một phen thư hùng" vì hậu vị, nàng cũng nhất định không nhường một ai.

Thời điểm hoàng đế lâm triều, cũng là lúc Giai Du Phu Nhân đến "thăm" nàng, ngự tiền cung nhân tất nhiên là theo ý hoàng đế mà ngăn nàng ta lại, nhưng Tô Dư lại chủ động muốn gặp nàng ta.

Nàng cùng Giai Du Phu Nhân dù chưa xé rách mặt nhau như với Diệp Cảnh Thu, nhưng chuyện hai ngươi không hòa thuận cũng là chuyện ai ai cũng biết. Lúc này hai người cũng không có ý làm ra vẻ hòa hợp, Giai Du Phu Nhân cười 1 tiếng:" Sung Nghi bị thương thành dạng này, ngày ngày ở Thành Thư điện 1 bước không rời, vậy mà còn có thể quấn lấy bệ hạ không đi nơi khác, quả thực là có bản lãnh."

Tổn thương đã tốt lên một nửa nên Tô Dư đã có thể ỷ trên giường, hơi buồn ngủ nhìn nàng ta, cười nói:" Phu Nhân nói phải, thần thiếp quả thực có bản lãnh quấn lấy bệ hạ – nếu không, mấy ngày trước làm sao có cơ hội giáng vị Diệp Phi? Thần thiếp căn bản không thể để nàng ngồi lên vị trí kia được."

" A, khẩu khí thật lớn."_ Giai Du Phu Nhân cười khẽ _" Ngươi thật sự cho rằng được sủng ái vài ngày là có chỗ hơn người à? Trải qua đủ loại lúc trước, ngươi thực sự cảm thấy mình còn có thể ở hậu cung Đông Sơn tái khởi (***) sao?"

Thấy nàng ta nói thẳng như vậy, Tô Dư im lặng trong chốc lát, đáp vô cùng uyển chuyển:" Nếu như cảm thấy thần thiếp không thể Đông Sơn tái khởi, Diệp Phi cần gì phải làm ra một trận đại loạn như vậy? Còn Phu Nhân ngài làm sao có thể…miễn thỉnh an sáng sớm để đến thăm thần thiếp chứ?"

Một lời trúng đích. Cho tới nay, Đậu Oản cùng Diệp Cảnh Thu luôn kìm chế lẫn nhau, hai người luôn cùng tranh hậu vị, hoàn toàn không để Tô Dư vào mắt, lại không ngờ, Tô Dư càng ngày càng không thể khinh thường. Các nàng luôn giả vờ không để ý tới, nhưng cũng không muốn có thêm một người tranh giành hậu vị với mình. Mặc dù muốn động thủ trừ Tô Dư nhưng phải kìm chế lại, chờ đối phương xuất thủ trước, nếu có thể trừ Tô Dư cũng coi như tiện nghi chính mình, nếu không..đại khái người động thủ cũng gặp xúi quẩy, coi như chính mình cũng chiếm được tiện nghi, còn có thể dò xét xem rốt cuộc trong lòng hoàng đế Tô Dư có địa vị gì.

Cuối cùng là Diệp Cảnh Thu không nhịn được, bên ngoài đều tưởng Tô Dư thắng, mà không biết Đậu Oản cũng là người thắng. Mắt thấy Tô Dư tiến vào Thành Thư điện, Đậu Oản biết từ bây giờ dù không muốn để ý đến đối phương cũng không được, đặc biệt nàng lại là người từ đầu đến đuôi đều không thể khinh thường.

Những thứ vòng vèo này tuy Tô Dư chưa từng tham dự, nhưng cũng có thể đoán được ít nhiều. Biết rõ Đậu Oản từ khi vào cung đã không vừa mắt mình, nên bây giờ cũng lười phải cùng nàng ta ra vẻ. Nhẹ rũ mắt xuống, Tô Dư cười nhạt:" Thần thiếp có thể Đông Sơn tái khởi hay không tạm thời không nhắc đến, nhưng Phu Nhân cũng không thể không thừa nhận, ngài hôm nay tới là để hạ chiến thư."

" Cũng không phải."_ Đậu Oản khiêu mi, cười nói _" Bản cung là đến nhắc nhở Sung Nghi, lập Phi làm hoàng hậu cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng lập chính thê bị biếm truất làm hoàng hậu là chưa từng có, Sung Nghi cũng đừng quá tự cao."

Tuy hai năm trước trôi qua không hề dễ dàng, nhưng Tô Dư cũng chưa từng bị thương thành như vậy. Từ sau khi Giai Du Phu Nhân đến thăm, cũng có các tần phi khác lục đục chạy đến, nhưng nàng chưa từng cho họ chút mặt mũi, lúc hoàng đế ở đây lại càng không. Vì vậy nhất thời cũng được an tĩnh một chút,

nhưng tổn thương đã lâu vẫn chưa khỏi hẳn, khiến nàng có chút phiền lòng.

Tô Dư càng dưỡng thương, trong lòng càng thêm nóng nảy. Phân nửa thời gian đều không được động đậy, khó khăn lắm mới tốt hơn một chút, thì vừa bước ra ngoài hóng gío đã tái phát trở lại, nhưng nếu hoàn toàn bất động cũng chẳng khác nào dưỡng thương vô ích cả, cuối cùng liền ảo não không thôi oán giận với Chiết Chi:" Chỉ là một tổn thương nho nhỏ, lại phải lăn qua lăn lại một hồi, ngự y cũng quá vô dụng rồi."

Chiết Chi nghe vậy liền cười nói:" Tổn thương gân cốt muốn khỏi cũng phải hơn trăm ngày, nương nương ngài liền hảo hảo dưỡng thương ba tháng đi. Hơn nữa, bệ hạ cũng không đuổi nương nương đi, nương nương gấp cái gì?"

Tuy nói thế, nhưng Chiết Chi cũng biết, vì ở Thành Thư điện dưỡng thương, nên Tô Dư mới nóng lòng như vậy.

Mắt thấy hoàng đế một bộ "cứ từ từ dưỡng thương", dường như muốn đem Tô Dư đặt ở đây càng lâu càng tốt, mà nàng lại không thể phản kháng hẳn lại càng không thể quái lên đầu ngự y, đành tự định giá một phen, cuối cùng Tô Dư cắn răng nói:" Ngươi cầm thuốc này đến chỗ y nữ, hỏi xem có thể thay một chút "mãnh dược" hay không, thứ thuốc bất ôn bất hỏa này điều dưỡng thật quá chậm. Nếu bệ hạ hỏi tới, ta chịu trách nhiệm."

Chiết Chi đáp ứng rồi rời đi, trong lòng biết rõ cho dù Tô Dư có sốt ruột, nhưng không có nghĩa y nữ cũng giống nàng. Nếu đổi được tự nhiên sẽ đổi, còn nếu không được cũng sẽ không mạo hiểm đổi, nên chẳng có gì phải lo lắng cả.

Lúc trở lại Thành Thư điện, Chiết Chi vội kéo lấy Quách Hợp đang vừa vặn đi tới, nói nhỏ vài câu, Quách Hợp nghe thấy liền kinh hoảng:" Có việc này nữa sao? Vậy còn không mau bẩm báo với bệ hạ!"

" Làm sao được…"_ Chiết Chi tay nắm chặt bình sứ kia, hung ác cắn môi _" Thuốc này vẫn luôn do ta quản, bây giờ xảy ra chuyện như vậy……bệ hạ không phải sẽ đem ta ra hỏi tội sao…."

" Ngươi hồ đồ cái gì vậy¡'_ Quách Hợp quát khẽ _" Nếu cứ để như vậy, không biết nương nương sẽ xảy ra chuyện gì, chuyện tổn thương gân cốt thế này, không trì hoãn được!"

Chiết Chi bị Quách Hợp khiển trách, nhưng cũng không dám nói với Tô Dư, sợ nàng vì chuyện này mà phiền lòng không chuyên tâm dưỡng thương được. Đáy lòng nàng cũng hiểu rõ, người này không thể không tra ra.

Giãy giụa một phen, Chiết Chi cuối cùng đi vào chính điện, hoàng đế đang sắp xếp chính sự, hoàn toàn không để ý đến Chiết Chi cùng Quách Hợp. Nhưng Từ U lại thấy được, cũng không biết hai người có chuyện gì, ba người trao đổi ánh mắt nửa ngày với nhau, cuối cùng hoàng đế cũng ngẩng đầu lên:" Chuyện gì?"

Chiết Chi cùng Quách Hợp lại nhìn nhau, sau đó đồng loạt quỳ xuống, Chiết Chi nói:" Bệ hạ thứ tội, Sung Nghi nương nương thấy thương thế đã lâu vẫn chưa khỏi, liền nói thuốc này bất ôn bất hỏa, sai nô tỳ lặng lẽ mang thuốc này đi hỏi y nữ, xem có thể đổi lấy thuốc có dược tính mạnh hơn không…."

Hoàng đế nghe vậy không khỏi nhăn mày:" Hồ nháo, ngự y nói phải từ từ điều dưỡng, nếu nóng lòng điều trị sẽ để lại bệnh căn, kêu nàng cứ an tâm dưỡng thương, không cần sốt ruột."

" Vâng…nô tỳ sẽ nói."_ Chiết Chi đáp xong liền dập đầu, nói tiếp_" Nhưng khi nô tỳ chiếu theo ý tứ nương nương đi hỏi, thì y nữ nói…y nữ nói…" _ Chiết Chi có chút kinh hãi, không dám nói tiếp nữa, Quách Hợp thấy vậy khó tránh khỏi nóng lòng, dập đầu tiếp lời nàng:" Y nữ nói thuốc này có trộn thêm chút dược liệu mang tính lạnh, khiến thương thế không thể lành được."

Ngay cả Từ U cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Trong lòng biết những người không chịu được Tô Dư không phải là số ít, bệ hạ luôn phòng bị khắp nơi, mọi cái ăn cái mặc của Tô Dư đều được kiểm tra cẩn thận, thuốc này……. cũng là do ngự y tự mình kê đơn, sau khi viết xong còn đích thân giao cho Chiết Chi, về lý chuyện này không thể xảy ra được.

Chẳng lẽ….

Nghi hoặc trong lòng Từ U, cũng giống như nghi ngờ trong lòng hoàng đế.

Chỉ thấy ánh mắt hoàng đế trở nên sắc nhọn, lạnh giọng hỏi Chiết Chi:" Thuốc này chỉ có ngươi cùng Giang ngự y động qua."

Không phải là không nghi vị ngự y kia, nhưng nếu so sánh, Chiết Chi vẫn đáng nghi hơn một chút – vị Giang ngự y chịu trách nhiệm xem bệnh Tô Dư vốn là một thế ngoại cao nhân, bởi vì hôm này Thái y viện hơi có chút thành tích, phá giải được rất nhiều bệnh lạ cứu giúp dân chúng (1), nên hắn mới bằng lòng "xuất sơn" làm bạn với Thái y viện.

Người như vậy, thật sự không có khả năng vì cuốn vào tranh đấu lục cung mà động thủ hại người.

" Bệ hạ…nô tỳ tuyệt không làm."_Chiết Chi dập đầu cam đoan, an ủi chính mình loại chuyện thế này không thể rơi trên đầu nàng – Tô Dư tin nàng như vậy, nếu nàng muốn hại Tô Dư, cần gì phải đợi đến bây giờ mới làm?

" A Dư biết rõ việc này không¿'_ Hoàng đế hỏi nàng, Chiết Chi liền lắc đầu:" Tạm thời chưa biết."

" Trước tạm không nói cho nàng biết."_ Nhẹ thở phào 1 cái, hoàng đế nói tiếp _" Cho ngự y kê đơn mới đi."

Chiết Chi cùng Quách Hợp liền thoáng yên tâm, cung kính thi lễ rồi cáo lui. Đợi đến khi hai người rời khỏi chính điện, hoàng đế mới nói với Từ U:" Phân phó xuống, tra Tô gia cho trẫm."

… Tra Tô gia?

Từ U kinh ngạc, khựng lại một chút liền do dự nói:" Bệ hạ…ngài là hoài nghi Sung Nghi nương nương…"

Hoài nghi Sung Nghi nương nương vì muốn ở lại Thành Thư điện cố sủng mà cố ý không đem thương thế dưỡng tốt sao?

" Không phải."_ Hoàng đế quét mắt nhìn hắn một cái, tiện tay cầm lấy một quyển tấu chương _" Trẫm là không tin Tô Cảnh."

Lần trước vì nóng lòng mà hạ thuốc hắn, làm sao biết được lần này sẽ không làm ra chuyện như vậy? Hạ Lan Tử Hành suy nghĩ, xem ra phải cẩn thận một chút mới được. Cũng không phải vì muốn trừ Tô gia, mà là lo lắng nếu không kiêng nể gì tra xét để rồi tội danh này rơi trên đầu Tô gia thì sẽ khiến Tô Dư khó xử.

(1) Về chuyện Thái y viện nghiên cứu bệnh lạ cứu giúp dân chúng…cái này là do A Tiêu thăm dò tài liệu, phát hiện Thái y viện không chỉ khám bệnh trong cung, mà còn có điểm giống với…đại học y học hiện đại? Hình như cũng không phải..[Trầm tư], tóm lại vai trò của thầy thuốc hoàng gia, cùng chức năng nghiên cứu y học của Thái y viện…Ân…ta cũng không rõ lắm…[Bóp trán]

Chú thích:

(*) Hồng hạnh xuất tường: Lấy từ hai câu cuối của bài Du viên bất trị của Diệp Thiệu Ông đời Tống (Phiên âm: Xuân sắc mãn viên quan bất trụ/ Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai. Dịch thơ: Đầy vườn xuân sắc ai ngờ/ Một cành hồng hạnh vượt bờ đón xuân) dùng để ám chỉ người phụ nữ đã có chồng nhưng còn lăng nhăng với người khác.

(***) Đông sơn tái khởi: Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về Đông Sơn, triều đình nhiều lần mới ra nhậm chức nhưng ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được rất nhiều người biết đến. Về sau, Tạ An lại xuất chinh, làm quan tới chức Tư Đồ. Do đó, thành ngữ "Đông Sơn tái khởi" hoặc "Đông Sơn phục khởi" dùng để chỉ những người thất thế nhưng trùng hưng được thanh thế.

53. Chương 52: Trêu

Bởi vì chuyện xuân dược chỉ có hoàng đế cùng Tô Dư biết rõ, chưa từng nói với người ngoài, nên khi hoàng đế muốn tra Tô gia, trong lòng Từ U khó tránh khỏi thay Tô Dư treo cái khẩu khí – hoàng đế tuy không trực tiếp nói nghi ngờ Tô Dư, nhưng nếu quả thực do người Tô gia làm, nói cho cùng cũng là vì muốn thay Tô Dư tranh sủng, vậy Tô Dư như thế nào thoát khỏi liên quan?

Vì vậy liền muốn uyển chuyển đề tỉnh Tô Dư một câu, dù có phải nàng làm hay không, trước hết cũng phải cho nàng biết rõ hoàng đế muốn tra Tô gia mới được. Nên thừa lúc vắng người, Từ U liền lặng lẽ đem việc này bẩm cho Tô Dư, Tô Dư nghe vậy liền nhíu mày, cùng phản ứng ngày đó của Từ U không sai biệt lắm:"

Bệ hạ nghi bản cung muốn tranh sủng sao¿‘_ Dừng lại một chút _” Bản cung mới không dùng biện pháp hạ lưu như vậy.”

” Bệ hạ không phải nghi nương nương…“_ Từ U cúi đầu, nói _” Bệ hạ… là nghi phụ thân ngài.”

Lời nói này làm Tô Dư nghẹn lại. Hoàng đế nghi ngờ phụ thân nàng, ngược lại cũng rất hợp tình hợp lí.

Mắt thấy thần sắc Tô Dư có chút khó xử, Từ U liền rất thức thời thi lễ:“Thần chỉ thông báo với nương nương một tiếng, thần xin cáo lui trước.”

Im lặng ngồi. Tô Dư cũng không biết đây rốt cuộc là cái dạng bi ai gì – có người hạ độc nàng, người đầu tiên phu quân nàng nghi ngờ lại chính là phụ thân nàng, mà chính nàng cũng không thể khắc chế được ý nghĩ này.

” Chiết Chi.“_ Cất giọng gọi một tiếng, Chiết Chi liền tiến vào, cúi đầu khẽ chào:” Nương nương.”

” Đi lấy thuốc kia ra.“_ Tô Dư nói. Chiết Chi liền vâng lời đi lấy, một lát sau liền trình lên một bình sứ, Tô Dư vừa nhìn liền nói:” Không phải cái này.”

Chiết Chi giật mình:” Nương nương?”

” Cái lúc trước.“_ Tô Dư nhìn nàng nói _” Bị người khác trộn thuốc vào.”

“Nương nương…”_ Chiết Chi khựng lại _” Ngài…ngài làm sao biết?”

” Ngươi mặc kệ ta làm sao biết, lấy ra đi, ta muốn đi gặp bệ hạ.“_ Tô Dư giọng điệu cứng nhắc, Chiết Chi nghe vậy cũng không dám hỏi nhiều, lập tức mang bình thuốc kia đến, sau khi giao cho Tô Dư xong liền quỳ xuống nói:” Xin nương nương đừng vì chuyện này mà đi gặp bệ hạ, bệ hạ đã dụng tâm phân phó, tạm không đem chuyện này nói với nương nương…”

” Ngươi cũng vốn không nói.“_ Tô Dư nhíu mày, chống người lên cầm lấy bình thuốc kia, thở dài _” Trong lòng ta tự có tính toán.”

Tô Dư tá túc ở Thành Thư điện nhiều ngày như vậy, nhưng chưa từng chủ động đến chính điện tìm hoàng đế – có thể nói những ngày này nàng căn bản chưa từng đi đến chính điện, mỗi ngày đều an tĩnh dưỡng thương ở tẩm điện, dù có ngẫu nhiên đi ra ngoài giải sầu, cũng tuyệt đối không đến chính điện “giải sầu”.

Nên lúc nhìn thấy Tô Dư từ tẩm điện chậm rãi đi tới, Hạ Lan Tử Hành hơi ngẩn ra, lập tức đứng dậy nghênh đón, vạn lần không để nàng có cơ hội hành lễ. Cười hỏi:” Có việc gì à?”

Tô Dư gật gật đầu, nhẹ cười nói:" Thương thế của thần thiếp đã tốt lên rất nhiều, cũng nên trở về Khinh Lê cung rồi."

Hoàng đế mi tâm giật mạnh.

Hắn biết rõ, những ngày này Tô Dư kỳ thật rất không tình nguyện ở lại Thành Thư điện, nhưng vì hắn ra thái độ kiên quyết, Tô Dư cũng không dám chống đối hắn, nên đành bình bình thản thản ở lại dưỡng thương.

Nay lại đột nhiên đề xuất muốn về Khinh Lê cung…

Tầm mắt rơi vào bình sứ nàng cầm trong tay, lập tức nhìn về phía cửa điện ngữ khí vạch tội:" Chiết Chi!"

" Bệ hạ đừng trách Chiết Chi."_ Tô Dư cúi đầu thành khẩn nói _" Không phải là do Chiết Chi nói với thần thiếp."_ Nàng giương mắt nói _" Là lúc y nữ đến thay thuốc thần thiếp tự mình hỏi."_ Lời nói chợt ngừng lại, nàng nhìn về phía hắn, làm như không hề biết ẩn tình nói _" Chuyện này là có kẻ động tay chân vào, bệ hạ cảm thấy kẻ đó là ai?"

Hoàng đế hơi khựng lại, khó tránh khỏi có điểm chột dạ. Tô Dư lại làm như không nhận ra mà cầm lấy bình thuốc kia, nói:" Thần thiếp đã hỏi qua y nữ, biết được thuốc này chỉ kéo dài thương thế, không gây ra tác hại khác. Nếu như vậy, kẻ này hẳn là muốn thần thiếp ở lại Thành Thư điện không đi; hoặc là…sớm sắp đặt để bệ hạ có thể phát hiện ra thuốc này có vấn đề, khiến bệ hạ trị thần thiếp tội mê hoặc thánh tâm."

Tô Dư phân tích nhanh gọn mà thỏa đáng, hoàng đế nghe vậy liền gật đầu, nhẹ hỏi nàng:" Vậy ngươi nghĩ sao?"

"Ưm…"_ Tô Dư nghiêm túc tự định giá một lát, nói _" Nếu là loại thứ hai, nhất thời cũng không biết là ai làm; nhưng nếu là loại thứ nhất…bệ hạ có phải cũng nghi cùng một người giống thiếp không¿'_ Mặt mày tươi cười, nàng vờ như không biết hắn đang âm thầm điều tra. Hoàng đế thấy vậy cũng yên tâm một chút, mỉm cười hỏi nàng:" Vậy nếu là loại thứ hai, ngươi nghi người nào nhất?"

" Không biết."_ Tô Dư đáp cực kỳ nhanh gọn, tiện đà nghiêng đầu nói _" Bất quá thần thiếp có cách dẫn người đó ra."

Nhìn bộ dạng của nàng, hoàng đế có chút hăng hái hỏi:" Như thế nào?"

" Ưm…"_ Tô Dư trầm ngâm một lát rồi nhẹ cười nói _" Mặc kệ người kia là ai, nàng chắc chắn là có chủ ý làm cho thương thế của thần thiếp không tốt lên được nên phải ở lại Thành Thư điện dưỡng thương một hồi, sau đó chờ đến khi chuyện này bị vạch trần, bệ hạ sẽ cảm thấy việc này là do thần thiếp cố ý gây ra, khiến bệ hạ muốn trị tội thần thiếp… Nhưng nếu thần thiếp đột nhiên trở về Khinh Lê cung mà không bị trách phạt thì sao? Điều đầu tiên nàng nghĩ đến, có phải là người mà nàng an bài hạ thuốc đã bị thần thiếp phát hiện, cho nên thiếp liền thay đổi thuốc, làm cho thương thế tốt lên không?"

Tựa hồ rất có đạo lý. Hoàng đế gật đầu bày tỏ tán thành, Tô Dư tiếp tục nói:" Ngoại trừ Chiết Chi cùng Quách Hợp, những ngày này người hầu hạ thần thiếp luôn là người ngự tiền của bệ hạ. Chuyện này nếu xảy ra rủi ro, nàng vô luận thế nào cũng sẽ không cho phép người như thế tiếp tục tồn tại ở chỗ ngự tiền, chắc chắn sẽ tìm cách đem người này diệt trừ. Cho dù là bí quá hóa liều cũng phải làm."_Sau đó Tô Dư lại thấp giọng nói _" Còn nếu không…người này đại để chỉ có thể là Chiết Chi hoặc Quách Hợp thôi."

" Ừ."_ Hoàng đế lại gật đầu một cái, trầm ngâm giây lát, cười nhìn nàng _" Ngươi ngược lại cũng không sợ trẫm còn có cái nghi vấn thứ ba nhỉ."

" Nghi ngờ thần thiếp chính mình hạ độc, cố ý mê hoặc thánh tâm sao¿'_ Tô Dư cười, nhẹ nhàng nói _" Việc này cũng đơn giản, đỡ phải tra xét người khác, cứ việc phế thần thiếp là được."_ Nụ cười thu lại hai phần, hỏi hắn _" Nhưng bệ hạ có nghĩ như vậy không?"

"Không.."_Hoàng đế thành thật trả lời.

Cho dù không biết những chuyện đời trước, hắn cũng vẫn tin nàng sẽ không làm. Lúc trước khi hắn nghi ngờ nàng sát hại cung tần, hắn cũng rất rõ ràng nàng sẽ không vì tranh sủng mà làm ra những chuyện như vậy – cho dù ban đầu có nghĩ như vậy, thì lúc này cũng không thể, hai năm qua đã khiến nàng vững tâm hơn rất nhiều, hắn tin tưởng thời gian qua nàng luôn từ chối ở lại đây là thật, không phải dục cự hoàn nghênh (*).

(*) Dục cự hoàn nghênh: muốn cự còn nghênh –> làm điệu bộ

Vì vậy đành theo ý Tô Dư cho nàng trở về Khinh Lê cung. Nguyên là vì muốn tra rõ chuyện này, nhưng nhìn lúc Tô Dư cáo lui vẻ mặt khó nén được mừng rỡ, hoàng đế như thế nào lại cảm thấy…đây là nàng cố ý tìm cớ trở về Khinh Lê cung, "tra ra kẻ bỏ thuốc" chẳng qua chỉ là lý do thoái thác thôi..

Trợn mắt nhìn nàng, Tô Dư lại không phát giác ra, như cũ cáo lui ra ngoài. Thân ảnh của nàng vừa biến mất khỏi Thành Thư điện, hoàng đế liền không tự chủ được đỡ lấy trán mình, nhẹ xoa huyệt thái dương.

"…Bệ hạ?"_ Từ U vừa thấy, liền tiến lên ân cần hỏi thăm _" Bệ hạ thân thể khó chịu sao?"

" Đau đầu…"_ Hoàng đế nhắm mắt lại tiếp tục xoa huyệt thái dương.

Từ U nhẹ hỏi:" Có nên…truyền ngự y không?"

" Không cần…"_ Hoàng đế để tay xuống, nhìn ra bên ngoài cửa điện thở dài một tiếng, Từ U nghe được hoàng đế thì thầm _" Như thế nào lại cảm thấy mới vừa rồi bị nàng đùa bỡn vậy."

"…"_ Vẫn không nên tiếp lời cho thỏa đáng.

Bất luận mục đích của Tô Dư là vì cái gì, thì suy luận của nàng vẫn chính xác. Buổi tối hôm sau, Từ U đích thân bắt được một hoạn quan đang định tự sát, vừa vặn là người cách đây mấy ngày đã hầu hạ Tô Dư.

Không nói hai lời đã áp giải đến Cung chính tư, hoàng đế vẫn không an lòng hỏi trước một câu:"Người này có quan hệ với Tô gia không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Hạ Lan Tử Hành liền sâu sắc cảm thấy, chính mình quả thật "một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng".

May mà không có quan hệ với Tô gia. Người được mang đến Cung chính tư thẩm tra, tự không tránh khỏi làm cho Tô Dư biết chuyện này. Lúc đó vừa hay Nhàn Phi đang ở Khinh Lê cung, sau khi nghe xong chuyện này, Nhàn Phi liền nhìn về phía Tô Dư cười khẽ:" Người này đại khái là ai, trong lòng tỷ tỷ chắc đã có tính toán nhỉ?"

" Ừ…có."_ Tô Dư mỉm cười nói _" Là Giai Du Phu Nhân, nhưng cũng không phải là Giai Du Phu Nhân."

" Nói cái gì mà rắc rối quá vậy…"_ Nguyễn Nguyệt Lê liếc nàng một cái _" Đến cùng có phải là Giai Du Phu Nhân hay không?"

" Hơn phân nửa là vậy."_ Tô Dư nhún vai một cái _" Nhưng người này tuyệt đối sẽ không đem Giai Du Phu Nhân khai ra, về phần kéo ai xuống nước cùng, thì đành coi như nàng xui xẻo vậy."_ Tô Dư nhẹ mỉm cười, từ từ giải thích _" Ngày đó lúc ta cùng bệ hạ nói chuyện, cách tẩm điện không hề xa, chắc chắn người ngoài có thể nghe được, ta cũng biết những người đó sẽ bí mật trao đổi với nhau (ý nói ngự tiền cung nhân lén nói chuyện với nhau). Mà một khi lời này được truyền ra, người này nhất định sẽ biết rõ kết cục của mình là gì. Một mặt Giai Du Phu Nhân sẽ giận chó đánh mèo sang người nhà của hắn; mặt khác….nếu như tra ra, cũng chính là tội tru di tam tộc, còn không bằng trước khi bị tìm thấy liền tự mình kết thúc cho thống khoái."_ Tô Dư nói đến đây liền không nhịn được cười một tiếng _" Đáng tiếc, cuối cùng vẫn phải vào Cung chính tư."

" Ngươi không sợ hắn hai con đường đều không chọn, trước hết chạy đi bẩm báo với Giai Du Phu Nhân sao? Đây chính là biện pháp thể hiện trung thành chứng minh trong sạch đó."_ Nguyễn Nguyệt Lê bật thốt, tựa hồ chưa hoàn toàn hiểu hết tình huống. Quả nhiên Tô Dư khinh bỉ liếc nàng một cái, lười biếng nói:" Ngươi ngốc sao? Ngươi nghĩ Từ đại nhân ngốc à? Biết có chuyện như vậy, điều đầu tiên hắn làm chính là đề phòng có kẻ mật báo. Nếu còn cho hắn thể hiện trung thành…ta làm sao có thể tin tưởng hắn sẽ tự sát đây?"

" Đáng tiếc."_ Nguyễn Nguyệt Lê mỉm cười thở dài _" Biết là Giai Du Phu Nhân làm, nhưng nửa điểm liên quan cũng không dính đến nàng, rõ là…"

" Dính líu không đến nàng nhưng không phải còn dính líu đến kẻ khác sao¿'_ Tô Dư cười trấn an nói _" Việc này dù sao cũng chẳng thiệt thòi gì. Trong hậu cung này, thứ Giai Du Phu Nhân mong mỏi nhất là gì? Là hậu vị, nàng ta hãm hại ta cũng không phải vì cái này sao? Nếu như không hại được ta, nàng ta

nhất định cũng mượn cơ hội này trừ đi một chướng ngại khác thôi."

Nguyễn Nguyệt Lê nhẹ nhàng "A" một tiếng tỉnh ngộ. Như vậy tất nhiên là không thiệt thòi, nếu nói còn người nào vừa muốn hại Tô Dư, vừa có thể uy hiếp được hậu vị của Giai Du Phu Nhân, thì chỉ có Diệp Cảnh Thu thôi.

Hai người đều đột nhiên cười một tiếng, Tô Dư nhìn nàng có chút quỷ dị, cười nói:" Có phải bây giờ đang ước gì hoạn quan kia sẽ khai ra ngươi không?"

" Không phải¿'_ Nguyễn Nguyệt Lê cười một tiếng _" Nếu như thực đem ta khai ra, bệ hạ hoài nghi ta quả không sai, nhưng ít nhiều gì cũng sẽ nghi lên đầu Giai Du Phu Nhân, vu oan như vậy cũng quá vụng về rồi."

" Đáng tiếc a…"_ Tô Dư bất đắc dĩ thở dài _" Ta thấy Giai Du Phu Nhân không phải là người hành động vội vàng dễ xao động như Diệp Cảnh Thu, phỏng đoán sẽ biết chừng mực, không có nóng vội như vậy, đem hiềm nghi đổ trên đầu mình."

54. Chương 53: Gánh Tội Thay

Tô Dư càng có ý tránh né Thành Thư điện, thì trong lòng Hạ Lan Tử Hành càng tối tăm.

Nàng có thể không chịu ở lại…nhưng nàng không thể ngăn hắn đi gặp nàng!

Dù sao vết thương vẫn còn chưa khỏi, hoàng đế lần đầu đi thăm nàng vừa vặn bắt gặp nàng thay thuốc, vết thương lúc này đã không thể nhìn ra một chút máu bầm trên da thịt trắng tuyết nữa, một mảnh cũng không còn. Hắn vừa mới liếc nhìn, Tô Dư đã nhanh nhẹn đưa tay kéo màng giường xuống, hoàn toàn ngăn cách hắn.

"…"_ Hoàng đế im lặng nhìn màng giường trước mặt một hồi, không khách khí đưa tay đẩy ra _" Ngươi ngăn cản cái gì, ngăn cản nữa liền cho ngươi hồi Thành Thư điện."

"…"_ Tô Dư nhịn không được vì chính mình thở dài một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía hắn, có chút bất mãn _" Xưa có Hán Thánh Đế (*) nhìn lén mỹ nhân tắm rửa cũng còn thôi, dầu gì cũng có thể nói "lòng yêu cái đẹp mọi người đều có", nhưng bệ hạ xem thần thiếp thay thuốc thì có cái gì đẹp chứ?"

" Ngươi cứ như vậy tự nhận mình không phải mỹ nhân à¿'_ Hoàng đế khiêu mi phản bác, suy tư một chút lại tự bác bỏ ý của mình_"Cũng được… là mỹ nhân chứ không phải yêu phi hại nước."

Tựa hồ rất cẩn thận, nói một câu cũng sợ làm nàng không vui.

Tô Dư "Xuy" một tiếng bật cười, Chiết Chi thay xong thuốc cho nàng rồi lui sang một bên, nàng liền đứng dậy tự mặc quần áo. Hoàng đế ngồi xuống bên cạnh nàng, ý cười ở khoé miệng ngày càng rõ, không nói lời nào ngưng mắt nhìn nàng.

Tô Dư liền không nhịn được cúi đầu nhìn bản thân, hỏi:"… Làm sao vậy?"

" Ưm…"_ Hoàng đế suy tư _" Gan thật lớn, dám đem trẫm so với Hán Thánh Đế sao?"

Tô Dư nghe vậy mới ý thức được chính mình vừa rồi đã đùa giỡn cái gì, lập tức có chút khẩn trưởng, cắn môi hối hận nhận lỗi:" Thần thiếp không có ý này…"

Hoàng đế nhạt nhìn nàng:" Vậy ngươi có ý gì?"

"…"_ Tô Dư sợ hãi dò xét hắn, nhưng cuối cùng vẫn không có ý nhận tội. Lặng yên một lát liền đổi chủ đề _" Nghe nói hôm qua đã bắt được một hoạn quan muốn tự sát, hôm nay thế nào rồi?"

" Vẫn đang thẩm tra."_ Hoàng đế cười một tiếng _" Ngươi cũng không cần quan tâm, Cung chính tư sẽ sắp xếp tốt."_ Tô Dư nhẹ gật đầu, hoàng đế lại nói _" Ngày cũng bắt đầu nóng rồi, chuẩn bị đến Ngô Tuân nghỉ hè thôi."

" Nga…"_ Tô Dư khó tránh khỏi có chút thất thần. Hai năm trước, việc này hoàn toàn không quan hệ gì đến nàng. Năm ngoái không nóng lắm, trong cung cũng không đi nghỉ hè; nhưng năm kia thì…hoàng đế tất nhiên không mang nàng theo, mặc kệ trong cung nóng thế nào nàng cũng chỉ có thể chịu đựng. Thậm chí lúc đó nàng còn nghĩ, cả đời này mùa hè của mình cũng chỉ có thể trôi qua như thế.

Vậy mà hôm nay, hoàng đế lại chính miệng hỏi nàng:" Ngươi muốn ở đâu?"

Thần sắc không chút để ý, nhưng lời nói lại phá lệ ân cần quan tâm. Tô Dư mấp máy môi, cười yếu ớt:" Thần thiếp năm ấy vào phủ Thái tử cũng mới đến có 1 lần, đối với chỗ đó cũng không quen thuộc lắm, đành phiền Từ đại nhân an bài vậy."

Nhưng trước khi ý chỉ đi hành cung Ngô Tuân được hạ xuống, thì chuyện bỏ thuốc đã tra được kết quả. Chuyện này huyên náo cũng không nhỏ, một đám tần phi đều tập trung tại Trường Thu cung, Tô Dư cũng không thể không đi một chuyến.

Bước vào Tiêu Phòng điện, nhìn hoạn quan bị Cung chính tư thẩm đến một thân máu đen trong lòng Tô Dư liền run một trận, bình ổn lại khí tức mới vững bước tiến vào cửa điện, hướng Giai Du Phu Nhân khẽ chào, ngắn gọn một tiếng "Phu Nhân" rồi ngồi xuống.

Diệp Phi tất nhiên cũng đến, nhưng chỉ lẳng lặng ngồi một bên, đối với bên ngoài hoàn toàn hờ hững. Khắp nơi đều im lặng, Giai Du Phu Nhân liếc nhanh Tô Dư, ân cần hỏi thăm:" Không biết thương thế Sung Nghi thế nào rồi?"

" Cũng không có gì đáng ngại."_ Tô Dư bộ dạng quy củ mỉm cười, đạm mạc trả lời _" Nhờ bệ hạ chiếu cố, cũng không để lại bệnh căn gì."

" Không sao thì tốt."_ Giai Du Phu Nhân mỉm cười nói _" Ngươi không sao, bản cung mới có thể mở miệng nói ra yêu cầu quá đáng này."

Yêu cầu quá đáng? Tô Dư hơi ngẩn ra, nghiêng đầu hỏi nàng ta:" Không biết nương nương có chuyện gì?"

" Lục Tài Tử cùng Sung Nghi không vừa mắt đã lâu."_ Giai Du Phu Nhân cúi đầu nói _" Liên tục nhiều lần bất kính với Sung Nghi, thậm chí từng nháo đến Nguyệt Vi cung, chuyện này chư vị tỷ muội ngồi đây chắc cũng biết."_ Nàng ta nhìn một vòng mọi người trong điện, lời nói dừng lại một chút, cho đến khi tầm mắt trở lại trên người Tô Dư, mới nói tiếp _" Bất quá bản cung vẫn muốn cầu Sung Nghi tha cho nàng 1 mạng. Dù sao cũng là người vừa mới mất con, đau xót quá mức nên mới phạm phải sai lầm như vậy. Vì vậy xin Sung Nghi võng khai nhất diện (**), đi đến chỗ bệ hạ năn nỉ một chút…tha cho nàng lần này đi."

Giai Du Phu Nhân nói vô cùng ôn hòa, trong lời nói đều có ý khẩn cầu, nhưng lại hoàn toàn không có liên hệ gì đến Diệp Cảnh Thu. Tô Dư nghe vậy liền cảm thấy không ổn trong lòng, nhất thời nhìn nàng ta không nói. Giai Du Phu Nhân nhìn về phía hoạn quan kia:" Đây là hoạn quan vài ngày trước đã động tay chân trong dược của Sung Nghi, Cung chính tư đã thẩm tra hắn, cuối cùng biết được là do Lục Tài Tử sai sử."_ Khẽ thở dài một tiếng, Giai Du Phu Nhân cúi đầu vuốt vòng ngọc trên tay _"Bản cung biết đây là lỗi lầm lớn, không nên cầu xin Sung Nghi, nhưng vẫn hi vọng Sung Nghi có thiện tâm. Việc này…đại khái phải là Sung Nghi mở lời cùng bệ hạ mới được."

Nếu không đáp ứng không phải nàng lòng dạ độc ác sao. Tô Dư trong lòng cười lạnh, một bên nghi hoặc tại sao Giai Du Phu Nhân còn chưa kéo Diệp Cảnh Thu xuống nước một bên bình tĩnh ứng phó:" Thần thiếp còn cảm thấy kỳ quái, không biết ai là người xuống tay. Lục Tài Tử…"_ Tự định giá cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía xa xa _" Ngược lại nhìn không ra Tài Tử nương tử có bãn lãnh như vậy, có thể vươn tay đến Thành Thư điện của bệ hạ a."

" Sung Nghi nương nương…"_ Lúc Lục Tài Tử nghe thấy Giai Du Phu Nhân nói vậy liền kinh sợ không thôi, cho đến khi Tô Dư mở miệng, nàng ta mới hồi thần lại, sững sờ trong giây lát rồi cuống quít quỳ sụp xuống, thất kinh giải thích _" Thần thiếp oan uổng…tuy thần thiếp cùng nương nương không vừa mắt đã lâu…nhưng cũng không dám hại nương nương, lại càng…càng không dám sắp xếp nhãn tuyến bên người bệ hạ…"_ Sau khi giải thích một phen, Lục Tài Tử liền ngưng lại 1 hồi, lo sợ tự định giá trong chớp mắt, sau đó dập đầu hướng Giai Du Phu Nhân nói _" Thần thiếp tự biết bệ hạ vì Sung Nghi nương nương mà chán ghét thần thiếp, sao dám làm ra chuyện như vậy chứ..Hẳn là…hẳn là..Sung Nghi nương nương không muốn rời khỏi Thành Thư điện, xảy ra chuyện liền đổ lên đầu thần thiếp…"

Chỉ một câu nói, đã hoàn toàn bức Tô Dư đang do dự có nên vì nàng ta nói một hai câu hay không phải cười lạnh một tiếng, Tô Dư liếc nhanh nàng ta, lãnh đạm nói:" Tài Tử nương tử thật khéo miệng."

Tất cả phi tần đang ngồi đều cảm thấy: Lục thị này quả thực ngại mạng mình quá dài.

Một khắc sau hoàng đế liền tiến Trường Thu cung, không khí trong điện lúc này cũng đang cứng lại. Giờ khắc này, cho dù ai cũng nhìn ra, Tô Dư cùng Giai Du Phu Nhân đang đánh cờ với nhau. Hai người đều duy trì nụ cười trên môi, cùng đánh thái cực đẩy đi những lời nói của đối phương, trong ngữ khí nhu hòa đều mang chút mỉa mai, đều muốn bức đối phương phải thất nghi trước.

Một người từng là chủ mẫu, một người đang ở Trường Thu cung. Người ngoài đều biết chính mình không nên xen miệng vào, đều tự giác trầm mặc không nói.

Ngay cả Diệp Cảnh Thu cũng không nói nửa câu.

Cuối cùng cũng đợi được hoàng đế đến. Trước mặt hoàng đế, hai người dù sao cũng tự biết chừng mực. Giai Du Phu Nhân mặt không đổi sắc, lấy một phen lý do thoái thác kia, đoan trang hiền lành nói Tô Dư tha cho Lục Tài Tử, hoàng đế cũng rất tự nhiên nhìn về phía Tô Dư, chờ quyết định của nàng.

Cách đó không xa Lục Tài Tử đã gần như muốn khóc. Bất luận lúc trước có bất hòa thế nào, thì lần này nàng ta thật sự bị oan. Đáng tiếc, Tô Dư vốn định nói một hai câu vì nàng ta, nhưng sau khi nghe một phen lời nói vừa rồi…….Tô Dư liền cảm thấy, nếu mình biện hộ vì nàng ta, hai năm qua bị người ta khi dễ quả thật xứng đáng.

Nhưng cũng không biết nên mở lời thế nào. Tần phi trong cung chính là tâm tư có độc ác đến đâu, thì trước mặt hoàng đế cũng phải giả bộ thiện lương hào phóng. Nếu trước mặt hoàng đế nàng mở miệng yêu cầu nghiêm trị Lục thị, không chỉ làm cho hoàng đế bất mãn, mà còn khiến dư luận sau này của hậu cung…không thể không nhắc đến.

Hạ Lan Tử Hành đánh giá sắc mặt của Tô Dư, muốn từ 1 phần thần sắc trong đó đoán ra tâm tư của nàng. Vừa quan sát vừa tự định giá, Hạ Lan Tử Hành cho dù nhất thời nhìn không thấu, nhưng cũng đoán ra được nàng khó chịu như vậy là vì không có ý mở miệng cầu tình cho Lục thị – cần gì khó xử như vậy, nói thẳng là được mà; chần chừ như thế, xem ra là muốn nghiêm trị Lục thị nhưng lại sợ mình mất hứng rồi.

Trong lòng cười khẽ, hoàng đế quay đầu liếc nhanh Lục thị, lạnh lùng nói:" Lúc trước ngươi đập bể đồ, đi Nguyệt Vi cung tìm phiền toái cũng còn thôi, hôm nay lại còn làm ra chuyện như vậy…"_ Tầm mắt lại đảo qua Tô Dư 1 cái, tiếp tục nói _" Truyền chỉ xuống, phế vị Tài Tử Lục thị, biếm vào lãnh cung."

Tĩnh mịch.

Lục thị trở thành tần phi đầu tiên bị biếm vào lãnh cung, mà nguyên nhân bị biếm….là vì nàng ta muốn mưu hại chính thê bị biếm làm thiếp đầu tiên của Đại Yến.

Nên nói một câu thiên đạo luân hồi hay thán một câu thế sự vô thường đây?

Không ai để ý đến lời giải thích của Lục thị, cũng ít người làm ra vẻ đồng tình với nàng ta, việc này liền cứ như vậy kết thúc, tất cả tần phi đều thi lễ cáo lui. Hoàng đế nhìn Tô Dư ăn mặc đơn mạc, cười nói "Không sợ nhiễm lạnh sao?" rồi phân phó cung nhân lấy một chiếc áo choàng mỏng khoác lên cho nàng.

Sau đó..tiện thể ôm nàng ra khỏi điện.

Hoàng đế tự mình phát lạc Lục thị, khiến Tô Dư thực thở phào nhẹ nhõm. Vừa ra khỏi Trường Thu cung, hoàng đế mới liếc nàng nói:" Thấy Lục Tài Tử không vừa mắt cũng không chịu nói, muốn giả bộ rộng lượng lại thấy trái lương tâm, có phải không?"

" Cái gì?"_ Tô Dư khẽ giật mình, có chút không hiểu nhìn hoàng đế trước mặt.

Hoàng đế dừng bước lại, quay người chắn trước mặt nàng, suy nghĩ nói:"Là không muốn làm kẻ ác, hay sợ trẫm thấy ngươi lòng dạ rắn rết?"

" Ta…"_ Tô Dư khựng lại, lo sợ nhìn nụ cười của hoàng đế.

" Nếu là không muốn làm kẻ ác….trẫm hiểu, chuyện năm đó oan uổng ngươi, khiến lục cung vì chuyện này nổi lên thành kiến với ngươi, việc này coi như trẫm nợ ngươi, cho nên thay ngươi làm kẻ ác vậy."_Hoàng đế thảnh thơi nói _" Còn nếu sợ trẫm cảm thấy ngươi lòng dạ rắn rết…"_ Hoàng đế cong khoé miệng, khoát tay nói _" Dù sao lần này trẫm cũng nhìn ra ngươi căn bản không muốn tha cho nàng, lần sau cũng không cần giả bộ rộng lượng đâu, có việc gì cứ nói thẳng là được."

Đều nói gần vua như gần cọp, tuy nhìn người trước mặt không có ý trách phạt, nhưng bị đế vương nhìn thấu tâm tư cũng là một chuyện khiến người khác dễ chột dạ. Hơi chần chừ, Tô Dư cúi đầu phúc thân nói:" Thần thiếp vốn cũng không định so đo với Lục thị, nhưng nàng quả thực quá đáng…"

" Ta biết."_ Hoàng đế cười nói, đưa tay nâng nàng lên _"Cho dù ngươi muốn cùng nàng so đo, trẫm cũng rất vui lòng thay ngươi làm kẻ ác."

Sau đó lại cùng sóng vai bước đi, Tô Dư vừa có chút thấp thỏm về phần thiên vị không phân trắng đen này, vừa tự định giá xem việc vừa rồi là tốt hay xấu. Lại càng không biết vì nguyên nhân gì, có thể khiến Giai Du Phu Nhân bỏ qua một cơ hội đả kích Diệp Cảnh Thu như vậy.

(*) Hán Thành Đế: tên thật là Lưu Ngao, hoàng đế thứ 12 của nhà Tây Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông cai trị từ năm 33 TCN - 7 TCN, tổng cộng 26 năm. Hán Thành Đế bị đánh giá là hôn quân trong lịch sử nhà Hán, ham mê tửu sắc, hoan dâm vô đạo, không lo triều chính.

Nguồn: Wikipedia

(**) Võng khai nhất diện: lưới mở một mặt, ban đầu thành ngữ này còn được gọi là "Võng khai tam diện" (lưới mở 3 mặt) được dùng để chỉ tấm lòng nhân hậu, khoan dung, độ lượng của một người

thông qua việc cho người khác 1 lối thoát, hoặc cho họ có 1 cơ hội để sửa chữa lỗi lầm của mình. (Câu này dựa trên 1 điển cố, do rất dài nên mình không tiện viết, nếu các bạn muốn tìm hiểu thì search google nha)

55. Chương 54: Ngô Tuân

Ngày thứ sáu sau khi bị phế, Tô Dư ở Nguyệt Vi cung nghe được cung nhân lãnh cung đến nói với Nhàn Phi: Lục thị điên rồi. Mỗi ngày đều khóc lớn nháo lớn, khuyên không được dỗ không xong, khiến cho lãnh cung chẳng được yên bình.

Nhàn Phi nhìn về phía Tô Dư, Tô Dư liền không mặn không nhạt nói:" Cũng điên rồi, nên làm gì thì cứ làm đi. Cần gì phải đến bẩm báo? Chẳng lẽ muốn tưởng niệm nàng đã từng sinh hạ hoàng trưởng tử à?"

Mấy người kia liền khom lưng cáo lui, một câu cũng không nói thêm. Nhàn Phi cười một tiếng:" Ta còn tưởng tỷ tỷ sẽ trực tiếp lấy mạng nàng đấy."

" Cần gì, vì người như thế làm ô uế tay mình, không đáng."_ Hớp một ngụm trà, Tô Dư nói _" Bất quá cũng kỳ quái, ta vẫn không hiểu vì sao Giai Du Phu Nhân lại kéo nàng xuống nước. Muốn ngán chân Diệp Cảnh Thu, đây tuyệt đối là một cơ hội tốt."

" Ai biết được."_ Nhàn Phi khẽ thở dài _" Có lẽ…Giai Du Phu Nhân đã bị Diệp Cảnh Thu nắm thóp?"

Kiềm chế lẫn nhau? Tự định giá một chút, Tô Dư lắc tay:" Không giống."

Lục thị đã trở thành 1 người vô dụng, hoàn toàn điên rồi, nhưng vẫn có thể tạo nên chút sóng gió trong hậu cung. Nghe nói lúc đầu nàng ta luôn ngày ngày mắng chửi, nói Tô Dư hại chết con mình, sau đó qua hai ngày liền tự tử, chết trong lãnh cung.

Các cung nhân nói miệng giếng kia rất nhỏ, phải mất nhiều công phu mới mang được người ra, nhưng thi thể đã bị nước ngấm đến biến dạng.

Chiết Chi nói xong liền không nhịn được rùng mình, cuối cùng mắng một câu:" Thứ gì vậy, chết rồi cũng không yên."

Tô Dư cười khẽ, nhẹ mân chén trà:" Tuy nàng phiền toái, nhưng đã bị phế lại còn điên rồi, có thể chọc sự sinh phi gì nữa? Đây là có người cố tình gây sóng gió trong hậu cung mà."

Rõ ràng có tâm tìm phiền toái cho nàng.

Ban ngày hoàng đế ngẫu nhiên đến thăm Tô Dư, thì thấy nàng đang ngồi trên án, sao chép kinh văn. Chữ chữ đều viết cực kỳ nghiêm túc, khuôn mặt cẩn túc vô cùng, ánh mặt trời chiếu lên mặt nàng, nổi lên một khung cảnh trầm tĩnh trong đó.

Hắn biết nàng có oán với Lục thị, hôm đó cũng đã nói rõ ràng cho nàng hiểu, vậy nàng cần gì làm bộ như vậy?

Nếu không phải làm bộ...chẳng lẽ đây là không duyên cớ nổi thiện tâm sao?

Đứng ở sau lưng kéo tay nàng lại, bút lực của nàng cũng không hề nhẹ, nắm rất vững vàng, khiến hắn muốn kéo cũng kéo không được. Có chút kinh ý ngẩng đầu lên, Tô Dư liền đem bút đặt trên nghiên mực, cúi đầu chào:" Bệ hạ thánh an."

" Miễn."_ Hoàng đế cười 1 tiếng, liếc nhanh tờ giấy trên bàn, thuận miệng hỏi _" Cho Lục thị sao?"

"... Ân"_ Tô Dư im lặng một hồi, nói thêm _" Xem như."

Xem như? Hoàng đế không nhịn được cười một tiếng:" Rốt cuộc là phải hay không?"

" Là sợ nàng tới bào thù, nên muốn vì chính mình cầu cái bình an."_ Tô Dư thành khẩn nói, sau đó còn thở dài một tiếng.

Cầm lên một tờ giấy trên bàn, lấy tay búng vào giấy, hoàng đế cười nói:" Cũng không phải ngươi làm hại nàng, ngươi chột dạ cái gì?"

" Quả thực không phải thần thiếp hại nàng."_ Tô Dư cúi đầu nói _" Nhưng... nàng không tin a. Lúc còn sống đã không tin, ai chắc lúc chết sẽ không như vậy? Nếu thật sự tìm thần thiếp trả thù, thần thiếp không phải chết oan sao¿'_ Trầm mặc trong chốc lát, nàng lại nói _" Dù sao có một số việc không thể giải thích rõ ràng, cho dù có tự nhận bản thân trong sạch cũng không thoát khỏi liên quan."

Tựa như 3 năm trước. Chuyện Sở Sung Hoa sẩy thai, nàng luôn thủy chung tự nhận trong sạch, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là thủy chung "tự nhận trong sạch".

Nhất thời có chút lúng tùng, hoàng đế nhẹ ho khan một tiếng, nói:"Mấy ngày nữa liền đi Ngô Tuân rồi, thương thế của ngươi..."_ Tầm mắt dời xuống phía dưới, cười nói _" Trên đường khó tránh khỏi lắc lư, ngươi nhớ cho Chiết Chi chuẩn bị chút thuốc."

Kỳ thật tổn thương kia đã không còn đáng ngại gì rồi. Tô Dư cười yếu ớt nói:" Thần thiếp biết rõ."

Ý chỉ nghỉ hè được hạ xuống, những người đi Ngô Tuân đều được an bài ổn thỏa. Tô Dư ở Đình Tức hiên, phong cảnh rất tốt, phía sau còn có một ngọn núi nhỏ, khoảng cách với Chính Khang điện của hoàng đế

cũng không xa.

Này cũng không có gì đáng nói, điều khiến hậu cung phê bình kín đáo ở đây chính là – Phượng Địch điện bị để trống.

Phượng Địch điện là chỗ ở của hoàng hậu, lúc này không có hoàng hậu nên để trống cũng không có gì không phải, nhưng hiện nay Giai Du Phu Nhân đang ở Trường Thu cung, thỉnh an sáng sớm cũng đều hướng nàng mà thỉnh, vậy mà nghỉ hè lại dụng tâm để trống Phượng Địch điện, có thể thấy được phần nào ý tứ của hoàng đế.

Hơn nữa hoàng đế hai ngày ba bữa lại đến Khinh Lê cung, khiến mọi người khó tránh khỏi cảm thấy…chẳng lẽ sau này đều sẽ vì Tô Dư bỏ trống sao?

Tô Dư ngược lại trôi qua rất tự tại, dù sao Giai Du Phu Nhân cùng nàng cũng chưa trở mặt ngay, còn sợ gặp phải chuyện không thống khoái nữa sao?

Càng khiến nàng thêm thoải mái chính là…lần này những người không đi tùy giá, có Diệp Cảnh Thu.

Ngày hôm đó đến Ngô Tuân, Tô Dư còn chưa kịp nhìn xem Đình Tức hiên rốt cuộc là cái dạng gì, thì Từ U đã đích thân đến, khom người bẩm:" Bệ hạ truyền Sung Nghi nương nương đi một chuyến."

Nhất thời nhìn vào trong, tuy cung nhân đã sớm chuẩn bị xong xuôi, nhưng dù sao cũng có chút đồ mang từ Cẩm Đô tới, nếu muốn thu xếp một phen, sẽ khó tránh khỏi có chút huyên náo. Vì vậy liền gật đầu đáp ứng, vừa đi theo Từ U đến Chính Khang điện, vừa không biết vừa mới đến hành cung, hoàng đế đã có chuyện gì muốn nói.

Vào điện thi lễ, chưa được một nửa đã bị hoàng đế đưa tay ngăn lại, cười nói: "Không có ngoại nhân, ngồi đi."

Theo lời ngồi xuống, Tô Dư nghi hoặc hỏi hắn:" Bệ hạ có việc?"

" Giữ ngươi lại ngồi một lát."_ Hoàng đế bình thản nói, sau đó đưa một phong thư cho nàng _" Mới vừa đưa đến, Tô Triệt đã tới Ánh Dương rồi."

Là thư nhà sao?

Tô Dư lập tức đón lấy nhìn, trên mặt thư thế nhưng lại viết: Bệ hạ thân khải.

” Cái này…“_ Tô Dư lo sợ ngẩng đầu _” Là cho bệ hạ a…”

” Phần lớn những thứ cấm quân Đô Úy phủ đưa đến đều là mật lệnh, khi nào muốn từ bên ngoài tức tốc truyền đến triều đình, đều sẽ có mật sử đặc biệt mang đến.“_ Hoàng đế mỉm cười giải thích _”Bất quá trẫm đã nói với hắn, hắn nên gửi một phong thư báo bình an cho trưởng tỷ khi đến Ánh Dương – nhưng ngươi cũng không thể làm cho hắn viết “Sung Nghi thân khải” rồi đưa cho mật sử gửi đi được, có phải quá không thích hợp không?”

“…”_ Đúng là quá không thích hợp rồi. Tô Dư nghe vậy liền yên lòng, xé phong thư ra, quả nhiên mở đầu bức thư đã xưng hô: trưởng tỷ.

Một phong thơ, hai trang giấy, cũng không phải chuyện gì trọng yếu, chỉ đơn giản nói hắn đã bình an đến nơi, nói phong thổ của Ánh Dương như thế nào…Tô Dư đọc xong liền cất vào, cười giận:” Một câu chuyện đàng hoàng cũng không có, ngược lại đã nhọc mật sử đi một chuyến rồi.”

Sau đó liền đem thư trả lại hoàng đế.

Hoàng đế liếc qua:“Thư gửi cho ngươi, ngươi cứ việc giữ lấy.”_ Suy nghĩ một chút lại nói _” Hay là ngươi hồi âm lại một phong?”

Tô Dư tự định giá 1 lát:” Cũng được.”

Nàng ngồi xuống trước án, viết một phong thư hồi âm. Hạ Lan Tử Hành cũng thong thả ngồi xuống một bên, nhìn nàng nhấc bút cũng không có ý xem thử nội dung. Hắn rất rõ mình đang làm gì – hắn muốn nàng để xuống lo lắng cùng đề phòng với hắn. Mặc dù là cố ý, nhưng hắn muốn nàng cảm giác được, hắn chính là nửa điểm cũng không nghi nàng, lại càng không muốn tổn thương người nhà nàng. Cho nên sẽ không có lấy một chút lo lắng nàng sẽ thông qua thư truyền ra chuyện gì không tốt.

Tô Dư đương nhiên sẽ không trực tiếp tin hắn rồi.

Vì vậy vừa viết xong phong thư, nàng liền rất tự nhiên đưa cho hoàng đế, cũng không biểu lộ cái gì, chỉ nói một câu:” Viết xong.”

” Ừ.“_ Lúc này hoàng đế nhận lấy bức thư, nhưng không có trong dự liệu của nàng mà xem qua một lần, chỉ tiện tay cầm lấy rồi gấp lại, sau khi niêm phong liền trả cho nàng _” Mật sử đang chờ ở bên ngoài, ngươi trực tiếp đưa cho hắn là được.”

….Nhận lấy chỉ để niêm phong giúp nàng thôi sao?

Tô Dư nghẹn một tiếng, do dự cầm trở về, vô thức nắm chặt bức thư trong tay, dưới chân không động.

” Làm sao vậy?”_ Hoàng đế hỏi nàng.

” Bệ hạ…“_ Nàng nhìn phong thư trong tay cắn cắn môi, nửa đùa nửa thật _” Bệ hạ không sợ thần thiếp sẽ nói ra điều gì không nên nói sao?”

” Ngươi quả thực là hung ác nói xấu chính mình a.“_ Hoàng đế nhạt nhìn nàng, nghiêm mặt biểu lộ sự khinh bỉ _” Lần trước thẳng thừng nói chính mình không phải mỹ nhân, lần này liền dứt khoát đem tội danh mưu phản buộc lên người mình sao¿‘_ Quan sát ánh mắt nàng, hoàng đế lại nói _” Cho dù nói trên người ngươi mang huyết thống của Cận Nghiêng, trẫm cũng không tin ngươi có thể thông đồng với Hãn vương của địch quốc.”

… Cái đó thì liên quan gì đến việc này?

Tô Dư mơ hồ cảm thấy hoàng đế giống như cố ý chọc nàng, cố tình làm nàng không thoải mái. Âm thầm trừng mắt một cái, khẽ cúi người nói:” Vậy thần thiếp đi là được, thần thiếp xin cáo lui.”

Nghe ra hờn ý trong ngữ khí của nàng, Hạ Lan Tử Hành vẫn vờ như không biết, đợi sau khi nàng rời khỏi trên mặt mới xuất hiện một chút ý cười: Dám tìm lý do tránh né Thành Thư điện nói ra đường hoàng như vậy? Ngươi nghĩ chỉ mình ngươi làm được à?

Nghĩ lại bỗng thấy….chính mình tại sao còn tức giận theo nàng?

Mật sử đang đợi bên ngoài lần đầu thấy người mang thư đến là một tần phi. Sửng sốt nửa ngày, cuối cùng vẫn thu tin lại, đầu cũng không ngẩng lên: “Thần cáo lui.”

Tô Dư thần thái tự nhiên gật đầu một cái, đợi sau khi hắn rời đi liền dời bước trở về Đình Tức hiên của mình.

” Vân Mẫn Sung Nghi.“_ Một tiếng gọi ngân nga, Tô Dư vừa quay đầu lại ánh mắt liền lạnh đi. Giai Du Phu Nhân nhìn mật sử đang rời đi, ôn hòa cười nói_”Chẳng trách thời gian trước nghe nói Sung Nghi cùng cấm quân Đô Úy phủ Chỉ Huy Sứ có chuyện…tựa hồ ở dân gian cũng đang đồn đại rất gay gắt, Sung Nghi cũng quá không biết tránh hiềm nghi rồi.”

” Tránh hiềm nghi¿‘_ Tô Dư cười một tiếng _” Nếu thần thiếp ngày ngày gặp mặt ngoại thần, đó là thần thiếp không biết tránh hiềm nghi. Nhưng thần thiếp đây là về thăm nhà một chuyến liền đụng phải chuyện như vậy – khiến Thẩm đại nhân lĩnh mệnh của bệ hạ cũng bị liên lụy theo, thì đó không phải là thần thiếp không biết tránh hiềm nghi, mà là có kẻ muốn vu oan giá họa.”

” Vậy thì may mà bệ hạ không trách ngươi.“_ Giai Du Phu Nhân bật cười trước mặt nàng, bộ dáng nhàn hạ _” Thật là phong thủy luân hồi, nghe nói thời điểm đi nghỉ hè năm nguyên niên, làm sao có thể có bóng dáng Sung Nghi được. Vậy mà hôm nay ngược lại chính là Diệp Phi lưu lại trong cung…“_Suy nghĩ 1 chút, nàng ta nói _” A? Sung Nghi có phải cảm thấy kỳ quái, tại sao bản cung không mượn chuyện lần trước diệt trừ Diệp Phi không?”

Tô Dư tất nhiên cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không nghĩ tới Giai Du Phu Nhân sẽ chủ động nhắc đến chuyện này trước mặt nàng như vậy. Ánh mắt liền có chút lạnh, Tô Dư lặng im không nói.

Giai Du Phu Nhân cười nói:" Sung Nghi có phải còn cảm thấy…bản cung bị Diệp Cảnh Thu nắm được cái gì rồi không¿'_ Khẽ ngẩng đầu, Giai Du Phu Nhân mang vài phần miệt ý nhạt nhìn nàng _" Thu hồi ý tưởng buồn cười ấy đi. Bản cung là muốn cho ngươi biết, chỉ cần bản cung còn ở Trường Thu cung, thế cục hậu cung vẫn không phải do ngươi tùy ý điều khiển. Ngươi trông cậy bản cung diệt trừ Diệp Phi để ngươi bớt chướng mắt sao? Bây giờ bản cung ngược lại cảm thấy rất vừa lòng với thế chân vạc này!"

Tô Dư nhẹ hít 1 hơi, bỗng nhiên bừng tỉnh. Giai Du Phu Nhân tất nhiên cũng thấy chướng mắt Diệp Cảnh Thu, nhưng hiện nay chính mình phong sinh thủy khởi, 3 người đối kháng lẫn nhau đều không chút yếu thế, nếu thiếu đi 1 người, thì chỉ còn 2 phe đối chọi gay gắt với nhau. Thành hay bại đều phụ thuộc vào từng hành động lúc đó, bất cứ ai cũng có thể dốc toàn lực, từ thế chân vạc trở thành cây kim đấu với cọng râu. Như vậy đối với bất kì bên nào, đều sẽ thiếu đi một đạo lá chắn trung gian, đều nguy hiểm hơn rất nhiều.

" Diệp Phi cảm thấy bản cung đoạt hậu vị của nàng."_ Giai Du Phu Nhân khẽ cười _" Nhưng trong mắt nàng, người chướng mắt nhất đến cuối cùng vẫn là ngươi. Bổn cung thật vui mừng xem các ngươi đấu đến lưỡng bại câu thương."_ Cười một tiếng. Giai Du Phu Nhân cũng không để ý đến phản ứng của nàng đã trực tiếp rời đi, vừa đi được hai bước đã dừng lại, từ từ nói với nàng _" Nha…còn có, lần trước ngươi nói bản cung miễn thỉnh an sáng sớm cho lục cung để đến gặp ngươi, là vì bản cung cảm thấy ngươi có thể Đông Sơn tái khởi. Bây giờ bản cung nói rõ cho ngươi biết, bản cung mặc kệ ngươi có thể Đông Sơn tái khởi hay không. Người cùng bản cung tranh đấu, có thể là Diệp Phi lúc trước đã chấp chưởng Phượng ấn nhiều năm, có thể là Nhàn Phi hiện nay cùng bản cung ngang tài ngang sức, nhưng tuyệt đối sẽ không là kẻ bị chống ruồng bỏ bị biếm từ thê thành thiếp như ngươi, ngươi không xứng."_ Ngoái đầu nhìn lại Tô Dư, Giai Du Phu Nhân bỏ lại một câu "Vừa hay cũng là kẻ bị phế truất, sao không làm bạn với Lục thị đi" rồi rời đi.

Ngữ khí lạnh lùng không che giấu một chút khinh miệt, mặc dù nàng ta bởi vì nạp cát "không thuận" mà không được phong làm hoàng hậu, thậm chí hôn lễ cũng vì Tô Dư đột nhiên ngất đi mà bị cắt ngang, nhưng ở trong mắt nàng ta, cho tới bây giờ Tô Dư từng bị phế truất đều không đáng nhắc tới. Muốn cùng một người như vậy tranh giành hậu vị, quả thực khiến nàng ta cảm thấy khuất nhục.

Đạm nhìn bóng lưng yểu điệu của Giai Du Phu Nhân, Tô Dư ngoài than thở ra còn cảm thấy có chút không phục cùng không cam lòng, cảm giác không cam lòng này càng ngày càng bành trướng theo những ngày hoàng đế đối tốt với nàng, nàng cũng từng nói qua với Nhàn Phi, cũng đã từng cố gắng hung hăng áp xuống.

Nhưng hôm nay, trong khoảnh khắc này nó lại dâng lên lần nữa, nàng rốt cuộc vẫn không nhịn được tâm tư kia, cười lạnh một tiếng, tuy chỉ là lẩm bẩm tự nói nhưng cũng không hề thiếu đi ý khiêu khích:" Xứng hay không xứng, cũng không phải do ngươi định đoạt."

Hậu vị, đó vốn là hậu vị của nàng, Diệp Cảnh Thu không thể ngồi lên, Giai Du Phu Nhân cũng tạm thời không thể ngồi lên. Chính nàng cũng không chắc mình có thể tranh được không, nhưng nàng vô cùng biết rõ…

Nàng muốn.

56. Chương 55: Săn Bắn

Hoàng đế vẫn giống như trong cung, năm ngày ba bữa lại đến nhìn Tô Dư một chút – mặc kệ nàng có nguyện ý hay không. Ước chừng qua nửa tháng, một đạo cấp báo truyền đến khiến cho mọi người trong cung thậm chí là toàn Đại Yến đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiền tuyến đại thắng.

Mặc kệ trận chiến này có bao nhiêu mờ ám bên trong, thì thắng vẫn tốt hơn thua rất nhiều. Này đây các tướng lĩnh lúc hồi triều phải thiết yến ăn mừng, nghe nói Hãn vương của nước Cận Nghiêng cũng sai sứ thần tới, còn mang cả vương trưởng tử (Trưởng tử của Hãn vương) theo.

Tô Dư lần này là thật tâm thật ý cao hứng. Tuy nàng mang trong mình huyết thống của Cận Nghiêng, nhưng sinh ra ở Đại Yến, lớn lên ở Đại Yến, từ trong xương tủy chính là một người Hán. Hơn nữa biết rõ từng loại chuyện Cận Nghiêng đã làm lúc trước, đối với việc họ không chút kiêng nể đồ sát con dân Đại Yến thật không có nổi nửa điểm hảo cảm với họ.

Tuy đang ở hành cung Ngô Tuân, nhưng yến hội vẫn được tổ chức rất linh đình. Không ít triều thần được mời đến, trong ngoài mệnh phụ cũng có một nhóm. Số ghế của tần phi cũng khác với lúc trước – lúc trước khi Diệp Cảnh Thu còn chấp chưởng Phượng ấn, nàng ta thường ngồi ở vị trí hoàng hậu, cùng sóng vai với hoàng đế, ý tứ trong đó người người đều rõ; hôm nay Diệp Cảnh Thu bị giáng làm Diệp Phi, ở lại Cẩm Đô không đi Ngô Tuân, vị trí kia thế nhưng lại không để cho Đậu Oản ngồi.

Tô Dư vẫn ngồi theo vị phần của mình, bên cạnh Nhàn Phi, đối diện Sở Sung Hoa.

Vừa nói vài câu với nhau, thì đã có hoạn quan vào bẩm sứ thần cùng vương trưởng tử đã đến. Tô Dư nhìn sang, quả nhiên thấy có vài người bước vào điện, dừng lại trước tấm màng ngăn cách cung phi cùng triều thần vài bước, thi lễ:" Bệ hạ."

Lễ là Cận Nghiêng lễ, hoàn toàn bất đồng với Đại Yến, mọi người nhìn đều có chút lạ, nhưng nhìn cách thức xem ra cũng có chút cung kính. Hoàng đế gật đầu, nhạt thanh hỏi:" Mạc Trác vương tử?"

Người nọ khom người:" Vâng."

Khách sáo vài câu với nhau, sau đó liền ngồi xuống. Ánh mắt Tô Dư rơi trên người nữ nhân bên cạnh Mạc Trác, chẳng lẽ đây là vương tử phi đi cùng sao?

Đợi đến khi Mạc Trác ngồi xuống, sứ thần dâng lên thư của Hãn vương nước Cận Nghiêng, nghiêm nghị nói:" Không biết vị nào là ngoại tôn nữ của Hoắc lão tướng quân cùng Đóa Kỳ công chúa?"

Đây là nói Tô Dư.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về một phía, Tô Dư buông mắt không dám tự tiện đáp lời, hoàng đế ngó qua nàng một cái rồi cười hỏi sứ thần:" Có chuyện gì à?"

" Con dân Cận Nghiêng đối với Đóa Kỳ công chúa luôn có thêm vài phần kính trọng."_ Sứ thần khom người nói _" Thần cũng muốn đối với hậu nhân của nàng bày tỏ kính ý."

Không ít tần phi nghe vậy liền lộ vẻ cười trên nỗi đau của người khác. Một câu nói này của sứ thần, đã đem Tô Dư kéo về phía đối lập với mọi người. Một cái Đại Yến tần phi, lại được sứ thần địch quốc "bày tỏ kính ý", cho dù không phải lỗi của nàng, chỉ sợ hoàng đế cũng khó tránh khỏi giận lây sang nàng.

Dù sao, lúc này chiến sự của hai nước mới vừa vặn đi qua.

Lạnh giọng cười một tiếng, hoàng đế nhấp một ngụm rượu, hỉ nộ khó phân nói:" Đừng lôi kéo làm quen, phải biết Đóa Kỳ công chúa là vì tạ ơn Đại Yến đã giúp Hãn vương dẹp nội loạn của nước Cận Nghiêng mà gả cho Hoắc lão tướng quân, như vậy nếu thật sự luôn mang theo vài phần kính trọng với nàng, Hiền vương cũng sẽ không động binh với Đại Yến."

Quyết không đề cập đến Tô Dư.

Sứ thần hơi khựng lại, lộ vẻ quẫn bách. Lập tức giải thích:" Này…Hãn vương đối với việc kia cũng đau lòng không thôi, cho nên mới phái thần đến…."

"Biết rồi."_ Hoàng đế cắt lời hắn, nhàn nhã nói _" Hoắc lão tướng quân cùng Đóa Kỳ công chúa hiện đang ở Dục Đô, nếu muôn thể hiện kính trọng với bọn họ, cứ việc đến đó là được. Còn ngoại tôn nữ của họ.."_Ánh mắt hoàng đế dừng lại trên người Tô Dư, thấy nàng vẫn giữ im lặng, một bộ việc này không liên quan tới mình, liền nói tiếp _" Tần phi của trẫm cùng chuyện của vài thập niên trước không có quan hệ gì với nhau."

Yêu cầu của sứ thần cứ như vậy bị bỏ qua. Yến tiệc vừa bắt đầu, Tô Dư liền cảm thấy hoàng đế luôn nhìn về phía mình, nhất thời khó tránh khỏi cảm thấy chớ không phải vì những lời kia của sứ thần mà thật sự bất mãn với mình chứ? Vì vậy ánh mắt liền bất động, một lát sau, bỗng thấy Từ U bước lại nói:" Sung Nghi nương nương, bệ hạ mời ngài đến."

Gật đầu đáp ứng, Tô Dư đứng dậy, đến trước ngự tọa khẽ chào:" Bệ hạ."

" Đến ngồi."_ Hoàng đế ngoắc nàng lại, Tô Dư liền đến ngồi bên án kỷ, nhất thời có chút bất an. Hoàng đế tường tận quan sát nàng trong giây lát, thấy nàng như vậy, cũng có chút bất an theo, kề sát nàng hỏi _" Tại sao lại một bộ tâm sự nặng nề như vậy, trách trẫm không cho người gặp sứ thần sao? Nếu ngươi thật muốn gặp…" _ Nếu nàng muốn gặp họ cũng được, dù sao cũng không phải đại sự gì.

Hắn đang suy nghĩ cái gì vậy……

Tô Dư có chút kinh ngạc, lập tức hỏi hắn:" Không phải. Thần thiếp gặp sứ thần để làm gì?"

Nhưng mấy ngày sau, hoàng đế lại đột nhiên nói với nàng:" Sắp đi săn ở bãi săn phụ cận, vương tử nước Cận Nghiêng cùng sứ thần cũng đi theo."_ Dừng lại một chút, hỏi nàng _" Đi cùng không?"

Tô Dư hơi ngẩn ra sau đó liền cười một tiếng:" Những chuyện này thần thiếp làm sao…."

" Coi như ra ngoài dạo chơi 1 chút."_ Hoàng đế cười ôn hòa _" Mấy ngày nay thấy ngươi ở hành cung cũng nhàm chán."

… Cũng được.

Vì vậy hôm sau mang một bộ váy nhẹ nhàng, tùy giá ra khỏi hành cung. Lúc bước lên xe ngựa nàng mới nhận ra, tần phi đi cùng chỉ có một mình nàng, từ Giai Du Phu Nhân cho đến một đám cung tần mới đều lưu lại hành cung.

Bãi săn cách đây cũng không xa, bởi vì ở giữa có một ngọn nguyên sơn (*), nên người xưa thường gọi là bãi săn Nguyên Sơn. Gió nhẹ thổi hất lên màn xe ngựa, Tô Dư liền không nhịn được nhìn ra bên ngoài thăm dò khắp nơi.

(*) Nguyên sơn: ngọn núi do con người đắp nên, có thể nói đó là núi nhân tạo.

Một mảnh trời rộng lớn, xa xa là những đám mây trắng tinh, các dãy núi thì phập phồng, bao quanh chúng là một rừng cây xanh thẳm, có thể lờ mờ nhìn thấy 1 bầy nai đang chạy qua đám rừng đó, quả là một phong cảnh nàng chưa bao giờ được nhìn thấy.

Nàng nhìn bên ngoài màn xe đến thất thần, hoàng đế lại thủy chung không chớp mắt nhìn nàng, suy nghĩ một chút, đưa tay vén lên toàn bộ bức màn, liếc nàng một cái:" Ngươi xem như vậy không mệt sao?"

Bỏ gần cầu xa…

Tô Dư tránh không được phẫn nộ cười 1 tiếng, xoay người lại thoải mái quan sát nơi này, cằm đặt trên thành cửa sổ, hít một hơi thật sâu nói:" Thật là một địa phương tốt."

" Ngươi nếu ưa thích cảnh trí như thế, vậy nghỉ hè năm sau liền đi Kỳ Xuyên đi."_ Hoàng đế cười một tiếng _" Hành cung thì vẫn giống nhau, nhưng phong cảnh ở phía sau nơi đó so với nơi này đẹp hơn nhiều."

Tô Dư khẽ cười một tiếng, hoàng đế không nhìn thấy quá nhiều mừng rỡ trên khuôn mặt nàng.

Một lát sau liền đến nơi, hoàng đế bước xuống xe ngựa trước, sau đó đưa tay cho nàng, hơi có phần tự nhiên đỡ nàng xuống xe. Động tác nhỏ này cũng không phải hắn cố ý, Tô Dư tuy hơi có chút do dự nhưng rốt cuộc cũng không có từ chối, người ngoài đều để vào trong mắt hành động này. Mạc Trác vừa lúc đi tới, liền cười hỏi:" Bệ hạ, vị này là…"

" Đây là ngoại tôn nữ của Hoắc lão tướng quân cùng Đóa Kỳ công chúa."_ Hoàng đế đáp. Mạc Trác liền tỉnh ngộ: "Đây chính là thê tử của bệ hạ?"

Lúc này sứ thần ở một bên liền kinh hãi, muốn giải thích với vương tử nhưng đã quá muộn. Chỉ hận chính mình không nói trước với vương tử một tiếng chuyện Tô Dư bị biếm từ thê thành thiếp, bây giờ chỉ sợ sẽ khó tránh khỏi một hồi không thoải mái rồi.

Tô Dư nghe vậy, trong lòng cũng "Lộp bộp" một tiếng, nhưng vẫn không thay đổi ý cười trên mặt, nghĩ xem nên ứng phó thế nào để không lúng túng, thì nghe được hoàng đế cười một tiếng, nhẹ đáp:" Ân."

… Cái gì?!

Sứ thần thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền lén nói cho Mạc Trác biết ẩn tình bên trong, Mạc Trạc liền tự nhiên cho rằng hoàng đế vừa rồi chỉ trả lời qua loa cho xong. Vương tử phi Tư Tề nhìn nhìn hoàng đế cùng Tô Dư, nói:"Giáng chức từ thê thành thiếp nhưng lại rõ ràng đối nàng không tệ, bệ hạ rốt cuộc là có ý gì?"

Vừa nói xong liền bị trượng phu che miệng lại, Tư Tề liền không nói gì nữa.

Thị vệ dắt ngựa đến, mọi người đều chọn lấy một con, Tô Dư không hiểu những thứ này, thời điểm mọi người chọn ngựa liền không biết làm gì. Hơi có chút sững sờ, sau đó bên tai liền truyền đến một cỗ nhiệt khí, quay đầu lại thì thấy một tiểu hắc mã đang chớp mắt nhìn mình, nhất thời giật mình sợ hãi. Nhưng quan sát chốc lát, thì thấy ánh mắt của con ngựa ngược lại vô cùng ôn hòa, Tô Dư do dự một chút rồi đưa tay sờ đầu nó, nó cũng không tức giận, thậm chí còn vây lấy Tô Dư.

Một cỗ hương vị cỏ khô khiến Tô Dư không khỏi nhíu mày, rồi lại vì sự thân mật này của chú ngựa mà bật cười. Tư Tề đi tới cười hỏi:" Sung Nghi nương nương cùng chú ngựa này thân cận như vậy, có phải là bạn cũ không?"

Tô Dư lắc đầu, nhẹ cười:" Không phải. Đây là lần đầu ta tới bãi sắn này."

Tư Tề thế nhưng lại gật đầu, cũng đưa tay sờ đầu chú ngựa kia, hỏi:" Vậy Sung Nghi nương nương sẽ cưỡi ngựa chứ?"

Tô Dư thành thật trả lời:" Sẽ không."

Tư Tề thở dài 1 tiếng:" Cô gái Đại Yến các người a…sống thật quá không có ý nghĩa. Nghe cha ta nói, Kỳ Dụ trưởng công chúa gả đến lúc trước, mỗi ngày đều chỉ thêu hoa luyện chữ, cưỡi ngựa bắn cung nửa điểm

cũng không biết."

Kỳ Dụ trưởng công chúa hòa thân...đó là chuyện xảy ra gần như cùng lúc với chuyện Đóa Kỳ công chúa gả sang Đại Yến – ước chừng còn muốn sớm hơn một chút. Tô Dư nghe vậy hơi có chút không vui, nhưng vẫn khoan dung cười nói:" Ai cũng có lối sống khác nhau, không có gì là không có ý nghĩa cả. Giống như các người bình thường thích cưỡi ngựa bắn cung, chúng ta cũng là thật tâm thích nữ công."

" Có thể cùng trượng phu cưỡi ngựa rong ruổi săn bắn khắp nơi là một chuyện vô cùng thú vị a."_ Tư Tề phối hợp nói _" Cô gái Cận Nghiêng đều biết cưỡi ngựa, hơn phân nửa họ cũng biết săn bắn."

" Quả là ai cũng có lối sống khác nhau."_ Mỉm cười một tiếng. Nhưng người nói chuyện không phải Tô Dư, mà là hoàng đế. Hạ Lan Tử Hành tự mình dắt ngựa đi tới, cười nói _" Cận Nghiêng dùng du mục là chính, tất nhiên người người ở đó đều thích cưỡi ngựa. Còn ở Đại Yến, cưỡi ngựa bắn tên lại không trọng yếu bằng Cận Nghiêng, huống hồ..."_ Ánh mắt làm như vô tình xẹt qua Tô Dư, đáy mắt tràn đầy ý cười _" Lấy vợ về nhà thì phải hảo hảo che chở, để vợ bị gió mưa nắng chiếu không phải rất đáng thương sao?"

" Bệ hạ, ta biết rõ Đại Yến nhiều quy củ."_ Tư Tề mím môi cười một tiếng, ý chỉ hoàng đế bất quá là đang viện cớ. Tầm mắt thoáng nhìn qua Tô Dư, mang hai phần khiêu khích hỏi hoàng đế _" Vậy nếu Sung Nghi muốn học thì sao? Nếu Sung Nghi cũng yêu thích nữ công giống như yêu thích cưỡi ngựa thì sao? Bệ hạ sẽ cho nàng học chứ?"

Nếu không phải đây là vương tử phi nước lân cận, Tô Dư thật muốn thay nàng toát mồ hôi. Đều nói người Cận Nghiêng hào phóng, nhưng đây cũng quá khoái nhân khoái ngữ (**), không biết giữ miệng rồi.

(**) Khoái nhân khoái ngữ: chỉ những người hào sảng, thẳng tính bộc trực, luôn nói thẳng không thích vòng vo.

Hoàng đế trầm ngâm một lát, ngược lại cũng không đáp lời Tư Tề, chỉ hỏi Tô Dư:" Muốn học không?"

"..."_ Tô Dư nhẹ cười một tiếng, lắc đầu nói _" Thần thiếp đời này cũng không học được những thứ này."

Đáp lại như vậy, theo lý chính là hoàn toàn muốn bỏ qua chuyện này. Nàng không nói "Muốn học" chọc hoàng đế không vui, cũng không nói "Không muốn học" làm Tư Tề xuống nước không được, đáp án này phải nói là cực kỳ thích hợp.

Thế nhưng hoàng đế lại cười 1 tiếng: " Nếu cảm thấy có ý thì liền thử đi."

Trong lời nói còn mang vài phần khích lệ.

Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp:" Trẫm dạy ngươi."

Hoàng đế vừa nói vừa nhìn con ngựa sau lưng Tô Dư, cười nói:" Vừa vặn, ngươi cưỡi nó đi."

Tô Dư cũng quay đầu nhìn con ngựa kia, nhưng lần này không có qua loa như lần trước nữa, lông mày kẻ đen nhíu lại, thật tâm thật ý nói:" Không dám..."

Nhìn thế nào cũng cảm thấy, mặc dù con ngựa này nhỏ một chút, nhưng cưỡi lên vẫn rất cao.

"..."_ Hoàng đế im lặng một hồi, mỉm cười trầm thấp nói _" Vậy...trẫm cưỡi cùng ngươi."

Vì thế ngay trước mặt vợ chồng vương tử Cận Nghiêng, sứ thần Cận Nghiêng, còn có một đám triều thần, tướng lãnh, hoàng thất...hoàng đế cùng Tô Dư cưỡi trên một con ngựa đi dạo cả ngày. Bởi vì sợ Tô Dư bị dọa nên không dám chạy nhanh, săn bắn tự nhiên cũng không làm được.

Cứ như vậy chậm chạp đi dạo cả ngày.

Mới đầu Tô Dư còn sợ hãi, rõ ràng bị hắn ôm vào trong ngực, nhưng hai tay vẫn nắm lấy dây cương chết cũng không buông, nắm so với hắn còn chặt hơn chút ít. Về sau, Tô Dư dần dần bị các con thú trong rừng hấp dẫn tầm mắt, liền quên mất khẩn trương, càng lúc càng trở nên tự nhiên.

Hạ Lan Tử Hành nhìn Tô Dư ở trong ngực mình hết nhìn đông lại nhìn tây, tâm tình cũng vui sướng theo. Thầm nói nỗ lực những ngày qua cũng có chút hiệu quả.

Bỗng cách đó không xa có một đạo bóng trắng nhảy qua, hoàng đế liền ngưng thần, nhanh chóng lắp tên. Tô Dư còn chưa kịp hồi thần, bên tai đã nghe thấy tiếng mũi tên phóng đi.

Một tiếng hí thê thảm vang lên, thị vệ bên cạnh lập tức xuống ngựa thăm dò, một lát sau liền hắng giọng trả lời: "Bệ hạ, trúng."

" Ừ."_ Hoàng đế nhẹ cười một tiếng, cúi đầu nói với Tô Dư _" Trở về làm bao tay không?"

57. Chương 56: Chồn Tuyết

Cùng nhau bước xuống ngựa đi tới. Tô Dư liền nhìn thấy một chút ánh trắng, lúc nãy lại nghe hắn nói "Trở về làm bao tay" nên chỉ nghĩ đó là 1 con thỏ. Nhưng vừa lại gần, mới phát hiện đó hóa ra lại là một con chồn tuyết toàn thân trắng noãn.

Con chồn tuyết kia đã đoản khí, mắt mở to, chăm chú nhìn về một phía, rõ ràng hai mắt đã mất đi sáng bóng, nhưng đôi mắt đó vẫn làm Tô Dư hoảng sợ trong lòng.

Không chỉ mình nàng cảm thấy ánh mắt này có chỗ không đúng, Hạ Lan Tử Hành cũng nhíu mày lại, sau đó đi về phía ánh mắt vài bước, liền phát hiện cách đó không xa có một huyệt động.

Cúi đầu nhìn, thì thấy có hai tiểu bạch mao đang nằm ở bên trong.

Hai tiểu bạch mao này đều ngủ rất say, tựa lẫn vào nhau mà ngủ, tạo nên một cảm giác ấm áp không thể lý giải. Tô Dư thấy vậy liền khựng lại:"Đây là.. con chuột sao?"

"…"_ Hoàng đế nghiêng đầu liếc nàng một cái _" Ngươi cảm thấy ánh mắt của con chồn kia là vì kém một bước nữa sẽ bắt được đồ ăn trước lúc chết mà ảo não như vậy sao? Đây là chồn con."

Vừa sinh ra chưa được mấy ngày, chồn con đến mắt còn chưa mở, o o ngáy ngủ, đối với bên ngoài hoàn toàn vô tri vô giác. Tô Dư đánh bạo đưa tay sờ thử, lập tức cảm thấy một tầng lông mao mềm mại, một con trong đó hình như phát giác ra, lập tức rút sâu vào người con còn lại, ngủ tiếp.

Hoàng đế nhìn bọn họ cười thán một câu:" Một ngày không bắn cung, lại không ngờ mũi tên đầu tiên bắn ra sẽ diệt toàn gia kẻ khác nhỉ¿'_ Nhìn Tô Dư đưa tay vuốt ve từng con chồn nhỏ, nói _" Hay là ôm về nuôi đi."

Một đám thị vệ đi theo nhất thời nín thở: Hoàng đế vừa mới đề nghị Sung Nghi ôm hai con chồn về nuôi… Đây cũng không phải thỏ, thứ này…vẫn còn chút dã tính.

Hoàng đế dứt lời liền bế một con lên, tiểu tử kia lập tức bừng tỉnh, lại vì chưa mở mắt mà không biết chuyện gì xảy ra, chỉ đành "Ngao" một tiếng nhỏ, sau đó không ngừng giãy giụa. Hoàng đế nhìn một cái, toàn thân đều trắng, chỉ có một đốm đen nhỏ trên trán, nhìn kỹ 1 chút…tựa hồ là con cá?

" Hắc…"_ Hoàng đế nhịn không được cười một tiếng _" Gọi A Cá đi."

Tô Dư nhịn không được trừng hắn một cái, trừng đến mức hoàng đế phải nghẹn lời, lúng túng sửa lại:" Hay Cá Bột?"

Lúc trước gọi "A Cá" rõ ràng là cố ý gom góp từ tên nàng, bây giờ chữ "Tử" này không phải là trong… Hạ Lan Tử Hành chứ?

Vừa đổi tên liền mang cả bản thân mình vào…thông suốt của bệ hạ ngài hình như cũng đi theo rồi.

Tô Dư khẽ giơ mắt, làm như không biết hỏi:" Vậy con còn lại?"

" Cá Bột…Ưm…"_ Hoàng đế trầm ngâm _" Con còn lại gọi "Tử Phi Ngư" (Tử không phải cá) đi."

"…"_ Tô Dư nghiêng đầu nghiêm túc hỏi hắn _" Vậy nếu sau này có thêm một con chồn nhỏ, gọi là "Ngư Chi Nhạc" (Vợ của cá) à?"

" Đúng vậy!"_ Hoàng đế trịnh trọng gật đầu bày tỏ tán thành.

Tô Dư đưa tay ôm con chồn còn lại lên, để vào trong ngực khẽ vuốt ve, châm chước cùng hoàng đế thương lượng một câu:" "Tử Phi Ngư" nghe quá dài, gọi "Phi Ngư" được không?"

" Tùy ngươi."_ Hoàng đế cười nói _" Dù sao cũng là ngươi mang về nuôi."

Lời nói đầy chắc chắn, trong lòng Tô Dư nói thầm một tiếng: Ta khi nào thì nói muốn nuôi…

Hai người ôm hai con chồn nhỏ trở về chỗ cũ, thị vệ chỉ về phía con chồn bị bắn chết, Tô Dư nhìn một cái, lại nhìn Phi Ngư trong ngực:" Bệ hạ…hay là… chôn đi? Ngài nói sau này nếu con chồn nhỏ chứng kiến mẹ mình bị làm thành bao tay…"

Tâm tình phải vô cùng phức tạp a.

Hoàng đế gật đầu đáp ứng, phân phó người đem đại chồn kia hạ táng. Đỡ Tô Dư lên ngựa, sau đó chính mình cũng lên theo, hoàng đế giao Cá Bột vào trong tay nàng, nói:" Cùng nhau ôm."

Hắn phải cưỡi ngựa.

Lúc trở về hành cung, Chiết Chi vừa nhìn hai tiểu bạch mao thì có đồng dạng phản ứng:"… Con chuột?!"

" Là con chồn."_ Hoàng đế liếc nàng một cái, dẫn Tô Dư đi vào phòng, Tô Dư đặt bọn chúng lên giường, chúng liền co lại một chỗ, ngủ tiếp.

Hoàng đế tự định giá một phen, đưa tay ôm Phi Ngư lên.

Tô Dư hơi ngẩn ra:" Bệ hạ làm gì?"

" Trẫm cũng muốn nuôi một con."_ Hoàng đế nhẹ cười nói. Sau đó liền đen nó đặt trong ngực vuốt ve, vì là chồn mới sinh, lông vẫn còn mềm mịn.

Rất nhanh, hạp cung đều biết…bệ hạ cùng Vân Mẫn Sung Nghi mang trở về hai con sủng vật.

Con chồn nhỏ lớn rất nhanh, chưa đến một tháng đã lớn hơn lúc trước rất nhiều, cũng không còn giống chuột nữa, hai đôi mắt cứ suốt ngày nhìn khắp mọi nơi.

Tô Dư cũng nhiều lên không ít việc để làm, mỗi ngày đều chơi cùng Cá Bột, tiểu sủng vật này hơi có phần hiểu tính người, dường như lúc nào cũng hiểu được người khác đang nói gì.

Lại qua vài ngày, Tô Dư dần dần phát hiện, Cá Bột thỉnh thoảng sẽ chạy ra ngoài. Nhưng thứ nhất chính mình luôn có thể tìm trở về, thứ hai các cung nhân đều biết lai lịch của hai tiểu chồn này, nên nàng chưa từng lo lắng nó sẽ bị ném ra ngoài.

Lại không ngờ rằng một chuyến ra ngoài này của Cá Bột…đã hoàn toàn đem hành cung sờ soạng đến rõ ràng.

Hôm đó theo lẽ thường đến chỗ Giai Du Phu Nhân thỉnh an sáng sớm, một đám tần phi đang ngồi tán gẫu với nhau, chợt nghe thấy một hồi huyên náo ở bên ngoài. Quay đầu nhìn lại, thì thấy một bóng trắng đang nhanh nhẹn chạy vào cửa điện, sau lưng còn có vài cung nữ đuổi theo, vừa vào điện dưới ánh mắt một đám phi tần liền khựng lại, hoảng sợ hạ bái:" Giai Du Phu Nhân an…"

Cá Bột cũng dừng lại, quay đầu nhìn các nàng, sau đó đưa tay gãi gãi cằm, đảo mắt nhìn khắp nơi, tầm mắt vừa dừng trên người Tô Dư, liền nhanh chóng nhảy lên đầu gối nàng.

Sau đó nằm ngủ.

"…"_ Cả phòng tĩnh lặng, một đám tần phi bị làm cho tối tăm đầu óc, một lúc sau, mới có phi tần do dự mở miệng giảm bớt lúng túng _" Nhìn không ra… vật nhỏ này, ngược lại thông minh…"

Lập tức nảy ra vô số người rối rít tán thành, Tô Dư bất mãn dò xét cung nữ kia nói:" Lăng Giác, chuyện gì xảy ra?"

" Này…"_ Cung nữ kia cực kỳ sợ hãi, co ro cúm rúm xá một cái, lẩm bẩm nói _" Nương nương thứ tội, nó nhất định muốn chạy ra ngoài, nô tỳ ngăn không được, đành đuổi theo, lại không ngờ…lại không ngờ đuổi tới nơi này của Phu Nhân."

Tô Dư nhìn Cá Bột đang hướng cái bụng của nó về phía mình, nhất thời phát không ra hỏa.

Giai Du Phu Nhân cũng nhìn Cá Bột, lửa giận trong lòng không chừa một chỗ.

" Dù sao cũng là súc sinh, tùy ý chạy loạn như vậy, Sung Nghi coi chừng nó đả thương người."_ Giai Du Phu Nhân khẩu khí bình thản nói.

" Tạ Phu Nhân nhắc nhở."_ Tô Dư cúi đầu khẽ vuốt Cá Bột, sau đó nhạt nhìn Giai Du Phu Nhân nói _" Nó gần đây có tinh nghịch chút ít, nhưng cũng chưa từng đả thương người."

Nàng ngược lại muốn nhìn một chút, Giai Du Phu Nhân có dám nói không để cho nàng nuôi Cá Bột không.

Đấu mắt một hồi, lãnh ý trong mắt Giai Du Phu Nhân càng ngày càng tăng, nhưng dù sao cũng biết rõ đây là con chồn do hoàng đế tự mình đặt tên, chính miệng nói để cho Tô Dư nuôi dưỡng, vô luận thế nào cũng không thể nói nửa câu không phải. Ánh mắt liền chuyển lên người cung nga tên Lăng Giác, chậm rãi nói: "Chuyện Sung Nghi giao phó cũng làm không xong, nếu không cẩn thận đả thương người, ngươi đảm đương nổi sao?"

Rõ ràng là có ý hỏi tội. Lăng Giác cũng biết Giai Du Phu Nhân cùng Tô Dư không hợp đã lâu, hôm nay làm cho nàng ta bắt được sai lầm, chỉ sợ khó tránh khỏi chịu phạt. Vội vàng xá một cái, Lăng Giác nói:" Phu Nhân thứ tội, nô tỳ không dám….sau này nhất định coi kỹ nó."

" Sau này nhất định coi kỹ nó, vậy lần này trước hết trượng trách 50 trượng đi."_ Giai Du Phu Nhân thanh thanh đạm đạm nói.

Tô Dư biến sắc. Nha đầu kia cũng mới 12 13 tuổi, trượng trách 50 trượng còn có thể giữ mạng sao? Không chỉ vậy, ai ai cũng thấy, tuy là Cá Bột chạy vào, nhưng cũng không đả thương người khác, không gây nên nửa điểm phiền toái nào, hình phạt này của Giai Du Phu Nhân, rõ ràng là muốn Tô Dư bẽ mặt trước mặt mọi người.

Lĩnh chỉ, lập tức có vài hoạn quan tiến đến mang Lăng Giác đi, Tô Dư lạnh lùng nói "Chậm đã" rồi đem Cá Bột đang ngủ thoải mái đưa cho Chiết Chi, đứng dậy khẽ chào nói:" Phu Nhân, chuyện nhỏ như thế cần gì động hình lớn như vậy?"

" Chuyện nhỏ¿'_ Giai Du Phu Nhân ngó qua nàng nói _" Nháo đến nơi này của bản cung, Sung Nghi còn nói là chuyện nhỏ?"

" Không biết Giai Du Phu Nhân giải thích chữ "Nháo" này thế nào¿'_ Tô Dư nghiêng đầu liếc nhanh Cá Bột, nói _" Cá Bột ngoại trừ ra ngoài tìm thần thiếp, tựa hồ cũng không gây thêm phiền toái gì."_ Lời nói ngưng lại, Tô Dư ngẩng đầu nhìn nhạt Giai Du Phu Nhân, ánh mắt sắc lạnh mang vài phần miệt ý _" Hơn nữa đây là người trong cung thần thiếp, nếu quả thực đả thương Phu Nhân, Phu Nhân muốn chém muốn giết thần thiếp nửa câu không nói; nhưng hiện nay không có, mà muốn trị nàng tội thất trách này, người làm chủ nên là thần thiếp mới phải."

Nói cách khác, tuy Giai Du Phu Nhân tay nắm lục cung, thì nàng rốt cuộc vẫn là 1 vị cung chủ, những thứ khác không nói, nhưng cung nhân trong cung nàng phải do chính nàng quản.

Đây ước chừng là lần đầu Tô Dư bác bỏ lời nói của Giai Du Phu Nhân rõ ràng như vậy, không chờ đối phương mở miệng, nàng đã phân phó:" Quách Hợp, giải Lăng Giác về Đình Tức hiên, xử lý thế nào chờ bản cung về hãy nói."

Trong lúc nhất thời mọi người đều nhìn ra được, Tô Dư đây là cố ý không để Giai Du Phu Nhân được thống khoái.

" Sung Nghị'_ Tức giận vỗ án, Giai Du Phu Nhân kìm chế phẫn nộ, giọng nói trầm trầm _" Sung Nghi đừng vội quên, bản cung rốt cuộc vẫn là người tay nắm cung quyền, rốt cuộc vẫn là một Chính nhất phẩm

Phu Nhân."

" Vậy Lăng Giác phạm phải lỗi lầm gì, mà phải kinh động đến Phu Nhân cầm quyền xử trí¿'_ Tô Dư không chịu yếu thế hỏi ngược lại nàng ta. Nhẹ cười một tiếng, Tô Dư nói_"Thần thiếp biết rõ thời gian Phu Nhân vào cung còn ngắn, nhiều chuyện quy củ không biết xử trí đúng mực, sợ xảy ra sai lầm liền nghiêm phạt như vậy cũng hợp tình hợp lí."_ Chợt thấy trên mặt Tô Dư hiện lên 1 nụ cười dịu dàng, Giai Du Phu Nhân trong lòng liền cảm thấy không ổn, chưa kịp mở miệng, đã nghe nàng nói _" Cho nên bệ hạ mới dặn dò Phu Nhân, nếu như gặp phải đại sự gì giải không được thì có thể cùng Nhàn Phi nương nương thương lượng một chút, hoặc có thể đến hỏi thần thiếp một câu…."

Rõ ràng là khiêu khích. Lời nói kia của hoàng đế mọi người ngồi ở đây ít nhiều cũng biết, nhưng đều rõ ràng đây là thứ không nên đề cập đến. Hôm nay là lần đầu tiên có người hiển nhiên nhắc đến việc này trước mặt Giai Du Phu Nhân, người đó lại còn là người đã từng là thái tử phi Tô Dư.

"Sung Nghi ngươi…"_ Tiếng quát phẫn nộ của Giai Du Phu Nhân còn chưa đến một nửa, đã bị tiếng hét kinh hãi của Chiết Chi cắt đứt. Tô Dư cả kinh, quay đầu nhìn lại, thì thấy Cá Bột trong lòng Chiết Chi đột nhiên chạy ra cửa.

Hạ Lan Tử Hành vừa tới cửa điện đã nhìn thấy một đạo bóng trắng chạy đến, gấp rút lui ra ngoài ngưỡng cửa, chỉ sợ sẽ dẫm lên nó. Nhưng vừa định thần nhìn lại thì nhận ra đó là con chồn nhỏ, liền biết…nó làm sao có thể để hắn dẫm lên được.

Cá Bột khoan khoái nhảy ra ngưỡng cửa, dạo một vòng quanh người hoàng đế, sau đó lại trở vào trong điện, cách ngưỡng cửa dừng lại trước mặt hắn, nghiêng cái đầu nhỏ nhìn hắn.

" Ân… Cá Bột¿'_ Ngữ điệu vừa nhấc lên liền khiến cho mọi người đang cung kính vái chào có chút không biết làm gì – bởi vì hoàng đế vừa hỏi vừa tự nhiên ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ vỗ đầu nhỏ của Cá Bột, cười nói _" Đừng tìm, Phi Ngư không có ở đây."

58. Chương 57: Mẫn Thị

Cá Bột kêu "Nha nha" như tiểu hài tử mới sinh, sau đó chạy về phía Tô Dư, cọ cọ chân nàng. Hoàng đế lúc này mới đứng người lên, miễn lễ cho mọi người, cười hỏi Tô Dư:" Như thế nào lại mang nó đến đây?"

" Là nó tự mình chạy tới."_ Tô Dư cười ngượng ngùng, tầm mắt hướng về phía Giai Du Phu Nhân, nói _" Ngược lại cũng không đả thương người khác, nhưng lại chọc Phu Nhân không vui, đang muốn đem cung nữ chiếu cố nó ra hỏi tội đấy."

Hời hợt cáo trạng Giai Du Phu Nhân một câu.

Hoàng đế liếc Lăng Giác một cái, nhíu mày hỏi Tô Dư:" Không phải nói gần đây nó thường xuyên chạy ra

ngoài sao, tại sao còn quái lên đầu cung nữ kia?"

Tô Dư cười một tiếng:" Cái này phải hỏi Phu Nhân."

Giai Du Phu Nhân cho dù có ngốc như Lục thị lúc trước, thì cũng nghe ra được trong lời nói của hoàng đế hoàn toàn có ý che chở Tô Dư. Lại không dám nói cung nữ kia có gì không phải, chỉ đành phúc thân:" Là thần thiếp không biết, không biết nó hay ra ngoài đùa giỡn, nên mới sợ nó đả thương người khác."_ Mỉm cười ân cần nhìn Cá Bột dưới chân Tô Dư, Giai Du Phu Nhân cảm thấy thân ảnh màu trắng này thực chói mắt. Dời mắt đi, nàng ta cúi đầu nói _" Nếu như thế, ngược lại cũng không trách cung nữ kia được."

Sau đó phất tay cho hoạn quan lui ra, Lăng Giác liền thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy hôm nay mình đúng là sống sót sau đại nạn, liên tục dập đầu với hoàng đế:" Tạ bệ hạ."

" Ngươi cũng phải tạ ơn Phu Nhân."_ Tô Dư nhạt nói _" Dù sao cũng là Giai Du Phu Nhân không so đo."

Lăng Giác liền hướng Giai Du Phu Nhân dập đầu:" Tạ Phu Nhân."

Tô Dư cúi người bế Cá Bột lên, Cá Bột nằm trong ngực nàng nhìn hoàng đế, ong ong đánh hô lỗ (*), bộ dáng rất là hưởng thụ. Một bên Mẫn Tài Tử thấy vậy, liền đi qua vuốt ve Cá Bột, cười nói:" Đúng là nên tạ Phu Nhân không so đo, bất quá cũng nhờ lời nói của bệ hạ có tác dụng – vừa rồi nương nương giải thích con chồn nhỏ này không đả thương người, giải thích cung nữ kia không đáng chịu tội này thế nào cũng không được, Phu Nhân nửa câu cũng nghe không lọt."

(*) Nhà bạn nào có nuôi mèo chắc cũng biết lúc được gãi cổ nó sẽ thường thở rột rẹt hoặc rừ rừ nha. ^^

Tô Dư khẽ nhếch môi, Giai Du Phu Nhân hơi khựng lại. Mẫn Tài Tử cũng cúi đầu cười một tiếng, vừa tinh tế quan sát thần sắc hoàng đế, vừa nói:" May mà bệ hạ đến kịp lúc, nếu không cung nữ này hẳn là không sống nổi rồi. Trượng trách 50 trượng, nhìn nàng cũng mới 12 13 tuổi, làm sao có thể chịu được đại hình như vậy chứ? Nhưng Sung Nghi nương nương có nói thế nào cũng không được, Phu Nhân vẫn nhất định muốn phạt nàng."

Khắp nơi an tịch. Trong một đám tân cung tần này, Mẫn thị cũng coi như được sủng ái, hơn nữa còn ở trong cung Tô Dư người đang thịnh sủng, nên ở trong lòng hoàng đế luôn có chút ít phân lượng.

Mắt thấy Mẫn thị cũng muốn tranh với Giai Du Phu Nhân, tất cả mọi người đều có chút kinh hãi nhìn nàng.

Hoàng đế lại liếc mắt nhìn Lăng Giác lần nữa, lúc quay lại nhìn Giai Du Phu Nhân ánh mắt đã có chút lạnh: "Trượng trách 50 trượng?"

Ngữ điệu vừa nhấc, đã lộ ra vẻ bất mãn. Giai Du Phu Nhân vội vàng phúc thân, nói:" Thần thiếp sợ sau này sẽ lơ là, nháo ra đại sự gì…"

" Được rồi."_ Hoàng đế hơi lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, suy tư 1 chút, nói _" Cung nhân bên cạnh Sung Nghi đều là từ ngự tiền của trẫm phái xuống, sau này muốn xử lý ai, trước nói với Từ U hoặc Cung chính tư một tiếng."

Người ngoài…ngay cả cung nhân bên cạnh nàng cũng không được động vào.

Vậy còn nàng thì sao?

Tô Dư thần sắc không đổi, vẫn bình tĩnh đùa với Cá Bột trong ngực. Hoàng đế hơi dừng lại, liếc nhanh nàng một cái rồi nói tiếp:" Còn Sung Nghi, muốn làm thế nào cũng được."

Tô Dư khẽ cúi người:" Tạ bệ hạ."

Chuyện này còn có một tầng ý nghĩa sâu hơn…vị cư Chính nhất phẩm Phu Nhân, ở trong cung đã là vị trí dưới một người trên vạn người, muốn phạt một cung nữ, trong hậu cung ai dám nói không?

Chỉ có thể là hoàng hậu.

Giai Du Phu Nhân muốn động cung nữ của nàng, còn phải đi Cung chính tư nói một tiếng, ngược lại nàng muốn phạt liền phạt, này chẳng phải có ý…

Thế cục quả nhiên đã thay đổi!

Điều làm Tô Dư có chút ngoài ý muốn, chính là Mẫn Tài Tử đã đứng ra nói giúp nàng. Tuy cùng ở một cung, chung đụng cũng hòa thuận, nhưng nàng lại không nghĩ rằng Mẫn Tài Tử sẽ dám đắc tội Giai Du Phu Nhân.

Không lâu sau sau khi trở về Đình Tức hiên, Chiết Chi liền tiến điện nói Mẫn Tài Tử đến bái phỏng, Tô Dư tất nhiên là thỉnh nàng vào, cười nói:" Hôm nay phải đa tạ Tài Tử."

Mẫn thị khom người cười yếu ớt:" Những ngày này nhọc nương nương chiếu cố, là thần thiếp tạ nương nương mới phải."_Ngừng lại 1 chút lại nói_"Hôm nay vì nhất thời không cam lòng mà đắc tội Giai Du Phu Nhân, sau này càng phải nhờ nương nương che chở nhiều hơn."

Tô Dư tự biết ý nghĩa, gật đầu nhẹ nói:" Cùng ở một cung, có lời nào cứ việc nói. Tài Tử nương tử nhận nhiều thánh sủng, chỉ sợ sau này bản cung còn phải nhờ vào nương tử đấy."

Này chỉ là nói khiêm tốn, tất cả mọi người đều biết, hiện nay nếu nói "thánh sủng", ai cũng đánh không lại

nàng.

Mẫn thị nghe vậy thế nhưng lại tái mặt đi, tựa hồ có chút quẫn bách. Suy nghĩ 1 phen, nàng mới thấp giọng nói: “Thần thiếp có mấy lời…không biết có nên nói với nương nương không.”

” Nói cái gì¿‘_ Tô Dư nhất thời hiếu kỳ, cười nói _”Ngươi cứ việc nói đi, không cần sợ đâu, cho dù là chọc bản cung không vui, bản cung làm như không nghe thấy là được mà.”

” Kia..“_ Mẫn thị chần chừ giương mắt lên, Chiết Chi lập tức hiểu ý, hướng 2 người khẽ chào, sau đó mang theo 1 đám cung nhân cáo lui. Mẫn thị im lặng một hồi, cuối cùng mở miệng _ ”Nương nương……..thần thiếp có 1 câu không nên hỏi….lúc bệ hạ cùng nương nương…có bình thường không?”

” Cái gì¿‘_ Tô Dư sững sờ, không hiểu hỏi lại nàng _” Cái gì “bình thường không”?”

” Chính là….“_ Mẫn thị đỏ bừng mặt, ấp úng nói _” Chuyện nam nữ.”

” Ngươi nói cái gì?¡‘_ Thần sắc Tô Dư lạnh đi, nhưng vừa ngẫm lại liền hiểu ý nàng. Áp chế kinh ngạc trong lòng, giả vờ tức giận nói _” Tài Tử nương tử nói chuyện nên biết chừng mực, thân làm phi tần hoàng đế, tại sao có thể….”

Tại sao có thể hỏi như vậy.

Mẫn thị vẫn đỏ mặt, lông mày nhíu chặt lại, vội vàng quỳ xuống tạ tội, cắn răng nói:” Trong lòng thần thiếp cũng biết là không nên hỏi. Chỉ là thần thiếp cảm thấy kỳ quái……bệ hạ vì sao thường xuyên cho truyền thần thiếp, khiến lục cung cảm thấy thần thiếp được sủng ái, nhưng một chút cũng không động thần thiếp…”

… A?!

Tô Dư cơ hồ hóa ngốc trước mặt nàng. Nàng (Tô Dư) vẫn cho rằng, trong hậu cung này chỉ có mình mình như vậy, nhưng đó là vì nàng trải qua đủ loại chuyện lúc trước, trong lòng luôn có sự bài xích, nên mới liên tục khước từ hắn, mà hoàng đế thấy vậy cũng chưa từng bức nàng.

Còn những phi tần khác thì không thể có….lý do gì khước từ hắn cả, hắn cũng không có lý do gì không động các nàng. Đặc biệt là vị vừa mới vào cung trước mặt nàng này, nàng ấy tuyệt chưa thể cùng hoàng đế nảy sinh bất hòa gì nghiêm trọng giống nàng được, vậy hoàng đế đến tột cùng là có ý gì?

Chẳng lẽ thật sự…“không bình thường” sao?

Tô Dư nghiêm túc nhớ lại thời điểm 3 năm trước vừa mới lấy hắn…không có a!

Hai người đều trệ lại không nói. Tô Dư biết Mẫn thị là do cảm thấy mình lỡ lời cho nên không nói nữa, còn Mẫn thị thì cho rằng Tô Dư là bị hỏi đến lúng túng. Yên lặng một lúc, Tô Dư để xuống nghi hoặc trong lòng mà khôi phục lại tâm tình, hơi thở dài:"Cái này ta không biết…..không biết bệ hạ có an bài gì khác không, người chỉ cần đừng nhiều lời với bên ngoài là được."

Mẫn thị cắn môi khẽ gật đầu:" Thần thiếp biết rõ….chuyện như vậy, không dám nhiều lời với người ngoài."

Nghe được tin này, Tô Dư còn cảm thấy kỳ quái hơn cả việc hoàng đế đột nhiên đối tốt với nàng. Nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy không thể là cái "không bình thường" này được – có Lục thị mấy tháng trước vừa mới mang thai đây, chẳng lẽ làm như vậy với Mẫn thị là quả thực có an bài khác sao?

Coi như "sự không quan mình" (**), Tô Dư chẳng hề vì thế mà tăng thêm phiền não, cứ như vậy trôi qua cuộc sống của mình. Phu thê vương tử nước Cận Nghiêng cùng sứ thần đều ở lại hành cung, lúc nào cũng muốn đi Chính Khanh điện bái kiến, vì vậy chỉ cần Tô Dư có thể không đến đó liền không đến.

(**) Sự không quan mình: chuyện không liên quan đến mình.

Đại khái là vì một phen cung yến ngày đó, Tô Dư đối với sứ thần đã nảy sinh một cỗ chán ghét không nói rõ, lại thêm hắn mỗi lần thấy nàng đều lập tức nịnh bợ, giống như sợ người khác không biết nàng là hậu nhân của Đóa Kỳ công chúa, đối với Cận Nghiêng luôn có vài phần quan trọng vậy.

Tô Dư còn cảm thấy, hoàng đế có thể thủy chung đối với hắn không sao cả, quả thực không dễ.

Lúc hoàng đế mang Phi Ngư đến Đình Tức hiên, Tô Dư cuối cùng cũng uyển chuyển nói với hắn chuyện này. Nếu hắn đối với lần này quả thực có bất mãn nhưng chưa biểu lộ ra, thì nàng nhất định sẽ đem bất mãn này cởi bỏ.

Tự mình làm băng chén (1), Tô Dư từ phòng bếp nhỏ trở vào trong phòng, đặt trên án của hắn, làm như vô tình hỏi:" Không biết khi nào sứ thần Cận Nghiêng sẽ đi nhỉ?"

"Chờ chúng ta trở về Cẩm Đô."_ Hoàng đế vừa dùng thìa múc vụn băng trong chén vừa nói _" Sao vậy?"

" Thần thiếp cảm thấy…sứ thần kia…"_ Dư quang vừa thoáng đảo qua, lời nói lập tức xoay chuyển _"Cá Bột không cho phép cắn Phi Ngư!"

"…"_ Hoàng đế khẽ mỉm cười không nói.

" Thần thiếp cảm thấy sứ thần kia có chút lạ."_ Tô Dư cúi đầu nói chi tiết _" Cụ thể cũng không biết lạ chỗ nào, chỉ là…"_ Nàng trầm tư nói _" Đại khái chỉ là thần thiếp chưa từng nghĩ người Cận Nghiêng vẫn

còn kính trọng thần thiếp đi."

"Ngươi là sợ trẫm đa tâm, phải không?"_ Hoàng đế không chút vòng vo hỏi thẳng nàng.

Tô Dư im lặng trong chốc lát, cuối cùng gật đầu:" Vâng."

" Sợ trẫm vì thế đối xử không tốt với ngươi?"_ Hoàng đế lại hỏi.

Tô Dư lại gật đầu lần nữa. Dù nói thế nào, thân là phi tử, không gì đáng sợ hơn việc khiến thiên tử không thích mình. Nỗi khổ đó, nàng quá rõ ràng.

Hoàng đế nhẹ cười một tiếng, cảm thấy băng chén đang cầm trên tay quá lạnh nên đặt xuống. Nhìn khuôn mặt đầy bất an của nàng, hắn đột nhiên nảy sinh chút ác ý, đưa tay nắm lấy cổ tay nàng, Tô Dư lập tức vì lạnh mà giật nảy mình, lườm hắn một cái:" Bệ hạ làm gì…"

"Xuy" cười 1 tiếng, hắn hỏi ngược lại nàng:" Vậy ngươi đang làm cái gì? Có huyết thống Cận Nghiêng cũng không phải lỗi của ngươi, năm đó Hoắc lão tướng quân cưới Đóa Kỳ công chúa làm thê, đó là đại sự cả hai nước cùng chung định, ngươi cảm thấy trẫm sẽ quái trên đầu ngươi được sao?"

Hiện tại liền biết không rồi.

Tô Dư hơi yên lòng một chút, giơ tay đẩy bàn tay hắn đặt trên cổ tay nàng ra, xoa nơi cổ tay bị nhiễm lạnh, nhẹ nhàng nói:" Cho dù bệ hạ không thèm để ý…cũng khó bảo người ngoài không thèm để ý. Dù sao hai nước vừa mới giao binh, thần thiếp không dám động đến chuyện như vậy…"

" Không cần lo lắng."_ Hoàng đế nhìn nàng chậm rãi cười 1 tiếng _" Không phải lỗi của ngươi, sẽ không để lên đầu ngươi đâu."

Bởi vì lúc trước chỉ có thể mơ hồ giải oan cho nàng, nên bây giờ cho dù chỉ thêm 1 món, hắn cũng không cho phép.

Cá Bột cùng Phi Ngư đánh đến hăng hái, 1 bộ ngươi chết ta sống với đối phương, 2 người thấy vậy đành cứng rắn tách chúng ra, tự ôm vào trong ngực, 2 tiểu bạch mao này thế nhưng vẫn không chịu buông tha mà nhìn về phía đối phương không ngừng kêu loạn, bộ dáng liều mạng giãy giụa khiến cho người xem vừa tức giận cũng vừa buồn cười.

Hạ Lan Tử Hành nhìn Phi Ngư liều mạng huy động 2 móng vuốt nhỏ, liền đưa tay xách gáy nó lên, Phi Ngư lập tức không thể làm gì, hắn liền điểm lên chiếc mũi trắng nõn của nó:" An tĩnh 1 chút, không cho phép khi dễ Cá Bột!"

Nói rồi toại nguyện duy trì tư thế "xách" này, dương dương tự đắc bước ra khỏi Đình Tức hiên.

(1) Chú thích: Băng chén này là đá bào…một loại đồ uống truyền thống của mùa hè…không phải là cái chén làm từ băng… (Bệ hạ cầm cái chén làm từ băng trong tay khiến nước nhỏ đầy đất quả thực không phải là 1 hình ảnh đáng mơ mộng)

- ——————— Ngoài lề ———————-

Mẫn Tài Tử: Sung Nghi nương nương, thần thiếp có chuyện này muốn hỏi ngài quá đi ~~~

Tô Dư: Ngươi cứ nói…

Mẫn Tài Tử: Thời điểm bệ hạ với ngài lăn giường, có bình thường không?

Tô Dư: ( ) Ngươi có ý gì…

Mẫn Tài Tử: [Trầm tư] Ta thế nào cảm thấy hắn bất lực vậy…

Tô Dư: ( ) Ngươi nói cái gì…

Mẫn Tài Tử: Aaaaaa Ta sai rồi…là ta nghĩ không ra….

[Mẫn Tài Tử rời đi]

Tô Dư im lặng trầm tư trong chốc lát: Ta phảng phất nhận ra điều gì đó…Ân! Hắn xác thực bất lực!

[Bệ hạ:( ) Ta không có…]( )

59. Chương 58: Tình Hình Nguy Hiểm

Khí trời ngày càng chuyển lạnh, gió mát từ từ nổi lên, những ngọn cây đầu cành cũng lộ vẻ khô vàng. Mùa thu đang tiến gần, cuối cùng đã đến lúc trở về Cẩm Đô. Một ngày trước khi lên đường, lúc các cung nhân đang thu dọn đồ đạc, Tô Dư nằm ở trên giường, ôm lấy Cá Bột, vừa vuốt ve khối hắc ban trên trán nó vừa nói:" Ngày mai sẽ phải hồi cung, ngươi ở trên đường ngoan ngoãn cho ta, không cho phép chạy lung tung, nếu không muốn tìm cũng tìm không được đâu."

Cá Bột phát ra một tiếng hừ nhẹ, không biết có phải đang biểu lộ ý khinh thường hay không.

Hơn hai tháng này trôi qua thật hài lòng, nguyên nhân lớn nhất, hơn phân nửa là vì Diệp Cảnh Thu không

có ở đây. Tuy Giai Du Phu Nhân cũng là địch với nàng, nhưng rốt cuộc cũng không có nhiều mối hận cũ bằng nàng ta. Bước lên xe ngựa hồi cung, Tô Dư buồn bã thở dài, đối với hành cung này có chút không bỏ được.

Vì vậy liền hết sức hi vọng vào mùa hè năm sau, còn không nhịn được nhớ tới lúc hoàng đế nói muốn dẫn nàng đi Kỳ Sông chơi.

Đường xá xa xôi, mở ra trùng trùng điệp điệp nghi thức, hoa cái, phiên kỳ giao thoa lẫn nhau, cơ hồ không thấy được điểm cuối cùng. Cá Bột nhảy lên đầu vai Tô Dư nhìn ra ngoài cửa sổ, Tô Dư theo ánh mắt hưng phấn của nó nhìn một vòng xung quanh, đưa tay ôm lại trong lòng, cười trách 1 câu:" Ngươi coi chừng ngã ra ngoài đấy."

Sau đó liền nghe được một tiếng hí trầm trầm, vừa nhìn lại, Phi Ngư đã ở trước màn xe nghiêng đầu dò xét. Nó tìm tòi như vậy cũng không có việc gì, chỉ là Cá Bột thấy vậy bỗng dưng nhảy khỏi ngực Tô Dư, đi theo Phi Ngư chạy ra ngoài.

Tô Dư lập tức cuống cuồng, đưa tay vén rèm xe nhìn ra, liền thấy hai đạo bóng trắng đang chạy thật nhanh, theo dòng người chạy về phía trước, mấy tên cung nhân thấy vậy liền cố gắng ngăn trở, nhưng căn bản ngăn không được, chỉ chốc lát sau đã mất tung ảnh.

" Cá Bột?¡'_ Chiết Chi nhảy ra ngoài đuổi theo, nhưng còn chưa bước xuống đã không thấy thân ảnh của hai tiểu chồn đâu, vô cùng lo lắng quay đầu hỏi Tô Dư _" Nương nương…này… làm sao đây?"

Đây không phải trong hành cung, một địa phương lớn như vậy, xe ngựa lại không ngừng di chuyển, thật không biết bọn chúng có thể tìm về hay không.

Tô Dư cau mày, kiệt lực tìm kiếm hai đạo thân ảnh bên ngoài cửa sổ, cuối cùng vẫn không có kết quả. Mũi không khỏi có chút chua, khẽ mỉm cười, an ủi chính mình:" Đại khái chốc lát nữa sẽ về thôi."

" Có cần nói với bệ hạ 1 tiếng không?" _ Chiết Chi hỏi nàng.

Tô Dư thế nhưng lại quả quyết lắc đầu. Có thể vì một chút chuyện nhỏ này mà quấy rầy hoàng đế sao? Hơn nữa cho dù nói ra, cũng có thể làm được gì? Cũng không thể vì thế mà làm cho mọi người dừng lại, huy động nhân lực để tìm hai con chồn nhỏ được. Đã biết không thể, liền nhất quyết không bẩm đi, bẩm rồi thì làm được gì? Để hoàng đế an ủi nàng đôi câu sao?

Tuy hoàng đế gần đây sủng ái nàng, nhưng nàng cũng không thể làm ra chuyện thị sủng sinh kiêu (*) như vậy được.

(*) Thị sủng sinh kiêu: được sủng ái mà sinh kiêu ngạo.

Không ngừng nhìn quanh bên ngoài, từ tảng sáng cho đến ban trưa, nhưng thủy chung vẫn không gặp lại

chúng. Ý nghĩ ban đầu nàng không dám nhắc đến cũng từ từ hiện ra…

Cứ như vậy…mất sao?

Tô Dư nhất thời có chút hoảng. Tính tình hoang dã như vậy, chạy ra bên ngoài hẳn sẽ không về rồi, nhất thời nhớ lại chung đụng hơn một tháng qua – thậm chí cách đây không lâu, Cá Bột còn ở trong lòng nàng đánh hô lỗ (**).

(**) Là kêu rừ rừ đó nha, chương trước mình có giải thích sơ rồi đó. ~~

Vậy mà nói chạy liền chạy.

Trong lòng buồn bã vô cùng, vừa cảm thấy mất đi một thứ trọng yếu, vừa cảm thấy bọn chúng là vì tự nguyện ở lại Ngô Tuân nên mới chạy trốn…

Thật sự là tâm tư phức tạp.

Chạng vạng, ở trên xe ngựa rung lắc một ngày Tô Dư lúc này đã cực kỳ mệt mỏi, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, bỗng cảm thấy trước mặt thổi qua một trận gió lạnh, vừa mở mắt nhìn, đã vội vàng đứng dậy hành lễ:" Bệ hạ thánh an."

" Ngồi đi."_ Hoàng đế nói rồi cũng ngồi xuống, Tô Dư nhìn ra ngoài cửa sổ:" Ngừng?"

" Ừ, nghỉ một chút."_ Hoàng đế nhìn Tô Dư vẫn còn buồn ngủ, hỏi nàng _" Cá Bột đâu?"

Tô Dư im lặng, tay nắm lấy vạt áo, rõ ràng có chút thương tâm.

" Vì cái gì không đi tìm¿'_ Hoàng đế hỏi nàng _" Cũng không đến nói với trẫm?"

" Bệ hạ…"_ Tô Dư cúi đầu lẳng lặng nói _" Sao có thể vì việc này mà dừng lại chứ."

" Ngươi nói vậy là có ý gì, đây là thủy chung không muốn nói với trẫm sao¿'_ Hoàng đế ánh mắt nghiêm nghị hỏi nàng, thần sắc có chút ảm đạm _" Chiết Chi nói ngươi buồn bực cả ngày, ngươi chỉ cần cho người đến nói với trẫm, trẫm có thể phân phó đi tìm mà."

" Bệ hạ không cần…"_ Tô Dư lắc đầu _" Có lẽ do chính bọn chúng không muốn rời Ngô Tuân thôi."

Hạ Lan Tử Hành kéo căng không được, tuy trong lòng cũng tức giận nhưng vẫn không muốn kéo dài sự thương tâm của nàng, tay gõ lên trán nàng 1 cái:" Được rồi, Cá Bột ở trong xe trẫm ngủ đến không tim

không phổi, ngươi thương tâm cái gì? Nhanh đi ôm về đi."

"…"_ Tô Dư nhất thời nghiến răng, một này quả thực ngột ngạt vô ích mà.

Cùng đi với hoàng đế lên xe ngựa của hắn, quả nhiên nhìn thấy Cá Bột, tâm tình Tô Dư liền tốt lên hẳn, còn hoàng đế thế nhưng lại phá lệ bực mình.

Ban đầu khi Phi Ngư chạy ra ngoài, chỉ trong phút chốc, đã dẫn theo Cá Bột đồng thời trở về. Lúc đó hắn cũng không nghĩ nhiều, vừa vặn trên đường cũng không ai tán gẫu, liền cầm chút thịt bò trêu chọc hai tiểu gia hỏa này.

Nhưng không lâu sau, đã nghe được cung nhân bên ngoài truyền nhau:" Con chồn của bệ hạ cùng Sung Nghi nương nương chạy mất rồi."

Tay không khỏi khựng lại, nhướng mày nhìn hai tiểu bạch mao ăn đến vui vẻ trước mặt mình: Chạy đi mất….. vậy đây là cái gì?

Rất nhanh liền đem chân tướng sờ soạng tám chín phần, nhất định là Phi Ngư dẫn theo Cá Bột đến chơi nhưng Tô Dư lại không biết, hắn tự định giá một chút, Tô Dư thích con chồn này như vậy, dù sao cũng phải đến chỗ hắn hỏi đi? Nếu trực tiếp nhờ hắn hạ chỉ đi tìm, như thế lại càng tốt.

Vì vậy liền cùng bọn chúng vừa chơi vừa chờ nàng đến, kết quả đợi đến một dĩa thịt bò bị ăn sạch sẽ, Cá Bột cùng Phi Ngư ôm nhau ngủ……..cũng chưa thấy nàng đến.

Nếu như không thương tâm cũng còn thôi, nhưng khi hắn gọi Chiết Chi đến, ra vẻ không biết hỏi nàng:" Nghe nói con chồn của Sung Nghi chạy mất?"

Chiết Chi thần sắc buồn bã, phúc thân nói:" Vâng, nương nương lo lắng cả ngày, cũng không biết nói thế nào."

Đây là thà chính mình nghẹn cũng không nguyện cùng hắn nói mà. Hạ Lan Tử Hành trong lòng khó chịu, phất tay cho Chiết Chi lui ra, dứt khoát cho mọi người dừng lại, xốc rèm đi tìm Tô Dư.

Nguyên cảm thấy có thể cây ngay không sợ chết đứng hỏi nàng vì cái gì không đến nói với hắn, còn tính tạm không nói với nàng hai con chồn nhỏ đều ở chỗ hắn, làm cho nàng khó chịu thật sâu trong hai ngày tới mới tốt. Nhưng trong nháy mắt vừa nhìn thấy nàng, hắn liền mềm lòng.

Cứ đơn giản như vậy giao Cá Bột lại cho nàng. Cá Bột đứng ở đầu gối Tô Dư đưa cổ về phía môi nàng, giống như cố ý muốn hôn nàng vậy, Tô Dư cũng rất phối hợp, cười đùa cúi đầu chạm vào nó.

Hạ Lan Tử Hành cảm thấy…địa vị của hắn trong lòng nàng còn không bằng con chồn này.

Thật quá thất bại.

Nhìn Tô Dư ôm Cá Bột rời đi, hoàng đế liền ôm lấy Phi Ngư, thần sử quỷ sai thì thầm một câu:" Trẫm cùng nàng….. khi nào có thể giống hai người các ngươi, thì tốt rồi."

Phi Ngư bị hắn ôm lên, nhất thời nghiêng đầu nhìn hắn.

Tô Dư cảm thấy một câu "Không tim không phổi" hoàng đế nói Cá Bột quả rất thích đáng. Rõ ràng ở chỗ của hắn ăn cả ngày, lúc trở về xe ngựa vẫn tiếp tục gặm lấy dĩa cá trên bàn, nửa điểm cũng không để ý Tô Dư đã vì nó ưu sầu cả ngày.

Tô Dư tức giận trừng mắt nó thật lâu nhưng nó vẫn hồn nhiên không phát giác ra, hết ăn một miếng lại một miếng. Lúc nó đang ăn một miếng cá, Tô Dư rốt cuộc đem cái khay lấy về, cả giận nói:" Không tim không phổi! Không cho ngươi ăn!"

"…"_ Cá Bột ngửa đầu nhìn nàng.

" Nhìn cái gì! Không cho ngươi ăn¡'_ Tô Dư tức giận nói _" Chạy nữa cũng không cần ngươi!"

Cá Bột lại gọi một tiếng, tiến lên ba bước rồi nhảy lên vai nàng, sau đó lại bám lấy cánh tay nàng, vừa vặn ăn được thịt cá trong khay.

"…"_ Tô Dư cảm thấy, cùng thứ này tức giận quả thực là tự mình chuốc khổ.

Bỗng "Hưu" 1 tiếng minh âm, lập tức có 1 vật nặng đâm tới, "Keng" 1 tiếng đụng vào lan can cửa sổ Tô Dư. Sợ hãi cả kinh, bàn tay đang cầm dĩa cá cũng bưng không nổi, rơi xuống đất vỡ tan tành.

" Hí."_ Cá Bột cũng lộ vẻ bất an, nhảy nhót nhìn khắp nơi, cuối cùng đứng ở trên vai Tô Dư.

Tô Dư nhìn mũi tên cắm trên lan can cửa sổ, suy nghĩ trong chốc lát liền nhanh chóng dập tắt nến.

Trong xe nhất thời tối sầm lại.

" Có thích khách¡'_ Nghi thức loạn cả lên, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, bọn thị vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức vây lại chuẩn bị nghênh chiến. Thẩm Diệp bước nhanh đến ngự giá hoàng đế, thi lễ nói:" Bệ hạ, có thích khách, thỉnh bệ hạ đừng sợ, không có việc gì xảy ra cả."

Hắn trầm ổn nói, hoàng đế vừa nghe thế nhưng lại nhíu mày lại:" Thích khách?"

" Vâng, mũi tên đầu tiên đã bắn vào trong xe Vân Mẫn Sung Nghi."_ Thẩm Diệp bẩm _" Có lẽ là bắn chệch."

Xe ngựa Tô Dư…cách hắn xa như vậy.

Chỉ thấy hoàng đế suy nghĩ một lát, sau đó đột nhiên đứng lên, nhìn cũng không nhìn hắn một cái đã muốn xuống xe ngựa. Thẩm Diệp cả kinh, vội vàng nghiêng người cản lại:" Bệ hạ, sắc trời đã tới, thích khách ở trong bóng tối…"

Lúc này xuống xe, chẳng phải là nộp mạng vô ích sao?

" Thẩm Diệp."_ Hoàng đế ánh mắt cừng đờ, trầm giọng nói _" Lập tức đi hộ Sung Nghi, trẫm nơi này không có việc gì."

Thẩm Diệp nghe vậy liền kinh nghi, chỉ cảm thấy hoàng đế quả thực cưng chiều vị Sung Nghi này đến không thiết sống nữa rồi, lập tức la lên:" Bệ hạ!"

" Đi¦'_ Hoàng đế quát _"Đây là vì nàng mà tới."

Chần chừ một lát, Thẩm Diệp chợt tỉnh ngộ, lập tức nhảy xuống xe ngựa làm theo. Hoàng đế cũng bước xuống xe ngựa, bước chân vững vàng đi về phía Tô Dư, thần sắc trầm ngâm đến mức không cung nhân nào dám tiến lên ngăn trở.

"Hưu" lại một mũi tên nữa, trong bóng đêm tiến đến, "Keng" một tiếng đâm vào thân xe ngựa, trong bóng tối, Tô Dư nhìn không ra là đâm vào đâu.

Quá kỳ quái…liên tiếp bắn chệch hai mũi tên sao?

Bỗng bên ngoài một hồi huyên nào, Cá Bột trong ngực nàng lại phát ra tiếng "Ti ti" bất an, Tô Dư dè dặt nhìn lại, thì thấy thị vệ đang bao bọc xe ngựa, nguyên một đám trong tư thế chuẩn bị ứng chiến.

Lờ mờ nhìn thấy Thẩm Diệp cũng ở đó, Tô Dư lại càng cảm thấy kỳ quái, vừa có thích khách…hắn nên hộ hoàng đế mới đúng.

Chợt màn xe bị vén lên, Tô Dư kinh ngạc, cẩn thận phân biệt thân hình kia – đúng là hoàng đế đang tiến vào.

Hoàng đế nhíu mày nhìn khắp nơi:" Ngươi thổi tắt đèn?"

" Vâng..."_ Tô Dư nhẹ giọng đáp.

" Hắc..."_ Một tiếng cười khẽ, hoàng đế tự nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng, kéo nàng lại nói _" Thông minh."

Dập tắt đèn, bên ngoài liền nhìn không được bóng người bên trong, không biết được nàng đang ở đâu. Trong xe ngựa lại rộng lớn như vậy, nghĩ bắn trúng nàng cũng không phải chuyện dễ.

" Bệ hạ...nơi này nguy hiểm..."_ Tô Dư còn chưa tỉnh hồn khuyên nhủ hắn, nhưng hoàng đế vẫn tự nhiên, không nói một lời đem nàng ôm trong ngực, trong bóng đêm có thể mơ hồ nhận ra sự sợ hãi của nàng.

Một quả cầu bông chui ra từ vạt áo hắn, nhìn nhìn bốn phía rồi trượt xuống, leo lên đùi Tô Dư, cùng Cá Bột rút vào một chỗ giảm bớt bất an.

Ôm lấy nhau giống như hai người chủ của bọn chúng vậy.

Yên lặng thật lâu, cuối cùng cũng có một tia động tĩnh, âm thanh của Thẩm Diệp từ bên ngoài truyền đến:" Bệ hạ, đã sai người đuổi theo."

Thích khách bỏ qua rồi sao?

60. Chương 59: Hộ Tống

" Bệ hạ?"_ Qua hồi lâu, thấy hoàng đế vẫn chưa buông mình ra, Tô Dư rốt cuộc nhẹ kêu một tiếng.

"..."_ Hai con chồn nhỏ cũng đồng loạt kêu 1 tiếng, sau đó nhảy lên lưng hai người, cọ cọ cổ họ, khiến chỗ bị lông chạm vào có chút nhột.

" Ừ."_ Trong bóng tối truyền đến giọng nói trầm thấp của hoàng đế, chung quanh liền thả lỏng, hoàng đế cuối cùng cũng buông nàng ra. Tô Dư dịch sang bên cạnh một chút, gọi Chiết Chi tiến đến thắp đèn.

Trong xe lại sáng lên lần nữa, hoàng đế nhìn Tô Dư, thấy búi tóc nàng vì bị hắn ôm nên có chút loạn, 1 cây trâm còn bị lệch xuống dưới. Vừa đưa tay muốn chỉnh lại cây trâm cho nàng, thì bị Tô Dư thấy được động tác của hắn, vô thức giơ tay lên, sờ vào búi tóc, vừa vặn chạm phải cây trâm kia.

So với hắn nhanh hơn một bước, Tô Dư nhanh chóng sửa lại cây trâm này.

Tự bình tĩnh trong chốc lát, hoàng đế hỏi nàng:" Vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

" Thần thiếp đang cùng Cá Bột chơi."_ Tô Dư lẳng lặng nói _" Mũi tên kia liền bắn vào."

Hoàng đế theo ánh mắt nàng ngó qua, nhìn mũi tên cắm trên cửa sổ không nói.

" Bây giờ nghĩ lại...thời điểm đùa giỡn với Cá Bột vừa vặn đang cúi đầu, nếu không..."

Nếu không, đại khái đã trúng.

Cách không xa mũi tên đó, còn có một mũi tên nữa, chính là vào lúc nàng thổi tắt nến mà bắn vào. Hoàng đế nhìn lướt qua, đưa tay kéo nàng:" Đi đến xe của trẫm."

Chần chờ trong chốc lát, Tô Dư "Dạ" 1 tiếng đáp ứng rồi theo hắn xuống xe.

Buổi tối đã có chút lạnh, bước xuống xe liền đúng lúc có gío thổi qua, Tô Dư nhịn không được run lên, hoàng đế lập tức đưa tay ôm lấy nàng, vừa che chở cho nàng vừa nói:" Chiết Chi, mang áo choàng đến cho Sung Nghi."

" Dạ."_ Chiết Chi lập tức trở về lấy, nhưng lúc cầm áo choàng đến bên cạnh Tô Dư lại không biết làm sao – Cá Bột vẫn còn đứng trên vai Tô Dư, cặp mắt đen lúng vô tội nhìn nàng, như vậy nàng làm sao choàng áo lên đây?

Thấy Chiết Chi do dự, hoàng đế liền khẽ chau mày, vừa nghiêng đầu nhìn liền hiểu rõ. Nhẹ cười một tiếng, đưa tay cách đầu vai Tô Dư một tấc.

"."_ Cá Bột lập tức kêu lên, theo cánh tay chạy lên đầu vai hắn.

Tô Dư ngẩng đầu lên:" Bệ..."_ Một câu cũng chưa nói, liền "Xuy" một tiếng bật cười. Không phải nàng muốn thất nghi, nhưng cảnh tượng trước mắt này thật hảo ngoạn a: Hoàng đế một thân huyền sắc, đứng trong bóng đêm uy nghiêm cực kỳ. Nhưng có Cá Bột cùng Phi Ngư đứng hai bên vai hắn, động tác lại còn giống hệt nhau, cứ như vậy ngồi xổm nhìn nàng, một bộ như có điều suy nghĩ, thật khiến cho nàng không thể nhịn cười.

" Cười cái gì mà cười!"_ Hoàng đế liếc xéo nàng một cái, thấp giọng khiển trách một câu. Tô Dư liền ngưng cười, nhưng khuôn mặt vẫn cong cong, bắt chước hắn vừa rồi, đưa tay đến trước vai hắn, Cá Bột liền chạy trở lại vai nàng. Ở trên vai nàng ngoan ngoãn nằm sấp, nhưng vẫn không quên chào hỏi Phi Ngư trên vai hắn một câu.

Tựa hồ cứ như vậy mà quên đi nguy hiểm vừa rồi. Một đám thị vệ im lặng không nói theo sát hai người, thỉnh thoảng nhịn không được giương mắt nhìn hai thân ảnh nho nhỏ màu trắng trên vai họ.

Tại sao lại cảm thấy...thú vị vậy?

" Bệ hạ thánh an."_ Giai Du Phu Nhân đi đến trước hai người phúc thân, sau khi đứng dậy liền hỏi _" Thần thiếp nghe nói...mới vừa rồi có thích khách, bệ hạ có ổn không?"

" Trẫm không có việc gì."_ Hoàng đế nhẹ gật đầu, tùy ý trả lời một câu.

Giai Du Phu Nhân ngẩng đầu lên, trong bóng tối hai tiểu bạch mao dễ làm người khác chú ý, chia ra đứng trên vai hai người, giống như đang nhắc nhở nàng ta vậy.

Một đôi chồn tuyết, nối liền bọn họ.

Hồi thần, nàng ta lại cúi đầu xuống, cười yếu ớt nói:" Thần thiếp nghe nói Sung Nghi bị kinh hãi đôi chút, không bằng cho nàng đến xe thần thiếp nghỉ một lát? Nghĩ đến bệ hạ còn muốn xử lý việc này."

Cảm giác bàn tay bị hấn nắm hơi được nới lỏng 1 chút, nhưng sau đó lại bị hấn nắm chặt lại, hoàng đế nói với Giai Du Phu Nhân:" Tạm không cần, trẫm còn có chuyện muốn nói với nàng."

Nói xong liền đi về phía trước, Giai Du Phu Nhân chỉ đành lui sang một bên nhường đường. Lên xe ngựa, hoàng đế đích thân châm trà cho Tô Dư, cười hỏi nàng:" Vừa rồi có sợ không?"

" Ân."_ Tô Dư cầm lấy chén trà gật đầu, ánh mắt có chút lấp loé khiến hoàng đế nhận ra nàng đang có điều suy nghĩ, hỏi _" Ngươi đang nghĩ gì vậy?"

" Bệ hạ..."_ Tô Dư nhấp một ngụm trà, tự định giá nói _" Tại sao lại có thích khách?"

"Ngô.."_ Hoàng đế ngồi xuống, đỡ trán suy nghĩ 1 chút _" Thỉnh thoảng có người muốn hành thích vua, chuyện này cũng không có gì lạ."

Tô Dư trầm mặc, do dự không biết có nên đem những lời này nói ra hay không.

Hoàng đế nhìn nàng, lại hỏi:" Sao vậy?"

" Thần thiếp đang nghĩ..."_ Tô Dư mím môi, cuối cùng vẫn nói _" Thích khách kia...có thể không phải vì bệ hạ mà tới không?"

Hoàng đế híp hai mắt, có vài phần không hiểu:" Ý gì?"

" Không nói đến việc xa giá bệ hạ liếc nhanh đã có thể nhìn thấy, việc thần thiếp cách bệ hạ xa như vậy, cũng đã cho thấy việc này có chỗ không đúng rồi."_ Tô Dư nói _" Lúc đó sắc trời đã muộn, mũi tên đầu tiên kia hơn phân nửa là mượn bóng người của ánh nến mà bắn vào – vậy như thế nào thích khách, người có thể thông qua bóng dáng đoán được vị trí của thần thiếp, lại không thể phân biệt được sự khác biệt giữa

thân hình nam nữ?"

Nàng hạ vũ tiệp, từ từ giải thích, hoàn toàn không để ý trong mắt hoàng đế đã có chút kinh ngạc xen lẫn tán thành. Ngừng lại 1 chút, tiếp tục nói:" Từ xưa phàm là người muốn hành thích vua, có ai mà không mang vài phần gan dạ sáng suốt? Hơn phân nửa trong đó còn ôm lòng chết theo, nhưng thích khách này ngoài bắn hai mũi tên kia ra, cái gì cũng chưa từng làm. Giống như chỉ cần 1 mũi tên lấy mạng thần thiếp là xong việc, khi mũi tên thứ nhất không thành liền đánh cuộc một lần nữa, thử mũi thứ 2, khi thấy vẫn không thành, liền bỏ cuộc."

Nghe hoàng đế nhẹ "Ừ" một tiếng, Tô Dư lại nói:" Còn nữa, từ xa giá của bệ hạ đến chỗ thần thiếp, khoảng cách xa như vậy, lúc mũi tên thứ hai bắn ra thì trước đó bệ hạ hơn phân nửa đã xuống xe rồi, nếu hắn quả thực muốn hành thích vua, chẳng lẽ nhìn không thấy sao? Kỳ quái hơn chính là..từ sau khi bệ hạ đi vào, hết thảy liền vô sự."

Đặt cốc trà xuống, Tô Dư trầm ngâm một lát, chậm rãi nói:" Chỉ sợ đây vốn là vì thần thiếp mà tới, căn bản không muốn, cũng không dám tổn thương bệ hạ đi?"

Đây cũng chính là suy đoán vừa rồi của hắn, cho nên hắn mới lập tức lệnh Thẩm Diệp dẫn người đi hộ Tô Dư. Vì không muốn Tô Dư lo lắng hãi hùng, nên hắn vốn không định đem suy đoán này nói cho nàng biết, nhưng lại không ngờ nàng cũng đã nghĩ tới việc này. Có lẽ chỉ sau một lúc chấn kinh, nàng đã nhanh chóng rõ ràng rồi.

" Thẩm Diệp."_ Hoàng đế trầm giọng gọi một tiếng, nghe được Thẩm Diệp ở ngoài đáp:" Có thần."

" Tiến vào."

Thẩm Diệp liền lên xe, vẻ mặt nghiêm túc hạ bái:" Bệ hạ."

" Trẫm muốn ngươi làm ba việc."_ Hoàng đế nói, trên mặt mang theo vài phần suy ngẫm. Hắn yên tĩnh chờ một lát, hoàng đế mới nói tiếp _" Thứ nhất, trước không cần đuổi theo, đem người rút về đây. Thông báo với các châu phủ lân cận phong đường, điều tra kỹ việc này là được."

" Vâng."_ Thẩm Diệp gật đầu. Làm như thế rất hợp lí, nếu để người của hắn đuổi theo như vậy cũng không phải biện pháp.

" Thứ hai, rút lui toàn bộ những người được điều đến đây."_ Thấy Thẩm Diệp hơi ngẩn ra, hoàng đế nhẹ cười một tiếng _" Ngươi tự mình dẫn theo họ, trước hộ Sung Nghi hồi cung."

"... Bệ hạ?!"_ Thẩm Diệp cùng Tô Dư đều cả kinh, không hẹn mà cùng bật thốt.

Hoàng đế nâng cốc hớp một ngụm trà, giải thích:" Có thể nắm rõ vị trí xe của Sung Nghi như thế, trẫm lo lắng kẻ này đã xếp người vào trong cung. Như vậy, bây giờ bất luận che chở Sung Nghi thế nào, thay cho

nàng bao nhiêu chiếc xe, hắn đại để đều có thể biết được. Cho dù cả một đường lưu nàng trên xe của trẫm, cũng khó tránh khỏi có lúc sơ sẩy."_Khẽ cúi đầu, hoàng đế cười nói _" Không biết hắn có gan bí quá hóa liều thử một lần nữa không, nhưng trẫm không thể đem mạng Sung Nghi ra để thử lá gan hắn được. Cho nên ngươi trước hộ Sung Nghi hồi cung, đi con đường nào tùy ngươi quyết định, chỉ cần Sung Nghi ổn thỏa là được."

Thẩm Diệp một lần nữa cảm thấy……. hoàng đế sủng ái Vân Mẫn Sung Nghi đến mức không cần mạng rồi; còn Tô Dư cảm thấy…hắn điên rồi!

"Bệ hạ."_ Thẩm Diệp tự định giá 1 chút rồi ôm quyền _" Thần không ngại hộ Sung Nghi nương nương về cung trước, nhưng vạn lần không thể mang nhiều người như vậy cùng đi. Trở về Cẩm Đô còn cần mấy ngày, đoạn đường này nếu lại có gì sai lầm…"

Vạn nhất đụng phải kẻ thực muốn hành thích vua thì sao?

Nghi thức thiên tử lớn như vậy, luôn luôn không thể che dấu tai mắt người ngoài, mỗi lần xuất hành luôn là thời điểm dễ hạ thủ nhất, vậy hoàng đế có thể nào đem người bên cạnh phái đi hết được?

" Không xa, không xảy ra sai lầm gì được."_ Hoàng đế nhẹ mỉm cười. Tuy còn hai phần không chắc, nhưng hơn phân nửa hắn vẫn tin vào phán đoán của mình – trong những năm này của kiếp trước, chưa bao giờ có kẻ muốn hành thích hắn, kể cả trên đường xuất hành cũng chưa từng có. Bây giờ ước chừng cũng không có đi, mặc dù khi đó bên cạnh luôn mang không ít người, khiến người khác không thể xuống tay, nhưng…dù sao lần này cũng không có kẻ khác biết rõ hắn đã đem tất cả mọi người điều ra ngoài.

Cho nên hẳn là vô sự.

" Cứ như vậy đi, hộ nàng trở về, bây giờ lập tức đi đi."_ Nói xong định nâng chum trà lên uống một ngụm, nhưng vừa nhìn liền thấy Phi Ngư bên cạnh đang nghiêng cốc uống đến thống khoái "…" không nói gì trong chốc lát, sau đó hướng Tô Dư nói _" Ngươi đi chuẩn bị đi. Cũng không có mấy ngày, không cần mang nhiều đồ đâu. Cho Chiết Chi đi theo chiếu cố ngươi là được, người ngoài không cần mang theo."

Nhìn thần sắc hoàng đế kiên quyết, trong lòng Tô Dư biết không thể tìm được đường sống trong chuyện này, đành đứng lên khẽ chào:" Ân, vậy thần thiếp liền đi."

" Ủy khuất ngươi."_ Hoàng đế đột nhiên nói. Tô Dư nghe vậy liền sững sờ, giương mắt nhìn hắn, khẽ cười 1 tiếng:" Mạng sống quan trọng hơn không phải sao¿'_ Liếc mắt nhìn Phi Ngư sau khi uống đủ liền chơi với Cá Bột, Tô Dư im lặng một hồi, cuối cùng nói _" Thần thiếp trước đi đổi cho bệ hạ chung trà."

Chưa đợi hắn mở miệng, nàng liền bưng cốc trà kia lên, trong nháy mắt đảo qua lá trà trong ly liền có chút khựng lại: Quan Sơn ngâm châm.

Vừa rồi không có gọi cung nhân tiến vào, hai chén trà này là đích thân hắn châm. Chèn trà Quan Sơn ngâm châm này hắn pha cũng không có gì đáng nói, nhưng trà trong chén nàng lại là…

Trà xanh Lục An, trà nàng thích nhất.

Lấy cốc trà mới, thả lá trà vào trong nước ấm rồi chờ đến khi nở ra, nàng bưng trà dâng lên, nhìn nhìn Cá Bột cùng Phi Ngư mặc dù vẫn mở mắt nhưng đã sớm ôm thành một đoàn trên giường hoàng đế, mỉm cười nói:" Cá Bột đành nhọc bệ hạ chiếu cố hai ngày rồi."

" Yên tâm."_ Hoàng đế gật đầu _" Nếu dám chạy, trẫm cho dù phong thành cũng bắt nó trở về."

Tô Dư xuống xe đi về. Sắc trời lại tối thêm một chút, các cung nhân theo hầu cạnh xe đã nổi đèn lên, từng chút ánh sáng dần dần tỏa ra, hợp thành một dãy thật dài. Phóng mắt nhìn qua, cả con đường phẳng phất như được tạo thành bởi vô số ánh sáng vậy.

Tự mình hồi cung…

Đây là lần đầu nàng gặp loại chuyện như vậy, tựa hồ ngoài chút thấp thỏm ra còn có chút vui mừng không rõ bên trong.

Hai năm trước đây, nói oán cũng tốt, hận cũng được, chúng đều ở trong lòng nàng không thể xóa mờ – cho dù là hôm nay, nàng cũng chưa từng để xuống oán hận này. Nàng cũng biết nàng không thể nào hoàn toàn để xuống được, nhưng vì mình, vì Tô gia, về tình về lý nàng đều không nên so đo mới thỏa đáng.

Nhưng cho dù tồn nhiều oán hận như vậy, thì lúc hắn che chở nàng trong xe vừa rồi, trong lòng nàng vẫn không nhịn được khẽ run. Một cỗ Long Diên Hương nhàn nhạt vây quanh nàng, tuy không nặng, nhưng lại đem nàng bao vậy chặt chẽ, nhẹ nhàng an ủi nàng, đuổi đi ngàn vạn sợ hãi trong bóng tối.

Mặc dù khi đó nàng còn đang lo lắng có thể có mũi tên thứ ba lọt vào không, có xuyên qua thân thể nàng, làm…hắn mất mạng không.

Thật là lòng người khó đoán, đến cả lòng của chính mình cũng khó rõ ràng.

Nhẹ thở dài một tiếng, Tô Dư bước lên xe ngựa, nói với Chiết Chi:" Thu thập vài bộ y phục nhẹ nhàng, bệ hạ có chỉ, để ta hồi cung trước."

Trên ngự giá thiên tử, ngọn đèn dầu vẫn cháy sáng. Dĩ nhiên Tô Dư đã xuống xe không nghe được chuyện thứ ba hoàng đế cho Thẩm Diệp làm:" Cấp tốc truyền xuống, đem sứ thần Cận Nghiêng cản lại, mời về Cẩm Đô."

61. Chương 60: Sứ Thần

Trong bóng đêm, một cỗ xe ngựa bình thường chạy ra từ giữa đoàn nghi thức, vài người phóng ngựa đuổi theo bảo hộ. Đoàn xe đi có chút nhanh, hình như có chuyện gì gấp.

Tô Dư cùng Chiết Chi vòng đầu gối ngồi trong xe. Vốn tưởng không còn sợ bóng sợ gío gì nữa, nhưng an bài này vẫn làm các nàng sợ hãi không thôi. Nếu không phải tính thế cấp bách, hoàng đế chắc sẽ không dùng phương thức như vậy cấp một cái tần phi hồi cung.

" Nương nương biết ai làm không¿'_ Chiết Chi nghiêng đầu hỏi nàng. Tô Dư lắc đầu:" Không biết, nhưng ta đoán đại khái là đại thế gia nào đó đi..muốn đem nữ nhi nhà mình đẩy lên hậu vị, tất nhiên sẽ cảm thấy ta chướng mắt."

Sau đó liền trầm mặc. Yên lặng ngồi suy đoán không ngừng, cho đến tận khuya cũng không thấy buồn ngủ.

Hoàng đế để Thẩm Diệp tự quyết định đi đường nào hồi cung, nhưng nàng ngay cả an bài của Thẩm Diệp cũng lười hỏi. Có người muốn mạng nàng, còn không tiếc dùng biện pháp hành thích. Như thế sau khi nàng hồi cung sẽ ra sao đây? Bất luận người này là tần phi hay thế gia sau lưng tần phi, sau khi hồi cung...chỉ sợ sẽ càng thêm hung hiểm.

Mãi cho đến bình minh.

Ánh ban mai nhẹ chiếu qua khe hở màn xe, tạo nên một màu vàng óng trước chân Tô Dư. Nàng vạch rèm nhìn một cái, hình như đây là một thành nhỏ, tuy không bằng Cẩm Đô phồn hoa, nhưng cũng không kém phần náo nhiệt.

" Sung Nghi nương nương.“_ Thẩm Diệp ngồi trên lưng ngựa nói với nàng _" Phía trước có khách điếm, lúc trước thần đã đến một lần. Còn ít nhất 4 ngày nữa mới đến Cẩm Đô, nếu không ngại trước đến đó nghỉ ngơi một chút, ăn vài thứ đi?"

Là có ý thăm dò, Tô Dư nhẹ cười gật đầu:" Nghe theo an bài của đại nhân."

Nho nhỏ khách điếm, tuy có chút đơn sơ nhưng vẫn khá sạch sẽ. Thẩm Diệp mướn hai phòng sát nhau, một gian tất nhiên để Tô Dư cùng Chiết Chi dùng, những người khác thì ở gian bên cạnh, lưu lại hai người giữ cửa trước phòng Tô Dư.

Trong lòng biết không thể có cái gì sơn hào hải vị, Tô Dư cũng không để ý, ngược lại còn có chút hiếu kỳ. Thuở nhỏ trong nhà đã được sủng ái, sống một cuộc sống cẩm y ngọc thực; sau khi vào cung, mặc dù chịu khổ trong hai năm, nhưng chuyện áo cơm cũng chưa từng thiếu qua.

Từ trước đến này chưa bao giờ đến chỗ thế này.

Mắt thấy đoán người chỉ có hai nữ tử, những người còn lại đều một thân ngọc bích. Chủ quán dù không nhận ra đây là Cấm quân Đô Úy phủ, cũng nhìn ra được đây là đại nhân vật. Quan sát một phen, đại khái nhìn ra Tô Dư có thân phận tôn quý nhất, tiểu nhị liền tiến lên hỏi nàng muốn ăn gì.

"…"_ Tô Dư cùng Chiết Chi liếc nhìn lẫn nhau, không ai biết nên gọi món nào cho thích hợp.

" Tiểu nhị."_ Thẩm Diệp ở bên ngoài gõ cửa một cái, tiểu nhị lập tức quay đầu lại, Thẩm Diệp liền đưa ngân phiếu cho hắn _" Nhanh đi đến Lịch thành bên cạnh, mới ngự trù của Nghi Thiện cư về đây."

" Nhưng mà công tử…"_ Tiểu nhị muốn cự tuyệt. Từ chỗ này đến Lịch thành, đi qua đi lại ít nhất cũng nửa canh giờ, vậy sinh ý trong tiệm phải làm sao?

Nhưng bị Thẩm Diệp trừng mắt, lời nói của tiểu nhị liền bị hàn quang trong mắt hắn sinh sinh quay trở về, nuốt nước miếng một cái không dám nói nữa. Vô thức mở ngân phiếu ra nhìn: 1 vạn lượng.

Này thực sự chỉ muốn mời ngự trù về, chứ không phải mua luôn chi nhánh kia của Nghi Thiện cư chứ?

Lại nghiêng đầu nhìn Tô Dư một chút, cô nương này rốt cuộc là "đại nhân vật" gì vậy?

" Đại nhân."_ Nhìn cách làm "hao tài tốn của" của Thẩm Diệp, Tô Dư cảm thấy thật quá không cần thiết. Cúi đầu cười một tiếng, ấm giọng nói _" Không cần, tùy tiện ăn một chút là được rồi, còn phải nhanh chóng trở về nữa."

Tận lực không nhắc đến hai chữ "hồi cung". Ngừng lại một chút, Tô Dư hỏi tiểu nhị kia:" Có mì không?"

"… Có! Có!"_ Sững sờ một chút, tiểu nhị vừa nghe không cần đi 1 chuyến nữa, liền liên tục đáp ứng, nói _" Cô nương chờ chút."

… Không cần hỏi là mì gì sao?

Tô Dư nghẹn lại, tiểu nhị đã chạy như bay vào phòng bếp gọi thức ăn cho nàng.

Nhìn một chút Thẩm Diệp một thân áo phi ngư, vỏ đao bên hông lẫm lẫm ám quang, thật khó trách dọa tiểu nhị sợ như vậy.

Hai chén mì được bưng lên, nước dùng màu nâu nhạt, mặt trên kết hợp giữa màu xanh nhạt cùng trắng noãn của hành lá cắt nhỏ, trong nước súp lại là những sợi mì trắng được cắt tinh tế. Trên mặt còn có một quả trứng gà, lòng đỏ dường như chưa chín, nhẹ nhàng run một cái.

Tại sao 1 chén mì đơn giản như vậy… lại rõ ràng làm cho người khác muốn ăn đây?

Cố chấp gắp mì lên, Tô Dư ăn một miếng rồi cười với Chiết Chi vẫn còn do dự không động đũa:" Cũng không tệ lắm, ngươi nếm thử đi."

"…"_ Chiết Chi nếm thử một miếng, cũng cảm thấy hương vị tuy đơn giản nhưng không tệ.

Hai căn phòng cách nhau 1 đạo màn trúc, tuy nhìn không rõ nhưng động tác bên trong vẫn có thể nhìn sơ được. Có thị vệ nhìn Tô Dư cùng Chiết Chi ăn, nhỏ giọng nói với Thẩm Diệp bên cạnh:" Đại nhân…này có được không? Nếu hồi cung, Sung Nghi nương nương nói việc này với bệ hạ, bệ hạ liền cảm thấy chúng ta ủy khuất nương nương thì sao bây giờ?"

Người được cấm quân Đô Úy phủ hộ tống là một phi tần vừa được sủng ái, nếu nàng bị ủy khuất trên tay cấm quân Đô Uy phủ…hoàng đế có thể không hỏi tội sao?

" Ta muốn thỉnh ngự trù Nghi Thiện cư đến cho nàng, là chính nàng không chịu."_ Thẩm Diệp nhạt đáp một câu, nói _" Nàng là tỷ tỷ của Tô Triệt, hẳn sẽ không làm vậy."

Hai chén mì kia vẫn còn rất nhiều, Tô Dư cùng Chiết Chi ai cũng chưa ăn xong. Đặt đũa xuống, Tô Dư ngẩng đầu nhìn về phía cửa, đứng dậy đi về phía 2 vị kia (Là 2 người gác cửa, không phải Thẩm Diệp cùng người nói chuyện với hắn) nói:" Hai vị đại nhân trước dùng bữa đi, nơi này không có việc gì."

Hai người đều lộ vẻ do dự trong dự đoán của nàng, Tô Dư mỉm cười, nói tiếp:" Làm phiền mời Thẩm đại nhân đến."

Lúc này hai người mới ly khai, một lúc sau Thẩm Diệp liền đến, chắp tay nói:" Sung Nghi nương nương."

" Đại nhân mời ngồi."_ Tô Dư mỉm cười nói. Thẩm Diệp cũng không từ chối, ngồi xuống đối diện nàng, Tô Dư cười hỏi _" Chuyện hôm qua, Thẩm đại nhân có biết là ai không?"

Thẩm Diệp lắc đầu:" Không biết. Vốn là đuổi theo người kia, nhưng về sau cũng không đuổi nữa, bệ hạ đã cho người rút về."

" Nha."_ Tô Dư nhẹ gật đầu, lại hỏi _" Vậy…chuyện thứ 3 bệ hạ phân phó là cái gì?"

Thẩm Diệp sắc mặt trầm xuống. Đối với ý chỉ hoàng đế, xưa nay hắn luôn có ý thức đề phòng người khác hỏi nhiều. Tô Dư nói:" Bản cung không muốn biết ý chỉ cụ thể, chỉ muốn biết, nó có quan hệ đến chuyện này không? Chẳng lẽ còn có ý chỉ khác sao?"

Thẩm Diệp trầm tư một lát, mời sứ thần Cận Nghiêng trở lại, có quan hệ gì không nhỉ? Hắn cũng không rõ lắm, chậm rãi nói:" Có lẽ có đi…."

Nhìn ra hắn là thật mò không ra, chứ không phải nói qua loa với nàng. Tô Dư nhẹ gật đầu, nói:" Bản cung có mấy lời không nên nói, chỉ là vừa rồi bỗng nhiên nghĩ đến. Đại nhân cũng không cần để ý, còn nếu cảm thấy có thể, sau này chỉ cần lưu tâm là được."

Thẩm Diệp khom người:" Nương nương mới nói."

" Bản cung không biết bệ hạ phái Tô Triệt đến Ánh Dương để làm gì, nhưng bản cung rất rõ ràng……..cấm quân Đô Úy phủ đắc tội rất nhiều người."_ Tô Dư nói, liếc nhìn hắn có thêm ba phần ý cười. Thẩm Diệp gật đầu một cái, không thể không thừa nhận điểm này:" Vâng."

" Bị hành thích, tự có thể là do bản cung ở trong cung đắc tội người, làm các đại thế gia cảm thấy chướng mắt bản cung. Nhưng đại nhân cảm thấy… có khả năng, vì Tô Triệt ở bên ngoài đắc tội người, cấm quân Đô Úy phủ lại không dễ động, nhưng 1 tần phi tùy giá theo nghi thức của thiên tử như bản cung lại dễ hơn chút không?"_ Tô Dư ánh mắt ngưng lại, nhạt nhìn Thẩm Diệp, muốn biết Chỉ Huy Sứ hắn sẽ nghĩ thế nào.

Thẩm Diệp hơi khựng lại. Chuyện này cũng có khả năng, nếu cấm quân Đô Úy phủ đắc tội người, đối phương muốn trả thù, tìm người nhà họ sẽ dễ dàng hơn. Khách quan mà nói bọn họ biết võ công, lại là người làm việc cho triều đình, đối phó với người nhà tay không tấc sắt sẽ dễ hơn nhiều.

Giương mắt do dự dò xét Tô Dư một phen. Thẩm Diệp không hiểu vì sao một cung phi như nàng có thể nghĩ đến tầng này. Còn nữa…dám trả thù trên người cung phi, lá gan của thế gia này cũng quá lớn rồi.

Thần sắc hơi động, Thẩm Diệp đột nhiên nghĩ tới ít chuyện, một chút ý cười hiện lên khoé môi rồi nhanh chóng biến mất, hắn hướng Tô Dư chắp tay nói:" Đa tạ nương nương nhắc nhở, thần biết phải thăm dò thế nào rồi."

" Cái gì¿'_ Tô Dư bật thốt một câu. Nhìn Thẩm Diệp chỉ cười không đáp thì hiểu đây là chuyện hắn không được phép nói trước, liền không hỏi nữa, ngược lại khom người nói _" Vậy làm phiền đại nhân."

Thẩm Diệp vì an toàn, đã chọn một con đường vòng. Nên dĩ nhiên lúc hoàng đế trở lại Cẩm Đô, Tô Dư vẫn chưa tới. Điều này khiến Hạ Lan Tử Hành khó tránh khỏi có chút bận tâm, cũng may Thẩm Diệp mỗi ngày đều truyền tin đến nói nàng vô sự.

Bước vào Thành Thư điện, câu đầu tiên hoàng đế hỏi chính là:" Sứ thần Cận Nghiêng tới chưa?"

Từ U vội đáp:" Đã đến. Vừa nghe ý chỉ, một khắc cũng không dám trì hoãn đã vội trở về Cẩm Đô yết kiến."

Cho nên về đây còn sớm hơn hắn?

Hoàng đế cười lạnh một tiếng, hung ác nói:" Trực tiếp mang đến cấm quân Đô Úy phủ thẩm cho trẫm!"

… Thẩm?! Từ U kinh sợ, trệ lại nửa ngày mới dám hỏi một câu:" Bệ..bệ hạ, thẩm cái gì?"

Hoàng đế đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt rét lạnh đến mức Từ U cơ hồ cảm thấy hoàng đế đây là muốn đem mình đưa đi lăng trì. Khẽ cười một tiếng, hắn nghe hoàng đế lạnh lùng nói:" Nói cho cấm quân Đô Úy phủ, phàm là hình không động đến gân cốt, trước dùng hết một lần cho trẫm."

Từ U bị dọa đến một thân mồ hôi lạnh. Hai nước giao binh còn không chém sứ thần, vậy mà hoàng đế hôm nay lại "thỉnh" về Cẩm Đô, không nói hai lời đã đem đi tra tấn, đây rốt cuộc là chuyện gì đây?

Sửng sốt nửa ngày liền do dự nghĩ cách khuyên ngăn, lại bị 1 tiếng "Đi!" của hoàng đế đuổi ra. Trong lòng nhịn không được âm thầm tính toán..chẳng lẽ hoàng đế đây là muốn khởi binh đánh Cận Nghiêng nhưng không có lý do, liền thêu dệt chuyện sao?

Bất đồng với suy nghĩ trong lòng Từ U, sứ thần Cận Nghiêng bị như vậy là do phạm phải đại tội.

Nghe hoàng đế cấp tốc truyền mình về Cẩm Đô, nói là có đại sự, hắn liền cấp tốc giục ngựa chạy về. Đến Cẩm Đô sớm hơn hoàng đế một ngày, yên lặng chờ thánh giá trở về.

Lại không ngờ sau khi thánh giá trở về liền trực tiếp áp hắn đến cấm quân Đô Úy phủ.

Không nói hai lời đã động đại hình. Hắn mới đầu còn gầm lên chất vấn nhưng càng về sau thì chỉ biết mở miệng xin tha, người của cấm quân Đô Úy phủ một chữ cũng không nói, bình tĩnh đem các dạng hình cụ toàn bộ thử một lần lên người hắn.

Nhưng lại không đả thương tính mạng cũng không động đến gân cốt, chỉ tổn thương da thịt. Sứ thần đau đến đầu óc mơ hồ, không khỏi kỳ quái: Rốt cuộc đây là dạng quy củ gì của Đại Yến?

Cho đến khi chiều ngả về tây, ánh hoàng hôn từ từ chiếu vào cửa sổ, sứ thần cảm thấy mình sẽ chết ở địa phương quỷ quái này, cửa rốt cuộc cũng mở ra.

" Bệ hạ."_ Một vài thị vệ lập tức xoay người hành đại lễ, hoàng đế ngừng cước bộ trước sứ thần, ánh mắt sắc bén nhàn nhạt đánh giá hắn.

" Đại Yến hoàng đế…"_ Sứ thần gian nan mở miệng, trải qua một phen "kiếp nạn" như vậy, thật không có thái độ tốt nào cầu xin hắn. Trong giọng nói mang đầy ý chất vấn _" Tại sao có thể…"

" Đây là Đại Yến, trẫm là Đại Yến hoàng đế, ngươi còn hỏi trẫm "tại sao có thể" ư?"_ Hoàng đế khẽ cười nhìn sứ thần không thể động đậy, trong mắt có chút sát ý mơ hồ.

" Hai nước giao binh, không chém sứ thần."_ Sứ thần mệt mỏi giương mắt nhìn hắn _" Hai nước vừa mới khôi phục hòa bình, bệ hạ như thế, là có ý muốn giao binh lần nữa sao?"

" Trẫm ngược lại muốn nhìn một chút xem Hãn vương của các ngươi có còn khí lực cùng Đại Yến đánh một trận nữa không."_ Thanh âm hoàng đế sẳng giọng mà khinh miệt. Hắn nhớ rõ đời trước cũng từng đánh với Cận Nghiêng một trận, so với bây giờ còn thảm hơn một chút. Lần đánh đó Cận Nghiêng dốc toàn lực, mà tinh nhuệ nhất…chính là binh của Hiền vương.

Mà đời này sau khi trận chiến đó đi qua, dĩ nhiên đã mài đi hết người của Hiền vương nước Cận Nghiêng, cũng vì vậy Hãn vương mới cực kỳ bất mãn với việc Hiền vương tự tiện động binh. Nếu tình hình quả thực như thế, cho dù vì sứ thần này đánh một trận nữa, Đại Yến cũng không sợ.

Sứ thần không còn lời nào để nói, hắn cũng biết Cận Nghiêng nguyên khí tổn thương nặng nề, nửa khắc cũng không dám động Đại Yến.

Hoàng đế đứng chắp tay, im lặng trong chốc lát, nhạt hỏi hắn:" Nói đi, ai bảo ngươi ra tay?"

" Cái gì¿'_ Đầu tiên là ngẩn ra, nhưng ngay lập tức sứ thần đã ý thức ra hoàng đế có ý gì, nhất thời chột dạ, nói _" Không biết bệ hạ có ý gì?"

" Ai bảo ngươi giết Sung Nghi¿'_ Giọng điệu hoàng đế vẫn nhàn nhạt, sẳng giọng nói _" Lá gan thật không nhỏ, một cái sứ thần như ngươi cũng dám động đến người trong hậu cung trẫm? Đừng nói cái gì "hai nước giao binh, không chém sứ thần", nếu Sung Nghi thật chết ở trên đường, trẫm nhất định đem đầu ngươi trở về cho Hãn vương."

Sứ thần như bị đánh một kích vào đầu. Hắn làm sao biết được…

Sửng sốt, hắn ngẩng đầu nhìn đế vương trước mắt, tràn đầy khó hiểu hỏi:" Ngươi tại sao lại biết…"

" Lông vũ trên mũi tên, là ưng vũ độc hữu của Cận Nghiêng các ngươi."_ Hoàng đế lộ hai phần ý cười, nhưng chỉ một thoáng đã biến mất, nói _" Nói đi, ai sai khiến ngươi? Những ngày này ngươi đối với Sung Nghi một mực cung kính như vậy, đừng nói là chính ngươi muốn giết nàng."

Ngày đó Tô Dư nói với hắn, cảm thấy sứ thần Cận Nghiêng có chút lạ.

Điểm này hắn so với nàng lại càng rõ ràng, nhưng hẳn chỉ tùy ý nói với nàng đôi câu liền bỏ qua. Hắn thấy kỳ quái, không phải vì sứ thần này đối với nàng quá mức cung kính, mà vì hắn nhớ mang máng ở kiếp trước, cũng là sứ thần này đến Cận Nghiêng, trong lúc nhàn rỗi đã vô tình biểu lộ miệt ý với Tô Dư. Cụ thể nói những gì hắn đã nhớ không rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy là do Tô Dư mang huyết thống của Đóa Kỳ công chúa, lại bị biếm từ thê thành thiếp, làm mất mặt Cận Nghiêng.

Khi đó hắn không thèm để ý Tô Dư, liền càng không để ý đến loại khinh miệt này.

Nhưng thái độ lúc này thực sự quá tương phản. Tô Dư cảm thấy không được tự nhiên, hắn lại càng cảm thấy có vấn đề, chỉ là người ta dù sao cũng là sứ thần đến nước hắn, sẽ rất không ổn nếu như vì thái độ của hắn (sứ thần) mà đem đi hỏi tội, cũng lắm chờ đến khi hắn (sứ thần) về Cận Nghiêng là được, nên cũng không để ý nhiều.

Cho đến tận khi nhìn thấy hai mũi tên trên xe Tô Dư, hắn chỉ hận không thể tát mình một cái.

Bất quá khi đó hắn chỉ hoài nghi chuyện này cùng sứ thần có quan hệ, bởi ở Đại Yến không phải không có người Cận Nghiêng khác, vì xạ thuật không tệ, liền được mướn đến hành thích cũng không phải không có khả năng. Cho nên khi hắn phân phó Thẩm Diệp sai người "thỉnh" sứ thần về, là thật muốn "thỉnh" thật tốt trở về – cũng là một lần thử cuối cùng.

Quả nhiên sứ thần đến Cẩm Đô nhanh hơn hắn.

Bọn họ vốn rời hành cung Ngô Tuân trở về Cận Nghiêng sớm hơn hắn hai ngày, chắc chắn cách Cẩm Đô còn xa hơn hắn, thế nhưng vẫn có thể đến sớm hơn hắn, có thể thấy được sứ thần này nhất định có những chuyện làm trễ nải hành trình, cho nên mới cách Cẩm Đô gần như vậy.

" Ngươi muốn làm việc này, là vì hi vọng trẫm sẽ cùng Cận Nghiêng đánh một trận, đúng không¿'_ Hoàng đế thẩm thị hắn, nói ra vấn đề cuối cùng, vừa nghiền ngẫm vừa cười nói _" Chỉ tiếc không nghĩ đến hai mũi tên đều bắn chệch, lại càng không ngờ trẫm sẽ trực tiếp bắt ngươi nhỉ?"

Nếu Tô Dư chết…

Cho dù hắn không sủng nàng, nhưng nhìn 1 phi tần bị tên của Cận Nghiêng bắn chết ngay dưới mắt mình cũng là 1 loại sỉ nhục, dưới cơn thịnh nộ hơn phân nửa hắn sẽ khởi binh đánh một trận để rửa nổi nhục này.

Mà cho dù Tô Dư không chết, loại khiêu khích này cũng đủ chọc giận đế vương một nước, đây đại khái cũng là nguyên nhân đối phương thấy hai mũi tên không thành liền không thử nữa.

Muốn động binh, dù sao cũng cần người tiếp quản binh quyền. Nói cách khác…hắn rốt cuộc phải dựa vào một đại thế gia nào đó.

Mà khi đó nếu như sứ thần trở về Cận Nghiêng, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản Hãn vương giảng hòa, kiệt lực thúc đẩy Hãn vương cùng Cận Nghiêng đánh một trận.

" Vì lợi ích bản thân mà bất chấp vứt bỏ an nguy Cận Nghiêng, ngươi thật "xứng chức" sứ thần."_ Hoàng đế lạnh giọng cười _" Ngươi có thể không nói ai muốn ngươi làm, dù sao trẫm cũng có thời gian cùng các đại thế gia này vui đùa một chút."

Hắn không nói, thì còn có Thẩm Diệp.

Bước ra cửa chính cấm quân Đô Úy phủ, hoàng đế nặng nề thở 1 hơi. Có hoạn quan tiến lên bẩm báo:" Bệ hạ, Sung Nghi nương nương hồi cung."

Vừa vặn.

Hoàng đế cười một tiếng:" Trước tiên đem chiếc áo choàng Cá Bột làm hư đến Khinh Lê cung đi."

Cá Bột dù sao vẫn thân với Tô Dư hơn. Mấy ngày này tuy có Phi Ngư chơi cùng, nhưng liên tục không thấy Tô Dư khiến nó rất khó chịu, thậm chí còn có chút náo loạn, hờ hững với hắn. Hắn từng bất đắc dĩ ngồi trước án nhìn Cá Bột suốt ngày hết ăn lại oán hắn, vỗ đầu nó:" Làm sao vậy? Cũng không phải không cho ngươi thấy nàng nữa."

Khi đó Cá Bột ước chừng tâm tình kém đến cực hạn, khó chịu kêu một tiếng, duỗi móng về phía áo choàng của hắn. Hắn nâng tay áo lên liền thấy: Một vết rách.

62. Chương 61: Gây Hấn

Tô Dư trở lại Khinh Lê cung, vừa mới đặt chân vào, đã thấy ngự tiền hoạn quan đến đây. Cầm trong tay một áo choàng đen giống như của hoàng đế, tiến điện liền hướng nàng khẽ khom người:" Sung Nghi nương nương thánh an."

" Hà đại nhân."_ Tô Dư nhẹ cười một tiếng, nhìn áo khoác trên tay hắn _" Làm sao vậy?"

Hoạn quan mặt không đổi sắc nói:" Đây là Cá Bột làm hư, bệ hạ nói mang đến cho nương nương."

"..."_ Tô Dư trệ lại chốc lát mới hỏi hắn _" Vậy Cá Bột đâu?"

Hoạn quan trả lời:" Tại Thành Thư điện."

Vì vậy chỉ nghỉ chân trong chốc lát, Tô Dư liền thay một bộ y phục, phân phó cung nhân chuẩn bị bộ liễn, đi Thành Thư điện.

Hoàng đế cười sờ đầu Cá Bột:" A Dư đã trở lại."

Cá Bột không để ý hắn, ôm cái đuôi thật dài liếm láp, sau đó lại chơi đùa viên ngọc châu. Ngọc châu này là hôm nay nó đoạt được từ 1 cung nữ, vốn là viên ngọc ở trên trâm cài tóc, nhưng có lẽ do lung lay nên bị

nó chú ý tới, Cá Bột quan sát hồi lâu, sau đó liền nhảy lên đem viên ngọc gỡ xuống.

Hại cung nữ kia lúc ấy sợ đến hét lên, sắc mặt trắng bệch sửng sốt nửa ngày, mới phát hiện ra mọi người trong điện đều nhìn mình, liền quỳ xuống không ngừng dập đầu tạ tội.

Hoàng đế quét mắt nhìn Cá Bột đắc chí, hiển nhiên không thể đem chuyện này đổ lên đầu cung nữ kia được, lại càng không có biện pháp so đo cùng Cá Bột.

Bây giờ nhìn Cá Bột vì chơi hạt châu mà không thèm để ý mình, hoàng đế rất không cao hứng, đưa tay đem hạt châu đoạt đi:" Không cho chơi."

"…"_ Tiểu móng vuốt của Cá Bột liền giơ lên đoạt lại.

Hoàng đế lại đem nó đoạt về:" Trẫm nói không cho chơi!"

"!"_ Cá Bột lại lần nữa đoạt đi.

Tô Dư ở cửa điện đụng phải một màn như vậy. Nhìn Cá Bột cùng hoàng đế tức giận, dưới chân nàng trệ lại một hồi, nhịn không được cười lên. Phi Ngư ở bên xem náo nhiệt thuận tiện kêu hai tiếng trợ uy cho Cá Bột lập tức quay đầu lại, vừa thấy Tô Dư liền nhanh nhẹn chạy tới, bổ nhào về phía nàng:"."

Hoàng đế đang cùng Cá Bột đoạt hạt châu cũng ngừng lại…

"."_ Cá Bột đem hạt châu đoạt trở về. Ôm trong chốc lát chờ hắn đoạt lại, nhưng thấy hắn không phản ứng, cái đầu nhỏ liền quay một cái, lập tức nhìn thấy Tô Dư.

Nhất thời cũng quăng hạt châu kia đi, chạy như bay.

Hạ Lan Tử Hành rõ ràng cảm thấy…ở trong mắt Cá Bột, hạt châu kia quan trọng hơn hắn, còn Tô Dư lại quan trọng hơn hạt châu.

Nghĩ lại cũng không biết vừa rồi mình tức giận cái gì!

" Khụ."_ Ho nhẹ một tiếng, hoàng đế đứng lên đi tới. Hai đầu vai Tô Dư do bị hai tiểu chồn đứng nên không hành lễ được, chỉ đành khẽ chào:" Bệ hạ thánh an."

Hai tiểu chồn lúc nàng cúi người có chút mất thăng bằng, đợi đến khi nàng đứng vững lại, liền nhảy xuống

đất, mỗi con đứng một bên chân nàng.

Tròng mắt hoàng đế liếc nhanh hai tiểu chồn, ánh mắt của nàng cũng nhìn về phía chúng, nhịn không được bật cười.

Hoàng đế khiêu mi:" Tới để chê cười trẫm phải không?"

" Không phải…"_ Tô Dư nén cười, nhưng cố nén nửa ngày lại càng cười lớn hơn _" Thần thiếp nghĩ…Phi Ngư cùng Cá Bột đánh nhau không nói…bệ hạ ngài…"

Ngài thế nào lại lây bệnh của Phi Ngư vậy?

Mắt thấy cung nhân canh cửa đều một bộ nén cười, sắc mặt hoàng đế trầm xuống, đưa tay nâng nàng vào điện:" Vài ngày không gặp, đã hiển nhiên xem trẫm thành trò đùa, nhìn trẫm bị con chồn tuyết kia khi dễ ngươi cao hứng lắm sao?"

" Khanh khách."_ Hai con chồn vừa kêu vừa nhảy lên án kỷ, nghiêng đầu nhìn hắn, giống như đang nói: Ngươi nói ai khi dễ ai?

Hoàng đế trầm mặc nhìn bọn chúng chốc lát, buông Tô Dư ra, đưa tay xách bọn chúng lên. Giao cho Từ U, còn nói với chúng:" Ngoan ngoãn, đi chơi một lát, không được làm loạn."

Từ U nghe vào, liền có cảm giác bệ hạ là đang giỗ tiểu hài tử.

Trong điện lúc này mới yên tĩnh trở lại, hoàng đế cùng Tô Dư ngồi xuống, cười nói:" Mấy ngày nay vất vả rồi."

" Không sao."_ Tô Dư khẽ mỉm cười _" Rốt cuộc cũng không liên lụy tính mạng."

Hoàng đế cười một tiếng, đối với đáp án này cũng không nói gì. Cầm một quả quýt trên bàn lên vừa bóc vỏ vừa nói:" Thích khách dù sao vẫn phải tìm ra. Dọc đường đi, Thẩm Diệp có ý kiến gì không?"

Tô Dư cảm thấy, Thẩm Diệp đại khái là có phán đoán, nhưng lại chưa từng nói với nàng, trong lòng nàng cũng biết rõ nặng nhẹ nên cũng không chủ động hỏi tới. Bây giờ hoàng đế hỏi, nàng cũng chỉ đáp:" Thần thiếp không rõ lắm, không bằng bệ hạ trực tiếp truyền Thẩm đại nhân tới hỏi?"

Hoàng đế gật đầu:" Tất nhiên là vậy, ngày mai sẽ gọi."

Hôm nay, trước phải để hắn thấy người bị giam ở cấm quân Đô Úy phủ đã.

Bóc xong, hoàng đế chia quả quýt làm hai nửa, một nửa đưa cho Tô Dư, nửa còn lại vẫn cầm trong tay mình.

Tô Dư ăn một mảnh, nhất thời cảm thấy răng như nhũn ra, tâm vừa chuyển một cái liền cười nói:" Hảo ngọt!"

" Nha…"_ Hoàng đế nghe vậy, cũng không hoài nghi gì, trực tiếp đem hai ba múi bỏ vào miệng.

"…"_ Lông mày nhanh chóng chau lại, hung hăng trừng Tô Dư một cái, dám tính kế hắn.

Tô Dư lông mày khẽ cong, nghiêng đầu nhìn hắn cười không nói. Trong thần sắc cũng không có sợ hãi, ngược lại còn có chút cười trên nỗi đau người khác, nhìn rất khoái trá.

Hoàng đế lại liếc xéo nàng lần nữa, nhạt hỏi nàng:" Áo khoác của trẫm tính thế nào đây?"

"…"_ Tô Dư nghẹn lời, giật giật khoé miệng, cúi đầu cắn răng nói _" Bệ hạ thứ tội."

Hoàng đế vẻ mặt nghiêm túc:" Không thứ."

"…"_ Tô Dư không lên tiếng, ngón tay nắm chặt vạt váy, một bộ mặc người chém giết.

Gạt nàng chốc lát, hoàng đế mới lộ vẻ "đại thù đã báo", cười một tiếng nói:" Đừng trở về Khinh Lê cung, hôm nay ở lại Thành Thư điện nghỉ ngơi đi."

"… Dạ"_ Tô Dư hạ thấp người, rời ghế đi về hướng tẩm điện.

Xem ra mấy ngày này quả thực lắc lư vô cùng, chỉ qua một chút thời gian, hắn vừa tiến vào tẩm điện nhìn, đã thấy Tô Dư ngủ say. Hai gò má trắng nõn áp vào gối, bởi vì vừa tắm qua, tóc đen ướt nhẹ nhàng dán trên mặt, hai màu trắng đen hợp lại khiến cho hắn có điểm mất tự nhiên.

Không được động nàng. Hắn vô cùng rõ ràng, Tô Dư chịu lưu lại đây, cũng là vì tin tưởng hắn sẽ không động nàng. Đây là phần tín nhiệm khó có được, hắn phải nỗ lực thật lâu nàng mới yên tâm được như vậy, hắn không thể xé đi phần tín nhiệm này.

Nhưng mỗi lần nhìn mỹ nhân bên cạnh thế này…thực sự rất khó chịu a!

Ngửa mặt thở dài một tiếng, hắn lắc đầu: Nhỏ không nhịn sẽ hỏng việc lớn! Đi xem tấu sớ!

Thời điểm hắn xem tấu sớ, Phi Ngư luôn rất phối hợp. Ngoan ngoãn ngồi ở một góc án kỷ lẳng lặng nhìn xem, xem mỏi rồi liền cuộn người đi ngủ, nửa điểm cũng không quấy rầy hắn. Mấy ngày trước Cá Bột cũng giống vậy, cùng xem với Phi Ngư, nhưng hôm nay…Tô Dư đã trở lại, Cá Bột không chịu được, ngồi trong chốc lát đã chạy đi tẩm điện tìm Tô Dư.

Đêm khuya, Cá Bột đang ngủ say bỗng cảm thấy dưới thân không còn, cả người bị ai xách lên rồi ném xuống đất, còn bồi một câu:" Đi tìm Phi Ngư đi."

" Ti."_ Một tiếng bất mãn, Cá Bột mơ mơ màng màng nhìn Hạ Lan Tử Hành nằm xuống, cảm thấy hắn chiếm chỗ mình, suy tư trong chốc lát, liền nhảy lại trên giường, hoàn toàn làm lơ hoàng đế mà chui vào trong chăn Tô Dư, chốc lát sau đã chui đầu ra, ở trong khuỷa tay nàng ngủ ngon lành.

"…"_ Hạ Lan Tử Hành cơ hồ không nhịn được nữa. Một con chồn tuyết, ở trên giường hắn muốn lăn thế nào thì lăn thế nấy; còn hắn thì sao? Bên cạnh là chính thê của hắn, nhưng hắn lại không dám nhúc nhích…

Không được thất bại trong gang tấc như vậy!

Mạnh mẽ giữ lại chút ý chí cuối cùng, Hạ Lan Tử Hành lật người đưa lưng về phía nàng, mắt không thấy tâm không phiền.

Hôm sau lúc Tô Dư tỉnh giấc trời đã sáng từ lâu, vừa trở mình, đã thấy Cá Bột cùng Phi Ngư ngồi ở bên giường nhìn nàng. Không nhịn được cười một tiếng, hỏi chúng:" Làm sao vậy?"

"."_ Cá Bột gọi một tiếng.

"."_ Phi Ngư cũng gọi một tiếng.

Tiện đà hai con chồn nhỏ nhảy xuống giường đi về phía cửa điện, sau đó lại chạy trở về, giống như đang muốn cho nàng xem cái gì vậy.

Tô Dư nghi hoặc ngồi dậy, đi về hướng cửa điện. Nhìn vào chính điện, thì thấy hoàng đế không có ở đây, chỉ có tiếng cãi vã ồn ào bên ngoài điện. Nghiêng người đi về phía âm thanh, hình như là các cung nhân đang ngăn cản một người, người nọ muốn tiến điện, nhưng lại bị các cung nhân ngăn cản nửa bước không lùi.

Định thần nhìn lại, lông mày Tô Dư liền cau chặt lại: Diệp Cảnh Thu?

Nhưng vẫn còn 1 âm thanh nữa, cũng quan thuộc cực kỳ…là Thẩm Diệp!

Nghiêng tai lắng nghe một lát, Tô Dư liền tỉnh ngộ chuyện này đến tột cùng là gì. Không nhanh không chậm, ung dung truyền cung nhân tiến điện, hầu hạ nàng thay quần áo rửa mặt, trang điểm, hết thảy đều thỏa đáng mới bước ra khỏi điện, ngân nga hỏi:" Diệp Phi nương nương, có chuyện gì vậy? Làm sao lại ở trước cửa Thành Thư điện náo loạn như thế?"

Khẩu khí tứ bình bát ổn, giống như chủ nhà đang chất vấn khách tới gây chuyện. Diệp Cảnh Thu đang khiển trách cung nhân hơi chậm lại, quan sát nàng một lát, lạnh giọng cười nói:" Ngươi còn dám ở lại Thành Thư điện? Ngươi có biết, chuyện ngươi dâm loạn hậu cung đã truyền khắp lục cung rồi không? Thân là phi tần hoàng đế, lại cùng một ngoại thần hồi cung, ngươi có nghĩ đến mặt mũi bệ hạ không?"

Tô Dư buồn bực, Diệp Cảnh Thu đây rốt cuộc là có chuyện gì, tại sao phải gắn cho nàng cái tội thông dâm này mới chịu bỏ qua vậy? Chuyện này dù thế nào cũng dính đến Thẩm Diệp, nàng ta thật sự muốn đắc tội cấm quân Đô Úy phủ sao?

Liếc nhanh sắc mặt xanh mét của Thẩm Diệp, Tô Dư đạm bạc nói:" Làm cho Thẩm đại nhân bồi thần thiếp hồi cung, là ý chỉ bệ hạ."

" Ý chỉ bệ hạ cũng không sao, nhưng nếu thực sự không có chuyện gì, lời nói này làm sao có thể truyền ra? Đều nói không có lửa làm sao có khói, Tô thị, ngươi thực sự không đuối lý sao?"_ Diệp Cảnh Thu nói năng hùng hổ. Tô Dư nhìn nàng ta, mơ hồ cảm thấy… Diệp Cảnh Thu đây là bị người khác tính kế.

Nàng ta căn bản không phải người đi theo tùy giá, nhưng hôm nay lại đem những lời này ra khởi binh vấn tội, hơn phân nửa là có kẻ cố ý truyền lời đến nàng ta, sắp đặt thật tốt cho nàng ta, chỉ cần nàng ta đến đây, chắc chắn sẽ chọc cho hoàng đế không vui.

Là có người muốn diệt trừ Diệp Cảnh Thu. Trong lòng Tô Dư nhất thời có chút mâu thuẫn, nàng tự nhiên cũng không muốn nhìn Diệp Cảnh Thu sống khá giả, nhưng..không biết người đứng sau là ai, lỡ như cũng là người nàng không muốn giúp thì sao?

Suy nghĩ trong chốc lát, Tô Dư lạnh lùng cười một tiếng, liếc cũng không liếc nàng ta một cái, xoay người đi trở về. Vừa đi vừa phân phó cung nhân:" Thẩm đại nhân ước chừng là có việc muốn cầu kiến bệ hạ? Dù sao cũng là trọng thần trong triều, chờ như vậy cũng không thích hợp, thỉnh đại nhân đến trắc điện chờ một lát."

Phân phó xong, nàng cũng không đi gặp Thẩm Diệp, mà đi thẳng về phía tẩm điện ngủ tiếp.

Để Diệp Cảnh Thu ở bên ngoài chờ mới tốt, ngược lại muốn xem một chút hoàng đế còn có thể dung nàng ta chọc sự sinh phi như vậy được nữa không. Vừa rồi trong lòng Tô Dư đã có tính toán – mặc kệ người tính kế sau lưng Diệp Cảnh Thu là ai, hậu cung này cũng không có ai nợ nàng nhiều như Diệp Cảnh Thu.

Như vậy, nàng liền biết thời biết thế mà giúp người nọ chuyện này.

Uống một hớp trà, Tô Dư gọi Chiết Chi, cười nói:" Ngươi cùng Quách Hợp nghĩ biện pháp đem chuyện ở chỗ này truyền ra, Diệp Cảnh Thu nàng nói cái gì, liền cho lục cung cùng nhau nghe một chút."

" Vâng."_ Chiết Chi cúi thấp đầu, lập tức lui ra ngoài làm việc.

Ngoài điện lại trở về an tĩnh, có lẽ Diệp Cảnh Thu muốn yên lặng chờ hoàng đế về xử trí chuyện này. Tô Dư đứng cạnh cửa điện nhìn Diệp Cảnh Thu ở bên ngoài chốc lát, nhẹ cười một tiếng, trong lòng biết nàng ta nhất định sẽ nhìn thấy, nhưng vẫn đi về hướng trắc điện.

Nàng ta cố ý muốn vu oan bọn họ, Tô Dư ngược lại muốn nhìn một chút nàng ta có bao nhiêu bản lĩnh khiến hoàng đế tin tưởng chuyện này.

" Sung Nghi nương nương."_ Thẩm Diệp đứng dậy vái chào, Tô Dư liền làm cái vạn phúc:" Đại nhân."

Thẩm Diệp nhìn ra bên ngoài, cúi đầu nói:" Nương nương lúc này không nên tới."

" Chính trực không sợ gian tà."_ Tô Dư mỉm cười nói _" Nàng có lòng gây chuyện như vậy, không bằng cho nàng chút mặt mũi đi."

Nói rồi liền đến một bên điện ngồi xuống, cách Thẩm Diệp khá xa, còn đưa tay kéo rèm xuống, hoàn toàn đem hai người tách rời ra.

Bất quá vào canh giờ này…hoàng đế đi đâu vậy?

Xin lỗi các bạn vì đăng chậm nha, năm nay mình học cuối cấp nên bận lắm, cũng không kịp coi kỹ chương này nữa, nếu có gì sai sót mong các bạn thông cảm. Yêu nhiều

Nhớ vote để người dịch có theo động lực edit nha. ~~~

63. Chương 62: Tự Thực

Tô Dư cùng Thẩm Diệp cũng không nói gì với nhau nữa, cả hai đều yên lặng thưởng thức trà. Tô Dư thỉnh thoảng liếc nhanh ra ngoài cửa điện, tuy nhìn không thấy Diệp Cảnh Thu, nhưng vẫn biết nàng ta nhất định còn chờ bên ngoài.

Tâm tình liền có chút khó tả.

Ước chừng chưa đầy một năm trước, Diệp Cảnh Thu vẫn còn là phi tần cao nhất hậu cung. Chấp chưởng Phượng ấn, ở hậu cung nói một không ai dám nói hai. Khi đó nàng ở trước mặt Diệp Cảnh Thu, chỉ có thể nhận thua thiệt về mình, một là vì vị phần Diệp Cảnh Thu cao hơn rất nhiều, hai là vì…bất luận là chuyện gì đi nữa, hoàng đế cũng chưa bao giờ đứng về phía nàng.

Nàng vẫn còn nhớ rõ, khi đó Diệp Cảnh Thu làm việc cẩn thận hơn thế này rất nhiều, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện đại loạn như vậy.

Làm thế nào có thể bức Diệp Cảnh Thu đến nước này chứ?

Tô Dư cũng nhất thời nói không rõ. Đại khái là do nhiều nguyên nhân đi… Giai Du Phu Nhân đột nhiên tiến cung, còn vào ở Trường Thu cung; mình cũng đột nhiên chiếm được sủng ái của đế vương…

Bỗng dưng nhớ ra, hình như vào hai ngày đầu hoàng đế đối tốt với nàng, Diệp Cảnh Thu truyền nàng đến Huệ Tức cung tra hỏi, đó là lần đầu tiên hoàng đế trước mặt mọi người che chở nàng. Từ ngày đó trở đi Diệp Cảnh Thu luôn biểu lộ kinh ngạc cùng bối rối, càng về sau, sự kinh ngạc cùng bối rối này càng ngày càng nhiều, tự chủ của Diệp Cảnh Thu cũng loạn đến mức chính nàng cũng phải giật mình, nhưng nàng ta lại thủy chung không nhận ra.

Tự chủ càng loạn, thế cục càng không thể khống chế, nhìn Diệp Cảnh Thu 1 lần lại 1 lần té ngã, lúc đó trong lòng nàng chỉ có khoái ý, 1 chút cũng không nghĩ đến nguyên nhân trong đó.

Hôm nay lại đột nhiên nhận ra một điều…

Sủng ái của đế vương, nếu giống như nàng lúc trước căn bản không thể có được, ngay cả sờ cũng không sờ đến, dù sao cuộc sống trôi qua cũng chỉ khó khăn một chút, mặc người giẫm đạp thôi; nhưng đáng sợ hơn, chính là như Diệp Cảnh Thu, quyền lực nhất trời, sủng ái cũng lớn nhất, nhưng sau đó lại trơ mắt nhìn người trướng mắt mình nhất được sủng ái, thậm chí chính mình còn có chút thất sủng.

Điều này chậm rãi bức người ta trở nên điên loạn, vì mỗi khi 1 phần mất đi đều có thể tinh tường cảm giác được, muốn liều mạng bắt lại, nhưng càng muốn bắt lại thì càng thêm hoảng loạn, sau đó…

Tô Dư lại lần nữa nhìn xuyên qua bức rèm về phía trắc điện.

Sau đó liền giống như Diệp Cảnh Thu, trong lúc vội vàng xao động muốn diệt trừ đối thủ, đã tự đưa chính mình vào tuyệt lộ.

Hoàng đế chắc chắn sẽ không tha thứ chuyện nàng ta nháo đến Thành Thư điện như vậy.

Hạ Lan Tử Hành đi ra cửa chính cấm quân Đô Úy phủ, nặng nề thở một hơi.

Cũng không biết tối hôm qua làm sao – rõ ràng ngày thường đều trôi qua bình an vô sự, vậy mà hôm qua nhìn Tô Dư ngủ thoải mái bên cạnh mình, hắn liền giống như thế nào cũng không nhịn được, làm chính mình phải liên tục không chế bản thân không động nàng, như vậy thì làm sao ngủ được chứ?

Cuối cùng đành ngồi dậy, thay quần áo rửa mặt rồi đi ra ngoài, trực tiếp phân phó cung nhân:" Truyền chỉ xuống, hôm nay xuất cung. Đi cấm quân Đô Úy phủ."

Lúc này mới là giờ Sửu (*), nhưng hắn cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục nằm ngủ bên nàng như thế, chỉ sợ chốc lát nữa sẽ không nhịn được mất, vì vậy….. trước đi tìm việc gì làm thôi.

(*) Giờ Sửu: Từ 1h - 3h sáng.

Trong lúc nhất thời mọi người ở cấm quân Đô Úy phủ đều cảm thấy hoàng đế là thực sự phá lệ quan tâm đến lần ám sát này, nửa đêm canh ba đã chạy đến thẩm tra.

" Diệp gia."_ Nhìn bản cung của sứ thần, hoàng đế cau mày, đặt bản cung xuống, nhìn về phía hắn ta _" Là Diệp gia sai ngươi làm?"

" Vâng…"_ Sứ thần gian nan gật đầu. Hoàng đế liền "A" một tiếng rồi không nói gì thêm. Chỉ là ánh mắt bén nhọn vẫn không ngừng nhìn về phía hắn.

Hình phòng lâm vào tĩnh mịch, chỉ còn tiếng hít thở của sứ thần. Hắn thỉnh thoảng giương mắt lên nhìn hoàng đế một chút, nhưng sau đó lại vô lực rủ mắt xuống.

Đã qua thật lâu, hoàng đế đang nhìn sứ thần, bỗng lấy tay chi di, thần sắc có chút động, giống như đã nhìn thấy điều gì. Rồi lại qua thật lâu nữa, hoàng đế mới đứng người lên, tiện tay cầm bản cung kia đi ra ngoài, đi đến phòng khách cấm quân Đô Úy phủ ngồi xuống.

Hắn cần một chút thời gian, từ từ đem chuyện này suy nghĩ thật cẩn thận.

Nhìn lại, trên bản cung giấy trắng mực đen này, từng câu lời khai đều nhắm thẳng vào Diệp gia. Ngược lại cũng không nhìn ra sai lầm gì, chỉ là… luôn cảm thấy có gì không đúng.

Vì vậy lúc hắn không nói gì nhìn sứ thần thật lâu, người ngoài không hề biết, hắn là đang quan sát thần sắc sứ thần kia, một chút biến hóa cũng không nguyện buông tha.

Nếu là kẻ chột dạ, đối với an tịch của hắn sẽ cực kỳ kinh sợ.

Quả nhiên hắn rất nhanh liền nhìn thấy sự chột dạ trên mặt sứ thần. Ánh mắt lập tức loé lên, nhưng lại bị hắn kiệt lực che dấu, tiếp tục quan sát ánh mắt hắn ta.

Là vu oan?

Thở dài một tiếng, hoàng đế gọi người tiến vào:" Mau truyền Chỉ Huy Sứ tới."

Sau đó liền im lặng. Hắn nhìn bản cung, cảm thấy trọng sinh sống lại thật không dễ. Đầu tiên là người người đều muốn tìm sai lầm của Tô Dư mà đâm nàng 1 đao – cũng may hắn 1 lòng che chở Tô Dư, mới không có chuyện gì xảy ra; còn bây giờ, thì lại có người muốn mượn Tô Dư đâm Diệp gia một đao.

Nếu như hắn chỉ biết tập trung sủng ái Tô Dư, bất chấp mọi chuyện bên cạnh, thì rất có thể lời khai trên bản cung này hắn nghĩ cũng không nghĩ đã lập tức tin theo. Tựa như năm đó hắn chỉ tập trung chán ghét mà vứt bỏ Tô Dư, tất cả lời nói của nàng đều vô dụng với hắn, cho dù hắn có nghe vào cũng không tin.

Đời này hắn không thể phạm vào sai lầm này nữa. Diệp gia đắc tội hắn bao nhiêu, hắn đều sẽ thanh toán rõ ràng, nhất định sẽ không vô duyên vô cớ thêm vào một tội.

Qua hồi lâu, sắc trời đã sáng dần, người đi mời Thẩm Diệp đến cuối cùng cũng trở lại, thi lễ nói:" Bệ hạ, Thẩm đại nhân đã vào cung yết kiến."

Ra là đi lối khác…

" Đã biết."_ Hoàng đế đứng người lên, tiện tay đem bản cung giao cho người nọ _" Nhanh chóng sao chép một bản đưa vào trong cung."

Sau đó liền rời khỏi cấm quân Đô Úy phủ.

Trở về hoàng cung, vừa bước xuống bộ liễn, đã nghe hoạn quan vội vã đến bẩm chuyện. Đại khái là Thẩm Diệp đến cầu kiến, Diệp Phi liền đến cáo trạng Tô Dư cùng Thẩm Diệp.

Nói họ dâm loạn lục cung.

Lông mày nhíu lại, trong lòng Hạ Lan Tử Hành tự nhủ không phải Diệp Cảnh Thu đã từng thử qua trò này rồi à? Sao còn vẫn nghiện vậy?

Cất bước đi về phía cửa điện, quả nhiên thấy Diệp Phi ở đó. Không chỉ mình Diệp Phi ở đây, Giai Du Phu Nhân cùng Nhàn Phi cũng vậy. Ba ngươi đều lộ vẻ không hài lòng, vừa thấy hắn đến, đã cúi người hành lễ.

Hắn liếc nhanh các nàng, sau đó quay sang hỏi cung nhân bên cạnh:" Sung Nghi đâu?"

Cung nhân trả lời:" Đanh chờ ở trắc điện."

" Trắc điện?"_ Nhất thời cảm thấy kỳ quái, đang ngủ ngon ở tẩm điện, cho dù sau khi tỉnh dậy không muốn trở về Khinh Lê cung, cũng nên ở lại tẩm điện nghỉ ngơi mới phải, như thế nào lại chạy đến trắc điện?

Diệp Phi ngẩng đầu lên, suy tư trong chốc lát rồi cắn răng nói:" Bệ hạ, Sung Nghi trước hết mời Thẩm đại nhân đi vào, sau đó chính mình liền tiến trắc điện."

Hoàng đế nhạt nhìn Diệp Cảnh Thu, giọng nói có chút lệ khí:" Cũng không phải lần đầu ngươi tìm phiền toái cho Sung Nghi. Bây giờ trẫm hỏi ngươi, nếu Sung Nghi trong sạch, ngươi tính thế nào?"

Lại là thiên vị rõ ràng. Diệp Cảnh Thu khẽ run, cúi đầu không nói.

" Đều miễn lễ hết đi."_ Hoàng đế có chút bất đắc dĩ cùng không kiên nhẫn thở dài 1 tiếng, 3 người đều tự đứng lên, hắn nói tiếp _" Tiến điện rồi nói."

Đứng bên cửa điện, tình cảnh bọn họ nhìn thấy là như thế này: Tô Dư cùng Thẩm Diệp ngồi ở hai bên trắc điện, khoảng cách mười mấy bước. 2 người đều an tĩnh cực kỳ, ngay cả 1 câu cũng không nói, chỉ im lặng uống trà.

Trước mặt Tô Dư còn che 1 tấm màn.

Hoàng đế liếc mắt nhìn Diệp Phi bên cạnh, bắt gặp sắc mặt trắng bệch của nàng ta, cũng không để ý mà đi vào trắc điện.

Có ngoại thần ở đây, ba người còn lại cũng không dám đi về phía trước, chỉ lặng im đừng chờ ngoài cửa điện.

" Bệ hạ thánh an."_ Tô Dư cùng Thẩm Diệp đứng dậy hành lễ, hoàng đế nói "Khả" 1 tiếng, nhìn nhìn Thẩm Diệp, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Tô Dư, nhẹ cười hỏi:" Tại sao lại thế này?"

Tô Dư thế nhưng lại không trả lời, chỉ nỉ non hỏi hắn:" Bệ hạ vừa rồi…đi đâu vậy?"

" Trẫm đi cấm quân Đô Úy phủ."_ Hoàng đế nói. Thẩm Diệp nghe vậy, có chút ấp úng nói:" Bệ hạ thứ tội, thần không biết…"

" Trẫm biết ngươi không biết."_ Hoàng đế cười không sao _" Không thông báo trước với ngươi, thời điểm sai người truyền ngươi đến thì ngươi đã tiến cung rồi."

Hắn lại nhìn Tô Dư lần nữa, Tô Dư lúc này mới trả lời câu hỏi của hắn:" Lúc thức dậy liền thấy Thẩm đại nhân đang chờ bên ngoài, bệ hạ lại không có ở đây. Thần thiếp cảm thấy Thẩm đại nhân dù sao cũng vị cư Tam phẩm, lại không biết khi nào bệ hạ sẽ trở về, nên mới mời hắn đến trắc điện. Hơn nữa vừa rồi còn nhọc đại nhân chiếu cố trên đường, thần thiếp cảm thấy nếu không để ý như vậy cũng không hợp, nên…"_ Nàng nói xong liền khẽ cắn môi _" Nhưng không ngờ Diệp Phi nương nương lại truyền những lời như vậy đến hậu cung. Khiến thần thiếp đi cũng không được, ở cũng không xong."

Diệp Cảnh Thu nghe vậy liền khựng lại, nàng ta quả thực là đến tìm phiền toái cho Tô Dư, nhưng tuyệt không có truyền lời gì đến lục cung cả. Chuyện này nàng ta cũng biết rõ nặng nhẹ, hoàng đế có hướng về phía mình hay không nàng ta cũng không nắm chắc 10 phần, nếu cứ như vậy truyền cho mọi người biết…chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Chợt thấy hoàng đế quay người lại, nhạt hỏi Giai Du Phu Nhân cùng Nhàn Phi:" Diệp Phi đã nói những gì?"

Hai người hơi ngẩn ra, cuối cùng vẫn là Nhàn Phi phúc thân bẩm:" Diệp Phi nói……..nói Vân Mẫn Sung Nghi là do Thẩm đại nhân đưa về cung. Thân là phi tần hoàng đế lại cùng ngoại thần thân cận như vậy, quả thực là dâm loạn lục cung."

Nghe Nhàn Phi nói xong, hoàng đế liền nhìn về phía Giai Du Phu Nhân, Giai Du Phu Nhân thấy vậy cũng chỉ đáp:" Vâng."

Tầm mắt hoàng đế cuối cùng rơi trên người Diệp Cảnh Thu, giọng nói trầm xuống:" Diệp Phi!"

" Bệ hạ…thần thiếp không có…"_ Nghe được 2 người đều có cùng 1 ý, Diệp Cảnh Thu cảm thấy khó lòng giãi bày, sắc mặt trắng bệch quỳ xuống _" Thần thiếp tuyệt không nói như vậy…"

" Diệp Phi nương nương còn nói không có¿'_ Tô Dư ngưng mắt nhìn nàng ta _" Vừa rồi trước cửa đại điện Thành Thư điện, nương nương ngay trước mặt thần thiếp đã nói như vậy, Thẩm đại nhân cũng nghe được."

Diệp Cảnh Thu một hồi hít thở không thông. Nàng ta quả thực đã nói những lời này trước cửa Thành Thư điện, nhưng tuyệt không truyền vào lục cung.

Chỉ là bây giờ chính miệng Tô Dư đã nói như vậy, thực khiến nàng ta nửa câu cũng không giải thích được.

" Ngươi hao hết tâm tư gắn cho Sung Nghi tội danh "dâm loạn lục cung"."_ Hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng ta _" Ngươi biết rõ đó chính là tử tội, đây là cố ý dồn nàng vào chỗ chết."

" Bệ hạ…thần thiếp không phải…thần thiếp là vì hậu cung suy nghĩ…"_ Diệp Cảnh Thu lo lắng giải thích,

nhưng đổi lại chỉ là 1 tiếng cười lạnh của hoàng đế:" Muốn suy nghĩ vì hậu cung, đã có Giai Du Phu Nhân cùng Nhàn Phi ở đây, không đến lượt ngươi quan tâm."

Hắn hiện tại đang "nhắc nhở" nàng ta, nàng ta đã sớm không còn là tần phi nắm quyền trong cung nữa rồi.

" Việc ngày hôm nay..."_ Hoàng đế tự định giá, giọng điệu càng lúc càng rét lạnh _" Ngươi đã muốn ồn ào cho mọi người đều biết, khiến cho Sung Nghi mất mặt, cũng khiến cho trẫm mất mặt, vậy trẫm liền cho mọi người đều biết."

Đều là người theo vua nhiều năm, Tô Dư cùng Diệp Cảnh Thu đều hiểu hoàng đế nói như vậy là có ý gì. Tô Dư thờ ơ lạnh nhạt, Diệp Cảnh Thu chấn động trong lòng, hơi khựng lại, sau đó bất chấp mọi thứ quỳ gối tiến lên, sợ hãi khóc lóc cầu xin:" Bệ hạ thứ tội..... thần thiếp không dám nữa..."

Nhìn ra hoàng đế đây là muốn xử trí hậu cung, Thẩm Diệp cảm thấy không tiện ở lâu, liền thi lễ nói "Thần ra ngoài chờ", thấy hoàng đế gật đầu, liền lập tức thối lui ra ngoài điện.

Giai Du Phu Nhân cùng Nhàn Phi lúc này mới vào trắc điện, nhưng cũng không nói lời nào im lặng nhìn, ai cũng không nói hộ Diệp Phi nửa câu.

Diệp Cảnh Thu nhìn thấy lãnh ý chưa từng có trên mặt hoàng đế, sợ hãi trong lòng càng sâu, kinh ngạc nhìn về phía Tô Dư:" Sung Nghi..."

Lông mày Tô Dư khẽ nhíu lại, lập tức quay đầu không nhìn nàng ta.

Từ lúc vào phủ cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên nàng thấy Diệp Cảnh Thu chật vật như vậy.

Hoàng đế nghiêng đầu liếc nhanh Tô Dư. Nếu để Diệp Cảnh Thu cầu xin nàng, Tô Dư nhất định sẽ tiến thoái lưỡng nan, vì thế liền cất giọng gọi Từ U tiến đến, đạm mạc nói:" Hiệu dụ lục cung, Diệp Phi giam cầm lãnh cung."

Mười chữ, cơ hồ đã đem toàn bộ đời này của Diệp Cảnh Thu chấm hết. Tuy không phế vị, chỉ là "giam cầm", nghe thì có vẻ như còn một đường sống, áo cơm ăn mặc cũng đều cấp theo Phi vị. Nhưng phàm là tần phi bước vào lãnh cung, dù thế nào cũng chưa từng có người đi ra ngoài.

64. Chương 63: Lãnh Cung

Diệp Phi...có lẽ đã chẳng tạo ra sóng gío gì ở hậu cung nữa rồi.

Nhớ rõ thời điểm bị tước quyền, còn dẫn đến không ít nghị luận ở hậu cung. Nhưng hôm nay bị giam vào

lãnh cung, mọi người trong cung lại bình tĩnh lạ thường.

Đại khái bởi vì không liên quan đến hoán đổi quyền lực, trong cung vốn cũng nhiều người, thiếu đi một người cũng không khác biệt gì đi.

Lúc đó Tô Dư cùng Giai Du Phu Nhân, Nhàn Phi, đều chỉ nhạt nhìn, nhìn Diệp Phi khóc đến tê tâm liệt phế, chỉ cầu hoàng đế tha cho mình lần này. Cho đến tận khi nàng ta bị hoạn quan kéo đi, cũng không có ai vì nàng ta cầu tình nửa câu. Phi tần các nàng không nói, cung nữ hoạn quan trong điện cũng không, Thẩm Diệp bên ngoài lại càng không biết.

Nhìn nàng ta thê thảm như thế. Không khỏi nhớ lại lúc Diệp Cảnh Thu còn quyền lực ngất trời, người người cung phụng, nịnh nọt, nửa điểm cũng không dám đắc tội. Nhưng hôm nay chịu đạo thánh chỉ này, một người vì nàng ta cầu tình cũng không có.

" Trừng phạt đúng tội."_ Trong Nguyệt Vi cung, Nhàn Phi thanh lãnh cười một tiếng, nói ra bốn chữ này.

Tô Dư mân mê chén trà, tinh tế nói:" Trừng phạt đúng tội là một mặt, mặt khác cũng là do nàng quá thiếu kiên nhẫn. Ai cũng biết, chuyện như vậy nháo đến cửa Thành Thư điện, người mất mặt cuối cùng vẫn là hoàng đế, vậy mà nàng lại không thèm để ý."

Nhàn Phi cúi đầu, cầm một miếng thịt trong đĩa ném cho Cá Bột, nói:" Ngược lại không nghĩ bệ hạ sẽ nghiêm trị như thế, trực tiếp biếm vào lãnh cung, chỉ sợ lát nữa Diệp đại nhân phải tiến cung cầu tình rồi."

" Không cần "lát nữa"."_ Tô Dư cười khẽ _" Vừa rồi lúc ta rời đi Thành Thư điện, Diệp đại nhân đã đến Thành Thư điện chờ diện kiến rồi."

Nhàn Phi bất giác kinh ngạc:" A, thật nhanh!"

Hạ Lan Tử Hành hiểu rõ, phát lạc Diệp Cảnh Thu, chắc chắn không tránh được Diệp Điền Húc.

Bình thản nhìn Diệp Điền Húc tiến điện hành lễ hạ bái, miệng vẫn nói 1 tiếng thánh an như thường, hoàng đế cũng như thường lệ ra lệnh miễn lễ. Nhưng sau khi ngồi xuống, không đợi Diệp Điền Húc mở miệng trước, hoàng đế đã nói:" Nếu đến để biện hộ cho Diệp Phi, vậy liền mời khanh trở về."

Thanh âm lạnh lẽo đến mức Diệp Điền Húc phải rùn mình một cái. Lúc hắn biết rõ ngọn nguồn, cũng thầm than một tiếng nữ nhi làm việc quá lỗ mãng, nhưng lại không nghĩ hoàng đế sẽ tức giận như thế. Trầm mặc chốc lát, Diệp Điền Húc ấp úng:"Bệ hạ, Diệp Phi đã từng chưởng lý lục cung, làm sao có thể làm ra

chuyện mất quy củ như vậy chứ?"

Nghe ra đây là cố ý giải vây cho Diệp Phi, hoàng đế phẳng phất cười lạnh 1 tiếng:" Cái này phải hỏi chính nàng."

Diệp Điền Húc khựng lại, hoàng đế 1 chút mặt mũi cũng không cho hắn. Im lặng thật lâu, Diệp Điền Húc vẫn không dám chắc rủi ro trong việc này, tự định giá xem mình còn nói gì được không. Hoàng đế liếc nhìn hắn, nhạt nói:" Ý chỉ sớm đã hạ, đại nhân không cần nói gì thêm. Diệp Phi bị giam vào lãnh cung, nhưng trẫm sẽ không thua thiệt nàng, đại nhân nếu còn muốn cầu cái khác…"

Mâu quang sắc lạnh như hàn đao, khiến Diệp Điền Húc nào dám cầu xin "cái khác" nữa…

Vì vậy đành phải thi lễ cáo lui, âm thầm lau 1 vốc mồ hôi lạnh. Chuyện nhất thời hắn có thể làm lúc này, xem ra chỉ là chuẩn bị thêm 1 chút cung nhân, săn sóc bên lãnh cung nhiều hơn thôi.

Lúc Tô Dư trở lại Khinh Lê cung, liền nghe được 1 đám cung nhân đồng loạt hướng về phía nàng nói "Chúc mừng".

Nhẹ giọng cười một tiếng, cũng không có ý từ chối:" Cũng coi như cái hỷ sự."

Nàng bây giờ vô cùng muốn gặp Diệp Cảnh Thu, muốn ở trong lãnh cung đối mặt nàng ta. Nhưng lại phải kiềm xuống mong đợi trong lòng, đợi qua nửa tháng, đợi đến khi bóng dáng của Diệp Cảnh Thu trong cung dần dần bị mài nhẵn, gần như chẳng còn gì, lúc này nàng mới vào 1 ngày mưa dầm, giương dù chậm rãi đến lãnh cung.

Hạt mưa rơi trên dù, thông qua ánh sáng có thể nhìn thấy những viên nước tròn tròn trên mặt ô, nhẹ nhàng lắc một cái, giọt nước liền khẽ lượn vòng, rơi tung tóe xuống đất.

Tô Dư khẽ cười, có thể thấy được tâm tình đang rất tốt.

Lãnh cung cung nhân không ngờ nàng sẽ đến, không ngừng vấn an, sau đó liền mở cửa cung, tất nhiên cũng hiểu nàng tới để gặp ai, vì vậy liền cung kính dẫn nàng đến chỗ Diệp Cảnh Thu.

Cửa viện "Kẽo kẹt" một tiếng liền bị đẩy ra, Tô Dư nhìn một vòng, cảm thấy nơi này quả thực lạnh lẽo. Vừa vặn là mùa thu, lá rụn, cành khô rơi đầy đất cũng không ai quét dọn, chân vừa dẫm lên, liền vang lên một hồi âm thanh vỡ vụn.

Rất giống âm thanh nàng thường nghe được trong mùa thu hai năm bị thất sủng kia.

Nhất báo hoàn nhất báo (*), còn quả thật "ngang nhau".

(*): Cái này mình đã cố tìm nhưng không có kết quả, chỉ hiểu đại khái giống như câu gieo nhân nào gặt quả nấy thôi, bạn nào biết thì nhắn tin để mình bổ sung nha. Cảm ơn ^^

Ngẩng đầu nhìn sương phòng trước mặt, ngược lại còn có chút tệ hơn cảnh ngộ hai năm trước của nàng – khi đó nàng tuy nhận hết nhục nhã, nhưng vẫn còn ở một nơi được coi là cung điện, cho dù không ai hầu hạ, nhưng vẫn tốt hơn chỗ ở của Diệp Cảnh Thu bây giờ.

Lúc đẩy cửa phòng ra, bàn tay còn có thể cảm nhận rõ ràng những mảnh sơn tróc gồ ghề trên cánh cửa.

" Diệp thị."_ Đạm bạc mở miệng, Tô Dư nhìn người đang quay lưng về phía nàng bỗng quay đầu lại, trong chốc lát đã lộ vẻ phẫn nộ, tiến lên quát lớn:" Ngươi còn dám đến!"

Vừa tiến lại hai bước, hoạn quan bên người Tô Dư đã ngăn nàng ta lại.

" Bản cung có gì không dám¿'_ Tô Dư dưới chân không động, vẫn duy trì nụ cười nhìn nàng ta _" Lãnh cung thôi mà, muốn đến xem một chút liền có thể đến xem một chút."

" Ngươi cũng không sợ xúi quẩy nhỉ¡'_ Diệp Cảnh Thu lạnh lùng châm biếm _" Cảm thấy mình bị biếm từ thê thành thiếp đã đủ xúi quẩy rồi, liền không sợ xúi quẩy hơn à?"

" Ngươi không cần nói kích bản cung."_ Tô Dư cười nhạt, bình tĩnh nói _"Đối với ngươi cũng không có gì hay."

" Ngươi thật nghĩ rằng mình có thể giam ta như vậy sao¿'_ Diệp Cảnh Thu mỉm cười _" Ta dù sao vẫn còn giữ Phi vị, lại nói, ngươi vẫn còn phải hành lễ đấy!"

" Ngươi không xứng."_ Tô Dư bình thản bác bỏ _" Cho tới bây giờ cũng không xứng. Ngươi lúc trước chẳng qua chỉ là 1 cái dắng thiếp, cho ngươi chấp chưởng Phượng ấn cũng là do bệ hạ cất nhắc ngươi, hôm nay chính mình đã vào lãnh cung còn muốn ta thi lễ ngươi¿'_ Tô Dư nói xong liền bước lên 2 bước, nhìn Diệp Cảnh Thu vẫn còn chú ý ăn mặc của mình, chậm rãi nói _" Ngươi cũng không cần thử dò xét xem bản cung có động ngươi hay không, bây giờ bản cung nói cho ngươi biết, sẽ không."

Tiến thêm hai bước nữa, Tô Dư phất tay cho hoạn quan ngăn trở Diệp Cảnh Thu lui ra, cách nàng ta không quá nửa bước, Tô Dư cười nói:" Đừng hiểu lầm, bản cung cũng không có nhiều thiện tâm như vậy đâu. Giữ lại ngươi, là muốn chờ một ngày bản cung rửa sạch tội danh sát hại hoàng duệ, sau đó sẽ từ từ tính sổ ngươi. Hiểu không? Chính miệng bệ hạ đã đáp ứng bản cung, nếu tra ra chuyện này thật có liên quan đến ngươi, trừng trị ngươi thế nào, đều do bản cung định đoạt."

Tức giận trên mặt Diệp Cảnh Thu hơi chậm lại, nhất thời có chút tái nhợt, sau đó liền trở nên sợ hãi.

Tô Dư nghiêng mắt nhìn nàng ta, cười dài:" Chột dạ sao? Hay là không nghĩ tới bệ hạ sẽ nói như vậy? Cho nên sao….đừng nghĩ tới việc mình còn có thể từ lãnh cung bước ra ngoài nữa. Ngươi cứ thanh thản sống ở đây vài ngày đi, những thứ sổ sách kia cũng không vội tính. Cái khác bản cung không khuyên, chỉ là nhìn ngươi cũng không giống người sẽ vì giải thoát chính mình mà liên lụy người nhà đâu."

Tần phi không có chỉ không thể tự sát. Tô Dư rõ ràng, Diệp Cảnh Thu cũng rõ ràng.

Vì vậy Tô Dư liền rất vui vẻ mà nhìn nàng ta cắn răn chịu đựng hoàn cảnh này.

Nàng rời khỏi sương phòng, vừa đi đến cửa tiểu viện, liền suýt nữa đụng vào ngực người tiến đến, sau khi hồi thần liền nhanh chóng lùi lại một bước. Đứng vững lại, Tô Dư giật mình phúc thân một cái:" Bệ hạ thánh an."

"Khả."_ Hoàng đế đánh giá nàng, nàng cũng đánh giá hoàng đế. Tuy Từ U đang che ô cho hoàng đế, nhưng nàng có thể lờ mờ tìm được 1 chút nước mưa trên áo hắn. Suy nghĩ 1 chút, Tô Dư lui về phía bên cạnh nửa bước, nhường đường tiến viện cho hắn.

Hoàng đế sững sờ, sau đó liền lập tức hiểu ý nàng, cười 1 tiếng giải thích:" Không phải đi gặp Diệp Phi."

Tô Dư có chút kinh ngạc, chỉ thấy hoàng đế nhíu mày hỏi nàng:" Làm gì tới gặp Diệp Phi?"

" Thần thiếp…"_ Tô Dư không biết nên giải thích thế nào.

" Trẫm biết rõ ngươi hận nàng."_ Hoàng đế thở dài nói _" Nhưng ngươi nên biết nàng cũng hận ngươi, lỡ như tức giận đả thương ngươi thì sao?"

Không khỏi kinh ngạc. Cho nên…hắn trong mưa đến đây, là vì tìm nàng sao?

" Đi thôi."_ Hoàng đế kéo nàng ra ngoài. Từ U che dù cho hoàng đế, Chiết Chi che dù cho Tô Dư, hai người luôn theo sát bọn họ. Được hơn mười bước, hoàng đế liền nghiêng tay, đoạt lấy một chiếc ô, xích lại một chút, sau đó liền đem chính mình cùng Tô Dư che dưới cái ô này, đỡ cho người ngoài phải đi theo.

Chiết Chi cũng biết ý mà thối lui. Tô Dư suy nghĩ 1 chút, vừa đưa tay cầm lấy cái ô, vừa nói:" Để thần thiếp."

Hoàng đế liếc xéo nàng 1 cái, không nể mặt ném ra 1 câu:" Ngươi quá thấp."

"…"_ Không thể không thừa nhận, hắn so với nàng cao hơn một cái đầu.

Cứ như vậy 1 đường ra ngoài, Tô Dư luôn có chút thấp thỏm, cộng thêm mưa thu, tay đã nhanh chóng lạnh buốt. Hạ Lan Tử Hành tiện tay nắm lấy, cau mày nói:" Sao lại lạnh như vậy?"

" Bệ hạ..."_ Tô Dư ngẩng đầu lên. Mâu thuẫn 1 phen mới hỏi hắn _" Bệ hạ không hỏi thần thiếp đã nói gì với Diệp Phi à?"

" Uhm...biết rõ rồi cũng không khác mấy."_ Hoàng đế có chút ý cười, quay đầu nhìn nàng _" Dù sao cũng không có lời hay."

"..."_ Tô Dư im lặng trong chốc lát, nghe giọng nói nhẹ nhàng của hắn mà thoáng yên lòng, có chút nửa đùa nói _" Ân, đều độc ác cực kỳ, bệ hạ không chê thần thiếp lòng dạ rắn rết chứ?"

" Ngươi? Lòng dạ rắn rết¿'_ Hoàng đế liếc nhìn nàng, rất khinh thường nói _" Có độc bằng nọc mãng xà, nọc bò cạp không?"

"..."_ Tô Dư cảm thấy hoàng đế càng nói càng không có lời hay. Vụng trộm liếc hắn một cái, tất nhiên là không để hắn phát giác ra rồi.

Cùng nhau trở lại Khinh Lê cung, Cá Bột như thường lệ trực tiếp bò lên ngực Tô Dư nằm ngủ, vẫn một bộ hờ hững với hoàng đế. Sau khi hồi cung hơn nửa tháng, Cá Bột đều liên tục như thế, làm cho Tô Dư thực sự hiếu kỳ rốt cuộc hoàng đế đã làm thế nào đắc tội nó vậy.

Nhuận lông cho nó, Tô Dư cười nói:" Như thế nào luôn là cái dạng này? Không phải lúc trước chỉ không thấy ta 3 4 ngày thôi sao? Làm sao vẫn còn giận dỗi bệ hạ vậy?"

" Uhm..."_ Hoàng đế im lặng một hồi _" Không phải là vì chuyện kia chứ..."

Tô Dư nhất thời kỳ quái, dừng tay hỏi: "Vì chuyện gì?"

Cá Bột ở trong ngực Tô Dư lăn lộn, giơ cái bụng về phía nàng, một bộ cực kỳ hưởng thụ vuốt ve của nàng.

Hoàng đế quả thực có cảm giác con chồn nhỏ này đang cố tình chọc tức hắn, quét mắt nhìn nó 1 cái rồi không thèm để ý nữa, tầm mắt lại hướng về phía Tô Dư nói:" Bởi vì ngày đó...chính là ngày ngươi mới hồi cung đấy, trẫm đã đem nó ném xuống giường..."

"..."_ Tô Dư nghẹn lại _" Bệ hạ tại sao lại ném nó xuống..."

Bởi vì ngày đó đã không thể nhịn được nữa lại còn phải nhìn ngươi ôm nó ngủ ngon lành khiến lòng ta thực

khó chịu a. Đáy lòng Hạ Lan Tử Hành thì thầm những lời này, nhưng cũng không dám nói ra khỏi miệng, chỉ ho nhẹ 1 tiếng:" Để nó cùng Phi Ngư ngủ với nhau mới tốt."

65. Chương 64: Hoàn Nhạn

Diệp Cảnh Thu không thể cứ như vậy cam tâm tình nguyện chờ chết trong lãnh cung được.

Tô Dư đối với việc này rất rõ ràng. Giống như hai năm nàng cắn răng chịu đựng, nhất quyết không chịu thua Diệp Cảnh Thu vậy, hơn nữa theo tính tình này của Diệp Cảnh Thu, nàng ta so với nàng lại càng không chịu nhận thua.

Trong lòng biết hoàng đế vướn Diệp gia ở tiền triều nên mới không phế vị Diệp Cảnh Thu. Nhưng lưu lại vị trí Từ nhất phẩm này cho nàng ta, cũng không có nghĩa nàng ta còn có thể ra ngoài.

Bất quá chừng nào vị trí này vẫn còn, đó sẽ luôn là một khối tâm bệnh trong lòng nàng. Bởi cho dù hoàng đế không xá tội nàng ta, cũng khó tránh khỏi Diệp gia sẽ có an bài gì bức hoàng đế xá tội cho nàng ta.

Những chuyện trong triều không phải chuyện Tô Dư có thể dè chừng được, nàng bây giờ chỉ có thể suy nghĩ chút chuyện trong hậu cung mà thôi.

Đã tới trung thu, những năm trước theo lệ thường đều tổ chức cung yến, cho mời các mệnh phụ tiến cung ăn mừng, nhưng năm nay hoàng đế đã sớm hạ chỉ miễn cung yến, người ngoài đều cảm thấy đây là vì hoàng đế còn tức giận chuyện của Diệp Phi, thế nhưng sự thật lại là…

Hoàng đế nói với Tô Dư:" Trung thu trẫm dẫn ngươi đến một nơi."

Đêm trung thu lúc xe ngựa xuất cung, Tô Dư ngắm trăng sáng nơi chân trời, rốt cuộc cũng hỏi hoàng đế đến tột cùng muốn dẫn nàng đi nơi nào. Lại thấy hoàng đế chỉ cười một tiếng, sau đó liền nhắm mắt, tựa lưng vào ghế không thèm để ý đến nàng.

"…"

Xe ngựa tiếp tục đi về phía Bắc, ra khỏi Hoàng thành, rời khỏi thành Cẩm Đô. Lúc đẩy rèm cửa ra tầm mắt đã khoáng đạt, một màu đen mênh mông cơ hồ chẳng thấy gì, chỉ có một mãnh cỏ lớn, cùng với một cây đại thụ cô linh đứng trong đó, dưới ánh trăng hóa thành một màu cô tịch.

Trong lòng Tô Dư có chút hoảng, nghiêng đầu hỏi hắn muốn đi chỗ nào một lần nữa, nhưng hắn vẫn không để ý đến nàng.

Bỗng một ngọn núi nhỏ hiện lên trước màn xe. Chỗ này Tô Dư lúc còn nhỏ ngược lại đã từng tới qua, ngọn núi kia hình dạng rất lạ, từng khối đá hợp thành một vòng tròn lớn, hơn nữa cũng không có lối vào.

Thấy đã cách ngọn núi rất gần, nhưng xe ngựa vẫn không có dấu hiệu dừng lại, quanh đây cũng không có khúc quanh nào, Tô Dư liền ngưng thần nhìn lại, liền thấy dưới chân núi kia có một cổng vòm, nước sơn màu son, bên cạnh còn có thị vệ đứng gác.

Tô Dư rất chắc chắn lúc còn nhỏ tới đây tuyệt đối không hề có cánh cửa này. Nếu không, nàng sẽ không vì hiếu kỳ bên trong vòng tròn có gì, sau đó liền tốn công leo lên núi. Càng đáng hận chính là, bên trong vòng tròn kia rõ ràng hoàn toàn rỗng tuếch, cái gì cũng không có, thật uổng công nàng mất nhiều khí lực leo lên như vậy.

Nhất thời có chút ngạc nhiên, nhưng nàng cũng không nói, chỉ im lặng chờ xem hoàng đế giấu gì ở bên trong.

Đi thêm vài trượng (*) nữa liền đến chỗ cánh cửa kia, lúc này xe ngựa mới chậm rãi dừng lại, hoàng đế cũng mở mắt ra:" Đến."

(*) 1 trượng: 3,33 m

Sau đó liền xuống xe, đưa tay cho Tô Dư, đỡ nàng đi xuống.

Các cung nhân tùy giá đều lui sang một bên, không tiến lên nữa, hoàng đế dắt tay nàng đi vào, xung quanh một mảnh tối đen, ngọn núi im lặng đứng vững vàng, giống như đang lặng lẽ quan sát bọn họ.

Tô Dư có chút sợ, không ngừng nhìn khắp mọi nơi. Hoàng đế vẫn luôn nắm chặt tay nàng, không để ý sự bất an của nàng, vẫn kiên trì đi vào trong.

Trong phút chốc một mảnh sáng rực.

Nơi vốn là vùng đất giữa vòng tròn đã trở thành một cái hồ, nước hồ trong suốt, phản chiếu ánh trăng trên trời, so với bầu trời còn sáng hơn chút ít.

Bước chân Tô Dư dừng lại. Sửng sốt nửa ngày, nhìn khắp bốn phía, nhận ra xung quanh cũng đã thay đổi. Nơi đây đã không còn là vùng đất nhàm chán nữa, thay vào đó là hoa cỏ xanh tươi, trước thời khắc chuyển thu mà vẫn có thể xanh um tươi tốt.

Bên trong hồ còn có một nhà thủy tạ (**), bên trong đã được thắp đèn cung đình từ trước. Tô Dư nhìn

nhìn hai bên, hồ kia được xây rất rộng, cơ hồ dán chặt lấy hai bên vòng núi, đến mức không có chỗ đi qua.

(**) Nhà thủy tạ: Nhà xây trên mặt nước, để làm nơi giải trí.

Nhưng vừa rồi rõ ràng đã có người đến trước thắp đèn, nên hẳn là có biện pháp để đi.

Hoàng đế kéo tay nàng, cười nói:" Đi."

Bên cạnh đám núi giả ở bên hồ, có một chiếc thuyền nhỏ.

Hoàng đế sớm bước lên, nhưng Tô Dư ngược lại vẫn còn do dự. Mắt thấy bên cạnh không có cung nhân nào khác, hoàng đế đây là muốn tự mình chèo thuyền sao?

Chung đụng nhiều ngày như vậy, hoàng đế cũng đại khái đoán được Tô Dư đang nghĩ gì. Không giống các phi tần khác ngẫu nhiên sẽ làm trái quy củ để thân cận hắn, Tô Dư bởi vì hai năm kia, về mặc quy củ cực kỳ cẩn thận, tuy mấy tháng nay đã khá hơn chút ít, nhưng việc này hắn làm thực quá tùy tiện, ngược lại cũng không thể trách nàng không dám.

" Đến đây đi."_ Hoàng đế đưa tay về phía nàng _" Không có người khác ở đây, chẳng lẽ còn sợ trẫm hại ngươi sao?"

Tô Dư chần chừ chốc lát, rốt cuộc cũng đưa tay cho hắn, run rẩy bước lên chiếc thuyền nhỏ, lúc đặt chân lên chiếc thuyền bỗng lắc một cái, khiến cho nàng phải sợ hãi kêu lên.

" Hắc…"_ Hoàng đế vừa cười vừa đỡ nàng đứng vững, sau đó lại dìu nàng ngồi xuống. Chính mình sau khi ngồi xuống liền cầm lấy quai chèo, hướng bờ bên kia chèo tới.

Hắn đưa lưng về phía nhà thủy tạ, còn Tô Dư lại đối diện nó. Thời điểm chỉ còn cách vài trượng, Tô Dư rốt cuộc cũng nhìn rõ hình dáng nhà thủy tạ trong bóng đêm, lập tức cả kinh:" Đây là…"

Hoàng đế nghe phản ứng của nàng liền ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó lại nghiêng đầu nhìn nhà thủy tạ kia, trầm ngâm đáp:" Ân…"

Là tòa nhà thủy tạ đó.

Tô Dư ngây ngốc, nhất thời không rõ hành động này của hoàng đế là có ý gì.

Hoàng đế cũng tạm không giải thích, đợi đến khi thuyền nhỏ dừng hẳn, hắn đỡ nàng lên bờ, hai người cùng đến nhà thủy tạ nghỉ chân hắn mới nói:" Năm ấy, trẫm…"

Thật không biết nên nói từ đâu.

Trung thu năm ấy, bởi vì thân thể tiên đế không khoẻ, trong cung cũng không thiết cung yến. Mà trong phủ Thái tử lúc ấy, đã sớm loạn thành một nùi, hắn lúc đó ngược lại còn mừng rỡ không cần phải cùng nàng đi dự cung yến.

Nguyên nhân đương nhiên là do đứa bé kia của Sở thị. Hắn nhận định đó là nàng, nàng lại cho rằng mình bị oan. Giải thích cũng có, năn nỉ cũng làm, thậm chí đã khóc, đã nháo qua, nhưng đều chẳng làm được gì, hắn vẫn nhận định nàng hại chết hài tử của thiếp thất.

Cho nên trong mắt hắn, mọi việc nàng làm đều dối trá cực kỳ.

Trung thu năm ấy, nàng ôm đầy thấp thỏm trong lòng, đến gần thư phòng hắn, nói với hắn ngắm trăng ở nhà thủy tạ rất đẹp, có thể cùng nhau đi ngắm không.

Nàng là có hảo ý, đây là người sống với nàng cả đời, nàng không thể cùng hắn đối chọi hết kiếp được.

Nhưng hắn chỉ giương mắt lên, thanh lãnh trả lời nàng một câu:" Không được."

Không được. Hai chữ vô cùng đơn giản lại làm nàng không thốt nên lời, ngay trước mặt một đám hạ nhân, nàng cứ như vậy bị đuổi khỏi thư phòng, cảm thấy mất mặt cực kỳ.

Rồi 2 năm sau đó, càng ngày lại càng chứng minh..2 chữ "không được" năm đó hắn cho nàng đã rất nể tình rồi.

Vì vậy ngày đó nàng một mình đến nhà thủy tạ, lẳng lặng ngồi đến tối khuya, nhìn ánh trăng chiếu rọi mặt hồ, nàng cảm thấy ánh trăng cũng đang nhìn mình vậy.

Giống như chỉ có ánh trăng mới có kiên nhẫn ở cùng nàng lâu như vậy.

" Trẫm không nên bỏ ngươi lại một mình."_ Hoàng đế nói.

Kỳ thật đêm đó khi hắn ra ngoài tản bộ, dọc đường đi qua nhà thủy tạ, đã nhìn thấy thân ảnh nàng cô đơn ngồi ở đó. Chỉ mơ hồ nhớ ngày hôm đó có chút lạnh, còn có chút gío lớn, nhưng nàng lúc ấy lại mặc đơn bạc cực kỳ, bóng lưng mỏng manh khiến hắn trong chớp mắt đó xuất hiện chút không nỡ.

Thế nhưng chút không nở kia vẫn không địch lại hận ý với Tô gia trong lòng hắn.

"Nên cùng ngươi ngắm trăng."_ Hoàng đế nói tiếp. Nhìn Tô Dư có chút thất thần, hắn miễn cưỡng cười một tiếng _"Cho một cơ hội đi."

Cho một cơ hội…ngắm trăng? Hay cho một cơ hội…tha thứ lần đó?

Nơi này cùng nhà thủy tạ trong phủ Thái tử giống nhau như đúc, Tô Dư khó tìm ra được điểm bất đồng nào. Thậm chí ngay cả góc ngắm trăng cũng không sai biệt lắm, làm cho nàng có cảm giác như đã cách mấy đời.

Tiểu lò trên án đang hâm một vò rượu, đã có chút mùi rượu nhàn nhạt tỏa ra, hoàng đế cầm vò rượu rót ra hai chén, đưa cho nàng một chén, cười nói:" Rượu này là lúc trẫm nhàn rỗi không có việc gì tự mình ủ, ngươi nếm thử đi."

"…"_ Tô Dư nhíu mày, tự nhủ bệ hạ ngài thế nào lại nhàn rỗi như vậy đây.

Tự là do có nhiều chuyện này đời trước đã sắp xếp qua một lần, hôm nay chỉ cần trông mèo vẽ hổ (***) xử lý lại một đám tấu sớ lần nữa là xong, nhờ vậy cũng tiết kiệm một bó lớn thời gian.

(***) Trông mèo vẽ hổ: bắt chước làm theo.

Nhẹ nhấp một ngụm, mùi rượu cam thuần, còn có vị ngọt nhè nhẹ. Tô Dư cười một tiếng, khen:" Dễ uống."

" Ân, đừng uống quá nhiều là được, rượu này ngấm mạnh đấy."_ Hoàng đế cười nói _" Tối hôm qua Phi Ngư lén uống thử, kết quả ngủ thẳng đến chiều nay mới tỉnh lại."

"…"_ Tô Dư nhìn rượu trong chén, sau đó liếc nhanh hắn _" Tửu lượng thần thiếp so với chồn tuyết chắc chắn sẽ mạnh hơn một chút."

Ngồi nhìn nhau 1 hồi, Tô Dư hỏi hắn lúc nào bắt đầu xây chỗ này. Hoàng đế cười 1 tiếng:" 2 tháng trước."

Cũng chính là lúc còn ở hành cung Ngô Tuân.

Đoạn thời gian đó hắn càng ngày càng rõ ràng tâm tư của mình. Nhiều ngày chung đụng như vậy, hắn đã sớm không còn đối với nàng chỉ đơn giản là muốn đền bù nữa. Trong lòng hắn đã xuất hiện một loại "yêu cầu xa vời": Nếu như có thể, hắn cả đời này thật muốn cùng nàng làm một cặp hảo vợ chồng.

Có một số việc vô tình mà hữu ý, tỷ như tên của một cặp chồn tuyết, tỷ như hắn mang nàng cùng đi cưỡi ngựa. Hắn đều chân tâm thật ý muốn dụ dỗ nàng vui vẻ.

Hắn không tự chủ được mà bắt đầu để ý từng chi tiết của nàng.

Ngày đó vốn có ý phân phó vài câu về trung thu cung yến, vì muốn thỉnh vài vị họ hàng đã lâu không gặp đến nên định chuẩn bị sớm một chút. Nhưng trước đó khi đến Đình Tức hiên, nhìn Tô Dư đứng ngắm trăng một mình, hắn lại bỗng dưng nhớ tới trung thu năm đó.

Đó chỉ là 1 việc nhỏ, nhưng rốt cuộc vẫn là hắn nợ nàng.

"Từ U, trung thu cung yến miễn."_Hắn nhìn nàng ở phía xa nói.

Từ U hơi sững sờ:" Vậy mấy vị họ hàng…"

" Sang năm hẳn nói."_ Hoàng đế nói _" Lập tức truyền thợ có tay nghề giỏi nhất Cẩm Đô tới gặp trẫm."

Vì vậy trong những ngày sau này, trong khi Tô Dư chiếu cố Cá Bột, hắn vừa ứng phó sứ thần Cận Nghiêng, vừa cùng thợ thủ công thương lượng từng sự vụ nơi này.

Cẩn thận thiết kế từng chi tiết trong đó, tuy hắn chưa từng tự mình đặt chân đến nơi này, nhưng lại nghiêm túc xem qua từng bức tranh công tượng (**) mang đến.

(**) Công tượng: Thợ thủ công

Sau đó liền có được chỗ này ngày hôm nay. Dãy núi vờn quanh, hồ khảm ở trong núi. Vô cùng yên tĩnh, là nơi chỉ của riêng hai người bọn họ, cũng là nơi hắn trả lại những gì đã thua thiệt nàng.

Đôi lúc hắn không nhịn được ảo não, hắn cảm thấy mình cứ như vậy mà bị nàng hoàn toàn nắm được rồi. Nhưng như thế cũng tốt, đời này…không phải chỉ vì như vậy thôi sao?

"Tõm" một tiếng. Tô Dư nghiêng đầu nhìn lại, dưới ánh trăng, một con cá chép phóng lên rồi lại rơi xuống, bất giác cười một tiếng:" Còn có cá à?"

Hoàng đế cười nói:" Nếu không sao có ý nghĩa chứ?"

Tô Dư mỉm cười, tựa người vào lan can, nhẹ hít một hơi khí lạnh mùa thu, bỗng nghe hoàng đế nói với nàng: " Đặt tên đi."

" Cái gì?"_ Tô Dư giật mình.

" Đặt tên cho chỗ này đi."

Tô Dư suy nghĩ một chút:" Tại sao lại là thần thiếp?"

” Ưm…“_ Hoàng đế nghiêm túc nói _” Bởi vì trẫm không muốn đặt.”

“…”_ Tô Dư giật giật khoé miệng, nói _” Mỗi người một chữ.”

Lần này đến lượt hoàng đế ngẩn ra:” Cái gì?”

” Mỗi người nghĩ một chữ.”_ Tô Dư khiêu khích nhìn hắn, một bộ nhất định không để cho hắn làm biếng.

“… Hảo.”_ Hoàng đế gật đầu đáp ứng, sau đó liền nhìn quanh một lượt, cười nói _” Bốn bề toàn núi, trong núi lại có nước bao quanh, trẫm liền lấy chữ “hoàn”.”

Không thể nói cho nàng biết, còn là vì “hoàn”, “cùng” cùng âm. Trả nợ kiếp trước, hoàn thành tâm nguyện, cùng nàng phu thê hòa thuận.

Hắn chọn thật nhanh. Tô Dư cúi đầu trầm ngâm, chốc lát sau mới cười nói:” Nhạn. Mỗi khi thu về, chim nhạn lại nhanh chóng bay về phía Nam, hợp với thời tiết lúc này; hơn nữa “nhạn”, “yến” cùng âm, nguyện Đại Yến hưng thịnh; nơi này còn ở phía Bắc Cẩm Đô, nếu đem binh sĩ xuất chinh, chắc chắn sẽ phải đi qua nơi đây, đem hai chữ này kết hợp, còn có thêm một ý nữa, nguyện chiến sĩ khải hoàn hồi triều.”

Nghe vào…ngược lại so với hắn còn suy nghĩ nhiều hơn a!

Hoàng đế cười một tiếng:” Hồ Hoàn Nhạn? Được.”

Tô Dư nghiêng đầu, nhìn về phía ánh trăng sáng tỏ, không biết hắn có nghĩ tới chữ “nhạn” kia còn có một ý nữa hay không. Toàn tâm toàn ý, như loài chim hướng về phía mặt trời…

Nàng đã không còn trông mong những thứ kia nữa rồi. Nhưng nàng vẫn còn nhớ rõ, thời điểm hắn cưới nàng, theo tập tục cưới hỏi lúc đó, đã lấy chim nhạn làm lễ gặp mặt.

Trong cung không thể nói ra những chuyện đó, nhưng khoảnh khắc ở trong mảnh đất nhỏ này, nàng vẫn có thể lặng lẽ nghĩ về nó.

_____Ngoài lề_____

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói: A - - đột nhiên nhớ tới dạo trước thỉnh thoảng nhìn thấy vài bình luận, nói nữ chính vì cái gì lại dễ dàng tha thứ cho nam chủ như vậy.

Vì chương này có xuất hiện loại tâm tư “tha thứ” này, nên tiện thể mượn cơ hội này giải thích một chút…

Kỳ thật cho dù là vào đời trước trải qua nhiều nổi khổ như vậy, nhưng nữ chính vẫn luôn còn tình cảm với nam chính – tình cảm này đã giảm đi rất nhiều vì hận thù, nhưng rốt cuộc nó vẫn còn ở đó. Cho nên dù nàng đối chọi với hắn nhiều năm như vậy, nhưng sau khi hắn chết vẫn chết theo.

Vì vậy hết hi vọng là một chuyện, trong lòng vẫn còn tình cảm và luôn luôn hoài niệm về nó lại là 1 chuyện khác.

Tình huống lúc này cũng không sai biệt lắm, bất luận nàng lúc này tin nam chính thế nào, chịu tha thứ cho nam chính nhiều bao nhiêu, những tốt đẹp năm đó vẫn thủy chung còn mãi trong lòng.

66. Chương 65: Bệnh Nặng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bọn họ trước khi trời sáng mới hồi cung. Trực tiếp đi đến Thành Thư điện, hoàng đế để cho Tô Dư ngủ lại, còn chính mình lại tiếp tục thượng triều.

Thấy Phi Ngư không biết trời cao đất rộng nằm trên giường hoàng đế, Cá Bột thế nhưng cũng ở đó. Tô Dư bất giác nhíu mày, hỏi cung nhân:" Cá Bột tại sao lại tới đây?"

Cung nhân khom người bẩm:" Bệ hạ rời đi không lâu nó liền tới. Đại khái vì…thấy nương nương không ở trong cung, cảm thấy không thú vị?"

"…"_ Tô Dư cảm thấy hai vật nhỏ này sớm muộn gì cũng thành tinh.

Chiếm giường của hoàng đế tạm không nói, chúng còn dám ngủ ở bên trong. Tô Dư đành đưa tay đẩy bọn chúng vào, chừa ra một khoảng trống, vừa vặn chính mình nằm xuống.

Trong lúc ngủ mơ hồ cảm thấy bên chân có thứ gì xù lông đang tiến vào trong chăn, không ngừng chạy lên cổ mình, sau đó thò đầu ra, trên mặt Tô Dư liền cảm giác được một hơi thở nhẹ nhàng.

Tề Mi đại trưởng công chúa tiến cung yết kiến biết rõ hoàng đế còn đang thượng triều, lại nghe Tô Dư vẫn còn ngủ ở tẩm điện, liền thong thả đi vào. Nhưng tình cảnh trước mắt đã khiến vị đại trưởng công chúa xưa nay luôn đoan trang này phải hóa ngốc – Tô Dư ngủ nghiêng người, ngang hông "treo" một con chồn tuyết ngủ say, nhìn lại, khối lông trắng nhô ra từ ngực nàng cũng là một tiểu chồn tuyết.

… Đây thực sự là tẩm điện của hoàng đế sao?

" A Dư¿'_ Tề Mi đại trưởng công chúa mỉm cười nhẹ lây nàng, Tô Dư mở mắt ra, lập tức ngồi dậy, nhìn sắc trời một chút rồi nói:" Mợ, bây giờ…là giờ gì?"

" Sắp tới giờ Thìn (*) rồi."_ Đại trưởng công chúa nói _" Không phải đã bỏ qua thỉnh an sáng sớm rồi chứ?"

(*) Giờ Thìn: 7h - 9h sáng.

Quả thật là vậy. Bất quá nàng bây giờ, đã không còn sợ Giai Du Phu Nhân đến tìm phiền toái nữa rồi.

Sau đó liền rời giường rửa mặt, Tề Mi đại trưởng công chúa còn đích thân búi tóc cho nàng, trâm bạc khảm hồng ngọc cùng với hoa tai ngọc châu, hồng bạch rõ ràng.

" Ngươi thật phải làm chuyện này sao?"_ Tề Mi đại trưởng công chúa nhìn nàng trong gương nói.

Tô Dư hỏi ngược lại đại trưởng công chúa:" Ta không nên sao?"

" Không phải là không nên."_ Đại trưởng công chúa cười nói _" Chỉ là vì người như thế...không đáng đi?"

" Không có gì là không đáng cả."_ Tô Dư cười lạnh _" Có thể làm nàng đau khổ, ta chịu nhọc 1 chút thì có sao?"

Đại trưởng công chúa cũng không khuyên nữa, chỉ gật đầu 1 cái:" Được."

Thời điểm sang đông. Tô Dư đột nhiên bị bệnh, trận bệnh này quả thực "như núi đổ". Hôm đó lúc đang tùy giá ở Quảng Thịnh điện, vốn rất tốt, thỉnh thoảng còn cùng hoàng đế trò chuyện đôi câu, đôi lúc trêu chọc Cá Bột cùng Phi Ngư đang ngồi trên án.

Cá Bột không hiểu sao lại ăn nhiều hồ đào như vậy, Tô Dư liền bóc từng viên cho nó. Cá Bột giương mắt nhìn Tô Dư, bỏ một quả hồ đào vào miệng, sau khi ăn hết, kêu "." một tiếng, Tô Dư liền lấy thêm cho nó một quả.

Ăn được chốc lát, Phi Ngư cũng đến xem náo nhiệt, nhưng đút cho nó nó lại không ăn, chỉ cầm lấy chơi đùa, không cẩn thận còn vấy nước lên váy Tô Dư.

" Ai..."_ Tô Dư nhíu mày trừng Phi Ngư một cái, sau đó liền đi thay quần áo. Nhưng vừa đứng lên thì trước mắt bỗng tối sầm, một hồi đầu váng mắt hoa, đành nặng nề ngồi xuống lần nữa, tay vô thức chống lên mặt án. Hạ Lan Tử Hành đang phê tấu chương không kịp chuẩn bị, đúng lúc đặt bút xuống, mực đỏ từ ngòi bút liền quẹt một đường trên tấu chương.

Hoạn quan đứng ở hai bên nhìn nhau một cái, không biết "châu phê" này có hù dọa đại thần dâng tấu không đây.

" Sao vậy¿'_ Hoàng đế thế nhưng lại không bận tâm đến việc này, một bên vịnh lấy Tô Dư một bên kinh sợ hỏi nàng. Tô Dư hơi khựng lại, nhẹ cười nói:" Không có gì...có lẽ do ngồi quá lâu."

Nhưng trên trán lại không ngừng chảy mồ hôi lạnh, hai tay cũng đều lạnh buốt. Hoàng đế nắm chặt tay nàng, nhanh chóng nói:" Truyền thái y đến."

Một lát sau thái y liền đến Quảng Thịnh điện, sau khi chẩn xong liền nói là phong hàn. Do Quảng Thịnh điện không có tẩm điện, hoàng đế liền cho người đem Tô Dư về Thành Thư điện nghỉ ngơi.

Lúc bước xuống bậc thang của Quảng Thịnh điện, Tô Dư suýt nữa mất thăng bằng mà ngã xuống.

Thời điểm giao mùa bị nhiễm phong hàn cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng bệnh của Tô Dư lại chậm chạp không khỏi. Trong nháy mắt đã qua mười mấy ngày, vậy mà bệnh của Tô Dư vẫn không có nửa điểm khởi sắc. Hoàng đế cố ý muốn nàng ở lại Thành Thư điện dưỡng bệnh, cung nhân muốn khuyên cũng không được.

Nàng quả thật bệnh gay gắt, sốt cao đến mấy lần, còn sốt đến mức đôi môi cũng trở nên trắng bệch. Vừa uống nước xong, chẳng lâu sau đôi môi lại trắng trở lại...

Đơn thuốc của thái y vô dụng, liền sai ngự y đến, nhưng rốt cuộc vẫn vô dụng.

Cao thấp Thái Y viện đều gấp đến sứt đầu mẻ trán. Ai cũng biết vị Vân Mẫn Sung Nghi này đã không còn như xưa, nếu tình hình cứ tiếp tục như vậy, hoàng đế không thể không đem Thái Y viện ra hỏi tội.

Nhưng gấp đến mấy cũng vô dụng, đơn thuốc đã đổi nhiều lần, bệnh vẫn cứ không tốt lên, như vậy phải làm sao đây?

Lần bệnh này khiến Tô Dư gầy đi rất nhiều. Khẩu vị cũng càng ngày càng kém, nhưng vì biết hoàng đế nóng lòng, nên cho dù không đói cũng cố ăn một chút. Các dạng thuốc liên tục trình lên, nàng nửa câu oán thán cũng không có, vừa mang đến liền uống hết, hoàn toàn không giống các tần phi khác vì sợ đắng mà chỉ uống 1 ít.

Nhưng bệnh vẫn không khá lên.

Chuyện nàng bệnh lâu không khỏi, khó tránh truyền ra ngoài cung. Tề Mi đại trưởng công chúa liền tự mình vào cung chiếu cố nàng, nhìn bộ dáng của nàng mà đau lòng không ngớt, cau mày nói với hoàng đế:" Một bệnh nhỏ như thế, làm sao có thể kéo dài lâu như vậy?"

Trong giọng nói có chút ý không tín nhiệm. Hoàng đế nghe vậy, liền hiểu đây là nghi hắn đối Tô Dư không tốt.

" Mợ."_ Tô Dư thổi chén thuốc có chút nóng, tiếng nói vô lực_"Mợ đừng trách bệ hạ...bệ hạ mỗi ngày đều gọi thái y đến, nhưng bệnh chính là vẫn không khởi sắc – đại để cũng không đổ hết lên đầu thái y được, cũng là do thân thể A Dư quá mức suy yếu."

Tề Mi đại trưởng công chúa càng cau chặt mày hơn, trầm ngâm một lát, sau đó nhìn về phía hoàng đế:" Bệ hạ có thể ra ngoài một chút không?"

Hoàng đế gật đầu, đi theo đại trưởng công chúa đến chính điện.

" Nếu còn chưa khoẻ, bệ hạ nên hỏi một chút bên Khâm Thiên Giám (**)."_ Tề Mi đại trưởng công chúa nói.

Hoàng đế hơi ngẩn ra, nhưng vẫn gật đầu:" Ngược lại sơ sót cái này, ngày mai trẫm liền truyền Khâm Thiên Giám đến hỏi."

" Ân."_ Đại trưởng công chúa gật đầu một cái, trầm ngâm một lát, vẫn không để xuống được mà hỏi hắn lần nữa _" A Dư như thế, thật không có liên quan đến bệ hạ?"

Hoàng đế không khỏi nghẹn lời:" Cô... trẫm tuyệt sẽ không bạc đãi nàng lần nữa. Nếu thật không chịu được nàng, trẫm cũng không để nàng ở lại Thành Thư điện dưỡng bệnh như vậy."

Tề Mi đại trưởng công chúa nhìn về phía tẩm điện, cuối cùng vẫn tin lời hoàng đế. Tô Dư quả thực ngủ trên giường hoàng đế, có thể thấy hắn là thật muốn săn sóc nàng, không phải chỉ làm qua loa cho ngoại nhân thấy.

Ngày hôm sau Khâm Thiên Giám liền được truyền đến. Cả Giám chính lẫn Phó giám đều đến, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghiêm nghị hồi bẩm gần đây thiên tượng không có gì khác biệt, bệnh của Sung Nghi không có liên quan gì đến việc này.

Hoàng đế cùng Tề Mi đại trưởng công chúa đều nặng nề thở dài.

Giám chính cùng Phó giám nhất thời không dám nói gì, suy nghĩ một chút, cuối cùng Giám chính bước ra nói:" Bệ hạ.....tinh tượng không biến đổi có nghĩa nương nương đáng lẽ không nên mắc kiếp nạn này, có câu mưu sự tại nhân, không lẽ...."

Giám chính im bặt không nói nữa, Tề Mi đại trưởng công chúa nghe vậy liền giận dữ, đập bàn nói:" Ngươi nói bậy gì vậy!"

" Cô bớt giận."_ Hoàng đế ngưng thần, thanh âm vẫn trầm ổn, liếc nhanh Giám chính kia, hỏi _" "Không lẽ" cái gì? Ngươi cứ nói thẳng đi."

" Bệ hạ thứ tội."_ Giám chính quỳ xuống, dập đầu tạ tội trước, sau đó mới bẩm _"Thần cũng chỉ là suy đoán. Theo lý mà nói, phong hàn không thể coi là bệnh lớn gì, trong cung lại có ngự y chữa trị, đáng lẽ không đến mấy ngày đã khỏi hẳn. Cho dù thân thể Sung Nghi nương nương có yếu ớt thế nào cũng không nên kéo dài lâu như vậy, vì thế thần lén suy đoán...có phải là do có người âm thầm động tay vào hay không. Ngự tiền làm việc cực kỳ nghiêm khắc, đại để không thể ở trong dược được, nhưng..."_ Giám chính lại dập đầu lần nữa, tiếng nói cũng nhỏ hơn vài phần _" Chuyện yếm thắng, từ xưa đã có, kính xin bệ hạ cẩn thận."

Yếm thắng... Vu cổ?!

Nguyền rủa người bệnh lâu ngày mau chết, hoặc nguyền rủa tần phi có thai không thể bình an sinh hạ...loại thủ đoạn này trong cung đã nhìn mãi đến quen mắt.

Hạ Lan Tử Hành hít một ngụm khí lạnh. Đời trước, hậu cung của hắn ngược lại không có xảy ra chuyện như vậy, mà hắn lại càng không tin những thứ tà vật này.

Nhưng đời này…chính hắn đụng phải chuyện trọng sinh sống lại, cũng đối với những thứ không rõ ràng có thêm hai phần tin tưởng. Huống chi người bị là Tô Dư, bất luận hắn chịu tin hay không, cũng không thể đem an nguy của nàng đi thử thật hư được.

Lệnh cho Giám chính cùng Phó giám lui ra, sau đó cũng bình lui cung nhân. Hoàng đế cùng Tề Mi đại trưởng công chúa suy nghĩ hồi lâu, hai ngươi đều thấy cẩn thận vẫn hơn, vì vậy liền hạ chỉ thỉnh đạo nhân vào cung xem một lần.

Cao nhân vào bốn ngày sau mới tiến cung, lúc này bệnh tình Tô Dư càng thêm lợi hại, bao nhiều thuốc quý cũng không chữa nổi, thậm chí đã sốt đến mê sảng.

Đạo nhân vào điện thăm dò tình huống của Tô Dư. Vừa nhìn một cái liền không khỏi nhíu mày – không nói đến việc sốt cao không ngừng, bên cạnh nàng vì cái gì lại có thêm hai con chồn nhỏ ngồi canh đây?

Giấu xuống nghi vấn này, đạo nhân bày trận làm phép, chưa được bao lâu, mọi người liền thấy sắc mặt hắn đột nhiên tái đi.

" Bệ hạ."_ Đạo nhân mở mắt ra, trên mặt lộ vẻ sợ hãi. Hoàng đế lập tức nhíu mày:" Như thế nào?"

" Chỉ sợ…"_ Đạo nhân hơi khựng lại, cuối cùng hạ thấp người nói _" Thật là có chuyện yếm thắng."

Ngữ kinh bốn tòa (***). Trong cung mọi người đều hiểu sự nặng nhẹ của Vu cổ, trong lúc nhất thời một đám cung nhân đều bị dọa sợ, vừa hồi thần lại liền nhất tề quỳ xuống, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

(***) Ngữ kinh bốn tòa: Bốn phía kinh ngạc, đại khái là vậy.

Hoàng đế định thần lại, hỏi đạo nhân kia:" Có phải ở trong cung?"

Đạo nhân trả lời:" Có thể gây tổn thương cho nương nương đến vậy……. nhất định phải ở trong cung."

Một đám cung nhân vẫn nín thở chờ nghe phân phó. Hoàng đế trầm mặc thật lâu mới nói ra hai chữ:" Nghiêm tra."

Có lẽ vì một án Vu cổ của Vệ Tư hoàng hậu (****) quá nổi danh, 1 khi chuyện này được truyền ra, trong cung người người đều bất an. Trong nhất thời liền an tĩnh cực kỳ, không có gì ngoài tiếng của các cung nhân nhận lệnh hoàng đế lục sót khắp nơi, cũng không có người nào dám sinh sự.

Từng cung từng cung một đều bị lục soát. Kể cả nơi ở của hoàng hậu các đời Trường Thu cung hay Nguyệt Vi cung của Nhàn Phi xưa nay luôn cùng Tô Dư giao hảo đều không bị bỏ sót.

Chỉ ngắn ngủi 3 ngày, Cung chính tư liền lục soát ra được vài thứ.

Chính là ở Huệ Tức cung.

Tại chỗ ở lúc trước của Diệp Phi. Rất nhiều tượng người bị yếm thắng nguyền rủa được tìm thấy, mới cũ đều có. Giấu ở trong phòng, chôn ở dưới đất, nhiều đến mức không thể đếm xuể.

Hơn phân nửa…là viết bát tự (*****) của Tô Dư.

Ngoại trừ Tô Dư, vẫn còn thừa vài cái không phải nguyền rủa nàng. Điều tra thêm, liền biết là bát tự của Lục thị, còn cả bát tự của Giai Du Phu Nhân.

Tượng người được trình lên Thành Thư điện, đại trưởng công chúa liền kinh ngạc không thôi, hoàng đế thì nổi trận lôi đình.

Chú thích:

(**) Khâm Thiên Giám: là cơ quan quan sát và chiêm nghiệm âm dương bói toán, các hiện tượng thiên văn, thời tiết, làm lịch, coi ngày, báo giờ để định mùa vụ cho dân, giữ đồng hồ báo canh và giữ trọng trách tư vấn cho triều đình về các vấn đề địa lý và phong thủy.

(****) Vệ Tư hoàng hậu: là hoàng hậu thứ hai của Hán Vũ đế Lưu Triệt, bà là hoàng hậu tại vị lâu nhất trong lịch sử nhà Hán với 38 năm tại vị, đồng thời cũng là vị hoàng hậu tại vị dài thứ hai trong lịch sử Trung Quốc, chỉ sau Hiếu Đoan Hiển hoàng hậu Vương Hỉ Thư dưới triều Minh Hiến Tông (42 năm), tên thật của bà là Vệ Tử Phu, bà từng bị Trần hoàng hậu (Trần A Kiều, hoàng hậu đầu tiên của Hán Vũ đế, giai thoại giữa bà và Hán Vũ đế đã trở thành điển tích, gọi là Kim ốc tàng Kiều – nhà vàng cất người đẹp, chắc bạn nào coi phim Vệ Tử Phu cũng biết sơ sơ về hai người này ^^) vì ghen ghét mà yểm Vu cổ.

(*****) Bát tự: Gồm giờ sinh, ngày sinh, tháng sinh, năm sinh.

Nguồn của tất cả: Wikipedia

Còn đây là hình ảnh quả bồ đào aka nho: ^^

67. Chương 66: Vu Cổ

Hoàng cung trong màn đêm lại an tĩnh trở lại, chỉ có Thành Thư điện vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Cả ngày hôm nay, Cung chính tư liên tiếp tìm ra tội chứng khiến khắp hậu cung đều khiếp sợ, từng thứ được tìm thấy đều được dâng lên Thành Thư điện, khiến mỗi người đều tự ý thức được rằng, đây quả thực là chuyện lớn rồi.

Lúc này cũng thế. Cung chính Trương thị cùng vài cung nhân của Cung chính tư đang ở trắc điện chờ, mọi người trong lục cung đều sai người hỏi thăm tình hình, duy chỉ có một nơi nhìn không ra khẩn trương, ước chừng chính là tẩm điện của Thành Thư điện này.

Tô Dư vẫn bệnh, hôm nay cơ hồ ngủ cả ngày, bây giờ mới tỉnh lại.

" Dậy ăn chút gì đi."_ Hoàng đế mỉm cười, đỡ nàng ngồi dậy. Cung nhân trình bữa tối lên, đều dụng tâm chuẩn bị những món thanh đạm cho nàng, cẩn thận đặt lên bàn nhỏ, hoàng đế liền bưng chén lên đút cho nàng.

Những ngày bị bệnh đều là như thế, không nói đến hoàng đế cùng một đám cung nhân, mà ngay cả Tô Dư cũng được đút thành quen rồi.

Ăn được một chút, Tô Dư liền nhìn hắn, hỏi:" Bệ hạ có tâm sự sao?"

"…"_ Hoàng đế hơi ngẩn ra, tùy ý cười _" Không có, tại sao lại hỏi như vậy?"

Tô Dư lộ ra một nụ cười yếu ớt, cúi đầu nói:" Bệ hạ không chịu nói, thần thiếp liền không hỏi nữa."

Hoàng đế bị vạch trần có chút lúng túng. Hắn không muốn cho nàng biết chuyện Vu cổ, nên cho dù trong lòng có phiền muộn cũng muốn che dấu trước mặt nàng, nhưng lại không ngờ cứ như vậy bị nàng nhìn ra.

Thật không biết vì sao có thể nhìn ra được.

Đói bụng một ngày, khẩu vị của Tô Dư so với mấy ngày trước cũng tốt hơn một chút, làm hoàng đế có chút vui mừng, nhìn nàng nuốt xuống từng ngụm một…phiền lòng của hắn tựa hồ cũng giảm đi đôi chút?

"."

"."

Hai tiếng kêu nhỏ, Cá Bột và Phi Ngư cùng nhau chạy vào điện, nhảy lên đùi Tô Dư. Liếc thấy mấy chiếc đĩa trên bàn, liền trông mong nhìn qua, không hề chớp mắt.

"…"_ Hoàng đế tức giận nhìn chúng _" Đi, nghĩ cũng đừng nghĩ, đồ ăn này cùng các ngươi không có quan hệ."

“.”_ Phi Ngư nhìn hắn kêu một tiếng.

” Kêu cái gì.”_ Hoàng đế vừa liếc mắt nhìn nó, vừa tiếp tục đút Tô Dư.

Tô Dư nhịn không được cười 1 tiếng, định đem vài món cho chúng ăn, vừa nghiêng đầu nhìn 1 cái…những món kia thật quá thanh đạm, tuy hợp với khẩu vị lúc này của nàng, nhưng tuyệt không hợp với khẩu vị của hai tiểu chồn thích thịt đến nghiện này.

” Chiết Chi.“_ Tô Dư gọi một tiếng, nói với Chiết Chi _” Ngươi mang bọn chúng đi ăn chút gì đi, chỗ này của ta không có gì có thể cho chúng cả.”

” Vâng.”_ Chiết Chi phúc thân, vừa muốn đi qua ôm hai con chồn nhỏ, chúng liền lập tức nhảy vào bên trong giường, một bộ trốn tránh nàng ấy.

” Làm sao vậy?”_ Tô Dư sững sờ, hết nhìn Cá Bột cùng Phi Ngư lại nhìn sang Chiết Chi.

” Những ngày này đều là như thế.“_ Hoàng đế bất đắc dĩ cười _” Ngươi không để ý sao? Chỉ cần lúc ngươi thức, bọn chúng sẽ luôn ở đây. Đi ra ngoài đều là lúc người đã ngủ.”

Cho nên chừng nào nàng còn thức, Chiết Chi liền bắt không được chúng…

Nhẹ cười một tiếng, Tô Dư nghiêng người ôm hai tiểu chồn, nhìn Cá Bột cùng Phi Ngư hưởng thụ nằm trong ngực nàng, kìm lòng không được thì thầm một câu:” Làm gì bám người như vậy? Nếu bệnh ta không tốt lên được, sau này các ngươi làm sao?”

Vừa xoay mình liền thấy một hồi yên tĩnh. Tô Dư ngẩng đầu nhìn sắc mặt hoàng đế trệ lại, mới ý thức được mình lúc nãy đã nói gì.

” Bệ hạ…“_ Ách một tiếng, Tô Dư cực kỳ hối hận. Cắn môi ngập ngừng nói _” Thần thiếp không phải có ý đó, chỉ là thuận miệng nói thôi…”

” Không sao.”_ Hoàng đế nặn ra một nụ cười, tiếp tục đút nàng ăn.

Đợi nàng dùng xong bữa tối, hoàng đế lại tiếp tục ngồi thật lâu cùng nàng, sau đó mới nói:” Trẫm còn chút chuyện, ngươi nghỉ ngơi trước đi.”

” Ân.“_ Tô Dư nhẹ gật đầu. Vừa nằm xuống, Cá Bột và Phi Ngư liền đến ngồi cạnh hai bên nàng, cùng đưa mắt nhìn hoàng đế rời khỏi tẩm điện, sau đó liền liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng lại nhìn về phía Tô Dư:”.”

"…Đi đi."_ Tô Dư nhẹ cười nhìn bọn chúng.

Sau đó liền thấy hai đạo bóng trắng nhảy khỏi tẩm điện, theo sát hoàng đế.

Nhóm người bên Cung chính tư đã đợi hồi lâu ở trắc điện, cuối cùng cũng nghe hoạn quan truyền vào, sau khi đi đến chính điện hạ bái, Cung chính Trương thị liền đích thân trình lên một khay gỗ:" Bệ hạ."

Món đồ đựng trong khay kia, đã sớm bị vải trắng che khuất, hoàng đế nhìn nàng hỏi:" Đây là gì?"

" Này…nô tỳ không dám nói."_ Trương thị cúi đầu _" Thỉnh bệ hạ xem qua."

Hoàng đế nghi hoặc, tiện tay vạch miếng lụa ra, một người gỗ liền đập vào mắt hắn, vừa nhìn kỹ liền không khỏi giận tím mặt.

Mâm gỗ bị hất xuống mặt đất, các cung nhân quét mắt nhìn mâm gỗ bị hoàng đế quật ngã, lập tức quỳ xuống không dám nói gì.

" Từ U."_ Hoàng đế nói. Từng chữ đều nghiến răng nghiến lợi, nếu như không biết rõ lý do hoàng đế nổi giận, Từ U nhất định cảm thấy tính mạng mình khó giữ hôm nay.

Tiến lên vài chào:" Có thần."

" Truyền chỉ xuống, Phi Diệp thị, phế vị, biếm làm thứ dân."_ Dứt lời, hoàng đế liền phất tay cho người của Cung chính tư lui ra, sau đó mới nói _"Lệnh Thẩm Diệp ám tra Diệp gia, đồng thời sai người lập tức đi cũ cung Dục Đô, hỏi xem Thái hoàng thái hậu có khoẻ không."

Rốt cuộc người gỗ này viết gì vậy….

Lúc hoàng đế nghe Trương thị nói "không dám nói", trong nháy mắt đã cho rằng đây là nguyền rủa chính mình. Nhưng vừa lấy ra nhìn, lại chính là bát tự của Thái hoàng thái hậu Yến thị.

Tội trước đã đáng chết, tội này lại càng đáng chết hơn.

Bệnh của Tô Dư đột nhiên chuyển biến tốt hơn. Bệnh tình cũng không kéo dài nữa, qua 5 6 ngày đã khỏi. Bệnh lâu như vậy, cũng khó tránh khỏi cơ thể suy yếu, nhưng sau khi được vài vị thái y, ngự y chẩn trị, đã

không còn gì đáng ngại.

Hạ Lan Tử Hành thở phào nhẹ nhõm, kinh ngạc nhìn Tô Dư đã gầy mất một vòng hồi lâu, thở dài:" Không việc gì là tốt rồi."

Tô Dư cười khổ:" Bị phong hàn nháo lâu như vậy, cũng là do thần thiếp vô dụng."

"Cũng không phải ngươi sai…"_ Hoàng đế thở dài, rốt cuộc vẫn đem những chuyện phát sinh mấy ngày nay nói với nàng. Tô Dư nghe xong kinh ngạc không thôi, quái lạ nửa ngày, cuối cùng hỏi:" Vậy…Thái hoàng thái hậu… ổn không?"

" Thái hoàng thái hậu không có việc gì."_ Hoàng đế cười nhạt, nói xong liền đưa tay về phía nàng _" Ra ngoài một chút không?"

"…Được."_ Tô Dư khẽ cười bước xuống giường.

Vài ngày sau Tô Dư liền trở lại Khinh Lê cung. Người đầu tiên đến thăm chính là Nhàn Phi, Nhàn Phi tự mình làm vài món điểm tâm nàng thích ăn, cười nói:" Nói tỷ tỷ thế nào mới đúng đây? Nói trừ được Diệp thị…bất quá tỷ tỷ chỉ dưỡng bệnh ở Thành Thư điện, không để ý chuyện bên ngoài; nói không để ý chuyện bên ngoài, tỷ tỷ lại một kích trừ được Diệp thị."

" Trong lúc không để ý chuyện bên ngoài liền loại được kình địch, như vậy không được sao¿'_ Tô Dư cười 1 tiếng, ăn một khối điểm tâm, nói _" Diệp thị bị phế, Diệp gia thế nào?"

" Không biết."_ Nhàn Phi nói _" Bất quá chuyện lớn như vậy, cho dù bệ hạ mặt ngoài không trách Diệp gia, sau lưng cũng khó tránh khỏi thẩm tra xét."

Tô Dư gật đầu đồng ý. Nếu muốn ám tra, lúc này, chỉ sợ người của cấm quân Đô Úy phủ đã sớm bố trí.

Chỉ bằng lúc trước Diệp Cảnh Thu chuốc lấy phiền toái cho Thẩm Diệp, Thẩm Diệp nhất định không để Diệp gia yên ổn.

Suy đoán của Tô Dư rất nhanh liền được xác minh.

Lúc tùy giá ở Thành Thư điện vô tình đụng phải Thẩm Diệp cầu kiến, thấy hoàng đế không nói nàng tránh đi, nàng cũng không chủ động rời khỏi, trong lòng muốn nghe một chút xem lần cầu kiến này của Thẩm

Diệp có liên quan đến Diệp gia không.

Một lát sau Thẩm Diệp liền vào điện thi lễ, dâng tấu chương lên, chắp tay trầm ổn nói từng chữ. Là chuyện của em trai Diệp Điền Húc, hoàng đế nghe xong chỉ liếc sơ qua, sau đó liền đem tấu chương đóng lại:" Đã biết."

Kiểu cầu kiến như thế, trong vài ngày tới có đến mấy lần. Chuyện của em trai, chuyện tỷ muội đại tu lăng tẩm, chuyện cháu cưỡng đoạt dân nữ làm thiếp…

Đủ loại tội trạng, lớn có nhỏ có. Tô Dư luôn nghiêm túc lắng nghe, tựa hồ trong đó có vài tội liên quan trực tiếp đến Diệp Điền Húc.

Nàng hiểu điều này, hoàng đế lại càng hiểu rõ. Những việc này tuy là có lòng trị tội Diệp gia, nhưng cũng là do Diệp Điền Húc đã phạm quá nhiều lỗi.

" Tiếp tục tra."_ Hoàng đế lạnh lùng phân phó Thẩm Diệp.

Ngẫu nhiên đụng phải Thẩm Diệp trước cửa Thành Thư điện, hai người liền chào hỏi lẫn nhau, Tô Dư rốt cuộc vẫn không nhịn được nói thẳng: "Thẩm đại nhân quả thực có thù tất báo."

" Không thể nói như vậy."_ Thẩm Diệp cũng không có ý che đậy quá mức, chỉ thanh lãnh cười một tiếng, nói _" Bất quá nàng cấp cho thần tội danh khó rửa sạch như vậy, bây giờ cũng không thể trách thần không chịu buông tha Diệp gia."

Lời này cũng không sai. Lúc trước Diệp Cảnh Thu nói nàng "dâm loạn lục cung", đem sinh tử của nàng treo trước mặt hoàng đế, đồng thời cũng liên lụy Thẩm Diệp.

Vì vậy lúc này mong Thẩm Diệp buông tha Diệp gia đúng là yêu cầu xa vời.

" Vậy những ngày này làm phiền Thẩm đại nhân."_ Tô Dư cười, hơi hạ thấp người nói _" Bệ hạ coi trọng việc này, cho dù chỉ là một việc nhỏ, Thẩm đại nhân cũng nên đem sự việc bẩm rõ một câu."

" Đương nhiên."_ Thẩm Diệp cười lạnh, thanh âm hạ xuống hai phần _" Đừng nói ta không tìm phiền toái cho Diệp gia, mấy năm nay Diệp gia ở Đại Yến cũng lớn lối quá nhiều."

Muốn tìm lỗi của Diệp gia, căn bản cũng không cần hắn nói ngoa – tuy không phải đại tội gì, nhưng chỉ cần đem từng tội nhỏ cộng lại, cũng đã đủ chọc giận thiên tử.

Mấy ngày sau, Tô Dư cuối cùng cũng nghe được tin tức truyền từ ngoài cung vào, con trai trưởng Diệp Đàm của Diệp Điền Húc tự sát. Cũng không hỏi rõ là bị cấm quân Đô Úy tra ra lỗi gì, quan trọng nhất là hắn đã chết.

" Con trai trưởng của Diệp Điền Húc, vậy tức là huynh trưởng của thứ dân Diệp thị rồi."_ Cong môi khẽ cười, Tô Dư vịn tay Chiết Chi đứng dậy _" Nên đi gặp Diệp thị thôi. Huynh trưởng tự sát, cũng nên báo cho người làm muội muội một tiếng, dù sao cũng nên để nàng khóc một trận."

Sau đó liền chuẩn bị bộ liễn, vững vàng đi đến lãnh cung.

Đầu đông, khí trời đã có chút lạnh. Tô Dư ngồi trên bộ liễn, ánh mắt ngưng thần, nhìn về phía lãnh cung càng ngày càng gần, đáy lòng nàng không khỏi có chút lãnh khốc.

Bị phế vị, hết thảy phân lệ cũng không còn. Không có than củi, cũng càng không có quần áo mùa đông…

Ngược lại muốn nhìn một chút xem Diệp Cảnh Thu làm sao trải qua được mùa đông này.

Nàng bỗng hiểu tại sao nhiều cừu nhân cứ mãi "oan oan tương báo (*)" như vậy. Thực ra cũng không phải vì tâm địa độc ác hay lòng dạ hẹp hòi, chỉ là…nếu chính mình phải chịu bao cực khổ, phải nuốt xuống quá nhiều thiệt thòi, sau này nếu có cơ hội lật mình, nhất định phải để đối phương nếm trải hết thảy những thứ kia một lần, như vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng.

(*) Oan oan tương báo: oán thù không dứt.

Đây đã là lần thứ hai nàng bước vào lãnh cung. Diệp Cảnh Thu bị phế vị, cũng không còn ở trong tiểu viện lúc trước nữa, mà chuyển đến một căn phòng nhỏ càng thêm đổ nát.

Vào trong, Tô Dư nhìn nàng ta hồi lâu, nói một câu:" Lần này…coi như ngươi không thể nói ta phải hành lễ với ngươi như trước rồi."

" Ta không hại ngươi¡'_ Thanh âm Diệp Cảnh Thu có chút khàn _" Ta không có nguyền rủa ngươi!"

" Đương nhiên."_ Tô Dư khẽ nâng cằm, nhạt nhìn nàng ta, nụ cười trên mặt hiện rõ trào phúng, vân đạm phong khinh nói _" Ta so với ngươi càng thêm rõ ràng, ngươi chắc chắn không nguyền rủa ta."

Ba ngày lễ, ba chap. ^^

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và thông cảm cho tốc độ dịch của mình, nếu có thời gian rảnh mình nhất định sẽ dịch tiếp.

Nhớ vote cho mình nha.

68. Chương 67: Yểm Thắng

" Ngươi…"_ Chỉ trệ ra chốc lát, Diệp Cảnh Thu đã lập tức hiểu rõ, mi tâm tràn đầy phẫn nộ cùng kinh ngạc _"Ngươi hại ta…"

" Là ngươi muốn hại ta trước."_ Tô Dư nhạt nhìn nàng ta _" Cho dù những người gỗ kia không phải do ta sắp đặt thì sớm muộn gì ngươi cũng sẽ làm, ngươi dám nói mình hoàn toàn chưa từng nghĩ tới chuyện nguyền rủa ta không?"

Chuyện khiến hậu cung khiếp sợ vừa qua, thậm chí còn là án vu cổ liên lụy đền tiền triều, thế nhưng lại bắt đầu từ hai con chồn nhỏ.

Mấy ngày trước khí trời còn chưa quá lạnh, hai tiểu gia hỏa kia rất hay chạy ra ngoài chơi. Tô Dư đối với lần này có chút đau đầu, bởi bọn chúng mỗi lần ra ngoài đều đi rất lâu, hơn nữa còn mang những món đồ không giải thích được trở về, sau đó giấu trong Khinh Lê cung, khiến thu thập lại có chút phiền phức.

Thậm chí có lúc còn làm như hiến vật quý, đem đồ tìm thấy "dâng tặng" Tô Dư – lúc Phi Ngư ngậm một con chuột chết đến trước mặt Tô Dư, Tô Dư cơ hồ bị hù dọa đến lật đổ cả bàn trà. Chờ cung nhân đem con chuột kia thu thập, Tô Dư vẫn còn vuốt ngực nhuận khí nửa ngày, giận dữ mắng Phi Ngư:" Bắt chó đi cày đã là xen vào việc người khác! Con chồn tuyết ngươi xem náo nhiệt cái gì!"

Lúc đó Phi Ngư nhìn nàng, vẻ mặt ủy khuất.

Lại trôi qua vài ngày, lúc Nhàn Phi đang ở hậu viện Đức Dung điện cùng nàng thưởng trà, Cá Bột liền nhảy lên bàn đá.

Tô Dư trong nháy mắt cảm thấy…Cá Bột ngươi cũng đừng ném chuột chết đến trước mặt Nhàn Phi đấy.

Cũng may, Cá Bột vừa hé miệng, chỉ có một ống gỗ cuộn chỉ rơi xuống. Trên ống có khắc văn tự cùng đồ án, bên ngoài được sơn đen, nhìn qua rất tinh xảo. Tô Dư nhất thời hiếu kỳ cầm lên xem, cầm ở trong tay nhìn một vòng, cảm thấy mấy năm nay mình sống thật quá vô dụng – đến nửa chữ khắc trên ống cũng nhìn không ra.

Nhìn qua rõ ràng là chữ Hán, ít nhất bộ dạng rất giống chữ Hán.

Nhàn Phi ngồi đối diện nàng thế nhưng lại có chút sợ hãi, đưa mắt nhìn hồi lâu mới vươn tay ra:" Tỷ tỷ, cho ta xem một chút."

Nàng liền đưa ống gỗ cho Nhàn Phi, Nhàn Phi tự định giá thật lâu, chốc lát sau nói:" Tỷ tỷ đi theo ta."

Sau đó nàng liền theo Nhàn Phi đến Nguyệt Vi cung, trực tiếp đi đến thư phòng. Nhàn Phi nổi danh thích sách trong cung, không chỉ các thi từ ca phú cô gái bình thường yêu thích, mà cả các loại liêu trai chí dị nàng cũng thích xem qua. Hoàng đế đối với việc này cũng không quản, chỉ cần không phải sách liên quan đến chính sự, những loại khác cứ tùy ý.

Thư phòng của Nhàn Phi vì vậy lớn gấp đôi thư phòng các phi tần khác. Chỉ thấy Nhàn Phi bình lui một đám cung nhân, sau đó chính mình liền đi đến giá sách lục tìm một hồi, hết tìm lại tìm, cuối cùng cũng lấy ra được 1 quyển sách da cừu. Vừa nhìn, liền khẽ mỉm cười, đưa cho Tô Dư:" Chính là cái này."

Tô Dư đem quyển da cừu mở ra, liền nhìn thấy trong đó vẽ một bức họa, bên cạnh còn có đánh dấu. Nhất thời chưa kịp nhìn kỹ là đánh dấu gì, ánh mắt đã bị hình vẽ trong sách hấp dẫn – họa tiết của bức tranh này, cùng thứ nàng cầm trên tay giống nhau như đúc.

Liếc mắt sang đánh dấu bên cạnh, sắc mặt Tô Dư lập tức tái đi:" Đây là…"

" Trong cung có người hạ cổ."_ Thanh âm Nhàn Phi tuy run rẩy nhưng không mất đi sự chắc chắn bên trong _"Đây có lẽ là vô tình để lại, thứ này vốn là để vu giả (*) mang đi hạ cổ."_ Ánh mắt Nhàn Phi dừng lại trên ống gỗ nàng cầm trên tay _" Đã được bịt miệng, xem ra bên trong có chứa vật."

(*) Vu giả: người làm vu thuật.

" Vật gì?"_ Tô Dư thắc mắc.

"… Ta làm sao biết?"_ Nhàn Phi bất mãn liếc xéo nàng một cái _" Bất quá chỉ xem hai cuốn sách để giải trí, ngươi liền coi ta thành vu giả à?"

Tô Dư thấy vậy liền muốn mở ra nhìn một chút, nhưng lập tức bị Nhàn Phi ngăn cản, Nhàn Phi nói:" Ta cũng không biết bên trong có gì, nếu như đụng phải thứ không sạch sẽ…thì làm sao?"

Các nàng ai cũng không hiểu những thứ tà thuật này, tốt nhất không nên vội vàng chạm đến cho thỏa đáng.

Vì vậy việc này liền giao cho Nhàn Phi, để nàng tìm cách đem thứ này ra ngoài cung nhờ người mở ra. Nhàn Phi cũng không dám trì hoãn, ngày kế đã cho hoạn quan xuất cung. Hoạn quan này cũng rất biết chừng mực, sau khi tìm được đạo nhân dân gian nhờ mở ống gỗ ra, xác nhận không có gì đáng ngại liền

trực tiếp mang về cung, chính mình cũng không xem bên trong có gì, chỉ biết trong đó là một cuộn giấy.

Giao lại trong tay Nhàn Phi, Nhàn Phi có chút nghi hoặc xen lẫn hưng phấn mà nhìn cuộn giấy kia, sau đó liền tò mò mở ra xem, nhất thời toàn thân rét run.

Thứ được viết trên đó chính là bát tự của Tô Dư.

" Nhanh đi thỉnh Sung Nghi đến."_ Lòng tràn đầy sợ hãi, Nhàn Phi không kìm được run rẩy, ngoài nói 6 chữ này ra cũng không biết nói gì thêm.

Hôm đó nàng còn chưa nói với Tô Dư, đây là tà thuật phía tây Kỳ Xuyên. Bởi vì Kỳ Xuyên cùng Cận Nghiêng thân cận, rất nhiều vu giả đã đem tà thuật hai miền kết hợp với nhau, truyền thuyết âm độc cực kỳ.

Cụ thể có bao nhiêu âm độc Nhàn Phi cũng chưa từng thấy qua, nhưng dám sử dụng thủ đoạn như thế, có thể thấy được tâm của người này đủ ngoan.

Có khi không biết liền không sợ. Tô Dư chưa từng biết đến những món bàng môn tà đạo thế này, ngược lại so với Nhàn Phi trấn tĩnh hơn nhiều. Trầm ngâm nhìn mẫu giấy ghi bát tự của mình hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói:" Trong cung xưa nay kiêng kị những thứ này, cho dù là ai muốn hạ cổ, cũng không thể nhờ cung nhân giúp đỡ, nhất định phải tìm một vu giả vào cung. Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, tra rõ vu giả này, như vậy liền biết được người kia là ai."

Quả nhiên rất nhanh liền tra ra manh mối. Diệp Phi từ lúc bị biếm vào lãnh cung thân thể liền khó chịu, vốn đã có y nữ chiếu cố, nhưng vẫn không khá lên được, vì thế Diệp gia liền đặc biệt mời y nữ đến cho nàng ta. Dù sao cũng là thế gia làm quan nhiều năm trong triều, muốn xem bệnh cho nữ nhi, hoàng đế cũng không tiện cự tuyệt.

Ngược lại cũng không thể nói y nữ này là vu giả được, đây chỉ là phỏng đoán của Tô Dư, nàng cảm thấy không thể nào có chuyện trùng hợp như thế được.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhờ Tề Mi đại trưởng công chúa làm một chuyện to gan như vậy.

Đặc biệt phái Chiết Chi đến phủ đại trưởng công chúa cầu kiến, Chiết Chi sau khi trở về liền nói:" Đại trưởng công chúa sững sốt nửa ngày, nói sẽ đáp lời nương nương sau."

Lúc đó nàng cũng không biết đại trưởng công chúa sẽ đáp ứng hay không.

Sau trung thu, đại trưởng công chúa quả nhiên cho nàng đáp án. Ngoài nói một câu vì Diệp Cảnh Thu đắc

tội tiền triều thật không đáng ra, cũng không khuyên gì thêm.

Sau đó đại trưởng công chúa liền xuất cung, để lại một đơn thuốc đại hàn trong Khinh Lê cung. Đó là vật cực lạnh, Tô Dư uống xong liền bệnh một hồi.

Ngày đó lúc Tô Dư té ngã làm án kỷ hoàng đế lùi lại nửa bước, trong lòng còn thầm nói một câu:" Thuốc tốt!"

Những ngày về sau, vì dùng xen kẽ thuốc của ngự y cùng thang đại hàn đó, bệnh mới kéo dài triền miên không dứt. Trong lòng Tô Dư hiểu rõ, chỉ cần khống chế tốt lượng thuốc, ngự y liền rất khó chẩn ra nguyên nhân, hơn nữa lại càng không dám suy đoán nàng tự ý dùng thuốc khác; cho dù hoài nghi cũng không dám nói ra, xuất nhập của thang đại hàn này không được Thái Y viện ghi lại, người đầu tiên hoàng đế hỏi tội vẫn sẽ là Thái Y viện.

Cũng chính những ngày này, đại trưởng công chúa vừa ở trong cung chăm sóc bệnh tình cho nàng, vừa bí mật phái người đem một đám người gỗ đưa vào Huệ Tức cung. Người cũ người mới đều có, hết nguyền rủa Tô Dư lại đến nguyền rủa Lục thị lúc trước, trực tiếp làm mọi người cảm thấy…Diệp Cảnh Thu làm việc này đã lâu rồi.

Cái này phải làm phiền sự kính trọng của hoàng đế đối với đại trưởng công chúa. Trong cung tra xét nghiêm ngặt, chỉ có chỗ của đại trưởng công chúa là ngoại lệ. Chỉ cần thị vệ thấy người tiến cung là hoạn quan trong phủ nàng, hỏi cũng không hỏi nửa câu, đừng nói đến lục soát.

Nhưng cả quá trình so với suy đoán của Tô Dư chậm hơn một chút, cho nên nàng chỉ đành liên tục kéo dài bệnh tình, nhiều lần còn làm bệnh nặng lên không ít, người cũng ngày càng lộ vẻ suy yếu.

Không nói hoàng đế nhìn mà đau lòng, đại trưởng công chúa cũng không chịu nổi, không khỏi lén khuyên nàng:" Đem thuốc kia ngừng đi. Bây giờ hết thảy đã an bài xong xuôi, cho dù ngươi khỏi bệnh lúc này, vị kia cũng không thoát tội được."

Tô Dư uống xong thuốc hoàng đế sai người mang đến liền lắc đầu:" Không. Lúc này khỏi bệnh, sẽ không giống đây là do nàng yểm thắng, sẽ có người nói vu cổ kia không có tác dụng, tội trạng sẽ bị giảm xuống."

Tô Dư nói tiếp:" Diệt cỏ phải diệt tận gốc."

Đại trưởng công chúa nghe vậy liền trầm tư, nhìn nàng nói:" "Gốc" của Diệp Cảnh Thu, là Diệp gia."

Tô Dư mơ hồ cảm thấy, đại trưởng công chúa đại khái là muốn thay nàng diệt cái "gốc" này. Nhưng do bệnh quá mệt mỏi, lại cảm thấy đã có đại trưởng công chúa an bài, nên cũng chưa từng hỏi qua.

Về sau nàng mới biết, đại trưởng công chúa ở trong đám tượng gỗ đó đã đặt thêm một con.

Đó chính là người gỗ ghi bát tự của Thái hoàng thái hậu.

Như vậy liền đủ rồi.

“Ngươi hại ta…Tiện nhân!”_ Diệp Cảnh Thu không kìm được tức giận, phẫn nộ mắng _” Ta sẽ nói với bệ hạ, hắn không thể liên tục tin tưởng ngươi được!”

” Đúng, hắn không thể liên tục tin tưởng ta được.“_ Tô Dư cười lớn nhìn nàng ta, mi tâm có thêm vài phần khoái ý _” Nhưng hiện nay người hắn không tin chính là ngươi. Ngươi cuối cùng cũng nếm được cảm giác này rồi, đúng không? Cảm giác có khổ mà thể không nói, bị người khác ban cho tội chết cũng không biện luận được gì.”

Đây là cảm giác Tô Dư đã phải chịu đựng trong vài năm trước. Mặc kệ là tội lớn hay nhỏ, hoàng đế cũng chưa từng chịu nghe nàng giải thích, cảm giác đó vô lực cỡ nào.

” Ủy khuất sao¿‘_ Nàng cười nhìn Diệp Cảnh Thu _” Cảm giác mặc người chém giết không thoải mái lắm nhỉ?”

” Ngươi…“_ Diệp Cảnh Thu tức đến nghẹn lời, trệ lại thật lâu, mới nghiến răng nói _” Diệp gia ta có công với Đại Yến, bệ hạ không thể không nể mặt.”

” Đúng, bệ hạ có lẽ sẽ nể tình.“_ Tô Dư cười nhạt _” Nhưng trước hết cũng phải điều tra xem chuyện này cùng Diệp gia của ngươi có bao nhiêu liên quan đúng không¿‘_ Nàng đến gần Diệp Cảnh Thu, lạnh lùng cười nói _” Ngươi đoán xem, chịu trách nhiệm điều tra việc này, là vị đại nhân nào?”

Hai mắt Diệp Cảnh Thu lập tức trừng lớn, trong lòng đã sớm đoán được vài phần, sau đó liền nghe Tô Dư từng chữ nói ra:” Là Thẩm đại nhân a…Cấm quân Đô Úy phủ Thẩm Diệp Thẩm đại nhân, là Thẩm đại nhân lúc trước bị ngươi vu hãm có tư tình với ta đấy.”

Lần này là do nàng ta tự làm tự chịu.

” Ngẫm lại đi, Diệp gia các ngươi có bao nhiêu tội danh có thể để cấm quân Đô Úy phủ lấy ra làm văn¿‘_ Ý cười của Tô Dư tăng thêm hai phần _” Ngươi cần gì phải nôn nóng như vậy chứ? Yểm thắng…ngươi phải biết một khi chuyện này bị phát hiện tội sẽ nặng bao nhiêu. Không làm thì thôi đi, một khi đã làm phải thật cẩn thận, chẳng lẽ còn sợ bản cung không tìm thấy sao?”

Trào phúng rõ ràng, nhưng từng lời trong đó đều là sự thật. Nếu như ngày đó không phải vô ý để lại ống gỗ khiến Cá Bột nhặt được, ước chừng những chuyện này cũng không thể xảy ra.

Dừng một chút, Tô Dư bình tĩnh lại tâm tình, thu lại ý cười, cũng không muốn nhiều lời với nàng ta nữa, chỉ nhạt nói:" Lần này đến, là muốn nói cho ngươi biết, huynh trưởng Diệp Đàm của ngươi tự vận rồi."

Vừa rời đi, trong phòng liền vang lên một tiếng khóc lớn, bén nhọn đến mức có thể xé cả không trung.

69. Chương 68: Cõi Lòng

Trong lòng Tô Dư biết rõ lần này Diệp Cảnh Thu không thể xoay người được nữa, hơn phân nửa còn có thể liên lụy đến Diệp gia.

Từng tội chứng được cấm quân Đô Úy phủ tra ra, cho dù có chút quá soi mói, nhưng vẫn là sự thật. Những tội danh kia nếu ở bình thường, đại khái chỉ trách cứ một hai câu, nhưng hôm nay…tựa như từng khối đá nhỏ chồng chất lại, cho dù có nhỏ đi nữa, chỉ cần số lượng đủ nhiều, cũng có thể tạo nên một ngọn ngũ hành sơn, từ từ đè chết Diệp gia.

Vì vậy trận tuyết đầu tiên năm Kiến Dương thứ ba, Lại bộ thượng thư Diệp Điền Húc bị dẫn vào cấm quân Đô Úy phủ hậu thẩm.

Cái này cùng Tô Dư cũng không dính dáng quá nhiều. Đem Diệp Cảnh Thu phế vị là án vu cổ kia, nhưng từ từ đè sập Diệp gia, lại không có nhiều quan hệ đến chuyện này.

Trong điện Đức Dung một khoảng ấm áp, trên chiếc bàn đặt tiểu lò, Cá Bột đang ngủ đến tứ ngưỡng bát xoa (*). Tô Dư vỗ nó nửa ngày nó cũng không thèm để ý, làm cho Tô Dư oán giận cười một tiếng:" Lúc ta bệnh người lúc nào cũng ở bên canh gác, làm ta cảm động không thôi; bây giờ ta vừa mới khỏi bệnh định chơi với ngươi, ngươi ngược lại liền lười để ý đến ta à?"

(*) Tứ ngưỡng bát xoa: chỉ tư thế ngửa mặt lên trời, dạng chân tay ra, có ý chê trách.

" Hô…"_ Một tiếng thở bực mình. Cá Bột trở người lại, trừng mắt nhìn nàng.

" Được rồi được rồi, đừng trừng nữa, ngươi ngủ tiếp đi."_ Tô Dư cười nói, Cá Bột nghe vậy mới cuộn tròn người lại, yên tâm tiếp tục giấc ngủ của nó.

Chỉ chốc lát sau đã ngủ say. Tô Dư lúc này mới đứng người đi đến phòng bếp nhỏ, bình lui tất cả cung nhân, nhìn nhìn một chút các loại nguyên liệu nấu ăn, tự định giá xem lát nữa nên làm món gì.

Trời đổ tuyết lại không có việc gì làm, đành phải đem tài nấu ăn ra giải buồn vậy.

Kỳ thật nguyên liệu nấu ăn hơn phân nửa đã được rửa sạch, Tô Dư chỉ cần rửa sơ lần nữa, đã có thể nấu

được rồi. Tay nghề cũng coi như thuần thục – cái này phải nhờ hai năm kia ban tặng, khi đó bởi vì chỉ có Chiết Chi bên cạnh, rất nhiều chuyện đều phải tự mình làm, thường xuyên động thủ làm vài món ăn, trù nghệ cũng dần được cải thiện.

Lúc Hạ Lan Tử Hành đến Đức Dung điện, nghe cung nhân nói Tô Dư đang ở phòng bếp nhỏ, liền bất giác có chút tò mò, cũng không mang người theo cùng, trực tiếp đi thẳng đến phòng bếp.

Đúng lúc bắt gặp Tô Dư đang nấu đến bất diệc nhạc hồ (**). Các nguyên liệu nấu ăn dưới dao của nàng biến thành các dạng đinh, ti, phiến, khối (***) rồi được bỏ vào trong nồi.

(**) Bất diệc nhạc hồ hay bất diệc lạc hồ: ý là làm việc gì đó rất vui, mải mê đến độ quên cả trời đất.

(***) Đinh, ti, phiến, khối: cắt hạt lựu, cắt sợi, cắt thành miếng mỏng, cắt khối.

Hoàng đế dựa vào cửa tự định giá: Đây là…nấu canh sao?

Bếp lò bắt đầu ấm lên, phòng bếp cũng nóng dần, một tầng mồ hôi mỏng xuất hiện trên trán Tô Dư, nàng ngược lại cũng không để ý, trên mặt vẫn luôn treo một nụ cười, một tay cầm dao phay, tay còn lại đưa lên lau mồ hôi.

Hảo nha……thế này còn đâu dáng vẻ ngày thường nữa?

Múc một chén canh, Tô Dư xoay người lại đặt ở trên bàn, dự định chờ nguội một chút, chốc nữa liền nếm thử. Sau đó lại xoay người tiếp tục nấu ăn.

Trong lúc vô tình thoáng quay đầu nhìn lại…chén canh đâu rồi?

Vừa nâng mắt, Tô Dư liền thấy hoàng đế đang cầm chén canh thổi, tuy kỳ quái nhưng vẫn bỏ muôi xuống, cung kính phúc thân:" Bệ hạ thánh an."

" Ừ."_ Hoàng đế đáp một tiếng, tiện đà uống một ngụm, cẩn thận cảm nhận mùi vị, sau đó nói với nàng _" Mặn."

"…"_ Tô Dư gật đầu, bình tĩnh đáp _" Bệ hạ, đây là nước để nấu mì, đương nhiên sẽ mặn một chút."

"… Nha."_ Hoàng đế cười một tiếng hiểu rõ rồi đặt chén xuống, vòng qua bàn đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng trong chốc lát, nhẹ nhàng cười nói _" Đang êm đẹp, tại sao lại muốn tự mình vào bếp?"

" Không có việc gì làm."_Tô Dư ấm giọng đáp _" Nhàn rỗi quá mức, liền không nhịn được bắt đầu loạn tưởng."

Gần đây xác thực có quá nhiều chuyện.

Hoàng đế nhẹ gật đầu, trầm mặc trong giây lát, buồn bã nói:" Diệp Điền Húc đã vào ngục."

" Thần thiếp biết."_ Tô Dư nhẹ thở dài. Cũng không phải nàng giả vờ, nhưng cũng không phải thương xót cho Diệp gia, chẳng qua chỉ cảm thán thế sự khó lường.

" Tội trạng rất nhiều, nhưng ngoài án vu cổ kia ra, cũng không có tội gì thực sự đáng chết."_ Hoàng đế ngưng thần nói, nhẹ giọng cười một tiếng. Sau đó lại nhìn về phía nàng _"Về phần án vu cổ kia, đến tột cùng là thế nào, ngươi so với người khác lại càng thêm rõ ràng."

Vừa định xoay người liền khựng lại. Tô Dư cảm thấy tim mình không ngừng loạn nhịp, mạnh mẽ áp xuống hoảng loạn trong lòng mới dám ngẩng đầu lên, bình tĩnh hỏi hắn:" Bệ hạ cớ sao lại nói lời này?"

" Còn chưa chịu nói sao?"_ Hoàng đế vẫn cười nhạt, tiếp tục nhìn nàng, thần sắc không nhìn ra tức giận gì.

Hắn rõ ràng đã biết….

Tô Dư không kìm được kinh ngạc, chỉ cảm thấy khuôn mặt bình tĩnh của hắn có thể dễ dàng đẩy người khác vào chỗ chết bất cứ lúc nào. Mạnh mẽ trấn tĩnh lại, trong lòng biết hắn có thể nói như vậy, ít nhất cũng đã biết được 7 8 phần. Sống lưng chợt lạnh đi, Tô Dư lập tức quỳ xuống:" Bệ hạ thứ tội, thần thiếp…"

" Trẫm không phải tới để nghe ngươi nhận tội."_ Tầm mắt hoàng đế nhìn về phía nàng _" Kể lại cho trẫm, từ đầu đến cuối."

" Bệ hạ…"_ Tô Dư hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhất thời không hiểu tại sao hắn lại muốn biết căn nguyên chuyện này. Thần sắc hoàng đế vẫn nhàn nhạt, chỉ im lặng nhìn nàng, đợi nàng nói ra.

Cắn răng, Tô Dư cúi đầu xuống, một năm một mười đem toàn bộ chuyện này nói ra. Từ phát hiện dấu vết Diệp Cảnh Thu để lại rồi quyết định phản công, uống thuốc Đại Hàn giả bệnh, thu mua người của Khâm Thiên Giám cùng đạo nhân…

Gặp hoàng đế như thế, nàng không dám nói dối nửa câu, nhưng cũng không đề cập đến đại trưởng công chúa. Về phần Nhàn Phi, cũng chỉ nói ra chuyện Nhàn Phi giúp nàng tra sách.

Còn những thứ khác… Nhàn Phi vốn cũng không làm gì nữa.

Đợi nàng nói xong, hoàng đế trầm ngâm chốc lát, nói:" Hết?"

"… Vâng."_ Tô Dư cúi đầu đáp.

" Ngươi có biết vu cổ là tử tội, khi quân cũng là tử tội không?"_ Hoàng đế lại hỏi.

" Biết rõ."_ Tô Dư bình tĩnh nói.

" Như thế nếu trẫm đem cả tội vu cổ lần khi quân tính lên đầu ngươi thì sao?"_ Hoàng đế lại hỏi lần nữa.

Tô Dư run lên, im lặng chốc lát, sau đó hỏi ngược lại hắn:" Bệ hạ lúc nào thì sinh nghi?"

" Từ lúc Khâm Thiên Giám khuyên trẫm nên tra thử chuyện yểm thắng."_ Hoàng đế lưu loát cho nàng đáp án _" Thêm cô rõ ràng nhìn thấy tình hình trong Thành Thư điện, nhưng vẫn hoài nghi bệnh của ngươi là do trẫm đối ngươi không tốt, như vậy cũng quá giả rồi."

Hắn biết là Tề Mi đại trưởng công chúa…

Tô Dư luống cuống, ngẩng đầu lên gấp gáp nói:" Bệ hạ, là do thần thiếp cầu đại trưởng công chúa…"

" Trẫm biết."_ Hoàng đế đột nhiên cười một tiếng, nói tiếp _" Trẫm cũng cầu nàng."

… Cái gì?

Hoàng đế liếc nhanh nàng:" Mặt đất lạnh lắm, đứng lên đi."

Tô Dư đứng dậy, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên. Hoàng đế tùy ý dựa vào chiếc bàn sau lưng, có chút trào phúng nhìn nàng, cười nói:" Chỉ nhớ rõ đại trưởng công chúa là mợ ngươi sao? Nàng cũng là cô của trẫm đấy."

…. Nàng tất nhiên không quên. Nhưng cho dù như thế, đại trưởng công chúa là người rất biết chừng mực, chuyện liên quan đến tính mạng như vậy, thế nào mặt trước vừa giúp đỡ nàng, mặt sau liền xoay lưng đem nàng khai ra?

"Đừng làm vẻ mặt đó, là trẫm hỏi cô."_ Hoàng đế nói _"Biết đại khái là ngươi giở trò quỷ, cô lại muốn giúp đỡ ngươi, cho nên liền bắt đầu tra ở Cung chính tư trước, sau đó mới hỏi cô một câu."

Tô Dư kinh ngạc, giữa lúc nghi hoặc có chút thất thố, hoàng đế vẫn tiếp tục giải thích:" Trẫm biết là do Diệp thị muốn động thủ trước, cũng biết ngươi luôn hận nàng, cho nên…đành làm theo tâm tư của ngươi vậy."_ Hoàng đế nói, trong tiếng cười có thêm vài phần chế giễu _" Trẫm dù sao ra tay vẫn ác hơn ngươi một chút, biết rõ đạo lý diệt cỏ tận gốc, miễn cho Diệp gia lại tìm ngươi trả thù."

Cho nên…

Tô Dư đột nhiên tỉnh ngộ:" Cho nên Thái hoàng thái hậu…"

Nàng luôn có chút nghi hoặc, Tề Mi đại trưởng công chúa đem chuyện này dính lên người Thái hoàng thái hậu, không sợ hoàng đế sinh nghi sao? Dù sao Diệp thị cũng không có lý do gì nguyền rủa Thái hoàng thái hậu cả.

" Ân."_ Hoàng đế gật đầu _" Là trẫm an bài."

Chẳng trách hắn chưa từng hoài nghi, hết thảy đều thuận lợi hơn Tô Dư dự đoán.

Những người gỗ kia cũng chỉ để làm dáng một chút, không có thực đi tìm vu giả hạ cổ. Nếu không truyền ra, tội bất hiếu này chắc chắc định ở trên lưng hoàng đế rồi.

" Ngươi không nên làm vậy."_ Giải thích rõ ràng xong, hoàng đế nói ra một câu này, Tô Dư nghe lời này cũng không biết nói gì.

" Thần thiếp hận Diệp thị."_ Nàng cuối cùng nói. Cho dù hắn vì việc này có cảm thấy nàng lòng dạ rắn rết đi nữa, nàng vẫn không hối hận đã diệt trừ Diệp thị. Phần oán hận kia rốt cuộc vẫn quá lớn.

" Dù hận nàng cũng không thể hủy hoại thân thể của mình được."_ Giọng điệu đạm bạc của hoàng đế làm Tô Dư sững sờ. Nàng vốn cho rằng hắn là có ý muốn trách nàng…chẳng lẽ không phải sao?

Hoàng đế khoanh tay trầm mặc một hồi, giống như có điều suy nghĩ, cuối cùng duỗi tay ra nắm lấy tay nàng, nhìn mu bàn tay nàng cười một tiếng: "Gầy nhiều như vậy, ngươi cần gì phải làm thế chứ? Nếu ngươi thật không nhịn được, muốn trẫm lập tức phế nàng, ngược lại nói thẳng với trẫm 1 tiếng là được rồi..chịu tội lớn như vậy, ngươi không sợ sao?"

" Ta…"_ Tô Dư đối với phản ứng của hắn có chút ngoài ý muốn, nhất thời không biết phản bác thế nào. Thấy nàng ngẩn người, hoàng đế liền cười nói:" Lời thề son sắt sẽ sống lâu hơn trẫm ngày đó, ngươi quên rồi sao? Bây giờ làm vậy chẳng khác nào tự sỉ nhục mình."

Lời thề ngày ấy…

Tô Dư không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Nàng quả thực đã quên, câu nói nàng đã từng không nể mặt nói

với hắn, nàng thật sự đã không còn nhớ nữa.

Là dần dần quên đi bất hòa lúc truóc, quả thực đã từ từ chấp nhận hắn sao?

Cũng không thể nói rõ…

Chỉ là, Tô Dư không thể không thừa nhận, nàng rất thích những ngày chung đụng này.

" Sững người gì vậy."_ Hoàng đế nhẹ mỉm cười vỗ trán nàng _" Ngươi cũng thật bình tĩnh nhỉ."

" Không dám…"_ Cúi đầu nhận sai. Tô Dư có chút ngượng ngùng, vốn ít khi hại người, ngẫu nhiên ra tay đại náo một hồi, lại cứ như vậy bị người khác nhìn thấu.

Hoàng đế lại còn đem việc này ra chọc nàng.

" Phần tâm tư này của ngươi, hay là giữ lại sau này dùng đi."_ Hoàng đế cười một tiếng _" Nếu không trước xem một lượt Ba Mươi Sáu Kế, Binh Pháp Tôn Tử ở chỗ trẫm?"

"…"_ Tô Dư lúng túng cười khan một tiếng, rầu rĩ nói _" Thần thiếp biết sai rồi."

" Ân."_ Hoàng đế rốt cuộc cũng hài lòng gật đầu _" Sau này muốn làm gì, ngươi cứ nói thẳng một tiếng, đừng lấy mạng mình ra đặt cược nữa, hiểu chưa?"

"… Vâng."_ Cúi đầu phúc thân, đang lúc đứng dậy quét mắt về phía nồi bếp, liền thấy món ăn đã có chút cháy. Tuy nấu bằng lửa nhỏ nên cũng không cháy nhiều lắm, nhưng vẫn không ăn được nữa.

" Chậm trễ ngươi nấu ăn rồi."_ Hoàng đế nhìn theo ánh mắt nàng, nhạt nói. Sau đó lại hỏi _" Nấu gì vậy?"

"… Măng xào."_ Tô Dư trả lời.

Nàng cảm thấy không khí lúc này rất quỷ dị, hoàng đế lại càng vạn phần hiểu rõ – hắn bây giờ là đang không chuyện nói nhảm!

Còn tại sao lại không chuyện nói nhảm…là vì lời hắn thật sự muốn nói với Tô Dư lại không biết nên nói thế nào. Thầm mắng mình vô dụng, căn bản cũng không phải chuyện gì lớn, lại cứ như vậy đi một vòng tròn thật to, ngay cả chuyện vu cổ cũng đem ra nói, sau khi nói xong thế nhưng vẫn không biết nên cùng nàng nói "chính sự" thế nào.

" A Dư…"_ Hoàng đế do dự gọi 1 tiếng, tiện đà ho nhẹ _" Trẫm muốn nói…"

Tô Dư ngạc nhiên hỏi:" Cái gì?"

" Trẫm muốn nói…"_ Hoàng đế lại lên tiếng một lần nữa, tự định giá trong chốc lát, cuối cùng nói _" Trẫm lúc trước nói với ngươi, đối xử với ngươi thật tốt, là vì muốn đền bù những gì đã nợ ngươi."

" Vâng…"_ Tô Dư nhỏ giọng đáp.

" Trẫm bây giờ không muốn đền bù ngươi nữa."

"… A?"_ Tô Dư khẽ giật mình.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn bất an của Tô Dư, hoàng đế trầm xuống, nói ra câu hỏi đã suy nghĩ bấy lâu nay:" Làm thê tử ta, được không?"

Tô Dư giật mình không nói.

Hoàng đế có chút không biết làm sao, nhưng vẫn tiếp tục nói:" Ân…không phải là hoàng hậu, là thê tử; không đúng…là muốn nói…không chỉ là hoàng hậu."

_____Ngoài lề_____

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói:

(*/// ///*) Bệ hạ thẹn thùng cái gì vậy…

_(:3" <)_ Hắc não hắc não a…thật sự không muốn xấu hổ như vậy đâu…bất quá tầng giấy mỏng này không thể không phá…

70. Chương 69: Chiêu Nghi

"… Bệ hạ?"_ Tô Dư lui về sau một bước, trong mắt tràn đầy phòng bị. Chỉ cảm thấy lời này của hoàng đế quá đột ngột quá khó hiểu, dù là ai nghe vào cũng khó tránh kinh hãi.

Mới vừa phát lạc Diệp Cảnh Thu không lâu, mắt thấy cả Diệp gia cũng muốn liên lụy theo…vậy mà lúc này hắn lại đến nói với nàng những lời như vậy.

Tô Dư một lần nữa không thể không cảm thấy, tâm tư đế vương thật khó dò. Đầu tiên là không nguyên

nhân đối tốt với nàng, nói muốn đền bù tổn thất cho nàng, sau đó lại hi vọng nàng chính thức thành vợ của hắn.

Ngẩng đầu lên, Tô Dư lo sợ nghi hoặc nhìn hắn. Trong lòng rất muốn hỏi hắn một câu: Diệp thị đã từng là người bệ hạ coi trọng, hôm nay nói xử lý liền xử lý, vậy sau này chính nàng sẽ có kết cục gì?

Nhưng lại không biết nên hỏi thế nào.

Im lặng một hồi, Tô Dư lại cúi đầu xuống, không biết nên đáp lời gì.

Cách một hàng mi, hoàng đế tinh tế đánh giá cảm xúc trong đôi mắt nàng, bình tĩnh lại bản thân, trầm tĩnh nói:" A Dư, trẫm không phải nhất thời cao hứng."

Không phải sao?

Tô Dư ngước mắt lên. Hắn đối tốt với nàng hơn một năm, nàng cũng quả thực cảm thấy, hoàng đế đối với nàng bao dung đến mức khiến người khác phải líu lưỡi. Nàng là tần phi, thị tẩm vốn là chuyện nên làm, nhưng ngay cả việc này, chỉ vì nàng không muốn, hoàng đế cũng không bức nàng.

Còn sủng ái nàng như thường.

Hắn nói không phải "nhất thời cao hứng", Tô Dư tin. Nếu quả thực là nhất thời cao hứng, nàng ước chừng sớm đã thất sủng lần nữa, không phải sủng ái có thừa như bây giờ. Hắn trong lúc đi săn cùng nàng cưỡi ngựa tản bộ một ngày, cùng nàng nuôi hai con chồn tuyết, thời điểm nàng ngã bệnh liền đem nàng "giữ" ở Thành Thư điện chiếu cố, còn nhà thủy tạ đêm trung thu, hồ Hoàn Nhạn…

Nếu nói là nhất thời cao hứng, vậy cũng quá hao tâm tổn trí rồi.

Nhưng nếu không phải nhất thời cao hứng, thì nhất định phải có 1 nguyên nhân khác.

Im lặng hồi lâu, Hạ Lan Tử Hành rốt cuộc cũng nghe được đáp án từ trong miệng nàng:" Bệ hạ muốn như thế..thì cứ như thế đi."

Nàng vẫn hiểu lầm.

Thoáng ảo não trong chốc lát, hoàng đế hơi cúi đầu, chỉ nói 1 câu:" Đa tạ."

Vào đêm trước ngày sinh nhật thứ 19 của Tô Dư, hoàng đế đột nhiên hạ chỉ sắc phong nàng làm Chiêu Nghi, đứng đầu Cửu Tần (*).

(*) Đã nhắc trong chương 25.

Ý chỉ hạ xuống quá đột ngột, đừng nói muốn khuyên can, một đám triều thần đến phản ứng còn không kịp. Vì vậy khó tránh khỏi có người trách mắng Lễ bộ làm việc không biết nặng nhẹ: Tại sao nói làm liền làm, có biết vị Vân Mẫn Sung Nghi này trên người mang tội danh gì không?

Mọi người trong Lễ bộ đối mặt với bất mãn khắp nơi, cũng thật không biết làm sao.

Không phải bọn họ không muốn khuyên hoàng đế, mà ngày hôm đó có đến hai đạo ý chỉ được đưa đến Lễ bộ. Một đạo là tấn phong Vân Mẫn Sung Nghi làm Chính nhị phẩm Chiêu Nghi, đạo còn lại là…khẩu dụ của hoàng đế.

Lại nói, đạo khẩu dụ kia rất "không văn nhã", nói thẳng ra là có chút thông tục, bọn họ sau khi nghe xong liền nhìn nhau chốc lát, cuối cùng chỉ đành tuân theo.

Khẩu dụ của hoàng đế chính là: Chớ có nói nhảm, đừng nói cái gì mà Tô thị không được đứng đầu Cửu Tần. Không phải chỉ là sắc phong 1 Chiêu Nghi thôi sao? Chuyện nhà của trẫm ai cũng đừng quan tâm quá nhiều. Lại càng không cần lấy huyết thống Cận Nghiêng của nàng ra nói, nếu các khanh bất mãn việc này, tại sao năm đó lúc tiên đế hạ chỉ tứ hôn không thấy các khanh ngăn cản? Bây giờ mới nhớ đến nàng có huyết thống Cận Nghiêng à? Muốn ngăn thì gặp tiên đế nói đi.

Khẩu dụ này là do chính miệng đại giám Từ U đến truyền chỉ thuật lại. Từ U tuy khẩu khí trầm ổn bình tĩnh, thế nhưng thần sắc vẫn khó tránh khỏi có chút quái. Cuối cùng cũng đem toàn bộ thuật lại, mọi người đều nghe rất rõ ràng – ai dám nói một chữ "không", đi tìm tiên đế nói chuyện.

Tiên đế ở chỗ nào? Bây giờ đại khái đang ở bên kia cầu Nại Hà đi…

Các quan viên Lễ bộ suy nghĩ một chút: Vẫn nên nghe hoàng đế cho thỏa đáng, đừng nên nói nhảm.

Vì vậy cao thấp trong Lễ bộ nhất thời không ai đem chuyện này nói với bên ngoài, đợi đến lúc các triều thần biết chuyện, hết thảy đều đã chuẩn bị xong xuôi, Lễ bộ cùng người trong cung đều đã bắt tay làm lễ sắc phong cho Tô Dư.

Người ngoài có thể im lặng không nói, nhưng Tô Dư thì không. Vị trí "đứng đầu Cửu Tần" này từ trước đã có chút đặc thù, không thể dễ dàng sắc phong như vậy. Hơn nữa hiện nay 8 vị trí phía sau Chiêu Nghi đều để trống, trực tiếp đem nàng đặt lên cái ghế này, người khác có thể không nói, nhưng nàng nếu cứ như vậy mặc cho người khác sắp đặt, không khỏi quá mức không biết trời cao đất rộng rồi.

Trong lòng biết lục cung đều đang quan sát, cho dù chỉ là "làm dáng một chút" cũng nhất định phải làm,

huống hồ Tô Dư là thực bị ý chỉ này quấy nhiễu đến bất an. Hôm đó sau khi hoàng đế nói với nàng những lời kia, giữa hai người không biết đã có bao nhiêu lúng túng, mấy ngày nay, hoàng đế đều không chủ động đến gặp nàng, mà nàng lại càng không chủ động đi cầu kiến hoàng đế.

Sau đó ý chỉ tấn phong bỗng bất ngờ xuất hiện…

Tô Dư cuối cùng cũng không thể không đi Thành Thư điện một chuyến. Tiến điện, vẫn hành lễ hạ bái như thường, hoàng đế cũng vẫn như mọi khi miễn lễ cho nàng.

Nhưng vừa ngồi xuống, hoàng đế đã mở miệng nói trước:" Một câu thôi, nếu đến để từ chối vị trí Chiêu Nghi, ngươi liền về đi."

"…"_ Tô Dư bị câu nói của hắn làm nghẹn lời, suy tư một chút mới nói _" Bệ hạ, vị trí này…"

Hoàng đế liếc nàng 1 cái:" Nếu không ngươi cùng tiên đế thương lượng đi."

Từ U một bên nghe vậy cũng không nhịn được nghẹn lời. Bệ hạ, ngài lúc nào cũng đem tiên đế ra nói như vậy… hình như không thích hợp cho lắm?

"…"_ Tô Dư im lặng trong chốc lát, nói _" Bệ hạ, không phải thần thiếp cố ý từ chối, nhưng ý chỉ này…đại khái các triều thần sẽ bất mãn đi?"

" Các triều thần bất mãn."_ Hoàng đế cười khẽ, nhìn về phía nàng nói _" Ngươi quản được sao?"

"…"_ Tô Dư quả thực không có cách nào nói chuyện với hoàng đế.

" Ngươi cứ việc chờ lễ sắc phong đi, nếu được thì xem một chút triều phục các thứ có hợp với mình không, còn chuyện các triều thần có hài lòng hay không cứ để trẫm ứng phó."_ Hoàng đế cuối cùng cười một tiếng, thấy Tô Dư buồn phiền không đáp, suy tư một chút lại nói _"Đưa tay."

Tô Dư nhẹ nhàng "A?" 1 tiếng, không hiểu chuyện gì đưa tay ra.

"Hai tay."_ Hoàng đế lại nói.

"…"_ Tô Dư từ từ đem tay kia giơ lên.

Hoàng đế cầm Phi Ngư đang ăn lên, đặt vào tay Tô Dư:" Nếu không ngươi chăm nom nó cũng được."

"…"_ Tô Dư nhìn Phi Ngư mặt mũi vô tội cùng mờ mịch nằm trong tay mình, đem nó ôm vào lòng.

Hoàng đế hôm nay rõ ràng là dầu muối không vào mà!

Nếu hoàng đế đã không cho nàng nói, Tô Dư liền im lặng ôm Phi Ngư ngồi xuống bên cạnh hắn. Hoàng đế thỉnh thoảng nghiêng mắt liếc nhanh nàng, thấy vậy liền rất hài lòng, vừa nhìn tấu sớ vừa chậm rãi nói:" Lễ bộ muốn chọn ngày tốt cần có chút thời gian, nếu không ngươi cứ tiếp chỉ trước, đỡ mất nhiều thời gian chờ đợi?"

Tô Dư ấp úng:" Không vội…"

" Nếu không liền chọn ngày sinh thần đi? Trẫm cũng đỡ chuẩn bị lễ."_Hoàng đế nhạt giọng nói.

Tô Dư nhíu mày: Hóa ra là bệ hạ lười sao?

" Còn được hưởng bổng lộc của Chiêu Nghi trước không phải sao?"_ Hoàng đế lại nói, có chút ý khuyên bảo.

Tô Dư nghiêm túc gật đầu:" Bệ hạ quả thực tính toán tỉ mỉ."

Hoàng đế đặt tấu sớ xuống, lấy tay chi di:" Vậy cứ quyết định như thế nhé?"

Cho nên việc này liền cứ như thế được định đoạt.

Mùng năm tháng chạp, Tô Dư trong lòng biết rõ ngày này hoàng đế muốn chính thức hạ chỉ tấn phong, nhưng lại không biết sẽ là lúc nào. Trong lòng luôn không ngừng bất an, thầm nói nếu như chạng vạng mới đến truyền chỉ, xem ra cả ngày này phải thấp thỏm không yên rồi.

Nhưng hoàng đế lại không cho nàng có cơ hội này. Thời điểm đang thỉnh an ở Trường Thu cung, một tiếng bén nhọn "Thánh chỉ đến" bỗng truyền vào giữa Tiêu Phòng điện.

Một đám tần phi đều cả kinh, không biết đây là ý chỉ gì.

Từ U bước vào điện, vững vàng dừng cước bộ, nói:" Vân Mẫn Sung Nghi Tô thị tiếp chỉ."

Hoàng đế đây là…muốn cho nàng tiếp chỉ trước mặt mọi người sao?

Tô Dư rời khỏi hàng, đến trước mặt Từ U quỳ xuống. Các tần phi khác nhìn nhau, dù sao đây rốt cuộc vẫn là thánh chỉ, cuối cùng cũng đành quỳ xuống theo nàng.

Từ U thong thả đọc, từng chữ rõ ràng truyền vào tai mọi người. Bất quá chỉ là chút tán dương thường thấy trong thánh chỉ tấn phong, nhưng nhất thời đều làm cho mọi người nhận thức được, đây là vị phần Chiêu Nghi.

Bên này Từ U đang đọc, bên kia hoàng đế liền chậm chạp "tản bộ" vào Tiêu Phòng điện. Cũng không cắt ngang Từ U, chỉ đứng bên cửa im lặng quan sát.

Từ U khó tránh khỏi thần sắc có chút động, nhưng cũng không ngừng lại, tiếp tục đọc thánh chỉ. Tô Dư nhìn thấy một bộ áo đen kia lại càng không tránh khỏi run lên, nhưng lại vì coi chừng lễ nghi mà không dám ngẩng đầu.

"Chỉ dụ" kia vừa nói xong chữ "Khâm thử", Tô Dư liền hành lễ hạ bái, ngân nga nói "Tạ bệ hạ". Từ U cũng một cách tự nhiên lui sang một bên – nếu hoàng đế đã ở đây, lễ này đương nhiên nên để hoàng đế nhận.

Hoàng đế đưa tay đỡ nàng, thuận miệng nói:" Khách khí."

…Khách khí?!

Ở đây cũng không ít người được hoàng đế tuyên chỉ phong thưởng, nhưng lại chưa từng nghe thấy có ai sau khi tạ ơn xong liền được hoàng đế nói một câu "Khách khí".

Tô Dư nhẹ nâng mắt lên, không chuyện nói nhảm:" Bệ hạ hôm nay…hạ triều sớm nhỉ?"

" Ừ."_ Hoàng đế gật đầu _" Hôm nay không có việc gì."

Thấy một đám tần phi vẫn còn quỳ, Tô Dư bèn tiến lên nhắc nhở hoàng đế, lúc này hoàng đế mới cho mọi người đứng dậy, hỏi Giai Du Phu Nhân:" Phu Nhân thế nhưng còn việc sao?"

Giai Du Phu Nhân hơi ngẩn ra, cúi đầu đáp:" Không có…"

Hoàng đế lại nhìn về phía Nhàn Phi:" Vậy còn Nhàn Phi?"

Nhàn Phi khẽ cúi người:" Thần thiếp cũng không."

Thấy hai tần phi chấp chưởng hậu cung đều nói không còn việc gì, hoàng đế liền cười một tiếng, dắt tay Tô Dư đi ra ngoài.

" Bệ hạ ngài…"_ Tô Dư nhìn hành động của hắn mà không biết làm gì, tay không nhịn được vùng vẫy, hoàng đế thấy vậy liền liếc nhanh nàng _" Hôm nay sinh thần, đây là quà của ngươi."

Không phải lúc trước đã nói sắc phong xem như quà mừng, đỡ phải chuẩn bị lễ sao?

Cảm thấy tay nàng vẫn còn giãy, cước bộ của hoàng đế cũng không dừng, vừa đi vừa nói:" Không được phép nói không, trẫm hôm nay là cố ý bãi triều. Nếu ngươi dám nói không, trẫm liền để văn võ bá quan đều biết đây là vì ngươi mà bãi triều."

Sau đó nàng nhất định sẽ bị xem là yêu phi họa nước rồi…

Vì vậy Tô Dư cũng không dám tức giận nữa, ngoan ngoãn đi theo hắn.

Hoàng đế trở lại Thành Thư điện liền thay một bộ thường phục, sau đó lại lần nữa mang nàng ra khỏi điện. Trước cửa đại điện đã có xe ngựa chờ sẵn, Tô Dư vừa nhìn, lập tức nghiêng đầu hỏi hắn:" Muốn xuất cung sao?"

" Ân."_ Hoàng đế nhẹ cười một tiếng _" Năm nay tuyết rơi rất đẹp, ở trong cung không được xem thật đáng tiếc, vì vậy muốn ra ngoài xem một chút."

Xe ngựa lái ra hoàng cung, ra khỏi hoàng thành, đi vào một con phố nhỏ thì dừng lại. Hoàng đế cười một tiếng, giải thích:" Cảnh tuyết đẹp như vậy, không nên ngồi xe, đi xuống ngắm một chút mới tốt."

Sau đó liền tự mình bước xuống xe, Tô Dư cũng bước xuống theo. Trong thành tuyết rơi cực kỳ dày, Tô Dư vừa bước xuống, trên mặt tuyết liền lún xuống hai lỗ lớn, đem chân của nàng vùi trong tuyết. Trong ủng có vài bông tuyết lọt vào, khiến nàng cảm nhận được từng đợt lạnh buốt, Tô Dư nhẹ hít một ngụm khí:" Thật lạnh!"

Nhưng trên mặt vẫn mang một nụ cười nhẹ nhàng.

Tuy không sợ lạnh, nhưng tuyết quả thực quá dày, chân vừa đạp xuống tuyết, liền không rút ra được, từng bước đi đều có chút gian nan. Mới vừa đi được hai bước, hoàng đế liền quay đầu lại nhìn nàng, lặng lẽ đưa tay tới. Tô Dư đang hết sức chăm chú "đi đường", không hề nhận ra tay mình vừa bị cầm lấy.

Cẩn thận chậm rãi đi về phía trước, nàng chú ý mặt đất dưới chân, hoàng đế lại chú ý nàng. Mặt hướng về phía nàng, quay lưng với con đường phía trước, nàng đi về phía trước hắn lùi về phía sau, nhìn gò má nàng được mũ ào choàng bao bọc, liền cảm thấy bộ dáng chơi đùa lúc này của nàng thật thú vị.

Mượn lực của hắn đi thật xa, đến tận khi tuyết trên đường cái không còn dày nữa nàng mới kịp phản ứng. Lập tức muốn buông tay, nhưng lại bị hoàng đế nhanh chóng bắt được.

Hoàng đế nhìn mặt đường phía trước, cười nói:" Tuyết dày khó đi, tuyết mỏng tuy không khó nhưng lại trơn."_ Sau đó liền quay đầu nhìn nàng, trên tay xê dịch một chút, đem tay của nàng hoàn toàn nắm trong lòng bàn tay mình _" Cẩn thận ngã."

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói: - - Quá trình bày tỏ của bệ hạ thật đáng mất mặt, quả là hảo mặt dày a.

- - <Đại Yến nhật báo> phát biểu xã luận: Trong tình yêu, dù sao cũng không thể thiếu việc giở trò lưu manh….

71. Chương 70: Ngày Tuyết

" Đi."_ Hoàng đế không hề hỏi ý nàng, đã nắm lấy tay nàng, tiếp tục hướng về phía trước.

Vài bông tuyết bắt đầu phiêu tán, rơi trên con đường đầy tuyết này, hòa thành một thể với nó. Con đường im tĩnh hơn ngày thường rất nhiều, với khí trời này, ước chừng mọi người đều thích ở nhà sưởi ấm hơn.

Từng phường, từng nhà, từng ngọn cây trong thành, đều được một màu trắng bao phủ, so với lúc trước bớt đi hai phần nghiêm túc, tăng thêm hai phần ấm áp cùng uy nghiêm.

Ngẫu nhiên sẽ có vài tiểu hài tử cười đùa chạy qua, ăn mặc thật dày, cùng kêu hô với các đồng bạn, cùng nhau đánh trận tuyết (ném tuyết). Tô Dư có chút thất thần, nàng cũng từng lớn lên như vậy – cho dù lúc bé trong nhà quản rất nghiêm, sẽ không cho ra ngoài chơi như thế, nhưng thời điểm tuyết rơi, nàng vẫn có thể tùy ý chơi đùa trong phủ.

Khi đó nàng cùng Tô Triệt từ mùa thu liền ngày ngày chờ đợi một trận bão tuyết, sau đó khi trận tuyết đầu đông rơi xuống, liền hợp lực làm một người tuyết thật to.

Thẳng đến khi nàng xuất giá.

Tháng giêng năm ấy nàng mười lăm tuổi gả vào phủ Thái tử, bình an vô sự trải qua 7 tháng, sau đó chưa đến trung thu đã nháo với thái tử. Mùa đông năm ấy, là lần đầu tiên nàng cảm thấy…trời đông giá rét thật thê lương.

Cho dù mọi người lúc đó đều nhất mực cung kính gọi nàng 1 tiếng "Thái tử phi điện hạ", nhưng khi đó, nàng vẫn vô cùng hiểu rõ, trong lòng nàng luôn hi vọng chính mình chưa bao giờ gả qua.

" Làm sao vậy?"_ Âm thanh trầm thấp của hoàng đế vang lên, cắt đứt suy nghĩ của nàng. Tô Dư ngẩng đầu lên, vừa nhìn hắn, vừa khẽ lay động cánh tay.

" Luôn có chuyện không chịu nói."_ Hoàng đế cười nhẹ, tiếp tục nhìn nàng, ý cười không giảm.

" Không chịu nói, là vì thần thiếp biết bệ hạ sẽ không muốn nghe."_ Tô Dư khẽ mỉm cười, cúi đầu nói. Đột nhiên một cỗ xe ngựa lớn chạy đến từ đường cái, tốc độ có chút nhanh. Hoàng đế nghe tiếng liền liếc mắt nhìn theo, làm như vô tình di chuyển từ phía sau sang phía ngoài của nàng, cười nói:" Ngươi không nói làm sao biết trẫm không muốn nghe¿'_ Hoàng đế nhìn nàng _" Trẫm bây giờ muốn nghe nhất, chính là từng chuyện về ngươi."

Tô Dư mỉm cười một cái, nửa đùa nói: "Nếu là chuyện đại bất kính thì sao?"

" Trẫm đã nói muốn ngươi làm thê tử trẫm."_ Hoàng đế nói _" Giữa phu thê, không có gì là đại bất kính cả."

Tô Dư cuối cùng khẽ gật đầu, chậm rãi nói ra chuyện tình vừa nghĩ lúc nãy. Hoàng đế im lặng lắng nghe, khi nghe thấy chuyện năm đó phát sinh trong phủ, hắn còn không biết nó đã từng xảy ra.

Nàng nói, đó là lần đầu tiên nàng một mình đắp người tuyết.

Lúc trước luôn có Tô Triệt, còn có các thế gia quý nữ khác cùng nhau đắp. Nhưng năm ấy nàng đã là thái tử phi, không thể gặp được Tô Triệt, thiếp thấp đối với vị chính thất bị thái tử chán ghét như nàng lại càng trốn còn không kịp.

" Đắp rất chậm, đắp từ sáng đến trưa, mới miễn cưỡng đắp được phần thân."_ Tô Dư mỉm cười nhớ lại _" Rét đến mức hai tay muốn đóng băng, lạnh đến phát đau, nhưng như vậy cũng tốt, coi như có cái lý do để khóc một hồi."_ Lúc đó nàng là thái tử phi, luôn phải coi chừng cử chỉ của mình. Cho dù mỗi ngày có trôi qua ủy khuất thế nào đi nữa. Nàng chỉ có thể ở trong phòng của mình khóc rống lên, chốn vào trong chăn, lúc đó ai cũng khuyên không được. Nhưng nàng vẫn rất muốn có thể khóc một trận thật lớn vào ban ngày, nên lúc hai tay đau đớn vì lạnh đó nàng liền coi như một cái cớ. Cứ như vậy ngồi xổm trong sân, trước mặt người tuyết đang đắp dở, "Oa" một tiếng khóc lớn.

"Khi đó thần thiếp thật sự nhớ nhà, cho dù quy củ trong nhà rất nghiêm, nghiêm đến mức làm thần thiếp lúc còn ở nhà đều ngày ngày mong ngóng được gả đi."_ Trong tiếng than thở của Tô Dư xen lẫn chút ý cười _" Nhưng ở nhà, cho dù phụ thân đối với thần thiếp luôn nghiêm khắc, khi xảy ra chuyện cũng sẽ vẫn nghe thần thiếp giải thích một câu."

Không giống hắn.

" Chắc bệ hạ không biết nhỉ? Lúc đó thần thiếp rất hi vọng mình có thể phạm phải một sai lầm nữa, khiến cho bệ hạ…hoặc khiến cho tiên đế phải trực tiếp hạ chỉ, lệnh cho bệ hạ hưu thần thiếp."_ Hoàng đế giật mình, lại nghe nàng nói _" Nhưng thần thiếp rốt cuộc vẫn không có lá gan đó, không dám phạm thêm sai lầm gì nữa."

Nhìn nàng thê lương như vậy, hoàng đế hỏi nàng:" Vì Tô gia?"

" Đúng, vì Tô gia."_ Tô Dư gật đầu, tiện đà dừng bước lại. Ngưng mắt nhìn hắn nói _" Bệ hạ nói muốn

thần thiếp làm thê tử bệ hạ, vậy nếu Tô gia quả thực phạm phải tội lớn tày trời thì sao?"

Nàng hỏi rất nghiêm túc, làm hoàng đế không khỏi nghẹn lời.

Đây là lời hứa hắn không thể cho nàng.

Hắn trọng sinh sống lại, chân tâm thật ý muốn đối tốt với nàng, nhưng Tô gia…

Nếu quả thật là tội lớn "ngập trời", chính là gây họa cho triều đình hoặc làm dao động căn cơ Đại Yến. Hoàng đế biết nàng muốn một câu "Xá tội cho Tô gia", nhưng lời này hắn lại không thể nói trước được.

Hắn có thể đền bù tổn thất cho nàng, nhưng không thể liên lụy đến cơ nghiệp tổ tiên.

" A Dư, dã tâm của phụ thân ngươi, ngươi so với trẫm rõ ràng hơn nhiều." _ Hoàng đế nặng nề thở dài _" Ngươi cũng biết, chuyện trên triều, chưa bao giờ là do một mình trẫm định đoạt cả, trẫm không thể dễ dàng cho ngươi một lời hứa được."_ Hoàng đế trầm ngâm, hơi ngưng lại một chút, sau đó nói _" Nhưng trẫm có thể đảm bảo… nếu như một ngày Tô gia phạm phải tội không thể dung thứ, trẫm nhất định sẽ theo ý ngươi mà tận lực giảm nhẹ tội cho Tô gia. Có thể lưu đày liền không ban chết, có thể phạt tiền liền không lưu đày."_ Hắn nói xong, cười bất đắc dĩ _" Chỉ mong phụ thân ngươi sẽ cho trẫm cơ hội này."

Tô Dư trầm mặc, giống như đang cân nhắc từng lời hắn nói, thần sắc khiến hắn bất an không thôi. Thời điểm đang tự định giá xem có nên giải thích lại điều gì hay không, Tô Dư bỗng ngẩng đầu lên, mặt mày cong thành một đường, cười nói:" Vậy thần thiếp liền tin bệ hạ."

" Cái gì?"_ Ngược lại khiến cho hoàng đế ngẩn ra.

" Tin bệ hạ nói muốn thần thiếp làm thê tử của bệ hạ không phải nói suông, cũng không phải có dụng ý khác."_ Tô Dư nhẹ nhàng nói _" Nếu thật muốn lừa gạt thần thiếp, chỉ cần lấy chuyện Tô gia này nói dễ nghe một chút làm cho thần thiếp an tâm là được rồi."

Hoàng đế nghe vậy liền nhướng mày, nhìn nhạt nàng hồi lâu, thấy nàng vẫn cong môi mỉm cười, thở dài nói: "Ngươi quả thật cũng có chút tiểu thông minh nhỉ…"

" Đây có được tính là khen không?"_ Tô Dư hỏi hắn.

"…"_ Hoàng đế suy nghĩ trong chốc lát _" Đương nhiên là tính."

" Hứ, công phu qua loa của bệ hạ là nhất rồi."_ Tô Dư cong mi cười, có ý muốn chọc nghẹn hắn, bù lại chuyện tấn phong mấy ngày trước bị hắn chọc cho không nói được gì _" Hỏi người trong thiên hạ câu này, sợ rằng không có mấy vài người xem đây là lời khen."

" Không thể đâu."_ Hoàng đế ý cười càng sâu, liếc nàng một cái nói _"Trẫm sẽ bố cáo thiên hạ, về sau ai nói một câu "tiểu thông minh" này, đều là đang chân tâm thật ý khen người khác. Không phải cố ý nói xấu cũng không phải cố tình trào phúng, như vậy có được không?"

Chỉ thấy Tô Dư chuyển mắt một cái, đã giương mắt lên nói:" Bệ hạ rất có "tiểu thông minh"!"

Cứ như vậy bị nàng bêu xấu, hắn vừa mở kim khẩu, chính miệng nói "chân tâm thật ý khen người khác", bây giờ làm sao bác bỏ lời của mình đây.

Liếc nàng một cái, hoàng đế bỗng dưng buông tay không đỡ nàng nữa. Do một đường đều đi như vậy khiến Tô Dư nhất thời không dám di chuyển, vừa động một chút liền không nhịn được muốn trượt ngã. Vốn hoàng đế cũng không cố ý trêu chọc nhưng vừa nhìn thấy nàng quẩn bách như vậy, trong lòng liền nảy sinh tà ý, nhìn xung quanh một vòng, đưa tay nắm lấy một vốc tuyết trên cành cây nhỏ ven đường.

" Bệ hạ đừng…"_ Tô Dư vừa nhìn hắn đi tới, liền biết hắn muốn làm gì, duy trì thăng bằng dưới chân để chạy trốn, nhưng rốt cuộc vẫn phải trơ mắt nhìn hắn đến gần mình.

" Hứ…"_ Hoàng đế cười nhẹ một tiếng, giơ tay lên, một nắm bông tuyết liền rơi xuống mặt nàng.

Tô Dư muốn tránh cũng không được, chỉ đành kêu lên sợ hãi.

Lạnh quá…

Vừa lau tuyết trên mặt, vừa tràn đầy ủy khuất nói:" Mới vừa nói tin bệ hạ.."

Trong lúc lau mặt tay của nàng cũng nhiễm lạnh theo, Tô Dư vừa định thần lại, liền nhanh chóng duỗi tay ra, vừa vặn chạm vào cổ hoàng đế.

Lúc này đến phiên hắn phải kêu lên vì lạnh.

Cung nhân tùy giá ở phía xa nhìn thấy: Bệ hạ cùng Chiêu Nghi nương nương…đang đánh nhau sao?

Nhìn vừa giống lại vừa không giống.

Đẩy tay nàng ra, hoàng đế trợn mắt nhìn vẻ mặt cười trên nỗi đau người khác của Tô Dư:" Ngươi dám?"

Không ngờ nàng còn cười hỏi ngược lại:" Thì sao nào?"

Thì sao à? Nàng nửa bước cũng đi không được, nhưng hắn lại có thể vững vàng bước đi trong tuyết. Cúi

đầu nhìn sơ qua, sau đó liền nhặt lấy một khối tuyết, vừa ước lượng trong tay vừa cười nhìn nàng.

"…"_ Tô Dư nhìn khối tuyết kia, mặt mũi trắng bệch. Nắm tuyết kia ước chừng đã đông cứng hơn nửa, một nửa là băng một nửa là tuyết – nếu hắn cứ như vậy đập xuống chẳng phải là thành họa lớn sao?

" Bệ…hạ…"_ Tô Dư cắn môi lui về phía sau nửa bước.

" Ửm?"_ Hoàng đế làm như vô tình bước về phía trước nửa bước, trong tay vẫn cấm khối tuyết kia.

" Thần thiếp sai…"_ Chữ cuối cùng còn chưa kịp nói, hoàng đế đã ra tay trả thù. Ngược lại cũng không trực tiếp ném vào nàng, nhưng lại đem khối tuyết kia áp vào cổ nàng. Lạnh đến mức Tô Dư nhịn không được rụt người lại, muốn ngồi xuống tránh né. Lúc đang ngồi xuống cơ thể bỗng mất thăng bằng, khẽ nghiêng người một cái liền ngã về phía sau. Hoàng đế cả kinh, vội buông khối băng trong tay ra đỡ lấy nàng.

Vừa đỡ ngược lại, khối băng kia liền thuận tiện chui theo cổ trực tiếp rơi vào trong áo Tô Dư.

Một hồi lãnh ý liên tục truyền từ cổ xuống hông, Tô Dư cắn răng hít một ngụm khí lạnh.

"…"_ Hoàng đế trong lòng biết đây là chuyện gì, nhất thời luống cuống không thôi, cầm tay của nàng mãi chưa buông, ấp úng nói _" A Dư…cái này…trẫm…"

" Bệ…hạ…"_ Tô Dư hàm răng khẽ run, trừng mắt nhìn hắn.

Khối băng kia lớn bằng nửa nắm tay, nếu cứ thế chờ nó tan hết trong y phục nàng…

Hoàng đế cảm thấy nàng sẽ ghi hận mình một hồi đây.

Còn nếu cho cung nhân tùy giá tiến lên hỗ trợ…

Hoàng đế cảm thấy loại chuyện quẫn bách này nếu cho cung nhân biết rõ, nàng lại càng ghi hận mình hơn.

" Đừng động…"_ Hoàng đế vừa chịu đựng lúng túng vừa nhịn xuống cảm xúc muốn cười trên nỗi đau người khác, giữ chặt lấy nàng để nàng không lộn xộn được. Nhìn nhìn lớp áo choàng dày khoác trên người nàng, cảm thấy……nếu chỉ là động tác nhỏ, người ngoài chắc sẽ không nhìn thấy được.

Sống lưng liên tục truyền đến cảm giác mát lạnh khiến Tô Dư không dám lộn xộn, chỉ biết nhìn hai tay hoàng đế thăm dò vào áo choàng, vòng ra sau lưng nàng nhẹ nhàng di chuyển, đến khi rút ra, phía dưới áo choàng liền truyền đến tiếng khối băng chạm đất.

Tô Dư nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tay hoàng đế vừa buông ra, liền nhân lúc Tô Dư giật mình mà dùng chút lực, thuận lợi kéo cả người nàng vào trong ngực hắn.

" Đừng động."_ Hoàng đế lại lần nữa nói những lời này. Nhưng không có khối băng ở đây, nàng rõ ràng không muốn nghe lời hắn, hắn bất đắc dĩ tăng thêm hai phần âm thanh, nói lại lần nữa _" Đừng động."

Thế nhưng Tô Dư vẫn giãy. Hắn không cố kỵ như vậy cũng không sao – nhưng đây là đường cái Cẩm Đô, bao nhiêu phủ đệ của triều thần đều đang nằm gần nơi này, nếu chẳng may chạm mặt…

Bệ hạ ngài không sợ người khác cưu hặc sao?

Nhưng Tô Dư nào biết suy nghĩ của hắn.

Đời trước, hình ảnh nàng tự sát lúc nào cũng ở trong đáy lòng hắn không xóa đi được, áy náy, thẹn thùng cùng ảo não khi đó vẫn kéo dài đến tận bây giờ, hơn nữa lại càng ngày càng tăng.

Từ đó hắn liền mỗi ngày không nhịn được mà nghĩ…

Nếu như hắn chịu đối tốt với nàng một chút, dù chỉ là chịu nghe nàng giải thích thêm một câu, có phải sẽ không giống như vậy hay không.

Hắn sẽ không phải trơ mắt nhìn nàng chịu hết ủy khuất mà tự sát.

Khi đó hắn vạn phần muốn ngăn lưỡi dao rơi xuống trên người nàng, ôm nàng nói hắn hối hận rồi. Nhưng hắn lại không thể, cánh tay của hắn lần lượt đi xuyên qua nàng nửa điểm cũng không chạm được, cho đến tận khi nàng ngã xuống, hắn cũng không thể ôm nàng…

Cho nên cả đời này, mỗi khi hắn được ôm nàng, hắn đều có chút vui mừng không rõ, mỗi một lần đều không muốn buông ra.

" A Dư."_ Hắn gọi 1 tiếng, nghe được nàng có chút bất an trả lời:" Vâng?"

" Sẽ không để ngươi ủy khuất lần nữa."_ Hắn nói, một lát sau, mới nghe được nàng kinh nghi trả lời:" Nha…"

"… Ân."

Đại khái là do tuyết rơi, hoặc là vì ngày đó hoàng đế bãi triều từ sớm, bọn họ vạn phần may mắn không chạm mặt bất cứ triều thần nào, miễn cho hoàng đế ngày kế tiếp phải ứng phó với một đám quan văn.

Hôm nay hai người chơi đến tiêu sái, không chỉ đem cảnh tuyết trong thành ngắm hết một lượt, còn không quên dạo qua phố Tây cùng chợ Đông một lần.

Theo hoàng đế nói, đây là đi xem một chút giá hàng hóa ở dân gian thế nào.

Lúc hồi cung cũng đã gần đến giờ Tuất (*), cũng là thời gian các tần phi đi thỉnh an từ Trường Thu cung trở về (**). Hoàng đế cùng Tô Dư đều khômg dùng bộ liễn, dắt tay nhau thản nhiên đi vào hoàng cung.

(*) Giờ Tuất: Từ 19h - 21h tối.

(**) Cái này mình cũng không rõ, hình như có đến hai buổi thỉnh an thì phải, một cái tối một cái sáng.

Có vài tần phi hoặc cung nhân vô tình chạm mặt, mượn ánh đèn mà nhìn thấy bọn họ, liền quỳ xuống phúc thân, hoàng đế thỉnh thoảng đáp một chữ "Khả", tầm mắt rất ít khi dời khỏi người nàng.

Một đường đi thẳng đến Thành Thư điện, tự cởi bỏ áo choàng, cung nhân liền lập tức dâng trà nóng lên cho hai người. Hoàng đế thấy vậy liền cười nói:" Đổi thành rượu đi."

Lại là sinh thần, lại là uống rượu, Tô Dư không khỏi nghĩ đến sự kiện một năm trước kia, nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cuối cùng cũng đi được nửa chặng đường

Cố lên chỉ còn 70 chương nữa thôi

Nhớ vote cho mình nha

72. Chương 71: Say Rượu

Rượu ngon món ngon, trong cung xưa nay không thiếu. Hai người vốn đã dùng bữa bên ngoài, bây giờ chỉ phân phó cung nhân chuẩn bị vài món ăn nhẹ, hâm thêm hai vò rượu, cũng coi như thích ý.

Tô Dư nhẹ hớp một ngụm rượu, liền biết rượu này hơn phân nửa là làm theo ý thích của nàng, khẩu vị hơi ngọt một chút, mùi thơm cũng rất nồng. Rượu ngon vào cổ, liền có một cổ nhẹ nhàng nóng rực tỏa ra, kéo dài xuống bụng, ấm áp toàn thân.

” Hợp miệng?”_ Hoàng đế khẽ hỏi, Tô Dư nhẹ gật đầu, đem ly rượu uống hết, thuận tiện rót thêm một ly nữa.

Vừa ăn vừa trò chuyện, ước chừng là do ban ngày ngay cả chủ đề hai người không muốn chạm đến nhất – chuyện của Tô gia cũng nói qua, lại thấy hoàng đế cũng không trách tội mình, nên Tô Dư lúc này tùy ý hơn rất nhiều.

Hai con chồn nhảy lên bậc cửa, đứng ở ngưỡng cửa nhìn một phen, sau đó liền chạy vào trong điện. Không hề quy củ nhảy thẳng lên bàn, nhìn về phía chủ nhân của mình, rõ ràng là muốn xin ăn.

“A…”_ Ngón tay hoàng đế gõ lên đầu Phi Ngư một cái _” Là muốn ăn hay muốn uống rượu đây?”_ Khiến cho Phi Ngư hừ nhẹ một tiếng bất mãn.

Tô Dư bế Cá Bột lên, ôm vào trong ngực, cầm một miếng thịt nhỏ đút nó. Cá Bột vừa ăn, vừa không quên kêu hai tiếng gọi Phi Ngư. Trong điện ấm áp, hai người một miếng lại 1 miếng đút cho hai tiểu bạch mao, không khỏi có một loại ăn ý cùng ấm áp bao quanh bọn họ.

Nhất thời im lặng không tiếng động, chỉ có tiếng lách tách của ngọn nến thỉnh thoảng vang lên, hai người đút thức ăn cho hai con chồn nhỏ, giữa lúc im lặng không khỏi có chút tâm tư phức tạp trong lòng.

Mùa đông lạnh lẽo của hai năm trước, nàng chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày mình được trải qua một mùa đông như thế; còn hoàng đế..

Mùa đông này của kiếp trước, hắn cũng chưa từng nghĩ đến mình còn có thể cùng nàng trôi qua ngày này.

Cũng cùng nở một nụ cười yếu ớt, cũng cùng cúi đầu xuống, ai cũng không thấy được vẻ mặt của đối phương.

Hoàng đế ngẩng đầu lên rót một chén rượu, mùi rượu bốc lên nhấn chìm những hồi ức. Đút một miếng thịt cho Phi Ngư, hoàng đế ngẩng đầu gọi Tô Dư:” A Dư.”

” Ân¿‘_ Tô Dư đang đút cho Cá Bột liền dừng lại, nhìn hắn nói _” Làm sao vậy?”

” Trẫm vẫn muốn hỏi ngươi, lúc trước những chuyện có lỗi với ngươi, liệu có còn cơ hội để ngươi tha thứ không?”

Tô Dư im lặng, ý cười như có như không, vuốt vé Cá Bột trên đầu gối:” Bệ hạ muốn nghe lời nói thật?”

Hoàng đế có chút căng thẳng trong lòng, nói:" Tất nhiên."

" Thần thiếp không biết."_Tô Dư đáp. Tưởng như chỉ là đáp cho có lệ, nhưng thần sắc của nàng lại chân thành cực kỳ, ngừng 1 chút, lại nói _" Bất quá cũng không quan trọng, thần thiếp rốt cuộc vẫn là phi tần hậu cung, dù muốn hay không, thần thiếp không phải vẫn ở trong cung cả đời sao?"

Đây là lời nói thật, bất quá nói trắng ra những lời này cũng thật lớn gan. Hoàng đế nhìn hai gò má phiếm hồng của nàng, trong lòng biết nàng đại khái uống hơi nhiều một chút, mượn rượu nói ra hết những lời này.

Trong lòng thở dài một tiếng, thầm nói tửu lượng của Tô Dư cũng quá không được việc…cho dù rượu này không nhu hòa như rượu trái cây, nhưng cũng không được coi là nặng. Bất quá chỉ có chút men rượu, Tô Dư cũng mới uống 3 4 chén, vậy mà đã say đến mức "rượu vào lời ra".

Đang nghĩ ngợi, bỗng thấy Tô Dư lại uống thêm ly nữa, lúc ngửa cổ lên cũng tăng thêm hai phần hào khí, vừa đặt ly xuống đã cười nói:" Còn nữa……. cho dù là thế gia bình thường, thê cũng thế, thiếp cũng vậy, cũng chưa từng thấy ai có thể cùng phu gia của mình hòa thuận cả đời, nửa điểm mâu thuẫn cũng không có."

Hoàng đế nghe vậy liền gật đầu, mỉm cười nói:" Cũng đúng."

"Cho nên sao…thần thiếp chẳng muốn ngẩm nghĩ lại những thứ kia nữa, vậy bệ hạ cần gì phải chấp nhất?"_ Tô Dư giọng điệu không sao cả, hoàng đế nghe vậy im lặng 1 hồi, cuối cùng nói: "Vậy nói theo ngươi, những chuyện đã qua, đều không cần chấp nhất nữa?"

" Chấp nhất có tác dụng sao? Thay đổi được gì à¿'_ Tô Dư cong môi, phát ra một tiếng cười khẽ _" Đừng nói chấp nhất quá khứ cũng không cải biến được gì, cho dù là biết được tương lai, cũng chưa chắc có thể thay đổi được."

Từ những giấc mộng của mình, nàng chỉ có thể loáng thoáng biết được chút ít, nhưng cũng không thể thay đổi được gì. Thế nên nàng chỉ đành từng bước một đi đến ngày hôm nay, trơ mắt nhìn từng giấc mộng của mình ứng nghiệm.

Nhưng hoàng đế nghe vào lại thành một nghĩa khác hoàn toàn. Hắn nghĩ, chuyện đã qua, có chấp nhất đi nữa quả thực cũng vô dụng. Nhưng trời xanh vừa hay lại cho hắn cơ hội trọng sinh sống lại…

Hắn làm sao có thể tùy ý để đời này đồng dạng với đời trước.

Nhấp một ngụm rượu, hoàng đế cười nói:" Trẫm không tin số mệnh."

" Thần thiếp…coi như tin một chút."_ Tô Dư cười yếu ớt.

Bên cạnh có rất nhiều cung nhân hầu hạ, trong đó đều ít nhiều nghe ra được, hai người đều đang có tâm sự, hoặc là nói do uống rượu vào mà sinh ra tâm sự. Những người nhập cung lâu một chút, chủ yếu đều là cung nhân từ phủ Thái tử theo vào lúc này đều có chút tâm tư phức tạp, chính là vì lúc còn trong phủ Thái tử, cũng chưa từng thấy qua hai người có thể nâng cốc nói cười như vậy.

Không biết đã uống bao nhiêu, Tô Dư chỉ cảm thấy bản thân mình đã nửa tỉnh nửa mê, tựa hồ chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ chìm vào giấc ngủ, chỉ có mở mắt ra mới tỉnh táo đôi chút.

Hoàng đế uống so với nàng còn nhiều hơn, nhưng lại tỉnh táo hơn nàng rất nhiều, nhìn khuôn mặt ngày càng đỏ ửng của nàng, nói:" Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai…trẫm không thể lại bãi triều lần nữa."

" Ân."_ Tô Dư nhẹ chống tay lên bàn, khẽ gật đầu. Lúc đứng người lên liền một hồi hoa mắt, Chiết Chi vừa định bước lên giúp nàng, thì hoàng đế đã trước một bước đỡ lấy nàng. Mắt thấy bộ dáng nàng ước chừng đã không đi nổi nữa, hắn liền cúi người xuống bế nàng lên.

Cúi đầu nhìn nàng trong ngực hắn, mắt khẽ nhắm, giống như đã…ngủ?

Bước vào tẩm điện, hoàng đế đặt nàng lên giường, chính mình cũng cảm thấy cơn say trong người ngày càng nặng hơn. Trong đầu vẫn còn một phần thanh tỉnh, nhắc nhở hắn phải đi rửa mặt trước, nếu trong cơn say này mà đi ngủ..

Không chừng sẽ làm ra chuyện gì.

Đứng trước giường nhìn nàng một lần nữa, hắn tự tay đem chăn mền chỉnh lại thật tốt cho nàng. Đột nhiên Tô Dư trở mình lại, nằm nghiêng về phía hắn, một cách tự nhiên đem cánh tay hắn ôm vào trong ngực.

" Điện hạ…"_ Hắn nghe được nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng, kiểu xưng hô đã lâu không nghe này khiến hắn ngẩn ra trong giây lát, lại nghe nàng nói tiếp _" Cho thần thiếp ngủ thêm một lát nữa…rồi hãy tiến cung…"

Một khắc hoảng thần này đã hoàn toàn đánh tan phần thanh tỉnh cuối cùng của hắn.

Những lời này, là những lời nàng nói trong buổi sáng sau ngày đại hôn của bọn họ. Theo quy củ, sau ngày đại hôn bọn họ phải tiến cung thỉnh an, nhưng do nghi lễ phiền phức, lại thêm động phòng hoa chúc trước đó, ngày kế hắn ngược lại tinh thần vẫn rất tốt, còn nàng thì mệt đến mắt cũng không nâng nổi.

Trong lòng biết trời đã không còn sớm, nhưng lúc đó quả thực dậy không nổi, vì vậy liền ăn vạ ôm lấy cánh tay hắn, bắt hắn cho nàng ngủ thêm chút nữa.

Hoàng đế cúi đầu nhìn Tô Dư đang gắt gao ôm lấy cánh tay mình, lông mi nhẹ khép, hơi thở vững vàng. Làn da trắng trẻo làm nổi bật đôi má ửng hồng như vừa được đánh phấn. Cánh tay ngọc ôm lấy tay hắn, trên cổ tay đeo hai chiếc vòng ngọc. Đôi vòng ngọc này là năm ngoái hắn tặng cho nàng, nàng giống như cực kỳ yêu thích, lúc nào cũng có thể thấy nàng mang nó.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy…ánh sáng ôn nhuận trên đôi vòng ngọc kia như đang nhẹ nhàng ôm lấy cổ tay nàng, tạo nên 1 vẻ nhu mì không rõ.

" A Dư¿'_ Hắn nhẹ kêu nàng, Tô Dư tựa hồ vẫn còn ý thức mà "Ừ" một tiếng, buông tay hắn ra, lại lần nữa đi vào giấc ngủ.

Hắn rốt cuộc ở trong cơn say mà cúi đầu xuống, khẽ hôn lên trán nàng. Đôi môi vừa chạm vào nàng liền không thể rời khỏi, từng điểm từng điểm đi xuống, di đến bên tai, lướt qua cần cổ, trong nội tâm hắn sôi trào một cỗ nóng bức.

Đưa tay giật màn xuống, trong nháy mắt xung quanh liền tối đi vài phần. Tô Dư phảng phất nhận ra điều gì, trong cơn say rượu lặng lẽ mở mắt ra: "Bệ hạ?"

Nàng cảm giác được tay hắn đang thăm dò bên trong y phục nàng, vòng qua lưng nàng. Ngón tay cọ qua da thịt nàng, khiến cho nàng run lên từng đợt.

Tô Dư không biết đây là mơ hay thực, nàng nghĩ đây là mơ, nhưng tinh thần lại thanh minh vô cùng.

" Bệ hạ…"_ Lại một tiếng gọi khẽ, Tô Dư chau mày lại, có chút ý khước từ.

Nhưng thân thể cùng giọng nói lại trái ngược hoàn toàn. Tựa hồ mỗi một chỗ trên người đều không nghe khống chế của mình, mỗi một lần hắn hôn xuống đều không ngừng nghênh hợp cùng hắn.

Ngày này, nàng đã luôn nghĩ tới, từ khi hắn bắt đầu đối tốt với mình đã sớm nghĩ qua. Nàng cảm thấy mình rốt cuộc vẫn là phi tần của hắn, tất nhiên sẽ không tránh khỏi ngày này.

Nhưng mỗi lần nghĩ tới, đáy lòng liền không nhịn được một hồi chán ghét.

Hắn đã rất lâu không chạm đến nàng. So với vài người thiếp thất trong phủ Thái tử, thì sau khi hắn kế vị đã có thêm không ít tần phi. Mỗi khi nàng nghĩ đến lúc giường chỉ chi hoan (*), liền khó tránh khỏi nghĩ tới…hắn nhất định so với lúc trước sẽ tốt hơn rất nhiều, nhiều tần phi như vậy, hắn có thể không ngừng có niềm vui mới, cũng có thêm nhiều biện pháp lấy lòng các nàng. Sau đó khi đến ngày này, cũng sẽ cùng nàng vui đùa như vậy.

(*) Giường chỉ chi hoan: Hoan = xxx, Chỉ: tạm dịch là trên. (Tự hiểu)

Cuối cùng vẫn không tránh được ngày hôm nay, cùng dự đoán của nàng cũng không quá khác biệt. Tựa hồ…so với năm đó thật sự thành thạo hơn rất nhiều, nhưng lại có thêm vài phần vội vàng xao động.

Hơi thở cùng tửu khí xen lẫn quanh quẩn trong nàng, làm cho nàng có chút không rõ tâm tình của hắn, chỉ kỳ quái trong cung nhiều tần phi như vậy, hắn làm sao có thể vẫn còn vội vàng xao động khi cùng nàng.

Lại còn có thêm hai phần cẩn thận.

Tô Dư cảm thấy toàn thân đều bị mùi rượu cùng hơi thở của hắn bao vây, không có chút khí lực phản kháng, tùy ý hắn bãi lộng, đến khi cảm giác được hắn tiến đến, nàng cũng không biết mình là muốn khước từ hay chấp nhận.

Vài phần bất khả kháng xen lẫn vui mừng không rõ, Tô Dư tự lừa mình dối người nói với bản thân, đây là do nàng uống rượu say mà nằm mộng.

Cho đến tận khi hắn tiến vào thân thể nàng.

Hai ngươi đều quá lâu không hoan hảo, lần này hắn tăng thêm vài phần khí lực, khiến Tô Dư nhịn không được khẽ hô một tiếng, không thể không tự thừa nhận với chính mình….đây hết thảy là thật.

" Bệ hạ…"_ Đau đớn khiến đáy lòng không khỏi dâng lên một hồi ủy khuất, Tô Dư hung ác cắn môi, nước mắt rơi xuống gò má.

Hắn vẫn ôm chặt nàng, bên môi cảm nhận được một chút vị mặn, liền khẽ xoa lưng nàng, sau đó vòng tay lên trước cổ nàng, nhẹ lau đi nước mắt trên mặt nàng, có chút ý dụ dỗ nói:" Đừng khóc…"

Vai phải liền truyền đến một hồi đau nhức.

Hạ Lan Tử Hành buồn bực nhíu mày hừ một tiếng, động tác trên người cũng không ngừng, đầu vai tùy ý để nàng cắn, tay cùng môi đều du tẩu trên da thịt nàng, ở trên người nàng nâng lên từng đợt tê dại.

Vừa thoải mái lại có chút khó chịu. Tô Dư chỉ cảm thấy động tác của hắn ngày càng kịch liệt, lông mày càng nhíu chặt hơn, hai tay không nhịn được vòng qua sống lưng hắn. Bị hắn đụng đến đau nhức, đau đến mức cả người Tô Dư căng cứng lại, móng tay hưng ác bấu vào hắn.

" A…"_ Một tiếng cười khẽ. Hạ Lan Tử Hành chỉ cảm thấy ngọn lửa trong lòng vì bị nàng bấu vào mà không thể khống chế được nữa, khẽ nâng mắt nhìn nàng, cho đến khi khuôn mặt của nàng tràn đầy sợ hãi lại cúi người xuống lần nữa.

Lần này, mang theo chút ý trả thù "cho nàng đẹp mặt".

Tô Dư chỉ cảm thấy trước mắt tối dần đi, bên tai vang lên những âm thanh khe khẽ. Trong lòng có chút hốt hoảng, hồi lâu không dứt lại thêm đau đớn khiến ủy khuất trong lòng càng tăng, rất muốn mắng hắn, nói hắn khi dễ nàng…

Nhưng lại căn bản không nói ra được..

Dần dần, hết thảy tâm tư đều trở nên mơ hồ cùng không trọng yếu, nhưng nàng vẫn tinh tường nhận ra hắn ôm lấy nàng, chính mình cũng xoay tay lại ôm chặt lấy hắn, cứ như vậy không quan tâm đến điều gì nữa…phảng phất như đi đến một thế giới khác.

73. Chương 72: Mộng

Kiệt sức, Tô Dư không biết chính mình đã thiếp đi lúc nào. Chỉ cảm thấy trong cơn mê, thân thể liền không khống chế được mà rơi xuống, mang đến một hồi rét lạnh thấu xương. Giống như vào giữa ngày đông giá lạnh, thình lình ngã xuống hồ băng.

Toàn thân phát run.

Trong hồ băng, vô tận ký ức giống như nước trong hồ không ngừng chảy vào đầu nàng, khiến cho Tô Dư vô lực nhìn rõ từng hình ảnh trong đó.

Lạnh quá…nàng cảm giác được mình đang run lên. Khó khăn mở mắt lên, điều đầu tiên nhìn thấy, chính là một mảnh rường cột chạm trổ. Nhìn rất quen thuộc, nhưng lại nhất thời không nhớ ra được đây là địa phương nào.

…. Tễ Nhan cung? Trinh Tin điện!

Nỗ lực nhớ lại, cuối cùng cũng có đáp án, lập tức mở mắt ra, mãnh liệt điều chỉnh lại hơi thở của mình…

Nàng nhớ ra rồi.

Ngày đó cũng giống thế này, thật lạnh. Máu từng chút từng chút một chảy ra khỏi thân thể, cơ thể trở nên rét lạnh, ý thức của nàng cũng dần mơ hồ, nhìn lên đỉnh điện Trinh Tin, sau đó liền không thể mở mắt lên được nữa.

Trước mắt chỉ còn lại từng đoàn từng đoàn sương mù, chợt có một lực hút khổng lồ, đẩy mạnh thân thể nàng về phía sau, hình ảnh xung quanh lập tức xoay vòng, tốc độ nhanh cực kỳ.

Muốn kêu lên, nhưng lại không thể kêu lên được.

Sau đó không biết là qua bao lâu, nàng mới từ từ thấy rõ hình ảnh quanh mình. Nhất thời có chút bất đắc dĩ, đó là ký ức cả đời nàng, phần lớn đều là những thứ nàng không muốn nhắc tới, nhưng lúc này nàng lại không thể không xem.

Từng chuyện gần xa đều được nhắc lại, đầu tiên 1 câu " Quý Tần nương nương, bệ hạ băng hà" đã khiến nàng trợn trừng mắt, nhìn cung nhân nói với "nàng" những lời này, sau đó lại chứng kiến chính mình khóc đến tê tâm liệt phế.

Đây chính là chuyện đã từng xảy ra.

Tô Dư chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều muốn sụp đổ, trí nhớ hai đời trộn lẫn vào nhau, từng chút từng chút một đánh vào đầu nàng, gây nên một hồi đau nhức kịch liệt.

" Bệ hạ, đây tuyệt đối không phải là Tô Quý Tần…"

Cung chính Trương thị. Tô Dư chỉ cảm thấy xung quanh chợt yên tĩnh cực kỳ, không chớp mắt nhìn Trương thị nói ra những lời này, sau đó bị người khác mang đi. Nàng nhớ, Trương thị là vì biện hộ cho mình mà chết…chính là lúc này sao?

" Bệ hạ, chuyện Tô gia…thỏa."_ Thẩm Diệp? Tô Dư sững sờ, không biết chữ "Thỏa" này của hắn là có ý gì.

Giữa lúc nghi hoặc, bỗng nàng bị ném ra khỏi những hình ảnh xoay quanh mình. Vừa đứng người lên… Tô phủ?

Một tiếng thở dài nặng nề. Tô Dư kinh ngạc quay đầu lại, ánh mắt lập tức rơi vào một vật màu trắng đặt trên án. Nàng nhìn phụ thân run rẩy đi tới, cầm vật đó lên, ném lên xà nhà…

Ba thước lụa trắng!

Trong nháy mắt khi chiếc ghế bị xô ngã, Tô Dư đã không thể nhịn được muốn hét lên, nhưng lại bị một lực hút mãnh liệt kéo đi.

Phố xá sầm uất.

Mọi người ồn ào vây quanh, đứng trước đài cao chỉ trỏ gì đó. Nàng lúc đó đứng giữa không trung, cúi người nhìn xuống. Ở trên đài cao chính là….Tô Triệt!

Chỉ trong tích tắc, lưỡi dao liền hạ xuống, cứ như vậy đem thân thể Tô Triệt chém thành hai đoạn.

“Tô Triệt!”_ Lần này nàng đã hét lên, hét đến khàn cả giọng.

Rơi xuống đất, nàng kinh ngạc nhìn Tô Triệt còn chưa đoạn khí (*), bên tai từng đợt ong ong.

(*) Đoạn khí: chết.

Nàng nghe được tiếng người vây xem không ngừng thổn thức, nói:” Đáng tiếc, nhà bị định tội, 17 tuổi, chạy cũng không thoát.”

Xung quanh thoáng chốc tối sầm.

17 tuổi…. Tô Triệt chết lúc 17 tuổi, như vậy, chính là vào năm nàng 21 tuổi.

Trong lòng một hồi quặng đau.

Nàng không biết những chuyện này. Chuyện trong triều, một chút nàng cũng nghe không được. Tuy biết rõ dã tâm phụ thân, biết rõ hoàng đế cùng phụ thân đối đầu nhiều năm, nhưng lại không biết…thì ra năm nàng 21 tuổi gia đình đã sớm bị định tội, lại càng không biết em trai của mình chết thê thảm như vậy.

” Tô Triệt….”_ Nàng vô hồn đi trong màn đêm, ôm lấy cánh tay thật chặt nhưng cũng không thể bớt đi sợ hãi trong lòng.

Ngoài thống khổ, nàng còn cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Người từng cùng nàng dự tù lễ, phu quân của nàng, cũng là người mỗi ngày sau này đều tổn thương nàng, không chịu tin nàng nửa câu. Nhưng trong lòng nàng lại chỉ oán hắn, chưa từng hận hắn một lần, thậm chí…vẫn đối với hắn tràn ngập ảo tưởng.

Nàng vẫn luôn tự nói với mình, mặc dù Tô gia tội không thể xá, nhưng cuối cùng hắn vẫn không đối với Tô gia đuổi cùng giết tuyệt.

Cho đến tận hôm nay, nàng mới biết mình hoàn toàn sai rồi.

Tô gia sớm đã mất. Hắn không chỉ đuổi cùng giết tuyệt, mà còn không nói với nàng một tiếng, khiến cho nàng ngay cả khóc cũng không thể….

Đều nói tường sập mọi người chạy, nghĩ cũng biết sẽ không có ai dám mạo hiểm chọc giận thánh nhan để thay nàng nhặt xác cha cùng em trai….

" Hạ Lan Tử Hành…"_ Lần đầu tiên nàng nghiến răng nghiến lợi gọi ra cái tên này, oán hận chất chồng.

Thân thể lại đột nhiên bị hút đi, kéo nàng về với những hình ảnh xoay tròn lúc trước.

Tô Dư từ từ ý thức được, hết thảy những hình ảnh này đều xếp thành một hàng, bắt đầu từ lúc nàng chết đi, càng về sau càng là những hình ảnh đã từng xảy ra trong quá khứ.

" Bệ hạ… Cầu xin ngài tha cho Chiết Chi…"_ Nàng nhìn mình nước mắt không ngừng, quỳ trong điện cầu xin hắn, rồi lại như sợ quấy rầy đến hắn, âm thanh nói ra cũng không dám quá lớn.

Cảm giác đè nén đó, chỉ có mình nàng hiểu rõ.

" Bệ hạ…thần thiếp chỉ có Chiết Chi, nếu như nàng chết…"_ Nàng vẫn tiếp tục cầu xin, còn hắn vẫn tiếp tục lật xem tấu chương trên tay, đầu một chút cũng không ngẩng lên.

Ngày đó, Chiết Chi bị đánh chết ngoài cửa Thành Thư điện, còn nàng thì khóc đến ngất đi.

Hình ảnh vẫn tiếp tục di chuyển, chuyện lễ phục hoàng hậu, chuyện quỳ trước cửa Thành Thư điện,…từng chuyện đời này nàng đã trải qua lẫn chưa từng trải qua, cái này nối tiếp cái kia lướt qua trước mặt nàng, khiến nàng không thể ngừng nhớ lại từng năm tháng kiếp trước.

Sau đó tất cả đều trở thành một mảnh hỗn loạn, cái gì cũng thấy không rõ, cái gì cũng nghe không được, đến cuối cùng mọi thứ đều hóa thành một câu nói:" Bệ hạ, thần thiếp không hại con của nàng…."

Mọi thứ chợt im bặt, dừng lại hết thảy bất hạnh của nàng.

Nàng mở mắt ra, kinh hoảng ngồi dậy, định thần hồi lâu mới nhìn rõ xung quanh mình.

Là tẩm điện Thành Thư điện.

" Chiết Chị'_ Gọi một tiếng, Chiết Chi liền đáp lời rồi bước vào. Nghe ra giọng nói của nàng có điều không ổn, vội vàng vén màn lên ngồi xuống bên giường:" Nương nương làm sao vậy?"

Nhất thời không thể nói hết mừng rỡ.

Nàng đã lo sợ thế nào, nếu tỉnh dậy, Chiết Chi thật sự không còn nữa.

" Chiết Chi, ta…"_ Chưa hồi thần cầm lấy tay Chiết Chi, cảm giác được hơi ấm trong tay nàng, Tô Dư mới ý thức được tay mình đã lạnh đến cỡ nào.

" Nương nương gặp ác mộng sao¿'_ Chiết Chi cúi đầu nhìn Tô Dư cầm tay mình đến ngẩn người, nhìn sắc trời, nói _" Ngủ thêm một giấc nữa đi… Bệ hạ cố ý không quấy rầy nương nương, nói thỉnh an sáng sớm hôm nay cũng miễn, còn cho hoạn quan đi truyền lời, nói là ý của bệ hạ."

Nhưng Tô Dư làm sao có tâm tư nghe những thứ này…

Rốt cuộc cũng phân rõ được thực ảo. Nàng nhớ ra được hôm qua là sinh thần của mình, hoàng đế đưa nàng đi ngắm tuyết trong thành, sau khi trở lại liền cùng nhau uống rượu đến say khướt, sau đó thì…

Mỗi một khối xương cốt đều mệt mỏi, nàng rất rõ ràng sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Giấc mộng kia…

Không, không thể là mộng được. Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn luôn nằm mộng, từng giấc một, giấc này nối tiếp giấc kia…

Cho đến tháng 7 năm ngoái, hầu hết nhũng thứ trong mơ đều ứng nghiệm. Ngoại trừ Tô Triệt, Nhàn Phi Nguyễn Nguyệt Lê biết rõ những chuyện này, còn lại…không một ai biết cả.

Bởi lẽ không nói đến việc người khác vừa nghe sẽ cảm thấy quỷ dị, mà ngay cả nàng cũng cảm thấy, chính mình hẳn là có chỗ không ổn, vì thế mới có thể thấy trước tương lai.

Nhưng cho đến tận lúc này nàng mới biết, những giấc mộng kia không phải là tương lai, mà là quá khứ.

Những giấc mộng kia…đều đã từng thực sự phát sinh.

Sau khi cắt cổ tay nàng liền không ngừng chứng kiến những chuyện trước kia, những loại chuyện lúc trước, giống như được thời gian quay ngược, khiến cho nàng nhìn rõ từng chuyện đã phát sinh nhưng lại không hề hay biết. Những chuyện đó…từ từ khiến cho hận ý nàng thêm sâu đậm, hận đến thấm ướt hồn phách.

Ngoại trừ hận, còn có hối. Không phải là vì nàng đã gả cho hắn – bởi đó cuối cùng vẫn không phải quyết định của nàng, cái nàng hối hận chính là mình kiếp trước đã quá cuồng dại tin tưởng hắn.

Khi đó nàng tự nói với mình, nếu như sớm biết những chuyện này, nàng nhất định sẽ hận hắn đến tận xương tủy, dù liên lụy chính mình cũng quyết lấy mạng hắn.

Còn có Diệp Cảnh Thu, Đậu Oản…một đám người đều muốn đẩy nàng vào chỗ chết, nếu như nàng sớm biết Tô gia đã không còn, có lẽ nàng sẽ không tiếp tục nhẫn nhịn, liều một phen cá chết lưới rách (**) để nhẹ lòng.

(**) Cá chết lưới rách: cùng chết với đối phương.

Nàng lờ mờ nhớ ra, giữa lúc những hình ảnh xoay quanh mình, nàng nghiến chặt hàm răng, giận dữ mắng mỏ trời xanh bất công, trêu đùa nàng cả cuộc đời. Để cho nàng gả sai người, khiến nàng cả đời này muốn tận hiếu cũng không được.

Sau đó…

Nàng không ngờ trời xanh lại cho nàng trọng sinh sống lại, nhưng cái gì cũng không nhớ rõ.

Đến tận khi nàng nhớ lại hết tất cả, hết thảy hận ý lại lần nữa xông lên đầu, bao quanh cơ thể.

" Chiết Chi."_ Tô Dư lại mở miệng lần nữa, giọng nói có chút lạnh lẽo _" Những chuyện kia…ngươi còn nhớ rõ không?"

Ánh mắt của nàng có chút trống rỗng, khẩu khí mang chút sợ hãi. Chiết Chi sững sờ:" Cái gì?"

" Những lúc bệ hạ không đối tốt với ta…"_ Nàng ngẩng đầu lên _" Ngươi còn nhớ rõ không?"

" Tất nhiên…tất nhiên là nhớ rõ…"_ Chiết Chi kỳ quái nhìn nàng, ấm giọng khuyên nhủ _" Nhưng tất cả đã qua rồi…chính bệ hạ cũng biết hai năm qua mình đã bạc đãi nương nương, hiện tại không phải…."

" Đừng nói nữa."_ Tô Dư cứng nhắc cắt đứt lời nàng, cuộn tròn người lại nằm xuống, lãnh đạm nói _" Có một số việc, không phải có thể đơn giản "bỏ qua" như thế…"

Thực tại thật đáng sợ. Tô Dư nằm thật lâu, vẫn cảm thấy không thể tiếp nhận được. Đây không phải mộng mà là sự thật, cũng không phải đã trải qua mà là tương lai sắp tới…

Tại sao có thể…

Một vài chuyện trong đó nàng đã trải qua, cho dù là chưa ứng nghiệm đi nữa, thì nàng cũng đã từng trải qua một lần.

Thì ra nàng đã thực sự sống một đời như vậy, nàng quỳ trước cửa Thành Thư điện đến ngất đi, sau đó liền để lại bệnh căn không dứt…

Vậy mà kiếp này, nàng vẫn còn ngây thơ cho rằng thật may mắn khi trận mộng kia không ứng nghiệm.

" Chiết Chi, ta hận hắn."_ Tô Dư vô lực nói _" Hận bọn họ."

Chiết Chi kinh ngạc:" Ai?"

" Diệp Cảnh Thu, Đậu Oản, còn có…bệ hạ."

Chiết Chi đột nhiên không biết nói gì. Tô Dư biết rõ, nàng là vì một câu này mà sợ hãi. Im lặng nửa ngày, Chiết Chi mới kinh ngạc mở miệng:" Nương nương ngài…ngài đừng đoán mò, Diệp thị cùng Giai Du Phu Nhân cũng không sao, hôm nay Diệp thị đã bị phế truất, Giai Du Phu Nhân cũng không được sủng ái, nhưng còn bệ hạ…"

" Ngươi không cần phải lo lắng."_ Tô Dư khẽ cười một tiếng _" Tô gia vẫn còn, ta sẽ không làm ra chuyện gì điên rồ."

Chiết Chi vẫn chưa hồi thần lại, cảm thấy từng câu từng chữ sáng nay của nàng thật kỳ quái.

" Ta muốn cùng hắn tính rõ khoản nợ này."_ Giọng nói đạm bạc che dấu đi hận ý mãnh liệt trong lòng.

Nàng biết rõ, đời này của mình hoàn toàn không giống với đời trước, ít nhất từ hơn một năm trước đã bắt đầu không còn giống nhau nữa. Diệp Cảnh Thu bị phế truất, Đậu Oản không lên làm hoàng hậu……nàng không biết tại sao đời này lại có nhiều thay đổi như vậy, nhưng bình tĩnh xem xét, những thay đổi này với nàng mà nói là rất tốt.

Cứ muốn như vậy mà để xuống hết tất cả, nhưng những đau đớn này…thực sự quá đau nhức. Thấm vào trong xương tủy, muốn rửa cũng không rửa được.

" Oan có đầu nợ có chủ, lúc trước không có cơ hội tính sổ cũng không sao, nhưng hôm nay vừa hay đã có…."

Trời xanh cho nàng cơ hội thanh toán món nợ này, không phải là để nàng làm như không biết, cứ như vậy mà đặt xuống.

Mà nàng lại càng không làm nổi cái vẻ không biết này.

74. Chương 73: Nhất Niệm

Lúc hoàng đế trở lại Thành Thư điện Tô Dư còn chưa rời giường, nằm nghiêng trên tháp (*), im lặng, giống như đang suy nghĩ điều gì.

(*) Tháp: Giường thấp, hẹp và dài.

Trong lòng biết chuyện hôm qua có bao nhiêu quan hệ đến việc say rượu, hắn còn cò hai phần thanh tỉnh, nhưng nàng là hoàn toàn vô thức, nhất quyết không phải là cam tâm tình nguyện. Vì vậy liền có chút thấp thỏm, im lặng trong chốc lát sau đó mới tiến đến bên giường:" A Dư?"

Tô Dư ngước mắt lên, chỉ trong một chớp mắt ngắn ngủi, hoàng đế cơ hồ muốn ngạt thở, ánh mắt của nàng không chút tình cảm, thậm chí còn có chút hận ý trong đáy mắt; nhưng lại giống như ảo giác, bởi nàng chỉ giương mắt lên nhìn hắn trong chốc lát, sau đó lại hạ mắt xuống, che đi hết thảy tâm tình bên trong.

Khựng lại một lát, hoàng đế mới ngồi xuống bên giường; im lặng thêm một lát nữa, hoàng đế liền ho nhẹ một tiếng, nói:" Tối hôm qua trẫm…uống hơi nhiều."

" Tối hôm qua thần thiếp cũng uống hơi nhiều."_ Tô Dư bình thản nói. Ngồi dậy, chăn gấm vẫn che ở trên người, chỉ lộ ra hai đầu vai trắng noãn. Trên mặt có chút ửng hồng, Tô Dư nói _" Thần thiếp muốn thay quần áo, bệ hạ có thể…"

" Nha…"_ Hoàng đế mỉm cười một cái, đứng dậy ra ngoài điện. Khẽ thở phào nhẹ nhõm, nàng tựa hồ cũng không tức giận lắm. Tuy đại khái có chút không vui, nhưng chỉ cần từ từ dụ dỗ nàng là được rồi.

Bất luận thế nào, tối hôm qua vẫn là nàng say nhiều hơn hắn, nhịn không được động nàng, chỉ có thể là lỗi của hắn.

Đảo qua tấu chương trên tay, không biết vì cái gì mà một chữ cũng không vào, tâm thần bồn chồn không yên. Mở ra nửa ngày, cuối cùng đành bực bội để xuống, vừa lúc Tô Dư từ tẩm điện đi ra. Một thân váy lam nhạt, mái tóc được búi nhẹ, khuôn mặt còn chưa kịp trang điểm.

Vẫn còn chút buồn ngủ, thấy hoàng đế đưa tay ra, Tô Dư liền tiến tới, đặt tay vào lòng bàn tay hắn, sau đó ngồi xuống. Hoàng đề nhìn nàng, ôn nhu cười nói:" Có đói bụng không? Truyền thiện đi."

Tô Dư lắc đầu:" Không đói bụng."

"Khanh khách"_ Hai tiếng kêu nhỏ, Cá Bột cùng Phi Ngư nhảy từ trắc điện vào, chạy về phía bọn họ, bộ dáng cực kỳ vui vẻ.

Tô Dư kinh ngạc nhìn sang, cảm thấy chỉ trải qua một giấc chiêm bao, mà ngay cả nhìn hai con chồn nhỏ này cũng có chút cảm giác đã cách mấy đời.

Hoàng đế quét mắt nhìn hai tiểu chồn, nói với Tô Dư:" Trước ra ngoài đi dạo một chút không? Sau đó hẳn trở lại ăn vài món."

Tô Dư liền gật đầu.

Cũng không đi xa, hai người đều đi ra phía sau Thành Thư điện, sau điện có một đình hóng mát, hoàng đế thường xuyên ở chỗ này nghỉ ngơi một chút. Do mấy ngày trước bão tuyết không ngừng, mái đình đã đọng một lớp tuyết thật dày, nhìn qua cực kỳ bất đồng với lúc trước.

Đợi cung nhân an bài tốt chỗ ngồi, hai người liền cùng nhau ngồi xuống. Hoàng đế nhìn khuôn mặt trắng bệch có chút hoảng sợ của nàng:" Khí sắc kém như vậy, chốc lát truyền thái y đến xem một chút không?"

" Không có gì…"_ Tô Dư lẩm bẩm _" Nghỉ ngơi một chút là ổn."

Nhận ra nàng rõ ràng có chuyện trong lòng, hoàng đế trầm mặc một hồi mới nói:" Làm sao vậy? Có tâm sự à?"

Tô Dư không nói gì. Yên lặng nhìn tuyết đọng trên mái đình thật lâu, nhẹ nhàng nói:" Bệ hạ nói không tin số mệnh…"_ Nàng ngước mắt lên _" Vậy bệ hạ…có tin lục đạo luân hồi không?"

Hoàng đế trầm tư giây lát, gật đầu cười:" Tin."

" Thần thiếp cũng tin."_ Tô Dư nhẹ nhàng cười nói _" Không tin số mệnh, tin lục đạo luân hồi, tin nhân quả bồi thường."

" Tại sao lại nhắc đến chuyện này vậy?"_ Hoàng đế vừa cảm thấy kỳ quái vừa có chút kinh hãi, nhân quả bồi thường? Nàng đang chỉ cái gì?

Để cho nàng sống, nhưng lại không biết thế sự bên ngoài; chết đi rồi, lại bắt nàng chứng kiến tất cả mọi chuyện; trọng sinh sống lại, nhưng chỉ nhớ được vài mảnh ký ức qua những giấc mơ, đợi đến lúc thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh (**), lại để cho nàng nhớ lại toàn bộ chuyện trước kia.

(**) Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh: cứ chờ đến khi mây tan hết, ta sẽ nhìn thấy ánh trăng ẩn phía sau. Câu này muốn nói về sự kiên trì, vĩnh viễn không buông bỏ, nếu luôn lạc quan và cố gắng, chắc chắc ta sẽ đạt được điều mình muốn.

" Trẫm sẽ không để ngươi chịu ủy khuất lần nữa."_ Hắn cười nói, trong mắt tràn đầy tin tưởng _" Ngươi cũng phải hứa, sẽ đồng ý làm thê tử của trẫm."

" Ân."_ Tô Dư mỉm cười, ngừng lại một chút, nói _" Thần thiếp muốn cầu bệ hạ một chuyện."

Hoàng đế gật đầu:" Ngươi cứ nói."

" Qua mấy tháng nữa, Tô Triệt liền 17 tuổi. Đến lúc đó...có thể để hắn trở về Cẩm Đô một chuyến không?"_ Nàng mơ hồ nhớ ra sau khi nàng mất, hồn phách liền bị kéo trở về vài năm trước, đến cái ngày Tô Triệt chết. Lúc đó lá vàng rơi đầy đất, phủ thành một lớp vàng khô, như vậy ước chừng là vào thời điểm tháng 9, 10 đi...

Trong lòng biết đời này ước chừng sẽ không giống với đời trước, Tô Triệt sẽ không bị chém ngang lưng thị chúng, thế nhưng vẫn không yên tâm, nhất định phải gặp hắn một lần mới tốt.

Hoàng đế nghe vậy liền gật đầu, cười nói:" Tất nhiên có thể, trở về trẫm sẽ an bài."

" Đa tạ bệ hạ."_ Tô Dư mỉm cười, tâm tư lại càng thêm phức tạp.

Chuyện tiền triều vẫn tiếp diễn. Nhờ Diệp Cảnh Thu ban tặng, Thẩm Diệp liền tận lực điều tra Diệp gia, nghe nói tội trạng lên đến vài trăm, lưu loát viết ra vài cuốn tấu chương, sau đó trình lên hoàng đế, hoàng đế không nói lời nào xem từng cuốn một, cuối cùng hạ lệnh sau thu vấn trảm.

Chuyện truyền đến hậu cung, Tô Dư trong lòng khẽ động. Quả nhiên là nhân quả bồi thường, trùng hợp đến thế nào, lại là sau thu vấn trảm. Sau thu đời trước, người bị vấn trảm..... chính là đệ đệ nàng Tô Triệt.

" Ngươi đến không phải chỉ vì nói với ta những thứ này đúng không¿'_ Tô Dư cười nhìn Nhàn Phi đang cùng nàng tán gẫu, Nhàn Phi liền cười một tiếng, nhẹ bóc một quả quýt trên tay:" Ta đã sai người nói với Diệp Cảnh Thu, muốn nhìn một chút xem nàng sẽ phản ứng thế nào."

Ngày hôm sau khi tới trước Thành Thư điện, nhìn từ phía xa, Tô Dư mới biết Nhàn Phi tuyệt không chỉ đem việc này "nói với" Diệp Cảnh Thu. Hơn phân nửa là cấp cho nàng ta một cái phương tiện, để nàng ta chạy đến nơi này cầu tình. Nếu bị hỏi tới, tất nhiên đều là do cung nhân lãnh cung không chế trụ được nàng ta.

" Hạ kiệu đi."_ Tô Dư nhạt giọng phân phó, noãn kiệu liền dừng lại, nàng bước xuống, đỡ lấy tay Chiết Chi chậm rãi đi về phía trước.

Dừng chân cách chỗ Diệp Cảnh Thu vài bước, Tô Dư quay đầu lại, gọi một hoạn quan canh ngoài cửa điện tới, hoạn quan kia liền vái chào:" Chiêu Nghi nương nương."

" Sao lại thế này¿'_ Khẽ chau lông mày, Tô Dư quét mắt về phía Diệp Cảnh Thu. Hoạn quan liền vội vàng khom người bẩm:" Nàng không gặp được bệ hạ, đã quỳ ở đây hơn một canh giờ (***) rồi."

(***) 1 canh giờ: 2 tiếng.

Lúc này đang là giữa đông.

Tô Dư chậm rãi hỏi:" Bệ hạ nói thế nào?"

" Này…"_ Hoạn quan kia khẽ nâng mắt lên nhưng rất nhanh liền cúi xuống _" Bệ hạ chính vụ bận rộn, nương nương ngài cũng hiểu quy củ."

Người của ngự tiền căn bản không hề tiến lên bẩm báo, hoàng đế cũng căn bản không biết nàng ta quỳ ở chỗ này.

Tô Dư đoán là ý của Từ U, khẽ mỉm cười, cũng không thèm liếc nhìn Diệp Cảnh Thư một cái, dời bước tiến vào trong điện.

" Tô tỷ tỷ…"_ Sau lưng truyền đến một âm thanh khàn khàn, là xưng hô đã rất lâu chưa từng nghe đến. Dưới chân Tô Dư bất giác chậm lại, quay đầu, nhạt nhìn nàng ta không nói.

" Tô tỷ tỷ…ta cầu xin ngươi…"_ Diệp Cảnh Thu ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng, năn nỉ _" Cầu xin ngươi cho ta gặp mặt bệ hạ một lần…ta chỉ muốn vì phụ thân nói một hai câu…."

Thật không nghĩ đến sẽ có một ngày Diệp Cảnh Thu phải cầu xin nàng như vậy.

Trong nhất thời, Tô Dư cảm thấy nếu một màn này diễn ra sớm hơn một chút…không cần quá sớm, chỉ cần trước sinh thần của nàng là đủ rồi. Khi đó nàng còn chưa nhớ ra mọi chuyện, nói không chừng sẽ mềm lòng – biện hộ thay cho Diệp Cảnh Thu là điều không thể, nhưng có thể sẽ cầu xin hoàng đế gặp mặt nàng ta một lần, còn thuyết phục hoàng đế tha cho cha nàng ta một mạng hay không tùy thuộc vào bản lĩnh của nàng.

Nhưng hôm nay…Tô Dư nhìn Diệp Cảnh Thu quần áo đơn bạc, bị lạnh đến khàn cả giọng, nhưng lại không có lấy một chút đồng tình với nàng ta.

" Hôm nay ngươi biết đến cầu xin ta. Nhưng nếu người bị định tội lại là cha ta, ngươi sẽ để cho ta gặp hắn cầu tình sao?"_ Nàng lạnh lùng hỏi, lời nói sắc nhọn cực kỳ, bén nhọn đến mức Diệp Cảnh Thu phải khựng lại.

" Đừng nói là biện hộ, nếu như ta bị giam ở lãnh cung, cha bị ban tội chết…ngươi sẽ để cho ta biết sao?"_ Nàng lại hỏi.

Đời trước, kỳ thật cũng không ở trong lãnh cung, nhưng cũng không có ai để cho nàng biết chuyện này. Hoàng đế đại khái là lười nói với nàng, Đậu Oản cùng Diệp Cảnh Thu ước chừng là khinh thường nhiều lời

với nàng, còn Nhàn Phi, hơn phân nửa là không đành lòng cho nàng biết đi…

Từ cử động của Nhàn Phi liền có thể nhìn ra được, Nhàn Phi đời trước cũng đồng dạng che dấu nàng, nhưng là có thiện ý. Chỉ là Nhàn Phi không biết, con người sau khi chết…có thể chừng kiến mọi chuyện mình không hề hay biết. Nói gần, chính là khiến nàng cảm kích vô cùng; nhưng nói xa, chính là giấu diếm nàng cả đời, khiến nàng sau khi chết đi liền tràn ngập hồi hận cùng đau lòng.

Diệp Cảnh Thu bị nàng hỏi cũng không phản bác được gì. Nàng ta biết, nếu hôm nay tình thế đảo ngược, chính mình tuyệt sẽ không thiện tâm với Tô Dư như vậy.

Mà Tô Dư…lại càng rõ ràng chuyện này.

" Tô tỷ tỷ tại sao không làm người tốt chứ…"_ Diệp Cảnh Thu suy tư, cười nói _" Bệ hạ cuối cùng vẫn phải bước ra khỏi Thành Thư điện, chắc chắn sẽ thấy ta quỳ ở đây. Nếu như bệ hạ biết ta đã từng cầu xin tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ lại chẳng bén màng tới, thì cho dù hắn chán ghét ta đi nữa, cũng sẽ cảm thấy tỷ tỷ lòng dạ độc ác…"

Nàng ta nỗ lực thuyết phục Tô Dư, Tô Dư nghe vậy liền nhướng mày lên, nhìn nàng cười miệt thị:" Cho dù là lúc nào đi nữa, ngươi vẫn không quên tính kế."

Diệp Cảnh Thu khẽ cười:" Chỉ là nói thật thôi."

" Ngươi vẫn không hiểu sao, bệ hạ biết rõ ta cực kỳ hận ngươi."_ Tô Dư lạnh nhạt nói _" Ta không nể mặt ngươi, căn bản không cần che dấu với bệ hạ."

" Hắn biết ngươi hận ta là một chuyện, nhưng nhìn thấy ngươi là một kẻ độc ác lại là chuyện khác."_ Diệp Cảnh Thu thần sắc ảm đạm, cúi đầu nói _" Cho nên, Tô tỷ tỷ cần gì phải như vậy chứ? Dù sao ta cũng không thể phục sủng, trở lại như xưa được nữa, bất quá chỉ là muốn vì phụ thân giải thích vài câu, tỷ tỷ chỉ cần thuận nước đẩy thuyền là được rồi, không phải sao?"

Tô Dư nhìn Diệp Cảnh Thu, không thể không thừa nhận, lời nói của nàng ta cũng có chút đạo lý. Giúp Diệp Cảnh Thu nói những lời này, cho dù không có lợi cho nàng, nhưng cũng không có hại gì.

Im lặng thật lâu, Tô Dư trầm ngâm không nói. Cho đến hôm nay vẫn là một con cờ của Diệp Cảnh Thu, khiến cho nàng khó tránh khỏi có vài phần sầu não.

Bình tĩnh xem xét, nàng rất vui để Diệp Cảnh Thu nếm trải tư vị nàng từng hưởng qua – bất luận là quỳ đến ngất đi bên ngoài điện, hay là sau khi chết đi linh hồn chứng kiến cảnh người thân qua đời, nàng đều muốn cho Diệp Cảnh Thu nếm trải qua nhân quả luân hồi.

Mặt khác…nàng cuối cùng vẫn không muốn giống như Diệp Cảnh Thu. Đó là bộ dạng nàng ghét nhất, lãnh huyết vô tình, không có thiện tâm.

Bị chính tâm tư mâu thuẫn của mình làm cho tiến thoái lưỡng nan, chọn sai sẽ hỏng hết mọi chuyện, nhưng thật lâu vẫn chưa có chủ ý gì.

" Nếu tỷ tỷ để ta gặp bệ hạ, có mấy lời...tất nhiên tỷ tỷ cũng muốn nghe."_ Diệp Cảnh Thu cười nói lần nữa _" Gần đây trong cung nhiều chuyện như vậy, chắc có vài chuyện tỷ tỷ mò không rõ đi? Không muốn nghe sao?"

75. Chương 74: Diệp Thị

" Thần thiếp khi đến đây có nhìn thấy Diệp thị ở bên ngoài, nghe cung nhân nói, nàng đã quỳ hơn một canh giờ."_ Sau khi vào điện, Tô Dư bình thản nói ra những lời này, sau đó liền ngồi xuống im lặng thưởng trà. Để nàng biện hộ cho Diệp Cảnh Thu chính là trái với lương tâm, nhưng không nói ra lại nhịn không được bứt rứt trong lòng. Vì vậy cũng không cầu hoàng đế gặp mặt nàng, chỉ bình đạm nói với hoàng đế những lời này. Gặp hay không gặp, là do hoàng đế định đoạt.

Hoàng đế thần sắc cô đọng, nghiêng đầu nhìn nàng, hỏi:" Biết nàng có chuyện gì không?"

" Nàng nói muốn vì Diệp đại nhân cầu tình vài câu."_ Tô Dư tỉ mỉ trả lời, cũng không có ý cầu tình hay ngăn trở.

Hoàng đế nhíu mày ngoài dự liệu – nàng trả lời như vậy cũng không sao, chỉ là vừa mới hạ lệnh phát lạc xong, bây giờ nàng ta đến cầu tình chẳng phải là tự tìm phiền toái sao?

Hoàng đế nhẹ thở dài, truyền hoạn quan đến:" Cho Diệp thị về đi. Nói với nàng, trẫm sẽ không vì chuyện của Diệp gia mà giận lây sang nàng, còn chuyện khác không cần phải nói."

Hoạn quan đáp lời rồi lui ra, một lát sau liền quay trở lại, khom người ấp úng:" Bệ hạ thứ tội, Diệp thị không chịu đi, nói là...có chuyện quan trọng muốn bẩm, là về việc lần trước Chiêu Nghi nương nương bị ám sát."

Hoàng đế khẽ giật mình, quét mắt sang Tô Dư, nói:" Truyền nàng đến."

Đã biết chuyện này có vấn đề mà.

Diệp thị vào điện, run rẩy khó đứng vững, mỗi bước đi đều gian nan cực kỳ. Cắn chặt môi dưới, khuôn mặt cơ hồ đã trắng đến mức không còn chút huyết sắc. Hành lễ hạ bái, vốn nghĩ hoàng đế ước chừng sẽ không hạ lệnh miễn lễ, chỉ tính đem chuyện này nói hết một lần liền thôi, lại không ngờ nghe được Tô Dư nói một câu:" Ngươi ngồi đi."

Khẽ ngạc nhiên, ngẩng đầu lên đã thấy cung nhân đặt một chiếc đệm trước mặt mình, có chút nghi hoặc nhìn về phía hoàng đế, hoàng đế cũng không biểu lộ quá nhiều:" Cứ nghe Chiêu Nghi đi."

" Tạ bệ hạ."_ Diệp Cảnh Thu vững vàng hành lễ, Tô Dư thấy vậy liền nhịn không được buồn cười – tựa như lúc trước nàng cứng rắn không chịu hành lễ với Diệp Cảnh Thu, Diệp Cảnh Thu đến tận bây giờ cũng không chịu bái lễ với nàng. Chỉ là lúc nàng không chịu hạ bái, Diệp Cảnh Thu ngẫu nhiên cũng sẽ không so đo chỉ trích nàng, mà nàng cũng không có tâm tư so đo những thứ này.

" Diệp thị, ngươi có chuyện thì nói đi."_ Mở miệng vẫn là Tô Dư, im lặng nhìn Diệp Cảnh Thu, một bộ không sầu không hận. Diệp Cảnh Thu cũng nhìn nàng, suy nghĩ một hồi vẫn không dám nói, cúi đầu bẩm:" Thỉnh bệ hạ bình lui người ngoài."

Lửa giận đột nhiên nảy lên trong lòng Tô Dư, khẽ cắn răng nhưng cũng không trách nàng ta ngay. Nhìn sang hoàng đế, hoàng đế cũng vừa lúc nghiêng đầu nhìn về phía nàng, sau đó cười một tiếng nói với Diệp Cảnh Thu:" Nếu như không có Chiêu Nghi, trẫm đã không gặp người rồi, có chuyện gì cứ nói thẳng đi."

Nhìn khuôn mặt vẫn còn lo sợ của Diệp Cảnh Thu, Tô Dư cười lạnh, nhìn nàng ta nói:" Ngươi cứ nói đi, chẳng lẽ còn sợ lúc ngươi nói, bản cung sẽ đâm chọt sao? Nếu vậy, bản cung ngay từ đầu khuyên bệ hạ không gặp ngươi không phải sẽ bớt việc à¿'_ Ngừng lại một chút, sau đó chậm rãi nói _" Bản cung không để ngươi trong mắt nhiều như vậy đâu, lúc còn trong phủ thái tử, khi ngươi liên tục khiêu khích bản cung, bản cung có bao giờ khắc khe với ngươi sao?"

Người khẽ run lên, Diệp Cảnh Thu thần sắc ảm đạm nói một câu "Chiêu Nghi nương nương hào phóng" rồi cũng không cưỡng cầu nàng rời đi nữa, chỉ nhẹ nhàng nói:" Bệ hạ, những tội kia…có hay không đều không phải phụ thân thiếp làm, cầu bệ hạ đừng đem hết thảy mọi chuyện đổ lên đầu phụ thân…"_ Cắn cắn môi, Diệp Cảnh Thu nói _" Diệp gia không hề sai người hành thích Chiêu Nghi nương nương…thần thiếp đã hỏi phụ thân, cho dù việc khác có thể không oan, nhưng việc này nhất định không phải là do người làm."

Nghe Diệp Cảnh Thu nói, Tô Dư bỗng cảm thấy thật quen thuộc. Tựa như đã từng quen biết giọng điệu vô lực, dè dặt giải thích, không hề có chứng cứ, chỉ biết ngóng trông đối phương tin mình một câu này.

" Là do Sở gia hận Diệp gia, Sở Sung Hoa lại muốn trừ Chiêu Nghi."_ Diệp Cảnh Thu cúi đầu nói, khuôn mặt hiện lên một nét cười khổ _" Cấm quân Đô úy phủ Thẩm đại nhân…chẳng lẽ thật sự không tra được những thứ này sao?"

Ý trong lời nói thật rõ ràng, cố ý nói Thẩm Diệp đã sớm tra ra được, nhưng lại vì ghi thù mà không bẩm lên.

Thần sắc của hoàng đế vẫn không thay đổi, ngược lại Tô Dư không tránh khỏi khó hiểu:" Diệp gia các ngươi xưa nay không phải luôn cùng Sở gia giao hảo sao? Sở gia tại sao phải hận Diệp gia các ngươi?"

" Cái này phải nhờ đệ đệ của Chiêu Nghi nương nương ban tặng."_ Diệp Cảnh Thu cười một tiếng. Âm thanh khàn khàn khiến tiếng cười trở nên mờ ảo, có chút thê ý bên trong _" Tô Triệt bị thương khi theo dõi cháu Sở Bật, bệ hạ ngài liền sai người xử tử cháu hắn…như vậy Sở gia sao có thể không hận Diệp gia,

không hận Chiêu Nghi?"

Đây đã là chuyện của vài tháng trước. Tô Triệt trọng thương bất tỉnh, lúc đó hoàng đế nhìn Tô Dư ngày ngày lo lắng, cảm thấy Sở gia quả thật không biết trời cao đất rộng, ngay cả người của cấm quân Đô Úy phủ cũng dám đả thương. Vì vậy liền sai người truyền chỉ xuống, đem chém Sở Dịch cháu của Sở Bật.

Về sau từ từ tra ra, liền biết được trong cuộc chiến cùng Cận Nghiêng này, là Sở gia chủ động muốn cấu kết với Hiền vương, Diệp gia thế nhưng cũng góp một phần sức lực. Những chuyện này cũng không có mấy đại thế gia nghi ngờ, hắn chuẩn xác tra ra Sở Dịch cũng không có gì, nhưng chỉ e trong mắt Sở gia, đây là do Diệp gia đã khai ra chuyện này. Như vậy chỉ cần có người chăm ngòi vài câu, để cho Sở gia hận Diệp gia cũng không phải việc khó.

" "Thương đội" kia, quả thật là do Diệp gia phái người đi, nhưng bởi vì huynh trưởng có việc, nên đành để Sở Dịch đi thay."_ Diệp Cảnh Thu khẽ cười _" Lúc đó thần thiếp còn thấy may mắn huynh trưởng tránh được một nạn, lại không ngờ rốt cuộc cũng chỉ là công dã tràng."

Nếu nói như vậy, nguyên nhân Sở gia đem khoản nợ này ghi tạc trên đầu Diệp gia ngược lại đơn giản hơn rất nhiều. Đầu tiên đổi người đi thay con trưởng mình, sau đó liền vừa vặn xảy ra chuyện, việc này nghi đến Diệp gia cũng không phải quá đáng.

" Chiêu Nghi nương nương."_ Diệp Cảnh Thu nhìn về phía nàng, nhẹ cất một nụ cười nhạt nhẽo, nói _" Hôm nay nương nương đã hiểu được sủng ái nguy hiểm đến thế nào chưa? Không chỉ là tổn vong của một gia tộc đâu."

Tô Dư nghẹn lời.

" Bệ hạ, thần thiếp biết bệ hạ lúc này xót cho Chiêu Nghi, nhưng chuyện hành thích không phải do Diệp gia gây ra…bệ hạ sao có thể vì trấn an Chiêu Nghi mà đem án này đặt lên đầu Diệp gia? Chuyện này, là Sở gia gây nên, là vì bệ hạ diệt trừ Sở Dịch mà tạo thành…xét cho cùng đều là vì nàng được sủng ái mà ra, cùng Diệp gia không hề có lấy nửa điểm quan hệ!"

Lời này có chút kích động, Tô Dư tìm thấy trong mắt Diệp Cảnh Thu vài phần oán độc cùng không cam lòng.

Một tiếng trầm đục vang lên, tiếng đập bàn của hoàng đế khiến Diệp Cảnh Thu ngừng lại lời đang nói.

Im lặng chốc lát, giọng nói của hoàng đế ngược lại vẫn như bình thường:" Diệp Cảnh Thu, ngươi cảm thấy Diệp gia bị oan, trẫm có thể sai người điều tra lại, nhưng ngươi không thể đem những chuyện này đổ lên đầu Chiêu Nghi được."_ Hơi trầm xuống, hoàng đế nói _" Cho dù là do trẫm sủng ái nàng, cũng là chuyện của trẫm, hà cớ gì phải trách nàng?"

" Bệ hạ ngài…"_ Diệp Cảnh Thu thần sắc kinh ngạc, không nghĩ tới hoàng đế lại bảo vệ trong sạch cho Tô Dư nhiều như thế, bảo vệ đến mức dù chỉ một câu nói cũng muốn giải thích thay nàng. Thanh lãnh cười

một tiếng, Diệp Cảnh Thu nói _" Diệp gia chưa từng hành thích, thần thiếp cũng chưa từng nguyền rủa Chiêu Nghi…"

Tô Dư nhíu mày, nhìn nàng ta không nói.

" Bệ hạ phế vị thần thiếp, không phải là vì cái này sao? Nhưng chuyện này.. thần thiếp là thật sự bị oan."_ Diệp Cảnh Thu yếu ớt cười một tiếng, nói _" Đúng, chuyện này thần thiếp không thể tự chứng minh mình trong sạch, nhưng…"

" Ngươi không cần phải nói."_ Hoàng đế đột nhiên cắt lời nàng ta, phất tay cho cung nhân lui ra ngoài, sau đó trước ánh mắt khó hiểu của Diệp Cảnh Thu liền nói với nàng ta _" Trẫm biết không phải do ngươi làm."

" Vậy bệ hạ…"_ Nhất thời có chút ủy khuất, Diệp Cảnh Thu kinh ngạc nhìn hoàng đế.

" Ngươi không nguyền rủa nàng, nhưng trong tương lai, ngươi không phải sẽ không ra tay."_ Hoàng đế cười khẽ _" Ngươi dám nói ngươi chưa hề có tâm tư đó không? Nếu không, Cá Bột từ đâu tìm ra được ống gỗ kia."

Tô Dư vẫn tĩnh tọa bên người đế vương, cười nhìn ủy khuất trên mặt Diệp Cảnh Thu biến mất không còn chút gì, chỉ còn lại sự ngạc nhiên trên đó. Nàng ta tự sẽ không nghĩ tới hoàng đế sớm đã biết chuyện này, cho nên liền định trước mặt hoàng đế cáo trạng nàng. Nếu hoàng đế không biết, cáo trạng này đại khái có thể thành công, nhưng bây giờ…

" Ngươi không biết hối cải thì thôi, còn muốn lấy việc này để trẫm trách phạt Chiêu Nghi sao?"_ Hoàng đế hỏi nàng ta.

Cũng không sai người điều tra lại lần nữa, về việc này, Hạ Lan Tử Hành biết rõ lời nói của Diệp Cảnh Thu là có thể tin được. Vì vậy liền xóa bỏ tội danh, không xử trảm Diệp Điền Húc nữa, sửa thành ban cho cái chết, lưu lại toàn thây.

Diệp Cảnh Thu tự tử vào ngày thứ bảy sau khi phụ thân chết.

Lúc này đã là tháng chạp, khí trời rét lạnh cực kỳ, năm nay tuyết rơi nhiều hơn mọi khi. Tô Dư đứng dưới mái che nhìn tuyết rơi đầy trời, nghe cung nhân bẩm tấu xong liền thở dài một hơi, nói:" Đưa một cỗ quan tài đến, đem nàng chôn cất đi."

Quách Hợp vái chào, đáp:" Thần nghe nói, Giai Du Phu Nhân đã hạ chỉ hạ táng."

Cũng tốt.

Trở về phòng, ngồi trên tháp đến xuất thần. Chỉ cảm thấy mọi chuyện gần đây đều xảy ra quá nhanh chóng, nàng nhớ lại kiếp trước, hận ý thấu xương trong lòng, muốn đem một khoản nợ tính sổ rõ ràng, sau đó, người nàng hận nhất cứ như vậy chết đi…

Không biết có phải ông trời cố ý để cho nàng thở ra ngụm ác khí này hay không…

Hận ý thấu xương…

Tô Dư cười một tiếng.

Hôm đó sau khi tỉnh lại, nàng vốn cho rằng, trong nỗi hận điên cuồng này, người nàng hận nhất chính là hoàng đế, sau này sẽ không thể cùng hoàng đế chung đụng hòa thuận được nữa. Nhưng thực tế lại không phải vậy, thời điểm nàng lẳng lặng nằm trên giường, mối hận này giống như đã lặng xuống rất nhiều, lúc nhìn thấy hoàng đế lần nữa, nghe hoàng đế có chút khẩn trương đi theo nàng giải thích chuyện đêm trước là do uống quá nhiều..nàng tựa hồ càng không hận nổi.

Tựa như bông tuyết trong ngày đông giá rét, rơi giữa ngày gió bão, buốt lạnh cực kỳ. Nhưng thời điểm rơi vào lòng bàn tay, chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi đã tan thành nước.

Hận ý trong lòng Tô Dư, chính là một lần lại một lần tăng lên, nhưng vừa gặp lời nói cùng nụ cười của hoàng đế liền hòa tan không còn chút gì.

Nàng chỉ có thể hận mình vô dụng. Đối với hắn không nên mềm lòng như thế, nếu mềm lòng, đời trước đủ loại ủy khuất, thống khổ nàng đã trải qua tính cho ai bây giờ?

Đó là hơn 10 năm hành hạ! Còn thêm 10 năm ác mộng ở kiếp này.

" Thôi…"_ Một tiếng thở dài phức tạp, Tô Dư nhìn tiểu chồn tuyết ngủ trên tháp lẩm bẩm _" Từ từ tính vậy…"

Trừ hắn ra, nàng vẫn còn rất nhiều sổ sách phải tính, nhất thời không cần phải so đo cùng hắn. Nàng cũng hiểu, rất nhiều chuyện cần mượn quyền lực của hắn để thực hiện, đây là hậu cung của hắn, rất nhiều việc đều phải xem hắn đứng về phía ai.

Lại một tiếng thở dài, Tô Dư đứng dậy bế Cá Bột lên, nhìn nó ở trong lòng mình rất nhanh liền cuộn người ngủ tiếp, vừa nhuận lông cho nó vừa cười bất đắc dĩ:" Ngươi đúng là sống đến không tim không phổi, gây ra chuyện đại sự như vậy cũng không thèm để ý."

76. Chương 75: Hạ Thủ

"."_ Cá Bột lật người lại, hướng cái bụng về phía Tô Dư. Tô Dư cười một tiếng, vừa xoa bụng cho nó vừa thầm nói:" Làm sao đây? Ta bây giờ như bị đặt trên hoang đảo, chỉ có một chiếc cầu bắc đến bờ, nhưng bến bờ đó lại là những ký ức ta không muốn nhớ đến nhất. Nếu như đi, ta sẽ chán ghét mình cả đời, còn nếu không đi, chính là ở trên hoang đảo đơn độc này giãy giụa đến hết đời."

Lúc này tâm tư đối với hoàng đế đại để là như thế. Biết rõ hắn đối tốt với nàng, nhưng lại không thể nuốt xuống ngụm khí này. Chỗ tốt duy nhất, là có thể tạm thời đặt xuống việc này, sau khi thu thập mọi chuyện xong hẳn nói.

" Khanh khách."_ Hai tiếng kêu nhỏ, Cá Bột liền nghiêng đầu qua, tiện đà bò dậy. Phi Ngư lướt qua cửa điện, đứng lên nhìn nó, sau đó lại kêu thêm hai tiếng nữa, Cá Bột liền nhảy ra khỏi ngực Tô Dư chạy ra ngoài, cùng đùa giỡn với Phi Ngư.

Hai thân ảnh nho nhỏ rất nhanh liền biến mất không thấy đâu, chỉ còn hai hàng nước đọng từ dấu chân dính tuyết của Phi Ngư lúc bước vào cửa điện.

Tô Dư nhớ rõ, Cá Bột cùng Phi Ngư đã từng đánh nhau một trận lớn, vừa đánh vừa kêu, cho đến khi nàng cùng hoàng đế tách chúng ra, trận ác chiến mới xem như kết thúc. Tuy không hiểu bọn chúng nói gì, nhưng nhìn sức lực của chúng cũng hiểu, trận chiến này, hai tiểu chồn đã đánh rất ác liệt.

Nhưng sau đó, bọn chúng vẫn như cũ cùng nhau ăn, cùng nhau ngủ. Không chỉ thế, Phi Ngư lúc nào cũng đến Đức Dung điện tìm Cá Bột, Cá Bột ngẫu nhiên cũng sẽ đến Thành Thư điện tìm ngược lại, hoàn toàn không có nửa điểm ghi hận.

Nếu một trận như thế xảy ra với con người, ít nhiều gì cũng để lại chút khúc mắc trong lòng mỗi bên. Tô Dư thở dài cười khổ, trong lòng thật hâm mộ bọn chúng cái gì cũng không cần lo toan, không cần để ý, càng không có cái gì gọi là "trung", "hiếu" trong lòng, khi gặp chuyện cũng không cần cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Lại một tiếng thở dài.

Vừa ngước mắt đã thấy hoàng đế tiến điện, hơi ngẩn ra một chút liền đứng dậy hành lễ, hoàng đế nhìn nàng, cười hỏi:" Tại sao lại ủ dột như vậy?"

Kể từ ngày đó, mỗi lần đối mặt hắn, Tô Dư luôn cảm thấy phức tạp trong lòng, không phải nàng không biết mình tại sao lại như vậy, hai đời ký ức hòa lẫn trong đầu, mỗi một đoạn trí nhớ đều rõ ràng cực kỳ, khiến nàng cả đời cũng không thể quên.

Có lúc, nàng giật mình cảm thấy những thống khổ này chỉ mới xảy ra hôm qua, phải bình tĩnh hồi lâu mới hồi thần được, mỗi lần đều tự nói với mình…đó chỉ là ngày hôm qua của kiếp trước.

Cuộc sống hỗn loạn như vậy, làm sao có thể không ủ dột đây?

Khẽ mỉm cười, Tô Dư cúi đầu đáp:" Thần thiếp vừa rồi đang suy nghĩ những lời Diệp Cảnh Thu nói."

Hoàng đế hơi trầm xuống:" Là chuyện hành thích à?"

"Ân."_ Tô Dư gật đầu _" Thần thiếp không ngờ Sở Sung Hoa sẽ hận thần thiếp như vậy, mặc dù bệ hạ sớm đã nói rõ chuyện nàng sảy thai năm đó vẫn còn nhiều điểm đáng ngờ…thế nhưng nàng vẫn không tha cho thần thiếp ư?"

"Những chuyện thế gia làm trong triều, không nhất định phải là ý của hậu cung."_ Hoàng đế mỉm cười một cái _" Trẫm về sau mới hiểu được đạo lý này, nếu không…"

Nếu không, cũng sẽ không vì chuyện của Tô gia, mà có định kiến với nàng lâu như vậy.

Tô Dư thế nhưng lại lắc đầu, lẩm bẩm: "Không phải như vậy."

Hoàng đế khẽ giật mình:" Cái gì?"

" Không phải như vậy. Chuyện hành thích, Sở Sung Hoa hẳn rất cảm kích. Cho dù không phải chủ ý của nàng, nhưng nàng nhất định cũng muốn lấy mạng thần thiếp."_ Tô Dư nói chắc chắn cực kì, khiến hoàng đế khó tránh nghi hoặc, hỏi nàng tại sao lại nghĩ như vậy, chỉ thấy Tô Dư im lặng hồi lâu, sau đó mới nhẹ nhàng trả lời _ "Cứ coi như cảm giác đi."

Tự không phải là do cảm giác. Tô Dư vẫn còn nhớ rõ, đời trước, Sở Sung Hoa vì chuyện mất con, mà hận nàng sâu đậm cực kỳ.

Vài năm đầu còn đỡ, dù sao cũng chỉ ném cho nàng một cái sắc mặt không tốt, nhưng về sau….khi hoàng đế dần dần có thêm hài tử mới, hoàng trưởng tử của Lục thị, hoàng tử thứ của Đậu Oản…còn có hai công chúa cùng một hoàng tử, bất quá đời này đại khái sẽ không xuất hiện – bởi mẹ của họ đều là tú nữ nhập cung năm Kiến Dương thứ ba, nhưng đời này, ba người họ đều không tiến cung được.

Sở thị mỗi ngày nhìn người ngoài có thêm hài tử hầu hạ dưới gối, hận ý trong lòng khó tránh khỏi tăng thêm. Tô Dư cũng rõ, sau khi sảy thai, Sở thị không thể có hài tử được nữa.

Hơn nữa vào đời trước, Sở thị quả thực đã hạ tử thủ với Tô Dư. Lần đầu do đụng phải Từ U đi ngang qua, nói vài câu ngăn cản mới cứu được một mạng của nàng; lần thứ hai, là nhờ Cung chính Trương thị tức giận động thủ mới ngăn được Sở thị.

Khi nàng bị chán ghét vứt bỏ, Sở thị còn không nhịn được nàng. Hôm nay…làm sao có thể nhìn được nàng ngày ngày được sủng ái, thậm chí có thể có hài tử sau này đây?

" Ngươi là không yên tâm Sở thị…"_ Hoàng đế nhìn nàng trầm ngâm, Tô Dư lập tức trả lời:" Thần thiếp không có ý gì khác."

Hoàng đế nghe vậy không khỏi bật cười:" Khẩn trương như vậy làm gì? Trẫm cũng không trách ngươi. Ngồi xuống, trẫm cùng người nói một chút chuyện thích khách kia đi."

" Nha…"_ Tô Dư khẽ lên tiếng, theo lời ngồi xuống. Hoàng đế nói:" Hành thích ngươi, là người của Cận Nghiêng. Chính là người do sứ thần lần trước an bài – ngươi xem thật hay, hắn quả thật rắp tâm hạ thủ. Kỳ thật, không đến mấy ngày trẫm đã đem người bắt được, chỉ là không nói với ngươi thôi. Lần hành thích đó, là Sở gia cùng Diệp gia muốn để trẫm cùng Cận Nghiêng giao chiến thêm một trận nữa."

" Vì binh quyền¿'_ Tô Dư bật thốt, hoàng đế nhẹ gật đầu:" Đúng, vì binh quyền."_ Dừng 1 chút lại nói _" Trẫm là từ mũi tên kia mà nhìn ra được là người Cận Nghiêng làm."

Tô Dư liền hiểu hoàng đế muốn nói gì với nàng. Nếu như vậy, việc nàng chết hay không đều không quan trọng, chỉ cần làm cho hoàng đế lầm tưởng đây là Cận Nghiêng có ý khiêu khích là đủ. Việc này quả thật không giống với ý của Sở Sung Hoa, nếu Sở Sung Hoa quả thật nhún tay vào, thì lấy mạng nàng mới là điều tất yếu.

" Bệ hạ đem sứ thần kia giữ lại rồi sao¿'_ Tô Dư trầm tư một lát, cuối cùng nghĩ đến việc này. Thấy hoàng đế gật đầu, liền có chút kinh ngạc _" Hai nước giao binh không chém sứ…"

"Hả? Làm sao ngươi biết trẫm giết hắn?"_ Hoàng đế vô tình hỏi lại một câu, suýt nữa khiến Tô Dư sợ đến choáng váng.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Tô Dư, hoàng đế cười nói:" Thi thể đã được đưa về Cận Nghiêng. Vừa vặn Hoắc lão tướng quân cùng Đóa Kỳ công chúa đều đang ở đó, trước khi thi thể được đưa đến, Đóa Kỳ công chúa đã đi gặp Hãn vương, giận dữ mắng Hãn vương nuôi dưỡng kẻ hầu bất thiện."

Đóa Kỳ công chúa bất luận thế nào cũng được xem là trưởng bối, Hãn vương chỉ đành nhịn xuống.

Còn về phần Đóa Kỳ công chúa tại sao lại biết được chuyện này, sau đó nổi giận đi tìm Hãn vương "hỏi tội"…

Tô Dư cười một tiếng:" Bệ hạ cũng quá gây chiến rồi."

" Còn không phải sợ ngươi gặp chuyện sao?"_ Hoàng đế cười nói.

Khuôn mặt Tô Dư không nhịn được hồng lên, khó tránh khỏi đối với an bài này của hắn có chút cảm động. Cơ hồ còn muốn tức giận trời xanh đã cho nàng hồi phục ký ức, nếu không, nàng cứ như vậy cái gì cũng không biết, bình bình thản thản tiếp nhận mọi chuyện của đời này.

Bấm tay tính, qua hơn 10 ngày nữa chính là năm Kiến Dương thứ tư. Tô Dư nhớ rõ vào đầu xuân năm Kiến Dương thứ tư……hình như là vào khoảng tháng 2 3, Đậu Oản sẽ mang thai một đứa bé, cũng chính là hoàng tử thứ sau này, Hạ Lan Khải Phân.

Đời trước, đứa nhỏ này là đích tử. Tuy đời này Đậu Oản không thượng vị, nhưng Đậu gia nhất định sẽ nỗ lực để nàng ta trèo lên hậu vị. Nếu như có hài tử, nàng ta lại cách hậu vị gần hơn một bước. Thậm chí…Đậu gia đại để sẽ để nàng ta sinh con trước rồi mới lập hậu, như vậy, đứa bé kia liền có thể danh chính ngôn thuận trở thành trưởng tử.

Tô Dư đối với đứa bé này rất có ấn tượng. Ấn tượng sâu nhất, chính là Đậu Oản dạy đứa bé kia "yêu ghét rõ ràng" rất tốt. Vào thời điểm hắn 4 5 tuổi, đã rất biết thân phận của mình, Tô Dư cũng chính là một trong những người hắn xem thường nhất. Truy cứu nguyên nhân, chính là vì 4 chữ…

Biếm thê thành thiếp.

Rất khó để tưởng tượng làm thế nào mà một hài tử 5 tuổi có thể nói "Ngươi bất quá chỉ là một tần phi bị giáng cấp, mẫu hậu nói ngươi ngồi không được mặt bàn", lúc đó Tô Dư cảm thấy, một tiểu hài đồng đã có tâm tư như thế, thật khiến người khác không biết nên thấy đáng hận hay đáng thương.

Có thể thấy được Đậu Oản đã dạy hắn thế nào.

Từ rất sớm, tiểu hài tử đã rất biết khi dễ người khác. Đặc biệt là vào lúc nhỏ, cho dù là thời điểm "nhân chi sơ", cũng chưa chắc có cái gọi là "tính bổn thiện".

Khải Phân luôn vu oan cho nàng. Nàng rốt cuộc vẫn là trưởng bối, không muốn cùng hắn so đo, nhưng Đậu Oản lại không thể không so đo cùng nàng.

Bất quá nghĩ lại, chuyện này thay vì nói Khải Phân vu oan cho nàng, chi bằng nói đây vốn là Đậu Oản có ý làm khó dễ nàng, chỉ là tìm cơ hội từ Khải Phân mà thôi.

Nàng một tần phi đã nhập cung nhiều năm, nói thế nào cũng là một quý nữ có xuất thân hiển hách, như thế nào sẽ đi trộm bùa bình an của 1 đứa bé?

Nghĩ thế nào cũng thấy đây là lời nói vô căn cứ.

Nhưng nhờ Khải Phân cắn chết không buông, Đậu Oản liền cây ngay không sợ chết đứng sai người lục soát cung điện, về phần lục soát được miếng bùa bình an của Khải Phân…

Đó căn bản đều là đồ của nàng.

Nhưng mọi người đều hướng về hoàng tử thứ, khiến cho nàng hết đường chối cãi, tiện đà trở thành tần phi đầu tiên bị trượng trách năm Kiến Dương thứ mười.

Trượng trách 20 gậy, nghe không nhiều, nhưng lại khiến nàng một tháng không thể xuống giường.

Vào lúc Đậu Oản hạ chỉ, nàng không thể không giải thích, lại càng không phải không phản kháng. Nhưng lại bị một câu "Nếu không phục, liền đến Thành Thư điện cáo trạng với bệ hạ" của Đậu Oản làm á khẩu không biết nói gì.

Đến Thành Thư điện, hoàng đế còn không tăng nặng hình phạt cho nàng ư, chẳng phải còn thảm hơn à?

" Đậu Oản…"_ Tô Dư im lặng hồi tưởng, lạnh lùng nở nụ cười. Nàng biết, đời trước, Đậu Oản là chính thê, còn nàng lại là tiền nhiệm chính thê, ở trong cung, tất nhiên sẽ làm ngứa mắt Đậu Oản. Mà đời này…sợ là càng thêm chướng mắt đi.

Không chỉ là chướng mắt, ước chừng trong mắt Đậu Oản đã chân chính trở thành "kình địch" rồi.

Đời này có rất nhiều chuyện không trùng khớp, không biết Đậu Oản còn có thể mang thai đứa bé vào lúc này hay không. Nếu có, đành phải để nàng ta không thể hạ sinh mới được.

" Chiết Chi."_ Tô Dư gọi Chiết Chi tới, phân phó nàng _" Ngươi cùng Quách Hợp, tìm cho bản cung vài cung nữ đáng tin, lại hiểu chút y thuật đến, có làm việc từ trước ở Khinh Lê cung không không quan trọng."

" Dạ."_ Chiết Chi phúc thân, vừa định lui ra, lại nghe Tô Dư nói _" Còn có…"

Chiết Chi dừng chân lại, chỉ thấy Tô Dư im lặng hồi lâu, sau đó mới tiếp tục:" Bớt chút thời gian đi Thành Thư điện một chuyến, đưa chút hậu lễ cho Từ đại nhân, thỉnh hắn lúc rảnh rỗi hãy đến Đức Dung điện, nói bản cung có chuyện quan trọng muốn nhờ."

77. Chương 76: Phân Tranh

Đây là lần đầu tiên Tô Dư vì chuyện tranh đấu trong cung mà đến tìm Từ U. Nói hết một phen, Từ U liền ngẩn người, suýt nữa phản ứng không kịp những gì Tô Dư nói.

Tô Dư cúi đầu cười nói:" Chuyện như vậy, đại nhân cũng rõ ràng. Trong cung người người đều làm vậy, đừng nói là cài người vào trong cung thăm dò, cho dù là cài người vào ngự tiền để giám thị đế vương, cũng không phải chưa từng có qua. Bản cung thật không có lòng hại người, nhưng dù sao vẫn cần biết người biết ta, nếu đại nhân chịu cấp cái phương tiện, vậy liền làm phiền đại nhân."

Từ U tất nhiên biết rõ mánh khóe trong cung, lúc nào cũng khó lòng phòng bị, lúc trước Tô Dư luôn chịu thiệt thòi, có bao nhiêu quan hệ với việc này.

Chớ nói nàng không muốn hại người, cho dù muốn, cũng không phải chuyện gì đáng giật mình – hậu cung sao….

Từ U cuối cùng vẫn đáp ứng, Tô Dư nói tiếng đa tạ, sau đó lại sai người chuẩn bị chút lễ, cứ như vậy liền coi như xong chuyện.

Tô Dư muốn Từ U giúp nàng đem người đặt vào nội cung Trường Thu cung.

Chuyện này với Từ U mà nói cũng không khó. Hắn là đại tổng quản, chuyện như vậy chỉ cần nói với Thượng Nghi cục một tiếng là xong, ngay cả một lý do cũng không cần giải thích. Các cung nhân đều khó tránh khỏi việc mình bị thay thế bất cứ lúc nào, Thượng Nghi cục chỉ cần lấy việc này để đem người của Tô Dư cài vào Trường Thu cung là được. Từ U cũng không cần nói với Thượng Nhi cục là có người dụng tâm an bài, chỉ cần qua loa vài câu, làm cho bên kia cảm thấy đây bất quá là do hắn thấy được chỗ tốt của cung nữ này, cho nên muốn làm một chuyện tốt giúp nàng thôi.

Thượng Nghi cục đương nhiên sẽ cho hắn một cái thuận nước đẩy thuyền.

Từ U ngày đó dặn dò thỏa đáng với Thượng Nghi cục, tất nhiên là thuận lợi vô cùng, hắn cũng xác thực cảm thấy vui mừng cho Tô Dư mà làm việc có chút gấp rút. Chỉ là…

Từ U trong lòng có chút kỳ quái, mình cho tới nay luôn giúp đỡ Tô Dư trong bóng tối. Hắn dù sao vẫn là đại tổng quản, là người bên cạnh hoàng đế, không thể để nghời khác nhận ra bản thân có chỗ thiên vị được.

Vậy Tô Dư làm thế nào nhận ra được?

Với Tô Dư mà nói, biết rõ trong cung có người nào chịu giúp đỡ mình, ước chừng là điểm tốt duy nhất của việc nàng nhớ lại kiếp trước.

Kỳ thật Từ U ngồi lên cái ghế này, mỗi một việc làm đều phải có chút cẩn thận. Mọi chuyện đều có thể khéo léo đưa đẩy, có thể nói một cách đường hoàng chính đáng, đời trước cũng là như vậy.

Đời trước cho dù Tô Dư không được sủng ái, Từ U vẫn sẽ ngẫu nhiên thiên vị nàng, cái này Tô Dư cảm thấy rất rõ ràng. Chỉ tiếc nàng thất sủng cả đời, có "đại nhân vật" số một số hai trong cung giúp đỡ cũng không làm được chuyện gì.

Lại không ngờ đến kiếp này còn có thể dùng tới.

Từng đợt pháo hoa vang lên trong ngoài cung, năm Kiến Dương thứ ba rốt cuộc cũng hoàn toàn trôi qua. Trừ tịch ngày đó như thường lệ thiết cung yến ở Trường Thu cung, vẫn náo nhiệt như mọi năm. Cô cùng dượng của Tô Dư đều không tới, nhưng cậu cùng mợ ngược lại đều tham gia.

Mợ là đại trưởng công chúa, địa vị ở trong cung tự không cần nói. Cậu Hoắc Lâm Hoàn là trưởng tử của tiền nhiệm Phiêu Kỵ tướng quân Hoắc Ninh, cho dù hiện này vì Hoắc gia rút khỏi triều đình mà không làm quan, nhưng rốt cuộc vẫn là người giữ hầu vị.

Tô Dư không tránh được muốn đi gặp hai vị tiền bối này chào hỏi, từ giờ đến khi cung yến bắt đầu ước chừng còn cách nửa canh giờ, nhưng Tô Dư đã nghe được hai người đến Thành Thư điện yết kiến từ trước, vì vậy liền đi đến Thành Thư điện.

Cung nhân trước cửa Thành Thư điện mỉm cười vái chào, bái lễ với nàng, chắp tay nói:" Đại trưởng công chúa cùng quân hầu đang ở bên trong diện thánh, nương nương muốn vào bây giờ hay chờ một chút nữa?"

Tô Dư mỉm cười nói:" Bản cung là đến gặp cậu, mợ, làm phiền đại nhân thông bẩm."

Hoạn quan kia liền cười đáp:" Nương nương cứ vào đi, bệ hạ sớm đã có chỉ, nếu nương nương cầu kiến thì không cần thông bẩm."

Tô Dư lúc này mới nhận ra, chính mình quả thực đã một thời gian dài khi tiến điện đều không thấy cung nhân vào thông bẩm. Bình thường mỗi khi nàng nói "làm phiền thông bẩm" đối phương liền khom người thỉnh nàng đi vào, nếu không phải hôm nay được hoạn quan nói rõ ràng, nàng quả thật chưa từng để ý tới.

Nhẹ gật đầu, Tô Dư lệnh cho cung nhân chờ ở bên ngoài, chỉ mang theo Chiết Chi đi vào trong điện.

Bên trong đang có tiếng trò chuyện, Tô Dư vừa nghe được cậu nói "Bệ hạ thứ cho thần nói thật" thì lập tức dừng chân lại, chuyện bắt đầu bằng những lời này, thường đều là đại sự.

Lại nghe hắn nói tiếp:" A Dư rốt cuộc vẫn gọi thần một tiếng cậu, thần cũng thật sự thương nàng. Lúc trước bệ hạ không thích nàng, thần tự biết không can thiệp được chuyện nhà người khác, nên cũng chưa từng nhiều lời. Hôm nay bệ hạ chịu tốt với nàng, thần tất nhiên cũng cao hứng trong lòng."

Hoàng đế nhẹ cười đáp:" Ân."

Hoắc Lâm Hoàn lại nói:" Nhưng thần không thể không nhiều lời hỏi một câu, bệ hạ đột nhiên đối tốt với nàng, rốt cuộc là vì cái gì?"

Hoàng đế nói:" Trẫm biết từ trước đã oan uổng nàng, muốn đền bù những thiệt thòi lúc trước cho nàng."

" Vậy bệ hạ vì chuyện gì bỗng nhiên cảm thấy từ trước đã oan uổng nàng, muốn bù đắp cho nàng?"_ Hoắc

Lâm Hoan tiếp tục tuy hỏi, từng chữ một đều bén nhọn vô cùng.

Tô Dư cảm thấy…trong thiên hạ người dám hỏi hoàng đế những lời này, đại khái ngoài hai vị trong điện này ra, cũng không còn người khác.

Trong điện, hoàng đế không khỏi nhíu mày, lời này không chắc có phải thật không, chỉ là hắn nghe rất rõ sự không tín nhiệm của dượng trong lời nói.

Lại còn không thể không thừa nhận hắn không tín nhiệm mình là có đạo lý.

" Bệ hạ vừa đề phòng Tô gia, vừa gia phong tấn vị cho Tô Dư, an bài Tô Triệt vào cấm quân Đô Úy phủ, đến tột cùng là vì cái gì?"_ Hoắc Lâm Hoàn lại hỏi.

Hoàng đế trầm xuống, chốc lát mới trả lời:" Lúc trước cô đã từng nghi ngờ qua, trẫm cũng đã giải thích với nàng."

" Thần biết rõ, cũng không phải là muốn bệ hạ giải thích thêm lần nữa." _ Hoắc Lâm Hoàn khẩu khí càng thêm cứng nhắc _" Thực không dám giấu giếm, thần lần này là từ Dục Đô cố cung đến."

Chính là đi bái kiến Thái thượng thái hoàng cùng Thái hoàng thái hậu.

Hơi chấn động, hoàng đế cúi đầu nói:" Xin lắng tai nghe."

" Thái thượng thái hoàng nhờ thần chuyển cho bệ hạ 1 câu, đề phòng thế gia, đề vương các triều đại đều làm; nhưng đối đãi chính thê như thế, Hạ Lan gia chỉ có mình ngài làm được."

Một chút kinh hãi từ từ hiện lên trong lòng. Từ khi bắt đầu nghe chuyện, Tô Dư liền cảm thấy đây ước chừng là có đại sự xảy ra. Bây giờ nghe được lời này lại càng tăng thêm vài phần tin tưởng trong lòng, Thái thượng thái hoàng nói những lời này với hoàng đế…hơn phân nữa không chỉ là trách móc những chuyện hắn làm lúc trước, mà là…hắn còn đang làm chuyện gì nữa sao?

" Bệ hạ, ngài vừa tăng thêm nhân thủ điều tra Tô gia, vừa đối tốt với Tô Dư, rốt cuộc là vì cái gì?"_ Hoắc Lâm Hoàn lại ép hỏi lần nữa.

Hoàng đế trầm mặc thật lâu, chậm rãi nói:" Dượng không cần hỏi. Trẫm quả thực điều tra Tô gia, nhưng xin dượng tin tưởng, an bài lúc này của trẫm, cũng là vì tốt cho A Dư."

" Bệ hạ."_ Tề Mi đại trưởng công chúa một tiếng ai thán _" Không phải bản cung muốn trông nom chuyện nhà bệ hạ hay chuyện trong triều, nhưng bản cung phải nói một câu, cho dù dã tâm của Tô Cảnh có lớn hơn nữa, A Dư cũng không thể can thiệp nhiều. Bệ hạ muốn tranh đấu cùng Tô gia, cứ như vậy đem Tô Dư cuốn vào…"_ Đại trưởng công chúa nhẹ lắc đầu, cũng không nói tiếp nữa, chỉ khuyên hắn _" Cầu bệ

hạ hãy nhớ nàng rốt cuộc cũng từng là chính thất của ngài. Muốn để nàng giãy giụa như vậy, còn không bằng đối xử tệ bạc với nàng như xưa."

" Cô."_ Hoàng đế bị dồn vào đường cùng chỉ biết thở dài một tiếng _" Trẫm không cách nào bắt cô dượng tin tưởng những lời này, nhưng xin nhị vị hãy tin tưởng một câu "quân vô hí ngôn". Tạm không đề cập đến chuyện này, cô ngài rốt cuộc vẫn là cô ruột của trẫm, trẫm không có chuyện gì cần giấu ngài. Chuyện gần đây…nếu trẫm thật muốn tính kế Tô gia, đã sớm không cần chờ nữa rồi. Riêng một chuyện Vu cổ, đã đủ cho trẫm vừa có thể ban chết cho Tô Dư vừa có thể mượn cơ hội diệt trừ Tô gia."

Nhưng hắn vẫn biết thời thế, men theo tâm tư của Tô Dư mà làm.

Đại trưởng công chúa cùng Hoắc Lâm Hoàn nhất thời không nói gì, trầm ngâm suy xét. Hoàng đế cũng im lặng chốc lát, sau đó cười nói:" Sắp sang năm mới rồi, đừng nói đến chuyện này nữa. Chỉ một câu thôi, trẫm hôm nay đối tốt với Tô Dư, không phải vì tính kế nàng. Không chỉ thế, cho dù có một ngày vạn bất đắc dĩ phải xử tội Tô gia, trẫm cũng sẽ bảo vệ nàng."

Tô Dư cuối cùng không bước vào điện, cũng không đi tìm cậu mợ chúc Tết. Không nói lời nào đi trên đường, từ từ định giá lời giải thích vừa rồi của hoàng đế có mấy phần thật giả.

Thái thượng thái hoàng cùng Thái hoàng thái hậu trực tiếp truyền lời, chứng tỏ việc hắn điều tra Tô gia là sự thật – chính hắn cũng không hề phủ nhận.

Nhưng những lời hắn nói…cũng có vài câu có thể tin được.

Gần đây hắn thật sự liên tục đối tốt với nàng, hơn một năm. Không chỉ để lục cung nhìn ra nàng được sủng ái, thậm chí hắn săn sóc nàng tốt đến mức đáng kinh ngạc, nếu là diễn trò, trò đùa này cũng không khỏi quá hao tâm tổn trí rồi.

Nàng có một loại cảm giác, lúc hoàng đế đối tốt với nàng luôn có chút dè dặt, một câu nói nặng cũng không dám nói ra, lo sợ nàng sẽ hiểu lầm.

Đường đường vua của một nước có thể làm đến mức này cũng không dễ dàng gì. Nàng mặc dù cũng nghi hoặc nguyên nhân trong đó, không biết mình rốt cuộc có chỗ nào đáng giá để hoàng đế "ủy khuất" thành như vậy, nhưng vẫn cảm thấy đây không phải là hoàng đế tính kế.

Cho dù có hận Tô gia, muốn tính kế đi nữa, cũng sẽ không có thái độ hèn mọn như vậy. Huống hồ mỗi khi chung đụng thường chỉ có hai người, phụ thân căn bản không thể biết rõ những chi tiết này, hắn làm sao có thể cho phụ thân xem được?

Cũng vì thái độ dè dặt này của hắn, Tô Dư càng lúc càng cảm thấy muốn hận hắn thật khó, dù đó là từng chút oán hận tích góp từ đời trước, cùng với vài chục năm bị ác mộng hành hạ đi nữa.

Nàng chân tâm thật ý tin tưởng, cũng nguyện ý hiểu những gì hắn nói. Về tình về lý, những gì hắn làm đều không giống đang mưu tính gì nàng.

Nhưng…tại sao lúc này lại điều tra Tô gia?

Mà lại còn cố ý "tăng thêm nhân thủ", chẳng phải sẽ còn tra ra nhiều thứ đáng sợ hơn lúc trước sao?

Trong điện Thành Thư, vợ chồng Hoắc Lâm Hoàn vừa mới cáo lui, sắc mặt hoàng đế liền âm trầm cực kỳ, cung nhân trong điện đều không dám nói gì, ngay cả Từ U cũng không dám tiến lên khuyên giải.

Vừa rồi lúc hoàng đế gặp Tề Mi đại trưởng công chúa cùng Hoắc Lâm Hoàn liền bình lui tất cả cung nhân, ai cũng không biết rõ chuyện gì xảy ra, nên đều không dám khuyên giải.

Im lặng quan sát hồi lâu, thấy sắc mặt hoàng đế đã dịu đi hai phần, Từ U mới mang theo ý cười tiến lên, phảng phất như chưa có chuyện gì bình đạm nói:" Bệ hạ thời gian diễn ra cung yến đã tới gần, bệ hạ có muốn thay y phục không?"

Khuôn mặt hoàng đế vẫn chưa dãn ra, nhẹ thở dài, không nói.

Từ U biết hoàng đế đang có chuyện cần suy tư, cũng không nói nữa, im lặng cáo lui.

Thái thượng thái hoàng, Dục Đô cố cung…

Hạ Lan Tử Hành bị một phen lời nói của cô cậu làm cho ảo não vô cùng, cho dù bị nghi vấn nhưng lại không thể không cảm thán chính mình lúc trước rốt cuộc đã đối với vị chính thất này tệ đến mức nào? Hôm nay đối tốt với nàng, lại khiến người khác nghi ngờ không thôi. Thậm chí Tề Mi đại trưởng công chúa còn nói…nếu như dùng nàng để tính kế, còn không bằng đối xử tệ bạc với nàng như xưa!

Bất quá đây không phải lúc để đau lòng hay không cam tâm, nếu không nhận ra trong này có điều không ổn, nhiều năm làm hoàng đế của hắn, đều xem như vô dụng rồi.

Thái thượng thái hoàng cùng Thái hoàng thái hậu đã sớm không để ý việc trong triều, trong cung đã lâu. Cho dù có đại sự, cũng là do hắn chủ động cho người đến bẩm, hai người mới biết được, ngẫu nhiên cũng sẽ nghĩ kế giúp hắn. Còn những thứ khác, chẳng quan tâm, thanh nhàn thoải mái.

" Từ U."_ Hoàng đế cuối cùng cũng lên tiếng, khẩu khí vẫn trầm đến đáng sợ. Từ U lập tức khom người lắng nghe, hoàng đế liền nói _" Mau truyền Thẩm Diệp tiến cung một chuyến."

Thẩm Diệp vốn cũng trên đường vào cung, cung yến năm mới, cấm quân Đô Úy phủ chỉ huy sứ hắn tự phải tới dự.

Vừa tới cửa cung, vốn muốn trực tiếp đến Huy Thịnh điện, nhưng lại bị hoạn quan vội vàng ngăn lại, nói:" Bệ hạ cấp truyền, thỉnh Thẩm đại nhân đến Thành Thư điện yết kiến."

Trong lòng biết có chuyện, Thẩm Diệp liền đi theo hoạn quan kia. Vào điện lễ còn chưa kịp làm xong, đã nghe hoàng đế hỏi:" Chuyện điều tra Tô gia, ngươi đã nói với ai?"

Thẩm Diệp đang hành lễ liền khựng lại, giật mình đáp:" Không có ai ngoài thủ hạ trong cấm quân Đô Úy phủ chịu trách nhiệm điều tra việc này, thần cũng chưa cùng người ngoài nói qua."

Quả nhiên.

Hoàng đế cười lạnh, ngọn tay nhẹ gõ nhịp lên án:" Vậy liền tra cho trẫm, việc này như thế nào truyền đến Dục Đô cố cung, Thái thượng thái hoàng vì sao lại biết rõ chuyện này."

78. Chương 77: Năm Mới

Sau khi Thẩm Diệp lĩnh mệnh cáo lui, Hạ Lan Tử Hành càng nghĩ lại càng cảm thấy việc này kỳ quái – không nói Thái thượng thái hoàng đã hơn một năm không hỏi đến chuyện giữa hắn và Tô Dư, cùng với chuyện của Tô gia, cho dù là đời trước….cũng chưa từng hỏi qua, thanh nhàn thoải mái.

Đột nhiên hỏi như vậy, nhất định phải có vấn đề. Hắn tất nhiên hoài nghi có người truyền lời đến Thái thượng thái hoàng, nhưng người kia là ai, có ý gì lại không tài nào nghĩ ra được.

Truyền những lời như vậy, tiện đà để dượng cùng cô thay Tô Dư nói chuyện….chẳng lẽ người này là vì muốn tốt cho nàng sao?

Không lẽ là Nhàn Phi? Nguyễn gia?

Thế nhưng vẫn có chỗ không thông, chính mình đối với Tô Dư thế nào, Nhàn Phi đương nhiên biết; còn việc hắn điều tra Tô gia Nhàn Phi lại không thể biết được, như thế làm sao có thể truyền tin ra ngoài?

Càng lúc càng cảm thấy lần này Thái thượng thái hoàng làm vậy ắt phải có ẩn tình bên trong, nhưng hắn lại không tài nào nghĩ ra được.

Cũng không thể nói là Thái thượng thái hoàng đột nhiên muốn đối tốt với Tô Dư – hắn trọng sinh, chẳng lẽ Thái thượng thái hoàng cũng trọng sinh sao?

Việc này sao có thể tập thể được!

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng chỉ đành thở dài bất đắc dĩ. Thôi, rốt cuộc thế nào, đợi cấm quân Đô Úy phủ tra rõ là được, chính mình suy đoán lung tung, ngoại trừ hao tâm tổn trí cũng không có ích gì.

Tô Dư thế nhưng lại nghĩ nhiều về việc này, lòng tràn đầy kinh nghi vì sao hoàng đế lại điều tra kỹ Tô gia của nàng. Nàng cho rằng Tô gia hôm nay sớm đã không đáng để hoàng đế động tới – tuy phụ thân vẫn chưa buông ý định, cũng xác thực đã làm vài chuyện không nên làm, nhưng nếu điều tra kỹ…rốt cuộc vẫn cần có chút ẩn tình bên trong.

Việc này hơn phân nửa là do cấm quân Đô Úy phủ tra, Tô Triệt ở trong cấm quân Đô Úy phủ, thế nhưng cũng không nghe hắn đề cập nửa chữ. Giấu giếm nàng, giấu giếm Tô Triệt, điều tra Tô gia. Tô Dư tất nhiên cảm thấy thấp thỏm, không biết có phải phụ thân đã làm thêm chuyện gì hay không.

Thời điểm cung yến vẫn bình tĩnh như thường. Tô Dư che dấu nghi hoặc cùng bất an trong lòng, vẫn theo lẽ thường mà hành lễ, hỏi thăm cậu mợ, không có lấy nửa câu không nên hỏi.

Bước lên ngự cấp, thần sắc bình tĩnh hành lễ với hoàng đế, kiệt lực che dấu hai phần sợ hãi cùng lạnh lẽo trong lòng. Chúc một câu năm mới cát lợi, nói xong, hoàng đế liền khẽ gật đầu, hướng nàng nói:" Đến ngồi."

Một bên là Giai Du Phu Nhân, Tô Dư chỉ làm như không thấy, không chút từ chối đi đến ngồi xuống bên cạnh hoàng đế.

" Ăn mặc ít như vậy."_ Hoàng đế vừa nói vừa lắc đầu, cười châm rượu cho nàng.

Tô Dư cúi đầu mỉm cười một cái, nâng chén rượu lên. Không phải nàng không biết yêu quý thân thể, chỉ là lúc đi Thành Thư điện vấn an, sắc trời vẫn còn sớm, so với bây giờ vẫn ấm hơn một chút, vốn định thỉnh an xong liền trở về Khinh Lê cung nghỉ chốc lát, sau đó lúc dự tiệc lại khoác thêm một bộ y phục là ổn. Nhưng nghe những lời kia, chuyện của Tô gia liền khiến nàng sinh phiền muộn trong lòng, muốn đứng trước gió đông thanh tĩnh chính mình, vì vậy liền tùy ý đi dạo trong cung, sau đó trực tiếp đi đến Huy Thịnh điện.

" Vốn định cho mời Tô Triệt trở về Cẩm Đô, nhưng hiện này sự vụ trên người hắn lại quá nhiều, không thể thoát được."_ Hoàng đế nhỏ giọng giải thích. Tô Dư mỉm cười:" Không sao, không đi một năm cũng không có chuyện gì. Chỉ cần lúc sinh thần hắn, bệ hạ chuẩn hắn trở về là được."

Chỉ cảm thấy mình ứng phó những chuyện này dễ dàng hơn trước một chút, tuy vẫn lo lắng, những cũng không đến mức mất hồn vía cả ngày. Một hồi cung yến đều không biểu lộ điều gì, nhẹ cười kính rượu, sau đó lại tiếp rượu người khác, mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười đều thể hiện hoàn hảo, nhìn không ra có tâm sự gì.

Sau khi cung yến kết thúc, hoàng đế liền đến Khinh Lê cung.

Đêm 30, nếu có hoàng hậu thì chính là muốn đế hậu cùng đón năm mới, hôm nay mặc dù không có hoàng hậu, nhưng đi đến chỗ của chính thê lúc trước thì…

Tô Dư thầm nghĩ, trừ tịch hai năm liên tiếp, hoàng đế đều đi đến chỗ nàng. Xem ra sáng sớm mai, lục cung lại có chuyện để nói rồi.

Ngồi chung bộ liễn, Tô Dư có chút ngấm rượu, khiến nàng nhức đầu một chút. Lấy tay chống lên tay vịn, xoa trán nghỉ ngơi. Hoạn quan khiên bộ liễn có chút gấp rút, khiến choáng váng càng nặng thêm, Tô Dư nhíu mày, cảm thấy phiền muộn cực kỳ.

Chợt thấy có vật gì mơn trớn sau lưng mình, Tô Dư chau mày mở mắt ra, vừa quay đầu lại liền đối diện ánh mắt hoàng đế. Đưa tay ôm nàng vào ngực Hạ Lan Tử Hành cười một tiếng: " Không thấy cấn tay à?"

"…"_ Tô Dư để tay đang vịn xuống, tùy ý để hắn nắm, dựa vào trong ngực hắn.

" Biết rõ tửu lượng của mình không tốt, đêm nay sao còn uống nhiều như vậy¿'_ Hoàng đế cười ranh mãnh, Tô Dư nhắm mắt khẽ nói:" Khó được một lần mừng năm mới…"

Thực tế nàng cũng biết, chính mình muốn giấu hai phần kinh hãi trong lòng, nên lúc uống rượu khó tránh khỏi có vài phần uống rượu tiêu sầu.

Bộ liễn đi đến Đức Dung điện mới dừng lại, bước xuống bộ liễn, hoàng đế ngó qua nàng hỏi:" Còn đi được không?"

"… Đi được."

Hoàng đế nhẹ khiêu mi, ra vẻ nghiêm túc nói:" Nếu đi không được, trẫm ôm người vào nhé?"

Không nhìn cũng biết đám cung nhân bên cạnh đều là một bộ nhịn cười đến vất vả, Tô Dư đỏ mặt nói không ra lời. Không nói cũng không sao, chỉ là đột nhiên cảm thấy thân thể bay lên, hồi thần lại liền trợn mắt nhìn hắn:" Thần thiếp không phải nói…đi được sao!"

"Nhìn ngươi say như vậy, sợ ngươi vấp ngã."_ Ý cười của hoàng đế ngày càng tăng _"Nếu vất ngã trước ngưỡng cửa, mất mặt còn nhiều hơn, đúng không?"

"…"_ Giờ khắc này cho dù có ngàn vạn tâm sự cũng đành đặt xuống, chỉ biết vùi đầu trong ngực hoàng đế tránh đi tầm mắt của cung nhân.

Quả thực so với vất ngã trước ngưỡng cửa còn mất mặt hơn.

Đêm đó tất nhiên là một đêm nhu mì. Hôm sau, theo lẽ thường là ngày đại triều mồng một Tết, Tô Dư nhớ lại ngày này năm ngoái, nàng vì một cơn ác mộng mà hoàn toàn sợ hãi tiện đà nói những lời hung ác với hoàng đế, khiến hoàng đế ép buột nàng đi dự triều hội…

Không khỏi có chút bất an.

Lúc Hạ Lan Tử Hành dậy đã thấy nàng tỉnh từ lâu, bốn mắt nhìn nhau, bất quá một lát đã đoán được nàng đại khái có ý gì, nhẹ cười một tiếng:" Tỉnh? Vừa vặn, rời giường, cùng trẫm đi Huy Thịnh điện."

"…"_ Tâm Tô Dư lập tức treo lên, thanh âm cũng có chút thấp thỏm _" Bệ hạ…thần thiếp…"

Nếu lại đi, khó tránh khỏi sẽ bị người khác nhìn thấy; nếu bị bắt gặp, nàng không thể không bị một đám quần thần chỉ trích là can dự chính sự.

Nghe được hoàng đế cười một tiếng, ngồi dậy, xoay người hôn nhẹ lên gò má nàng, nói:"Đùa ngươi thôi, ngủ đi."

Quả thực như được đại xá.

Nhìn thân ảnh hoàng đế rời khỏi điện, Tô Dư nắm chặt chăn trên người. Cảm thán một câu vật đổi sao dời: Giờ này năm ngoái, một giấc mộng khiến nàng tràn đầy sợ hãi, thậm chí không muốn nhìn thấy hoàng đế, thà rằng trở lại hoàn cảnh thất sủng trước đây; hôm nay, nàng nhớ lại mọi chuyện kiếp trước, cũng cảm thấy hận hoàng đế, nhưng lại không giống cảm giác sợ hãi cùng thù hận năm xưa.

Phiền nhiễu đắp chăn lên mặt, hận không thể chửi lớn mình mau dừng lại.

Nằm trong chốc lát, bỗng nghe thấy tiếng bước chân, tiện đà nghe được tiếng Chiết Chi khẽ gọi:" Nương nương?"

Tô Dư vén chăn lên, hỏi nàng:" Có chuyện gì?"

Chiết Chi khẽ hành lễ, trước nói một câu "Nương nương năm mới an" sau đó mới bẩm:" Vừa rồi lúc đi, Từ đại nhân có để lại lời nói, nói chuyện nương nương phân phó đã xong, đều phụng dưỡng trong nội điện Tiêu Phòng, muốn nghe chuyện gì cũng dễ dàng."

Thầm nói một tiếng thật nhanh, Tô Dư gật đầu hỏi nàng:" Tạ lễ rồi?"

Chiết Chi liền đáp:" Đương nhiên, Quách Hợp tự mình chuẩn bị lễ, nhất định không tệ."

Tô Dư lại gật đầu, để xuống được một chút lo toan trong lòng. Đặt người của mình bên cạnh Đậu Oản, so với lúc mình hoàn toàn không biết gì vẫn yên tâm hơn phần nào. Cho dù nàng ta không có thai giống đời trước, nhưng chừng nào hai người còn địch ý, cài người theo dõi vẫn là điều thích đáng.

Nhẹ thở dài, Tô Dư cho truyền cung nga tới hầu hạ. Kiến Dương năm thứ tư, đối với đời trước của nàng mà nói không thể nghi ngờ là một cơn ác mộng – đời trước, trong năm này, phụ thân chết, Tô Triệt chết, Chiết Chi cũng chết.

Chỉ mong đời này bất kỳ sự kiện nào cũng không phát sinh, bình an vô sự.

Hạ Lan Tử Hành sau khi hạ triều thì trực tiếp đến Khinh Lê cung, lúc trú chân liền bắt gặp một thân cây. Cây này so với các cây bên cạnh cao hơn một chút, rất dễ làm người khác chú ý. Càng khiến người khác thêm chú ý, chính là trên trạc cây khô héo không còn chút sinh khí nào, treo một đám kết bình an, màu đỏ sáng rực, trong buổi sáng mùa đông chói mắt cực kỳ.

Hắn nhớ mang máng, mồng một Tết năm ngoái, lúc đi ra Khinh Lê cung cũng nhìn thấy một đám kết bình an, nhưng cũng không để tâm. Lại không nghĩ năm nay cũng có, tổng cộng ba cái, năm ngoài cũng có ba cái. Bất giác hiếu kỳ trong đó có phải có hàm nghĩa đặc biệt bên trong, tùy ý gọi một cung nữ đến hỏi, cung nữ kia liền trả lời:" Là Chiêu Nghi nương nương tự mình làm, phân phó treo ở chỗ này, nô tỳ cũng không biết là có ý gì."

Tô Dư đang bước ra cửa điện đi vấn an Giai Du Phu Nhân, liếc mắt liền thấy hoàng đế đứng dưới tán cây nhìn đám kết bình an trên ngọn, trong lòng có chút căng thẳng nhưng vẫn như thường tiến lên hành lễ, nói:" Bệ hạ an."

Hoàng đế đưa tay đỡ nàng, hỏi:" Trẫm nhớ rõ năm ngoái cũng thấy đám kết bình an này, có ngụ ý gì sao?"

"Ân."_ Tô Dư nhẹ gật đầu, đáp chi tiết _" Là để cầu phúc cho người nhà. Phụ thân một cái, cô một cái, Tô Triệt một cái, cũng có của cậu mợ, cung yến tối qua đã đưa rồi."

Ngược lại không đề cập đến Nhàn Phi, sợ một khi nhắc đến, hoàng đế sẽ hỏi vì sao nàng có hắn lại không có.

Nàng giấu tâm tư này trong lòng, xấu hổ mở miệng, thậm chí đến nàng cũng không nguyện thừa nhận tâm tư này.

Hạ Lan Tử Hành hỏi một câu này, trong lòng chỉ cười không nói. Hắn giống như không có tư cách yêu cầu xa vời nàng sẽ gom mình vào nhóm này, vậy cần gì phải hỏi để nàng khó xử thêm?

Toại nguyện cười một tiếng, không chút để ý chuyển đề tài:" Định đi vấn an Giai Du Phu Nhân sao?"

Tô Dư khẽ khom người:" Ân."

Hoàng đế liền nói:" Cùng đi?"

Tô Dư gật đầu:" Được."

Băng trong hồ từ từ tan ra, không khí se lạnh của đầu xuân cũng chậm rãi rút đi. Chốc lát đã đến tháng hai, hoa đào đầu cành bắt đầu chớm nở, không còn 1 mảnh cô quạnh như trước nữa.

Một tháng, không hề nghe thấy trong nhà có chuyện gì, Tô Dư cũng có chút yên lòng. Hoàng đế hạ lệnh điều tra, cũng chưa chắc có thể tra ra chuyện gì, có lẽ là do bản thân lo lắng quá nhiều.

Hai cung nữ an bài ở Trường Thu cung rất ít khi trở về hồi báo, phòng ngừa kẻ khác sinh nghi. Muộn hôm đó, Thu Thiền đạp sương đêm vội vã đến cầu kiến. Nhìn ra là có việc gấp, Tô Dư liền cho người mời nàng vào điện.

"Chiêu Nghi nương nương thánh an…" _ Thu Thiền gấp rút dập đầu, Tô Dư nghe ra được sợ hãi trong giọng nói nàng, nhíu mày hỏi:" Có chuyện gì? Ngươi đứng lên nói."

" Tạ nương nương."_ Thu Thiền lại dập đầu một cái, đứng dậy bẩm _" Nô ty nghe nói…nô tỳ nghe nói Tĩnh Sương bị Giai Du Phu Nhân ban chết."

" Cái gì¿'_ Tô Dư cả kinh _" Chuyện gì đã xảy ra?"

Chỉ thấy Thu Thiền vành mắt ửng hồng, cố kiềm nước mắt, khom người nói:" Nô tỳ cũng không biết. Hôm trước nô tỳ cùng nàng đều không trực ban, Giai Du Phu Nhân liền truyền nàng đến hỏi chuyện, sau đó liền không thấy nàng trở lại. Hôm nay nô tỳ rốt cuộc nhịn không được lén hỏi, mới biết ngày hôm đó đã bị ban chết… đại khái…đại khái là do Giai Du Phu Nhân đã nhận ra điều gì thì phải…"

" Vậy còn ngươi¿'_ Tô Dư vội la lên _" Nếu cũng bị phát hiện, bản cung liền tìm cách điều ngươi đi."

Không đáng lại liên lụy thêm một mạng người.

" Có lẽ không…"_ Thu Thiền bình tĩnh lắc đầu _" Nếu không, ngày hôm trước đã cùng bị ban chết…"_ Nàng cắn răng nói _" Lần này chạy đến…nô tỳ còn có một chuyện không thể không bẩm với nương nương."

Tô Dư ngẩn ra:" Chuyện gì?"

Thu Thiền liền đáp:" Giai Du Phu Nhân đã mang thai."

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói: Hoàng đế không ngủ với Đậu Oản, ân, tin tưởng ta...à không, tin tưởng hắn!–

[Châm chọc chính mình]

Nội tâm hoàng đế: Thái thượng thái hoàng không thể là trọng sinh được, việc này sao có thể xảy ra tập thể a?!

Tô Dư: Ha ha

Lão thiên: Ha ha ha ha a...

[Đương nhiên.... Thái thượng thái hoàng xác thực không phải trọng sinh...]

79. Chương 78: Đông Cung

Quả nhiên giống với đời trước.

Chỉ là chuyện trong dự liệu, Tô Dư cũng không kinh ngạc quá mức, hỏi lại:" Là ngươi nhìn ra, hay là nàng truyền thái y đến? Đã bẩm với bệ hạ chưa?"

" Vẫn chưa."_ Thu Thiền nhẹ nhàng hành lễ, trên mặt vơi đi một chút bất an, trầm tĩnh bẩm _" Là nô tỳ tự mình nhìn ra, Giai Du Phu Nhân cũng không thỉnh thái y, chỉ là gần đây nàng rất cẩn thận việc ăn uống, nô tỳ ước chừng...chính nàng cũng biết mình có thai, bất quá để ổn thỏa, cho nên tạm chưa bẩm với bệ hạ."

Trong cung thường là như vậy.

Hài tử trong cung, so với bên ngoài càng khó hạ sinh. Tần phi có thai hơn phân nửa đều chờ qua 3 tháng, đến khi thai nhi vững chắc mới bẩm cho hoàng đế, đề phòng có người ám toán mà sảy thai.

Nghe Thu Thiền nói vậy, trong lòng Tô Dư cũng cảm thấy chắc chắn phần nào. Nếu nhớ không lầm, đời trước, vào gần lúc Thượng Tị, hoàng đế đã hiệu dụ lục cung, nói hoàng hậu có thai.

Chỉ còn cách bây giờ gần một tháng.

Nếu không muốn cho đứa nhỏ này sinh ra, tất nhiên động thủ trong một tháng này là tốt nhất. Hoàng đế không biết, nội cung cũng chưa có ghi chép gì, lặng lẽ diệt trừ đứa bé này, thần không biết quỷ không hay. Cho dù Giai Du Phu Nhân có biết là ai làm, cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng.

Huống hồ, nàng ta lại không nói, đại để trong cung người biết cũng không nhiều. Cho dù nàng ta có cẩn thận đi nữa, cũng không phải là người người đều lo lắng thay nàng ta, so với lúc hậu cung đều biết sẽ sơ hở hơn nhiều.

Không thể trì hoãn thêm được nữa, thừa dịp một tháng này, phải khiến đứa bé của Đậu Oản lặng lẽ rời đi.

Tô Dư vừa nghĩ tới, ánh mắt liền xẹt qua một tia lãnh khốc, nhạt nói với Thu Thiền:" Bản cung đã biết, ngươi cứ tiếp tục theo dõi là được, nếu muốn làm gì, bản cung sẽ tìm người nói với ngươi."

Thu Thiền khẽ phúc thân, nói "Dạ", Tô Dư lại nói:" Cẩn thận thêm một chút, bảo vệ tính mạng của mình quan trọng hơn. Nếu thấy không ổn liền lập tức báo với bản cung, bản cung không muốn ngươi vì chuyện này mà liên lụy tính mạng."

Thu Thiền lại phúc thân thêm lần nữa, giữa lông mày ẩn một chút ý cười:" Vâng, nương nương thiện tâm."

Tô Dư hiểu, nếu chủ nhân khác làm chuyện đại sự như vậy, hơn phân nửa sẽ không để ý sống chết của người ngoài. Nhưng…cần gì phải như thế chứ?

Nàng rốt cuộc đã sống hơn một đời người, những nổi khổ trong cung cơ hồ đều nếm qua một lần. Trong lòng biết mỗi người đều có chỗ khó của mình, lại càng không muốn vì vậy mà liên lụy đến kẻ khác.

Nhẹ thở dài một tiếng, Tô Dư rời ghế trở về tẩm điện.

Vao tẩm điện, nhìn quanh một vòng đều không thấy Cá Bột đâu, kêu cung nhân tới hỏi, cung nhân liền đáp:" Vừa rồi đã theo Phi Ngư ra ngoài."

Hai tiểu chồn này càng ngày càng tinh nghịch. Nghe nói lần trước Phi Ngư đến tìm Cá Bột, sau đó cùng đến Thành Thư điện. Vừa vặn hoàng đế không có ở đó, bọn họ liền cùng nhau nhảy lên bàn, đem văn thư tấu chương trên bàn nháo thành một nhùi. Cung nhân muốn ngăn trở, nhưng lại không địch lại được bọn chúng.

Hoàng đế muốn phạt hai vật nhỏ này cũng không được, phạt cung nhân lại cảm thấy là làm khó Tô Dư, như thế nào cũng không ổn, cuối cùng chỉ có thể cười khổ bỏ qua.

Nếu để việc này xảy ra một lần nữa sẽ rất không ổn.

Tô Dư lập tức sai người chuẩn bị bộ liễn, dự định đem Cá Bột "xách" trở về.

Vừa nhìn vào trong cửa điện, ngược lại yên tĩnh cực kỳ, hoàn toàn không thấy hai bóng trắng kia. Tô Dư liền nghĩ: Đi chỗ khác chơi sao?

Hạ Lan Tử Hành đang suy tư trong điện, ngồi mệt mỏi liền đứng lên đi dạo, đang tản bộ, giương mắt lên vừa vặn trông thấy nàng, cười một tiếng:" Tại sao lại đến đây lúc này?"

" Bệ hạ…"_ Tô Dư giật mình, hồi thần lại liền vội vàng hành lễ _"Bệ hạ thánh an."

" Có việc liền bẩm."_ Hoàng đế cười nói.

Nhẹ nhàng bước tới, Tô Dư đi đến trước mặt hắn, nhìn khắp bốn phía một lượt, mỉm cười cúi đầu:" Thần thiếp là tới tìm Cá Bột, sợ nó gây phiền toái cho bệ hạ. Bây giờ lại không có ở đây…"_ Nói rồi lại phúc thân lần nữa _" Thần thiếp liền cáo lui."

" Nó ở đây."_ Hoàng đế đưa tay nắm lấy tay nàng, nhưng chỉ là động tác theo bản năng. Hai người liền khựng lại trong chớp mắt, hoàng đế cười một tiếng nói _" Ở trắc điện."

" Nha…"_ Tô Dư nghe vậy liền cười nói _" Vậy thần thiếp liền ôm nó về."

Sau đó lập tức đi về hướng trắc điện. Đến trước cửa điện liền nghe được chút âm thanh, định thần nhìn lại, liền "A" một tiếng kêu lên, nghiêng đầu đi không dám nhìn nữa.

Tiếng kêu này khiến hoàng đế kinh hãi, vừa bước nhanh lại vừa hỏi nàng: "Làm sao vậy?"

Đi đến trước mặt nàng, nàng vẫn không mở miệng, nhíu chặt mày, cắn môi, trên mặt đỏ ửng mất tự nhiên. Hoàng đế vừa hỏi "Làm sao vậy?" một lần nữa vừa nhìn về phía trắc điện.

Nhất thời liền trệ ra.

Nhíu mày, hắn dời tầm mắt về phía Tô Dư, nhất thời cũng có chút mất tự nhiên, ho nhẹ 1 tiếng, lúng túng nói: "Cái này…mùa xuân…cũng rất bình thường…"

Tô Dư ngược lại còn đỏ mặt hơn. Lúc nhìn thấy Cá Bột cùng Phi Ngư, cái loại thẹn thùng đó tựa như vừa thấy xuân cung đồ; không chỉ vậy còn bị hắn nhìn thấy, sau đó khuyên nàng… cảm giác thật giống như xem trộm xuân cung đồ còn bị người khác phát hiện.

Thật hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Hoàng đế nhìn nàng hồi lâu, chính mình đã hoàn toàn trấn định, thế nhưng mặt nàng vẫn đỏ đến mang tai, một bộ xấu hổ không thôi. Im lặng một hồi, hoàng đế phất tay cho tất cả cung nhân lui ra. Các cung nhân lúc hành lễ trong lòng khó tránh cảm thấy kỳ quái, hiếu kỳ rốt cuộc hai người đã thấy cái gì, khiến cả hai cứ như vậy khựng trước cửa điện.

"Ổn rồi ổn rồi…."_ Hoàng đế ôm lấy Tô Dư. Một tay vỗ nhẹ lưng nàng, tay kia che lên mắt nàng, cười trấn an _" Không thấy gì cả không thấy gì cả…"

Hoàn toàn là khẩu khí dỗ hài tử.

Thấy Tô Dư không nhúc nhích trong ngực mình, hắn liền tiếp tục duy trì tư thế này, ôm nàng trở lại trong chính điện, cách trắc điện thật xa, hắn vừa đi vừa cười nói:" Chỉ là chút chuyện thôi, ngươi xem ngươi đã mất tự nhiên thành như vậy, thế gian vạn vật đều có một lần như thế, thật sự rất bình thường."

Hoàn toàn là giọng điệu không cần để ý, nhưng lại giúp Tô Dư giảm bớt lúng túng, trong lòng cũng không còn không yên như lúc trước nữa.

Nhẹ giãy ra, Tô Dư cởi bỏ tay hắn, trên mặt vẫn còn chút đỏ ửng, lắp bắp nói: " Vậy…vậy tối nay liền để Cá Bột lại đây..Thần thiếp..thần thiếp cáo lui!"

Hoàng đế mỉm cười gật đầu:" Không thành vấn đề, cứ yên tâm."

Tô Dư phúc thân cáo lui, bước nhanh ra khỏi điện, lúc đi qua cửa điện ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Trơ mắt nhìn một bức "xuân cung sống" như vậy, tuy là động vật, nhưng nàng dù sao cũng là một thế gia quý nữ, một phi tần hậu cung, đây coi là chuyện gì chứ…

Khí trời vẫn còn chút mát, nhất là vào buổi tối. Nàng cứ như vậy một đường hồi cung, tùy ý để gió quất vào mặt, mới cố trấn định được đôi chút. Sau khi hồi cung, không tự chủ nghĩ tới hình ảnh vừa rồi…nhất thời khuôn mặt lại ửng đỏ như trước.

Ảo não ngã xuống giường, mặt giấu vào trong chăn, hành động có chút tính khí của tiểu hài tử. Tay phải nắm thành quyền, cũng không đấm vào giường, chỉ là trong lòng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

" Quá mất mặt!"_ Tô Dư cuối cùng cũng hét lên, cung nữ bên cạnh hai mặt nhìn nhau, ai cũng không dám hỏi gì.

Cứng nhắc thay y phục, nhìn khuôn mặt xanh xao của nàng, các cung nhân thở mạnh cũng không dám, ai cũng không biết Chiêu Nghi nương nương đang có chuyện gì.

Nếu nói là cùng bệ hạ bất hòa cho nên tâm tình không tốt…thật cũng không giống.

Không nên hỏi liền không hỏi, các cung nhân mắt thấy Tô Dư lên giường, nhất cử nhất động đều xen lẫn tức giận rõ ràng: túm lấy chăn gấm, trốn vào bên trong, ai cũng không thèm nhìn, ai cũng không thèm để ý.

Hôm sau giữa lúc say giấc, bỗng cảm thấy có vật gì bước nhẹ lên vai mình, đoán là Cá Bột, lập tức mở mắt tức giận mắng, nhưng lại vì một ánh mắt tràn đầy ý cười mà ngưng lại.

Hoàng đế đang cầm lấy chân trước của Cá Bột, còn hai chân sau của Cá Bột thì không ngừng đạp lên người nàng, khuôn mặt tràn đầy khó chịu.

…Thật hay cho một con chồn nhỏ, bị người khác đem làm đồ chơi như vậy, nhưng vẫn có thể làm cho ai đó mất hứng được!

Thấy nàng tỉnh, hoàng đế liền giơ một chân trước của Cá Bột lên vẫy, âm thanh còn làm như đang diễn song hoàng:" A Dư, ta đã về."

"…" _ Khuôn mặt Tô Dư dưới tầm mắt hắn bỗng trở nên phức tạp cực kỳ.

Biết rõ tối qua sau khi nàng nhìn thấy một màn đó liền có phản ứng gì, lúc này lại còn hết lòng mang Cá Bột đến đây, không phải có ý đến chê cười nàng thì là gì?!

Hạ Lan Tử Hành cảm thấy rất rõ…ánh mắt của Tô Dư, cơ hồ đang bốc lên sát ý.

Khựng lại, buông tay ra, Cá Bột liền tẩu thoát khỏi tay hắn. Phóng qua người Tô Dư nhảy vào bên trong giường, nhanh chóng cuộn người lại, liếc cũng không thèm liếc hắn một cái, đi ngủ!

Tầm mắt Tô Dư vẫn chưa động, tiếp tục quan sát hắn, sau đó đưa tay kéo chăn lên, đem chính mình hoàn toàn che ở bên trong.

Đường đường vua của một nước…như thế nào lại đi trêu cợt người khác chứ!

" Khụ…"_ Bên ngoài chăn truyền đến tiếng ho nhẹ, hoàng đế nghiêm túc nói _" A Dư, trẫm chính là đem Cá Bột trả lại cho ngươi."

"…"_ Không có tiếng trả lời.

" Ngươi cứ ngủ tiếp, trẫm phải thượng triều rồi."

"…"_ Vẫn không đáp lại.

Qua chốc lát, đến khi Tô Dư không nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài nữa, liền len lén nhìn ra bên ngoài qua khe hở dưới tấm chăn, lập tức đập vào mắt nàng chính là thân ảnh màu đen kia.

Rõ ràng là đang đợi nàng trả lời.

"… Ân."_ Tô Dư rốt cuộc vẫn đáp một tiếng.

Tiện đà nghe được tiếng cười khẽ, hoàng đế rốt cuộc cũng rời đi.

Vén chăn lên, Tô Dư thở một hơi thật dài, mắt nhìn Cá Bột đã ngủ say bên cạnh mình, liền không chút lưu tình quấy rầy mộng đẹp của nó, dùng hai tay bế nó lên ngang tầm mắt mình, mắt to trừng mắt nhỏ mắng:" Ngươi nói xem ngươi không phải một cô nương sao? Không có liêm sỉ! Không biết xấu hổ!"

"…"_ Cá Bột hơi ngẩng đầu _"…"

" Đến Thành Thư điện làm loại chuyện đó! Tốt rồi…còn để cho người khác trông thấy! Ngươi có biết đó là nơi nào không!"

"…"

" A Dư a."_ Thanh âm hoàng đế đột nhiên truyền đến. Tô Dư thân thể cứng đờ, lúng túng nghiêng đầu nhìn lại, không biết hoàng đế lúc nào đã trở lại, đang đứng cách nơi này vài bước cười nhìn nàng.

" Bệ hạ…"_ Tô Dư lập tức điều chỉnh lại khẩu khí hỏi _" Có việc sao?"

" Trẫm vừa rồi quên nói…"_ Hoàng đế thu lại ý cười, khuôn mặt nghiêm túc đến mức khiến Tô Dư cho rằng hắn đã quên nói ra đại sự gì. Lập tức buông Cá Bột ra, bộ dáng nghiêm chỉnh, sẵn sàng lắng nghe.

" Trẫm cảm thấy…"_ Hoàng đế trầm giọng nói _" Lúc đó không đặt tên "A Cá" cho nó là đúng, nếu không còn mất tự nhiên hơn nhỉ?"

"…"_ Hai gò má liền nóng lên. Nếu như hiện tại có một cốc trà trong tay, Tô Dư cảm thấy mình sẽ không cố kỵ thân phận thiên tử của hắn mà ném đi.

"…"_ Cá Bột thoát khỏi tay Tô Dư, hướng về phía hoàng đế kêu một tiếng, không biết có hiểu hay không.

Nhìn bóng lưng hoàng đế rời đi, Tô Dư cảm thấy…chuyện cười này, không chừng sẽ bị hắn lấy ra trêu chọc

cả rồi đời.

… Cả đời? Tô Dư bỗng ngẩn ra, không hiểu tại sao mình đột nhiên nghĩ đến hai chữ này.

Thật không hận nổi sao? Không chỉ không hận nổi, còn mong chờ được sống cùng hắn cả đời sao? Không…là "tiếp cả đời này" sao?

Rõ ràng đã sống cùng cả đời, chỉ cần nghĩ đến liền thấy sợ hãi, nhưng nàng tại sao có thể quên đi vết sẹo nhức nhối này chứ…

Chau mày, Tô Dư điều chỉnh lại đáy lòng đang giãy giụa. Đúng, đời này, hắn rốt cuộc vẫn là hoàng đế, nàng rốt cuộc vẫn là phi tần của hắn, tất nhiên tránh không được sống chung cả đời. Chỉ là, đời này, nàng rốt cuộc đã có tính kế của nàng.

80. Chương 79: Thượng Tị (*)

Nửa tháng sau Thu Thiền trở về hồi báo với Tô Dư, nói Giai Du Phu Nhân có thai là chuyện không thể nghi ngờ, đã bắt đầu lặng lẽ dùng thuốc an thai.

Các loại dược liệu trong cung luôn được quản lý nghiêm ngặt, theo lý chỉ có Thượng Dược cục mới có quyền xuất nhập dược liệu, nhưng các đại thế gia luôn tự có phương pháp xử trí.

Mặt khác, cho dù là có "biện pháp" đi nữa, rốt cuộc vẫn là lén lút đưa vào, dù sao vẫn phải che dấu tai mắt người ngoài, vạn phần không dám giống trống khua chiên.

Lúc này mượn sự chột dạ của người bên cạnh, kẻ khác muốn ra tay liền rất dễ dàng. Chỉ cần biết trước tình huống, cài vào trong đó vài nhãn tuyến, chiếm được tín nhiệm, sau đó động chút tay chân vào thuốc, dù muốn tra ra cũng khó.

Cho dù có hoạn quan thử dược đi nữa, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thể thử độc. Cẩn thận thêm vào thuốc hai phần hàn dược gây sẩy thai là ổn, độc tính không gây chết người, vô thanh vô tức.

Cứ như vậy khiến hài tử của Giai Du Phu Nhân chết không minh bạch…

Tô Dư hít sâu một hơi, chuyện như vậy, nàng rốt cuộc vẫn chưa từng làm qua.

Thu Thiền vốn cũng hiểu chút dược lý, lại thêm dụng tâm tra sách, không đến mấy ngày liền viết xong đơn thuốc trình lên cho Tô Dư, Chiết Chi cùng Quách Hợp cũng đều tỉ mỉ xem qua.

Mọi người đều nói ổn thỏa, lại không biết rằng Tô Dư đã tự nhéo lòng bàn tay mình biết bao nhiêu lần.

Không quá mấy ngày liền đến tiết Thượng Tị. Năm trước, bởi vì chuyện tuyển tú, tiết này liền bị bỏ qua. Năm nay không có chuyện gì, đương nhiên phải chuẩn bị thật tốt.

Phất Hễ lễ cùng khúc thủy lưu thương tự không thể thiếu. Ở phía đông Cẩm Đô có một vườn hoàng gia Lâm Viên, trong ngày thường không có hoàng thất nào đặt chân đến, nơi đây cơ hồ đã trở thành chỗ chuyên dùng để tổ chức tiết Thượng Tị.

Tô Dư nhớ lại, lần mừng tiết Thượng Tị tốt nhất, vẫn là lần nàng mới gả cho hoàng đế năm đó, về sau liền không còn nữa.

Phất Hễ, một tập tục rất cổ xưa. Vào ngày mồng ba tháng ba Thượng Tị hằng năm, đem một cành liễu thấm nước trừ tà ở bờ sông.

Tô Dư nghĩ tới cách đây vài năm, còn có rất nhiều năm ở đời trước…lúc đó hoàng đế chỉ mong nàng chết sớm một chút, sao có thể mang nàng đi dự tiết Thượng Tị, vì nàng phất hễ trừ tà?

Các ý chỉ, công việc liên quan đến tiết Thượng Tị đều được bố trí thỏa đáng. Hạ Lan Tử Hành ngồi trước án, tay chống lên trán, nhắm mắt suy tư.

Không biết bắt đầu từ khi nào, "tiết Thượng Tị" ba chữ này thay vì khiến hắn nghĩ đến Phất Hễ lễ hay khúc thủy lưu thương, nó lại khiến hắn nhớ đến những bức tranh của Tô Dư.

Chỉ là vài bức tranh, nhưng lại khắc vào trong lòng hắn những ấn tượng sâu sắc.

Đời trước, đó là tiết Thượng Tị duy nhất hắn và nàng cùng trải qua, về sau cũng không còn nữa. Mọi chuyện ngày đó, hắn đều chưa từng để ý, lại càng không biết nàng lại để tâm đến như vậy.

Xem lịch, liền thấy năm nay Thượng Tị cùng Thanh Minh đều rơi vào một ngày. Ngược lại càng thêm ý tứ, Thượng Tị phất hễ, Thanh Minh đạp thanh, đều rất thú vị.

Chỉ là hắn phải phá lệ bận rộn hơn một chút, Thanh Minh đi bái tổ là chuyện không tránh khỏi, lúc đó an bài một đám tần phi đi Lâm Viên trước giết thì giờ là ổn.

Ngày lễ này không chỉ có hoàng gia trải qua, ở dân gian lại càng thêm náo nhiệt. Các nhà có nữ nhi đến

tuổi cặp kê đến ngày này đều chuẩn bị kê lễ (**), sau đó liền có thể gả đi, vì vậy tiết Thượng Tị cũng thường được gọi là "tiết Nữ Nhi".

Lúc đoàn xe đi đến cửa chính Hoàng thành, Tô Dư tinh tường cảm thấy ngày này náo nhiệt lạ thường. Vén màn kiệu lên, có thể nhìn ra không ít dân chúng đều đi ra ngoại thành, để đạp thanh, hoặc dự Phất Hễ lễ.

Dọc đường có một tòa nhà, náo nhiệt hơn bên ngoài một chút. Vài vị phu nhân đi vào trong nhà, lúc gặp nhau trước cửa đều chào hỏi lẫn nhau, xem ra trong nhà kia có nữ nhi đến tuổi cặp kê, vì vậy liền mời thân hữu đến dự lễ.

Tô Dư bỗng nhiên nhớ lại tiết Thượng Tị vài năm về trước, ngày nàng đến tuổi cặp kê…

Phụ thân cũng mời không ít người đến, Tô phủ lúc ấy náo nhiệt cực kỳ. Không chỉ có phu nhân các đại thần, có mợ nàng Tề Mi đại trưởng công chúa, mà ngay cả thái tử cũng đến…

Đó là hôn phu của nàng, đến để dự kê lễ của thê tử tương lai.

Hôm đó, thứ nàng ấn tượng sâu sắc nhất, không phải là câu "khí nhĩ ấu chí, thuận nhĩ thành đức" (***) kia, mà là giữa một đám đông dự lễ, luôn có một đôi mắt chưa bao giờ rời khỏi nàng. Không có ý cười, nghiêm túc cực kỳ, sâu như một đầm nước tĩnh mịch khiến nàng không thể nhìn thấu.

Lúc đó nàng khờ dại cho rằng, kê lễ là đại sự cả đời, vị hôn phu của nàng tự là để ý.

Sau này…nàng mới hiểu, ánh mắt ngày đó, hơn phân nửa là ẩn giấu bất mãn trong lòng, vì phải nhìn nữ nhi thế gia mình đố kỵ đến tuổi cập kê, hơn nữa ít ngày sau sẽ gả cho mình.

Hung hăng kéo màn xuống, ngăn cách náo nhiệt bên ngoài. Tô Dư không muốn nghĩ tiếp những chuyện kia nữa, những nỗi khổ không thể tả ngày xưa…

Buồn cười chính là, nàng đã phải trải qua đến hai lần!

Không bằng cân nhắc chuyện khác còn tốt hơn, hôm nay Giai Du Phu Nhân ngược lại không tới. Người muốn an thai tất nhiên sẽ không đến cho thỏa đáng, tìm cái cớ thân thể khó chịu là xong.

Tô Dư nghĩ, Thu Thiền kiểm soát lượng thuốc rất cẩn thận, mỗi ngày chỉ dùng một lượng nhỏ, tính ra, Giai Du Phu Nhân đã uống được 7 8 ngày. Đứa bé kia…đại khái cũng không còn vài ngày nữa.

Nở một nụ cười nhạt, Tô Dư từ từ thở ra một hơi, trong lòng có chút vui sướng.

Thánh giá đến sau nửa canh giờ, nhất tề hành lễ, một mảnh yến ngữ oanh thanh. Hạ Lan Tử Hành bước

chân tùy ý, khoát tay nói:" Khả."

Mọi người đứng lên, hoạn quan tiến lên bẩm "Giai Du Phu Nhân thân thể khó chịu, muốn ở lại trong cung nghỉ ngơi", hoàng đế cũng không biểu hiện gì.

Cùng là Phất Hễ lễ, nhưng trong dân gian lại thoải mái hơn một chút, luôn luôn vui vẻ náo nhiệt. Cánh liễu phẩy nhẹ lên trán, tần phi liền thi lễ nói một hai câu chúc phúc – năm đó Tô Dư ở trong phủ thái tử, cũng là như thế. Hoàn toàn bất đồng với tiền triều, tần phi theo phân vị tiến lên hành lễ, được Phất Hễ, sau đó tạ ơn, như vậy liền xong việc.

Tô Dư mơ hồ nhớ lúc trước từng xem tiên đế cùng chúng phi tần dự Phất Hễ lễ, tiên đế từ đâu đến cuối một câu cũng không nói, vô vị cực kỳ.

Hôm nay đại để cũng là như thế. Bởi vì Giai Du Phu Nhân không có ở đây, Nhàn Phi là người đầu tiên, Chiêu Nghi nàng là người thứ hai, mắt thấy Nhàn Phi sau khi nói "Tạ bệ hạ" liền cung kính cáo lui, Tô Dư mới bước lên, nhưng chưa kịp hành lễ, đã bị hắn ngăn lại.

Hơi ngẩn ra, trong tích tắc cánh tay của hắn đã vòng lấy hông Tô Dư, đồng thời phất nhẹ cành liễu lên trán nàng, hoàng đế cười nói:" Tiêu tai trừ tà, A Dư thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý."

Ngay trước mặt một đám tần phi, hành động này của hắn khiến nàng một câu cũng không nói nên lời. Tê cứng nửa ngày, bỗng thấy hắn cuối đầu xuống…

Một đám tần phi phụng dưỡng đã lâu, lại thêm ngự tiền cung nhân xưa nay trầm ổn đều lấy làm kinh hãi: Mồng ba tháng ba tiết Thượng Tị, bệ hạ tại Lâm Viên ngay trước mặt một đám phi tần, hôn Vân Mẫn Chiêu Nghi…

Còn ngại ngày thường cưng chiều nàng không đủ sao?

Tô Dư ngốc ra nửa ngày mới hoàn hồn lại, lúng túng nghiêng đầu đi, liền nhìn thấy một người nổi bật trong đám đông – Sở Sung Hoa.

Sở Sung Hoa sắc mặt trắng bệch, lạnh lẽo nhìn nàng, cũng không biết đã nhìn từ lúc nào.

"Bệ hạ…"_ Nhẹ nhàng gọi một tiếng, lộ vẻ bất an cùng oán giận, Tô Dư cảm thấy hoàng đế đây là muốn tìm phiền toái cho nàng mà.

Hoàng đế thế nhưng lại cười một tiếng, cúi đầu khẽ nói bên tai nàng:" An tâm đi. Ai dám làm chuyện không nên làm, trẫm liền lấy mạng hắn."_ Cuối cùng còn mặt dày bồi thêm một câu _" Chính thất của trẫm, trẫm cưng chiều, có gì là sai?"

"…"_ Tô Dư đỏ mặt cúi đầu xuống, hành lễ nói _" Thần thiếp cáo lui."

Không để ý tới ánh mắt lãnh khốc của Sở thị lúc lướt qua, Tô Dư thần sắc bĩnh tĩnh cáo lui, lúc đếm bên cạnh Nhàn Phi còn nàng khẽ cười nói:" Xưa đâu bằng nay."

Tô Dư liếc xéo nàng một cái:" Ngươi có nghĩ cho ta không vậy?"

" Tại sao lại không? Ta thấy ngươi rất ổn."_ Nhàn Phi nói ra ý nghĩ của mình _" Biết ngươi sẽ bị người ghen ghét, nhưng chỉ sợ đây là bệ hạ cố ý để người khác xem. Để mọi người nhìn thấy rõ ràng ngươi được hắn sủng đến tận trời, khiến kẻ khác có dám động đến ngươi hay không."_ Nói đến đây, còn liếc nàng cười một cái, bổ sung _" Trừ khi hắn chán sống rồi."

"…"_ Tô Dư không để ý đến nàng nữa, im lặng nhìn nghi thức Phất Hễ tiếp tục diễn ra.

Sau Phất Hễ chính là khúc thủy lưu thương. Trong thương đựng rượu, thả từ đầu nguồn con suối xuống, mọi người chờ tại hạ nguồn, thương kia dừng lại trước mặt ai, người đó liền lấy uống, coi như trừ tà tiêu tai, cầu điều tốt.

Thương đầu tiên trôi xuống, là rơi vào trước mặt Ninh thị mới nhập cung năm ngoái, nhưng lại chưa được sủng ái lần nào, kỳ thật Ninh thị kia tư sắc không tệ, là người Diệp Cảnh Thu chủ động lưu lại. Nhưng không biết hoàng đế vì sao một cái liếc mắt cũng lười cho nàng, tóm lại ngay cả Tô Dư cũng cảm thấy…tư sắc như thế, không được sủng ái thực đáng tiếc.

Thấy nàng nhận được thương đầu tiên, mọi người bên cạnh liền đùa giỡn, cười đùa nói nàng năm này nhất định vạn sự như ý, nói các dạng chúc phúc cho nàng, thúc giục nàng nhanh chóng uống rượu.

Tô Dư ngồi bên bờ nghiêng đầu cười, cảm thấy vui đùa như vậy trong cung thực khó có được, nhất thời tâm tình cũng tự nhiên tốt lên.

Có thể thấy tửu lượng của Ninh thị không được tốt, vừa ngửa đầu lên uống rượu, đặt thương xuống mặt đã đỏ bừng, nhíu mày khẽ che miệng, hơi có chút khó chịu. Tô Dư nhìn bộ dạng của nàng, bất giác cười thành tiếng. Đầu vai đột nhiên bị chạm nhẹ, Tô Dư vừa quay đầu lại, đã thấy hoàng đề đứng sau lưng nàng, chỉ gì đó trong nước.

Quay đầu lại, một cái thương thật lớn đã dừng lại trước mặt nàng. Nhưng….

Thương này thật lớn a…

Tô Dư hơi khựng lại, đưa tay cầm thương lên, cảm thấy nếu uống hết chỗ rượu này…vài canh giờ tới chính mình chỉ có thể ngủ để giải rượu.

Nàng lấy thương từ trong nước lên, ánh mắt mọi người liền dời từ Ninh thị sang nàng, âm thanh chúc phúc so với vừa rồi còn lớn hơn vài phần – vị Vân Mẫn Chiêu Nghi này dù sao vẫn được sủng ái nhiều hơn Ninh thị.

Chưa uống đã ngửi được mùi rượu nồng nặc, Tô Dư quả thực rất muốn quay đầu hỏi hoàng đế:" Có thể không uống không?"

Nghĩ thôi cũng biết không hợp quy củ, suy tư một chút, liền quay đầu lại nói với hoàng đế:" Thần thiếp tửu lượng không tốt, có thể…chỉ uống một nửa không?"

" Ngươi nói xem¿'_ Hoàng đế khiêu mi lạnh giọng hỏi nàng, tiện đà nói _" Một giọt cũng không cho dư lại."

"…"_ Tô Dư lập tức bi thương đầy mặt, nhìn cái thương lớn hơn Ninh thị rất nhiều trong tay, cảm thấy mình vừa rồi thật không nên cười nàng ấy…

Đứng dậy, chần chừ nhìn chỗ rượu một phen, rốt cuộc cũng cắn răng nuốt xuống. Cơ hồ rượu vừa vào bụng liền cảm thấy choáng váng, cố gắng đưa thương lại cho cung nhân, cúi đầu nói với hoàng đế:"Đã uống xong.."

"Ân."_ Hoàng đế hài lòng gật đầu.

Lúc này, đang có hoạn quan bẩm chuyện với Từ U, Từ U sau khi nghe xong trong lòng khó tránh căng thẳng, định thần lại mới dám tiến lên bẩm với hoàng đế:" Bệ hạ, Giai Du Phu Nhân cầu kiến."

Tô Dư bất giác ngẩn ra. Giương mắt lên đã thấy bộ liễn của Giai Du Phu Nhân cách đó không xa, nàng ta đang được cung nhân dìu xuống, sau đó bình tĩnh đi tới đây.

Không hiểu sao, nàng ta vừa đến một đám phi tần đang cười đùa vui vẻ đều không hẹn mà cùng im lặng, giống như tất cả mọi người đều cơ hồ nhận ra sắp có chuyện gì xảy ra.

"Bệ hạ thánh an."_ Giai Du Phu Nhân hạ bái, hoàng đế liền gật đầu, hỏi:" Không phải thân thể khó chịu ư? Tại sao lại không hảo hảo tĩnh dưỡng."

" Thân thể thần thiếp căn bản không có gì đáng ngại, đến đây lúc này…là vì có chuyện muốn cấp báo với bệ hạ."_ Giai Du Phu Nhân chậm rãi nói, cúi đầu xuống, khẩu khí cứng nhắc.

" Có chuyện gì?"_ Hoàng đế hỏi nàng ta.

Giai Du Phu Nhân lúc này mới ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng trên người Tô Dư, âm thanh lạnh lẽo không thôi, từng chữ rõ ràng truyền vào tai mọi người xung quanh:" Thần thiếp gần đây thân thể khó chịu, vì vậy

liền thỉnh thái y kê một đơn thuốc tĩnh dưỡng. Không ngờ…Chiêu Nghi lại mượn cơ hội này hạ hàn dược với thần thiếp, thần thiếp đã mời thái y xem qua, nếu ngày ngày dùng dược, không quá một tháng sẽ vĩnh viễn không thể có con."

(*) Xem chú thích ở chương 2

(**) Kê lễ: Lễ cài trâm, được tổ chức khi con gái 15 tuổi, là lễ đánh dấu tuổi trưởng thành của con gái.

(***) Khí nhĩ ấu chí, thuận nhĩ thành đức: Vứt bỏ những ý nghĩ trẻ dại, trở nên trưởng thành.

#Mình tạm ngưng dịch cỡ 1-2 tuần để thi HK nha, khi nào thi xong mình sẽ dịch lại.

81. Chương 80: Lật Bàn

Nghe trong lời nói của nàng không hề nhắc đến chuyện có thai, Tô Dư nhẹ nhíu mày, nghe Giai Du Phu Nhân tiếp tục nói:" Thần thiếp vào cung không phải ngày một ngày hai, tự hỏi chưa bạc đãi ai bao giờ, không biết vì sao lần này Chiêu Nghi lại hạ dược tàn độc như vậy."

Tô Dư im lặng không nói, hoàng đế nheo mắt nhìn nàng, sau đó lại hỏi Giai Du Phu Nhân:" Quả thật là thuốc tuyệt tử sao?"

Giai Du Phu Nhân gật đầu:" Ân, thần thiếp vốn không dám khinh thường, trước đó đã mời thái y nghiệm qua, bệ hạ nếu sợ có chỗ sơ hở khiến Chiêu Nghi oan uổng, có thể truyền ngự y đến nghiệm lại cũng được."

Một ngày Thượng Tị tốt đẹp, lại cứ thế tan rã trong không vui. Vừa hồi cung, Tô Dư liền cùng Đậu Oản đến Thành Thư điện, chuyện như vậy, dù sao vẫn phải truy xét rõ ràng.

Hai ngự y rất nhanh liền phụng chỉ đến, sau khi nghiệm qua thuốc ở Trường Thu cung, đều nghiêm nghị nói đây quả thực là hàn dược gây vô sinh.

Vật chứng không có gì sai sót, Giai Du Phu Nhân liền sai người dẫn nhân chứng đến. Trong nháy mắt nhìn thấy Thu Thiền bị hoạn quan giải vào Thành Thư điện, thần sắc Tô Dư không nhịn được lạnh đi.

Quả nhiên là Thu Thiền cắn ngược lại nàng, cho dù nàng từ đầu đến cuối đều bận tâm đến an nguy của nàng ta.

"Bệ hạ thánh an…"_ Thu Thiền khúm núm hạ bái, không dám chủ động lên tiếng, chỉ chờ nghe câu hỏi.

Từ U một bên quan sát sắc mặt hoàng đế, một bên hỏi nàng ta:" Giai Du Phu Nhân nói là do Vân Mẫn Chiêu Nghi phân phó ngươi hạ dược nàng, có thật như vậy không?"

"Ân…"_ Thu Thiền đáp, nhút nhát liếc nhanh hoàng đế, sau đó mới dập đầu nói tiếp _" Bệ hạ thứ tội, bệ hạ thứ tội.. nô tỳ cũng là không còn cách nào…"

"Ngươi phải biết đây là tử tội."_ Giai Du Phu Nhân lãnh đạm nói. Liếc mắt sang Tô Dư, trong mắt đầy lãnh ý_" Nói đi, Vân Mẫn Chiêu Nghi phân phó ngươi thế nào, một năm một mười nói ra hết, bản cung liền cầu bệ hạ để ngươi được toàn thây."

"… Dạ."_ Thu Thiền nặng nề dập đầu, bẩm _" Hôm đó… Quách đại nhân đến tìm nô tỳ, nói Chiêu Nghi nương nương có đại sự muốn làm, nói nô tỳ lập tức vào điện gặp… Nương nương cho nô tỳ rất nhiều ngân lượng, nói… nói sẽ tìm cách an bài nô tỳ vào Trường Thu cung…"_ Nói đến đây nàng ta liền dập đầu lần nữa, sau đó bẩm _" Mới đầu nô tỳ còn kỳ quái, Chiêu Nghi nương nương muốn làm đại sự, tại sao lại phải an bài nô tỳ đến Trường Thu cung……về sau nương nương mới nói, Phu Nhân gần đây thân thể khó chịu, liên tục dùng thuốc điều dưỡng, vì vậy liền muốn nô tỳ động tay động chân trong thuốc, nói… dùng lâu, Phu Nhân sẽ không thể mang thai được nữa."

Hoàng đế im lặng không nói, Giai Du Phu Nhân liền hỏi tiếp:" Nàng nói ngươi làm ngươi liền làm, không sợ chết à?"

Thu Thiền lại đáp:" Sợ…nhưng nương nương nói, nô tỳ đã biết việc này, làm hay không làm đều phải chết…nếu chiều theo ý nàng làm việc này, sau khi chuyện thành công…nhất định sẽ chiếu cố tốt gia quyến của nô tỳ."

Âm thanh Thu Thiền thấp dần, tựa hồ có chút hối hận. Giai Du Phu Nhân cười nhìn về phía Tô Dư:" Không biết Chiêu Nghi vì sao phải hại bản cung?"

Tô Dư nhẹ hạ mi mắt, nhạt liếc sang Thu Thiền, nhàn nhã trả lời:" Phu Nhân sao không hỏi nàng đi?"

Giai Du Phi Nhân liền toại nguyện dời mắt về phía Thu Thiền, cũng không cần đặt câu hỏi, Thu Thiền đã tự giác đáp:" Chiêu Nghi nương nương nói… nếu Phu Nhân có thai, tất đăng hậu vị."

Hết thảy đều hợp lý, mấy lần nàng cùng Thu Thiền nói chuyện với nhau đại khái đều là những lời này.

Nếu không phải vài ngày trước trong lòng có chút bồn chồn lo lắng, không tìm gặp Nhàn Phi, xem ra hôm nay đại khái chỉ có thể chiếu theo ý của Giai Du Phu Nhân đi xuống rồi.

Ngày đó Thu Thiền kê đơn cho nàng, cẩn thận trình lên, sau đó lại để Quách Hợp cùng Chiết Chi tỉ mỉ đối chiếu sách thuốc, hết thảy đều thỏa đáng.

Có thể nói, giết đứa nhỏ này của Giai Du Phu Nhân, chỉ cần để nàng ta uống đơn thuốc này liền ổn thỏa, thế nhưng Tô Dư vẫn có chút do dự.

Nàng muốn giết người, giết một hài tử, một hài tử còn chưa được sinh ra.

Phản ứng đầu tiên khi thấy mình do dự, là kiệt lực nói với bản thân, nếu đứa bé này sinh ra, chính mình là người chịu khổ đầu tiên.

Nhưng ý niệm này rất nhanh liền bị quấy nhiễu. Đáy lòng không ngừng suy nghĩ, kiếp này không hề đồng dạng với kiếp trước, rất nhiều chuyện đều không giống nhau. Nàng đã không còn là người nhận hết chán ghét của đế vương chỉ biết mặc cho người khác giẫm đạp như đời trước nữa, đời này, nàng nhận hết sủng ái, đứa bé kia cho dù sinh ra cũng không thể gây ra chuyện gì được, đủ loại thống khổ đời trước cũng sẽ không thể tái hiện lần nữa.

Hơn nữa Giai Du Phu Nhân cũng không phải là hoàng hậu, nàng ta tự sẽ có chút cẩn thận, tuyệt không dám làm những chuyện như vậy với nàng..

Tạm gác những lý do đó xuống, ngàn vạn suy nghĩ cuối cùng đều hóa thành một suy nghĩ duy nhất – nàng bởi vì chuyện đời trước mà sinh hận hoàng đế, nhưng đời trước, tất cả bất hạnh của nàng đều là từ hài tử của Sở thị. Nàng tự cảm thấy không thẹn với lòng, cho nên liền không phục, không chịu cúi đầu nhận sai, nhưng nếu hôm nay nàng làm việc này…nàng liền không còn tư cách "không thẹn" được nữa.

Cung chính tư vẫn đang điều tra chuyện năm đó, hoàng đế cùng Trương thị đều tin tưởng nàng, muốn trả trong sạch lại cho nàng, nếu nàng thực sự đi hại một đứa bé…

Cả đêm không ngủ, trong đầu Tô Dư không ngừng giằng co giữa báo thù cùng nhân tính của mình, cho đến tận sáng cũng không có kết quả.

Thật may ở trong cung còn có một người có thể cùng nàng chia sẻ những chuyện này.

Vì vậy hôm sau liền đi Nguyệt Vi cung bái phỏng, nói với Nhàn Phi:" Ta lại có một giấc mộng."

" Lần này mơ thấy điều gì vậy¿'_ Khác với nàng vì trằn trọc một đêm không ngủ mà mệt mỏi vô cùng, Nhàn Phi lại hết sức hưng phấn, không nhịn được liếc nàng ấy một cái, Tô Dư buồn bã nói:" Ta mơ thấy, Giai Du Phu Nhân có hài tử, sau đó…lên làm hoàng hậu."

"…. Hả?"_ Nhàn Phi ngẩn ra.

Tô Dư không để ý tới phản ứng của nàng, cười khổ một tiếng, nói:" Ân, giấc mộng đó cực kỳ rõ ràng. Vì vậy ta liền an bài người đến hại đứa bé kia, nhưng…bây giờ ta lại có chút do dự."

Nàng hi vọng Nhàn Phi có thể quyết định thay nàng. Nếu Nhàn Phi cảm thấy đứa bé kia đáng chết, nàng liền để Thu Thiền đi; nếu Nhàn Phi cũng mềm lòng ngăn nàng lại, nàng liền có thêm một lý do để thu tay lại.

Nhàn Phi thế nhưng lại nhìn nàng sửng sốt nửa ngày, lát sau mới ấp úng nói:" Ngươi…ngươi chỉ là mơ thấy nàng có hài tử, đăng lên hậu vị, vì vậy đã muốn hại nàng sao?"

Tô Dư suy nghĩ một chút, cảm thấy lý do thoái thác này quả thực có chút hoang đường, nhưng lại không thể nói rõ với Nhàn Phi là do nàng đã trải qua 1 lần được, im lặng 1 hồi, mới bổ sung:" Trong giấc mộng đó có nói rõ ngày giờ, chính là cách đây không lâu nữa."

"… Nha."_ Nhàn Phi lúc này mới gật đầu, suy tư một chút lại nói _" Nhưng.. tỷ tỷ ngươi đã có rất nhiều lần mộng không ứng nghiệm, đúng không?"

"Ân."_ Tô Dư gật đầu. Cũng không giải thích thêm, từ trước quả thực có rất nhiều lần giấc mộng không xảy ra ngoài đời, nhưng chuyện này căn bản không phải là mộng.

"Vậy ta nói một câu…tỷ tỷ đừng cảm thấy kinh ngạc."_ Nhàn Phi nói, có chút ý thần bí. Tô Dư chau mày:" Là gì?"

"Giai Du Phu Nhân lúc này không thể có thai được."_ Nhàn Phi chắc chắn nói.

Tô Dư liền thấy kỳ quái:" Tại sao?"

Rõ ràng đã cho cung nhân lui đi, trong điện chỉ còn lại hai người các nàng, nhưng Nhàn Phi vẫn vòng qua án kỷ, đến bên tai nàng thì thầm:" Bởi vì… Giai Du Phu Nhân đến nay vẫn còn là xữ nữ."

" Ngươi nói cái gì?¡'_ Tô Dư kinh hãi kêu lên, khiến cho Nhàn Phi ù tai một hồi, liếc xéo nàng một cái, sau đó mới giải thích _" Có vài cuốn sách y thuật dân gian, có thể từ chút tiểu tiết mà nhìn ra mấy thứ này. Ta từ trước hiếu kỳ, quan sát các cung nữ một chút, cũng không sai biệt lắm."

"…"_ Tô Dư không biết thần sắc lúc này của mình đã thành cái dạng gì, trong lòng chỉ thầm cảm thán: Đúng là thư trung tự hữu hoàng kim ốc (*)! Bội phục bội phục!

Như vậy…là Thu Thiền lừa nàng sao?

Tô Dư không khỏi cảm thấy lạnh lòng. Tuy ngày giờ chung đụng cùng Thu Thiền không dài, nhưng mọi chuyện nàng làm đều cố giữ lại đường sống cho nàng ta, thà không báo thù cũng không muốn liên lụy tính mạng của Thu Thiền.

Nhưng Thu Thiền so với nàng còn ngoan độc hơn nhiều.

Bất quá vạn sự vô thường, cũng có thể còn một khả năng nữa...chính là Giai Du Phu Nhân đã phát giác ra Thu Thiền nhưng chưa động thanh sắc, mượn Thu Thiền để lừa gạt nàng.

Chuyện này đến tột cùng là gì, cũng không khó để tra rõ.

Liền sai người âm thầm điều tra cung nữ Tĩnh Sương cùng đi lúc ấy là chết như thế nào, không đến mấy ngày đã có kết quả – quả thật là bị Giai Du Phu Nhân ban chết, nhưng lại có thêm một chi tiết khác, hôm đó...Giai Du Phu Nhân là truyền Tĩnh Sương lẫn Thu Thiền cùng đến, kết quả Tĩnh Sương chết, Thu Thiền sống.

Nếu không sai, hơn phân nửa là Tĩnh Sương thà chết không khuất phục, còn Thu Thiền chọn cách phản bội.

Cười lạnh một tiếng, Tô Dư tự mình đến Cung chính tư, tìm gặp Trương thị.

"Cung nữ kia tên Thu Thiền, làm phiền Trương tỷ tỷ vì nàng chỉnh sửa lại một phần điển tịch, cùng bản cung nửa điểm quan hệ cũng không có, cùng Trường Thu cung lại càng không có chút quan hệ nào."_ Dừng lại một chút, Tô Dư lại nói _" Nhưng lại làm người ta cảm thấy nàng có liên hệ ngầm với bên đó thì càng tốt."

Cung nữ điển tịch, ghi lại hết thảy các chức vụ công việc của một cung nữ từ khi nhập cung. Từ tên họ, gia quyến đến những chức vị đã và đang đảm nhiệm đều được ghi lại cặn kẽ, hết thảy đều do Cung chính tư quản lí, ngược lại vừa vặn để Tô Dư nhặt được cái tiện nghi.

Thu Thiền sẽ không biết rằng, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, toàn bộ điển tịch từ khi vào cung đến nay của nàng ta...hết thảy đều thay đổi.

Cũng trong mấy ngày này, Tô Dư mỗi ngày đều nhẩm tính, nếu theo kế hoạch mà hành sự, Giai Du Phu Nhân đã dùng thuốc đến ngày thứ mấy, đứa bé kia ước chừng còn có thể sống thêm mấy ngày..nàng cũng không biết tại sao mình lại làm những việc vô nghĩa này, tựa hộ chỉ có làm như vậy, lương tâm đã suýt bị nàng bóp chết mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Mùng một tháng ba, Trương thị sai người đem điển tịch đã được sửa đổi của Thu Thiền dâng lên cho nàng, nàng lật xem tỉ mỉ từng tờ một, không có bất kỳ sơ hở nào, nửa điểm đáng ngờ cũng không tìm ra.

Trong lòng cười một tiếng, hoàn toàn yên tâm. Mọi chuyện đều chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ Giai Du Phu

Nhân cáo trạng nàng.

Vừa làm vướng chân Giai Du Phu Nhân, lại không hại đến đứa trẻ vô tội nào, thực khiến trong lòng thoải mái rất nhiều.

Thu Thiền vẫn không ngừng nói, kể lại từng sự việc vừa qua. Hoàng đế thủy chung không lên tiếng, chỉ có Giai Du Phu Nhân ngẫu nhiên hỏi thêm vài câu, Tô Dư cũng thủy chung im lặng.

Một hồi hỏi đáp cuối cùng cũng kết thúc, thấy Thu Thiền nhiều lần nhắc tới việc Tô Dư đã cho nàng ta không ít trang sức tiền bạc, Giai Du Phu Nhân liền hướng hoàng đế khẽ nhún mình nói:" Bệ hạ, chuyện lớn như vậy, cũng không thể oan uổng Chiêu Nghi được, có nên xét phòng của cung nữ này hay không? Nếu thật tìm ra những vật này, cũng coi như nhân chứng, vật chứng đều có đủ."

"Không cần."_ Hoàng đế sắc mặt trầm xuống, liếc sang Tô Dư một cái mới nói _" Những vật này, đồ tương tự nhau đều có rất nhiều, cho dù tìm ra cũng không chứng minh được điều gì."

Rõ ràng thiên vị tuyệt đối.

"Bệ hạ."_ Trầm mặc hồi lâu, Tô Dư rốt cuộc mở miệng, đứng dậy kính cẩn phúc thân _" Bệ hạ thần thiếp chỉ muốn nói một câu..."_ Nàng ngẩng đầu lên, cười nhìn về phía Giai Du Phu Nhân rồi nhìn sang Thu Thiền, chậm rãi nói _"Cung nữ này không phải là người của Khinh Lê cung thần thiếp, thần thiếp cũng chưa từng gặp qua nàng."

(*) Thư trung tự hữu hoàng kim ốc/ Trong sách tự có vinh hoa phú quý: Có ý đọc sách là cách để tương lai sau này có được tài phú công danh.

#Cuối cùng cũng thi xong

#Hi vọng các bạn không quên mình

82. Chương 81: Thẩm Vấn

Giai Du Phu Nhân nghe thế, lông mày hơi nhướng lên:" Phải hay không, không phải chỉ cần 1 câu của Chiêu Nghi ngươi liền có thể phủ nhận sạch sẽ."

"Trong cung quy củ nghiêm ngặt, chuyện như vậy, thần thiếp tự biết có thể tra được, vì sao phải nói dối chứ?"_ Tô Dư nói, tuy lời dành cho Giai Du Phu Nhân nghe, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía hoàng đế.

Qua giây lát, hoàng đế lạnh giọng cười một tiếng:" Vậy liền giao cho Cung chính tư thẩm đi."

Vừa nghe Thu Thiền bị đưa đến Cung chính tư, Chiết Chi khó tránh khỏi có chút lo lắng – Nơi như Cung chính tư, có dạng nào không nạy miệng ra được? Nếu để Thu Thiền khai ra sự thật…

Đem lo lắng của mình nói với Tô Dư, trái lại Tô Dư còn nhẹ cười nói:" Sự thật? Hôm nay nàng ở trên điện nói những lời này, không phải là "sự thật" sao?"

Ngoài trừ nguyên nhân hạ dược là giả, còn lại cơ bản đều là những gì nàng ta và Tô Dư đã từng nói qua.

"Ngươi sợ nàng nói cho bệ hạ ta vốn định đưa cho Giai Du Phu Nhân uống thuốc phá thai sao? Giai Du Phu Nhân không có thai, ta làm sao lại không duyên cớ làm ra chuyện này? Lời này cho dù nói ra, có mấy phần tin được?" _ Tô Dư càng thêm vui vẻ, mi tâm không hề cho chút sầu lo nào, chỉ thấy Chiết Chi im lặng một hồi, nói:" Dù vậy…nếu nàng ở Cung chính tư cắn chết không buông nói nương nương muốn hại Phu Nhân, lại không nhắc đến chuyện Giai Du Phu Nhân trở tay tính kế…"

"Nàng tất nhiên sẽ cắn chặt lấy ta."_ Tô Dư khẽ cười chậm rãi nói _" Không nghe thấy nàng ở trên điện nói gì sao? Nàng nói ta sẽ chiếu cố gia quyến nàng – ta lại chưa từng nói những lời này, đây hơn phân nửa là thứ Giai Du Phu Nhân dùng để uy hiếp nàng. Chuyện liên quan đến tính mạng người nhà, nàng làm sao dám phản bội?"

Cung nữ thái giám dính vào chuyện này phần lớn đều phải chết, phàm là chuyện như vậy đương nhiên ai cũng không dám làm, trong trường hợp đó lấy tính mạng người nhà ra uy hiếp luôn là phương pháp hữu hiệu nhất. Biện pháp như vậy, đối với đại thế gia – như Đậu gia hôm nay, Diệp gia, Tô gia ngày trước đều không tốn nhiều công sức.

"Hôm nay bệ hạ tại Thành Thư điện, trong lời nói có nhiều phần hướng về ta. Lại thêm sau khi thăm dò điển tịch, thấy nàng cùng ta, cùng Khinh Lê cung nửa điểm quan hệ cũng không xuất hiện, nhưng cùng Giai Du Phu Nhân lại ẩn hiện có liên quan, bệ hạ trong lòng tự sẽ có quyết định. Nàng càng cắn chặt ta, bệ hạ lại càng tăng thêm hoài nghi."

Cho nên việc này ước chừng sẽ không giải quyết được gì, bề ngoài cũng không gây tổn hại gì đến Giai Du Phu Nhân, nhưng lại thắng được một bậc trong lòng hoàng đế. Khiến hoàng đế luôn tồn tại nghi ngờ, cảm thấy Giai Du Phu Nhân đang tính kế điều gì, tiện đà nghi đến cả Đậu gia. Như vậy khoảng cách Đậu Oản và hậu vị…lại càng xa hơn.

Huống chi nàng ta vẫn còn một thân hoàn bích.

Tô Dư nghĩ tới lời của Nhàn Phi mà khẽ cười, trong lòng bất giác có chút khó hiểu. Lúc trước đã từng nghe Mẫn thị nói với nàng, hoàng đế tuy truyền nàng ấy đến nhưng lại không hề động đến nàng, hôm nay Đậu Oản cũng như vậy…

Hoàng đế tột cùng là có ý gì?

Bất kể lúc hoàng đế đến Khinh Lê cung, hay Tô Dư đến Thành Thư điện…những chuyện làm ban đêm đó đều khiến nàng hoàn toàn bỏ đi ý tưởng hoài nghi hoàng đế có chỗ "không bình thường" ban đầu, nhưng lại càng nghĩ không ra hoàng đế rốt cuộc vì sao lại đối đãi hậu cung như vậy.

Vì kiêng kị Đậu gia sao?

Đối với cung nữ bị đưa đến Cung chính tư Thu Thiền này, cao thấp Cung chính tư đều nhận được khẩu dụ của hoàng đế: nghiêm thẩm.

Qua một ngày, lại nghe đại thái giám Từ U đến truyền chỉ:" Bệ hạ nói cần phải thẩm ra sự thật."

Sự thật? Mọi người đều không hiểu "sự thật" hoàng đế nói có ý vị gì, duy chỉ có Cung chính Trương thị hiểu, hoàng đế đại khái là tự mình xem điển tịch của Thu Thiền, biết rõ nàng cùng Đậu gia có chút quan hệ, nhất định muốn nàng đem Đậu gia khai ra.

Nhưng Thu Thiền miệng cũng rất cứng cỏi, một mực cắn chết là do Tô Dư sai sử, Giai Du Phu Nhân là bị tính kế, hoàn toàn không cố ý tính kế Tô Dư.

Bản cung trình lên trước mặt hoàng đế, hoàng đế nhìn một lượt, sau đó nhíu mày đặt xuống bên cạnh. Từ U ước lượng…chuyện này xem ra phải theo lệ cũ không giải quyết rồi.

Trong cung đình, rất nhiều chuyện đều là một bãi nước đục. Hai bên lại đều là tần phi, đẩy lên phía trước chỉ có một cung nữ Thu Thiền. Như vậy, nếu ngấm ngầm điều tra sau lưng tần phi tự không thích hợp, cho dù hoàng đế trong lòng hoàn toàn biết rõ ai đúng ai sai, nhưng vô tội chứng cũng không thể xử lý được gì. Dù sao, sau lưng tần phi…còn có thế gia của mình.

Vì dạng chuyện tình có thể lớn có thể nhỏ này mà trở mặt chung quy vẫn không thích hợp.

Cho nên ở trong cung "chuyện lớn hóa nhỏ" đã thành luật lệ bất thành văn, chỉ cần không dính líu đến thế gia liền triệt để không dính líu. Đương nhiên, chuyện ở trong hậu cung, ít nhiều cũng phải theo tâm tư hoàng đế – tựa như việc này, hoàng đế nếu nghiêng về phía Giai Du Phu Nhân, liền dứt khoát đem bản cung của Thu Thiền công bố với bên ngoài, xác thực tội danh của Tô Dư; còn nếu nghiêng về phiá Tô Dư, liền để cho Thu Thiền chết trong Cung chính tư, chặt đứt manh mối duy nhất này.

Trong lòng hoàng đế sớm hiểu "sự thật" này có thể làm được gì, nếu như 1 ngày kia dự định diệt toàn Đậu gia, vừa vặn đem chuyện này lộ ra ngoài, khiến tội của Đậu gia tăng thêm một bậc, càng thêm khó có đường thoát.

Hạ Lan Tử Hành nghiêng đầu ngó qua bản cung hồi lâu, đột nhiên cầm lên, đừng dậy đi ra ngoài:" Đến Cung chính tư."

Cung nhân đều có chút kinh ngạc, nhưng cũng vội vàng đuổi theo.

Hắn cảm thấy, cơ hội này không thể bỏ qua. Chuyện này hơn phân nửa là Đậu Oản chủ tâm mưu hại Tô Dư, nếu Thu Thiền đã cắn chết không nói, không giải quyết chuyện này cũng không sao, hai bên đều không tổn thất gì.

Nhưng nếu có thể cạy được miệng Thu Thiền thì càng tốt, có được tội chứng này liền có thể uy hiếp Đậu gia, để bọn họ an phận một chút, không dám đem nữ nhi tiếp tục đẩy lên hậu vị nữa.

Hậu vị kia, hắn phải kiệt lực lưu lại đến khi Tô Dư có thể ngồi lên được.

Đến Cung chính tư, chính là vào lúc tạm nghỉ thẩm vấn. Thu Thiền còn ở trong hình phòng, nhưng lại không có cung nhân Cung chính tư nào ở đây.

Hai ngày này thực sự trôi qua không có thiên lý, Thu Thiền chỉ biết mình đã chảy rất nhiều màu, không biết lúc nào sẽ tắt thở, nếu không phải lúc tỉnh táo nghĩ đến bản thân mình liên quan đến tính mạng cả nhà, đại khái nàng đã sớm đem Giai Du Phu Nhân nói ra.

Nàng từ khi tiến cung đã biết Cung chính tư là dạng địa phương gì. Lúc này chỉ mới hai ngày mà thôi, nàng bỗng có chút bận tâm, nếu cứ tiếp tục như vậy, Cung chính tư sợ rằng sẽ có biện pháp thăm dò ra những chuyện kia.

Bất quá cũng không đến trên đầu nàng. Giai Du Phu Nhân đã nói, chỉ cần nàng không khai ra, liền bảo vệ người nhà nàng bình an vô sự.

Cửa "kẽo kẹt" một tiếng bị đẩy ra, thanh âm này khiến Thu Thiền giật mình, gắng sức mở mắt ra nhìn xem, chỉ thấy người tiến vào này so với Cung chính tự mình thẩm vấn còn khiến nàng càng thêm sợ hãi.

"Bệ hạ…"_ Thu Thiền xụi lơ trên mặt đất, không còn chút khí lực để hành lễ, chỉ có thể nhìn về phía hắn, không biết hắn sẽ làm gì.

Nếu như trực tiếp giết nàng, ngược lại thoải mái nhẹ nhàng.

"Việc này là thế nào, tự ngươi nói đi."_ Hoàng đế đứng trước mặt nàng, chắp tay lại, thanh âm trầm ổn không có cảm xúc.

"Là Vân Mẫn Chiêu Nghi sai nô tỳ hạ dược trong thuốc của Giai Du Phu Nhân…"_ Thu Thiền vừa nói một câu, hoàng đế đã ngắt lời:" Trẫm đã xem qua bản cung."

Đây là có ý gì?

Hình phòng chỉ có một cửa sổ nhỏ, gian phòng này lại cách âm, khiến khí lạnh càng thêm nhiều. Hạ Lan Tử Hành cảm thấy có chút khó chịu, tầm mắt dừng lại ở chậu than cách đó không xa, nhẹ nhàng đi tới.

Thu Thiền nhìn hoàng đế đưa tay cầm bàn ủi khuấy động lửa than, toàn thân một trận lạnh run, giống như đã cảm giác được một trận đau đớn. Sợ hãi im lặng, nghe hoàng đế nói:" Trẫm đích thân đến, không phải để nghe những lời được lặp lại trên bản cung lần nữa."

Mặt than bên ngoài đã được khuấy cho ấm vừa, lộ ra hồng than cháy đỏ phía dưới, Hạ Lan Tử Hành liền nhẹ nhàng vươn hai tay ra…sưởi ấm.

Không nói Thu Thiền nhất thời thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Từ U cũng vậy – nguyên còn tưởng rằng hoàng đế tới đây là muốn đích thân tra tấn.

"Ngươi tiến cung năm Kiến Dương thứ hai, nhà ở sông Hoài Dục."_ Hạ Lan Tử Hành nhàn nhã nói _"Trong nhà có 7 miệng ăn, ngoài trừ cha mẹ, người còn có 1 ca ca, 1 đệ đệ, 2 muội muội."

Thu Thiền đã mệt đến mức không muốn mở miệng – những chuyện này, Giai Du Phu Nhân cũng biết, cũng đã đem toàn gia nàng chuyển khỏi sông Hoài Dục, hoàng đế chính là biết rõ những thứ này, cũng không thể đem người nhà của nàng ra uy hiếp được nữa.

Sau một hồi im lặng, lời nói kế tiếp của hoàng đế ước chừng đã đánh tan "mộng đẹp" của nàng:" 12 ngày trước, Đậu gia an bài người đem toàn gia của ngươi đưa khỏi sông Hoài Dục, đi đến Ánh Dương, 8 ngày trước, tại Binh bộ của Ánh Dương an bài cho huynh trưởng ngươi một vị trí không tồi."

"Bệ hạ…"_ Trong giọng nói của Thu Thiền không hề che giấu sợ hãi, giống như đã thấy được cảnh toàn gia bị diệt. Hoàng đế đúng lúc này quay đầu sang, cho nàng một gò má âm u lạnh lẽo, trông lãnh khốc cực kỳ:" Đậu gia có Đậu gia biện pháp, vậy ngươi nghĩ cấm quân Đô Úy phủ của trẫm dùng để bài trí à?"

"Bệ hạ…là một mình nô tỳ đắc tội…"_ Thu Thiền nén khóc, cắn chặt răng, thanh âm khàn khàn.

"Vậy nói cho trẫm sự thật."_ Hoàng đế quay người lại, chắp tay sau lưng _" Ngươi nói nhảm thêm một câu, trẫm liền bảo đảm trong ba ngày nữa cả nhà ngươi được đoàn tụ trong đại lao cấm quân Đô Úy phủ."

"Là…Là Giai Du Phu Nhân sai nô tỳ phản lại Vân Mẫn Chiêu Nghi."_ Thu Thiền vừa khóc, vừa lựa lời nói với hắn _"Chiêu Nghi nương nương phái hai người đến Trường Thu cung, một người là nô tỳ…người còn lại tên Tĩnh Sương, ngày đó Phu Nhân ngay trước mặt nô tỳ động đại hình với Tĩnh Sương, sau đó còn ban chết…bức nô tì không thể không làm việc vì nàng."

Trong lúc nghiêm thẩm một người để cho một người nữa chứng kiến, khiến người đó không thể chịu nổi mà quy phục, hoàng đế không khỏi oán thầm một câu: Biện pháp thẩm vấn này của Đậu thị là học theo Hình

bộ hay học theo cấm quân Đô Úy phủ vậy?

"Về sau…về sau còn lấy tính mạng cả nhà nô tỳ ra uy hiếp, nô tỳ không còn cách nào khác, chỉ đành đem mọi chuyện bẩm với Phu Nhân…"_ Thu Thiền tiếp tục nói _"Phu Nhân liền nói tương kế tựu kế…rồi để nô tỳ trở về bẩm với Chiêu Nghi, nói cho nàng biết Phu Nhân quả thực đã có thai, khiến nàng vội vã động thủ…"

Nàng nói có chút hoảng loạn, hoàng đế nghe vậy liền ngẩn ra:" Tương kế tựu kế?" _ Nhíu mày suy nghĩ một chút mới hỏi _" Tại sao lại nói như vậy? Chiêu Nghi vốn định làm chuyện gì sao?"

"Vâng…"_Thu Thiền giải thích _" Chiêu Nghi nương nương an bài nô tỳ cùng Tĩnh Sương vào…vốn là để chúng nô tỳ thăm dò, xem thử Giai Du Phu Nhân có thai hay không…nếu có, vạn lần không để cho nàng sinh hạ…"

Ẩn tình ngoài dự liệu này khiến Hạ Lan Tử Hành toàn thân chấn động, vốn muốn để cho Thu Thiền đem Đậu Oản khai ra, lại không ngờ nàng xác thực đã đem Đậu Oản khai ra, nhưng chuyện này cuối cùng vẫn rơi trên người Tô Dư.

"Giai Du Phu Nhân biết chính mình nếu không hề có thai, như vậy về sau liền nói lại thành đây là do Chiêu Nghi hạ hàn dược gây vô sinh cho nàng, khiến Chiêu Nghi khó lòng giãi bày…"_ Thu Thiền nói tiếp, nhưng hoàng đế lại không có tâm tình để nghe nữa. Chỉ cảm thấy vô lực cực kì.

Tuy nói Đậu Oản thiết kế bẫy nàng, nàng cũng xác thực không cho Đậu Oản dùng thuốc vô sinh, nhưng…nàng căn bản có ý muốn hại hài tử của Đậu Oản sao?

- ———————————————————

#Thực ra đây là lời mà tác giả Lệ Tiêu đã nói ở chương 80 nhưng lúc đó mình không nhìn thấy nên đã không edit lại, mong các bạn thông cảm.

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói:

Nhân đây xin giải thích vấn đề của nữ chủ (Tô Dư):

Sau khi chuyện được viết không lâu, liền có cô nương nói nữ chủ không thông minh, thẳng đến hôm nay, đã có cô nương hỏi một câu – có thể khiến nữ chủ thông minh hơn một chút được không?

Nhìn những lời đó, A Tiêu liền biến thành dạng này (o)

Kỳ thật là như sau…nữ chủ vốn đã không thông minh a! Nếu thông minh đời trước liền không thảm như vậy rồi – tuy rằng rốt cuộc vẫn là do hoàng đế hiểu lầm nàng, nhưng nếu như nàng thật sự thông minh, ít

nhất vẫn có thể có biện pháp truyền tin đến người nhà hoặc tìm người khác giúp đỡ, cũng sẽ không đến mức như vậy. Hơn nữa…nếu thông minh, cũng sẽ không tồn tại chấp niệm với hoàng đế đến tận lúc chết…

Cho nên…khiến cho nàng sau khi cùng hoàng đế trọng sinh được sủng đến tận trời có thể được, nhưng chỉ số thông minh của nàng ta không thể mở bàn tay vàng được a – hoàng đế nói đến cùng chỉ là đổi tính, nhưng nàng.. rốt cuộc vẫn không thể đổi não được!! Nếu ta bỗng cấp cho nàng bộ óc thông minh uy việt thấu hiểu y lý tinh thông cung đấu, mọi người ước chừng sẽ tẩy chay ta rồi!!!! [Tê tâm liệt phế]

Vì thế nói thế nào nhỉ, câu chuyện này trọng điểm không phải là tính kế như thế nào, mà là về việc hoàng đế muốn bồi thường và Tô Dư giãy giụa giữa suy nghĩ báo thù cùng bản tính lương thiện của mình như thế nào_(:3” <)_ ta biết mọi người muốn nhìn nữ chủ hung hăng trả thù, đem những người đời trước khi dễ nàng toàn bộ trả thù một lượt, ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng a…nhưng ta thực sự không viết ra được một nữ chủ ngoan độc như thế, cho dù là nàng trọng sinh…ân… cho dù là vì thế đi….ta vẫn thích viết một người thiện lương, cũng không phải kiểu thiện lương ngốc nghếch, mà là người biết chính xác điểm dừng của mình ở đâu, hơn nữa tại thời điểm tính kế người khác…nên ít nhiều có một phần áy náy hoặc bất an trong lòng đi.

Ân, A Tiêu là tin tưởng “con người tính bản thiện”, cũng tin tưởng “con người tính bản ác”, nói tóm lại là…A Tiêu tin tưởng “bản tính khó dời”, bản tính một người như thế nào, sau khi nàng trải qua bao nhiêu chuyện….tuy sẽ có chút thay đổi, nhưng tuyệt không quá nhiều.

- ——————————————————————

Còn về nữ chủ vì sao sau khi chết đi liền thấy được những chuyện mình chưa hề hay biết:

Kỳ thật cái này A Tiêu cũng không nghĩ tới nhưng vì có muội tử cố chấp hỏi nên…

Đây là do A Tiêu lúc trước đọc một luận văn khoa học về nghiên cứu linh hồn. Cụ thể cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ trong đó đại khái nói, có học giả cho rằng, trong con người tồn tại linh hồn, mà linh hồn sau khi tách rời thể xác, không chỉ có thể tự do trong không gian, mà thời gian cũng vậy – theo đó, dựa vào quan điểm này, một người khi chết đi, linh hồn của hắn có thể quay ngược lại quá khứ của mình, cũng có thể nhìn đến tương lai sau này.

Xét thấy nữ chủ trực tiếp trùng sinh đến thời điểm sinh ra của mình, này đại khái là do linh hồn của nàng tại thời không bị hút về thân thể năm đó, ở “trên đường” chứng kiến hết thảy sự tình mấy năm nay…

_(:3 <)_ Không biết nói rõ thế nào… Khụ…bởi vì A Tiêu nhàn rỗi không có việc gì liền xem các loại sách kỳ quái, nên thời điểm viết văn cũng có chút ý tưởng kỳ quặc…này…ưhm…đã không thể chữa trị rồi…

83. Chương 82: Hỏi

Nhờ Thu Thiền ban tặng, thời điểm đoàn người rời khỏi Cung chính tư im lặng cực kỳ. Hoàng đế không nói lời nào, cung nhân đi theo lại càng không dám mở miệng. Từ U mơ hồ cảm thấy sắp có chuyện xảy ra, liền cẩn thận theo sau, cho đến cửa đại điện Thành Thư, cuối cùng nghe được hoàng đế nói:" Mau truyền Vân Mẫn Chiêu Nghi đến."

Trong lòng lập tức thất kinh, Từ U đưa tay ngăn lại tiểu hoàng môn đang định truyền lời, sau đó tự mình đi.

Một năm một mười đem chuyện phát sinh vừa rồi tại Cung chính tư nói với Tô Dư, một chữ cũng không bỏ sót. Chiết Chi ở một bên nghe vậy sắc mặt liền tái nhợt, Tô Dư trái lại cũng không có phản ứng gì lớn.

Từ U nói xong liền thở dài một tiếng:" Thần xem ý của bệ hạ, căn bản chỉ là muốn Thu Thiền khai ra Đậu gia, lại không ngờ…"

Lại không ngờ âm mưu chồng chất âm mưu, cuối cùng người đứng sau vẫn là Tô Dư.

"Bây giờ bệ hạ truyền nương nương đến, nương nương nên tự định giá xem phải nói thế nào với bệ hạ đi."_ Từ U nhíu mày nói. Tô Dư lúc này mới khẽ thở dài, không nói gì. Để Chiết Chi tùy ý vấn tóc lại cho nàng, sau đó liền đứng lên đi Thành Thư điện.

Không chuẩn bị bộ liễn, nàng muốn tự mình đến đó, dọc đường cũng có thêm chút thời gian suy nghĩ cách ứng phó chuyện này như thế nào.

Qua hai khắc đã đến Thành Thư điện. Ngẩng đầu nhìn hàng chữ vàng trên cửa điện, đáy lòng bỗng xuất hiện một nỗi sợ đã lâu không gặp. Loại sợ hãi này đã tồn tại từ vài năm trước, bởi nàng biết, thời điểm đó chỉ cần hoàng đế truyền nàng đến Thành Thư điện yết kiến, liền nhất định không có chuyện tốt.

Sau khi hoàng đế đối tốt với nàng, nàng phải mất thật lâu mới đánh tan được nỗi sợ này, lại không nghĩ đến hôm nay nó lại hiện lên trong lòng lần nữa, thậm chí so với lúc trước còn mãnh liệt hơn. Bởi lúc trước nàng không thẹn với lòng, lại có thêm vài phần ngạo khí có chết cũng không khuất phục hắn; còn hôm nay…..tuy rốt cuộc không hại đến hài tử, nhưng việc này vẫn là do nàng tính kế. Có lẽ không gây ra chuyện lớn gì, nhưng rốt cuộc vẫn có ý định trong lòng.

Hít một hơi ổn định tâm tình, Tô Dư cất bước vào cửa điện.

Trong điện im lặng, hoàng đế đang ngồi xem sách, thần sắc cực kỳ chuyên chú, tựa hồ không hề ý thức được nàng vừa tiến điện.

Nhưng nàng lại rõ ràng cảm giác được cung nhân quanh mình đều đang nín thở – nàng đối với việc này rất nhạy cảm, trong đoạn thời gian kia, mỗi lần nàng đến, cung nhân đều sẽ có phản ứng này. Vì biết rõ hoàng đế tức giận, nên mới lo sợ thay nàng, cũng là lo sợ cho chính bản thân mình.

Đối với dấu hiệu báo trước điềm xấu này nàng vờ như không thấy. Đến cách ngự tọa vài trượng, Tô Dư liền dừng chân lại, tiện đà nâng hai tay, cúi người xuống, vững vàng hạ bái, chậm rãi nói:" Bệ hạ thánh an."

Không có tiếng trả lời, vẫn im lặng cực kỳ.

Tô Dư quỳ thấp xuống, không thấy được trong khoảng lặng này, hoàng đế hạ sách xuống, nhìn nàng một lát, cuối cùng kết thúc sự im lặng này:" Miễn."

"Tạ bệ hạ."_ Tô Dư cúi đầu đứng lên, một bộ sẵn sàng chờ hoàng đế tra hỏi.

"Ngươi hẳn đã biết trẫm vì cái gì gọi ngươi tới."_ Hoàng đế tường tận xem xét khuôn mặt trầm tĩnh của nàng, dựa vào ghế nói.

Tô Dư nhẹ gật đầu:" Vâng."

"Ngươi hẳn cũng biết Thu Thiền ở Cung chính tư đã khai ra chuyện gì."_ Hoàng đế lại nói. Cũng đồng dạng với câu trước, không hề có ý nghi vấn.

Tô Dư lại đáp:" Vâng."

Hoàng đế nhẹ cười một tiếng:" Ngươi muốn hại Giai Du Phu Nhân."

Nàng nói:" Nàng cũng muốn hại thần thiếp."

"Nhưng đây là do ngươi hạ thủ trước." _ Âm thanh hoàng đế cao thêm hai phần.

Tô Dư im lặng.

Hai người nhất thời không nói nữa, trong điện tĩnh lặng đến mức dường như mọi vật đều dừng lại. Rất lâu sau, Tô Dư mới khẽ nâng mắt, sau đó cúi người xuống, hạ bái lần nữa.

"A..."_ Hoàng đế cười khẽ, nhìn nhạt nàng _" Đây là có ý gì, tính nhận tội sao?"

Tô Dư ngồi thẳng lên, im lặng một hồi, sau đó hỏi ngược lại hắn:" Thần thiếp nếu nói chuyện này là do thần thiếp nhất thời hồ đồ, bệ hạ có tin không?"

Nhất thời hồ đồ, một trong những lý do thoái thác thường dùng khi chịu tội. Nhưng lời này của Tô Dư lại cực kỳ trịnh trọng, tựa hồ không phải chỉ vì muốn giải vây cho chính mình.

Hoàng đế thản nhiên nói:" Bày ra ván cờ lớn như vậy, còn nói là nhất thời hồ đồ?"

Giọng điệu hoàn toàn không tin tưởng. Lời giải thích đã đến miệng Tô Dư đành phải nuốt vào, không biết có cần thiết phải nói ra không, dù sao hắn cũng không chịu tin nàng.

Nàng cảm thấy, trải qua mấy năm kiếp này, còn có rất nhiều năm đời trước, hắn "vui" nàng chưa chắc biết rõ, nhưng hắn "giận", nàng lại rõ hơn bất cứ kẻ nào.

Mà kinh nghiệm của hai đời cũng làm nàng hiểu rõ, chỉ cần hắn không tin, giải thích bao nhiêu cũng vô dụng – người ngoài có thể không hoàn toàn như vậy, nhưng đối với nàng nhất định là thế.

Nàng cũng không bao giờ chịu khuất phục. Mỗi khi giải thích với hắn, nếu hắn không tin, nàng thường kiệt lực thuyết phục hắn. Nhưng hắn tất nhiên sẽ không chịu tin nàng, cuối cùng nàng chỉ đành chịu khổ.

Trong lòng biết tính tình quật cường này của mình sẽ không sửa được, nhưng ủy khuất của hai đời hợp lại, cũng làm nàng hiểu rõ, tất cả cũng chỉ là phí lời, như vậy không nói sẽ tốt hơn.

Hạ Lan Tử Hành nhìn Tô Dư vì một câu nói lúc không vui của mình mà không dám nói nữa, nhất thời vừa buồn nàng lại vừa muốn nghe nàng giải thích. Trầm ngầm giây lát, nhìn nàng vẫn im lặng, đành để xuống phiền muộn trong lòng, không có ý cho nàng một cái sắc mặt tốt:" Cái gì "nhất thời hồ đồ"?"

"…"_ Quái lạ giây lát, Tô Dư cúi đầu nói _" Vốn vì không vừa mắt với Giai Du Phu Nhân, không muốn nàng có con mà leo lên hậu vị, cho nên liền muốn trừ hài tử kia. Nhưng về sau liền hối hận, cảm thấy không thể làm được việc này, muốn ngăn Thu Thiền lại…sai đó lại nghe được Giai Du Phu Nhân không có thai, liền biết mình bị Thu Thiền cắn phản bội, vì vậy liền dứt khoát tương kế tựu kế…"

Làm cho chuyện này không giải quyết được, khiến trong lòng bệ hạ có hiềm nghi với Giai Du Phu Nhân.

Lời này Tô Dư không dám nói ra, hoàng đế cũng hiểu được 7 8 phần. Nếu không phải vì hắn trọng sinh, không phải vì muốn giữ hậu vị cho Tô Dư mà cố tìm chuôi của Đậu gia, chuyện này ước chừng sẽ thực sự theo ý nàng.

Không dựa vào kỳ phổ để đánh cờ, chính là hắn.

"Có thể tin được không?"_ Hoàng đế hỏi có chút khinh bạc _" Không muốn nhìn nàng làm hoàng hậu, vậy tại sao lại cảm thấy chuyện này làm không được?"

"Bệ hạ thứ cho thần thiếp nói thẳng." _ Tô Dư nói, khẩu khí bất giác cứng thêm hai phần _" Bệ hạ ước chừng rất rõ…hai năm kia, thần thiếp trải qua như thế nào."

Hoàng đế thân thể chấn động, trầm giọng đáp:" Trẫm biết."

“Sống không bằng chết.”_ Tô Dư nhẹ cười, bởi vì cách nhau một khoảng cách, sắc trời cũng đã trễ, lại thêm ánh nến trong điện chập chờn khiến Tô Dư lúc này có chút mờ ảo _” Cách đây rất lâu thần thiếp từng muốn, không bằng mình chết đi. Tự sát hoặc khiến bệ hạ nhắc lại tội danh năm đó, cầu xin bệ hạ ban chết cho thần thiếp….nhưng cuối cùng vẫn không làm được, bởi thần thiếp không làm việc này, thần thiếp tự nhận không thẹn với lòng.”

Ngừng lại một chút, nàng ngẩng đầu nhìn hoàng đế, sau đó tiếp tục nói:” Thần thiếp không muốn mình phải thẹn với lòng.”

Vì vậy sau khi mọi chuyện được an bài ổn thỏa, nàng liền mềm lòng. Đại khái không thể nói là vì đứa bé kia mà mềm lòng, mà là vì lương tâm của mình nên mềm lòng.

“Nếu Giai Du Phu Nhân thật sự có thai thì sao?”_ Hoàng đế gặng hỏi. Tô Dư liền giật mình không nói, hoàng đế tiếp tục hỏi _” Nếu…nàng thực sự làm hoàng hậu thì sao?”

Vấn đề này nói ra cũng quá thẳng thắn. Hắn từng hứa cho nàng hậu vị, nhưng hôm nay, lại nói với nàng, nếu người ngoài lên hoàng hậu nàng sẽ thế nào.

Tô Dư tĩnh tư, không phải đang suy nghĩ nên ứng phó hoàng đế thế nào, mà là chính nàng cũng muốn biết, bản thân đối với câu hỏi này sẽ có đáp án gì.

Đời trước đã mất đi hậu vị, đời này cũng mất đi hậu vị….

Lại còn nhìn thấy Đậu Oản ngồi lên hậu vị một lần nữa.

“Bệ hạ là minh quân.”_ Tô Dư nhẹ nhàng nói, đổi lấy một tiếng cười lạnh của hoàng đế:” Đừng nói lời dễ nghe.”

Tô Dư mỉm cười, nói tiếp:” Bệ hạ là minh quân, sắc phong hoàng hậu, tất có cân nhắc thiệt hơn. Nhưng thần thiếp tự nhận đã từng cùng bệ hạ dự tù lễ, tuy vì chịu tội mà bị phế truất, nhưng cách đây không lâu bệ hạ cũng từng nói chuyện năm đó vẫn còn điểm đáng ngờ, hứa sẽ trả lại hậu vị cho thần thiếp…”

Hoàng đế khẽ nhíu mày:” Cho nên?”

“Cho nên bệ hạ nếu lúc này sách phong người khác làm hoàng hậu, thần thiếp nhất định sẽ tranh.”

Trong nhất thời, hoàng đế quả thực không thể tin được những lời này phát ra từ miệng Tô Dư.

Lời nói này hoàn toàn không che dấu sự không cam lòng, không khuất phục bên trong.

"Nhưng thần thiếp sẽ không hại con nàng."_ Tô Dư khẽ cười _" Bệ hạ đừng không tin. Không phải thần thiếp thiện tâm, chỉ là trải qua lần này, thần thiếp đã biết mình không thể hạ thủ. Thần thiếp đã làm rồi, còn để lòi đuôi như vậy, làm lại không phải tự tìm đường chết sao?"

Ngược lại cũng rất biết điều…

Lại trầm mặc thêm một lúc, hoàng đế từ trên cao nhìn xuống nàng:" Mọi việc đều cần bằng chứng, ngươi nói hãy tin ngươi, vậy nếu trẫm không tin thì sao?"

"Không dám yêu cầu xa với bệ hạ sẽ tin tưởng."_ Tô Dư cúi đầu _" Thần thiếp đem lời thật lòng nói ra, tin hay không là chuyện của bệ hạ. Dù sao..bệ hạ lúc trước cũng không phải từng không tin thần thiếp."

Nàng lại lấy chuyện lúc trước ra nói hắn!

Hoàng đế nhìn Tô Dư đang có vài phần hờn dỗi trước mặt, trong lòng nói không rõ nên tức hay nên cười – nếu vào đời trước, hắn cho nàng thêm hai lá gan nàng cũng không dám nói những lời này; nhưng đời này…hắn nỗ lực lâu như vậy, khiến nàng không biết nặng nhẹ đương nhiên là tốt, nhưng hắn tại sao lại cảm thấy…chính mình có chút tự chuốc lấy khổ đây?

Buồn bực nửa ngày, hoàng đế đứng lên, đi đến đỡ nàng dậy, nhưng vẫn dùng sắc mặt âm lãnh nhìn nàng.

Lúc vừa tiến điện, nhìn nàng rõ ràng là sợ hãi, là chân tâm sợ hãi. Cuối cùng tại sao lại chuyển thành hắn yếu thế rồi?

Chính mình có câu nào rụt rè sao?

Không thể biết được tại sao, hoàng đế đành đưa tay búng lên trán nàng một cái, nghiêm túc nói:" Lần này nửa đường thu tay, cũng coi như đã biết hối hận, liền như vậy bỏ qua đi, nếu có lần sau…"

"Sẽ không."_ Tô Dư cúi đầu lúng túng nói _" Chỉ bằng lúc này, thần thiếp liền biết chính mình không hạ thủ được. Không nói cái gì cũng không làm được, còn trăn trở trằn trọc một đêm, lợi bất cập hại."

Hài lòng gật đầu, Hạ Lan Tử Hành do dự có nên đem nghi ngờ lớn nhất trong lòng nói ra – nàng lúc này tại sao lại đột nhiên đề phòng Giai Du Phu Nhân có thai?

Đời trước, Đậu Oản chính là vào lúc này mang thai. Đương nhiên Tô Dư vì không muốn nhìn nàng ta làm hoàng hậu, bắt tay vào đề phòng cũng không phải không thể, chỉ là…không khỏi có chút trùng hợp.

Suy tư giây lát, hoàng đế khéo léo hỏi: "Ngươi vì cái gì…cảm thấy Giai Du Phu Nhân sẽ có thai?"

"…"_ Tô Dư giật mình, tiện đà đáp _" Thu Thiền nói a…"

"Nàng nói trước đây…là ngươi cố ý khiến nàng để tâm xem Giai Du Phu Nhân có thai hay không?"_ Hoàng đế lại nói.

"Ân…"_ Tô Dư nhẹ gật đầu, thấp giọng đáp _" Bởi vì…nghe được bệ hạ gần đây thường xuyên đến Trường Thu cung."

Quả nhiên là chính mình đa nghi. Hạ Lan Tử Hành im lặng thở ra, đặt xuống hiểu lầm buồn cười của mình.

84. Chương 83: Nghiêng Trà

Rời khỏi Thành Thư điện, Tô Dư tùy ý tản bộ trên đường. Chuyện như vậy… muốn hỏi tội cũng là chuyện hợp tình hợp lí, cũng may hoàng đế không trách nàng.

Sắc trời đã rất muộn, cũng không trì hoãn thêm nữa, trực tiếp trở về Khinh Lê cung dùng bữa.

Cà Bột cùng Phi Ngư gần đây càng ngày càng thích ở lại Khinh Lê cung của nàng, lúc dùng bữa lại càng không kiêng nể nhảy lên bàn chờ nàng đút thức ăn cho chúng. Dạo trước có tần phi khác bất chợt đến bái phỏng, nhìn thấy một màn này liền sững sờ, nhưng vẫn hành lễ vấn an như thường.

Chuyện vừa rồi khiến tâm tình Tô Dư rõ ràng không tốt, lúc dùng bữa cũng không được yên lòng, trong đầu suy nghĩ lại một màn hỏi đáp vừa rồi. Tay phải cầm đũa, lật đi lật lại miếng thịt bò trong đĩa thật lâu, tay trái lại nâng trán, giống như đang nhìn chăm chú miếng thịt lại giống như không nhìn nó…

Tóm lại là rầu rĩ.

Để ý nàng không dùng lực trên miếng thịt, hai tiểu chồn không chớp mắt nhìn nàng hồi lâu. Thấy nàng không ăn, cũng không đút cho bọn chúng, đều gấp đến độ đứng lên, nhìn nhau, thấy nàng vẫn không có phản ứng, Cá Bột rốt cuộc cũng lên tiếng nhắc nhở nàng:"."

"Ân?"_ Tô Dư khẽ nâng mắt, hồi thần nhìn sang. Cá Bột đặt chân lên bàn, chạy về phía nàng hai bước rồi đứng lên.

"Ngươi muốn ăn sao?"_ Tô Dư đem miếng thịt kia ném trên bàn _" Ăn đi."

"."_ Cá Bột quay đầu nhìn thoáng qua miếng thịt, nhưng lại không ăn, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, chân trước nhẹ đặt lên má Tô Dư, chạm mũi với nàng.

Cảm giác lành lạnh khiến Tô Dư cười một tiếng, nhìn đôi mắt đen láy trước mặt, nói:" Ta không sao."

Nghe hoàng đế nói, lúc nàng bệnh trong án vu cổ lần đó, hơn nửa thời gian đều mê man. Hai tiểu chồn thường xuyên đi đến chạm mũi với nàng như vậy, trông cực kỳ lo lắng, nhưng lại không muốn quấy rầy nàng, nên đụng một cái liền không quấy nữa, chỉ ở bên giường nàng đi đi lại lại.

Một bộ muốn gọi nàng dậy hỏi thăm, nhưng lại muốn để nàng nghỉ ngơi thật tốt.

Sau đó, chỉ cần khí sắc nàng không tốt, bọn chúng đều phản ứng như thế. Tô Dư thật nghĩ không ra, bọn chúng rõ ràng trên mặt không có biểu tình, thậm chí trong mâu trung cũng không thể hiện gì, nhưng lại có thể khiến người khác cảm nhận rõ ràng tâm tình của chúng.

"."_ Cá Bột lại chạm mũi nàng, Tô Dư cười nói:" Làm gì a? Mau ăn đi, chốc lát ta còn phải đến Trường Thu cung vấn an."

Trong tình cảnh này….Cá Bột cùng Phi Ngư đối với Tô Dư quả thật "không yên tâm".

Nhìn nàng liên tục rầu rĩ không vui, hai tiểu chồn cảm thấy mình không thể tách khỏi nàng, nhìn nàng ra khỏi điện, ngồi xuống bộ liễn chuẩn bị đến Trường Thu cung, liền nhảy lên, rất tự giác nằm cuộn trên người nàng.

"…"_ Tô Dư liếc nhanh bọn chúng, đưa tay ôm Cá Bột lên, đặt xuống đất, nói "Các ngươi không thể đi" rồi xoay người ôm lấy Phi Ngư, kết quả còn chưa kịp ôm lấy nó, Cá Bột đã nhảy lại chỗ đang nằm.

Thật dở khóc dở cười.

Giống như không còn cách nào khác – cho dù là giao cho cung nhân trông coi, hai tiểu gia hỏa này cũng không thành thật, chờ sau khi nàng đi sẽ chạy ra ngoài, việc này cũng không thể không xảy ra.

Vì vậy đành để bọn họ cùng theo. Bộ liễn một đường vững vàng đi đến, lúc tới Trường Thu cung, Tô Dư nghiêng đầu nhìn, bọn chúng giống như đã ngủ.

Vừa vặn…

Cẩn thận bước xuống bộ liễn, không phát ra nửa điểm tiếng vang, trong lòng không nhịn được thầm mắng một câu: Chỉ là xuống bộ liễn, lại vì hai con chồn này trông chẳng khác gì tặc nhân!

Cũng may không kinh động đến chúng.

Mỗi khi có chuyện, lúc thỉnh an sẽ luôn có cảm giác đè nén dị thường. Lúc này cũng vậy, chuyện bỏ thuốc,

Giai Du Phu Nhân ngay trước mặt lục cung cáo trạng, Thu Thiền bị giải vào Cung chính tư, kết quả lại không công bố với bên ngoài, vì vậy lúc này mọi người đều quan sát sắc mặt của bọn họ, nhưng hai người các nàng lại hoàn toàn bình thường.

"Chuyện mấy ngày trước, bản cung nghe Cung chính tư điều tra được, Thu Thiền kia xác thực không phải người của Khinh Lê cung."_ Giai Du Phu Nhân cười, ngân nga nói _"Ngược lại là bản cung hiểu lầm Chiêu Nghi."

Tô Dư thanh lãnh cười một tiếng, cúi đầu đáp:" Phu Nhân chịu tin là được. Chuyện này, năm đó thần thiếp không làm, hôm nay cũng không làm."

Chuyện "năm đó" là việc nàng hại Sở thị mất con, nhưng chuyện "hôm nay", bày ở trước mặt mọi người là nàng hại Giai Du Phu Nhân vô sinh, mà không phải hại đứa con trong bụng nàng ta, việc này chỉ có hai người nàng hiểu.

Đều cười một tiếng. Cung nhân liền tiến lên dâng trà, tầm mắt Tô Dư nhìn thoáng qua cung nữ dâng trà, sau đó ánh mắt vừa chạm phải Nhàn Phi liền lập tức thu hồi. Tay nâng cốc trà, bình tĩnh nhấp một ngụm, lập tức ho khan, trách mắng:" Là ai pha trà? Nhiều bọt như vậy, thật may vẫn còn hầu được tại Trường Thu cung!"

"Chiêu Nghi nương nương thứ tội…"_ Cung nga lúc trước dâng trà sắc mặt tái đi rồi lập tức quỳ xuống, liên tục tạ tội, giải thích _" Không phải nô tỳ ngâm trà, nô tỳ không biết tại sao…"

Ngay cả Giai Du Phu Nhân cũng nhíu mày, thấy Tô Dư vẫn không ngừng ho nhẹ, giống như thật sự bị bọt trà làm sặc, tâm giác các cung nhân làm việc không cẩn thận như vậy thật khiến mình mất mặt trước mọi người, khiển trách cung nữ kia vài câu, cũng biết người dâng trà cùng ngâm trà hơn phân nửa không cùng một người, nên cũng không phân tốt xấu trách phạt cung nữ kia. Ngược lại lần này là do mình không chu đáo, thấy Tô Dư lúc ho khan vô ý để tay áo dính nước trà, liền gấp rút phân phó:" Đi hầu hạ Chiêu Nghi thay quần áo, lấy bộ váy xanh nhạt mới làm của bản cung cho Chiêu Nghi thay."_ Nói xong liền cười xin lỗi Tô Dư _" Là bản cung sơ sẩy, Chiêu Nghi đừng trách. Bộ váy xanh này rất xứng với Chiêu Nghi, xem như là bản cung tạ tội."

Ngược lại cũng không có chỗ không đúng. Tô Dư cũng không nói gì, nhẹ chau mày hành lễ với nàng, đi theo cung nữ đến nội điện.

Cung nữ mang y phục đến, Tô Dư chỉ nhìn liếc qua, thản nhiên nói:" Có Chiết Chi ở đây là được, lúc bản cung thay y phục không thích có quá nhiều người."

Người ngoài đều theo lệnh khẽ cáo lui. Tô Dư thay xong, liền đem chỗ y phục ướt kia giao cho Chiết Chi. Dưới lớp y phục có chút xộc xệch, cầm một vật nhấn vào tay Chiết Chi, thấp giọng dặn dò:" Người cẩn thận."

Chiết Chi mắt nhìn thẳng nhẹ cúi người:" Nô tỳ biết rõ."

Sau đó liền đi đến chính điện, cùng Giai Du Phu Nhân kiến lễ. Giai Du Phu Nhân trong lòng tất nhiên tức giận, nhưng rốt cuộc chuyện này cũng xảy ra trong cung mình, cho dù Tô Dư quả thực có lòng tìm phiền toái cho nàng, nàng cũng phải biết ý tứ xử lý thật tốt. Nói xin lỗi một lần nữa, bày tỏ chính mình chiêu đãi không chu toàn, Tô Dư liền mỉm cười nói:" Phu Nhân chấp chưởng lục cung, tất nhiên cực kỳ mệt mỏi, trong cung mình có chút sơ hở cũng dễ hiểu, Phu Nhân không nên tự trách."

Một người tự nhận không phải, một người bảy tỏ không để tâm đến chuyện này, nhìn qua hòa hợp cực kỳ. Trong điện cũng có vài cung tần nhạy bén nói thêm vài câu, hòa giải chuyện này. Cuối cùng không còn ai để ý đến nữa.

"A–"_ Một âm thanh bén nhọn bỗng truyền vào điện, cho dù cách một khoảng cách, nhưng vẫn nghe rõ cực kỳ.

Mọi người đều sững sỡ, Tô Dư đột nhiên nhíu chặt mày, nhìn ra ngoài:" Chiết Chi?"

Quả thực rất giống âm thanh của Chiết Chi, Tô Dư vừa suy xét vừa nói:" Quách Hợp, ngươi đi xem một chút."

Quách Hợp cúi chào rồi vội vàng cáo lui, 1 lát sau liền quay lại bẩm:" Là 2 con chồn đả thương Chiết Chi.."_Dừng 1 chút lại nói _" Thần nhìn thoáng qua, trên tay bị cắn rất mạnh, nương nương có cần cho Chiết Chi hồi cung trước, thỉnh y nữ xem qua không?"

Tô Dư trầm ngâm một lát, đứng dậy phúc thân với Giai Du Phu Nhân:" Phu Nhân, Chiết Chi là tỳ nữ thần thiếp mang theo từ nhà, luôn luôn bên cạnh thần thiếp. Hôm nay gặp chuyện như vậy…Phu Nhân có thể cho phép nàng trước tiên tiến điện nghỉ ngơi, sau đó truyền y nữ đến xem không?"

Khẩu khí thành khẩn, rõ ràng sợ làm trễ nãi Chiết Chi trị thương. Nếu bình thường, Giai Du Phu Nhân có thể cự tuyệt, nhưng chuyện nước trà vừa rồi, hiện nay Tô Dư nhấc lên yêu cầu này, nàng có thể không đồng ý sao?

Vì vậy đành gật đầu, phân phó người mang Chiết Chi tiến điện.

Chiết Chi vừa vào điện, Tô Dư liền trông thấy vài vết máu kéo dài từ cổ tay đến mu bàn tay nàng, ở trên làn da trắng nõn trông đáng sợ cực kỳ. Nhất định là rất đau, hai mắt Chiết Chi đều nén lệ, kìm nén để chính mình không khóc.

"Mau ngồi đi."_ Tô Dư tiến lên đỡ nàng, cau mày hỏi _" Làm sao vậy?"

Miệng vết thương có chút sưng, Chiết Chi nhìn tay mình không ngừng run rẩy nói:" Nô tỳ muốn đem y phục vừa rồi của nương nương cất đi, vì vậy liền đi đến bộ liễn. Cá Bột cùng Phi Ngư vốn đang ngủ ngon…không ngờ đột nhiên giống như phát điên nhào tới, nô tỳ chưa kịp tránh…"

Cá Bột cùng Phi Ngư đột nhiên phát điên?

Đừng nói Tô Dư, mọi người ở đây ai cũng biết, hai tiểu chồn kia mặc dù tinh nghịch, nhưng đối với người lại rất ôn hòa. Chiết Chi vốn làm việc ở Khinh Lê cung, cùng bọn chúng càng thêm thân thiết mới đúng, làm sao có thể tổn thương nàng ấy được?

" Hai tiểu chồn đang thật yên lành, khi không lại đả thương người khác."_ Âm thanh Nhàn Phi tứ bình bát ổn _" Nhất định có nguyên nhân."_ Trầm ngâm giây lát, nhân tiện nói _" Đi lấy y phục vừa rồi Chiêu Nghi thay mang đến đây, cũng đem hai con chồn ôm vào."

Cung nhân liền lĩnh mệnh làm theo, trước lấy y phục đến, qua hồi lâu mới mang Cá Bột cùng Phi Ngư vào, chờ bọn chúng bĩnh tĩnh mới dám buông tay.

"."

Kêu một tiếng nhỏ, Cá Bột cùng Phi Ngư nhảy đến bên cạnh Tô Dư, hết thảy đều bình thường, không nhìn ra một chút bộ dạng "phát điên" nào.

Phi Ngư thậm chí còn nhảy lên người Chiết Chi, bộ dạng cực kỳ thân mật, không hề có ý muốn tổn thương nàng.

Thật kỳ quái.

Nhàn Phi nhìn đống y phục, cúi người đích thân xem xét một phen, nhìn không ra có chỗ nào không ổn. Chốt lát bỗng dừng tay lại ở một vật dài nhỏ trên cung y.

Vừa rồi gấp rút, sau khi thay y phục phải quay trở lại ngay, nên trên bộ cung y vẫn còn vài túi thơm, hà bao cùng ngọc bội vẫn chưa kịp cởi xuống, bởi vì đều đeo trước người, nên ít nhiều cũng bị thấm chút nước trà.

Một mùi hương thoang thoảng như có như không phiêu tán trong không khí. Nhàn Phi không khỏi bình tức, nhìn hai tiểu chồn bên cạnh Tô Dư, ước chừng do lo lắng 1 con là của hoàng đế, 1 con là của Tô Dư, đành phân phó với cung nhân:" Khiến Thuần Thú tư mang một con mèo tính tình ôn hòa đến đây."

85. Chương 84: Túi Hương

Âm thanh Nhàn Phi phân phó tuy không lớn, nhưng lại khiến mọi người không khỏi ngẩn ra: Mang mèo đến? Nhàn Phi đã nhìn thấy cái gì?

Vì vậy ra khỏi Trường Thu cung, không có ai ngoài một người đến Thuần Thú tư, một người đi Thành Thư điện. Bẩm báo như thế nào, trong lòng hắn tự có chừng mực.

Trong Trường Thu cung, y nữ rất nhanh liền đến, thấy miệng vết thương trên tay Chiết Chi cũng có chút sũng sờ. Trong cung có cung nữ hoạn quan bị thường, điều đầu tiên nghĩ đến tất nhiên là bị phạt. Vì vậy y nữ kia tránh không được dò xét sắc mặt Tô Dư, Tô Dư hiểu ý, bình đạm đáp:" Do chồn tuyết không cẩn thận cào trúng, cần phải dốc lòng chữa trị, đừng để lưu sẹo."

Y nữ lúc này mới yên tâm lĩnh mệnh, cúi đầu, "Dạ" 1 tiếng rồi nhẹ nhàng xử lý miệng vết thương của Chiết Chi.

Cá Bột cùng Phi Ngư đều ở một bên giương mắt nhìn. Bọn họ không hiểu đã làm chuyện gì sai, người khác lại ngại đụng đến thể diện của Tô Dư cùng hòang đế, cuối cùng cũng không bế bọn họ đi.

Giai Du Phu Nhân vẫn nhẹ nhíu mày, nhìn khuôn mặt lo lắng của Tô Dư, đáy lòng có chút bất an không rõ.

Thời điểm hoàng đế vào điện, nhìn thấy chính là một đám tần phi đều ngồi im lặng. Một Tiêu Phòng điện lớn như vậy, lại không có gì ngoài âm thanh hút khí nhẹ của Chiết Chi khi bị y nữ đụng vào vết thương, ngoài ra không còn nghe thấy gì nữa.

Khựng lại ở cửa trong nháy mắt, ánh mắt hoàng dừng lại trên thân ảnh đang quay người về phía mình:" A Dư?"

Âm thanh tuy nhẹ nhưng lại đầy lo lắng, Tô Dư liền quay người lại, cũng khiến mọi người trong điện ngẩng đầu nhìn sang, tiện đà chắp tay hành lễ:" Bệ hạ thánh an."

"Thương thế của ngươi sao rồi?"_ Hoàng đế vừa đỡ, vừa khẽ gọi nàng, nghiêm túc quan sát một phen, thấy nàng không bị thương chỗ nào, thần sắc mới bình thường lại.

"Thần thiếp…thần thiếp không bik thương."_ Tô Dư có chút mờ mịt ngẩng đầu nhìn hắn, tựa hồ không hiểu vì sao hắn lại hỏi như vậy. Ngừng lại một chút, mới tiếp tục giải thích _" Là Chiết Chi bị thương…"

Ánh mắt dời về phía hoạn quan đi bẩm chuyện, ngữ điệu có vài phần trách cứ nói:" Ai nói bản cung bị thương? Không duyên cớ khiến bệ hạ lo lắng."

Hoạn quan vội vàng quỳ xuống đất tạ tội:" Bệ hạ tha tội, Chiêu Nghi nương nương tha tội. Thần nhất thời cuống cuồng không nói rõ…vừa vào liền nói chồn tuyết đả thương người…"

Cũng không thể trách được hắn, hoàng đế đành miễn lễ cho mọi người, liếc mắt sang Chiết Chi, hỏi:" Bị thương chỗ nào?"

"Nô tỳ…"_ Chiết Chi hạ tay xuống, giấu vào tay áo, nhất thời không dám trả lời. Nhàn Phi nhẹ thở dài một tiếng, đi lên phía trước vén tay áo nàng lên. Vài vết máu đỏ hiện lên trước mắt, hoàng đế không khỏi cả kinh, lại nghe Nhàn Phi nói:" Cũng may không đả thương mặt, lại không phải đả thương Chiêu Nghi, nếu không, chỉ sợ…"

Sau đó liền không nói nữa, nặng nhẹ trong đó mọi người tự nhiên hiểu rõ.

Nhất thời xung quanh đều trệ lại, thật lâu sau hoàng đế mới thở dài nói:" Người đâu, đem hai con chồn kia đến Thuần Thú tư…"

"Bệ hạ."_ Hoàng đế nói đến một nửa, liền bị Tô Dư đột nhiên cắt đứt. Quay đầu nhìn nàng, hoàng đế ấm giọng giải thích:" Nếu sau này đả thương ngươi thì sao? Đưa đến Thuần Thú tư, cũng sẽ có người chăm sóc cẩn thận, sẽ không ủy khuất bọn chúng."

Đây cũng coi như kết quả tốt. Ngày thường, sủng vật trong cung nếu đả thương người, đa số đều bị đánh chết, dìm chết, hôm nay lại lưu được mạng này, còn có hoàng đế phân phó ở đây, Thuần Thú tư nhất định không dám để bọn chúng thua thiệt cái gì.

Tô Dư cắn môi, lẩm bẩm:" Thần thiếp biết rõ bệ hạ là vì thần thiếp suy nghĩ, nhưng thần thiếp cảm thấy việc này… chỉ là ngoài ý muốn, Cá Bột cùng Phi Ngư ngày thường đều cực kỳ thân mật với Chiết Chi, tuy có chút vui đùa nhốn nháo, nhưng lại chưa từng đả thương người."_ Tiếng nói bỗng nghẹn lại, sau đó đổi thành năn nỉ _" Bệ hạ cũng biết bọn chúng không thể rời người…"

Nghe đến đây, người ngoài đều không dám xen vào, chỉ thấy Giai Du Phu Nhân lạnh giọng nói:" Chiêu Nghi cũng không khỏi quá không hiểu chuyện. Bản cung lúc trước đã nói qua, nếu bọn chúng đả thương người liền không ổn, lúc này tự nhiên đã đả thương người, Chiêu Nghi như vậy cũng quá không hiểu chuyện. Không nói cái khác, chính là ở trong Thuần Thú tư, có cái gì không tốt? Chiêu Nghi nhất định muốn bệ hạ vì ngươi thu hồi khẩu lệnh sao?"

Nghe giống như đang luận sự, nhưng suy nghĩ sâu hơn, chính là trong sáng ngoài tối đều có ý trách cứ Tô Dư. Vẫn không có người ngoài dám lên tiếng, duy chỉ có Nhàn Phi cười nói:" Phu Nhân nói lời này liền hơi quá, Chiêu Nghi ngày thường cùng hai tiểu chồn thân cận, hiện nay không bỏ được cũng không có gì không phải."_ Sau đó hướng hoàng đế khẽ cúi người, nói _ "Vừa rồi thần thiếp nghe được, cảm thấy Chiêu Nghi có một câu rất có lý – hai tiểu chồn nhỏ này trong ngày thường chơi đùa, chưa bao giờ tổn thương người khác. Cho dù để tay trước mặt bọn chúng, chúng cũng không cắn, việc ngày hôm nay…thần thiếp e rằng do người bên cạnh làm."

"Người bên cạnh?"_ Hoàng đế hơi ngẩn ra _" Nhàn Phi có ý gì?"

Nhàn Phi liền nhìn về phía Chiết Chi, ôn nhu cười nói:" Chiết Chi cô nương đem sự tình vừa rồi từ đầu đến cuối lặp lại lần nữa, bệ hạ liền biết."

Không nói hoàng đế bị sự thần bí của Nhàn Phi làm không hiểu, đến Chiết Chi cũng bộ dạng mơ hồ, chỉ đành theo lời thuật lại:" Vừa rồi lúc Chiêu Nghi uống trà bị nước trà làm ướt y phục, Phu Nhân liền phân

phó hầu hạ nương nương đi thay y phục. Nô tỳ mang chỗ y phục ướt đó ra ngoài, nghĩ tới lát nữa phải mang về, liền để lại trên bộ liễn. Cá Bột cùng Phi Ngư vốn đang ngủ trên bộ liễn, không biết vì sao đột nhiên tỉnh dậy, giống như phát điện đánh tới, nô tỳ tránh không kịp, tay liền bị thương…"

Nói đến đây, hoàng đế liền ra điểm kỳ quặc trong đó. Vừa định mở miệng, đúng lúc cung nhân được phái đến Thuần Thư tư đã trở lại, trong tay ôm một con mèo toàn thân trắng nõn.

Cá Bột cùng Phi Ngư vừa thấy, lập tức hưng phấn hẳn lên. Chạy đến chơi cùng con mèo kia, liền bị hoàng đế cùng Tô Dư không hẹn mà cùng bế lên, Tô Dư quát nhẹ Cá Bột:" Ngoan ngoãn đợi đi."

Hoàng đế thì xoay người đem Phi Ngư giao cho Từ U, giương mắt nhìn phía con mèo, nghe Nhàn Phi hỏi hoạn quan kia:" Đúng là bản tính ôn hòa?"

Hoạn quan liền trả lời:" Vâng, thần đã hỏi, đây là con ôn hòa nhất Thuần Thư tư."

Nhàn Phi nhẹ gật đầu, tiền đà xoay người sang chỗ khác, đi về phía đống y phục vừa rồi Tô Dư thay ra. Không chỉ bị ướt, có nhiều chỗ còn bị móng vuốt cào vào, bị rách rất nhiều. Cũng không để tâm đến chỗ y phục này, Nhàn Phi cởi xuống hai túi thơm trên cung y, hoạn quan thấy thế liền thả con mèo xuống. Nhàn Phi cẩn thận để tay trước mặt con mèo, khiến hai túi thơm rủ thẳng trước mặt nó. Chưa được một lát, liền nghe được tiếng mèo kia kêu lên, tiện đà duỗi móng chụp vào túi thơm. Nhàn Phi lui về phía sau, kéo theo túi thơm, mèo kia lại nhất quyết không tha, vừa bắt vừa cắn, giống như muốn liều mạng với nó.

Mọi người đều sửng sốt, cho dù nghe lời của Chiết Chi vẫn không hiểu, thì lúc này cũng đã rõ.

Thấy không còn gì nữa, hoạn quan liền tiến tới đem mèo kia ôm lại. Nhấ thời mèo kia có chút không cam lòng tiếp tục vươn móng ra – nếu không phải Thuần Thú tư đã đem móng mèo xử lý gọn gàng không gây tổn thương người khác được nữa, trên tay vị hoạn quan này tránh không được có thêm vài vết cào.

Nhàn Phi đem túi thơm cầm trong tay, cười nói:" Nhìn không ra vật này thật khiến động vật điên cuồng, nếu một ngay Chiêu Nghi mang vật này không cẩn thận bị thương, thực oan cực kỳ."_ Dứt lời liền xoay người lại, nhìn về phía y nữ ở phía sau, đưa túi thơm trên tay cho nàng _" Làm phiền cô nương giúp bản cung xem một chút, vật này dùng hương gì, sao có thể có công hiệu lạ như vậy?"

Y nữ kia liền mang theo vài phần nghi hoặc tiếp nhận túi thơm, trong lòng cảm thấy vừa rồi con mđeo nổi điên như vậy, không lẽ là cây kinh giới (1)? Nhưng lại chưa từng nghe qua cây kinh giới có tác dụng với chồn tuyết…

Đưa đến bên mũi khẽ ngửi, y nữ kia liền biến sắc. Kinh ngạc trệ lại, sau đó hoảng loạn quỳ xuống, cả kinh đến mức giọng nói cũng thay đổi:" Bệ hạ… có thể…có thể chuẩn cho nô tỳ mở túi thơm ra nghiệm chứng không?"

Hoàng đế nghe vậy sắc mặt cũng không khỏi trầm xuống, gật đầu đồng ý. Cung nữ lập tức mang kéo đến, túi thơm liền bị cắt ra, y nữ đem đặt trên án, lấy hương liệu trong đó ra – giữa khối hương liệu, có hai khối

châu màu nâu rất dễ khiến người khác chú ý.

Y nữ nghiêm túc quan sát một phen, có chút lo sợ nhìn Tô Dư, sau đó lại nhìn Từ U bên cạnh hoàng đế, cá ohi tần khác thấy vậy liền thúc giục:" Đến tột cùng là cái gì, còn không mau nói rõ?"

"…Dạ."_ Vội vàng đáp lời, y nữ kia bình tâm lại, quỳ xuống bẩm _" Bệ hạ, đây là…xạ hương."

Xạ hương.

Tô Dư nghe được quanh mình một loạt tiếng hút khí, lấy lại bình tĩnh, nhíu mày nói:" Nếu là xạ hương, tại sao Cá Bột cùng Phi Ngư, còn có con mèo vừa rồi đều nổi điên lên?"

Y nữ liền dập đầu trả lời:" Bởi vì trong xạ hương có chữ xạ, là hương của động vật, tuy người không nhận ra, nhưng chồn tuyết, mèo…lại với mùi nayf cực kỳ nhạy cảm, giống như thấy đồng loại của mình. Cho nên, vừa rồi meeof kia mới có phản ứng như vậy."

Tựa như các loài thú chơi đùa trong rừng, mùi này, đại khái khiến bọn chúng nhầm tưởng.

Tô Dư gật đầu, tiếp tục hỏi:" Dù vậy, túi thơm này bản cung ngày ngày mang theo, tính ra cũng đã hơn một tháng, vì sao ngày thường đều không sao, hôm nay lại xảy ra chuyện?"

"Nương nương hãy xem hương này…"_ Y nữ kia giơ hai tay lên, nhẹ nhàng chà sát xạ hương trong tay, lòng bàn tay liền để lại một đạo màu nâu, nàng tiếp tục nói _" Xạ hương này hiếm thấy, mùi hương nhạt không dễ nhận ra. Nhưng vừa rồi bị thấm nước, mùi hương cũng tự nhiên nặng lên rất nhiều, cho nên chồn tuyết vức ngửi liền nhận ra."_ Ngừng lại mọt chút, cung nữ kia lại dập đầu nói _" Nương nương thứ cho nô tỳ nhiều lời…túi thơm này nếu nương nương ngày ngày mang theo, kính xin nương nương nhanh chóng thỉnh thái y đến xem 1 chút. Mùi hương này tuy không nặng, nhưng lại rất hại thân thể."

Ý trong đó rất rõ ràng. Vừa rồi tuy mọi người đại để đoán ra trong chuyện này có vấn đề, nhưng đều không đoán trúng – mọi người đều cho rằng có người dùng một loại hương nào đó khiến chồn tuyết nổi điên hù dọa Tô Dư, nhue vậy xem ra, Chiết Chi bị thương bất quá là "chó ngáp phải ruồi", người này tên thực tế vốn định hại Tô Dư không thể có thai.

"Túi thơm này…là ai đưa cho ngươi?"_ Hoàng đế hỏi Tô Dư.

Tô Dư liền đáp lại, giống như ngày đó lúc nàng phát hiện trong túi thơm này chứa huyền cơ, Nhàn Phi cũng hỏi nàng đồng dạng túi thơm này đến từ nơi nào:" Thần thiếp biết rõ những vật này dễ bị động tay chân, ngoài vật Thượng Phục cục mỗi tháng đưa tới, đều không dám đùng đồ người ngoài tặng."

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói:

(1) Cây kinh giới: Nói kinh giới mọi người có lẽ không rõ…nhưng nói "bạc hà mèo" phỏng chừng đều biết rõ nhỉ.. Ân, nó còn được gọi là "cây kinh giới" hoặc "giả cây kinh giới"

Còn nữa, động vật thực sự đối với mùi của động vật khác rất nhạy cảm…mèo và chò nhà ta cũng vậy…còn có…khăn quàng da cáo của bạn ta, vừa đặt xuống giường, mèo nhà ta liền cùng nó đánh nhau…Đúng! Là đánh nhau đấy! ~(*+ +*)~ sau đó khăn quàng cổ kia liền bỏ mình rồi.

86. Chương 85: Mưu Tính

Lần đầu nhận ra điểm khác thường của túi hương, là lúc Nhàn Phi đến Khinh Lê cung. Lần đó là thật sự vô ý đánh đổ nước trà, thấm ướt túi hương. Khiến Cá Bột luôn ôn nhuận, thân cận với Tô Dư đột nhiên phát điên nhào tới, lông trên người cũng dựng cả lên.

Có lẽ do thân mật với Tô Dư, ngược lại cũng không làm nàng bị thương nặng, chỉ cách một lớp quần áo, kéo một đạo móng vuốt mờ trên đùi nàng – cũng không có cảm giác gì, chỉ là hai ba ngày sau, lúc thay quần áo, đạo dấu vết kia liền có thể thấy rất rõ ràng.

Nhàn Phi lúc đó liền cảm thấy không ổn, nói con chồn này không nên vô cớ phát điên như vậy. Chỉ là…khi đó cũng không tìm y nữ đến nghiệm xạ, mùi của xạ hương, hai người các nàng vừa nghe liền biết.

Cá Bột tạm thời bị cung nữ ôm ra ngoài, Nhàn Phi nhìn túi thơm bị bỏ trên bàn, thần sắc đại biến:" Đây rõ ràng có lòng không để tỷ tỷ mang thai."_ Ngừng lại một chút, nàng cũng hỏi giống như hoàng đế _" Túi thơm này…là ai cho tỷ tỷ?"

Tô Dư cũng đáp như vậy, ngoài trừ đồ Thượng Phục cục theo lệ mang đến, nàng cũng không dám tùy ý dùng đồ người khác tặng. Chính mình lại lười làm những thứ này, nên càng không phân phó người khác làm.

Lúc đó, Nhàn Phi nghe xong liền cười lạnh một tiếng:" Thượng Phục cục? Tay của người này, duỗi hơi dài rồi."

Đương nhiên là vậy, ngay cả Tô Dư cũng cảm thấy. Không giống việc động chân tay vào vật khác, muốn ra tay trong đồ được tặng theo phân lệ, người này phải có người trong sáu cục.

Nhàn Phi lo lắng cho nàng, cầm túi hương định mang ra ngoài, cảm thấy phải lập tức bẩm cho hoàng đế, chuyện như thế không thể khoan nhượng được.

"Nhàn Phi nương nương bớt giận."_ Mi tâm Tô Dư mang ý cười, khuyên nàng trở lại _" Cho dù là tội lớn "không thể khoan thứ", nhưng trong cung này không giải quyết được, còn ít sao?"

Nhàn Phi liền nhịn xuống, muốn nghe Tô Dư có ý gì.

"Xạ hương trong túi thơm không phải là giả, nhưng ta đeo còn chưa đầy nửa tháng, ngày giờ cũng không dài, không thể xem như đã khiến ta tuyệt tự, hơn nữa ta căn bản cũng không bị nó hại sẩy thai…như thế, chuyện gì cũng chưa xảy ra cả, cho dù bệ hạ vì sủng ái ta mà nghiêm thẩm, thuộc hạ bên dưới cũng khó tránh khỏi lười biếng. Thêm người kia vốn bày người trong sáu cục, nhất định sẽ có cách ứng đối, kết quả như thế nào, ta với ngươi đều rõ ràng."

Hơn phân nửa sẽ không tra được gì. Từ tần phi trong cung đến sáu cục, quan hệ rắc rối thế nào các nàng không phải không rõ. Nếu thật xảy ra chuyện, thiên tử tức giận bên dưới tự sẽ không có kẻ dám quấy phá, nhưng nếu không có chuyện gì, lòng người trong cung nhất định không vững.

Như vậy…làm ra chút chuyện mới tốt.

Nhàn Phi không biết Tô Dư đến tột cùng muốn làm chuyện gì, chỉ nhíu mày nói:" Cho dù "không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con", nhưng hang cọp này tỷ tỷ vào không được, đại sự cả đời…"

"Ai nói ta muốn mỗi ngày đeo nó, cho đến khi bệ hạ biết rõ nguyên nhân?"_ Tô Dư cười khẽ hỏi ngược lại. Trầm tư một lát, nhẹ nhàng cười nói _" Không bằng…đi đường vòng vậy."

Đường vòng kia, chính là ở trước mặt mọi người làm ra chuyện này, khiến người ngoài cho rằng có kẻ muốn hủy dung nàng, sau đó quanh co một hồi liền vạch trần chuyện xạ hương.

Tô Dư nói:" Đừng ngại phiền toái, nếu trước đó có người bị thương, bệ hạ sẽ càng nghĩ nếu thương thế kia xuất hiện trên người ta, hoặc trên người phi tần khác sẽ như thế nào, sau đó tiện đà nói ra chuyện xạ hương, sẽ khiến bệ hạ xem trọng việc này hơn."

Nhàn Phi không thể không đồng ý với nàng, nhẹ gật đầu, hỏi:" Cần phải an bài thế nào?"

Tô Dư chậm khẩu khí, nhàn nhã nói:" Cũng không cần tận lực an bài, tùy thời chuẩn bị là được. Khi nào Cá Bột muốn cùng ta xuất hiện trước mọi người, đó chính là cơ hội."_ Lấy túi hương khỏi tay Nhàn Phi, lại nói _" Túi thơm này, Nhàn Phi nương nương còn phải trả lại cho thần thiếp, hong khô rồi dùng tiếp đây."

Sau đó liền đem việc này nói với Chiết Chi, theo ý của Tô Dư, là nhờ Chiết Chi tìm một người đáng tin cậy, nhưng Chiết Chi lại quả quyết lắc đầu:" Không được. Nương nương nhìn Thu Thiền xem? Cũng là người nô tỳ và Quách Hợp cùng nhau chọn, không phải nói phản bội liền phản bội ư¿'_ Chiết Chi nói xong liền dừng lại một chút, sau đó do dự nói _" Hay là để nô tỳ đi. Không phải chỉ bị thương thôi sao? Cũng không phải đại sự gì."

Tô Dư tuy không muốn, nhưng cũng không còn cách nào khác. Lúc đó Thu Thiền tuy chưa bị giải đến Cung chính tư, vẫn ở tại Trường Thu cung làm mật thám, nhưng Tô Dư biết, cho dù chuyện của Thu Thiền hoàn thành theo dự đoán của nàng, tiếp theo không biết còn có thể ra chuyện xấu gì nữa. Nếu lại giao cho người không rõ ngọn ngành đi làm, sớm muộn gì cũng bại lộ. Đến lúc đó không biết hoàng đế sẽ nghĩ gì,

chỉ sợ cho dù nàng là thật sự tự vệ, hậu quả cũng khó lường.

Vì vậy liền đem túi thơm giao cho Quách Hợp trông giữ, mỗi ngày đều mang theo bên người, khi nào có cơ hội, liền lập tức sử dụng.

Cứ như vậy thẳng đến nửa tháng.

Hôm này nàng bởi vì chuyện Thu Thiền mà đến Thành Thư điện diện thánh, sau khi trở về tâm tư liền phiền loạn, ngược lại khiến cho Cá Bột cùng Phi Ngư không an tâm với nàng, cứng đầu đi theo.

Cơ hội cuối cùng cũng tới.

Có thể nhìn ra, lúc nàng làm đổ nước trà, Nhàn Phi vẫn không hiểu, bởi vì Cá Bột cùng Phi Ngư đều không ở bên nàng.

Khi nhìn thấy vết thương trên tay Chiết Chi, nàng lại càng hiểu rõ, Chiết Chi không phải vì "tránh không kịp" mà bị thương thành như vậy, đoán chừng là do cố ý cầm túi hương trêu chọc Cá Bột cùng Phi Ngư.

Sau đó Nhàn Phi liền sai người đến Thành Thư điện thưa chuyện, không phải cố ý khi quân, nhưng lại cố ý bẩm báo mơ hồ, khiến hoàng đế lầm tưởng Tô Dư bị thương.

Sau khi Hoàng đế đến Trường Thu cung, những chuyện khác, từng cái đều được mở ra.

Tô Dư dễ dàng bắt được ánh mắt hoàng đế vô tình lướt qua nàng khi nhìn thấy vết thương của Chiết Chi, hắn quả nhiên nghĩ đến, nếu tổn thương này xuất hiện trên tay Tô Dư sẽ ra sao.

Nhưng kinh hãi này, vẫn đánh không lại tức giận lúc hắn biết trong túi chứa xạ hương.

"Thượng Phục cục."_ Hoàng đế nói ra 3 chữ này, khẩu khí lạnh lẽo khiến mọi người không rét mà run. Từ U tiến lên một bước, dò xét:" Bệ hạ, có cần truyền người của Thượng Phục cục đến?"

"Không."_ Hoàng đế trầm giọng _" Cho Cung chính tư điều tra kỹ Thượng Phục cục. Nếu năm cục còn lại có bất thường, Cung chính tư đều có thể tra xét."

Thế trận thật lớn.

Mọi người cả kinh không nói lời nào. Tô Dư cúi đầu, nói một câu "Tạ bệ hạ", rồi lại có chút sợ hãi hỏi:" Vậy Cá Bột cùng Phi Ngư…"

Ánh mắt hoàng đế rơi vào Cá Bột đang được Tô Dư ôm chặt trong lòng, Cá Bột cũng nhìn hắn, bộ dáng ngoan ngoãn cực kỳ, hoàn toàn không có ý đả thương người khác.

"Ngươi giữ đi."_ Hoàng đế cười nói.

Sau khi hoàng đế hạ lệnh điều tra, mọi người liền cáo lui khỏi Trường Thu cung. Tô Dư vốn muốn trực tiếp hồi cung, nhưng lúc hoàng đế đi đến bên nàng bỗng dừng lại, rồi như có điều suy nghĩ nhìn về phía nàng, sau đó tiếp tục đi lên phía trước.

Tô Dư giật mình, phân phó kiệu nhỏ cho Chiết Chi hồi cung trước, còn phái thêm y nữ tiếp tục chữa trị vết thương cho nàng, sau đó chính mình liền cất bước đuổi theo hoàng đế.

Nói cho cùng trong chuyện này vẫn do nàng tính kế, khó tránh khỏi có phần chột dạ.

"Bệ hạ có việc?"_ Nàng ở sau lưng hoàng đế nhẹ hỏi một tiếng, hoàng đế dừng lại, xoay người nhìn nàng giây lát, nói:" Cũng trẫm đi 1 chút không?"

"Ân."_ Tô Dư cúi đầu phúc thân, sau đó đi theo.

Đây như một chuyến đi không mục đích, bất quá cung đạo này hai người cực kỳ biết rõ, quen thuộc đến từng bước chân.

Trong bóng tối, chỉ có ánh sáng duy nhất phát ra từ chiếc đèn của cung nhân đi trước. Được một lúc lâu, mới nghe hoàng đế gọi một tiếng:" A Dư."

"Ân?"_ Tô Dư ngẩng đầu lên, vì ánh đèn mờ ảo mà không nhìn rõ khuôn mặt hắn.

"Trẫm chọc cho ngươi quá nhiều phiền toái."_ Hoàng đế nói. Tô Dư ngẩn ra, cúi đầu nói:" Bệ hạ cớ gì nói lời này?"

Hạ Lan Tử Hành nhẹ lắc đầu:" Vốn… muốn đền bù thiệt thòi lúc trước, sau này chân tâm thật ý với ngươi. Nhưng kết quả…lại chọc ra nhiều chuyện như vậy."

"Xạ hương."_ Hoàng đế cười khẽ một tiếng, có chút tự giễu _" Trẫm không đối tốt với ngươi, người người liền khi dễ ngươi; trẫm đối tốt với ngươi, người người lại muốn hại ngươi…"

Thật không hiểu nên làm thế nào.

Tô Dư nhẹ thở dài, cũng hiểu đại khái tâm tư của hoàng đế. Nhưng hậu cung từ trước vốn là như thế, tần phi thất sủng tất nhiên mặc người lăng nhục, cho dù được sủng ái, cũng tránh không được những chuyện

này. Hậu cung là của hoàng đế, nhưng những chuyện này hơn phân nửa hoàng đế đều không quản được – tần phi âm thầm hại nhau, há có thể để hoàng đế biết?

Cho dù cực kỳ cẩn thận, cũng khó lòng phòng bị.

Tuy hiểu đạo lý này, Hạ Lan Tử Hành vẫn hết sức ảo não – vốn muốn cùng Tô Dư trải qua đời này thật tốt, nhưng nếu vì hắn đối tốt với nàng, lại khiến nàng nguy hiểm, thậm chí liên lụy tính mạng…

Hắn chỉ đành tự sát tạ thiên hạ thôi.

Nhất thời đều im lặng không nói, suy nghĩ tâm sự của riêng mình, một lát sau, hoàng đế lại hỏi nàng:" Việc này… ngươi cảm thấy là ai làm?"

Tô Dư nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng chỉ đành lắc đầu:" Thần thiếp không biết. Không phải không có suy đoán, nhưng lòng người đều có thiên vị, tất nhiên sẽ nghĩ đến người không vừa mắt từ trước nhiều hơn."_ Dừng lại, nàng hỏi _"Vậy bệ hạ cảm thấy là ai?"

Hoàng đế cũng suy nghĩ, tiện đà cười một tiếng:" Nghe ngươi nói vậy, trẫm cảm thấy trước cũng không nên nghĩ là ai làm cho thỏa đáng, cứ chờ kết quả của Cung chính tư đi."

Tô Dư nhẹ cười gật đầu:" Ân, hoài nghi lung tung như thế, khó tránh khỏi trong lòng có khúc mắc. Không chừng…lại oan uổng người khác."

"…Ân."_ Tự biết nàng từ đâu nói những lời này, hoàng đế có chút buồn bực.

Bụi cây thấp bé bên cạnh bỗng truyền đến một hồi động tĩnh, cũng không phải do gió thổi qua, bất giác cảm thấy căng thẳng, hai gã hoạn quan phía trước cũng nhận ra, liền ngừng cước bộ lại.

Hạ Lan Tử Hành nghiêng đầu, cẩn thận lắng tai nghe, tiếng động kia vẫn tiếp tục. Đưa tay ra, để nàng lùi sang cung đạo bên kia, chính mình cũng không tiến sát lại, chỉ cẩn thận nhìn sang.

Bóng đêm luôn khiến người ta thêm sợ hãi, Tô Dư cảm thấy hô hấp không ổn, tiếng động kia lại khi có khi không, trực tiếp khiến người ta suy nghĩ viễn vông.

"."_ Một bóng trắng vừa nhảy đến trước mặt bọn họ đồng thời kêu lên, hết thảy sợ hãi đều lập tức bị quét sạch. Tô Dư trừng thứ đang ngồi trước mặt:" Cá Bột, lại đây! Không cho phép giả thần giả quỷ!"

"."_ Thế nhưng từ phía bụi cỏ chạy đến nhào vào ngực nàng lại là Phi Ngư.

Cá Bột bị Phi Ngư "đoạt sủng" liền nước mắt lưng tròng nhìn Tô Dư, Hạ Lan Tử Hành cúi đầu nhìn xem,

sau đó cúi người đem nó ôm vào lòng. Không thể trách Tô Dư ôm Phi Ngư liền không ôm Cá Bột, hai tiểu chồn lớn lên, so với lúc trước nặng hơn rất nhiều.

"…"_ Cá Bột không cam lòng, vừa muốn người ôm lại vừa muốn chơi với Phi Ngư, vì vậy liền vươn móng về phía ngực Tô Dư.

"A, vừa vặn."_ Hoàng đế nhìn sang nàng, vui vẻ nói _" Ân, ngươi xem, Cá Bột không muốn rời xa Phi Ngư như vậy, xem ra hôm nay người đành phải "chấp nhận" cùng trẫm về Thành Thư điện rồi."

87. Chương 86: Sở Thị

Thời điểm hoàng đế lâm triều, Thành Thư điện luôn tĩnh lặng. Tô Dư ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, ngón tay nhẹ bôi môi chi lên môi. Nhìn thoáng qua khuôn mặt trong gương đồng, giống như đã xuất hiện dấu vết của năm tháng, cảm giác mọi thứ như một giấc mộng, Tô Dư không khỏi có chút hoảng thần.

Không biết từ lúc nào, nàng đã có thể tự nhiên ở lại Thành Thư điện độ nhật như thế.

Gọi là "độ nhật", vì nếu nàng không muốn đi, hoàng đế liền để nàng tùy ý ở chỗ này nghỉ ngơi, nàng làm việc gì, đều không có cung nhân thúc giục.

Trước đây, nàng chưa từng nghĩ qua mình ở lại Thành Thư điện như vậy, các tần phi khác sẽ như thế nào.

Về sau Nhàn Phi mới nói cho nàng biết: Người ngoài sau khi thị tẩm, tỉnh dậy xong đều trước sau như một phải rửa mặt hồi cung.

Nhưng hoàng đế cùng ngự tiện cung nhân, đều chưa từng nói một câu trước mặt nàng.

Quả thật, mặc dù hoàng đế để nàng tùy ý lưu lại, nàng cũng chỉ tại thời điểm cơ thể khó chịu mới tùy ý chính mình ở lại Thành Thư điện nghỉ ngơi, nếu không, nàng vừa dậy liền muốn đi Trường Thu cung thỉnh an buổi sáng.

Hôm nay, ngược lại, nàng lần đầu tỉnh dậy thân thể không khó chịu cũng không muốn đi thỉnh an.

Tay Chiết Chi bị thương nặng, tuy không làm được gì, nhưng vẫn giúp nàng chỉ điểm cung nhân vài câu. Lúc ấy Tô Dư vừa tỉnh dậy, súc miệng xong liền nói với Chiết Chi:" Hôm nay không đi Trường Thu cung."

Nói xong liền thấy Chiết Chi ngẩn ra.

"Tối hôm qua gặp chuyện như vậy, ta lười phải ứng phó."_ Tô Dư cười nhạt nói. Hơn nữa, không chắc là Giai Du Phu Nhân làm, cần gì phải đi gặp nàng ta, tạo cho nàng ta thêm nhiều cơ hội?

Nhưng cũng không thể ngồi tán gẫu trong Thành Thư điện, khiến nàng không biết làm gì. Vốn có thể cùng Cá Bột Phi Ngư vui đùa một chút, nhưng hai tiểu chồn hôm qua rõ ràng đã "chơi" đến mệt mỏi, bây giờ liền ngủ say phục hồi sức lực.

Tô Dư nhìn thời gian, nói với Chiết Chi:" Ngươi đi mới Trương tỷ tỷ đến một chuyến đi."

Cung chính Trương thị rất nhanh liền đến.

Có thể thấy do hôm qua đột ngột tiếp nhận ý chỉ mà bận rộn một đêm không ngủ, vầng mắt lúc này đã có chút thâm, thoạt nhìn hơi có phần mệt mỏi. Vào điện khẽ hành lễ với Tô Dư, giương mắt lên liền thấy xung quanh không có người khác, toại nguyện cùng ngồi xuống với Chiết Chi và Tô Dư, khom người nhẹ hỏi:" Nương nương có việc?"

"Làm phiền Trương tỷ tỷ đến đây một chuyến."_ Tô Dư nhẹ nhàng cúi đầu, cười nói _" Ta biết rõ đây là lúc Trương tỷ tỷ bận rộn nhất, nhưng vẫn muốn dặn dò Trương tỷ tỷ một câu."

Trương thị mỉm cười:" Nương nương mời nói."

"Chuyện lần này, bệ hạ muốn tra kỹ Thượng Phục cục, nếu năm cục còn lại có dính dáng, cũng đều nên tra xét. Ta biết rõ như thế sẽ liên lụy rất rộng, nhưng mong Trương tỷ tỷ, về việc này không nên có tâm tư dàn xếp ổn thỏa, cứ theo ý bệ hạ tra xét kỹ lưỡng là được."

Trương thị nghe vậy liền giật mình, khách quan mà nói nếu điều tra kỹ, rất nhiều chuyện, trong cung đều có khuynh hướng dàn xếp cho qua. Không phải bọn họ không phụng chỉ làm việc, mà là chuyện trong hậu cung rắc rối khó gỡ, đại tra cũng không nhất định sẽ tìm được chuyện gì. Tựa như chuyện Thượng Phục cục lần này, đằng sau rõ ràng có tần phi sai sử, lại không biết là ai làm.

Trầm ngâm hồi lâu, Trương thị thở dài, nói:" Nô tỳ nói thật với nương nương, chuyện này…tuy bệ hạ hạ chỉ tra kỹ, nhưng cũng chưa chắc huyên náo trong cung được lâu. Hơn nữa… người phía sau nếu là một tần phi phân vị thấp lại không được sủng ái liền không sao, nhưng nếu là tần phi phân vị cao, đại để càng không thể theo ý nương nương, nương nương nếu cứ chấp nhất, chẳng phải không duyên cớ gây thù chuốc oán sao?"

" "Kẻ địch" này còn cần "thụ giáo" sao¿'_ Tô Dư nhẹ cười một tiếng _" Nàng nếu đã hạ thủ, cho dù ta không đắc tội nàng, nàng sẽ bỏ qua sao? Nếu để nàng núp trong bóng tối, ta không thể an tâm."

Người nọ ở trong tối, nàng ở ngoài sáng. Ngay cả đối phương là ai cũng không biết, đừng nói "tiên hạ thủ vi cường" (*), nàng cho dù muốn đề phòng cũng khó khăn, chỉ có thể chờ đối phương tính kế mình.

Nhẹ nhàng cười một cái, Tô Dư nhìn Trương thị vẫn còn do dự, nói:" Về phần bệ hạ...Trương tỷ tỷ cứ việc yên tâm, bệ hạ dám hạ chỉ như vậy, chính là thật sự muốn tra xét kỹ lưỡng, không cần phải sợ đắc tội người khác. Trương tỷ không cần vì vậy mà "dàn xếp"."

Trương thị lại tự định giá hồi lâu, cuối cùng gật đầu đáp ứng:" Nô tỳ biết rồi. Chỉ là...nương nương hi vọng tra được gì?"

"Tất nhiên là tra được hung phạm rốt cuộc là người phương nào."_ Tô Dư nói, liếc nhìn thần sắc của nàng thở dài _" Trương tỷ tỷ cho rằng ta muốn vu oan cho ai sao? Không cần, tỷ tỷ chịu dốc toàn lực điều tra là được, nếu thực sự không tra được liền thôi, ta vạn lần đều sẽ không làm loại chuyện giá họa này."

Trương thị toại nguyện buông xuống hai phần tâm tư, gật đầu, Tô Dư nói:" Bất quá, tỷ tỷ lần này vừa hay có cơ hội tra kỹ sáu Thượng cục...không bằng chú ý nhiều thêm một chút, nếu có những kẻ không đáng tin khi làm việc, hay có tâm bất chính trong đầu, không nên để lại trong cung cho thỏa đáng."

Khẩu khí Tô Dư hơi có chút ương ngạnh. Đối với việc này Trương thị cũng hiểu, khiến những người như vậy sớm ra khỏi cung so với để họ lại trong cung tốt hơn nhiều. Tần phi muốn làm chuyện gì, tránh không được muốn dùng những người này, khiến hậu cung không lúc nào yên bình. Nếu có thể đem những người tâm hoài quỷ thai này trừ đi, không nói hậu cung sẽ thanh tĩnh đi một chút, đối với người ngoài cũng có thêm tác dụng giết gà dọa khỉ.

"Vâng, nô tỳ sẽ chiếu theo ý nương nương."_ Trương thị khom người, khuôn mặt có vài phần vui vẻ. Tô Dư nhẹ gật đầu, nàng liền đứng dậy cáo lui.

Chiết Chi hỏi Tô Dư có cần truyền thiện không, Tô Dư suy nghĩ một chút liền nói:" Ta đi đến phòng bếp nhỏ là được rồi."

Trong lúc rảnh rỗi, không bằng tự mình xuống bếp.

Thảnh thơi dùng xong thiện không biết là sáng hay trưa, Tô Dư rời đi Thành Thư điện. Vì vậy lúc hoàng đế bãi triều đã không thấy nàng ở đây, Cá Bột cùng Phi Ngư vặn người uốn mình, giãn thân thể ra chạy về phía hắn, "khanh khách" kêu lên, ngụ ý muốn được cho ăn.

"A Dư không đút cho các ngươi sao?"_ Hắn cúi đầu hỏi.

Cung nhân một bên liền trả lời:" Bọn chúng vừa mới tỉnh không lâu, hơn nữa... sáng hôm nay, Chiêu Nghi nương nương cũng không có gì cho chúng."

Hoàng đế nghe vậy, lông mày liền nhíu chặt, quay đầu hỏi hắn:" Chiêu Nghi không dùng bữa sáng?"

"Đã dùng."_ Hoạn quan khom người trả lời, giương mắt nói _" Bất quá không truyền thiện, chính mình đi phòng bếp nhỏ làm một tô mì."

"…Làm một tô mì?"_ Hoàng đế kinh ngạc hiếm thấy.

Hoạn quan kia liền đáp:" Vâng, cũng làm cho Chiết Chi cô nương một bát."

Xem ra muốn chiếu cố Chiết Chi bị thương ở tay. Hoàng đế bất giác cười một tiếng, thuận miệng hỏi:" Ăn ngon không?"

"…"_ Hoạn quan kia có chút bất đắc dĩ, thầm nói một câu "Ta cũng chưa ăn" nhưng lại trả lời như thật _" Thần nhìn xem…là ăn không ngon."

Một chén mì phối hợp chút rau củ cùng một quả trứng, thanh đạm như vậy, có thể ăn ngon sao?

Hoàng đế cũng không hỏi kỹ, đi xem tấu chương.

Tô Dư trở lại Khinh Lê cung, chưa đến Đức Dung điện đã thấy yên tĩnh lạ thường. Giương mắt nhìn vào trong, Mẫn Tài Tử cùng Ôn Tuyên Nghi đều đang quỳ dưới đất, nhìn vị đang ngồi kế bên, không khỏi cảm thấy rùng mình.

Đắp tay Chiết Chi bước qua cửa điện, Tô Dư giọng nói không cảm xúc:" Đang tốt đẹp, quỳ làm gì? Đứng lên."

Hai người kia vốn đưa lưng về phía nàng, nghe tiếng không khỏi ngẩn ra, nhìn lẫn nhau, nhưng vì ngại Sở Sung Hoa trước mặt, ngược lại cũng không dám động đậy. Tô Dư cười một tiếng, đi đến trước mặt đỡ tay hai người lên, lúc này Mẫn thị, Ôn thị mới dám đứng dậy. Tô Dư từ đầu đến cuối đều không nhìn Sở Sung Hoa, vừa đưa tay sửa lại tua ngọc trước ngực Mẫn thị vừa cười nói:" Tuy là mùa xuân, nhưng trời vẫn còn lạnh, nếu quỳ lâu bị nhiễm lạnh, sau này sẽ không tốt đâu. Ngồi đi."

Cung nga nghe vậy liền gấp rút lấy đệm đến thỉnh hai người ngồi xuống. Tô Dư cũng ngồi xuống ghế chủ vị, đợi đến lúc trà dâng lên, mới cười mở miệng:" Sở Sung Hoa uy phong thật lớn, dám đến Đức Dung điện của bản cung, phạt cung tần ở Khinh Lê cung của bản cung?"

Sở thị cười khẽ một tiếng, hỏi ngược lại nàng:" Chiêu Nghi nương nương cảm thấy bản cung làm sai sao?"

"Sung Hoa vào cung đã lâu, những việc không nên làm, Sung Hoa trong lòng hẳn biết rõ."_ Giọng nói vững nhắc, khiến hai người Ôn, Mẫn không khỏi rùng mình.

Sở thị cười nói:" Đó cũng là noi theo Chiêu Nghi nương nương đứng đầu cửu tần đây. Ngài đứng đầu cửu tần, lại có thể nói không đi vấn an liền không đi vấn an, thần thiếp so với các nàng lại cao hơn 2 bậc, không thể phạt sao?"

"Chuyện vấn an nếu như muốn hỏi tội, bản cung liền chờ Giai Du Phu Nhân đến."_ Tô Dư cười nhìn nàng, chậm rãi hỏi _"Cần gì phải nhọc Sung Hoa ngươi nhiều lời?"

"Chiêu Nghi nương nương hôm nay thật cứng cỏi."_ Sở thị cười lạnh ra tiếng, tay mân mê ống tay áo thêu vân _" Không ngẫm đến cuộc sống hai năm kia như thế nào, hôm nay được sủng ái liền không để ai vào mắt, chỉ sợ sau này nương nương còn phải chịu khổ đấy."

"Không nhọc Sung Hoa nhắc nhở."_ Tô Dư cười lạnh _"Lúc trước vô dụng cũng tốt, hôm nay đắc sủng cũng được, bản cung có chút cố chấp, đối với tâm tư của Sung Hoa muội muội vẫn không thấu, cùng Sở gia thay gió đổi chiều lại càng không bằng."_ Khẩu khí trầm xuống, sau đó lại thêm vài phần ý cười _" Lúc trước Sở gia cùng Diệp gia giao hảo như vậy, Sung Hoa có thể gả vào phủ thái tử làm dắng thiếp của bản cung cũng nhờ Diệp Cảnh Thu tiến cử. Hôm nay Diệp gia vừa bị diệt trừ, muội muội liền vịn lấy cành cao Đậu gia, thật không biết Diệp Điền Húc cùng Diệp Cảnh Thu trên trời có linh sẽ có bao nhiêu phần lạnh tâm."

Chanh chua, Tô Dư biết bộ dạng trước mắt của mình chính là 4 chữ này, tất nhiên là nàng cố ý như thế. Mẫn thị cùng Ôn thị trong không khí giương cung bạt kiếm này đến thở mạnh cũng không dám, Sở thị cũng không dám đáp lời, sau một lúc liền đứng dậy cáo lui, Mẫn thị, Ôn thị cũng vậy.

Chiết Chi nhìn ra ngoài, khinh thường "xuy" một tiếng, nói với Tô Dư:" Nương nương cần gì cùng nàng nói nhiều như vậy? Nàng chẳng qua là tự tìm không thoải mái thôi."

"Mới không chỉ đến tìm không thoải mái."_ Tô Dư nhẹ cười một tiếng _" Diệp gia ngã, Sở gia lúc trước lại cùng phe Diệp gia, nàng lúc này khó tránh khỏi tứ cố vô thân. Hôm nay đến Khinh Lê cung tìm phiền toái, người ngoài tất nhiên sẽ nhìn thấy."_ Mím môi cười, Tô Dư tiếp tục nói _" Đây là làm dáng một chút thôi, cố ý thể hiện vẻ ngoài trung thành với Giai Du Phu Nhân."

Cũng vì biết dự định của Sở thị, Tô Dư liền cảm thấy bằng tâm tư của Đậu Oản, bên cạnh Sở thị không thể nào không có người Đậu Oản an bài. Cho nên liền đem những lời này nói ra hết sức rõ ràng, thẳng thắn khiển trách Sở thị cùng Sở gia thay gió đổi chiều không đánh tin cậy. Lời truyền đến tai Đậu Oản, cho dù muốn dùng Sở thị, con đường này của Sở thị cũng không đi được thuận lợi.

Vốn không cố ý cùng nàng so đo những chuyện này, lại càng không có tâm tư bỏ nhiều công sức trên người nàng ta. Nhưng nàng ta lại đem chuyện năm đó mất con đổ lên đầu nàng, cho dù không phải Tô Dư gây nên nhưng nàng vẫn nhất quyết không tha, cuối cùng khiến Tô Dư mất hết nhẫn nại.

"Nàng không phải muốn cùng bản cung tranh thắng thua sao? Ta muốn xem một chút nàng có bao nhiêu khả năng."_ Cười thanh lãnh, bỗng cảm thấy Sở thị thật buồn cười.

Chiết Chi im lặng chốc lát, hỏi Tô Dư:" Nương nương...chuyện túi thơm kia, là Sở thị sao?"

Tô Dư cũng suy nghĩ một lát, chậm rãi nói:" Nếu không phải Giai Du Phu Nhân, hơn phân nửa là nàng."

Tuy không muốn đoán mò, nhưng người kia quả thực cũng không khó nghĩ đến – phi tần được sủng ái thường bị ghen ghét, nhưng có thể có bãn lĩnh duỗi tay đến Thượng Phục cục chỉ số ít người làm được. Hoặc là ở trong cung có quyền thế, hoặc là ở ngoài cung gia đình có bối cảnh – phi tần thấp vị, hơn phân nửa đều không làm được.

"Ngược lại náo nhiệt…"_ Nhẹ thở một hơi, Tô Dư hạ mắt, cười nói _" Thôi, chúng ta đừng suy nghĩ thêm chuyện gì, chờ kết quả bên Trương tỷ tỷ là được."

Chiết Chi khẽ ứng "Dạ", dư quang vừa thoáng qua cửa điện liền lập tức quay đầu lại.

Có một tiểu hoàng môn dừng chân trước cửa đại điện, hành lễ với Tô Dư:" Bệ hạ truyền Chiêu Nghi nương nương đi một chuyến."

(*) Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước để có lợi thế

88. Chương 87: Nhiều Chuyện

Rõ ràng vừa trở về Khinh Lê cung không lâu, lúc này lại không thể không đến Thành Thư điện. Vào điện, Tô Dư cúi đầu hạ bái, vừa nói "Bệ hạ an", liền thấy đầu vai trầm xuống, Cá Bột đã vững vàng ngồi trên đó.

"…"_ Đưa tay ôm Cá Bột vào ngực, Tô Dư đi đến bên người hoàng đế ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi _" Bệ hạ có chuyện tìm thần thiếp?"

"Ân."_ Hoàng đế bóp mạnh tấu chương trên tay, Tô Dư liền cả kinh, nghe hoàng đế nói _" Nghe nói người không dùng bữa sáng."

"…Đã dùng."_ Tô Dư nói.

"Một chén mì?"_ Hoàng đế cười khẽ _" Vẫn là tự mình xuống bếp?"

"Ân…"_ Đại khái đoán được kế tiếp hắn sẽ nói gì, Tô Dư vừa trả lời vừa suy nghĩ cách từ chối yêu cầu của hắn.

Cũng không biết hoàng đế có tâm tư gì, phàm nghe được nàng chính mình nấu ăn, liền nhất định truyền nàng đến Thành Thư điện làm lại lần nữa. Từ U với việc này chỉ nói "Bệ hạ là muốn truyền nương nương đến, cho nên tìm một cái cớ thôi", nhưng Tô Dư nghĩ thế nào cũng thấy lời này không thông, hoàng đế truyền tần phi đến, nơi nào cần lý do? Cho dù như vậy, đây cũng không phải là truyền đến Quảng Thịnh

điện, hằng ngày truyền tần phi đến Thành Thư điện chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Hạ Lan Tử Hành lại có suy nghĩ khác, hắn truyền tần phi đến xác thực không cần lý do, cũng không cần giải thích với ai, lại càng không sợ triều thần tìm phiền toái. Nhất quyết muốn tìm lý do, là vì không muốn Tô Dư ttrong lòng không thoải mái. Không giống các tần phi bên cạnh, Tô Dư vốn có chút cốt khí, lại vì sự tình lúc trước với hắn mà có thêm vài phần oán khí – tuy nàng không nói, hắn không nói, nhưng không có nghĩa hắn không biết.

Để Tô Dư không có loại cảm giác "gọi liền đến, đuổi liền đi" này, mỗi khi muốn nàng đến Thành Thư điện, đều sẽ "bắt" nàng đi làm vài chuyện. Tỷ như làm một món ăn, pha một chén trà, tuy đều là chút chuyện không đáng nói đến, nhưng cũng khiến Tô Dư bình tĩnh lại.

Nếu chỉ truyền nàng đến Thành Thư điện "thị giá", nàng sẽ một bộ như lâm đại địch.

Mọi yêu cầu của hắn nàng đều tự nhiên tuân theo, mỗi lần thực hiện đều thập phần nghiêm túc. Nhưng lúc này giữa mi tâm lại rõ ràng có chút do dự, hắn còn chưa mở miệng đề nghị, nàng đã giống như có điều khó nói.

Hạ Lan Tử Hành cảm thấy kỳ quái, hỏi thẳng:" Làm sao vậy? Phiền toái sao? Nếu mệt, trẫm cũng không khó dễ."

"Không phải…"_ Tô Dư giương mắt, cười đáp _" Nói phiền toái cũng không phiền toái, bất quá món ăn kia cũng không có gì đáng nói. Lời thật với bệ hạ, món này là vào lần nghỉ hè trước, trên đường Thẩm đại nhân hộ tống thần thiếp hồi cung, ngẫu nhiên ăn được ở một tiểu điếm. Cũng không khó làm, ăn một lần liền đại để biết trong đó có gì, hôm nay đột nhiên nghĩ đến liền muốn làm thử một lần."

"Nếu không khó, làm cho trẫm một bát không được sao?"_ Hoàng đế cười hỏi, chốc lát thần sắc lại trầm đi hai phần, có chút khó chịu nói _" Nghe nói Chiết Chi cũng được ăn…"

"…"_ Tô Dư oán thầm một câu quả thực gặp ai liền ghen tị với người đó, lúc trước là Cá Bột, bây giờ là Chiết Chi.

Lời đã nói đến mức này, nàng cũng không thể cự tuyệt lần nữa. Tóm lại nói cũng đã nói rồi, nàng làm ra hắn không thích cũng đừng trách nàng.

Đứng dậy phúc thân, Tô Dư liền đi về phía tiểu bếp.

Mặc kệ món ăn kia ngon hay không, sau khi bưng lên, Hạ Lan Tử Hành đều có thể khiến nàng lưu lại Thành Thư điện đến trưa. Biết thời biết thế, yên tâm thoải mái.

Nàng rời đi không lâu, liền có hoạn quan tiến điện bẩm:" Cấm quân Đô Úy phủ Thẩm đại nhân cầu kiến, đang ở bên ngoài Quảng Thịnh điện chờ."

Hạ Lan Tử Hành suy nghĩ, còn phải chờ Tô Dư trở lại, bèn cười nói:" Truyền đến Thành Thư điện."

Thẩm Diệp tiến điện hành lễ:" Bệ hạ an."

"Tọa."_ Hoàng đế tùy ý phân phó, Thẩm Diệp theo lời đi đến trắc tịch ngồi xuống, bẩm:" Bệ hạ, thần vừa nhận cấp báo ở Dục Đô."

Dục Đô?

Hoàng đế thoáng nhướn mày:" Như thế nào?"

Thẩm Diệp suy nghĩ một lát, hạ thấp người trầm giọng nói:" Thần mạo muội hỏi một câu, bệ hạ ngoài để cấm quân Đô Úy phủ ám tra Tô gia, còn an bài người bên ngoài đi thăm dò không?"

" Người bên ngoài¿'_ Hoàng đế ngẩn ra, không rõ ý của hắn _" Không có, chuyện như vậy có cấm quân Đô Úy phủ các ngươi liền đủ rồi, cần gì phải phái thêm người khác¿'_ Ngừng lại một chút lại hỏi hắn _" Làm sao vậy?"

Thẩm Diệp thả chậm khí, không biết là thở dài hay nhẹ nhàng thở phào, nói:" Quan viên điều tra việc này đã hồi đáp, có người cũng đang điều tra chuyện Tô gia. Hai bên trong lúc vô tình đã tiếp xúc, cho nên có chút lưu tâm."_ Trầm xuống, Thẩm Diệp càng thêm nghi hoặc _" Nếu không phải người của bệ hạ…còn ai muốn điều tra Tô gia?"

Hoàng đế nhăn mày, nhìn hắn hỏi:" Ngươi cảm thấy là ai?"

Thẩm Diệp suy nghĩ một lát, đoán:" Thái thượng thái hoàng?"

Hạ Lan Tử Hành tránh không được liếc hắn một cái. Quả thật, chuyện này truyền ra, Thái thượng thái hoàng liền khiến Hoắc Lâm Hoàn cùng Tề Mi đại trưởng công chúa đến cảnh tỉnh hắn. Nhưng việc này rõ ràng có người nói với Thái thượng thái hoàng, Thái thượng thái hoàng mới có thể biết được.

Bây giờ nếu nói Thái thượng thái hoàng cũng muốn điều tra…

Hoàng đế đạm nhìn Thẩm Diệp:" Ngươi tin sao?"

Thẩm Diệp trầm mặc, cũng hiểu được đây là việc không thể. Thái thượng thái hoàng sớm đã không màng triều chính, tra Tô gia không có nửa phần công dụng, hơn nữa cho dù muốn tra, sao có thể không báo với hoàng đế một tiếng?

Im lặng hồi lâu, Thẩm Diệp vừa định nói tiếp, lại bị hoàng đế ra hiệu ngưng lại.

Tô Dư bước vào điện, phía sau có cung nữ cầm khay gỗ thay nàng. Giương mắt nhìn về hướng điện, Tô Dư mỉm cười thi lễ:" Thẩm đại nhân."

"Chiêu Nghi nương nương."_ Thẩm Diệp vái chào. Tô Dư cũng không ngẩn mặt lên tiếp tục đi qua hắn, đặt chén bát trên khay của cung nga lên án của hoàng đế.

Hoàng đế cùng Thẩm Diệp liền không nói tiếp chuyện tình vừa rồi, Hạ Lan Tử Hành thuận miệng cười nói:" Thẩm Diệp, món hôm nay Chiêu Nghi làm, cùng ngươi cũng có chút quan hệ."

"…"_ Thẩm Diệp suy nghĩ, làm như không còn chuyện khác bẩm báo, cười nói _" Mì Dương Xuân?"

Hoàng đế cười nhìn Tô Dư, Tô Dư cúi đầu đáp:" Thần thiếp…cũng không biết gọi thế nào."

Tính cả buổi sáng hôm nay tự tay làm thử, nàng cũng chỉ nếm qua món này hai lần, còn chưa hỏi qua tên của nó.

"Nói là trên đường hồi cung ăn được."_ Hoàng đế nói với Thẩm Diệp. Thẩm Diệp cười đáp:" Món kia cũng vậy."

Hắn đến cầu kiến, tất nhiên có chuyện muốn bẩm. Chẳng qua nói chuyện này trước mặt Tô Dư liền không ổn, nhưng nếu cứ như vậy cáo lui…lại có phần giả dối.

Liền moi hết ruột gan nghĩ thêm chuyện để nói, tránh để Tô Dư đa tâm. Hoàng đế cũng có tâm tư này, vì vậy quân thần một hỏi một đáp, trông bận rộn cực kỳ.

Tô Dư không nhận ra chút ẩn tình nào, chỉ có duy một suy nghĩ: Bệ hạ, ngài trước mặt quần thần ăn mì thật tiêu sái.

Tỷ như lúc Thẩm đại nhân bẩm đã ám tra ra quan viên ở Ánh Dương thu nhận hối lộ, hoàng đế liền cúi đầu ăn miếng trứng chần trong bát…

Không chỉ thế, bên cạnh còn có hai tiểu chồn trơ mắt nhìn theo.

Nếu không biết Thẩm Diệp chỉ nguyện trung thành với hoàng đế, Tô Dư thực muốn lo lắng thay hắn ngày sau có bị Ngự sử cưu hặc việc cử chỉ không hợp hay không.

Thẩm Diệp cũng một bộ không được tự nhiên, đôi lúc nói chuyện liền ngừng lại, ngẩng đầu nhìn hoàng đế, sau đó mới tiếp tục bẩm tấu – bởi vì không biết hai người cố ý không chuyện xàm ngôn, Tô Dư chỉ cảm thấy hoàng đế thực sự thích ăn mì.

Đợi Thẩm Diệp cáo lui, Tô Dư rốt cuộc nhịn không được:" Bệ hạ…như thế… không ổn cho lắm?"

"Ân?"_ Hoàng đế nhìn nàng dò xét, tiếp tục chuyên chú ăn mì, uống một thìa canh, không để tâm nói _" Không sao, Thẩm Diệp không sợ cưu hặc."

"…"_ Mi mắt khẽ giật, Tô Dư cảm thấy hoàng đế từ xưa đến nay đều sợ miệng lưỡi quan văn, nhưng cũng không thiếu thời điểm…là tự tìm cho mình mà!

Hoàng đế ăn vô cùng thoải mái, nhưng Cá Bột cùng Phi Ngư lại thấy ủy khuất – buổi sáng, Tô Dư chính là dùng một chén mì như vậy cho qua, khiến bọn chúng không có thịt ăn, ở Thành Thư điện chờ đến ngọ thiện, kết quả ngọ thiện đến…hoàng đế cũng dùng một chén mì cho xong việc.

Mắt thấy hai vật nhỏ phiền não đi tới đi lui trên án hoàng đế, Tô Dư nhất thời không nghĩ ra nguyên nhân. Lát sau, nhìn thấy Phi Ngư đứng trước nghiên mực thăm dò, tiện đà đem một chân bước vào, lúc nâng lên nhìn – một màu đen.

Say đó lại đưa một chân vào nữa.

"Phi Ngư!"_ Tô Dư vừa quát, Phi Ngư liền quay đầu nhìn nàng một cái, "." cười, rồi quay đầu chạy thật nhanh.

Hậu quả bốn bản tấu chương chỉnh tề trên án hoàng đế, trên mặt đều lưu lại hai hàng dấu chân.

Không chỉ thế, trên một quyển tấu chương chưa kịp khép lại, trang bên trong cũng chứa dấu chân, giấy trắng mực đen rõ ràng.

"…"_ Hạ Lan Tử Hành không khỏi cắn răng, quyết buổi tối cũng không để chúng ăn thịt.

Bốn bản tấu chương kia đều từ các triều thần khác nhau, vì vậy lúc trả về, lập tức cả triều đều biết chuyện này. Văn võ bá quan đều nhìn ra – hoàng đế không quản tốt sủng vật.

Tất nhiên có người hiểu chuyện sẽ nhìn vào nội dung bản tấu, sau đó suy xét…đạo tấu chương này "lỡi lẽ chính nghĩa" không đủ.

Nghị luận truyền đến tai hoàng đế, Hạ Lan Tử Hành liền im lặng suy tư chốc lát, sau đó sai Từ U nói với Tô Dư. Cớ cũng giống như lần trước – kể chuyện cười cho Tô Dư.

Vừa lúc gặp Cá Bột Phi Ngư cùng ôm một miếng thịt ăn ngấu nghiến, Tô Dư nghe Từ U nói xong, liền đưa tay đoạt miếng thịt đi. Cá Bột Phi Ngư nhìn miếng thịt không cánh mà bay, cực kỳ sửng sốt, quay đầu ngây ngốc nhìn Tô Dư.

Tô Dư nhịn cười trách mắng:" Còn ăn! Chọc phải bao nhiêu phiền toái!"

Ấn theo lời Từ U, cả triều văn võ đều đang trêu chọc: Hoàng đế dưỡng chồn giúp hắn phê tấu chương.

"…"_ Cá Bột mặt đầy ủy khuất, ánh mắt tựa hồ muốn nói thị phi chuyện xấu bên ngoài, cùng nó một chút quan hệ cũng không có.

Cung chính tư từng bước một tra rõ chuyện xạ hương, hơn mười ngày liền bắt hơn mười cung nhân Thượng Phục cục, năm cục còn lại quả nhiên cũng liên lụy theo. Lúc này lục cung tần ngự quan tâm, không phải sáu Thượng cục liên lụy bao nhiêu, mà là tần phi sau lưng rốt cuộc là ai, hoặc là người của thế gia nào.

Tô Dư lại càng như thế, trong cung thế lực rắc rối khó gỡ, nhưng tuyệt sẽ không có người trong Thượng Phục cục không duyên cớ hại nàng.

Mỗi lần tra được chút tiến triển, Cung chính Trương thị sẽ sai người đến nói trước với nàng, Tô Dư nghe những lời này, càng cảm thấy…ngày tra ra người này tựa hồ cách không xa.

Tháng tư tới, mùa hè năm nay thoạt nhìn không nóng lắm, nhất thời không có người nhắc đến việc đi nghỉ hè. Như vậy cũng tốt, Cung chính tư có thể tiếp tục điều tra, miễn cho nhân lực vừa động liền gặp khó khăn.

Giữa tháng tư, Cung chính Trương thị gần đây luôn bận tối mặt bỗng lần đầu đến Khinh Lê cung cầu kiến Tô Dư. Tô Dư biết nàng tất có đại sự, liền bình lui tất cả cung nhân, mời nàng ngồi xuống.

Trương thị nói:" Nương nương, chuyện đó tra cũng không sai biệt lắm. Một cung nữ Thượng Phục cực khai ra…sau lưng quả thực có tần phi sai khiến."

"Là ai?"

"Là Sở Sung Hoa."_ Trương thị nói _" Nhưng…vừa tra xét, liền biết cung nữ kia cùng Tô gia có chút quan hệ. Nô tỳ lập tức không dám tra nữa, muốn xin chủ ý của nương nương."

Cùng Tô gia có quan hệ? Tô Dư kinh ngạc, hoàn toàn không biết cho đến bây giờ, Tô gia vẫn còn người an bài trong cung. Nếu không phải lần này tra rõ sáu Thượng cục, nàng đại khái vĩnh viễn cũng không biết.

"Nương nương có biết chuyện này không?"_ Trương thị hỏi nàng.

Tô Dư lắc đầu, trong lòng khó bình tĩnh lại. Không biết người này cùng Tô gia đến tột cùng "quan hệ" sâu

đậm thế nào, nàng đều không muốn tiếp tục điều tra. Nếu quả thật hại đến Tô gia…

Điều chỉnh hơi thở, Tô Dư nhẹ giọng nói:" Để ta suy xét."

89. Chương 88: Cân Nhắc

Sở thị, Tô gia. Tô gia không rõ cung nữ kia cùng Tô gia có bao nhiêu quan hệ, đến Trương thị lúc này cũng không rõ. Trong trường hợp này Trương thị cẩn thận là đúng, nếu không biết mối "quan hệ" này nông sâu thế nào, không khéo sẽ tạo ra một vết thương, lấy ra được rất nhiều chuyện.

Các triều đại trước, không biết bao người bị hủy hoại vì điểm "quan hệ" tầm thường này.

Trương thị sau khi hồi Cung chính tư, liền sai người đem điểm "quan hệ" này viết ra giấy đưa cho Tô Dư. Tô Dư vừa nhìn, thầm khen Trương thị quả nhiên cẩn thận. Một câu này, phỏng đoán ngay cả cung nhân được phái đi thăm dò cũng không phát giác điều gì, chỉ có Trương thị nhìn ra chỗ không ổn.

Câu nói kia chính là.."Mẹ của Trần thị, người sông Hoài Dục, trà nữ Hoằng Uyển trà phường."

Hoằng Uyển trà phường, đó là sản nghiệp của Tô gia nàng. Lại là nhà của cung nữ kia, tuy nói không có khả năng trùng hợp như vậy, nhưng cũng không tránh khỏi quá khéo rồi.

Phụ thân muốn đặt nhãn tuyến trong các cung nhân? Lại còn dính líu đến Sở gia?

Tô Dư không thể không nghĩ như vậy, cũng không thể không thêm vài phần dè chừng. Nhưng lúc này ngoài trừ dè chừng, nàng còn phải nhanh chóng đưa ra quyết định, cho Trương thị có thể hồi báo việc này. Là tiếp tục tra hay bỏ qua, lúc này đều phụ thuộc vào ý của nàng.

Nếu không tra, Sở thị có thể tránh được một kiếp. Nếu tra tiếp, bất luận cung nữ kia cùng Tô gia lúc trước có bao nhiêu liên hệ, tội này vẫn sẽ rơi xuống Sở thị; nhưng…hoàng đế sẽ bỏ qua Tô gia sao?

Tô gia đã làm rất nhiều chuyện sai, không thể gánh thêm tội nào nữa. Nếu hoàng đế biết người này do Tô gia đặt vào, sẽ tránh không được hoài nghi có phải còn nhiều nhãn tuyến như vậy không.

Mà việc này, nàng không hề biết rõ.

Tô Dư cảm thấy, như đang đánh cược một hồi. Thắng, liền mất đi một kẻ địch; thua, liền liên lụy tính mạng toàn gia.

Náng nhớ tới mùa thu năm này ở kiếp trước, những chuyện nàng thấy được sau khi hồn lìa khỏi xác.

Đời trước, phụ thân cùng Tô Triệt chết vào mua thu này. Nguyên nhân khiến hoàng đế cuối cùng không nhịn Tô gia được nữa nàng không hề biết, nhưng lại không thể không lo lắng, đời này, có phải chính là tội này hay không.

Tựa hồ đã rất lâu chưa sợ hãi như vậy. Nàng tuy tự nhận vẫn còn hận hoàng đế, mỗi lần đối mặt hắn đều luôn tính kế. Nhưng...nàng biết, mặc dù có chút không thực, nhưng nàng đều rất vui vẻ, vui tận đáy lòng.

"Chiết Chi."_ Âm thanh Tô Dư có chút run rẩy, nói với nàng ấy _" Đi Cung chính tư hồi bẩm, vì một Sở thị, không đáng liên lụy Tô gia."

Trong lòng tự tức giận, gây chiến một hồi, lại chẳng khác nào lấy giỏ tre múc nước (*).

(*) Giỏ tre múc nước: Việc làm vô nghĩa, không có giá trị.

Nghĩ lại, cũng không tính là không thu được gì. Dù sao cũng đã mượn Cung chính tư tra ra được cung nữ kia là ai, không còn nàng ngoài sáng, Sở thị trong tối nữa, biết được nên đề phòng ai, cũng có thêm vài phần an toàn.

Cung chính tư tìm một cái cớ hợp lí cho việc này. Cuối cùng công bố hậu thế, là do cung nữ Thượng Phục cục kia tận trung với Diệp Cảnh Thu, bởi vì Diệp Cảnh Thu chết mà ghi hận trong lòng với Tô Dư, cho nên mới làm ra chuyện như vậy.

Hợp tình hợp lý, người không biết chuyện cũng nhất thời không tìm ra chỗ sai.

Ngày đó Trương thị mang theo hai vị Tư chính đến Thành Thư điện hồi đáp, đúng lúc Tô Dư đang ở đó. Trong tay gọt một quả lê, sau khi nghe xong cũng không mở miệng. Hoàng đề im lặng giây lát, cũng không nhiều lời.

3 người liền cáo lui, Tô Dư cùng hoàng đế đều im lặng, có chút suy nghĩ trong lòng.

"Việc này..."_ Hoàng đế mở miệng trước, Tô Dư không biết hắn muốn nói gì, chỉ làm như vô tình tiếp lời cười nói:" Bệ hạ còn nói lúc trước thần thiếp quá hận Diệp thị, hôm nay xem ra nàng hận thần thiếp cũng không nhẹ."

Hoàng đế nhẹ mỉm cười:" Ân."

Nói đến Diệp thị cũng thật đáng thương, trong lúc nhất thời, toàn gia đều bị cấm quân Đô Úy phủ tra xét. Cũng may hoàng đế niệm tình xưa, mới có thể dùng lễ của Dung Hoa mà chôn cất. Nếu không, ấn theo việc nàng ta không chỉ tự sát, liền có thể lôi đi tùy ý chôn cất, lúc đó muốn toàn thây cũng khó.

“Qua ít ngày liền đến nghỉ hè.”_ Hoàng đế cười nói _” Lần này đi xa một chút, muốn chuẩn bị cái gì, ngươi nhớ nói trước để cung nhân chuẩn bị tốt.”

“Nghỉ hè?”_ Tô Dư nhẹ giật mình _” Năm nay cũng không oi bức…”

“Năm ngoái không phải nói muốn dẫn ngươi đến Kỳ sông sao?”_ Hoàng đế cười nhạt hỏi nàng _” Đã quên à?”

Quả thực là đã quên, nàng lúc ấy không để tâm đến việc này, cho rằng hoàng đế chỉ nói đùa một chút. Muốn đi nghỉ hè, Ngô Tuân luôn gần hơn, hành cung cũng mới hơn, Kỳ sông tuy phong cảnh xinh đẹp, nhưng đi đến lại có chút phiền, hoàng đế nghỉ hè, mười lần liền có hai lần đến Kỳ sông đã không tệ.

“Bệ hạ không cần vì thần thiếp…”

“Trẫm cũng muốn đi xem thử…”_ Hạ Lan Tử Hành vân đạm phong khinh cắt lời nàng, một bộ “Ai nói là đi vì ngươi”.

“…”_ Tô Dư không còn lời nào, an tâm chờ ý chỉ hạ xuống.

Lên đường ngày đó, vẫn là một hàng xe ngựa tầng tầng lớp lớp rời khỏi hoàng cung, ra khỏi Hoàng thành, dân chúng trong thành đều ra ngoài đường lớn, hô to vạn tuế.

Tô Dư ở trong xe không buồn lên tiếng, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhanh hoàng đế, cực kỳ câu nệ – trước khi đi, hoàng đế kêu nàng đến, tiện đà không nói hai lời liền đem nàng “trữ” ở trong xe ngựa của mình.

Nói cho oai chính là: Phi Ngư không thể rời Cá Bột, Cá Bột lại không thể rời ngươi, ngoại trừ đem ngươi đến đây không còn cách nào khác.

Hạ Lan Tử Hành ăn hạt dẻ, cười nhìn Tô Dư từ lúc lên xe đã không nói lời nào, im lặng ngồi bó gối, cúi đầu nhìn hạt dẻ trong tay, bóc vỏ xong liền tiện tay đưa cho nàng:“Đừng sững sờ nữa.”

“…”_ Tô Dư lẩm bẩm một tiếng “Đa tạ bệ hạ” rồi đưa tay nhận lấy, sau khi ăn xong liền tiếp tục ngồi bó gối, tâm sự nặng nề.

“Làm sao vậy?”_ Hoàng đế ngồi xuống bên cạnh nàng _” Vừa rời khỏi cung đã rầu rĩ không vui?”

Tô Dư suy nghĩ một chút, mũi giày đụng phải Cá Bột vừa ăn xong dưới chân nàng, cúi đầu nói:” Không có gì… chỉ là Kỳ sông này…”

Hoàng đế khó hiểu:" Làm sao?"

"Nghe nói rất gần với Cận Nghiêng.."_ Tô Dư nói xong liền giương mắt liếc nhìn thần sắc hắn, hoàng đế cười một tiếng:" Ân."

Nàng có huyết thống Cận Nghiêng, tuy không nhiều, nhưng rốt cuộc vẫn có. Từ nhỏ lớn lên ở Đại Yến, nàng đối với Cận Nghiêng có thể nói phân nửa tình cảm cũng không có, nhưng lúc nào cũng có người bên cạnh nàng nhắc đến, những năm gần đây nàng lại càng vì huyết thống của mình mà bị người khác nghị luận. Đối với Cận Nghiêng, nàng có chút nói không rõ cảm xúc của mình.

Căn bản cũng không có gì nhiều, nhưng trước khi đi nàng nghe hoàng đế triệu Hoắc lão tướng quân cùng Đóa Kỳ công chúa đến hành cung Kỳ sông gặp mặt. Tính ra, đây là ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu của nàng, huyết thống Cận Nghiêng của nàng, cũng chính từ Đóa Kỳ công chúa mà đến.

Nàng cùng ngoại tổ phụ mẫu cũng không thân thuộc lắm, sau khi mẫu thân Hoắc Niệm gả vào Tô gia, sinh ra nàng cùng Tô Triệt, liền qua đời, nàng cũng chưa từng rời khỏi Cẩm Đô. Còn ngoại tổ phụ mẫu lại luôn ngao du khắp nơi, sống rất tiêu dao, đối với nàng mà nói chỉ là những nhân vật truyền kỳ.

Lần này hoàng đế cố ý nới với nàng:" Trẫm triệu Hoắc lão tướng quân cùng Đóa Kỳ công chúa đến, cho ngươi gặp mặt."

Có thể thấy đây là hảo ý. Mấy năm trước, cơ hội nàng gặp người thân quá ít. Nhưng lần này có chút lo lắng, bây giờ nhắc đến chuyện này, nàng rốt cuộc nói:" Thần thiếp…không muốn gặp ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu."

"Vì sao?"_ Hoàng đế ngẩn ra.

Tô Dư im lặng môt hồi, nói:" Những năm nay…nghị luận về thiếp cùng Cận Nghiêng…rất nhiều."

Nàng muốn tránh hiềm nghi, không chỉ tại thời điểm nàng gia phong có người nhắc đến chuyện này, mà năm đó lúc nàng bị biếm thê thành thiếp, chuyện này cũng được lấy làm lý do, khiến một đám triều thần đồng ý không để hoàng đế lập nàng làm hoàng hậu – đường đường Đại Yến, há có thể lập hậu nhân của dị tộc làm hoàng hậu chứ.

"Thần thiếp từ nhỏ chưa gặp qua bọn họ, hôm nay gặp mặt hay không… cũng không có gì đáng ngại."_ Tô Dư mỉm cười nói _" Nghĩ đến ngoại tổ phụ mẫu năm nay cũng đã lớn tuổi, bệ hạ cần gì phải nhọc họ đến đây một lần?"

"Nếu bọn họ muốn gặp ngươi thì sao?"_ Hoàng đế hỏi nàng. Chuyện này thực ra là do Đóa Kỳ công chúa nói trước, lúc đầu hắn cũng có chút kinh ngạc, bởi vì trong nhiều năm đời trước, đều chưa từng nghe qua bọn họ nhắc lên yêu cầu này. Về sau vừa nghĩ liền hiểu, Hoắc lão tướng quân đã rời khỏi triều đình nhiều năm, mẫu thân Hoắc Niệm của Tô Dư cũng mất sớm, bọn họ cùng ngoại tôn nữ này tình cảm cũng không sâu đậm; hơn nữa nguyên nhân chủ yếu, chỉ sợ là vì hắn dốc sức chèn ép Tô gia, nên không muốn vì chuyện

của bản thân phá nhiễu hắn – nếu như Hoắc lão tướng quân cùng Đóa Kỳ công chúa ra mặt, trong mắt rất nhiều người liền xem đây là ý của cả Hoắc gia, khiến nhiều chuyện không còn giống với lúc trước nữa. Tô gia cũng sẽ không sợ hãi, một số chuyện sẽ dựa vào Hoắc gia.

Hoắc gia vì đại cục không để ý chuyện này, khiến hắn càng thêm đối với Tô Dư tệ đến cực hạn. Mỗi lần nhớ đến chuyện này, Hạ Lan Tử Hành liền không biết phải hối hận bao nhiêu lần. Chỉ có thể cảm ơn vận mệnh đã cho hắn cơ hội trọng sinh, để hắn đối tốt với Tô Dư, khiến hai vị lão nhân gia cũng yên tâm, dám mở miệng nói đến chuyện gặp ngoại tôn nữ.

Nghe hắn nói vậy, Tô Dư tự biết họ không chỉ nói sơ qua, ước chừng lúc trước bọn họ đã nhắc đến chuyện này. Cân nhắc hồi lâu, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói:" Vậy cũng…không nên gặp đi."

"Vì sao?"_ Hoàng đế hơi nhíu mày, tường tận xem xét thần sắc của nàng _" Ngươi đang lo lắng chuyện gì?"

"Không lo lắng gì cả."_ Tô Dư lắc đầu, đưa tay vuốt lưng Cá Bột _" Bệ hạ không biết sao? Có nhiều lúc, bo bo giữ mình mới tốt."

"Bo bo giữ mình?"_ Hoàng đế suy tính hãm nghĩa bốn chữ này, toại nguyện cười một tiếng _" Còn không phải đang lo lắng?"

"…"_ Tô Dư im lặng _" Cứ coi như vậy đi…thần thiếp chẳng qua cảm thấy, cũng không phải người quá thân cận, không gặp cũng không sao. Không gặp cũng không có chỗ xấu, nếu như gặp… không chừng sau này lại sinh thêm chuyện."_ Nàng cúi đầu, nói tiếp _" Diệp gia khi bị lật ngã, rất nhiều chuyện lúc trước đều bị cấm quân Đô Úy phủ lôi ra. Rất nhiều chuyện, lúc vô sự liền không coi là chuyện, đến lúc hữu sự (**), chuyện nào cũng là chuyện…"

(**) Có nghĩa là lúc có chuyện, mình dịch vậy cho vần

"Vì Tô gia."_ Hoàng đế thở dài, nhìn nụ cười của nàng có chút phức tạp.

"Đúng, vì Tô gia."_ Tô Dư gật đầu, hoàng đế lại thở dài nói _" Thật nhiều tâm sự. Thôi, tùy ngươi vậy."

Dã tâm Tô gia lớn như vậy, tâm sự của nàng có thể nào không nhiều. Huống chi trong lòng vạn phần rõ ràng, đời trước là thế nào.

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói:

- -Được rồi, ta thừa nhận Tô gia mới là gánh nặng lớn nhất của Tô Dư.

- -Được rồi, ta thừa nhận lúc trước các cô nương nói "Đời trước hoàng đế đối với Tô Dư không tốt cũng không thể đem toàn bộ đổ lên đầu hoàng đế, cũng là do Tô gia tự tìm đường chết" là đúng.

- - Cung nữ kia cùng Tô gia có liên quan như thế nào các người đừng nên hỏi, hỏi ta cũng không nói, đánh chết cũng không nhận tội! [Khuôn mặt dữ tợn]

90. Chương 89: Ngắm Cảnh

Đêm đó sau khi dàn xếp xong hành cung, hoàng đế liền đến phòng Tô Dư, cười nói:" Trẫm dẫn ngươi ra ngoài một chút được không?"

Tô Dư cho rằng hắn chỉ muốn dẫn mình đi dạo hành cung một chút, nhưng sau khi đáp ứng mới biết – hắn thật sự muốn dẫn nàng ra ngoài cung.

Phong cảnh Kỳ sông thật khác với Cẩm Đô lẫn Ngô Tuân, trên đường tới đây nàng đã sớm cảm thụ được. Đường có chút trống trải hơn, cảnh so với Cẩm Đô cũng thêm phần đáng sợ, núi non cùng bình nguyên tương giao, trong chút tiêu điều lại có phần thoải mái.

Hoàng đế ngay cả xe ngựa cũng không chuẩn bị, đến bên ngoài hành cung, liền nhảy thẳng lên lưng ngựa, sau đó đưa tay kéo nàng lên. Từ lần cùng hắn cưỡi ngựa ở Ngô Tuân năm ngoái, Tô Dư đã hơn một năm không cưỡi ngựa. Nhất thời có chút khẩn trương, hoàng đế ngược lại vẫn bình tĩnh như một năm trước, chậm rãi đi về phía trước, nửa điểm không vội.

Tuy không có cung nhân tùy giá, Tô Dư cũng không thấy lo lắng nhiều – Cho dù bên cạnh không có ai, tất cũng có người bảo hộ trong bóng tối. Thiên tử xuất hành, không thể có bất kỳ sơ xuất nào.

Sắc trời đã có chút tối, gió ấm áp thổi qua, vung lên vài sợi tóc mai vốn rủ xuống của Tô Dư, từng sợi nhẹ nhàng phất trên mặt Hạ Lan Tử Hành, mang một mùi hương nhàn nhạt.

Nghiêng người về phía trước, Hạ Lan Tử Hành áp vào tai nàng nhẹ nhàng nói:" Thích nơi này sao?"

Tô Dư gật gật đầu, thấy trên mặt khẽ nóng lên, liền vội cúi đầu xuống.

Cười khẽ một tiếng, Hạ Lan Tử Hành ôm chặt nàng, nói một câu "Ngồi vững".

Lúc hắn giục ngựa, Tô Dư sợ hãi kêu lên, từ trước chưa từng trải qua việc này, tuy hiện tại có hắn che chở, vẫn cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Tự trấn định bản thân, chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt trôi qua thật nhanh, cái gì cũng không thấy rõ, trong lòng liền càng thêm sợ, không tự chủ đưa tay nắm chặt vạt áo hắn, nửa điểm cũng không dám buông ra.

“Hắc, đừng sợ…”_ Nhận ra nàng khẩn trưởng, hoàng đế cúi đầu cười khuyên nàng, thoải mái nói _” Ngươi ngã không được đâu.”

Đây là ngựa tốt hiếm thấy, thủ vệ cửa thành còn chưa kịp nhìn rõ, hai người đã phóng ra cửa. Lại đi thêm 1 đoạn, nửa điểm cũng không thấy chậm lại, khiến Tô Dư cắn chặt răng, một chữ cũng không nói nên lời.

Thở dài một hơi, hoàng đế bỗng dưng siết cương ngựa, 1 tiếng hí nhẹ vang lên, con ngựa vững vàng dừng lại. Tô Dư nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn, hoàng đế liền tùy ý để nàng bình tĩnh lại, qua chốc lát, mới vỗ vai nàng, sau đó chỉ về phía trước, nói nhỏ:” Ngươi xem.”

Tô Dư cảm thấy đi 1 đoạn đường này, tâm thần dường như đã không còn chịu khống chế của mình, hắn nói cái gì liền tuân theo cái đó. Thành thật ngẩng đầu lên, thân thể có chút cứng lại, men theo phương hướng hắn chỉ nhìn sang, nhất thời còn có chút run sợ.

Dưới chân bọn họ là thảo nguyên mênh mông, cỏ mọc rất cao, gió thổi qua liền nổi lên sóng lớn, giữa lúc trời tối nhìn sang, càng không giống với thảo nguyên, mà như biển lớn không ngừng chuyển động. Giữa đại dương này, là vô tận sông núi cùng hoang mạc. Trời chiều ngã về tây, đã có nhiều chi tiết không thấy rõ, chỉ nhìn thấy một hình dáng mơ hồ, trầm lặng đứng vững giữa thiên địa. Trên vách đá, còn vươn chút nắng chiều, rất đỏ, giống như khối huyết ngọc đặt giữa chân trời. Ánh chiều tà nhàn nhạt chiếu qua, ở rìa khối huyết ngọc, khảm ra một đạo kim sắc.

Tô Dư thường thấy cung điện vàng son lộng lẫy, lại chưa từng xem qua cảnh tượng này. Như 1 bức họa, đẹp đến không thể có thực.

” Đẹp không¿‘_ Hoàng đế cười hỏi, Tô Dư vẫn có chút ngốc gật gật đầu, đáp: ” Cực kỳ đẹp…”

“Ừ, thích là được rồi.”_ Hạ Lan Tử Hành đối với phản ứng của nàng rất hài lòng. Kỳ thật hắn cũng chưa tới Kỳ sông, cảnh đẹp trước mắt này cũng là lần đầu hắn nhìn thấy – cái này liền đa tạ tổ phụ của hắn. Thiên hạ đều biết, tổ phụ hắn sau khi nhường ngôi liền mang theo Thái hoàng thái hậu, tốn mấy năm đi khắp Đại Yến, xem hết kỳ cảnh trong thiên hạ.

Thời điểm hắn cấp Thái thượng thái hoàng giải thích chuyện điều tra Tô gia, người làm tôn nhi hắn, liền mặt dày nhờ tổ phụ cho biết một chút kỳ cảnh, mục đích lại vô cùng rõ ràng: Muốn làm A Dư thích.

Nửa tháng sau, hắn liền nhận được một phong thư từ Dục Đô cố cung. Có thể thấy gần đây Thái thượng thái hoàng cùng Thái hoàng thái hậu đều rãnh rỗi đến điên rồi, lại dùng nửa tháng viết cho hắn gần trăm trang giấy. Không những nói mỗi chỗ có quanh cảnh nào, còn có thời điểm nào đi xem tốt nhất, bên cạnh có địa phương nào tốt cũng đều nhắc đến.

Hắn vừa xem, vừa thầm nói…sách du ký trong dân gian đều có thể trực tiếp vứt đi rồi.

Những địa phương này trải rộng khắp Đại Yến, Thái thượng thái hoàng đã nhường ngôi có thể mang thê tử nhàn nhã đi dạo, nhưng hắn còn tại vị lại không thể làm được. May mà còn một chỗ ở phù cận hành

cung Kỳ sông, giới thiệu cụ thể do Thái thượng thái hoàng viết, bên cạnh còn có một hàng chú giải, lộ vẻ xuất từ tay Thái hoàng thái hậu: A Hành nhớ lấy, vào lúc khí trời tốt, ban đêm cảnh đẹp cực kỳ, cùng sa mạc tôn nhau lên, tuyệt không thể bỏ lỡ!

Sau còn thêm một câu: Cách cửa thành gần nhất, đi một trăm bước có một tửu quán, rượu ngon thức ăn hảo.

Lúc đó, Hạ Lan Tử Hành tránh không được ngẩng đầu nhìn chồng tấu chương chất thành núi trước mặt, thầm than một câu đồng dạng là hoàng đế, Thái thượng thái hoàng thật quá tiêu dao…

Xuống ngựa, hoàng đế đưa tay cho Tô Dư còn đang sững sờ, mỉm cười nói:" Xuống dạo một chút."

"Nha…"_ Tô Dư đưa tay sang, để hắn dìu xuống ngựa. Vốn bị kinh hãi, dọc đường còn bị dọa không ít, lúc chân vừa chạm đất, bãi cỏ mềm mại càng làm nàng toàn thân vô lực. Không tự chủ ngồi xuống, trên tay liền cảm thấy hoàng đế đầu tiên muốn nhấc mình lên, nhưng một lúc sau, hoàng đế cũng không tiếp tục kéo nàng, tùy ý để nàng ngồi xuống mặt đất.

Tiện đà hắn cũng ngồi xuống, yên lặng trong chốc lát, hai tay liền đặt sau ót, trực tiếp nằm xuống.

"…"_ Tô Dư quái lạ, ngồi nhìn hắn. Hoàng đế nâng mắt, nhẹ nhàng nói:" Mệt mỏi liền nằm xuống, chờ đến khi trời tối đi."

… Chờ đến khi trời tối? Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng nhìn sắc trời xem ra còn phải chờ thêm một hồi nữa. Trên xe ngựa xốc nảy hơn nửa ngày vốn đã mệt nhọc, lại bị hắn cưỡi ngựa "lăn qua lăn lại" một đoạn, Tô Dư cảm thấy toàn thân đều đã mệt đến rã rời. Nghe hắn nói vậy, liền theo lời nằm xuống, cách hắn một cánh tay.

Hạ Lan Tử Hành trở mình, chống tay lên đầu nằm nghiêng nhìn nàng. Xem ra nàng thật không thích ứng được với xốc nảy lúc trước, hiện nay rõ ràng đã dừng lại một lúc, nhưng khí tức vẫn có chút không yên.

Nhìn nàng nửa ngày, thấy nàng có chút thấp thỏm nhìn lại mình, Hạ Lan Tử Hành đột nhiên bật cười.

"… Làm sao vậy?"_ Tô Dư hỏi. Sau đó thấy hoàng đế nằm xuống lại, cười một câu:" Mệnh a…"

Suy nghĩ một chút, Tô Dư vẫn không hiểu cảm khái của hắn từ đâu mà đến, chỉ cười nói:" Bệ hạ không phải nói không tin số mệnh sao?"

"Đúng, không tin."_ Hoàng đế nghiêng đầu sang chỗ khác, sau đó lại tiếp tục nhìn nàng, đáy mắt ý cười thật sâu:" Nhưng "mệnh" lần này không phải là "mệnh" kia…"

Tô Dư vẫn một bộ không hiểu, kỳ thật hắn cũng không rõ chính mình cảm khái cái gì. Nhất thời chỉ cảm thấy trọng sinh thật kỳ diệu, vốn chỉ muốn đền bù nàng, để nàng trong lòng, về sau càng không nghĩ tới…trong lúc đối tốt nàng, hắn lại được thấy qua những kỳ cảnh đời trước chưa từng chiêm ngưỡng.

Màn trời rốt cuộc đen lại, những ngôi sao từ từ hiện ra. Từng chút từng chút điểm ở chân trời, nối thành một mảnh sáng chói.

Có thể thấy rõ đạo ngân hà cùng hai đường phân giới, Hạ Lan Tử Hành nhìn Tô Dư đang ngưng mắt chuyên chú quan sát dải đạo ngân hà, cười hỏi nàng:" Xem nghiêm túc như vậy, không phải đang tìm sao Chức Nữ chứ?"

"Không phải."_ Tô Dư cười một tiếng _" Thần thiếp là hiếu kỳ, những ngôi sao nhìn qua rõ ràng không có khác biệt gì, Khâm Thiên Giám rốt cuộc là như thế nào nhìn ra hung cát bên trong."

Không chỉ hung cát, còn có vận mệnh con người. Nếu như có thể trọng sinh một lần nữa, nếu như lão Thiên để nàng mang theo ký ức đời trước trọng sinh, nàng nhất định sớm một chút đi học tinh tượng, nhất định xem vận mệnh của mình cùng Tô gia thật rõ ràng, không cần sống qua những ngày thấp thỏm như vậy nữa.

" Cái đó không chuẩn."_ Thái độ gần như coi khinh của hoàng đế khiến nàng hơi khựng lại, lông mày nhẹ chau:" Từ xưa đến nay, đây được xem là đại học vấn, bệ hạ sao lại cảm thấy không chuẩn xác?"

"Ngô…học vấn chính là học vấn."_ Hạ Lan Tử Hành nhìn lên trời sao, ngáp một cái _" Trẫm không phải nói thiên văn là chuyện không chính xác, mà là Khâm Thiên Giám không chính xác." _ Cười một tiếng, giải thích với nàng _" Lúc nào cũng chọn lời dễ nghe."

"…"_ Tô Dư không nghĩ tới hoàng đế sẽ nói những lời như vậy. Quả thật, Khâm Thiên Giám luôn thích lựa lời dễ nghe, thậm chí có phần nịnh nọt, không bao giờ bẩm báo rõ ràng.

" Nguyên lại bệ hạ biết rõ…"_ Tô Dư cười hỏi hắn _" Vậy tại sao còn tha cho họ tội "khi quân"?"

"Phải nói thế nào nhỉ. Những thứ hung cát kia cũng không phải giả, bọn họ chỉ là thường xuyên tốt khoe xấu che thôi, lừa gạt hay không lừa gạt, trong lòng trẫm biết rõ là được rồi."_ Hắn nói xong còn cười nhạt một tiếng _" Hơn nữa…rất nhiều thời điểm, Khâm Thiên Giám vẫn là địa phương có chỗ dụng."

Nếu tích cực điều tra chưa chắc là chuyện tốt, đổi một nhóm quan viên lên cũng chưa chắc thay đổi được gì. Cho nên chỉ cần trong lòng đế vương hiểu rõ, có thể tin cũng có thể không tin, càng quan trọng hơn, là lúc hữu dụng có thể lấy ra dùng.

Tô Dư nghe vậy liền im lặng, qua hồi lâu, mới nói:" Vậy địa phương không còn chỗ dụng sẽ ở đâu?"

" Lại lo lắng ai à?"_ Hoàng đế nhẹ nhàng cười hỏi.

Tô Dư khựng lại chưa nói, đã nghe được hắn nhẹ giọng:" Nếu như đang dùng...chính là Tô Triệt nhỉ? A, không nói hắn trung thành, quả nhiên còn là một hài tử chưa đến nhược quán (*) không có dị tâm, trẫm cũng không cần thiết phải so đo với hắn."

(*) Nhược quán: Cháng trai 20 tuổi.

Hắn nói nhẹ nhàng mà thẳng thắn, vốn muốn làm Tô Dư yên tâm, nhưng Tô Dư lại không nhịn được nghĩ tới, kiếp trước năm này, Tô Triệt cũng còn là một hài tử chưa đến nhược quán, nhưng hoàng đế vẫn có thể giết hắn.

"Ừ..."_ Nhẹ nhàng đáp một tiếng, Tô Dư cũng không truy vấn thêm. Hoàng đề ngồi dậy, yên lặng trong chốc lát rồi đứng lên, cười nói:" Dậy đi, tìm một chỗ ăn chút gì đã."

Bữa tối còn chưa dùng, tự là vì muốn nếm thử nơi mà Thái hoàng thái hậu đã cật lực đề cử. Tô Dư cười yếu ớt đưa tay cho hắn, mượn lực hắn đứng dậy.

Vẫn là hắn lên ngựa trước, tiện đà đưa tay kéo nàng lên. Tô Dư chân vừa đạp một cái, hắn liền dùng lực, nhưng cảm giác nàng không mượn lực này để lên ngựa, ngược lại thân thể bỗng nghiêng về phía sau, rơi xuống đất.

"A Dư?!"_ Hạ Lan Tử Hành kinh hãi, tay chưa buông nàng ra liền xoay người xuống ngựa, đỡ lên thân thể nàng xem xét, quả nhiên hai mắt đã nhắm nghiền, ngất đi.

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói:

- -Bệ hạ vì nịnh nọt Tô Dư liền tìm tổ phụ học hỏi kinh nghiệm

- -Sau đó A Dư liền ngất a

- -Haizzz, đây quả là một bi thương chyện xưa

#Giúp bệ hạ lên trang đầu#

91. Chương 90: Mộng Ngữ

Đang êm đẹp, đột nhiên xảy ra loại chuyện này, Hạ Lan Tử Hành cũng có chút hoảng sợ, thị vệ vốn âm thầm bảo hộ hai người không thể không làm chút công dụng của cung nhân, hợp lực mang Tô Dư hồi cung.

Cấp truyền ngự y đến, cũng may không có gì đáng ngại, chỉ nói "Tâm tỳ lưỡng hư", lại thêm mấy ngày liền liên tục lắc lư khiến mệt mỏi quá độ, dẫn đến ngất đi.

Hoàng đế thở ra một hơi, nắm bàn tay có chút lạnh của Tô Dư, tự trách mình quá nóng lòng, đáng lẽ nên để nàng nghỉ ngơi trước mới phải.

Có lẽ thân thể đã vốn mệt mỏi, hiện nay bất tỉnh lại càng thêm suy nhược. Vào đêm, giữa lúc vô tri vô giác lại phát sốt. Tuy sốt không cao, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Cắn chặt răng, ngay cả thuốc cũng khó đút. Cho dù ngự y lần nữa đảm bảo "Không đáng lo ngại, cho dù không uống được thuốc cũng không có chuyện gì", nhưng hoàng đế vẫn khó lòng yên tâm. Đến khi Chiết Chi vất vả đem thuốc đút hết, sắc mặt hoàng đế mới hòa hoãn một chút.

"A Triệt…"_ Tô Dư trầm giọng khẽ gọi, lập tức nhìn sang, ngược lại nàng vẫn chưa tỉnh.

"Ngươi có phải vẫn còn tin là ta làm có đúng không?"_ Tô Dư rủ rỉ. Hoàng đế liền giật mình, nhất thời không biết nàng đang chỉ điều gì, cũng không biết là đang nói với hắn, hay với Tô Triệt trong mộng.

"Ta không có giết đứa bé kia."_ Nàng nói.

Thì ra vẫn còn chấp nhất chuyện này. Hoàng đế thở dài, cuối cùng đáp một câu:" Trẫm biết."

Nhưng câu nói kế tiếp liền khiến hắn chấn động đến hít thở không thông. Chỉ thấy đôi môi trắng bệch của Tô Dư khẽ mở, suy yếu nói: "Ta đã sống lâu hơn so với ngươi rồi."

Những lời này hắn đã từng nghe…sau khi hắn chết! Hắn tinh tường nhớ rõ, sau khi Tô Dư nói xong câu đó, liền xoay người đi về phía trang đài, lấy ra thanh chủy thủ lúc trước hắn ném cho nàng, cắt cổ tay…

Nhất thời nhận ra, những câu nói lúc trước….cũng là sau khi hắn chết nghe nàng nói ra.

"A Dư ngươi…"_ Lập tức kinh ngạc, suy đoán hắn đã từng cho rằng nực cười mà bỏ qua lại nổi lên trong lòng. Hắn không dám tin nhìn Tô Dư vẫn hôn mê, không khỏi cảm thấy mình bị trời xanh trêu đùa – hắn vốn cho rằng mình trọng sinh một đời liền có thể bù đắp cho nàng, nhưng chẳng lẽ… nàng cũng như hắn, cũng được trọng sinh?

Nhưng nếu như vậy…nàng cũng nhớ rõ kiếp trước, tất nhiên sẽ hận hắn, tại sao lại thuận theo đến lúc này?

Đều là lừa gạt hắn sao?

Vô tận kinh ý cùng hoài nghi luẩn quẩn trong lòng, giống như bị ngũ vị tạp trần đánh tới, nhất thời khiến

hắn khó tả trong lòng.

Chiết Chi nhìn hắn khựng lại, cũng không dám lên tiếng quấy rầy, chỉ cẩn thận quan sát. Nhưng vừa nghe Tô Dư hừ nhẹ một tiếng trong cổ, Hạ Lan Tử Hành cơ hồ vô thức cầm cốc trà bên cạnh, từ từ đem nước trà đút cho nàng, giống như chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi đã dẹp xuống hết những phiền muộn quấy nhiều trong lòng.

Tô Dư lại tiếp tục ngủ say. Hạ Lan Tử Hành lẳng lặng nhìn nàng, trong lòng biết lúc này không phải thời điểm hiểu lầm lung tung. Nàng ngã bệnh, bất kể thế nào cũng phải lấy dưỡng bệnh làm đầu, còn lại…đợi nàng tỉnh dậy hắn nói tiếp.

Nếu như nàng thật sự cũng trọng sinh giống hắn….

Hoàng đế đi đến cửa đại điện, thở dài một tiếng. Ngẩng đầu nhìn, hôm nay quả nhiên khí trời rất tốt, không nói những ngôi sao sáng đến chói mắt, mặt trăng cũng càng thêm sáng tỏ. Nhưng hắn lại không có tâm ngắm cảnh, trong lòng đều là…nếu nàng là thực sự trọng sinh thì sao?

Hắn phải làm thế nào tiếp tục chung đụng cùng nàng…

Hắn muốn nàng vui vẻ, không phải muốn nàng miễn cưỡng cười vui với hắn. Nếu như nàng nhớ rõ đời trước, nếu như đủ loại lúc trước đều là giả, nàng hẳn đã sống cực kỳ vất vả, đây không phải kết quả hắn muốn.

Nếu nói cho nàng biết hắn cũng trọng sinh?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong lòng Hạ Lan Tử Hành, hắn liền lùi bước.

Không thể nói ra, nếu như nàng thật sự trọng sinh, đối với hắn đời trước nhất định vẫn còn oán niệm. Nếu như không nói với nàng hắn chính là "hắn" trước kia, nàng có lẽ trong lòng còn bình tĩnh đôi chút, chẳng qua cảm thấy do mình sống lại nên sinh ra vài chuyện bất đồng với kiếp trước; nhưng nếu nói cho nàng biết, chẳng phải muốn nàng trực diện đối mặt với người đời trước phụ mình nhiều nhất sao?

Có đôi khi đâm phá tầng cửa sổ này, đem hết thảy mọi chuyện nhìn rõ cũng không phải chuyện tốt.

Vậy giả vờ không biết, vẫn giống như trước đây? Tựa hồ cũng không phải biện pháp. Vẫn là câu nói kia, kết quả hắn muốn, không phải là nụ cười miễn cưỡng của nàng.

Một đám ngự tiền cung nhân nhìn hoàng đế đứng trước điện, không ngừng trầm mặc, cho đến tận sáng. Tô Dư tuy chưa tỉnh, nhưng đã lui sốt, ngự y lại bắt mạch qua, nói đã hoàn toàn vô sự.

“Bệ hạ thánh an.”_ Nghe thanh âm vấn an, hoàng đế nghiêng đầu nhìn sang, là Nhàn Phi. Nhẹ gật đầu, nghe nàng nói tiếp:” Thần thiếp nghe Chiêu Nghi sinh bệnh..nghĩ đến xem 1 chút.”

Có thể do sắc mặt âm trầm của hoàng đế, lời nói của Nhàn Phi bỗng có chút do dự. Chỉ thấy hoàng đế gật đầu:” Vẫn đang ngủ, ngươi vào đi.”

Nhàn Phi lại khẽ cúi người, cất bước vào điện. Hạ Lan Tử Hành nặng nề thở dài, cuối cùng vẫn đi vào theo.

Nhàn Phi nhìn Tô Dư, không khỏi nhíu mày, cúi đầu nói:” Đang tốt đẹp… thế nào lại…”

Liền nghe hoàng đế nói:” Là trẫm không phải.”

Nhàn Phi bất giác căng thẳng trong lòng, cảm thấy mình không nên nói những lời này, lại nghe hoàng đế nói tiếp:” Biết rõ đường đi mệt nhọc, trẫm nên trước hết để nàng nghỉ ngơi một chút.”

Lời nói thành khẩn, lộ ý chán nản, xem ra thực sự hối hận.

Tô Dư loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện bên tai, nhưng vô luận thế nào cũng không tỉnh lại được, mở mắt không nổi, chỉ cảm thấy toàn thân đều khó nhịn đau nhức. Cũng khó trách, người chưa từng cưỡi ngựa, sau khi phi nhanh như vậy ngày hôm sau đều cảm thấy xương khớp toàn thân rã rời. Lại thêm bệnh nặng một hồi, liền ngay cả mở mắt cũng cảm thấy vô lực.

Cá Bột từ dưới chăn nàng chui ra – cũng không biết là chui vào lúc nào, xem ra đã ở bên trong ngủ được một lúc cùng nàng. Nhìn một chút hoàng đế lại nhìn một chút Nhàn Phi, Cá Bột lại xoay mình trèo lên nàng, đứng ở trước ngực nàng do dự chốc lát, sau đó cọ chóp mũi vào nàng.

Lành lạnh.

Tô Dư biết rõ là ai, chỉ là vô lực mở mắt. Nhưng nàng không mở mắt, chóp mũi lạnh băng kia liền chốc chốc cọ lên mặt nàng, không chỉ lành lạnh mà còn thêm chút ngứa.

Lại sau giây lát, cảm giác này liền biến thành hai cái.

…. Phi Ngư cũng tới.

Hoàng đế cùng Nhàn Phi im lặng nhìn hành động của bọn chúng, đều tự định giá xem lúc này có nên đem chúng ôm ra không.

Tô Dư rốt cuộc nhịn không được, gắng sức đưa tay lên, không nể mặt đẩy bọn chúng ra, trùm mềm lên bọc mình bên trong.

"… Tỉnh?"_ Hoàng đế hỏi, khẩu khí bình thường, cũng không vội vàng hỏi nàng những lời nói mơ khiến hắn kinh nghi.

Tô Dư nghe tiếng, hơi khựng lại, cuối cùng cũng hoàn toàn thanh tĩnh. Bỗng ý thức được vừa rồi trong tiếng nói chuyện mơ hồ còn có Nhàn Phi, liền vạch chăn mền, cố gắng mở mắt lên, còn chưa kịp thấy rõ hai người trước mặt, Cá Bột cùng Phi Ngư liền chạy đến đoạt tầm mắt nàng.

"…"_ Tô Dư trước mắt chỉ có hai bọn họ, có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của chúng.

"Ti… Ti…"_ Cá Bột phát ra tiếng vang mỏng manh, giống như đang ân cần hỏi han.

Trước mặt bỗng dưng thoáng đãng, Cá Bột trong tiếng bất mãn "Khanh khách" đã bị cưỡng chế ôm đi. Hoàng đế đem nó đặt trên mặt đất, chính mình lại ngồi xuống trước mặt Tô Dư. Phi Ngư nằm trên người Tô Dư thấy vậy, tự giác nhảy xuống tìm Cá Bột.

Giống như bị hai con chồn tuyết quấy nhiễu đến không biết mở miệng thế nào. Hoàng đế ở trước giường nàng hồi lâu, mới hỏi được một câu:" Cảm giác khỏe hơn chưa?"

"Ân…"_ Tô Dư giọng mũi vẫn còn chút nặng, hoàng đế lại cười một tiếng, làm như vô tình hỏi:" Tối hôm qua mơ thấy gì vậy?"

Mơ thấy gì? Tô Dư suy nghĩ một chút, cảm thấy trong đầu mông lung, tựa hồ đã mơ rất nhiều thứ, nhưng một cái cũng không nhớ nổi.

Cẩn thận suy xét một phen, nàng thản nhiên trả lời:" Không nhớ…"_ Lại có chút thắc mắc hỏi hoàng đế _" Thần thiếp nói mơ sao?"

"Ừ."_ Hoàng đế gật đầu một cái, từ tốn nói _" Nàng nói…nàng đã sống lâu hơn trẫm rồi?"

Đột nhiên sáng tỏ. Tô Dư mãnh liệt hút khí, trong lòng biết mình ở trong mộng không khống chế được nói ra những lời kiếp trước, nhưng cứ như vậy mà nói…không phải là đại bất kính sao?

Chưa kịp nói gì, lại nghe hoàng đế hỏi:" Đến tột cùng đã mơ thấy cái gì vậy?"

"Thần thiếp…"_ Tô Dư cảm thấy ngực như bị vật gì đè nặng, làm nàng khó mở miệng thành lời. Nàng tự biết lời kia từ đâu mà đến, chắc chắn không có ý nguyền rủa hoàng đế chết sớm, nhưng cứ như vậy để hoàng đế nghe được, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

"Thần thiếp không phải…"_ Tô Dư có chút sợ, lại không biết giải thích thế nào, chỉ biết bình tĩnh nói:"Thần thiếp không có ý bất kính…"

"…"_ Mắt thấy hoàng đế im lặng giây lát, nàng vừa định nói thêm điều gì, hoàng đế đã dành trước:" Trẫm chỉ là thuận miệng hỏi, nàng cứ hảo hảo nghỉ ngơi là được rồi."

Giống như nàng không biết nên giải thích thế nào, hắn cũng không biết nên hỏi thế nào cho tốt. Nếu cứ hỏi tiếp như vậy sẽ khiến nàng sinh hiểu lầm, nhưng nếu hỏi thẳng nàng "Nàng có đúng là trọng sinh không?" – Chẳng phải lại càng kỳ quái, vạn nhất nàng không phải, cần gì phải khiến nàng bị suy nghĩ này của hắn hù dọa.

Nhìn ra được nàng vẫn hoảng sợ, Hạ Lan Tử Hành nhẹ cười giải đi lo lắng của nàng:" Trẫm chính là nhất thời hiếu kỳ, chỉ là nói mơ thôi, cái gì cũng đều không phải sự thật, cũng không trách được nàng."

Vì biết Tô Dư trước kia luôn mơ những thứ chuẩn xác, Nhàn Phi liền nhìn ra chút manh mối, đoán rằng Tô Dư đại khái đã mơ được giấc mộng gì về sau, bất quá nói mơ ra lúc này liền có chút dọa người.

Không giống với Tô Dư bởi vì chuyện xưa mà luôn nơm nớp lo sợ, dựa vào tính tình của Nhàn Phi, nàng luôn nhận ra rất nhiều chuyện, cũng dễ dàng hiểu rõ. Nhưng đều nói "Ngày suy nghĩ, đêm nằm mộng", lời này dù không nói ra, hoàng đế cũng khó tránh không suy nghĩ, Tô Dư có phải hay không ban ngày đã từng muốn làm những loại chuyện này, ban đêm mới nằm mơ nói ra lời như vậy, nếu thế đại khái còn không bằng nói với hoàng đế Tô Dư luôn liên tục bị ác mộng quấy nhiễu.

Hơn nữa, Nhàn Phi đọc nhiều sách tiêu khiển, luôn cảm thấy từ xưa đến nay, kỳ nhân dị sĩ có thể biết trước biết sau luôn có cả khối người, thời Tây Hán "trước có Đông Phương Sóc, sau có Chủ Phụ Yển" (*) – Tô Dư mặc dù khác hai người trước là vì học Chu Dịch (**) mới biết được những chuyện kia, nhưng…kết quả không phải cũng không sai biệt lắm sao.

Cân nhắc hết lần này đến lần khác, Nhàn Phi cảm thấy mình đã đọc nhiều sách, cũng biết nhiều chuyện sâu xa, hoàng đế so với mình cũng không kém hơn bao nhiêu. Sau một phen do dự, nàng liền nhìn hướng Tô Dư:" Tỷ tỷ…nếu không…những thứ mộng kia.."

Cùng hoàng đế nói thẳng đi, cũng không tính là chuyện gì lớn – so với bị nghi là nguyền rủa đế vương vẫn luôn tốt hơn. Việc này cùng lắm chỉ bị thất sủng, nhưng việc sau làm không khéo liền bị ban chết.

(*) Đông Phương Sóc: là một học giả nổi tiếng ở tỉnh Sơn Đông, cùng thời với Tư Mã Thiên, dưới triều vua Hán Vũ Đế Lưu Triệt (còn Chủ Phụ Yển thì mình đã có tìm nhưng không có kết quả về người này nhưng có lẽ ông cũng là một học giả giống ĐPS)

(**) Chu Dịch: là một tác phẩm kinh điển, đồng thời là cơ sở của khoa học dự đoán, khoa học thông tin sau này

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói:

<<Đại Yến nhật báo>> phát biểu xã luận: Kiến thức thay đổi vận mệnh, thành tựu khoa học kỹ thuật của tương lai [Đại sương mù]

- -<<Đại Yến thanh niên báo>> phát biểu xã luận: Học thuyết "Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo" [Hộc máu]

#Giúp Nhàn Phi lên trang đầu#

Ps: Không cần phải mơ mộng A Dư có phải mắc phải loại bệnh nan y nào không….bệnh này hiện nay được gọi bằng ba chữ: Tuột huyết áp!

[Phải nói ngày hôm qua đã có bao nhiêu muội giấy rối rít đoán nàng mang thai a!!! Như vậy một đường cưỡi ngựa rong ruổi không phải khiến bảo bảo sảy mất sao!! Thỉnh nghĩ đến cảm thụ của tiểu bánh bao chứ!!]

#Lời của editor: Vì chap trước có bạn comment bảo mình nên đổi xưng hô giữa nam – nữ chính từ ngươi – ta sang nàng – ta nên bắt đầu từ chap nay mình sẽ đổi nha.

92. Chương 91: Bán Minh

"A Lê!"_ Tô Dư không nhịn được quát, ngăn lại lời Nhàn Phi định nói. Thấy nàng im lặng, Tô Dư nhìn nàng lắc đầu:" Ta không sao."

Chuyện này liền đừng nhắc tới.

Nhàn Phi tất nhiên hiểu ý nàng. Nàng biết, qua nhiều năm như vậy, mộng của Tô Dư vẫn luôn hiện hữu. Nếu hôm nay hoàng đế không trách phạt thì không đề cập đến cũng được, nhưng nếu sau này sinh ra chuyện tương tự, là người bình thường cũng khó tránh đa tâm.

Bằng sủng ái hiện nay của hoàng đế với Tô Dư, cho dù biết nàng có loại dị thuật này cũng khó ban tội chết; nhưng qua nhiều lần như vậy, chờ đến khi hoàng đế sinh nghi, hậu quả sẽ càng không thể khống chế.

Đều nói đau dài không bằng đau ngắn, vào thời điểm như lúc này, hơn thiệt bên trong càng rõ ràng.

Suy nghĩ thật lâu, Nhàn Phi không nhìn lại Tô Dư, đoan chính hướng hoàng đế phúc thân, nhẹ nhàng bẩm:" Bệ hạ có thể hay không…tìm một chỗ nói chuyện?"

Nàng sẽ chú ý lời nói, gắng sức không để hoàng đế vì thế mà đối với Tô Dư sinh chán ghét. Cho dù hoàng đế sau khi nghe xong sẽ khó tránh khỏi hiềm khích, nhưng lời này nàng không thể không nói.

" A Lê…"_ Tô Dư không thể tin nhìn nàng, không biết nàng có ý gì. Trong lòng tất nhiên không nghĩ đến ngay cả Nhàn Phi cũng muốn hại nàng, nhưng chuyện như vậy…tại sao nàng ấy phải nói cho hoàng đế…

Hoàng đế nhẹ gật đầu, sau đó lại xoay người, sờ nhẹ lên trán Tô Dư, hòa nhã nói:" Trẫm đi rồi về ngay. Ngươi cứ việc hảo hảo tĩnh dưỡng, không cần nghĩ nhiều."

Lúc này Hạ Lan Tử Hành cảm thấy, tình huống kém nhất Nhàn Phi có thể nói với hắn, là Tô Dư chính thực đã trọng sinh sống lại.

Hoàng đế cùng Nhàn Phi vừa ly khai tẩm điện. Tô Dư liền nằm ở trên giường, cảm thấy toàn thân rét lạnh. Nàng không nghĩ tới Nhàn Phi lúc này lại đem chuyện đó nói ra, càng không rõ hoàng đế nghe xong sẽ có phản ứng thế nào. Vô luận trong hoàng cung hay dân gian, tất cả đều kiêng kị "yêu thuật" này, chẳng lẽ nàng đời trước bị hiểu lầm cả đời, đời này lại phải chịu chết vì ký ức kiếp trước sao?

Hoặc là…cho dù không chết, nàng sẽ gặp phải chuyện gì?

Thất sủng? Trở lại tình cảnh trước kia? Tô Dư toát một thân mồ hôi lạnh, nếu hoàng đế vì vậy chán ghét nàng, e rằng so với trước kia sẽ càng thêm ghét bỏ, thái độ lúc trước của hắn đã làm nàng nếm bao nhiêu khổ, nếu lúc này….

Không nói đến thất sủng, việc này liệu có liên lụy đến Tô gia không? Phụ thân, Tô Triệt, kiếp trước bọn họ chết vào mùa thu năm nay đều không có quan hệ gì với nàng; nhưng đời này, chẳng lẽ là vì nàng mà chết sao?

Cảm giác vô lực ngấm vào xương cốt, sinh sinh khiến nàng rơi lệ.

"Nương nương…"_ Chiết Chi thất kinh, hoàn toàn không biết Tô Dư là thế nào, lại càng không biết Nhàn Phi định nói gì với hoàng đế, cho dù muốn khuyên cũng khuyên không được, im lặng một hồi, chỉ có thể nói:" Nương nương bệnh nặng mới khỏi… không nên động khí cho thỏa đáng."

Hạ Lan Tử Hành bước vào cửa điện, nhìn thấy Tô Dư nằm nghiêng trên giường, co rụt người lại, hai tay gắt gao nắm lấy chăn đệm, có thể thấy có bao nhiêu sợ hãi. Mắt xem Chiết Chi bên cạnh một bộ tay chân luống cuống, hoàng đế phất tay lệnh mọi người lui ra ngoài cũng hướng nàng nói:" Chiết Chi, ngươi ra ngoài đi."

"Bệ hạ."_ Chiết Chi xoay người khẽ phúc thân, tuy vẫn không an tâm Tô Dư, nhưng trước mắt cũng chỉ biết tuân chỉ.

Hoàng đế bước vững vàng về phía giường nhỏ, Tô Dư mở mắt lên, ánh mắt cơ hồ trống rỗng. Mặc trên người từng trận đau nhức, Tô Dư vẫn vùng vẫy ngồi dậy, giải thích:" Bệ hạ…lời của Nhàn Phi nương nương nói không phải như vậy…"

Hạ Lan Tử Hành đứng trước giường, khiêu mi hỏi nàng:" Vậy là như nào?"

"Thần thiếp chỉ là….chỉ là nhất thời ác mộng…"_ Tô Dư nói đến đây liền cắn chặt môi dưới, trong lòng cũng biết giải thích như vậy thật vô nghĩa.

"Hừ" một tiếng cười khẽ, hoàng đế ngồi xuống, đưa ngón cái lau đi nước mắt trên mặt nàng, cười nói:" Đã lớn bao nhiêu rồi? Bị dọa thành như vậy, Nhàn Phi đã nói rất cẩn thận, bây giờ nàng nói lại với trẫm không được sao?"

Tô Dư kinh ngạc, cảm thấy phản ứng này của hoàng đế cũng quá bình tĩnh rồi, dễ dàng như vậy đã chấp nhận sao?

Hạ Lan Tử Hành liếc mắt sáng chén thuốc đang tỏa hơi trên án kỷ, tùy ý hỏi nàng:" Khi nào được mang vào?"

Tô Dư thành thật trả lời:" Vừa nãy…"

Thời điểm Nhàn Phi cùng hoàng đế ra ngoài, cung nữ đưa thuốc liền tiến vào, thấy bộ dáng của nàng ngay cả một câu cũng không dám hỏi, lại thêm Chiết Chi không ngừng phân phó người nọ lui ra, nên nhất thời cũng không dám khuyên nàng dùng thuốc.

"Thừa dịp còn nóng uống đi."_ Hoàng đế cười một tiếng, bưng chén thuốc lên, vừa thổi vừa cười nói:" Đừng sợ. Nhàn Phi đã sớm biết việc này, nhưng những năm nay có xem nàng thành quái nhân sao? Như thế nào đến trẫm liền không được?"

Nghe khẩu khí hắn thật không để ý, Tô Dư mới thở phào nhẹ nhõm, kinh ngạc nhìn hắn không nói. Hoàng đế vẫn thổi thuốc, sau chốc lát chính mình liền nếm thử một chút, lập tức nhướng mày:" Quá ngọt."

… Quá ngọt?

Tô Dư nhất thời chưa kịp hồi thần, hoàng đế đã nhìn nàng thành thật nói:" Là thật, không tin nàng liền nếm thử. Cũng không biết là phương thuốc gì, lại ngọt thành như vậy."

Hoàng đế đưa chén thuốc đến, Tô Dư liền lúng túng đưa tay tiếp nhận, lại cúi đầu lúng túng nhấp một ngụm…

Nhất thời đắng đến tỉnh người!

Lông mày nhăn nửa ngày mới từ từ dãn ra, bao nghi ngờ trong lòng cũng biến mất không còn gì. Hoàng đế nhìn ánh mắt của nàng nhịn cười hỏi:" Nàng mỗi khi tỉnh dậy, có phải cần tìm chút gì kích người một chút mới lấy lại tinh thần không? Thí dụ như cực đắng, cực cay?"

Nàng mới không có tật xấu này…

Tô Dư rầu rĩ uống thuốc, nỗi sợ trong lòng cũng biến mất theo, tùy ý để hoàng đế trêu chọc nàng.

Một chén thuốc liền như vậy uống hết, vừa đặt chén xuống, một hạt ô mai liền đưa tới miệng nàng. Tô Dư hé môi ngậm vào trong miệng, vừa thưởng thức vị ngọt, vừa nửa đùa nửa thật hỏi hoàng đế:" Bệ hạ thật không để ý sao¿'_ Dừng một chút còn nói _" Không sợ thần thiếp là yêu nữ họa nước à?"

" Yêu nữ họa nước…"_ Hoàng đế suy nghĩ một phen 4 chữ này, hỏi ngược lại:" Nàng biết Đát Kỷ không?"

Tô Dư gật đầu:" Biết, như vậy thì thế nào?"

"Ừ, yêu nữ họa nước, ít nhất cũng phải lớn lên giống nàng ta."_ Một phen quan sát nàng từ trên xuống dưới, có vài phần coi rẻ nói:" Liền lấy điểm tư sắc này của nàng, cho dù thật là "yêu nữ" cũng không đủ sức để "họa nước" – cùng họ với Đát Kỷ cũng vô dụng thôi."

"…"_ Không nói thì thôi, vừa nhắc đến, nàng quả thực cùng họ với Tô Đát Kỷ.

Nhìn Tô Dư ngưng lệ mỉm cười, trong lòng hoàng đế cũng yên tâm, chỉ thấy Tô Dư mặt mày chuyển một cái, cúi đầu cười nói:" Ai nói thần thiếp chỉ cùng họ với Tô Đát Kỷ?"

Hoàng đế giật mình hỏi:" Nếu không thì sao?"

" Dư cũng Đát còn đọc gần nhau đấy!" _Tô Dư nghiêm túc nói.

Hạ Lan Tử Hành nhướng mày, lại cầm một viên ô mai cho nàng:" Vậy Dư cô nương, nàng có muốn thêm một viên không?"

"…"

Lúc ở bên ngoài điện, sau khi Nhàn Phi kể xong những giấc mộng mấy năm nay của Tô Dư, Hạ Lan Tử Hành trái lại còn thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ ra sao, những thứ mộng kia cứ coi như lão thiên có lòng để nàng nhìn thấy trước mệnh của mình thì sao? Lại không có chút rõ ràng nào, hắn chắc chắn từ nay sẽ khiến nàng nhận ra những thứ này về sau sẽ không còn ứng nghiệm nữa. Tóm lại vẫn như lúc hắn mới trọng sinh, mang theo ký ức của kiếp trước, sẽ phân rõ yêu hận của mình.

Nhàn Phi còn nói:" Tỷ tỷ những năm này trôi qua không hề dễ dàng. Biết rõ tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì, những vẫn chịu thế hạ phong. Bệ hạ nhớ lúc nàng bị Diệp thị phạt quỳ hôm đó chứ? Ngay cả sự kiện đó, nàng ở trong mộng đã thấy được chút ít manh mối, nhưng vẫn không thể tránh được."

Nghĩ đến những năm nay nàng đều là trôi qua như thế. Trong lòng Hạ Lan Tử Hành có chút khó chịu, hắn hoàn toàn không biết, đời trước Tô Dư có phải cũng liên tục có ác mộng như vậy không. Nếu có, đó lại càng đáng sợ, không giống với hiện tại vì hắn trọng sinh mà trở nên "không linh nghiệm", đời trước nàng nếu như cũng có ác mộng tương tự, chúng sẽ lần lượt ứng nghiệm, từ lúc còn sống cho đến chết.

Như vậy có bao nhiêu thống khổ.

Hạ Lan Tử Hành vẫn chưa hết kinh ý thở dài một hơi:" Trẫm đã biết."_ Sau đó lại hướng Nhàn Phi nói _" Đa tạ."

Nhàn Phi nói với hắn chuyện này tuy so với việc để hắn hiểu lầm vẫn tốt hơn, nhưng Hạ Lan Tử Hành vẫn không thể không để tâm – không nói cũng biết, ác mộng nhiều năm như vậy, Tô Dư tin tưởng giấc mộng còn nhiều hơn tin bản thân nàng.

Hơn nữa từ đủ loại ví dụ Nhàn Phi nhắc đến, Hạ Lan Tử Hành biết rõ Tô Dư mơ thấy là mọi chuyện nguyên bản, mà không phải những chuyện sẽ thay đổi sau khi hắn sống lại.

Nói như thế...hắn lúc trước đảm bảo nàng sẽ không động Tô gia, nàng đại khái cũng không tin bao nhiêu đi?

Không tiếng động thở dài, Hạ Lan Tử Hành nói không rõ trong lòng là vui nhiều hay lo nhiều.

"Thật không biết nên mừng hay lo"_ Tô Dư cùng thưởng trà với Nhàn Phi, không chút chú ý ngồi bó gối than thở.

Nhàn Phi ngược lại ngồi quy củ, ung dung nói:" Có gì phải lo? Phá tầng cửa sổ này, bệ hạ cũng không trách ngươi, ngươi cũng đỡ phải dè dặt che giấu trước mặt hắn, bớt việc bớt lo."

"Bớt việc bớt lo."_ Tô Dư nhẹ giọng cười, chậm lắc đầu:" Trong cung, nào có dễ dàng tĩnh tâm như vậy? Huống chi...ta còn Tô gia, đôi khi ngẫm lại cũng thật mệt mỏi."

" Đó là do ngươi suy nghĩ quá nhiều."_ Nhàn Phi cũng liền một bộ không để ý, nghiêng người về phía trước, đặt tay lên bàn, chống cằm nói:" Ngươi đã quên ngươi cùng bệ hạ là phu thê sao? – Mặc dù bây giờ không phải, nhưng hắn không phải vẫn để tâm đến ngươi sao? Phu thê ư, so với không có gì giấu giếm vẫn tốt hơn có bí mật với nhau."

Tô Dư nhíu mày:" Ngược lại nghe cũng có lý."

"Vốn là như vậy."_ Nhàn Phi lại cười nói:" Ta thấy thế này cũng tốt, quan hệ của ngươi cùng bệ hạ thật

tốt, Tô gia cho dù không có mắt…"_ Nhàn Phi hơi khựng lại, dò xét ánh mắt nàng rồi cười trừ một tiếng _" Ta không phải nói Tô gia không tốt…tóm lại nếu phụ thân ngươi làm tiếp chuyện không nên làm, dựa vào bệ hạ còn nhớ chút tình phu thê cũng sẽ tha cho Tô gia một con đường sống không phải sao? Ngược lại nếu luôn cẩn thận giấu giếm mọi chuyện, bệ hạ sẽ có lúc chán ghét, đến lúc đó, Tô gia mới thực sự chỉ có đường chết."

Nhàn Phi luôn rất hiểu những đạo lý này. Quả thật, nàng cũng không biết Tô Dư đã trọng sinh, hôm nay lúc đối mặt hoàng đế đã sớm không còn là tâm tình đơn giản cho rằng đây chỉ là ác mộng. Nhưng dù vậy, những lời này vẫn đáng để tâm.

Trong thiên hạ này, kẻ làm chủ chính là vương. Nàng phải nhờ vào hoàng đế để sống sót ở hậu cung, Tô gia lại càng phải nhờ vào tình cảm giữa nàng và hoàng đế để cầu con đường sống.

"Kỳ thật từ lâu, ngươi hà tất phải nghĩ nhiều như vậy."_ Nhàn Phi mỉm cười nói thẳng suy nghĩ của mình:" Cho dù vì Tô gia, ngươi cũng lo lắng quá nhiều rồi."

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói:

- - Ước chừng không bao lâu, Nhàn Phi sẽ hối hận vì lời nói lúc này

- - Đây không tính là lộ bài, đúng không? [Vò đầu]

Ps: Vì tuần sau mình sẽ đi chơi để ăn mừng thi xong, nên đến T6 mới update tiếp nha.

Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyên.

93. Chương 92: Kỳ Ngộ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Ta biết."_ Tô Dư vừa nói vừa lắc đầu _" Nhưng ta có thể làm thế nào? Tô gia đã thành cái dạng này, cha ta lại chưa từ bỏ ý định, không chừng lại nóng lòng làm ra chuyện không thể dung thứ."

"Chuyện Vu cổ kia, không phải bệ hạ cũng không trách ngươi sao?"_ Nhàn Phi nhẹ nhàng cười nói:" Việc này đặt ở bất kỳ tình huống nào, cũng không phải là chuyện không thể buông tha à?"

"Chuyện kia có bao nhiêu phần là xem vào thể diện của đại trưởng công chúa."_ Tô Dư thản nhiên nói _" Hơn nữa…cũng là do Diệp thị nghĩ đến chuyện này trước, ta chỉ là tương kế tựu kế, nhưng chuyện của phụ thân lại không giống thế."

"Vậy chuyện hạ dược Giai Du Phu Nhân thì sao?"_ Nhàn Phi hỏi ngược lại:" Đây chính là ngươi ra tay

trước, Giai Du Phu Nhân chỉ tương kế tựu kế. Kết quả? Không phải vẫn nghiêng về phía ngươi ư?"

Tô Dư nhất thời trầm mặc. Đúng vậy, chuyện này hoàng đế thực sự thiên vị rõ ràng. Cho dù nói thế nào cũng là nàng nổi lên sát tâm trước mới để Giai Du Phu Nhân tính kế sau này, nhưng hoàng đế ngược lại vẫn không trách nàng.

"Chuyện Sở thị, ngươi cũng không nên thu tay lại."_ Nhàn Phi cười lạnh:" Không phải chỉ là cung nữ kia có chút quan hệ với Tô gia sao? Nhìn ngươi sợ như vậy, ta phải nói thẳng, diệt trừ Sở thị luôn quan trọng hơn. Trong hậu cung này, ngươi xem hết một lần cũng không có ai hận ngươi bằng nàng ta, cho dù bây giờ đã mất đi linh chủ, nhưng mặc ngươi giải thích thế nào, bệ hạ bảo đảm thế nào nàng ta vẫn khăng khăng nhận định ngươi hại con của mình. Loại người như vậy, có cần phải tiếp tục giữ lại không?"

Nghe một loạt oán giận của Nhàn Phi, Tô Dư nửa câu cũng không bác lại, chỉ đành liên tục khoát tay:" Thôi thôi…là ta quá mức dè chừng được chưa? Nhàn Phi nương nương tạm thời giữ cho nàng ta một mạng, chờ chuyện năm đó tra rõ rồi từ từ tính sổ nàng cũng không muộn."

Biết được chuyện ác mộng của Tô Dư, Hạ Lan Tử Hành lại càng không thể không cẩn thận, e sợ đụng phải những chuyện trong mộng của nàng, khiến nàng không được yên tâm.

Nếu nàng lo sợ Tô gia gặp chuyện không may…

Hoàng đế suy nghĩ một chút, Ánh Dương cách nơi này cũng không xa, chi bằng dứt khoát triệu Tô Triệt đến, gặp Tô Dư một lần, khiến nàng bình tâm chút ít.

Nhận lệnh cấp truyền khiến Tô Triệt nửa khắc cũng không dám trì hoãn, một đường phi nhanh đến Kỳ sông, còn tưởng vì chuyện khẩn yếu gì, sau cùng hoàng đế lại nói với hắn một câu:" Tỷ tỷ ngươi nhớ ngươi."

Tô Dư ở hậu cung, Tô Triệt muốn đi gặp cũng không thích hợp. Còn nếu gặp ở chính điện hoàng đế, Tô Dư lại không khỏi có chút câu nệ lễ nghi. Hoàng đế thế nhưng đã sắp xếp xong xuôi, để Tô Triệt trong điện thong thả phẩm hết một chum trà, cảm thấy cũng không sai biệt lắm, liền nghiên đầu nói Từ U:" Đi mời Chiêu Nghi tới."

Không phải mời đến chính điện, là mới ra hành cung.

Tửu quán Thái hoàng thái hậu hết lòng đề cử còn chưa kịp đi mà.

Tô Dư cùng Tô Triệt đều cảm thấy, không khí trong xe ngựa thập phần kỳ quái.

Nhất là Tô Triệt, vừa là tỷ đệ với Tô Dư, vừa là quân thần với hoàng đế, hơn nữa tỷ tỷ cùng hoàng đế còn là phu thê – ít nhất cũng từng là như vậy.

Không ngừng ngẩng đầu liếc nhanh hai người, Tô Triệt như thế nào lại cảm thấy mình không nên ở nơi này.

Xuất cung ăn một bữa cơm? Cũng không biết tâm huyết này của hoàng đế ở đâu ra…

Vì vậy ba người sốt ruột đến mực một đường cũng không nói lấy một chữ, ngột ngạt tới mức Từ U đánh xe bên ngoài còn cho rằng hai tỷ đệ đã làm gì chọc giận thánh nhan. Nhưng xuống xe, thần sắc mọi người ngược lại đều bình thường.

Hạ Lan Tử Hành nâng mắt nhìn tửu quán không lớn trước mặt, phản ứng đầu tiên chính là mình bị Thái hoàng thái hậu lừa rồi!

Kiên trì đi vào, không nói hoàng đế càng cảm thấy mình bị Thái hoàng thái hậu trêu chọc, Tô Dư cùng Tô Triệt lại càng thấy kỳ quái hắn vì cái gì lại tìm đến loại địa phương này…

Tửu quán này hẹp dài, rộng bất quá 5 6 trượng (*), chiều sâu cũng gần 20 trượng, dọc hai bên tường đặt 7 8 bàn gỗ, những thứ cần thiết khác…

(*) 1 trượng: 3.33 m

Đều không có.

Hoàng đế cố gắng trấn định, thầm nghĩ trong lòng: Nếu quả thật bị hoàng tổ mẫu gạt, lần này cũng coi như tiện thể khảo sát dân tình!

Trong tiệm lúc này không có người khác, ba người chọn một chiếc bàn ngồi xuống, nửa ngày cũng không thấy tiểu nhị đến hỏi thăm, Tô Triệt nhìn khắp nơi một lượt, ánh mắt rơi về hướng quầy tính tiền. Đứng lên đi tới, liền thấy một lão ông đang ngủ say trên ghế mây đằng sau.

Nhìn nhìn lão ông liền cảm thấy quấy nhiễu giấc ngủ người khác thật không thích hợp, nhưng nhìn phía hoàng đế lại cảm thấy không quấy nhiễu lão ông này lại càng không thích hợp.

Vì vậy rất khách khí gõ nhẹ lên bàn gỗ, gọi một tiếng:" Lão bá."

Lão ông liền mở mắt ra, chỉ trong nháy mắt đó, mâu quang linh hoạt kia khiến Tô Triệt gần như chấn động. Nhưng vừa nhìn lại, liền thấy chỉ là một ông lão bình thường, cầm quải trượng đứng lên hỏi hắn:" Ngươi trẻ tuổi, ăn cơm a?"

"Vâng, lão bá."_ Tô Triệt liền ôm quyền, cũng không biết nên gọi món gì, bèn nhân tiện nói:" Làm phiền lão bá làm chút món ngon mang đến, tiền bạc không thiếu."

Lão ông ho hai tiếng, gật đầu đáp ứng, sau đó xoay người đi về phòng bếp phía sau.

Tô Triệt trở về chỗ ngồi, lại thấy có thêm ba người tiến vào. Vừa thấy ba người nọ, bọn họ liền cảm thấy tửu điếm nho nhỏ này có điểm bất phàm – tuy nhỏ hẹp đơn sơ, nhưng ba vị khách nhân vào sau này quần áo đều không tầm thường, hoặc là ngọc phát quan búi tóc (**), hoặc là trường kiếm treo trên người, tất cả đều chỉ ra họ cũng có chút ít thân phận.

Lại chờ giây lát, thấy thức ăn vẫn chưa được mang lên, Tô Triệt nhìn hai thùng rượu lớn đặt trước cửa, bên cạnh còn đặt không ít chén rượu, rõ ràng có ý để khách nhân tùy ý lấy. Vì vậy liền đứng lên, đem ba chén đầy rượu đặt lên bàn, mùi rượu xông vào mũi, Tô Dư rốt cuộc nhịn không được nhẹ giọng hỏi hoàng đế:" Bệ hạ làm sao tìm được chỗ này?"

Hạ Lan Tử Hành nhìn xung quanh một phen, cảm thấy quá gần bàn bên cạnh, không tiện nói thành lời, liền lấy ngón tay nhẹ chấm chút rượu viết lên bàn: Thái hoàng thái hậu tiến cử.

"..."_ Tô Dư lẫn Tô Triệt đều thấy quái lạ, đành không nói gì tự uống phần rượu của mình.

Khách nhân bàn bên nhìn nhìn bọn họ, cũng tự đi múc rượu, sau đó đến chỗ bọn họ hàn huyên vài câu, kính rượu lẫn nhau, rồi tiếp tục chờ món ăn của mình.

Chốc lát, cuối cùng cũng có một bà lão đi tới, bưng sáu tô mì lên, ba chén cho bọn họ, ba chén cho bàn bên. Mì này nhìn cũng không dài, còn xiêu xiêu vẹo vẹo, ngay cả mặt trên cũng không trang trí gì thêm, Tô Dư bất giác chau mày, có chút thắc mắc hỏi bà:" Đây là?"

Bà lão kia liền đáp:" Mì kéo sợi."

"..."_ Tô Triệt suy nghĩ một chút:" Còn món khác không?"

Lão bà lại nói:" Chỉ có mì kéo sợi."

"..."_ Hạ Lan Tử Hành không thể không lần nữa cảm thấy, Thái hoàng thái hậu đang lừa gạt mình.

Nhưng mì vừa vào miệng, ba người không thể không thừa nhận mì này quả thực làm không tồi. Mặt ngoài tạm không nói, hương vị mười phân vẹn mười, gia vị thơm nồng, cực kỳ ngon miệng. Đều là người đã quen ăn sơn hào hải vị, nhất thời không ngừng tán dương trong lòng.

Ba người bên cạnh bọn họ ăn có phần nhanh hơn chút ít, trước khi đi lại dụng tâm kính bọn họ một lần rượu, sau đó tạ lễ rồi đi khỏi.

Rượu này không gắt lại hương thuần, không chỉ hoàng đế cùng Tô Triệt thưởng thức, chính Tô Dư cũng bất giác uống cạn một chén. Tô Triệt lại lần nữa đi rót rượu, vừa đặt xuống bàn, bỗng có một tiểu phi trùng vô tình thẳng tắp rơi vào chén rượu của Tô Dư. Sáu bàn chân nhỏ không ngừng ngọ nguậy bơi lội, khiến Tô Dư còn chưa kịp buồn nôn đã bị nó chọc cười. Nhẹ nhàng rút xuống một cây trâm bạc, đưa trâm vào trong chén, "cứu" con sâu nhỏ này ra.

Tiện tay đem trâm bỏ trên bàn, Tô Dư bưng chén lên định uống. Miệng còn chưa đụng đến thành chén, hoàng đế đã vô tình nhìn thoáng qua cây trâm kia, đột nhiên đưa tay hất đi ly rượu của nàng.

Một tiếng giòn tan, Tô Dư kinh nhạc nhìn chén sứ vỡ nát trên đất:" Bệ…"

Lập tức liền bị cây trâm hoàng đế đưa đến trước mặt làm im lặng – đoạn nhúng vào rượu của cây trâm kia đã biến đen, cùng màu trắng bạc của cây trâm đối đầu nhau.

Thạch tín.

Tô Dư cùng Tô Triệt đều cả kinh, hoàng đế trầm giọng gọi một tiếng:" Người đâu."

Trong khoảng khắc, liền xuất hiện thêm vài người trong tửu quán, lão ông cùng lão bà bối rối đi ra xem xét, lập tức bị khống chế dưới lưỡi kiếm.

Hoàng đế nhạt nhìn bọn họ cười nghiền ngẫm:" Hạ độc? Hắc điếm?"

" Vị công tử này."_ Lão ông kia lãng tránh mũi kiếm:" Chúng tôi đều đang làm ăn buôn bán, tiệm này cũng đã mở rất nhiều năm, đang yên đang lành, hạ độc làm cái gì?"

Lão bà kia lại càng thêm tức giận:" Chỉ bằng đương kim thành thượng đang ở Kỳ sông, nếu các ngươi dám ỷ thế hiếp người, tốt nhất nên cẩn thẩn!"

Mọi người ở đây đều mặc danh chấn động, cảm thấy lời nói của bà lão cực kỳ bình tĩnh, nhất thời có thêm vài phần tin tưởng không phải bọn họ hạ độc. Nhưng hoàng đế còn chưa lên tiếng, ai cũng không dám hạ kiếm xuống.

Trong tiệm nhất thời không khí căng thẳng, có vài khách nhân đến, nhìn vào trong tiệm, liền thức thời rời đi.

Hoàng đế đứng lên, chắp tay sau lưng nhìn bọn họ, chỉ Tô Dư, khẩu khí ôn hòa:" Vị này là nội tử (vợ) của ta, vị kia là đệ đệ của nàng, nếu không phải các ngươi hạ độc, cũng không thể là hai người bọn ta muốn hại nàng."

Lão ông cùng lão bà nhất thời đều không phản bác được, tính cả Tô Triệt trong nhóm hộ vệ cấm quấn Đô Úy phủ, tất cả đều im lặng chờ hoàng đế ra lệnh định đoạt mệnh của hai người này, bà lão kia quét mắt nhanh sang hoàng đế, bật thốt:" Sợ là thiếp thất khác của ngươi làm đi?"

…. Bà ta vừa nói gì? Người này điên rồi sao?

Hoàng đế nhíu nhíu mày, cười nhìn bã lão:" Cớ gì lại nói ra lời ấy?"

Lão ông kia hai mắt sáng ngời, toại nguyện nói với hắn:" Ngươi cho tất cả người ngoài lui ra, chúng ta liền nói cho ngươi biết tại sao."

Cho tất cả lui ra? Hai ngươi coi bọn họ là đồ ngốc à?

Hạ Lan Tử Hành vẫn nén giận cười nói:" Đều là thân tín của tại hạ, không cần tránh đi."

Sau một hồi im lặng, liền nghe bà lão chậm rãi nói:" Làm hoàng đế, đến một chén nước cũng phải giữ thăng bằng. Trong hậu cung bên nặng bên nhẹ, sớm muộn sẽ gây ra chuyện lớn thôi."_ Nói rồi liền liếc nhanh sang Tô Dư _" Vị này….hẳn là sủng phi của bệ hạ đi?"

"…"

Ai cũng không có tâm trả lời Tô Dư có phải là sủng phi hay không, mọi người đều khiếp sợ lão phụ nhân tầm thường này rốt cuộc từ chỗ nào đã nhận ra thân phận của hoàng đế.

Trên mặt Hạ Lan Tử Hành một hồi trắng bệch, cuối cùng vẫn phất tay cho mọi người lui ra. Tâm giác quái lạ, sắc mặt trầm trầm hỏi bà lão:" Làm sao ngươi biết trẫm…"

"Ngọc bội của bệ hạ."_ Bà lão chỉ chỉ bạch ngọc bên hông hắn:" Vật lịch đại thiên tử tương tuyền, phải không?"

"… Phải."_ Hạ Lan Tử Hành gật đầu thừa nhận. Bất quá ngọc bội kia kỳ thực vừa nhìn liền khó thể nhận ra, không nói người ngoài, cho dù là trọng thần trong triều thậm chí là tần phi trong cung cũng hiếm có người vừa nhìn đã biết.

Nhất thời càng thêm nghi vấn, lại làm như vô tình hỏi:" Đã từng nhập cung?"

Bà lão kia cũng không cho sắc mặt tốt gì liếc hắn một cái:" Đã làm đến Cung chính!"

Lập tức minh bạch, đồng thời cũng hiểu tại sao Thái hoàng thái hậu lại muốn hắn đến chỗ này, quả là phù thủy bất lưu ngoại nhân điền (***).

Vì vậy, Tô Dư cùng Tô Triệt liền thấy hoàng đế đối với hai lão phu phụ trước mặt tôn kính vái chào:" Thất kính…thất kính…"_ Tiện đà lại nói:" Vậy kẻ hạ độc…"

" Bệ hạ đi thăm dò ba kẻ vừa rồi đi."_ Bà lão than thở _" Hậu cung thật là nửa điểm bình yên cũng không có…bệ hạ mang theo sủng phi cải trang xuất cung, tất chỉ có người trong cung mới biết. Là ai đã chỉ điểm ba người nọ, bệ hạ cứ việc thẩm tra liền rõ."

Làm kinh động đến cấm quân Đô Úy phủ, muốn tra ra ba người kia bất quá cũng dễ dàng. Không đến mấy ngày tất cả liền tóm vào trong lao, Thẩm Diệp không trụ ở Kỳ sông, hoàng đế xét thấy việc này có liên quan đến Tô Dư, vì vậy liền cấp cho Tô Triệt thẩm vấn.

Tô Triệt nghiêm thẩm hai ngày, ba người kia liền khai ra toàn bộ, nhưng kết quả lại khiến hắn không tiện tra thêm, chỉ đành bẩm chi tiết với hoàng đế:" Chuyện này….thần phải tránh hiềm nghi."

Hoàng đế quét mắt nhìn hắn, cười hỏi:" Là ai?"

Tô Triệt đem lời khai tra được trong hai ngày này trình lên hoàng đế, hoàng đế xem xong liền trầm đi, đem bản cung đặt xuống, nói:" Truyền ý chỉ của trẫm, tuyên cấm quân Đô Úy phủ Chỉ Huy Sứ cấp tốc đến Kỳ sông tiếp nhận án này."

(**) Phát quan đại khái là cái này nè

Nguồn: Facebook

(***) Phù thủy bất lưu ngoại nhân điền: Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, ý chỉ lợi ích, cái tốt đẹp không thể để người ngoài hưởng.

94. Chương 93: Vụ Lý

Xuất cung đi ăn một chén mì ở tửu điếm cũng suýt mất mạng, Tô Dư vừa nghĩ liền sợ, Hạ Lan Tử Hành lại càng thấy chán nản không thôi – lần đầu dẫn Tô Dư đi ngắm cảnh, nàng hôn mê; lần thứ hai đi ăn mì, lại khiến nàng thiếu chút nữa đến quỷ môn quan.

Thẩm Diệp vào mười mấy ngày sau liền đến Kỳ sông tiếp nhận vụ án, Tô Triệt cũng thuận tiện cáo từ trở về Ánh Dương. Việc ám sát này hoàng đế luôn cố ý không đề cập đến, nên không có ai ngoài mấy người bọn họ biết, về phần chuyện tiếp theo đến chính Tô Dư cũng không rõ ràng. Cho đến khi thấy Thẩm Diệp tự mình đến đây, trong lòng mới biết chuyện này không đơn giản, cảm thấy bất an đi hỏi hoàng đế, hoàng đế lại không chịu cho nàng biết thêm, liên tục quanh co đổi đề tài, nói đến đôi phu phụ trong tiệm mì kia.

Vừa nhắc tới, Tô Dư cũng thật hiếu kỳ – lão bà kia từng vào cung cũng không phải chuyện gì hi hữu, tại sao phải khiến hoàng đế đối với nàng kiến lễ như vậy?

Một phen nghi vấn này của nàng, vừa vặn hợp ý hoàng đế, hắn liền ôn hòa nói:" Sau này thường xuyên đến chính điện, trẫm kể chuyện xưa cho ngươi, như thế nào?"

Ngày đầu tiên nàng nghe kể chuyện trở về, hoàng đế nói đôi phu phụ kia chuyện xưa rất nhiều, dân gian thậm chí còn có văn nhân viết sách về họ, tên "Yến Đông hiệp". Hoàng đế nói đến tình sinh ý mộng, Tô Dư nghe đến xuất thần, đang đến đoạn quan trọng, hoàng đế lại ngừng kể:" Trẫm còn có việc, ngày mai hẳn tiếp tục."

"…"_ Tô Dư nhất thời tức giận, lại không muốn làm lỡ chính sự của hắn, đành phải ủ rũ cáo lui. Trước khi đi còn hỏi một câu:" Trong cung có thể có sách kia không?"

Hoàng đế đáp:" Có a, Cẩm Đô cùng Kỳ sông ngự thư phòng đều có, chỗ kia của Nhàn Phi cũng có."_ Tô Dư vừa muốn mở miệng mượn hắn xem, đã nghe hắn nói tiếp:" Không được, không cho ngươi xem."

Cho nàng, nàng chẳng phải ngày ngày nhàn rỗi trốn trong phòng đọc sách, còn có chuyện cho hắn sao?

Vì vậy Tô Dư đành phải cúi đầu ủ rũ cáo lui, mắt thấy sắc trời đã tối, liền định ngày mai mới đi tìm Nhàn Phi mượn sách.

Tối muộn hôm đó, Nhàn Phi đang ở trong đình hóng mát bỗng nhận được thánh chỉ. Đại giám Từ U tự mình đến truyền chỉ, vừa thấy quyển trục màu vàng tơ bạc kia, Nhàn Phi liền nghiêm nghi quỳ xuống. Từ U mở chiếu chỉ, không được tự nhiên ho nhẹ 1 tiếng, sau đó liền trầm ổn nói:" Chỉ dụ…"

Sau đó lại không được tự nhiên ngưng một lát.

Nhàn Phi cảm thấy kỳ quái hơi ngẩng đầu lên, Từ U cảm thấy chỉ này tuy hoàng đế hạ, nhưng hắn lại không thể nào đọc lên được, làm cho hoạn quan cung nữ khác nghe phải, đại giám hắn sau này cũng khó còn uy tín.

Vì vậy phất tay để các cung nhân khác lui ra, Từ U hắng giọng một cái mới nói:" Chỉ dụ… Nhàn Phi, bộ sách "Yến Đông hiệp" không được đưa cho Vân Mẫn Chiêu Nghi mượn, trẫm còn có chuyện quan trọng, khâm thử."

"…"_ Nhàn Phi nhất thời cảm thấy, hoặc là Từ U giả truyền thánh chỉ, hoặc là hoàng đế đầu óc có vấn đề rồi.

Thôi, coi như lời ít ý nhiều, không phải chỉ một bộ sách sao? Còn đặc biệt hạ thủ dụ, nàng không cho mượn là được rồi.

Ung dung dập đầu hạ bái:" Thần thiếp tuân chỉ."

Như thế, khi Tô Dư tìm đến Nhàn Phi mượn sách trưa hôm sau, Nhàn Phi vờ suy nghĩ một chút, tiện đà nghiêm túc nói với nàng:" Yến Đông hiệp? Sách kia ta sớm đã không biết vứt đi nơi nào rồi."

Tô Dư đành mất hứng mà về.

Theo mong muốn hoàng đế, sau đó Tô Dư liền không thể không mỗi ngày tìm hắn "nghe chuyện", cũng coi như đến bù hai lần xuất cung ngoài ý muốn lúc trước. Một đám ngự tiền cung nhân không khỏi cảm thấy mỗi ngày vào đúng nửa canh giờ kể chuyện này, cảnh tượng trong điện luôn cực kỳ kỳ quái – hoàng đế kể chuyện xưa kể đến sinh động như thật, Vân Mẫn Chiêu Nghi nghe đến chuyên chú, hai mắt tỏa sáng, bên cạnh còn ngồi cạnh hai con chồn nghe kể chuyện, về phần chúng nghe hiểu hay không thì chẳng ai biết rõ.

Ngự tiền cung nhân ai cũng không điếc, thời điểm hoàng đế kể chuyện cho Tô Dư nghe bọn họ không muốn nghe cũng phải nghe, vì vậy loại chuyện mỗi ngày chỉ kể một đoạn này quả thực như treo ngược người lên, đại giám Từ U luôn gặp phải tình huống mọi người ngày kế tiếp muốn cướp đoạt phiên trực của nhau để nghe kể.

Từ U không khỏi thở dài: Thế nào hai năm qua, hoàng đế lại càng ngày càng không nghiêm túc như vậy…

Thật sự là thượng bất chính, hạ tất loạn mà!

Vào lúc "Yến Đông hiệp" đi đến hồi 8: Đêm đó, Sở thị nổi giận đùng đùng xông vào tẩm điện Tô Dư. Tô Dư vừa phẩm trà nghe chuyện về, đang suy nghĩ diễn biến nội dung hôm sau, lúc này giương mắt nhìn nàng ta, nhẹ cười:" Sở Sung Hoa? Đã lâu không gặp. Chiết Chi, dâng trà."

" Tô thị…"_ Sở thị sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nhìn nàng hồi lâu, run rẩy giơ tay lên chỉ về phía nàng trách mắng:" Ngươi dám hại Sở gia…"

" Hại Sở gia¿'_ Tô Dư hơi sững sờ, còn chưa kịp phản ứng nàng ta đang nói gì _" Ngươi nói chuyện bản cung bên ngoài bị người hạ độc sao? Ta cũng nghe được chút ít, là người có quan hệ với Sở gia, nhưng đó cũng là các ngươi hại bản cung trước, tại sao bây giờ lại nói bản cung hại Sở gia?"

" Ngươi đã sớm biết…"_ Sở thị vẫn chưa nguôi giận, tiến lên hai bước nói:" Ta nghe được…ngươi có thế mơ thấy, sớm biết sẽ xảy ra chuyện này, thế nhưng vẫn để nó phát sinh, ngươi đã sớm muốn trừ Sở gia có phải không…Ngươi căn bản không nghĩ buông tha cho bản cung!"

Sở thị tuy nói có chút điên loạn, nhưng vẫn khiến Tô Dư không khỏi cả kinh, cũng không phải vì Sở thị cáo trạng nàng, mà là… Sở thị làm sao biết rõ những cơn ác mộng kia?

Hiện nay, trong nội cung chỉ có ba người biết chuyện này, Nhàn Phi, hoàng đế và nàng.

" Ngươi yêu nữ¡'_ Sở thị tức giận mắng _" Hết thảy đều là ngươi tính kế có đúng không! Chẳng trách bệ hạ đột nhiên đối ngươi tốt như vậy, chẳng trách Diệp gia bị hại thảm như vậy… Ngươi đã sớm nhìn thấy! Ngươi đã sớm tính kế!"

" Ai nói cho ngươi¿'_ Tô Dư lạnh lùng gặng hỏi nàng:" Ai nói cho ngươi biết chuyện này?"

" Là ta hận ngươi… Là ta muốn hại ngươi! Ngươi dựa vào cái gì đổ lên Sở gia!"_ Sở thị quát.

Tô Dư bình tĩnh lại hai phần, trong lòng biết Sở thị hiện tại so với nàng kích động nhiều hơn, hơn nữa chuyện nàng cùng Sở thị quan tâm lại không giống nhau. Nếu tiếp tục như vậy cũng khó có kết quả gì, Tô Dư đoán một lát, nương theo lời của nàng ta:" Ta kéo xuống Sở gia là vì tự biết ngươi sẽ không buông tha ta, ta đã nói với ngươi ta không hề hại con ngươi nhưng ngươi lại chưa từng tin ta."_ Nói rồi nhẹ nhàng cười môt tiếng _" Diệt cỏ phải diệt tận gốc, không động đến Sở gia của ngươi ta làm sao có thể an tâm?"

Đại khái không nghĩ tới nàng sẽ thừa nhận dễ dàng như vậy, thấu triệt như vậy, Sở thị trái lại cả kinh lùi về sau nửa bước, chậm rãi nói:" Ngươi…"

" Đúng, ta đã sớm nhìn thấy những thứ kia, mỗi một ngày phát sinh chuyện gì ta đều biết rõ."_ Tô Dư vừa nói thản nhiên đến kỳ diệu, vừa thầm cảm thấy quả không uổng phí những ngày này đi nghe kể chuyện, khiến nàng hôm nay có thể nói đến "tình ý dào dạt" như vậy _" Nếu còn cảm thấy trong lòng không thoải mái, ngươi cứ việc huyên náo mọi người đều biết cũng được. Dù sao hoàng đế cũng đã biết chuyện của ta, ngươi khiến cho mọi người đều biết, lục cung cao thấp lại càng cảm thấy hết thảy mọi chuyện đều sẽ theo những giấc mơ của ta."_ Nàng nói rồi thoải mái nở nụ cười _" Ta thật muốn xem một chút Sở gia của ngươi như thế nào tránh được một kiếp này."

Lúc này quan trọng nhất là đem Sở thị dọa sợ, khiến nàng ta phải câm miệng, nếu không chuyện nàng có "yêu thuật" truyền khắp hậu cung, sợ ngay cả hoàng đế cũng khó giải vây cho nàng.

Sở thị tuy đã giận đến không kìm được, nhưng nghe nàng nói như vậy không phải không đau không ngứa, tựa như tất cả đã nắm trong lòng bàn tay, nàng ta quả thực không dám nói thêm điều gì, tức giận rời đi.

Đợi thân ảnh nàng ta biến mất không còn chút gì, Tô Dư mới toát một thân mồ hồi lạnh, gọi Chiết Chi tới, đem chuyện ác mộng cùng Nhàn Phi, hoàng đế từ đầu tới cuối kể cho nàng nghe, cuối cùng nói:" Trong cung vốn không nên có người thứ tư biết chuyện này, nhưng Sở thị lại có thể đem việc này đến chất vấn ta. Ngươi cẩn thận đi dò xét, là ai đã thổi gió cho nàng."

Tự không thể do nàng nói ra, hoàng đế lại càng biết rõ nặng nhẹ, nhưng…

nàng càng không hi vọng đó là Nhàn Phi.

Trực tiếp hạ độc trong chén của Chiêu Nghi, lại còn ngay trước mặt hoàng đế, cấm quân Đô Úy phủ một khắc cũng không dám chậm trễ, lại có Thẩm Diệp tọa trấn, từng manh mối một dần dần được tìm ra. Kết quả ngược lại cũng không dính dáng gì đến Sở gia quá nhiều, tựa hồ đó hoàn toàn do Sở thị làm.

Kết quả này, lại làm Thẩm Diệp luôn cảm thấy có chỗ không đúng – không hẹn mà gặp, hoàng đế đột nhiên nổi ý muốn mang Chiêu Nghi xuất cung, không thể nào nói trước cho lục cung biết được. Lại nghe nói chỗ kia hoàng đế chưa từng đến qua, Chiêu Nghi cũng chưa từng đến qua, ngay cả đại giám Từ U cũng nói lúc trước đến nghe cũng chưa từng nghe qua nơi này. Nhưng Sở thị lại có thể nhanh chóng chuẩn bị xong người, không để lại dấu vết đem thạch tín bỏ vào trong chén Tô Dư…

Nàng ta chỉ là một Sung Hoa phi tần hậu cung, cũng không phải giang hồ du hiệp gì, lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy?

Cũng không thể là "đêm xem thiên tượng phát hiện hoàng đế muốn mang Chiêu Nghi đi dạo chơi" chứ?

Chẳng lẽ…giúp đỡ nàng ta làm việc này không phải Sở gia, mà là một thế gia khác?

Thẩm Diệp một năm một mười đem việc này bẩm lên hoàng đế, chờ hoàng đế định đoạt. Hoàng đế cũng không khỏi nhíu mày, Thẩm Diệp nghi ngờ hoàn toàn có lý, nhưng nguyên nhân này càng có lý, việc này càng khó thể giải quyết – có không ít đại thế gia, nếu nói muốn tranh quyền, phỏng chừng ai cũng muốn tranh. Nhưng cũng không thể tùy tiện đi thăm dò bọn họ, thứ nhất sẽ khiến lòng người bất ổn, thứ hai làm việc này sẽ quá hao phi nhân lực. Nếu không đầu không đuôi xét hỏi, không biết ngày nào tháng nào mới có thể tìm ra.

Hoàng đế liền hỏi Thẩm Diệp:" Trong những ngày thẩm tra này, có dính dáng đến nhà nào không?"

Nếu muốn tra, tất nhiên nên bắt đầu tra từ những nơi có liên quan. Không nói đến có thể danh chính ngôn thuận, việc điều tra sẽ có khả năng hơn.

Thẩm Diệp im lặng một hồi, trầm giọng đáp:" Không."

"…"_ Càng thêm khó.

Hoàng đế thở dài, nói tiếp:" Vậy trước tiên tra thế gia có quyền thế lớn một chút ở Kỳ sông đi."

Thẩm Diệp vừa mới đáp một tiếng "Vâng" lại suy nghĩ một chút:" Đúng là….có Hạ gia nhưng thứ nhất Hạ gia cùng Sở gia không vừa mắt đã lâu, khó có thể liên thủ; thứ hai, Hạ gia tuy tại Kỳ sông có chút thế lực, nhưng lại không đủ bãn lãnh duỗi tay đến hậu cung…"

Sau đó lại một hồi trầm mặc.

Tô Dư lẳng lặng nghe, trong lòng cũng mơ hồ đem các thế gia điểm lại một lần. Có quyền thế, có thế duỗi tay đến hậu cung….

Bỗng dưng nhớ tới hôm đó Sở thị đến chất vấn mình, Tô Dư tâm niệm vừa động, nhấc cằm lên:" Bệ hạ..thần thiếp trong lòng có hoài nghi, lại không biết có thể tra được không."

Hoàng đế cùng Thẩm Diệp đều sững sờ, Thẩm Diệp hiện đang tra án này nên tự có thêm vài phần gấp gáp, vội hỏi:" Ai?"

Tô Dư vẫn cảm thấy mâu thuẫn, chốc lát cầm bút lông trên bàn lên, chấm mực, sau đó trình tờ giấy đã viết cho hoàng đế xem.

Hoàng đế vừa nhìn liền giật mình, cũng không trực tiếp nói với Thẩm Diệp, chỉ hỏi nàng:" Vì sao?"

"Bởi vì…"_ Tô Dư cúi đầu đạm mạc nói:" Chuyện hôm đó nàng nói với bệ hạ, vốn chỉ có bệ hạ, nàng cùng thần thiếp biết rõ, nhưng Sở thị lại biết."

Hoàng đế trầm mặc, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn đem tờ giấy giao cho Thẩm Diệp:" Trước tra nhà này."

Thẩm Diệp tiến lên tiếp nhận, cúi đầu vừa nhìn, trên tay đột nhiên run lên, suýt nữa đem tờ giấy kia xé thành hai nửa.

95. Chương 94: Nội Ngoại

Nguyễn.

Thẩm Diệp nắm chặt tờ giấy chỉ có một chữ này bước ra khỏi điện, thật không nghĩ tới hoàng đế lại muốn tra Nguyễn gia, lại còn là chủ ý của Tô Dư – tuy ân oán hậu cung hắn không rõ lắm, nhưng cũng ít nhiều nghe được vị Vân Mẫn Chiêu Nghi này cùng Nhàn Phi vô cùng thân thiết, hôm nay lại thành như vậy…

Chỉ biết thán một câu hậu cung thay đổi khó lường.

Tô Dư vẫn hằng ngày đến chính điện nghe chuyện xưa, Hạ Lan Tử Hành về việc này "nham hiểm" cực kỳ, nội dung mỗi ngày kể cho nàng chỉ có một nửa, lại còn nhiều lần dừng ở vị trí mấu chốt. Việc này khiến Tô Dư hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng không nhịn được mắng hoàng đế quá không phúc hậu, nhưng hiện tại vì muốn biết đoạn sau, nàng cũng chỉ đành ngoan ngoãn mỗi ngày đến chỗ hắn.

Trong tình trạng này một thời gian, Tô Dư trong lòng đã nghẹn một hơi, dù thế nào cũng muốn xả cơn giận này. Vì vậy vào buổi tối khi hoàng đế truyền nàng đến, Tô Dư liền một câu không mặn không nhạt từ chối:" Thần thiếp hôm này đang kỳ nguyệt sự (*), không tiện."

(*) Nguyệt sự: Giai đoạn mà mỗi tháng con gái đều phải trải qua đó

Lý do chính đáng.

Nhưng qua năm ngày, mười ngày, rồi nửa tháng... Tô Dư vẫn dùng lời này, Hạ Lan Tử Hành nhẫn nhịn cực kỳ, ngấm ngầm trừng mắt với nàng:" A Dư, nguyệt kỳ này của nàng mất nửa tháng rồi."

Tô Dư tự biết lời nói dối này sớm muộn cũng bị vạch trần – ngược lại còn đỏ mặt chờ mong hoàng đế nói ra. Lúc này hắn vừa nói, nàng liền cười một tiếng:" Vậy bệ hạ chẳng bằng trước tiên đem câu chuyện kia kể thêm một chút cho thần thiếp đi?"

"..."_ Hoàng đế không lay chuyển được nàng, đành bại trận, nhẫn nãi kéo nàng ngồi xuống, kể tiếp 1 phần "Yến Đông hiệp" cho nàng nghe.

Đêm đó một đám ngự tiền cung nhân đang làm việc đều cảm thấy tâm tình cực kỳ thoải mái, bởi hoàng đế một mạch kể liền ba hồi chuyện cho Vân Mẫn Chiêu Nghi, hơn nữa còn không dừng lại ở vị trí quan trọng.

Mọi người âm thầm thở phào, đều cảm thấy đêm nay có thể an ổn ngủ ngon rồi, sẽ không bị phần chuyện dang dở nào dày vò đến chết đi sống lại.

Hạ Lan Tử Hành nhìn Tô Dư nghe đến vừa lòng thỏa mãn, đưa tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, không nghĩ tới Tô Dư lại bắt chặt tay hắn, cúi đầu nói:" Thần thiếp hôm nay thật trong nguyệt kỳ."

" Nàng..."_ Hoàng đế cắn răng nói _" Nửa tháng!"

"Ân, nửa tháng trước là giả."_ Tô Dư cười gật đầu:" Bệ hạ không tin có thể tra khởi cư chú (**)."

(**) Khởi cư chú: Bản ghi chép hằng ngày

.... Không biết từ đâu ra được lá gan khi quân này.

Kể từ sau chuyện thạch tín, Tô Dư lại tiếp tục không đến chỗ Giai Du Phu Nhân vấn an – không phải nàng cố ý không đi, mà là do hoàng đế chủ động ngăn lại, lý do tất nhiên là "Chuyện hạ độc còn chưa tra xong, Chiêu Nghi nên cẩn thận cho thỏa đáng".

Lúc đó Tô Dư liền đảo đôi mắt đẹp, không hiểu nói:" Việc này thật không giống có quan hệ với Giai Du Phu Nhân."

" Ân."_ Hoàng đế nhẹ gật đầu:" Bất quá ngươi vốn cũng không muốn đến vấn an, không phải ư?"

…. Tìm cớ sao?

Chuyện này tựa hồ cũng không có ảnh hưởng gì khác, chỉ là Tô Dư mấy ngày này không đến tìm Nhàn Phi nữa, Nhàn Phi dường như cũng nhận ra điều gì, cũng không chủ động gặp nàng.

Hai người nếu ngẫu nhiên gặp mặt, cũng chỉ khẽ cúi người khách khí vài câu, không nói gì thêm nữa.

Nhàn Phi rốt cuộc vẫn là tần phi có quyền lực trong cung, Tô Dư không tìm nàng, tự vẫn có người vội vàng muốn gặp.

Trăng treo cành liễu, cả một khoảng sân lớn như vậy, nhưng chỉ thỉnh thoảng vang vài tiếng ve kêu. Đã vào đêm, nhưng Nhàn Phi vẫn còn ngồi ở chính điện, chưa có ý đến tẩm điện nghỉ ngơi, tựa hồ đang chờ điều gì đó.

Qua giây lát, có cung nữ nhẹ nhàng gõ vào cửa điện đóng chặt:" Nương nương, đã đến."

Nguyễn Nguyệt Lê im lặng một hồi, nói:" Mời vào."

Cửa điện mở ra, một nữ nhân bước vào điện. Đã vào canh giờ này, nhưng vẫn ăn mặc chỉnh tề, sau khi tiến điện liền cung kính hướng Nhàn Phi hành lễ:" Nhàn Phi nương nương thánh an."

"Miễn."_ Nhàn Phi nói, người nọ vừa đứng dậy nàng liền nhẹ thở ra 1 hơi, nói thêm:" Ngồi đi."_ Tiện đà phân phó cung nữ _" Cho Sung Hoa thượng hạng trà."

Sở thị mỉm cười ngồi xuống, hai người không nói gì hồi lâu, cho đến khi cung nữ dâng trà lên, lui ra ngoài, Sở thị mới cười khẽ:" Nhàn Phi nương nương muộn như vậy tìm thần thiếp đến, ắt hẳn đã nghĩ kỹ rồi nhỉ?"

Nhàn Phi im lặng một hồi, khẩu khí cứng nhắc:" Bản cung không biết."

"Không biết?"_ Sở thị cười duyên dáng _" Không biết tâm tư của mình sao?"

Nhàn Phi không nói.

Sở thị lộ vẻ đã hiểu, một mực thưởng thức chén trà thơm, sau mới nhẹ nhàng nói:" Nương nương nên nhìn rõ mọi chuyện. Những năm nay, nương nương là thế nào đối Tô thị? Đoạn thời gian bệ hạ chán ghét nàng, người trong hậu cung xa lánh nàng, cũng chỉ có nương nương đối tốt với nàng. Hôm nay vừa đắc sủng, ngược lại còn khiến cấm quân Đô Úy phủ tra Nguyễn gia, nương nương chính ngài nói đi, nàng có màn đến tình nghĩa hay không?"

Nhàn Phi nghe nhưng không đáp, Sở thị ngừng một lúc, lại nói:" Thế gia nào bị cấm quân Đô Úy phủ tra xét mà không lộ ra vài chuyện? Nguyễn gia của nương nương ngài, coi như trong sạch thì sao? Đúng, Nguyễn đại nhân thanh liêm, đại để sẽ không tra ra tội lớn chân chân chính chính gì. Nhưng nương nương ngài cũng nên rõ, rất nhiều chuyện, có phải tội chết hay không, là dựa vào ý của bệ hạ. Bây giờ bệ hạ cực sủng Tô Dư, hận không thể phủng nàng lên trời, người nàng không thích, há có thể được bệ hạ cho chỗ tốt sao?"

Nhàn Phi ngưng thần, nhất thời vẫn im lặng, vẫn để Sở thị liên miên nói tiếp. Nàng ta vừa nói, vừa liên tục quan sát thần sắc Nhàn Phi, xem Nhàn Phi như thế, có thể thấy trong lòng đã có dao động, liền tiếp tục cúi đầu cười nói:" Nương nương thích đọc sách, đại khái biết rõ hơn thần thiếp từ xưa đến nay đã có bao nhiêu ngươi bại vì những chuyện nhỏ nhặt. Không nói xa, gần đây nhất… Diệp gia, còn chưa đủ rõ hay sao? Nhớ ngày đó Diệp gia ở trong triều hô phong hoán vũ, Diệp Cảnh Thu ở hậu cung chấp chưởng Phượng ấn, còn không phải đều chết trong một đêm, nếu bệ hạ không phải còn nhớ đến một chút công lao trước kia của Diệp gia, Diệp Cảnh Thu sợ rằng ngay cả chôn cất cũng chôn không được."

Sở thị nói xong liền nâng mắt, trên mặt hiện lên một chút ý cười:" Nương nương, Nguyễn gia ngài…nếu bàn về công lao, sợ là còn xa Diệp gia đi?"

Một lời trúng đích. Nhàn Phi nhíu mày, mở miệng có chút gian nan:" Ngươi không cần nói nữa."_ Sở thị ngừng lời, chờ ý kiến của Nhàn Phi. Nhàn Phi uống một ngụm trà bình ổn lại tâm tư, nói với nàng ta:" Bản cung lúc tìm ngươi đến, đã suy nghĩ rõ ràng. Bản cung tự nhận những năm nay đối với Tô thị không tệ – không chỉ không tệ, giống với lời cuối của Sung Hoa, những năm nay bệ hạ cho dù không thích nàng, bản cung trong lòng vẫn xem nàng là chủ mẫu. Hôm nay, là nàng bất nhân trước, bản cung không thể liên lụy Nguyễn gia."

Sở thị lộ rõ vui vẻ, khen một câu:" Vốn biết nương nương là người hiểu chuyện. Nguyễn gia của nương nương, Sở gia của thần thiếp, há lý nào lại bại trên tay nàng? Không nói đến Tô gia của nàng chỉ đang kéo dài hơi tàn, chính là nàng, bất quá cũng chỉ là một kẻ bị biếm từ thê thành thiếp, sao có thể tùy ý để người như vậy đe dọa chứ?"

Lời nói đầy vẻ khinh miệt, Nhàn Phi cũng không muốn thuyết pháp cùng nàng, chỉ chậm rãi gật đầu, đáp một tiếng:" Ừm."

Sở thị nhận ra nàng không vui, nhất thời có chút lúng túng. Ho một tiếng, lại cười nói:" Cấm quân Đô Úy phủ đã điều tra, chúng ta lúc này không thể trì hoãn, sớm một chút thu thập nàng ta, trừ hậu họa."

Lần này Nhàn Phi cũng chỉ gật đầu, một chữ cũng không đáp. Nhưng cái gật đầu này của nàng liền đã đủ, Sở thị đắc chí đứng dậy, khẽ chào rồi cáo lui.

Đưa Sở thị rời đi xong, chưởng sự cung nữ của Nhàn Phi mới hồi điện, khẽ cười:" Thật nhìn không ra, Sở Sung Hoa lại có khiếu ăn nói như vậy."

" Nàng nào có bản lĩnh đó¿'_ Nhàn Phi cười rộ:" Nàng nếu có những thứ bãn lĩnh này, từ lúc Chiêu Nghi thất sủng hai năm kia, đã sớm báo được thù mất con, cần gì phải chờ đến bây giờ?"

Cung nữ kia hơi suy nghĩ liều hiểu rõ, gật đầu nói:" Cũng đúng, vậy…"

"Có thể nhìn ra có kẻ ở đằng sau dạy nàng."_ Nhàn Phi nói đầy giễu cợt _" Người này vốn dễ bị kẻ khác dùng, để nàng trừ Tô thị quả không thể tốt hơn, nàng vốn đã bị hận thù che mắt rồi."

" Cũng không biết đến tột cùng nàng ta muốn làm gì."_ Cung nữ kia mỉm cười, Nhàn Phi liền thản nhiên nói:" Trước cứ tùy ý đi, cũng không vội."

"Vậy bên Chiêu Nghi nương nương…"_ Cung nữ vừa nói đến một nửa liền thấp giọng xuống.

Nhàn Phi suy nghĩ một chút, chấm bút, viết trên giấy xong liền đưa cho nàng, nói:" Nghĩ cách đưa tới, đừng làm người khác sinh nghi."

" Vâng."_ Cung nữ kia khẽ hành lễ, đem tờ giấy kia cuộn thật nhỏ, giấu trong tay áo rồi cáo lui.

Sau một thời gian dài không phải thỉnh an. Lúc này không bệnh không tai, cuộc sống Tô Dư trôi qua có chút loạn. Mắt thấy đã đến giờ Tý (***) nhưng vẫn không có nửa điểm muốn nghỉ ngơi, tiếp tục kiên nhẫn chơi với Cá Bột.

(***) Giờ Tý: 23h - 1h

Cũng không biết gần đây Cá Bột học cách chơi này ở đâu, thường đưa cho nàng một viên ngọc châu – vừa nhìn liền biết lại phá hư trang sức đeo tay của cung nữ nào rồi. Đưa cho nàng xong, liền muốn nàng ném, sau đó khoái trá chạy đi nhặt về, nàng lại ném, nó lại nhặt,…

Vòng đi vòng lại, có thể chơi đến một canh giờ cũng không thấy mệt mỏi.

Những hạt châu kia đa phần đều không lớn, viên to nhất bất quá cũng bằng ngón tay cái, không nói dễ ném, chỉ sợ còn dễ khiến Cá Bột nuốt vào. Vì vậy qua hai ba ngày, Tô Dư cảm thấy không thể để cho Cá Bột ngày ngày đi hủy vòng tay của cung nữ, hơn nữa lại sợ nó ăn nhầm mà bỏ mạng, liền dứt khoát may cho nó một cái bố.

Kết quả nó chơi còn vui vẻ hơn…

Đã chơi thật lâu, Cá Bột hít thở đã có chút lớn, nhưng vẫn một bộ chưa chơi đủ. Tô Dư ôm nó lên cười nói:" Ngoan, không chơi nữa, đi ngủ."

"…."_ Mũi Cá Bột khẽ hừ một tiếng, có ý không tình nguyện.

" Nghe lời."_ Tô Dư đem nó thả lại mặt đất, đứng người lên, chuẩn bị truyền cung nhân đến hầu hạ.

"…"_ Cá Bột bỗng nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng nàng kêu nhỏ một tiếng, quay đầu nhìn về phía cửa, lại khẽ kêu lần nữa.

" Chiết Chi."_ Tô Dư thấy thế liền gọi một tiếng _" Đi xem một chút, có ai bên ngoài không."

Có thể khiến Cá Bột phản ứng như vậy, phỏng chừng không phải là người quen.

Xa xa nghe được Chiết Chi đáp, được một lúc không có động tĩnh, nàng liền vào điện, nhíu mày nhìn tờ giấy trong tay nói:" Là Nhàn Phi nương nương đưa tới, bất quá…bất quá chỉ có một hình vẽ, là một hình vòm."

…. Hình vòm? Tô Dư vừa nghe, cũng không hiểu Nhàn Phi rốt cuộc có ý gì. Vẻ mặt nghi ngờ đi tới xem xét, lập tức vừa cười vừa đoạt lấy tờ giấy kia:" Ngốc! Nhìn ngược rồi!"

Nhìn ngược? Chiết Chi mơ hồ nhìn sang, thấy Tô Dư đảo ngược tờ giấy, Chiết Chi lại càng không hiểu – phía trên cũng chỉ là một hình quạt.

96. Chương 95: Hai Mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Dư xem mẫu giấy, thoải mái thở ra một hơi, lại nhìn Cá Bột giương mắt về phía nàng dưới đất, phe phẩy tờ giấy trong tay, mặt đầy ý cười:" Không cho xem, không phải đồ ăn đâu."

"…"_ Cá Bột ủy khuất rời đi.

Chiết Chi không hiểu tại sao, nhưng cũng không có ý muốn hỏi, trong lòng biết nếu là chuyện cần nói với nàng, Tô Dư tự nhiên sẽ giải thích, không cần nàng phải hỏi.

Đêm Thất tịch (*) dần dần tới gần, những cung nga trẻ tuổi trong cung luôn thích ngày này. Phàm là tần phi khoan dung, ngày này đều sẽ để các nàng thoải mái một chút, ở trong sân nhóm ba nhóm năm bái Chức Nữ, cầu Chức Nữ được thêu thùa khéo tay, trông rất vui vẻ.

Tuy nói "dần dần tới gần", nhưng cũng còn hơn nửa tháng nữa, vậy mà Chiết Chi vừa giương mắt liền thấy hai cung nữ xì xầm to nhỏ dưới mái hiên. Sắc mặt lập tức xấu đi, đi đến quát:" Làm gì đó? Làm việc còn biết quy củ không? Đây là nơi các ngươi có thể tán gẫu sao?"

Hai người vội xoay người hành lễ, quỳ xuống tạ tội:" Nữ quan thứ lỗi…"

Tô Dư cũng theo ra cửa, mắt nhìn tay áo khép lại của hai nàng, nếp gấp có chút kỳ quái, rõ ràng muốn giấu cái gì. Cười nhẹ một tiếng, Tô Dư thuận miệng hỏi các nàng:" Trong tay cất cái gì vậy? Lấy ra bản cung xem 1 chút."

" Nương nương…"_ Hai tiểu cung nữ do dự nhìn nhau, đều vươn tay ra, trong tay là một cái gối cắm kim, trên mặt cắm một hàng kim chỉnh tề. Có một sợi dây luồn qua bốn năm cây, còn lại bảy tám cây không có gì.

Tô Dư cầm lên nhìn, cười một tiếng liền trả lại, tiện thể trêu chọc:" Không ngờ có nhiều nhân tài Thất tịch như vậy, này là muốn cầu Chức Nữ thêu thùa được khéo tay nhỉ? Cẩn thận ngày hôm đó mắt mệt mỏi nhìn không rõ, cái gì cũng làm không được đấy."_ Ngưng một chút lại cười nói _" Đứng lên đi."

" Tạ nương nương."_ Hai người thanh thúy tạ ơn rồi đứng dậy, cười đáp:" Vốn cũng không muốn luyện trước như vậy, bất quá đêm Thất tịch đó Tiêm Tố tỷ tỷ muốn tới, công phu luồn kim của nàng là nhất đẳng, nếu không luyện trước một chút, chắc chắc sẽ thua mất."

Vốn chỉ thuận miệng nói đùa, lại không ngờ Tô Dư bỗng biến sắc, hai người kia nhìn ra có chỗ không đúng, lập tức không dám mở miệng nữa. Tô Dư im lặng một hồi, lãnh đạm nói:" Nếu muốn cùng Nguyệt Vi cung thân cận như vậy, chi bằng đừng ở lại chỗ bản cung làm việc nữa."

Hai người ai cũng không biết cơn giận này của Tô Dư là từ đâu mà đến, chỉ biết quỳ xụp xuống tạ tội, Tô Dư xoay người đi khỏi, một bộ tức đến không kìm được. Chiết Chi quay người nhìn thoáng qua, lại cúi đầu khiển trách hai người nọ một câu:" Không có mắt! Không biết gần đây nương nương cùng Nhàn Phi không bằng mặt sao!"_ Nói rồi liền vội đuổi theo Tô Dư.

Tô Dư đối cung nhân xưa này hiền hòa, đây là lần đầu tiên thấy nàng tức giận như vậy. Lần này không chỉ nổi giận, trở về ném đổ một tách trà không nói, còn hạ chỉ trượng trách hai người nọ 20 gậy. Chiết Chi khuyên ngăn bao nhiêu cũng vô dụng, chỉ chốc lát sau, tiếng kêu thảm thiết cơ hồ vang vọng khắp hành cung Kỳ sông.

Tất nhiên, qua không bao lâu, mọi người đều rõ nguyên nhân Tô Dư tức giận, khắp hậu đều truyền nhau rằng, Nhàn Phi cùng Vân Mẫn Chiêu Nghi thủy hỏa bất dung.

Đêm đến, Chiết Chi cầm đèn dẫn đường, cùng Tô Dư đi đến phía sau tẩm điện. Hậu viện có không ít gian phòng, đều là nơi ở của cung nhân.

Gõ cửa, cũng không đợi người ra mở, Chiết Chi đã trực tiếp đẩy cửa, sau đó lui sang một bên thỉnh Tô Dư tiến vào.

"Chiêu Nghi nương nương."_ 2 người nằm trên giường hơi ngẩng đầu, tuy sắc mặt hơi trắng, nhưng thần sắc vẫn ổn.

Tô Dư gật đầu cười một tiếng:" Chịu khổ rồi."

Nói rồi đặt lồng cơm mang theo xuống, lấy hai chén thuốc đặt lên bàn cạnh giường, ấm giọng nói:" Thừa dịp còn nóng uống đi."

" Nương nương…"_ Hai người sững sờ. Các nàng đều biết theo những gì đã định bản thân bị đánh xong sẽ không được dùng thuốc, có như vậy mới khiến mọi người biết Tô Dư vì chuyện thạch tín mà không vừa mắt Nhàn Phi như thế nào. Nhưng hiện nay thuốc này….

" Chớ trì hoãn chữa thương."_ Tô Dư nói:" Loại tổn thương này nói lớn liền lớn nói nhỏ liền nhỏ, đừng quá tùy tiện. Bản cung không cần các ngươi vì diễn kịch mà liên lụy tính mạng."

Do không dám ở lâu, Tô Dư đợi hai người các nàng uống xong thuốc, thu chén lại liền rời đi. Về phần vì sao lại thay đổi chủ ý, tất nhiên là vì nàng biết mùi vị "trượng trách 20 gậy" này đau khổ thế nào. Đời trước sau khi Đậu Oản hạ chỉ đánh nàng, bao giờ cũng không để cho thái y đến chữa trị. Ngược lại cũng không lưu lại bệnh lớn nào, nhưng thắt lưng luôn đau nhức cũng không phải chuyện thoải mái.

Hai cung nữ này so với nàng còn nhỏ tuổi hơn, chỉ sợ càng dễ để lại di chứng, như vậy không phải sẽ làm trễ nải chuyện các nàng xuất cung cưới gả sau này sao?

Đêm Thất tịch hôm đó, hành cung Kỳ sông xảy ra chuyện lớn.

Nguyên là ngày hội các cung tự tổ chức tiệc mừng, Nghi Vân các của Tô Dư cũng vậy, nhưng có cung nữ mới ăn non nửa khối điểm tâm đã trúng độc hôn mê. May mắn chữa trị kịp thời, thái y xem xong liền vội kê đơn cho nàng.

Sống chết của một cung nữ ngược lại cũng không đến mức kinh động hậu cung, bất quá điểm tâm nay vốn là làm cho Tô Dư, nhưng nàng vì trời nóng mà ngại ăn ngọt mới thưởng cho bên dưới, cuối cùng liền xảy ra chuyện này.

Nói cách khác, lúc này đáng lẽ nên là Tô Dư sống chết không rõ.

Đây là lần thứ hai nàng "tránh được một kiếp", lần đầu là ở trong tửu quán bị người hạ thạch tín, lần này là độc gì còn chưa biết rõ.

Nhất thời náo thành thế trận không nhỏ, tần phi các cung đều không ngoại lệ có mặt ở Nghi Vân các biểu lộ đủ dạng quan tâm, Cung Chính tư thì không ngừng thu thập nhân chứng vật chứng. Không những thế, hoàng đế còn trực tiếp triệu người của cấm quân Đô Úy phủ đến, nếu như cùng chuyện trước có quan hệ, liền trực tiếp tra xét.

Đã thật lâu chưa có chuyện nào lớn như vậy, trong Nghi Vân các không khí căng thẳng cực kỳ, rất có cảm giác "tam đường hội thẩm".

Bởi vì tận mắt thấy cung nữ kia trúng độc, Tô Dư vừa nghĩ liền không nhịn được toát mồ hồi lạnh dưới lòng bàn tay, không ngừng run rẩy. Hoàng đế nắm tay nàng, lông mày nhíu chặt, đợi đến khi Cung chính Trương thị cùng Chiết Chi hỏi vài câu, liền trực tiếp dẫn người đến.

Một cung nữ 17, 18 tuổi, còn chưa hỏi gì sắc mặt đã trắng như tờ giấy, rõ ràng có điểm chột dạ.

Trong điện một mảng yên lặng, hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng ta, hỏi:" Ai sai khiến ngươi hạ độc?"

Cung nữ kia run run trả lời:" Nô tỳ không có…"

"Đã có người trúng độc còn nói không có?"_ Tô Dư vừa muốn mở miệng, Sở Sung Hoa đã cướp lời nàng, khẽ cười một tiếng _" Mang đến Cung chính tư đi."

Tô Dư liếc nàng ta một cái, lạnh giọng nói:" Cần gì nhọc Cung chính tư? Cứ trực tiếp đưa sang cấm quân Đô Úy phủ là được."

Ý tại ngôn ngoại, có ý nghi việc này hoặc là Sở gia hoặc là Nhàn Phi có liên quan.

Cung nữ kia nghe đến bủn rủn, không dám nói một lời. Tô Dư hơi ngưng lại, nhẹ nói:" Rốt cuộc bị người phương nào sai khiến, ngươi ở đây nói rõ, bản cung sẽ để ngươi được toàn thây."

Lời vừa dứt, chợt nghe tiếng cước bộ dồn dập, Nhàn Phi bước nhanh vào điện, liếc mắt sang cung nữ kia nhưng vẫn không dừng bước, trực tiếp đi tới trước mặt Tô Dư nói:" Chiêu Nghi, không phải bản cung muốn hại ngươi."

Mọi người đều cả kinh, kỳ quái đây rốt cuộc là chuyện gì, không hiểu Nhàn Phi vì cái gì xông vào điện nói những lời này, thậm chí lo lắng đến mức quên việc hành lễ với hoàng đế?

Tô Dư cũng lộ vẻ khó hiểu, nghi hoặc nhìn nàng:" Nhàn Phi nương nương?"

Nhàn Phi bình tĩnh lại, lui xuống hai bước hạ bái, bẩm:" Bệ hạ, cung nữ này năm xưa được chọn tiến cung, là do Nguyễn gia tiến cử. Nhưng nàng làm ra chuyện này, tuyệt không phải thần thiếp sai xử."_ Nói rồi nhìn sang cung nữ kia, ánh mắt lạnh xuống _" Thần thiếp chưa từng gặp qua nàng."

Lời này nói ra hơi có phần "giấu đầu lòi đuôi", Tô Dư nhất thời chưa có phản ứng gì, hoàng đế liền trước phân phó người đi thăm dò cung nữ này đã từng làm việc ở đâu.

Kết quả tra ra, trước khi nàng đến hầu hạ Tô Dư, đã từng ở chỗ Nhàn Phi.

Nhất thời càng không có ai dám lên tiếng, mọi người hai mặt nhìn nhau, chờ hoàng đế xử lý. Lúc trước Diệp Cảnh Thu cũng chính vào lúc yên bình bị hại đến thua sạch trong chớp mặt, lúc này Nhàn Phi có lẽ cũng như vậy.

Giữa lúc im lặng, chợt nghe Tô Dư mở miệng, thần sắc tuy có chút hoảng hốt, nhưng thanh âm vẫn rõ ràng:" Nhàn Phi sẽ không hại thần thiếp…"

Lời này là nói với hoàng đế, hoàng đế lập tức nhìn sang nàng, Tô Dư lại nói một lần nữa:" Nhàn Phi nương nương sẽ không hại thần thiếp."

Một đám tần phi đều nhìn về phía nàng, chờ lời giải thích phía sau. Tô Dư suy nghĩ một chút, đứng lên đi đến bên cạnh Nhàn Phi quỳ xuống, nói:" Thần thiếp tin Nhàn Phi nương nương tuyệt đối sẽ không làm việc này. Bệ hạ có nhớ lúc thần thiếp vì chuyện thạch tín mà cầu bệ hạ tra kỹ Nguyễn gia không? Đó là do nhìn ra thần thiếp có nghi vấn trong lòng, Nhàn Phi nương nương vì để thần thiếp yên lòng mới nhấc lên yêu cầu này. Nương nương đã nói muốn biết trong sạch hay không, điều tra liền rõ."_ Tô Dư nói rồi lộ ra ý cười _" Đều nói thế gia luôn có chuyện không thể cho ai biết, nhưng Nhàn Phi nương nương ngay cả việc để cấm quân Đô Úy phủ tra xét cũng không sợ, như thế nào lại làm ra được chuyện này? Thanh giả tự thanh, Nhàn Phi nương nương làm đến mức này quả thực đáng nể."_ Tô Dư hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Thẩm Diệp bên cạnh hoàng đế, hỏi hắn chuyện tra xét, xem có thể tra ra Nguyễn gia có chỗ không đúng không.

Thẩm Diệp liền hành lễ, trầm ổn đáp:" Không có. Nguyễn gia không chỉ không cùng chuyện thạch tín dính líu, thậm chí ngay cả những lỗi nhỏ cũng không mắc phải."_ Thẩm Diệp nói xong liền cười khổ _" Nếu không phải thật sự trong sạch, thần đành phải khen một câu Nguyễn gia che giấu quá sâu, khiến cấm quân Đô Úy phủ ta khó lòng tra rõ."

Một câu cuối cùng khiến vài người trong điện bật cười, không khí cũng dịu đi vài phần, bất quá Giai Du vẫn nhíu mày hỏi:" Đều nói ngươi cùng Nhàn Phi không vừa mắt, hôm nay lại nói những lời này, Chiêu Nghi rốt cuộc có ý gì?"

"Cùng Nhàn Phi không vừa mắt?"_ Tô Dư lộ vẻ kinh ngạc _" Phu Nhân cớ gì nói như vậy? Thần thiếp còn có lục cung đều biết… Thần thiếp cùng Nhàn Phi nương nương là hợp nhau nhất mà."

Nói đến đây, Sở Sung Hoa đã không nhịn được nữa, vội la lên:" Nói bậy! Vài ngày trước ngươi rõ ràng vì Nhàn Phi mà trượng trách hai cung nữ…"

" Đó là vì trong lời nói các nàng có điểm bất kính với Nhàn Phi."_ Tô Dư nói _" Thần thiếp chỉ là chấp hành cung quy, tại sao lại truyền thành cùng Nhàn Phi không hợp?"

Một phen vấn đáp, hậu cung đã nghe đến hồ đồ – đối với việc Tô Dư trách phạt cung nhân, lời đồn mọi người nghe được đều giống nhau. Nhưng nhìn vẻ mặt mờ mịt lúc này của Tô Dư, chẳng lẽ thực sự là tin vịt gạt người?

"Ngươi cùng Nhàn Phi…không có mâu thuẫn?"_ Ngay cả hoàng đế cũng thấy nghi hoặc.

Tô Dư liền vạn phần khẳng định:" Không có…"_ Nghĩ 1 chút lại nói _" Nếu nói không cũng không phải, bất quá cũng chỉ là việc thần thiếp mượn sách của nàng lại không được nàng đồng ý…nhưng chút chuyện nhỏ này, làm sao có thể khiến nàng nổi sát tâm được?"

(*) Thất tịch: mồng 7 tháng 7, xuất pháp từ truyền thuyết Ngưu Lang Chức Nữ, ngày này mọi người sẽ thực hiện nhiều hoạt động vui chơi giải trí.

Tiêu biểu nhất là thi tài nữ công gia chánh. Xuất pháp từ thời nhà Hàn và lưu truyền mãi sau này. Vào đêm trăng Thất tịch, các cô gái sẽ thi xem ai đủ khéo léo luồn chỉ qua kim 7 lỗ, kim 9 lỗ, cô gái thắng cuộc

sẽ là niềm tự hào của gia đình, bởi khả năng khéo léo của mình.

(**) Gối cắm kim

Nguồn: Chrome

Xin lỗi các bạn vì mình đăng truyện không được thường xuyên, vì gần đây có nhiều chuyện khiến mình không có thời gian edit được, nhưng mình vẫn sẽ cố gắng ra chap đều cho các bạn.

Còn về phần drop truyện thì chúng ta đã đi được hơn nửa chặng đường rồi, nếu không có chuyện gì thì mình sẽ cố đi hết truyện, nên các bạn không cần lo lắng chỉ là mình sẽ không thể đăng thường xuyên thôi.

Đồng thời, cũng mong các bạn đừng hối thúc mình ra chap, chỉ cần có thời gian mình sẽ lập tức đăng truyện, vì vậy không cần hối thúc.

Cảm ơn đã lắng nghe tâm sự của mình.

97. Chương 96: Sáng Tối

Chuyện đương nhiên không đơn giản như vậy.

Hôm đó khi nàng cầu hoàng đế tra Nguyễn gia, đối với Nhàn Phi quả thực có nghi vấn trong lòng, nghĩ thế nào cũng thấy nếu Nhàn Phi không đem chuyện này nói ra, Sở thị căn bản không thể biết được.

Vì vậy nàng muốn hoàng đế tra Nguyễn gia là thật, căn bản không phải do “Nhàn Phi nương nương vì để thần thiếp yên lòng nên mới nhấc lên yêu cầu này”.

Vốn chỉ muốn tra một chút, cũng không định nói với ai. Nếu quả là Nhàn Phi, hoàng đế tự quyền quyết định; nếu không phải, nàng cũng thêm phần yên tâm, đỡ phải nghi thần nghi quỷ.

Nhưng chuyện kế tiếp lại ngoài dự đoán của nàng. Không tới hai ngày, Nhàn Phi liền tự mình đến cửa tìm nàng, không chớp mắt nhìn nàng hồi lâu, hỏi:" Ngươi hoài nghi ta?"

"… Cái gì?"_ Tô Dư nhất thời ngẩn cả người. Theo lý, cấm quân Đô Úy phủ làm việc cẩn thận, tuyệt không lộ nửa điểm phong thanh. Hôm đó nàng cũng vì sợ ngự tiền có người ra ngoài nói lung tung, mới thêm chút đề phòng, chỉ viết chữ đưa cho hoàng đế, hoàng đế xem xong liền giao cho Thẩm Diệp, căn bản không thể có người thứ tư biết nội dung bên trong.

Nhưng hiện tại…. Nhàn Phi không chỉ biết cấm quân Đô Úy phủ ngấm ngầm tra xét Nguyễn gia, mà còn rõ ràng đây là chủ ý của Tô Dư, thực quá khác thường.

Im lặng nhìn nhau một hồi, Nhàn Phi mang vài phần giận dỗi ngồi xuống trước mặt nàng:" Thật không hiểu tại sao ngươi lại nghĩ như vậy… Thôi thôi, muốn tra liền tra đi, ta đây chính trực không sợ gian tà!"

Giọng điệu như khêu mật từ bé đang cãi nhau, Tô Dư nghe xong lại thẹn thùng không thôi, trầm ngâm một lát, vẫn đem nghi vấn của bản thân nói cho nàng nghe, sau cùng còn bồi thêm môt câu:" Chuyện này trừ ngươi biết, ta biết, cũng chỉ có bệ hạ biết. Tự không phải ta nói với Sở thị, còn nếu người nói là bệ hạ, ngươi tin được không?"

Hoàng đế đương nhiên không thể, như vậy người đáng ngờ nhất chỉ còn Nhàn Phi.

Nhàn Phi cũng không phản bác, không thể không thừa nhận hoài nghi của Tô Dư là có lý, im lặng một chút, vẫn chậm rãi nói:" Vậy cứ để cấm quân Đô Úy phủ tra đi, kết quả ra sao, ngươi cứ chờ sẽ rõ."

Nhìn ra được Nhàn Phi mất hứng, nói xong lời này liền không quay đầu bước ra khỏi điện. Việc này khiến Tô Dư lòng sinh phiền muộn, rốt cuộc Nhàn Phi vẫn là người tốt với nàng nhất, không duyên cớ mất đi một tri kỉ như vậy thật khiến bản thân thấy hổ thẹn; nhưng nếu không tra nữa… thật khiến lòng bất an.

Cuối cùng, Tô Dư chọn một biện pháp trung gian, nhân lúc Thẩm Diệp cáo lui khỏi chính điện liền ngăn hắn lại, nói:" Chuyện Nguyễn gia, làm phiền Thẩm đại nhân…"

Thẩm Diệp lập tức nhíu mày, tỏ vẻ mình không muốn làm loại chuyện vu oan giá họa, chỉ nghe Tô Dư nói thêm: " Nếu tra ra kết quả, thỉnh đại nhân báo trước với bản cung một tiếng, sau đó hẳn bẩm với bệ hạ."

Cũng coi như làm xong một chuyện.

Nguyễn gia trong triều làm quan đã nhiều năm, được coi như trong sạch cũng không phải dễ dàng. Nhưng Thẩm Diệp trong quá trình tra xét lại không ngừng cả kinh – không nói thủ đoạn bỏ độc hạ lưu này không cùng Nguyễn gia dính dáng, mà hầu hết bổng lộc của Nguyễn gia đều dùng để tiếp tế người nghèo. Không chỉ thế, xem bản điều tra, Thẩm Diệp liền nhìn ra được những năm đầu Nguyễn đại nhân làm quan bị đồng liêu xa lánh, nguyên nhân sâu xa, là hắn không muốn cùng bọn họ làm bậy.

Một người giữ được trong sạch giữa chốn quan trường như vậy, có thể hạ độc tần phi sao?

Hoàn toàn không thể.

Tra xong chuyện này Thẩm Diệp liền thở phào nhẹ nhõm, xem ra gió tanh mưa máu trong dự liệu của mình sẽ không xảy ra được. Viết xong tấu sớ ngày kế dâng lên ngự tiền, hắn liền sai người đem chuyện này toàn bộ thông tri với Tô Dư.

Đêm đó, Thẩm Diệp nhận được thư của Nhàn Phi, trong thư yêu cầu hắn tạm thời đem việc này đè xuống, qua ít ngày nữa hẳn trình lên.

Thẩm Diệp vốn trung với hoàng đế, để hắn dối gạt bề trên hắn tuyệt không đồng ý. Nhưng loại chuyện không ảnh hưởng toàn cục "tạm thời đè xuống" này, hắn có thể chấp nhận. Huống chi chuyện thạch tín còn chưa hoàn toàn tra rõ, việc Nguyễn gia lại chỉ là tiểu tiết, bẩm hay không đều không có gì đáng ngại.

Nhìn bức thư thật lâu, Thẩm Diệp cuối cùng đốt đi tờ giấy, chỉ đem phong thư cất lại ngăn kéo.

Quyến định nhờ Thẩm Diệp "tạm thời đè xuống" chuyện này, là cả Tô Dư lẫn Nhàn Phi. Hôm đó sau khi Tô Dư nhờ cậy xong liền yên tâm hơn nhiều, lập tức mặt dày đến tìm Nhàn Phi tạ tội, Nhàn Phi cũng không dễ dụ dỗ, để nàng bên cạnh nói đến miệng đắng lưỡi khô, thế nhưng một chữ cũng không nói với nàng.

Tô Dư quả thực muốn khóc, vắt hết óc suy nghĩ một phen, cuối cùng đứng dậy đi về phía phòng bếp của Nhàn Phi.

Vì vậy đến tận lúc xế chiều, nàng một bên nói đến mỏi miệng, Nhàn Phi một bên vừa thảnh thơi ăn điểm tâm, vừa bình thản nghe nàng tạ tội. Mắt thấy trời đã muộn, Nhàn Phi mới đứng lên, nhìn nàng nửa ngày, nói:" Vừa vặn những ngày này bệ hạ cũng không để tỷ đi thỉnh an, chỗ ta có trà xanh Lục An mới tiến cống, mời tỷ tỷ nếm qua, ta trước phải đến chỗ Giai Du Phu Nhân thỉnh an rồi."

Khẩu khí tùy ý, một bộ đã không còn giận nữa.

Thấy nàng rời đi, Tô Dư suy nghĩ một chút, cảm thấy nàng đại khái có lời cần nói mới muốn nàng lưu lại thưởng trà, liền không nóng không vội ngồi chờ nàng, quả nhiên sau khi quay lại Nhàn Phi liền nói:" Ta xem xét qua, nhờ Thẩm Diệp đem việc này dàn xếp ổn thỏa được không?"

Tô Dư thấy kỳ quái, Nhàn Phi đã than nhẹ, giải thích:" Mặc kệ Sở thị làm thế nào biết chuyện này, bây giờ nàng ta cũng đã biết rồi, đối với ngươi chính là bất lợi. Ngươi không trừ nàng, nàng sớm muộn gì cũng đem chuyện lộ ra ngoài, "tà thuật" này, bệ hạ có thể không để ý, nhưng văn võ bá quan trong triều có thể sao? Đến lúc đó ngươi tìm ai tính nợ đây?"

Lời này quả không sai. Tô Dư dùng an nguy Sở gia hù dọa Sở thị chỉ là nhất thời, cũng không dọa được nàng ta cả đời. Nếu một ngày chuyện ác mộng kia bị vạch trần, chỉ sợ hoàng đế không giết Tô Dư liền không thể dẹp yên được lòng dân.

" Do đó loại trừ nàng ta."_ Nhàn Phi thở dài _" Mới không cần lo sợ nữa."

Tô Dư nhìn bộ dáng của Nhàn Phi, trong lòng biết nàng phỏng chừng đã cân nhắc hết thảy, liền cười nói:" Đừng vòng vo nữa, có chuyện nói thẳng."

Nhàn Phi liếc nàng một cái, tiện đà nói:" Nàng hiện tại hẳn cũng đang vội vàng muốn trừ ngươi. Vì Sở gia, nàng ta cũng không dám trì hoãn quá lâu, nhất định sẽ tận dụng mọi thứ. Nhưng vì chuyện thạch tín, nàng lúc này đang ở trên đầu sóng, tất không dám tự mình động thủ."

Tô Dư nghe vậy liền nhướng mi:" Cho nên?"

" Cho nên ngươi nói xem nếu lúc này có người muốn đối đầu với ngươi, nàng không phải vừa vặn lấy ra dùng sao?"_ Nhàn Phi nói.

Tô Dư nghe xong liền bật cười. Bị khắp nơi uy hiếp đến như vậy, Sở Sung Hoa vì hộ Sở gia, hiển nhiên sẽ không có nhiều thời gian lựa chọn đồng minh cho mình.

Nếu các nàng đem chuyện "cấm quân Đô Úy phủ đang tra Nguyễn gia" truyền ra ngoài, cộng thêm một câu "do chủ ý của Vân Mẫn Chiêu Nghi", liền đủ khiến Sở thị tìm đến Nhàn Phi châm ngòi ly gián.

Nhàn Phi ở trong cung có thế lực, Nguyễn gia lại là một thế gia lớn, Sở thị chỉ biết đây là người trời ban xuống cho mình, nào biết khi nàng ta đến tìm Nhàn Phi nói chuyện, đã sớm bị hai người các nàng tính kế.

Nàng ta hết lòng thuyết phục, Nhàn Phi cũng coi như để ở trong lòng vài phần, biết mình cùng Tô Dư hôm đó đoán không sai. Lập tức vẽ lên giấy rồi sai người đưa cho nàng, muốn nói với Tô Dư: Bát tự hữu nhất phiết (*)

(*) Bát tự hữu nhất phiết: Ý chỉ đã có chuyện xảy ra. Về phần tại sao Nhàn Phi lại vẽ hình quạt ( ) là vì từ bát ( ) được viết hơi giống như vậy.

Vì vậy các nàng liền hành động.

” Giai Du Phu Nhân là người biết nặng nhẹ, sẽ không làm việc này giúp nàng ta, nhưng tránh không được sẽ thay nàng ta bày mưu tính kế, ít nhất cũng sẽ không gây trở ngại gì cho nàng.“_ Ngày đó, lúc cùng Nhàn Phi ”mưu đồ”, Tô Dư đã cười nhạt nói.

Quả nhiên, những lời lúc Sở thị nói đêm đó, vừa nghe liền biết không phải do chính nàng nghĩ ra. Lúc đó Nhàn Phi chỉ lẳng lặng nghe, cân nhắc xem phản ứng của mình nếu thật lòng dao động sẽ là gì, nên nói như thế nào, cuối cùng diễn giả thành thật, làm thập phần hoàn hảo.

Đồng thời cũng minh bạch trong lòng, bất luận Sở thị muốn làm gì, chắc chắn sẽ đem mình đẩy ra phía trước. Nàng ta tuy muốn trừ Tô gia, nhưng xem ra trong mắt của nàng Nhàn Phi người này….cũng không còn mới là tốt nhất.

Nắm chính xác nhất, chính là ở điểm này.

Mắt thấy Sở thị đưa đến cho nàng một cung nữ bên cạnh Tô Dư, nhưng lại là người Nguyễn gia tiến cử vào cung, Nhàn Phi trong lòng cười lạnh, Sở thị đây là muốn đem toàn bộ chỗ nước bẩn này hắt lên người nàng mà.

Chủ ý này tám phần là Giai Du Phu Nhân đề ra.

Thế nhưng cũng không vạch trần nửa điểm tâm tư của nàng. Sở thị muốn làm thế nào, nàng liền như thế đó. Đồng thời lại cùng Tô Dư bên kia diễn hí kịch, khiến hậu cung đều cho rằng các nàng quả nhiên muốn đấu đến một mất một còn.

Ngoài mặt, chuyện nàng giúp Sở thị cũng không nhiều, bất quá nàng ta chỉ mượn chút quyền lực của cung tần chấp chưởng nàng, tìm cách vụng trộm mang thuốc vào…

Tô Dư điều tra Sở thị, biết được nàng ta đã sửa lại điển tịch cung nữ bên cạnh mình, giả tạo thành cung nữ kia lúc trước đã từng ở chỗ Nhàn Phi.

Như vậy lúc Tô Dư trúng độc chết, toàn bộ mũi giáo đều chỉ về Nhàn Phi, thêm cấm quấn Đô Úy phủ vốn đang tra xét Nguyễn gia, cho dù lúc trước Sở thị đã từng bị nghi ngờ..tội danh cũng sẽ được giảm đi phân nửa.

Chỉ là, chuyện đổi điển tịch cung nữ…

” Nàng nghĩ nàng sửa được sao¿‘_ Tô Dư khinh thường cười khẽ _” Ta cũng từng dùng qua chiêu này.”

Có thể nhìn ra Sở thị tại Cung chính tư cũng có giao thiệp, nếu không cũng không làm được chuyện này. Lúc nghe Tô Dư nói những lời kia, Chiết Chi còn tưởng Tô Dư đây là muốn mượn tay Cung chính đem điển tịch đổi lại, nhưng Tô Dư lại không làm như thế.

Hiện tại, tất cả mọi chuyện đều chiếu theo ý nguyện của hai người các nàng từng bước thực hiện, mọi người đều cho rằng thời điểm Tô Dư xảy ra chuyện hai người các nàng đều đang trở mặt nhau, Nhàn Phi nhìn như đang chột dạ giải thích, kết quả….ngay trước mặt hậu cung, Tô Dư lại vì Nhàn Phi thành khẩn khuyên giải.

Nghe những lời vừa rồi của Tô Dư ít nhiều cũng khiến mọi người giảm ba phần nghi hoặc, yên tĩnh một hồi, liền có người do dự hỏi:" Nếu theo Chiêu Nghi nương nương nói, nghe vào quả thực không phải Nhàn Phi nương nương làm. Thần thiếp cũng biết cách làm người của Nhàn Phi nương nương, chỉ là…chỉ là cung nữ này, xác thực là người Nguyễn gia tiến cống, lại đã từng hầu hạ ở chỗ Nhàn Phi nương nương, như vậy…."_ Người nọ nói đến đây, thanh âm liền càng lúc càng nhỏ, rốt cuộc vẫn nói hết được lời cần nói _" Nếu nói không có liên hệ đến Nhàn Phi nương nương…chuyện này cũng không khỏi quá trùng hợp đi."

Huống hồ bộ dạng vừa rồi của Nhàn Phi rõ ràng là muốn che giấu điều gì.

Tô Dư cúi đầu, lông mày nhẹ chau, giống như đang cẩn thận điểm lại điều gì, qua hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn Từ U, hỏi:" Từ đại nhân, điển tịch của cung nữ này có thể cho bản cung xem qua một lần không?"

Từ U thấy hoàng đế gật đầu, liền đem bản sách kia giao cho Tô Dư. Tô Dư lật xem một hồi, chốc lát mới kinh ngạc hỏi: " Ngươi là 2 tháng trước mới đến nơi này của bản cung hầu hạ sao?"

98. Chương 97: Khinh Người

"… Vâng."_ Cung nữ kia đáp, nghi hoặc không rõ nhìn nàng. Tô Dư khẽ cười "A" một tiếng, đóng sách lại chậm rãi đưa cho nàng, ý cười chợt ngưng lại _" Vậy vì sao trong đây lại viết, người vào tháng chạp năm ngoái từ Nguyệt Vi cung được điều đến Khinh Lê cung?"

Cung nữ kia nghe vậy liền kinh hãi, ấp úng che giấu:" Nô tỳ…nô tỳ nhớ sai…"

" Nhớ sai¿'_ Tô Dư khuôn mặt lạnh lẽo _" Hai tháng trước khí trời đã hơi nóng, ngươi lại có thể nhớ nhầm với tháng chạp lạnh lẽo? Trí nhớ như vậy, thật uổng cho Sở Sung Hoa đã dùng ngươi!"

Câu nói cuối cùng lộ rõ trào phúng, Sở Sung Hoa hơi khựng lại, cố tự trấn an mình rồi biện giải:" Việc này cùng bản cung có quan hệ gì? Chiêu Nghi nương nương rõ ràng cũng nhìn thấy, lúc Nhàn Phi nương nương tiến điện khẩn trương cực kỳ, Chiêu Nghi nương nương cho dù không nghi ngờ nàng, cũng không nên nghi đến trên đầu thần thiếp!"

Mọi người liền nhìn về phía Nhàn Phi, đúng vậy, khiến người khác nghi ngờ nhất không phải là cung nữ kia do Nguyễn gia đưa tới hay nàng ta đã từng hầu hạ ở Nguyệt Vi cung, mà là thái độ khác thường của Nhàn Phi từ khi vào điện đã có điểm khẩn trương, tựa hồ đang tận lực che giấu điều gì.

Tô Dư cùng hoàng đế đồng thời nhìn về phía Nhàn Phi, chờ nàng giải thích thất thố vừa rồi.

Nhàn Phi quỳ xuống hồi lâu vẫn chưa nói, bình định lại thần sắc của mình, khẽ mỉm cười, trước gật đầu với Tô Dư:" Chiêu Nghi chịu tin bản cung là tốt rồi."_ Sau đó dập đầu một cái, hướng hoàng đế nói _" Bệ hạ, thần thiếp cùng Tô Dư xưa nay giao hảo, vào lúc Chiêu Nghi….không được bệ hạ yêu thích cũng vẫn âm thầm chiếu cố nàng, cho nên cao thấp Nguyệt Vi cung đều đối với chuyện của Tô Dư thập phần để ý. Ước chừng nửa tháng trước, có cung nhân trong lúc vô tình đã nhấc lên một câu, nói mình bắt gặp một cung nữ bên cạnh Chiêu Nghi gần nơi của Sở Sung Hoa. Thần thiếp nghĩ tới Chiêu Nghi cùng Sở Sung Hoa xưa nay bất hòa, liền lưu tâm lại, cho người quan sát; thêm Chiêu Nghi vừa trải qua hiểm nguy bên ngoài, thần thiếp sợ việc này sẽ khiến lòng thêm phiền muộn nên chưa vội nói cho nàng."_ Nhàn Phi vừa nói, vừa hữu ý vô tình liếc mắt sang Sở thị _" Ít ngày trước, thần thiếp mới biết cung nữ kia là người Nguyễn gia tiến cử, cho người đi tra điển tịch, nhưng lại bị Cung chính tư nhiều lần từ chối không cho. Gần đây mới được Cung chính nữ quan phá lệ chiếu cố, cho nên hôm nay thần thiếp liền đến gặp mặt nữ quan, tra điển tịch xong, mới nhận ra cung nữ này không biết từ lúc nào đã từng hầu hạ qua Nguyệt Vi cung."

Nhàn Phi thong thả nói, khẩu khí trầm ổn rõ ràng, tìm không ra nửa điểm dối trá. Chỉ ngưng lại một chút, Nhàn Phi đã khôi phục ý cười, tiếp tục nói:" Bên này đang cùng Cung chính tra xét có đúng hay không, đã nghe được cung nhân đến bẩm chỗ của Chiêu Nghi xảy ra chuyện. Trước sai người đi hỏi thăm, không ngờ lại vừa vặn dính dáng đến cung nữ kia. Thần thiếp trong lòng biết trên điển tịch của cung nữ này không những nói nàng là do Nguyễn gia tiến cống, còn đã từng hầu hạ ở Nguyệt Vi cung, vì e ngại Chiêu Nghi hiểu lầm, nên có phần nóng vội."

Nhàn Phi nói đến đây, Tô Dư liền giương mắt về phía Quách Hợp, hắn liền nhanh nhẹn bẩm:" Vâng, vừa rồi quả thực có người bên Nhàn Phi nương nương đến qua….lại đang lúc hỗn loạn, thần chưa kịp hồi báo với nương nương."

Hoàng đế quét mắt sang Trương thị, lúc này mới để ý nàng vừa rồi là cùng Nhàn Phi tiến vào.

Như vậy xem ra, lời Nhàn Phi nói cũng không phải là giả.

" Tất cả đứng lên đi."_ Hoàng đế muốn xem xét lại mọi chuyện, trước gọi hai người đứng dậy. Tô Dư cùng Nhàn Phi đỡ lẫn nhau, tiện đà mượn tay cung nữ đứng lên. Lui sang một bên, hai người bất động thanh sắc liếc nhanh Sở thị, thấy khuôn mặt của nàng ta tuy trầm tĩnh nhưng đã có chút trắng bệch, đều cười nhạt không nói.

" Đem người trong nội cung Sở thị mang đi."_ Hoàng đế sau một hồi trầm mặc lên tiếng. Tần phi có tâm tư nhạy bén nghe những lời này liền thay đổi thần sắc, hoàng đế ít khi gọi thẳng khêu danh của tần phi, phần lớn đều chỉ gọi theo phân vị. Hôm nay một câu "Sở thị" vô tình này, quả thật khiến người ta cảm thấy đây chính là điềm báo phế vị.

" Cung nữ này…"_ Hoàng đế dừng lại nhìn qua nàng ta giây lát, nói _" Đừng giao Cung chính tư. Thẩm Diệp, ngươi mang đến cấm quân Đô Úy phủ tra xét đi."

Mọi chuyện đều như thuận lý thành chương, chờ mọi người sau khi giải tán hối tưởng lại, mới không khỏi có vài phần kinh ngạc: Vốn cho rằng Nhàn Phi hôm nay bị định tội, lại không ngờ sau vài câu đối đáp mũi giáo liền chuyển hướng, nhất tề chỉ hướng Sở thị.

Nghi Vân các vừa yên tĩnh lại, Tô Dư liền muốn Nhàn Phi lưu lại ngồi một lát, Hạ Lan Tử Hành thấy vậy liền có chút nặng nề, nhưng nhìn Tô Dư vẫn không có ý để Nhàn Phi rời đi, hắn chỉ đành thức thời trở về.

" Sở thị còn tưởng nàng có thể một hòn đá ném hai con chim."_ Nhàn Phi khẽ cười lắc đầu _" Cũng không nhìn một chút xem chính mình có bản lĩnh đó không."

Tô Dư còn vờ buồn bả thở dài, cũng lắc đầu:" Đáng tiếc a đáng tiếc. Vốn muốn chờ đến lúc chân tướng năm đó được tra rõ nhìn xem Sở thị sẽ có phản ứng như thế nào, bây giờ…sợ là nàng không đợi được đến ngày đó rồi."

Nhàn Khi cười không nói, Tô Dư nhạt liếc nàng một cái:" Ngươi còn chưa nói cho ta, chuyện Thẩm đại nhân ngầm tra Nguyễn gia, ngươi làm sao biết được?"

"…"_ Nhàn Phi nhíu mày _" Ngươi nghĩ Nguyễn gia ngốc sao? Cấm quân Đô Úy phủ tra tới cửa còn không biết?"

" Ta nói không phải cái này."_ Tô Dư nhẹ cau mày _" Ta muốn hỏi, chính là ngươi làm sao biết đây là chủ ý của ta?"

" Xuy.."_ Nhàn Khi cười 1 tiếng, nhưng chỉ xa xăm đáp lời nàng _" Đừng hỏi."

Việc này hỏi cũng có chút dư thừa, bất kể nàng làm sao biết được, tóm lại cấm quân Đô Úy phủ đã tra xong rồi, nàng xác thực không có tâm hại Tô Dư. Tô Dư im lặng một hồi, lại nói:" Vậy Sở thị làm sao biết được chuyện ác mộng kia?"

"…. Cái này làm sao ta biết?"_ Nhàn Phi không vui đáp _" Thời điểm ngươi nghi ngờ ta liền hỏi ta, thời điểm biết không phải là ta cũng hỏi ta, ngươi có phân rõ phải trái không vậy?"

"…"_ Tô Dư cười lớn một tiếng _" Ta… thuận miệng hỏi ấy mà, Nhàn Phi nương nương bớt giận!"

"Ân…"_ Nhàn Phi hơi nguôi xuống, nhíu mày ngẫm nghĩ một lát, từ tốn nói _" Kỳ thật cũng không nhất định là bố trí gì, hậu cung xưa nay nhiều người nhiều miệng, ngày đó tuy lúc ta cùng bệ hạ nói chuyện đã cho người ngoài lui ra, nhưng cũng không nhất định sẽ không có kẻ đánh bạo nghe lén. Đều không phải nói tai vách mạch rừng sao…"

Khó lòng phòng bị, cũng không thể trách được.

Nhàn Phi nhìn ánh trăng mông lung ngoài cửa sổ, cười thở dài:" Hôm nay là đêm Thất tịch, tiếp qua tháng nữa đã là trung thu rồi…mùa thu này, trôi qua thật không dễ dàng."

" Cho nên mới nói "đa sự chi thu" (*)."_ Tô Dư khẽ cười duỗi người. Nếu không sai biệt thì cũng sắp đến lúc trở về Cẩm Đô rồi, xảy ra chuyện như vậy tốt nhất sau khi trở về hẳn tiếp tục điều tra, xem ra, hoàng cung mùa thu này sẽ không được bình yên nữa.

(*) Đa sự chi thu : Ý chỉ công việc đang lúc bận rộn, có nhiều việc đang xảy ra trong gia đình.

Từ chuyện thạch tín lần trước đến chuyện hạ độc đêm Thất tịch, nhân chứng quan trọng đều đã ở trong tay cấm quân Đô Úy phủ, Cung chính tư ngược lại có chút thanh nhàn. Trương thị khó khi được nghỉ ngơi, Tô Dư liền thỉnh nàng đến Nghi Vân các ngồi một lát, tự mình làm vài món trà bánh tinh xảo, xem như nói lời cảm tạ.

Trương thị cũng không ngại, nhấp một ngụm trà thở dài:" Hậu cung muốn đấu nhau cũng thôi đi, bây giờ mỗi người còn cần Cung chính tư đến giúp nữa sao?"

Trước có Tô Dư, sau có Sở thị, đều mượn Cung chính tư làm giả, muốn đổi điển tịch cung nữ, nghĩ dối trên lừa dưới. Tô Dư nghe Trương thị oán hận liền cười một tiếng:" Tỷ tỷ đừng giận…chỉ sợ hậu cung từ trước đã như vậy rồi, phàm là lúc các thế lực hỗn loạn, Cung chính tư tay nắm giới hình làm sao có thể chỉ nghĩ đến thân mình được?"

"… Chiêu Nghi nương nương ngược lại cây ngay không sợ chết đứng a!"_ Trương thị cười nói, nhấp một ngụm trà lại nói _" Năm đó chuyện Sở thị mất con…"_ Nàng nhìn lướt qua Tô Dư, Tô Dư liền ngẩn ra:" Thế nào rồi?"

Trương thị lắc đầu, chỉ nói:" Tra không được thuận lợi."

Lúc đoàn người hồi cung, tình thế đã hoàn toàn thay đổi – lúc đến Kỳ sông Sở thị mặc dù không được sủng, lúc trước còn từng bị giáng vị, nhưng rốt cuộc vẫn là vị phần Sung Hoa, có cung nhân cẩn thận hầu hạ; hôm nay lại là kẻ bị điều tra, mang trên người tội danh độc hại phi tần, trên đường đi tất cũng không còn không được tự do thoải mái, đi đến nơi nào cũng bị người theo sát.

Tô Dư vì không kém vị phần nàng ta bao nhiêu, nên xe ngựa cũng gần bên, do không muốn thấy nàng liền dứt khoát không xuống xe, ở bên trong chơi đùa với Cá Bột.

Nàng cố ý không xuống xe tránh Sở thị, Hạ Lan Tử Hành lại vô tình "đụng" phải Sở Sung Hoa lúc đến tìm nàng. Nhìn bộ dáng bình tĩnh hạ bái của Sở Sung Hoa, hoàng đế trong lòng liền hiểu rõ nàng đây là cố ý

muốn gặp hắn.

Dưới chân dừng lại, tâm cảm thấy không có lời nào cần nói, liền tiếp tục bước đi, bỗng nghe Sở thị chần chừ gọi một tiếng:" Bệ hạ…"

Hoàng đế căn bản không ngừng lại, Sở thị cũng không để ý, thanh âm còn tăng thêm hai phần, nói thẳng:" Thần thiếp muốn hỏi một câu… Tô thị kia thật sự tốt như vậy sao, tốt đến mức đáng để bệ hạ bất chấp chuyện năm đó, tốt đến mức có thể diệt Diệp gia, cũng như diệt Sở gia hôm nay sao?"

Hạ Lan Tử Hành khựng lại. Sở thị nói lớn như vậy, không ít người đều nghe thấy. Hắn lại tùy ý không định giải thích, người ngoài hận cũng được, oán cũng tốt, chỉ cần không đổ lên đầu Tô Dư là được.

Quay người lại, hoàng đế liếc nàng ta một cái, trên mặt nhìn không ra tâm tình gì:" Nàng đáng giá bao nhiêu ngươi không cần quản, ngươi chỉ cần minh bạch mình đã làm những gì là được."

Sở gia là vậy, Diệp gia cũng là vậy, tuy hắn thiên vị Tô Dư, nhưng đây cũng là do bọn họ động thủ trước. Hoàng đế nói như vậy cũng coi như rõ ràng, nhưng Sở thị không đứng dậy cũng chẳng có ý quay đầu, chỉ cười khẽ một tiếng, nói tiếp:" Bệ hạ, nàng một khí thê (**)…"

(**) Khí: Bạn nào đọc phần tiểu sử tác phẩm chắc cũng biết nghĩa của từ này rồi, đây có nghĩa là bị vứt bỏ, bị ruồng bỏ.

" Sở Hoán!"_ Hoàng đế lớn tiếng quát. Nơi này chỉ cách xe ngựa Tô Dư vài bước, Sở thị nói những lời này, nàng đều có thể nghe được.

Khí thê. Mỗi lần có người nhắc đến, Tô Dư trong lòng đều nhói đau, Hạ Lan Tử Hành cũng không tránh khỏi chột dạ. Hai chữ này, trong những ngày hai người họ chung đụng, tuy không ai nhắc đến, nhưng hai chữ này thủy chung vẫn tồn tại trong tâm, nỗi nhục bị biếm thê thành thiếp của nàng mãi mãi vẫn còn đó.

Sở thị nhẹ cười một tiếng, ngược lại cũng không nhắc tiếp chuyện "khí thê" kia nữa, chỉ buồn bã nói:" Thần thiếp rất hiểu mình đã làm gì. Thần thiếp chính là nhìn không nổi nàng nữa, muốn nàng đền mạng đứa bé năm đó của thần thiếp. Nhưng còn Tô gia đã làm gì, bệ hạ chẳng lẽ quên rồi sao¿'_ Sở thị nghiêng đầu, nhàn nhạt nói _" Hai năm tiên đế lâm trọng bệnh, Tô gia đã làm gì, bệ hạ quên à? Nếu không phải tiên đế coi trọng bệ hạ, nhất định không chịu đổi Thái tử, nàng còn là thê tử của bệ hạ ư? Bây giờ….bệ hạ bỗng thấy có lỗi với chính thê rồi à?"

Làn gió đã không còn chút nóng bức ngày hè nhẹ nhàng thổi qua, thổi vào Tô Dư đang từ tức giận dần dần chuyển sang kinh sợ, nàng nghe được từng chữ Sở thị nói bên ngoài, nói ra những lời ngăn cách nàng và hoàng đế:" Tô gia như thế, bệ hạ nghĩ nữ nhi nhà họ sẽ thật lòng với mình sao? Cần gì…phải lừa mình dối người chứ?"

99. Chương 98

" A…"_ Tô Dư tức giận đến cười lạnh, đứng dậy muốn xuống xe, Chiết Chi đã gấp rút cản nàng lại:" Nương nương…ngài không đi vẫn tốt hơn."

Tô Dư tăng thêm hai phần ý cười, nghiến răng nói:" Nàng ta dựa vào cái gì nói như vậy?"

Lúc trước hoàng đế chán ghét nàng, không chịu tin nàng, nàng liền vô pháp nói ra, cho dù có nói cũng vô ích; nhưng nay không giống xưa, chỉ là lời nói của người ngoài, nàng cần gì phải ngậm bồ hòn?

Xuống xe, cung nhân bên cạnh thấy nàng đều cả kinh, nhưng cũng không ai tiến lên cản lại. Tô Dư đi đến cách sau lưng hoàng đế hai bước thì ngừng lại, duyên dáng hạ bái, nói "Bệ hạ an."

Thấy hoàng đế hơi nghiêng đầu, Tô Dư liền đi tới. Đứng bên cạnh hoàng đế nhạt nhìn kẻ quay lưng về phía hai người, quỳ thẳng không dậy Sở thị giây lát, mới mở miệng cười nói:" Sở Sung Hoa bây giờ thực càng lúc càng hồ đồ. Sung Hoa biết bản thân đã phạm bao nhiêu tội là được rồi, bản cung cùng bệ hạ ra sao, khi nào đến phiên Sung Hoa xen vào? Nếu nói chuyện năm đó, bệ hạ là Thái tử, bản cung là Thái tử phi, Sung Hoa ngươi bất quá chỉ là một dắng thiếp; cho dù vào lúc này, bản cung vẫn đứng đầu Cửu Tần, vị phần Sung Hoa thấp hơn bản cung một Tần, cũng xứng để bàn luận chuyện của bản cung sao?"

Hạ Lan Tử Hành liếc nhìn thần sắc Tô Dư, rõ ràng cảm thấy khuôn mặt lạnh như băng sương của nàng, thật sự là vì lời của Sở thị mà như vậy.

Sở thị không nghĩ tới Tô Dư thật sự có gan dám ở trước mặt hoàng đế cùng nàng ta tranh cãi chuyện này, chỉ cảm thấy mình bị giọng điệu của nàng làm hoảng hốt, vừa định thần lại vừa mạnh miệng phản bác:" Chiêu Nghi nương nương nói nhiều như vậy, đến cùng là do chột dạ sao? Bệ hạ đối tốt nương nương, nương nương ngài nhưng lại chưa từng thật lòng với bệ hạ, có đúng không?"

Không nghe tiếng đáp lại. Sở thị liền cười một tiếng, nói:" Ngài bất quá cùng một dạng với Tô gia ngài, trước sau như một đều giỏi xem chiều gió, phàm có chỗ tốt liền tuyệt không buông tha. Thật lòng? Ngài thật sự biết hai chữ này viết thế nào sao?"

Một câu cuối cùng đầy ý chế nhạo, nhưng Tô Dư vẫn không tránh khỏi có chút chột dạ – những ngày này, nàng cùng hoàng đế chung đụng hòa hợp không phải là giả, nàng có phần ưa thích cảm giác này cũng không phải là giả; nhưng nàng rốt cuộc vẫn không rõ trong chuyện này có 2 chữ "thật lòng" hay không, dù sao hận ý tích góp từ đời trước vẫn còn đó, tuy có thể không nhắc đến liền không nhắc đến, nhưng cho dù không muốn nghĩ đến cũng không thể, đôi khi chính nàng không tránh khỏi tự hỏi bản thân: Nỗi hận này, thật có một ngày sẽ biến mất sao?

Nếu không biến mất, còn có thể yêu được ư?

Im lặng không đáp, chỉ nghe hoàng đế nhẹ nhàng cười một tiếng:" Nàng có thật lòng hay không, trẫm rõ ràng hơn ngươi. Trước khi chuyện hạ độc hai lần chưa được tra rõ, Sung Hoa ngươi còn chưa cần xen vào chuyện người khác đâu."

Trái tim của Tô Dư...ít nhất hắn vẫn hiểu rõ. Đời trước sau khi hắn chết liền nhìn nàng tuẫn táng theo mình, thống khổ như thế tuyệt không thể giả được.

Cho dù Tô gia ban đầu gả nàng cho hắn là vì có mưu đồ, cho dù nàng có thể sẽ gả cho người khác nếu tiên đế lập người mới....

Nhưng phần tâm ý kia của nàng, chắc chắn là thật.

" Dìu Sung Hoa lên xe."_ Hoàng đế thấp giọng phân phó cung nhân bên cạnh một câu, liền không muốn tiếp tục tranh chấp nữa. Một tay cầm lấy tay Tô Dư, không nói một lời kéo nàng lên xe – nhưng không phải là xe của nàng, mà trực tiếp đi về phía ngự giá.

" Đừng đa tâm."_ Trên xe ngựa, hoàng đế thuận miệng nói. Tô Dư sau khi ngẩn ra liền cười đáp:" Không phải thần thiếp nên nói câu này mới đúng sao?"

Hoàng đế lại nói:" Trẫm không phải người dễ dàng đa tâm như vậy."

Còn ba bốn ngày nữa mới đến Cẩm Đô, trong mấy ngày này, Tô Dư liền như vậy bị hoàng đế "trữ" trên xe hắn.

Cấm quân Đô Úy phủ đã mang người cùng vật chứng về Cẩm Đô trước, Thẩm Diệp mạnh mẽ đem quan viên tra xét một lượt, đợi đến khi hoàng đế trở về, chỉ còn Binh bộ Thượng thư Sở Bật Thẩm Diệp không dám tùy ý đả động, nhưng những người khác lời khai đều không sai biệt lắm. Chuyện đã tra đến rõ ràng, chính là do Sở thị sai sử, bên cạnh còn có vài người vì nịnh nọt Sở gia mà hiệp trợ.

Thẩm đến lúc này, tuy Sở Bật còn chưa nhận tội, nhưng nếu hoàng đế muốn trực tiếp xử lý, người ngoài cũng không thể nói trước điều gì.

Lời khai trình lên, Hạ Lan Tử Hành không có gì kinh ngạc, kết quả này cũng nằm trong dự liệu, liền hạ chỉ:" Sở Bật cách chức điều tra."

Thẩm Diệp lĩnh chỉ cáo lui, hoàng đế lại gọi Từ U tới, nhạt nói:" Truyền chỉ xuống, Sung Hoa Sở Hoán ý muốn độc hại Chiêu Nghi, phế vị Sung Hoa, ban tử. Theo Quý Cơ lễ chôn cất."

" Vâng."_ Từ U nhận lệnh, dẫn theo hai gã hoạn quan cùng đi truyền chỉ. Lúc đến cửa Vận Nghi cung, lại trùng hợp đụng phải Tô Dư cùng Nhàn Phi.

" Nhàn Phi nương nương thánh an, Chiêu Nghi nương nương thánh an."_ Từ U hành lễ, hai người liền nhẹ gật đầu:" Từ đại nhân."

Tô Dư nhìn quyển trục màu vàng chỉ bạc trong tay hắn, thần sắc không khỏi ngưng trệ:" Là ý chỉ gì?"

Từ U khom người bẩm:" Phế vị, ban tử."

Thật nhanh.

Hai người nhìn nhau, Nhàn Phi nhẹ cười hỏi Từ U:" Đại nhân có thể chờ thêm chút nữa không? Bản cung cùng Chiêu Nghi có mấy lời muốn nói với Sung Hoa, nếu hạ chỉ…"

Sở thị chết rồi, sợ rằng sẽ không hỏi được nữa.

Thấy Từ U gật đầu đáp ứng, hai người liền trước một bước vào điện.

Sở thị bị trông giữ nghiêm ngặt, cung nhân trong điện thấy các nàng đều im lặng thi lễ, Nhàn Phi phất tay để họ ra ngoài, sau đó mới bước vào cửa điện, Tô Dư lúc này đã ngồi xuống.

" Vừa mới hồi cung, Chiêu Nghi không đến chỗ bệ hạ hưởng ân sủng, ngược lại muốn tới Vận Nghi cung của bản cung tìm xui xẻo làm gì?"_ Sở thị không có sắc mặt tốt, nhấp một ngụm trà, lạnh lùng nói.

" Ngươi cũng biết nơi này của ngươi xui xẻo¿'_ Tô Dư cười hỏi ngược lại. Sau đó nhìn quanh mình, nói _" Vận Nghi cung tốt như vậy, cung chủ ngươi lại không biết hảo hảo trông coi, làm ra chuyện không thể xá này, mới là tự tìm xui xẻo."

" Còn chưa cần ngươi đến giáo huấn ta."_ Sở thị cười lạnh _" Ta đã nói, ta chính là không nhìn nổi ngươi sống tốt. Không thể lấy mạng ngươi là sai lầm của ta, ta sẽ không hối hận."

" Ngươi có thể không hối hận."_ Tô Dư cười dài nhìn nàng _" Nhưng lại liên lụy vô ích Sở gia."_ Mắt thấy sắc mặt nàng ta tái đi, Tô Dư lại tiếp tục _" Nghe nói bệ hạ vừa mới hạ chỉ, Sở đại nhân bị cách chức điều tra rồi a. Cuối cùng còn không phải vì ngươi làm ra những chuyện này sao? Đều nói con cái bất hiếu, cũng chính là lấy ngươi để nói đi?"

" Ngươi thì lại cực kỳ hiếu thuận."_ Sở thị lười phải ứng phó nàng, chỉ lạnh giọng nói _" Ta lại muốn nhìn xem ngươi có thể hộ Tô gia bao lâu."

Tô Dư cười một tiếng, lắc đầu:" Không nói cái này nữa, bản cung có chuyện muốn hỏi ngươi. Ngày đó chuyện Nhàn Phi cùng bệ hạ nói, ngươi làm sao biết được?"

Thấy nàng hỏi thẳng như vậy, Sở thị liền biến sắc, đánh giá nàng hồi lâu mới nói:" Ngươi dựa vào cái gì cảm thấy ta sẽ nói cho ngươi biết?"

" Bằng ta có thể cho ngươi thể diện sống thêm vài năm nữa."_ Tô Dư cười một tiếng _" Ta có thể đi cầu bệ hạ lưu vị phần ngươi lại, chỉ cần ngươi không sinh sự, an nhàn trải qua cuộc sống là được."

" Giống như ngươi lúc trước¿'_ Sở thị châm biếm _" Ngươi nên rõ ràng không có thánh sủng sẽ có bao nhiêu khả năng sống có "thể diện" trong cung."

Tô Dư tất nhiên biết rõ, chỉ không ngờ tới Sở thị có thể mạnh miệng nói như vậy. Cười thanh một tiếng, Nhàn Phi đã lắc đầu tiếp lời:" Ngươi ngốc cái gì vậy? Ý tứ của Chiêu Nghi ngươi vẫn chưa rõ sao? Những chuyện này, tội tất cả đều do ngươi làm. Ngươi lại chỉ vận dụng giao thiệp của Sở gia, Sở đại nhân cũng không biết mấy phần. Nếu bệ hạ ngay cả ngươi cũng không xử lý, Sở gia tự nhiên càng không xảy ra chuyện lớn gì."_ Nhàn Phi thả chậm khẩu khí, nhìn qua nàng nói _" Đây coi như cơ hội cuối cùng của Sở gia ngươi. Nếu không, chuyện như vậy cho dù bệ hạ muốn trị tội cả nhà ngươi, văn võ trong triều cũng không thể nói gì."

Vừa đấm vừa xoa, Tô Dư cùng Nhàn Phi không tin nàng sẽ không chấp nhận trao đổi. Dùng một việc đã chẳng còn liên quan đến nàng đổi lấy cả nhà bình an, có bao nhiêu lợi lộc trong đó.

" Ta sẽ không nói cho ngươi biết."_ Sau một hồi yên lặng, Sở thị cuối cùng đưa ra quyết định. Giọng nói khẽ run cho thấy mâu thuẫn trong nàng ta, ngừng lại một chút, lại chắc chắn nói _" Ta sẽ không cho ngươi biết, ngươi cứ tiếp tục bất an đi."

" Ngươi…"_ Nhàn Phi kinh ngạc, sau đó liền tức giận _" Ngươi vì tính kế nàng, ngay cả Sở gia cũng không màng tới sao?"

" Nàng giết con ta."_ Sở thị gắt gao nhìn Tô Dư _" Ngươi biết nhìn hài tử đang dần thành hình cứ như vậy mất đi có cảm giác gì không?"

Sở thị nói, âm thanh khàn khàn gượng cười:" Nhỏ như vậy, nhìn không ra là bé trai hay bé gái…1 chút hơi thở cũng không có, toàn thân đều là máu…"

" Ta không hại con của ngươi!"_ Tô Dư trước sau như một bác bỏ, cảm thấy Sở thị quả thực ngoan cố không đổi, cho dù nói bao nhiêu lần, nửa câu cũng nghe không lọt.

" Ta để ngươi nói thế nào thì nói…." _ Sở thị cười lạnh _" Ngươi hủy cả đời ta…. Đời này, không có gì quan trọng hơn đứa bé kia nữa, kể cả Sở gia…"_ Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, giữa môi nứt ra một tiếng cười lạnh _" Bệ hạ cũng tốt, Sở gia cũng tốt……đều không có ai để ý đứa bé kia cả, nhưng ta lại không thể không quan tâm…"

Nàng nói tiếp:" Tô Dư, hai năm kia không lấy mạng ngươi, là ta sơ sẩy."

Hận ý thấu xương như thế, so với năm đó đều không hề suy giảm. Năm xưa Sở thị vừa mới mất con thần sắc cũng trắng bệch như vậy, ánh mắt chỉ hận không thể khiến nàng không còn trên đời này nữa thật khiến người khác rét run. Xem ra, quả thật không thể từ miệng nàng hỏi được điều gì cả.

Nhưng hôm nay dù sao cũng bất đồng khi xưa, năm đó Thái tử hoàng đế ngồi ở bên giường Sở thị, nửa câu cũng không chịu nghe Tô Dư giải thích; hiện nay, dù sao Tô Dư vẫn còn được sủng.

" Ngươi không cho bản cung mặt mũi, thì đừng trách bản cung."_ Lãnh đạm cười, tầm mắt Tô Dư nhìn về phía cửa điện rồi nhanh chóng vòng về _" Từ đại nhân đang ở bên ngoài, là tới truyền chỉ, phế vị, ban chết."

" Ngươi nghĩ bản cung sợ chết sao?"

" Ta biết ngươi không sợ chết."_ Tô Dư nhẹ cười _" Bất quá đã như vậy, bản cung liền đi cầu hoàng đế lưu ngươi một mạng, để ngươi ở lãnh cung cũng được. Ngươi nếu có gan tự sát, bản cung nhất định hao hết miệng lưỡi cũng phải khiến bệ hạ vì vậy trị tội Sở gia – Sở gia cho dù không trọng yếu bằng hài tử kia, nhưng ngươi cũng không cần phải kéo cả nhà mình xuống nước nhỉ?"

" Ngươi…"_ Sở thị mắt hạnh trừng lớn, Tô Dư nhẹ khoát tay ngăn lời nàng lại, nói:" Ngươi cứ hảo hảo ở tại lãnh cung chờ đi, chờ đến khi chuyện năm đó được tra rõ."_ Ngưng một chút, Tô Dư mang ba phần hiếu kỳ hỏi nàng _" Bản cung thật muốn biết, nếu như cuối cùng tra được bản cung không làm hại con ngươi, ngươi sẽ như thế nào?"

Chỉ trong chớp mắt, Sở thị liền lạnh lẽo cười đáp:" Nếu như thật oan uổng ngươi, ta liền hướng ngươi khấu đầu tạ tội."

Tác giả (Lệ Tiêu) có lời muốn nói: Sắp.. ngược nam chính a….thật không đành lòng như vậy đâu…

100. Chương 99

Tô Dư cầm thánh chỉ trong tay Từ U trở về Thành Thư điện, thời điểm muốn hoàng đế tha cho Sở thị một mạng, Hạ Lan Tử Hành do dự không ngừng nhìn nàng nửa ngày, tự nhủ cho dù muốn phát thiện tâm cũng không thể tùy tiện phát như vậy, Sở thị rõ ràng không lấy được mạng nàng sẽ không bỏ qua.

Tô Dư chống lại vẻ mặt này của hoàng đế mà cười nói:" Nàng hận thần thiếp, bất quá là vì chuyện năm xưa, thần thiếp liền muốn chờ đến khi chuyện này tra rõ, nhân chứng vật chứng đều đưa đến trước mặt nàng, xem nàng còn có thể nói nữa không."

Nguyên lai là do cố chấp chuyện này.

" Hừ."_ Hoàng đế nhạt nhìn nàng cười khẽ một tiếng, lấy lại quyển trục trên tay nàng đặt lên bàn, nói với Từ U _" Truyền chỉ, Sở thị phế vị Sung Hoa, biếm lãnh cung."

Thật cứ như vậy dễ dàng sửa miệng. Từ U vội thi lễ, tiếp tục rời đi truyền chỉ.

Gió thu nhẹ nhàng phất qua Cẩm Đô, tại đầu những cành lá nghịch ra từng mảnh vàng óng ánh, hoàng đế có chút hối lỗi nói với Tô Dư:" Đáng lẽ đã cho đòi Tô Triệt trở về, chỉ là trong tay hắn vẫn còn nắm chút việc, phải trì hoãn thêm mấy ngày."

Tô Dư mím môi cười:" Không sao… thần thiếp bất quá chỉ muốn mừng sinh nhật hắn, trước đó vài ngày cũng đã gặp qua ở Kỳ sông, bây giờ không trở về cũng không có việc gì…"

Mọi thứ đều trải qua bình yên, tâm của Tô Dư cũng thả lỏng phần nào, mùa thu năm nay, Tô Triệt bất luận thế nào cũng không thể bị xử chém ngang lưng nữa.

Từ tháng tám đến qua trung thu, hoàng đế đã liên tiếp triệu Vân Mẫn Chiêu Nghi gần 20 ngày. Tô Dư mới đầu có chút thấp thỏm, nhưng vẫn không có ý mở miệng khuyên hoàng đế triệu cung phi khác. Lúc nàng còn là Thái tử phi xử trí những việc này luôn cực kỳ ôn hòa, bất quá hôm nay.. cái danh hiền lương này ai muốn gánh thì cứ việc, nàng cũng không phải hoàng hậu, hoàng đế muốn sủng ái nàng, nàng liền vui vẻ trở thành sủng phi thôi.

Dùng xong bữa sáng, Chiết Chi dâng cho nàng nước trà súc miệng, tuy mỉm cười nhưng vẫn có chút lo lắng nói:" Nương nương thịnh sủng như thế, nếu truyền ra ngoài cung, các triều thần lại có điểm không vui."

Tô Dư thổi nhẹ khí trà, nghe vậy cười một tiếng:" Vui hay không vui, ta cũng đã ngồi lên cái ghế đứng đầu Cửu Tần này. Hôm nay còn muốn phế ta, bọn họ liền tiếp tục phí công phu đi."

Cứ như thế qua ba bốn ngày, hoàng đế vẫn cho truyền nàng mỗi tối, chỉ hai ngày gần đây không đụng đến nàng nữa. Ngày hôm đó khi hoàng đế ôm lấy Tô Dư, nàng liền nắm chặt tay hoàng đế đang đặt trên eo mình:" Bệ hạ…"

Hoàng đế thỏa mãn cười nói:" Biết rõ mấy ngày nay ngươi có nguyệt sự, ngủ đi."

Không ngờ còn nhớ rõ mấy ngày này.

Tô Dư lại lắc đầu cắn môi nói:" Bệ hạ có thể hay không…truyền ngự y một chuyến?"

“Làm sao vậy?”_ Hoàng đế nghi ngờ nhìn khí sắc nàng tuy không có nửa điểm bất thường, vẫn không tránh khỏi lo lắng nhíu mày, hỏi nàng _” Thân thể khó chịu sao?”

” Cũng không phải…“_ Tô Dư cúi đầu lẩm bẩm _” Nguyệt sự…không tới.”

Chu kỳ của nàng luôn cực chuẩn, chưa từng ngắt quãng. Hai ngày trước trong lòng đã sinh nghi, lúc truyền y nữ đến, y nữ lại im lặng nửa ngày không khẳng định điều gì, chỉ nói “Có thể có”.

Hôm nay đã là ngày thứ ba, nhưng nửa điểm dấu hiệu vẫn không thấy, liền quyết định cùng hoàng đế nói ra, hoàng đế sau khi nghe xong kỳ quái nửa ngày, mới lắp bắp:” Ngươi… ngươi là nói…”

Tô Dư giương mắt, đúng lúc đụng phải khuôn mặt vui sướng của hắn, nhất thời mặt ửng hồng, cúi đầu bẩm: ” Không biết nữa…gọi y nữ đến hỏi, y nữ cũng không có lời chắc chắn.“_ Lại nhướng mi lên _” Cho nên mới cầu bệ hạ truyền ngự y đến xem thử…”

Nàng tuy nói rất bình tĩnh, nhưng hoàng đế đã không bình tĩnh được rồi. Ngự y đương nhiên được truyền, còn là truyền tất cả bốn vị ngự y đến. Bốn người trong lúc vào cung đều cảm thấy kinh hãi, Thái Y viện tổng cộng chỉ có bốn vị ngự y bọn họ, bốn người này có thể coi như toàn bộ Thái Y viện, thậm chí là toàn bộ trung y Đại Yến, ngày thường bất kể sinh loại bệnh gì, chỉ cần truyền một người đến liền đủ, đây là lần đầu tiên bốn người cùng phụng chỉ vào cung.

Chẳng lẽ…hoàng đế đột nhiên gặp phải loại bệnh nan y khó lường nào?

Trong lòng mỗi người đều tự có suy đoán, nhưng ai cũng không dám hỏi một câu. Vừa bước vào Thành Thư điện, hoàng đế liền không nói hai lời cấp bọn họ đi thỉnh mạch cho Vân Mẫn Chiêu Nghi, vị Vân Mẫn Chiêu Nghi này nhìn qua khí sắc cũng rất tốt…bốn người trao đổi ánh mắt lẫn nhau, trong lòng đã đoán được đại khái.

Đều tự xem mạch, vốn trong lòng đã định sẵn, nhưng vẫn thảo luận vài câu với nhau để chắc chắn, sau cùng mới thi lễ nói:” Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng Chiêu Nghi nương nương.”

Thật là có thai.

Tuy đã có dự đoán trong lòng, nhưng nghe được ngự y nói vậy, Tô Dư vẫn khó nén vui sướng, mà Hạ Lan Tử Hành cơ hồ cảm thấy….đời này quả thật đáng giá!

Ban đêm Hạ Lan Tử Hành ôm lấy Tô Dư thật lâu chưa ngủ, thấy hắn như vậy, Tô Dư cũng không ngủ được, giương mắt nhìn hắn gọi:” Bệ hạ?”

"Ân?"_ Hạ Lan Tử Hành ngoan ngoãn đáp lời nàng, toại nguyên hôn lên trán Tô Dư, nhẹ nhàng nói _" Còn chưa ngủ sao? Ngươi bây giờ rất cần nghỉ ngơi."

Tô Dư thì thầm nói:" Bệ hạ ngày mai còn phải lâm triều…."

"Đã biết."_ Hoàng đế cười nhẹ 1 tiếng, đem nàng ôm chặt hơn một chút _" Trẫm đang nghĩ đến chuyện ngày mai lâm triều. Ngày mai sẽ đem việc này nói với văn võ trong triều, phong cho ngươi Phi vị; qua bốn năm tháng thai nhi ổn định liền phong hậu, ai cũng đừng hòng cản."

Tô Dư nghe vậy mà căng thẳng trong lòng. Nàng dám nói với hoàng đế, chính là không muốn giấu giếm người ngoài, để chính mình phải dè dặt dưỡng thai. Nàng muốn để mọi người đều biết, tuy sẽ có nhiều kẻ có ý hạ thủ, nhưng cao thấp hậu cung đều sẽ thêm phần cẩn thận, muốn xuống tay cũng chưa chắc dễ dàng.

Bất quá….

" Bệ hạ không cần vội vã phong hậu."_ Tô Dư nặng nề thở dài. Trong lòng biết ba lượt tấn vị của mình đều ẩn không ít nghị luận, phong càng cao, nghị luận càng kịch liệt. Chỉ sợ ngày mai nhắc đến chuyện phong Phi, lại có triều thần muốn ngăn trở, nếu còn nóng lòng phong hậu…khó càng thêm khó.

" Đứa bé này phải là trưởng tử."_ Tay hoàng đế xoa lên chiếc bụng còn phẳng lì của Tô Dư, tiếng nói trầm ổn mà kiên định, ẩn trong đó còn là hai phần áy náy _" Hắn vốn nên là trưởng tử."

Nếu lúc trước không phế nàng, hết thảy đều sẽ thuận lý thành chương, nàng là hoàng hậu, đứa nhỏ này tất nhiên sẽ là hoàng trưởng tử. Nhưng hắn đã phế nàng, khiến mọi chuyện trở nên phức tạp, bất quá phiến toái tự hắn chuốc lấy, hắn phải tự mình giải quyết ổn thỏa, không thể để mình nàng gánh chịu.

Tô Dư im lặng thật lâu, nhẹ rũ mặt xuống:" Là nam hay nữ còn chưa biết, nếu…"

"Nếu là nữ, cũng là trưởng nữ."_ Hoàng đế không đợi nàng nói thêm đã trực tiếp cắt lời, hôn lấy nàng _" Ngươi an tâm ngủ đi, không cần phải hao tâm nữa."

Hắn tự sẽ không ở trong triều trực tiếp nói đến chuyện lập hậu, hắn muốn đợi đến lúc thai nhi ổn định, mới đem chuyện này nói đến – bằng không, sẽ khó lòng ngăn được nghi luận gay gắt từ các triều thần, nếu như bắt ép, chỉ sợ người cuối cùng chịu thiệt vẫn là Tô Dư.

Vì vậy lúc này chỉ có thể nhắc chuyện phong Phi trước còn chuyện lập hậu đành tạm không nhắc đến, phải từng bước từng bước thực hiện, như vậy mới ổn thỏa.

Bàn xong chính sự, hoàng đế thả chậm khẩu khí, nhàn nhã lấy tay di trán, bình thản nói:" Tối hôm qua cấp truyền thái y, Vân Mẫn Chiêu Nghi Tô thị đã có thai."

Trong điện một mảnh xôn xao, qua hồi lâu mới có triều thần do dự:" Chúc mừng bệ hạ…"

Hoàng đế lại nói:" Tần phi có thai theo lệ phải tấn vị, trẫm vốn có thể tự mình làm chủ. Bất quá cũng biết chư vị đối Chiêu Nghi có thành kiến không tốt, nên mới đặc biệt thương lượng."

Giọng điệu nhẹ nhàng linh hoạt lại có phần tùy ý, những ai nghe được câu "thành kiến không tốt" vừa rồi, đều minh bạch ý tứ của hoàng đế – Nàng đã mang thai, cần phải tấn vị, người nào cản trở, đều là do có thành kiến.

Khắp nơi yên tĩnh nửa ngày, vẫn là Tả tướng Đậu Khoan mở miệng nói trước:" Không biết bệ hạ….muốn tấn vị gì cho Tô thị?"

Đem chuyện vốn không cần bàn luận ra "bàn luận", nghe vào như thế nào cũng cảm thấy thoại lý hữu thoại (*), chẳng lẽ đây là muốn trực tiếp phong hậu sao?

(*) Thoại lý hữu thoại: câu nói mang hàm ý khác

Đậu Khoan hỏi xong, trong điện đều bảo trì trầm mặc. Tất cả đều cảm thấy qua khoản lặng này, đáp án hoàng đế đại để sẽ là "Phong hậu đi", sau đó liền tránh không được nổi lên một hồi nghị luận, trong nhất thời đã có người nhịn không được suy đoán, Đậu Khoan vì nữ nhi giữ cư vị Phu Nhân, có thể hay không sẽ dùng cái chết để ngăn cản việc này.

Nhưng sau một khoảng im lặng, hoàng đế lại thản nhiên nói một câu:" Nàng bây giờ đang là Chiêu Nghi, phong Phi vị là được rồi."

…. Chỉ như vậy thôi sao?

Lại một hồi trầm mặc.

Hạ Lan Tử Hành mười phần rõ ràng sự im lặng này là vì cái gì, đáp án hắn đưa ra hoàn toàn trái ngược với suy đoán của họ. Buồn cười nhìn các triều thần hồi lâu, hắn mới vờ khó hiểu, không kiên nhẫn mở miệng:" Các khanh là có ý gì?"

Mọi người không khỏi nhìn về phía Đậu Khoan. Đậu Khoan cũng là sửng sốt nửa ngày mới nói được:"….Phong Phi vị?"

"…"_ Hoàng đế trong chớp mắt không nói gì, sau đó còn nhân tiện hỏi ngược lại hắn _" Nếu không Tả tưởng cảm thấy thế nào mới thích hợp?"

Còn có thể thế nào mới thích hợp nữa, đây đương nhiên là cách thích hợp nhất rồi. Ai cũng biết hoàng đế có tâm tư lập Tô Dư làm hậu, lần này Tô Dư có thai, mọi người đều cho rằng hắn muốn mượn việc này để

sắc phong, cho dù không được cũng phải tấn vị lên Phu Nhân, đứng cùng với Giai Du Phu Nhân Đậu Oản.

Nhưng bây giờ xem ra…phân lượng của vị Vân Mẫn Chiêu Nghi này trong lòng hoàng đế, cũng chỉ thường thôi!

Đậu Khoan an lòng, khom người hạ bái, rất phối hợp nói:" Tô thị vốn giữ vị Chiêu Nghi, nay có thai phong Phi, hợp tình hợp lý. Bất quá….phong hào còn chưa nghĩ ra?"

Hoàng đế nói:" Không cần."

Đậu Khoan lại hỏi:" Vậy liền trực tiếp để Lễ bộ trù bị lễ sách phong?"

Hoàng đế nhíu mày, đáp:" Cũng không cần, nàng phải an thai."

Rất tốt rất tốt. Đậu Khoan hoàn toàn yên lòng, tin hoàng đế sẽ không động "tâm tư sai lệch" gì, suy nghĩ một chút, lại nói:" Bệ hạ đến này còn chưa có người nối dõi, Tô thị mang thai là đại sự, có cần phải trùng tu tẩm cung một phen?"

Hạ Lan Tử Hành im lặng cắn răng, thầm nghĩ ngươi dò xét đến giờ còn chưa xong, là cố ý muốn nhử ra tâm tư của ta đối với Tô Dư phải không?

Cười nhẹ một tiếng, hoàng đế nói:" Tả tướng đại nhân hồ đồ rồi. Tô thị có thai, nếu như đại tu cung tẩm, nàng làm sao an thai được? Phải trú tạm ở nơi khác an thai à¿'_ Bỗng dưng dừng lại, trong lời nói hoàng đế có thêm hai phần ác ý _" Trường Thu cung của con gái ngươi sao?"

Rõ ràng đã không nhẫn được dò xét của hắn nữa.

Đậu Khoan nghe ra được hoàng đế không vui, liền nghiêm nghị hạ bái, nói "Bệ hạ thứ tội", sau cũng không nhiều lời nữa.

Chuyện này cứ như vậy định xuống, ý chỉ sắc phong được đưa đến Lễ bộ, tiếp đó liền hiệu dụ lục cung, Tô Dư liền thuận thuận lợi lợi nhận Phi vị.

Chi tiết bất thường duy nhất, đại để chỉ có quan viên trong Lễ bộ tâm tư kín đáo mới biết được. Từng chữ trên đạo thánh chỉ kia đều là hoàng đế tự tay viết, trong bút pháp cứng cáp hữu lực, vẫn mơ hồ nhìn ra được sự mừng rỡ.

101. Chương 100

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cũng cùng một mùa thu, chỗ ở lúc trước của Sở thị Vận Nghi cung một mảnh tiêu điều, Khinh Lê cung lại hỉ khí dào dạt. Tô Dư tự đã bắt đầu cẩn thận chuyện ăn uống, nhưng lại khó tránh khỏi ăn nhiều hơn. Luôn đột nhiên muốn ăn những món ngày thường không thích, ngay cả chính nàng cũng không rõ nguyên nhân.

" Đứa nhỏ này sau khi lớn lên…nhất định là một kẻ tham ăn."_ Ngẫu nhiên cùng hoàng đế nói đến việc này, Tô Dư vẻ mặt bi thương _" Chưa từng thích ăn điểm tâm đến như vậy….sáng hôm nay đột nhiên muốn ăn bánh hoa hồng (*), kết quả liền một mạch ăn liền bốn cái…"

"…."_ Hạ Lan Tử Hành không nói gì nhìn nàng giây lát, tiện đà thở dài _" Ăn đi, vài cái bánh hoa hồng trẫm vẫn cung cấp được mà."

Coi như là hai người cùng ăn đi.

Từ khi mang thai đến nay, chuyện Tô Dư không vui nhất, bất quá là Cá Bột bị mang đi. Lúc có thai quả thật không nên nuôi Cá Bột vì nguy hiểm, hoàng đế liền ôm Cá Bột về Thành Thư điện, cùng nuôi với Phi Ngư. Thời điểm Tô Dư đến Thành Thư điện, Cá Bột cùng Phi Ngư đều bị cung nhân ôm đi, dù nói thế nào cũng không cho nàng gặp, sợ nàng không cẩn thận bị thương.

Có lẽ từ khi hai con chồn còn nhỏ, Tô Dư cơ hồ chưa từng rời xa Cá Bột, lúc này trong lòng tự nhiên không tránh khỏi nhớ nhung. Vì vậy ngày thường lúc đến Thành Thư điện, trong 10 câu thì hết 7 8 câu đã hỏi Cá Bột ổn không, một bộ lo lắng trùng trùng khiến hoàng đế lộ rõ ghen ghét.

" Ngươi có thể không vừa mở miệng liền hỏi Cá Bột ăn ngon không được à¡'_ Hoàng đế hung ác trừng mắt nhìn nàng _" Trẫm có thể thua thiệt nó sao?"

" Vậy…"_ Tô Dư cúi đầu, vẻ mặt tràn đầy không tình nguyện cắn môi _" Bệ hạ để cho thần thiếp trông thấy liền…"

" Không được¡'_ Quả quyết cự tuyệt. Thấy hồi lâu không tiếng động, hoàng đế quay đầu nhìn vẻ mặt ủy khuất của Tô Dư, rốt cuộc mềm lòng _" Hôm nay…nói cho ngươi thêm một hồi "Yến Đông hiệp" được không?"

"…"_ Tô Dư nghiêm túc định giá trong chốc lát, công phu sư tử ngoạm đưa tay ra _"Năm hồi!"

"…"_ Hoàng đế nhạt nhìn nàng, khóe miệng run run, quyết cùng nàng cò kè mặc cả _" Một hồi rưỡi."

Quá keo kiệt….

Tô Dư bi thương:" Bốn hồi…"

Hoàng đế nhẹ nhướng mày:" Hai hồi rưỡi."

" Ít nhất ba hồi¡'_ Tô Dư hô, lời còn chưa dứt hoàng đế đã vội mở miệng ra giá với nàng:" Ba hồi rưỡi!"

"…."_ Lặng ngắt như tờ.

Hạ Lan Tử Hành ảo não đỡ trán, thầm mắng mình vừa rồi nhất định có chỗ không đúng, mới đem bản thân thành như vậy.

Tô Dư nén cười nửa ngày, rốt cuộc vẫn cười ra tiếng, rất có dáng vẻ tiểu nhân đắc chí:" Đồng ý!"

Buổi chiều ngày đó, Tô Dư nhẹ bóc cam, vừa ăn vừa nghe đến vui vẻ. Lại đại khái sợ nàng "trong lúc mang thai nhiều suy nghĩ", hoàng đế cũng không dám treo ngược khẩu vị nàng.

Kể chuyện xong, Hạ Lan Tử Hành không lên tiếng đoạt múi cam từ tay nàng ăn, nhìn nàng quả thật một bộ tâm tình thoải mái:" Cao hứng?"

"Ân!"_ Tô Dư cười gật đầu.

Hoàng đế bún lên trán nàng:" Cao hứng rồi liền trở về nghỉ ngơi đi, trẫm còn có việc."

" Ân!"_ Tô Dư đáp dứt khoát, nghe lời đứng dậy rời khỏi điện.

Cuối tháng chín, cấm quân Đô Úy phủ Chỉ Huy Sứ Thẩm Diệp cùng Cung chính Trương thị đến cầu kiến, vào điện, chờ Trương thị bẩm xong mọi việc, sắc mặt hoàng đế đã trầm đến đáng sợ.

Trương thị lui ra ngoài, Thẩm Diệp nhìn thần sắc của hoàng đế, nửa ngày cũng không dám mở lời. Chuyện vừa rồi của Trương thị có liên quan đến Vân Mẫn Phi, mà chuyện của hắn cũng vậy.

Hoàng đế im lặng hồi lâu, mới mở miệng hỏi:" Chuyện gì?"

" Bệ hạ."_ Thẩm Diệp thi lễ, trình tấu sớ lên. Cũng không phải bút tích của Thẩm Diệp, là từ Dục Đô đưa tới, Hạ Lan Tử Hành hơi có hai phần nghi hoặc, mở ra xem một nửa khuôn mặt liền trắng bệch, cả kinh hỏi Thẩm Diệp:" Chuyện gì đã xảy ra?"

" Thần không biết…"_ Thẩm Diệp nói.

" Người của ngươi, ngươi còn nói không biết¿'_ Hoàng đế trầm giọng quát, Thẩm Diệp khựng lại, lập tức quỳ xuống chấp tay nói:" Bệ hạ dung thứ…thần cảm thấy, đây có lẽ không phải người của cấm quân Đô Úy phủ."

Lời này của hắn rõ ràng kỳ quái, trên tấu chương rõ ràng viết là người của cấm quân Đô Úy phủ, hắn tại sao lại nói không phải? Hoàng đế nhìn hắn giây lát, lạnh giọng:" Người nói rõ ràng."

Thẩm Diệp thế nhưng lại im lặng một hồi, ít lâu sau mới nói:" Thần không ở Dục Đô, cũng không biết nguyên do bên trong, chỉ là nghi vấn trong lòng, chuyện này….quá kỳ quặc."

Hoàng đế suy xét, bỗng nhớ tới một chuyện:" Bởi vì lúc trước cũng có người tra Tô gia?"

" Vâng."_ Thẩm Diệp đáp.

Đó là lúc hoàng đế hạ chỉ tra Tô gia mấy tháng trước mới phát hiện ra. Tô gia vốn ở Dục Đô, về sau mới dời đến Cẩm Đô, bọn họ tất phải đến Dục Đô điều tra. Nhưng trong quá trình tra xét, mơ hồ nhận ra có một nhóm người đồng dạng ngầm điều tra giống bọn họ. Bởi vì đây là mật lệnh, Thẩm Diệp không tiện làm rõ chuyện này, vì vậy liền hỏi hoàng đế có phái người khác hay không, hoàng đế đã nói rõ không làm.

Thẩm Diệp lúc ấy thậm chí còn nghi đến Thái thượng thái hoàng, nhưng vừa nghĩ liền biết không phải. Có người khác tra cũng không sao, dù sao cũng không ảnh hưởng đến việc của bọn họ, vì vậy liền không quản thêm nữa.

Hôm nay, rốt cuộc đã gây ra chuyện lớn rồi.

Hạ Lan Tử Hành trong lòng biết chuyện này không chỉ là "kỳ quặc", xảy ra trong lúc mấu chốt này, quả thực không tiện giải quyết. Tô Dư có thai, cần phải khiến nàng không được kinh hãi, hiện tại đại sự lớn thế nào cũng không hơn được việc nàng mang thai, hắn luôn biết rõ nặng nhẹ.

" Còn có người ngoài biết không?"_ Hoàng đế hỏi.

Thẩm Diệp đáp:" Ngoại trừ người của cấm quân Đô Úy phủ, không người nào biết."

" Vậy thì tạm thời ép xuống."_ Hoàng đế nói. Ngừng một chút, còn nói _" Vân Mẫn Phi đang mang thai, chuyện này trước phải cực lực đè xuống, đợi nàng sinh xong hẳn tiếp tục điều tra."

" Vâng."_ Thẩm Diệp hạ bái, biết đây là chuyện thường tình. Huống hồ dưới gối hoàng đế còn chưa người nối dõi, hiện nay để Vân Mân Phi an tâm dưỡng thai vẫn quan trọng hơn.

Thẩm Diệp cáo lui khỏi điện, Hạ Lan Tử Hành bất giác siết chặt nắm tay, gân xanh trên tay có thể rõ ràng nhìn thấy. Chuyện này….bây giờ không thể để Tô Dư biết được. Hắn thậm chí cảm thấy, vĩnh viễn không để Tô Dư biết càng tốt.

Thật không biết sau này nên nói với nàng thế nào.

Bởi vì hoàng đế phá lệ coi trọng lần mang thai này của nàng, cao thấp Khinh Lê cung đều hết sức cẩn thận, nửa điểm cũng không dám để nàng xảy ra sự cố. Ngự y nói thai nhi vững chắc, nên thường xuyên tản bộ mới tốt, Tô Dư cũng vui vẻ đi khắp nơi, nhưng mỗi lần ra cửa, đều không tránh được có một đoàn người theo sau, cực kỳ phiền lòng.

Nàng vẫn thường đến chỗ Nhàn Phi ngồi một lát, ngày dần dần lạnh, tần phi xưa này luôn thích tụ tập một chỗ trò chuyện. Nhàn Phi chấp chưởng hậu cung, nội cung nàng vốn đã là nơi hơi có phần được chú ý tới, nay lại vì Tô Dư có thai, lúc nàng đến thăm Nguyệt Vi cung đều sẽ có tần phi đến chúc mừng hoặc ra vẻ ân cần. Vừa nịnh bợ Tô Dư và Nhàn Phi, vừa không trái lời hoàng đế "Không được đến Khinh Lê cung quấy nhiễu", vẹn toàn đôi bên.

Tô Dư ngược lại không nghĩ tới Giai Du Phu Nhân cũng sẽ vội vàng tới gặp nàng, lúc cung nhân đến thông bẩm, Tô Dư cùng Nhàn Phi nhìn nhau, đều biết không gặp không được, Nhàn Phi liền nói:" Mời vào."

Một đám phi tần thấp vị đứng lên hành lễ, chỉ riêng hai người các nàng ngồi yên không động, đợi đến khi Giai Du Phu Nhân đến gần mới làm bộ khom người:" Phu Nhân an."

" Vân Mẫn Phi."_ Giai Du Phu Nhân nhẹ cười một tiếng rồi ngồi xuống, nhìn nàng không chớp mắt nói _" Thật đã lâu không gặp qua Vân Mẫn Phi. Vân Mẫn Phi mang thai bất tiện thỉnh an cũng thôi đi, bản cung muốn đến Khinh Lê cung nhìn một chút Vân Mẫn Phi, nhưng bệ hạ lại có chỉ không để bất luận kẻ nào đến quấy rầy, muốn gặp mặt cũng thật khó."

Trong lúc Giai Du Phu Nhân nói, luôn giữ một nụ cười ôn hòa, giống như xưa nay luôn cùng Tô Dư chung đụng hòa thuận, vì vậy mấy ngày không gặp liền không ngừng hoài niệm. Tô Dư nghe xong, cười đáp:" Phu Nhân thứ lỗi. Thần thiếp cũng cảm thấy bệ hạ cẩn thận quá mức, khiến không ai đến được Khinh Lê cung, thần thiếp muốn tìm người trò chuyện còn phải trốn đến Nguyệt Vi cung của Nhàn Phi muội muội."

Tự vì phong Phi, nàng liền cùng vị với Nhàn Phi, thêm trên phong hào nhiều hơn một chữ, số tuổi cũng lớn hơn Nhàn Phi, liền tương xứng gọi nhau tỷ muội.

Đối với việc này, Nhàn Phi thoải mái thở phào, mấy năm trước đây nghe Tô Dư gọi nàng "Nhàn Phi nương nương", trong lòng luôn có chút khó chịu khó nói.

" Vân Mẫn Phi đừng trách bệ hạ quá cẩn thận, bệ hạ còn không phải vì nghĩ tốt cho ngươi sao¿'_ Giai Du Phu Nhân cười mỉm _" Hôm nay theo lệ tấn Phi vị, nếu thật có thể bình an sinh được nhất nhi bán nữ (**), bản cung còn chờ ngươi cùng làm Phu Nhân đấy."

" "Thật có thể"¿'_ Nhàn Phi bắt đúng ba chữ này, ngay trước mặt một đám phi tần cười khẽ hỏi _" Như vậy, Giai Du Phu Nhân là ngóng trông Vân Mẫn Phi không thể bình an sinh con sao?"

Tần phi trong cung thật sự chung đụng hoàn thuận vốn không nhiều, nhưng ít ra cũng luôn ra vẻ hài hòa với nhau. Xuyên thủng tần cửa sổ này trước mặt mọi người như thế rất ít gặp, Nhàn Phi cùng Giai Du Phu Nhân lại đều là cung tần chấp chưởng, lời dọa người này vừa nói ra, cả điện liền vắng lặng.

Giai Du Phu Nhân thần sắc hơi lãnh, vân vê hoa văn trên áo khẽ cười:" Sao vậy? Bệ hạ ngóng trông hoàng tử đã lâu, bản cung cũng vậy."

Như thế, thần thiếp liền an tâm rồi."_ Tô Dư cười yếu ớt gật đầu _" Phu Nhân vừa nói muốn đến Khinh Lê cung nhưng lại vì thánh chỉ mà không thể, vậy thần thiếp liền đi bẩm với bệ hạ, thai này, sẽ để Giai Du Phu Nhân chiếu cố nhiều hơn."

Đây là chuyện nàng cùng Nhàn Phi đã sớm lo đến. Hiện nay Diệp Cảnh Thu lúc trước cùng nàng đối chọi gay gắt đã chết, Sở Hoán hận nàng nhất cũng bị phế, nếu còn có người không thể không trừ đứa bé của nàng, cũng chỉ có Đậu Oản. Nguyên nhân sảy thai có thể có rất nhiều, từ chuyện ăn uống đến thuốc dưỡng

thai, thậm chí là hương xông, đều có thể động tay chân vào, thế lực Đậu Oản ở trong cung chưa bao giờ thấp kém, muốn phòng bị chu đáo, quá khó khăn, quá mệt mỏi.

Còn không bằng dứt khoát đem mình kín đáo đưa cho Đậu Oản, Đậu Oản phụng chỉ chiếu cố thai của nàng, nếu có sơ xuất gì, không tránh được chút dính líu. Cái này đồng dạng với tính toán của Lục thị lúc mang thai, tuy đơn giản, nhưng vẫn có thể khiến nhiều người kiêng kị.

Đều là tần phi hậu cung, mánh khóe đơn giản này Giai Du Phu Nhân cũng rõ ràng, nhạt liếc nhanh hai người, cười lạnh:" Vân Mẫn Phi tin tưởng bản cung, như vậy liền được rồi, bản cung nhất định dốc hết toàn lực hộ đứa bé này của Vân Mẫn Khi bình an sinh hạ."_ Đến đây liền dừng lại, nàng nhìn cái bụng đã có chút lớn của Tô Dư, nhàn nhạt nói _" Vân Mẫn Phi an thai quan trọng hơn, không cần phải đến Thành Thư điện, bản cung tự mình đi tìm bệ hạ thỉnh chỉ là được."

Muốn trước mặt bệ hạ tranh một cái danh hiền thê. Cũng không sao, cứ để nàng tùy ý.

Tô Dư mỉm cười, kính cẩn cúi đầu với Giải Du Phu Nhân, nói:" Như thế, thần thiếp liền trước đa tạ Phu Nhân."

Giai Du Phu Nhân đáp ứng xong chuyện này liền đứng dậy đi Thành Thư điện thỉnh chỉ, có tần phi đang ngồi đã không nhịn được nói nhỏ, tất cả đều muốn biết....đứa bé này của Vân Mẫn Phi, đến tột cùng có thể bình an sinh hạ không.

(*) Bánh hoa hồng:

(**) Nhất nhi bán nữ: Ý nói mong sinh được con trai, ít sinh con gái

Cuối cùng đã đến chương 100, còn 40 chương nữa, cố lên nào!!!!

102. Chương 101

Giai Du Phu Nhân quả thật tỉ mỉ chiếu cố thai nhi của Tô Dư.

Cơ hồ ngày ngày đều đến Khinh Lê cung, hận không thể hỏi thăm mọi chuyện, so với Tô Dư còn muốn cẩn thận hơn.

Buổi tối sau khi nàng rời đi. Chiết Chi nhịn không được cười trộm:" Phỏng chừng hậu cung còn không nghĩ được nương nương có thể khiến Giai Du Phu Nhân như thế, nhìn nàng ở nơi khác ra vẻ uy phong, rốt cuộc vẫn đánh không lại phân thượng của hoàng duệ."

" Ngươi nghĩ ta muốn tìm nàng gây chuyện sao¿'_ Tô Dư khẽ lắc đầu _" Đếm hết một lượt, trong hậu cung này người ta không muốn thấy nhất chỉ có mình nàng, bất quá là muốn để nàng không có cơ hội ra tay với đứa bé mà thôi."_ Nói xong liền cười lạnh _" Nàng chiếu cố rất đúng chỗ, nhưng ngươi không nhìn thấy ánh mắt kia của nàng sao? Nếu không phải vì đứa bé này, chỉ sợ nàng đã muốn ăn tươi nuốt sống ta rồi."

" Trong hậu cung mẹ quý nhờ con, nương nương còn trông cậy người ngoài sẽ yêu thích đứa nhỏ này ư? Quan tâm ánh mắt nàng làm gì, chỉ cần thuận lợi sinh hạ hài tử là được."_ Chiết Chi khom người chậm rãi nói _" Có đứa nhỏ rồi, bất kể là hoàng tử hay công chúa, nương nương đều có thể dựa dẫm."

Tô Dư im lặng nghe lời nàng, nhẹ gật đầu:" Ân."

Nhìn ra được hoàng đế rất trông ngóng đứa nhỏ này. Không giống với lúc Lục thị có thai hắn lạnh lùng không thèm để ý, từ lúc Tô Dư mang thai, hoàng đế gần như hận không thể đem hết thảy thứ tốt đưa cho nàng.

Mà đứa trẻ này… Tô Dư cũng ngóng trông.

Nàng luôn rất thích hài tử, từ kiếp trước đến tận kiếp này. Đời trước, rốt cuộc không có duyên với hài tử, hắn không thích nàng, nàng cũng không có cơ hội có con. Trong cung bé trai bé gái sống cạnh tần phi không thiếu, nhưng tất cả đều tránh né nàng, nàng ngay cả một lần được nhìn hài tử của người khác cũng không có.

Nàng vẫn mơ hồ nhớ rõ, đới trước, trong cung có một Quý Cơ Địch thị sinh ra Trường công chúa. Trường công chúa năm bốn tuổi do một lần được nhũ mẫu mang đi dạo chơi, trong lúc vô tình đến Tễ Nhan cung của nàng, đó quả là một hài tử khả ái, nhũ mẫu cũng là người dễ chung đụng, hôm đó Tô Dư chỉ cùng công chúa chơi được một chút vào buổi trưa, nhưng cũng hiếm khi cảm thấy vui vẻ như vậy.

Cho đến tận khi Địch thị tìm tới, bởi vì vị phần so với Tô Quý Tần nàng vẫn thấp hơn một bậc, rốt cuộc không dám nói nàng cái gì, nhưng lại trước mặt nàng trách mắng nhũ mẫu kia, không hề có chút nể mặt.

Về sau, nàng từng nghe thấy cung nữ cay nghiệt nghị luận chuyện này:" Không nhìn xem chính mình thân phận gì, tại Tễ Nhan cung đã đủ xúi quẩy rồi, còn muốn liên lụy Trường công chúa cùng xúi quẩy."

Khi đó nàng ngay cả cãi cũng không cãi được một câu, nhưng hôm nay, nàng rốt cuộc đã có hài tử của mình.

" Ta muốn con gái."_ Tô Dư cười có chút mở ảo, tự mình lẩm bẩm, Chiết Chi hơi ngẩn ra, thấp giọng nói:" Nương nương đừng nói vậy, dù sao hoàng tử vẫn có phân lượng hơn một chút."

" Ừ."_ Tô Dư nhẹ gật đầu _" Nhưng hoàng tử quá mệt mỏi, sau này còn rất nhiều chuyện phải tranh đấu. Nếu sinh công chúa, ta tất sẽ để nàng vui vẻ lớn lên, gả vào một nhà chồng tốt, an nhàn cả đời."

Huống hồ là công chúa hoàng thất, sẽ không giống nàng bị biếm thê thành thiếp.

Dư quang thoáng thấy bức rèm che tẩm điện lắc lư, là cung nữ đẩy qua, hoàng đế đang đi tới. Tô Dư biết điều tuy không thể đứng dậy hành lễ, nhưng vẫn ngồi trên giường gật đầu một cái:" Bệ hạ đại an."

Nàng chỉ mặc một bộ áo ngủ màu lam nhạt. Châu thoa búi tóc đều đã tháo xuống, tòc dài tùy ý xõa ra, trông cực kỳ nhu mì.

Hoàng đế đứng cách giường hai bước tỉ mỉ quan sát nàng, lát sau, liền phất tay cho Chiết Chi lui ra. Chiết Chi cúi đầu hành lễ, im lặng cáo lui.

" Còn chưa ngủ?"_ Hoàng đề cười một tiếng.

Tô Dư cúi đầu đáp:" Chưa muốn ngủ."

Thần sắc nhàn nhạt, giữa mi tâm có chút ảm đạm. Hạ Lan Tử Hành biết rõ là chuyện gì, ngồi xuống bên người nàng, hỏi:" Giận à?"

" Không có…"

Quả thật cũng không đến mức "tức giận", chẳng qua trong lòng chỉ có chút không thoải mái. Mấy ngày nay, hoàng đế chưa từng tới Khinh Lê cung, nàng một lần ngẫu nhiên đi qua Thành Thư điện, cũng bị cung nhân ngăn lại, nói " Bệ hạ chính sự bề bộn."

Trong lòng biết hoàng đế sẽ có lúc bận rộn, không nên chấp nhặt, nhưng mấy ngày không gặp luôn so không bằng những ngày săn sóc trước đó, nhất thời có chút không thích ứng kịp.

Nàng nào biết, Hạ Lan Tử Hành gần đây là vì bị hai chuyện lớn quấy mà không biết nên nhìn mặt nàng thế nào.

Im lặng ngồi chốc lát, Tô Dư đứng lên, nói:" Thần thiếp gọi người tới hầu hạ bệ hạ rửa mặt."

Hoàng đế không nói gì, tùy ý nàng gọi cung nhân tới.

Thu thập xong xuôi, nàng đã sớm an ổn trên giường, Hạ Lan Tử Hành vén màn lên nằm xuống bên cạnh, cười nhạt nói:" Mấy ngày này….tốt không?"

"Rất tốt…"_ Tô Dư gật gật đầu _" Có Giai Du Phu Nhân chiếu cố, so với thần thiếp còn để tâm hơn. Ngự y cũng thường nói thai nhi vững chắc, bệ hạ không cần quan tâm."

" Ân."_ Hoàng đế gật đầu, nói thêm _" Cô nghe được việc này, nói muốn tới chiếu cố nàng."_ Dừng một chút lại nói _" Cô của nàng cũng nói muốn đến chiếu cố (*)…"

(*) Cô đầu tiên là cô của hoàng đế, dì của Tô Dư: Tề Mi đại trưởng công chúa; cô thứ hai là cô của Tô Dư: Kỷ Tô thị (chương 26)

Đều đường hoàng là ngoại mệnh phụ, Tô Dư nơi nào cần nhiều người chiếu cố như vậy? Cũng biết hoàng đế đại khái đang hỏi nàng muốn gặp ai hơn, tự định giá chốc lát, khẽ đáp:" Theo lý…không nên để đại trưởng công chúa vì việc này lao tâm, nhưng cô của thần thiếp…"_ Tô Dư lắc đầu, có chuyện ấm thuốc lần trước, đừng nói trong lòng hoàng đế vẫn còn nhớ, đến chính nàng cũng để bụng, hơn nữa lại càng không muốn phụ thân làm ra chuyện gì, đành nói _" Chỉ đành làm phiền đại trưởng công chúa…"

Hạ Lan Tử Hành thầm thở phào, cười đáp ứng:" Được, trẫm ngày mai sẽ cho người đáp lời nàng. Nàng cũng không cần cảm thấy là mình khiến cô bận tâm, cô luôn thương nàng, nàng chỉ cần đem đứa bé bình an sinh hạ là được."

Tô Dư gật đầu:" Thần thiếp đã hiểu."

Hoàng đế lại "Ừ" một tiếng, tiến lại gần nàng một chút. Tô Dư không khỏi lui về phía sau tránh né, hoàng đế nhíu mày càng lấn tới, vừa ôm lấy nàng vừa trầm giọng nói:" Trốn cái gì mà trốn? Trẫm biết rõ nặng nhẹ, vì hài tử, tất nhịn!"

Khẩu khí cố nén bi thương này, Tô Dư nghe được liền cười một tiếng, toại nguyện đáp:" Thần thiếp còn muốn cầu bệ hạ một chuyện nữa."

" Nàng nói đi."_ Hạ Lan Tử Hành tựa cằm lên trán Tô Dư, hôn nhẹ lên mái tóc nàng, cực kỳ vui vẻ.

" Đợi đến khi đứa nhỏ này sinh hạ….. thần thiếp muốn về thăm nhà, có được không?"

Cảm nhận rõ bàn tay ôm mình của hoàng đế run mạnh, Tô Dư ngẩn ra, tuy biết hoàng đế chưa chắc sẽ đáp ứng, nhưng lại không nghĩ hắn sẽ phản ứng kịch liệt như vậy. Im lặng một hồi, Tô Dư ngập ngừng nói:" Dù sao….phụ thân thần thiếp, cũng là ngoại tổ phụ của đứa bé…"

Yêu cầu này của nàng cũng không quá phận, Hạ Lan Tử Hành biết rõ. Mặc kệ hắn cùng Tô gia thủy hỏa bất dung thế nào, để ngoại tổ phụ gặp mặt cháu mình cũng là chuyện nhân chi thường tình.

Chỉ là…

Thầm thở dài, Hạ Lan Tử Hành ôm chặt nàng vào lòng, cố sức khiến lời của mình không có phần qua loa có lệ:" Tất nhiên là được…nàng trước cứ việc an thai thật tốt, còn đến bảy tám tháng nữa, trẫm sẽ an bài."

" Đa tạ bệ hạ."_ Âm thanh Tô Dư lộ rõ vui vẻ, hắn nghe vào nhưng lại không có nổi nửa điểm cao hứng.

Ngoài Giai Du Phu Nhân ngày ngày đến chiếu cố, Tài Tử Mẫn thị cùng Tuyên Nghi Ôn thị theo ở Khinh Lê cung của Tô Dư cũng thường đến tìm nàng nói chuyện giải sầu. Mẫn thị so với Ôn thị nói nhiều hơn một chút, lúc nói chuyện, Ôn thị thường chỉ im lặng lắng nghe, Tô Dư phải tận lực hỏi nàng, mới có thể khiến nàng đáp lại vài câu. Mỗi lần đều trả lời ổn trọng, không có lấy nửa điểm qua loa hay nịnh nọt trong lời nói.

Như thế cũng tốt, có thể thấy Ôn thị này không có nhiều tâm cơ, nàng cũng càng thêm an tâm dưỡng thai.

Đảo mắt đã gần đến tháng 11, trong cung ngày càng lạnh, lò sưởi sớm đã được dùng đến, các dạng quần áo mùa đông cũng đều được Thượng Phục cục đưa đến các cung. Tô Dư bấm tay tính nhẩm, phải may cho đứa bé này một chút đồ mùa hạ. Hài tử đại khái sẽ sinh vào tháng 5 tháng 6 năm sau, đúng vào thời điểm oi bức.

Nàng làm những việc này rất tỉ mỉ, mỗi lần may vá, tâm tình luôn rất tốt, thường xuyên nghe được nàng nhẩm một khúc hát, nhưng Chiết Chi cũng không muốn nàng làm nhiều, sợ nàng hao tổn tinh lực.

Cũng biết cuộc sống dưỡng thai sẽ rất nhàm chán, lại nghe được công phu may vá của Ôn thị không tệ, Chiết Chi cùng Quách Hợp liền thay Tô Dư làm chủ, để nàng thường xuyên đến Đức Dung điện ngồi một lát. Thường vào buổi tối, sau khi Giai Du Phu Nhân trở về Trường Thu cung, Tô Dư liền nhàn rỗi không có việc gì, Ôn thị đến đây, vừa lúc cùng Tô Dư đối đáp vài câu đồng thời thay nàng làm chút việc thêu thùa, vừa câu có câu không trò chuyện, vừa may chút đồ cho Tô Dư.

Nhưng mấy ngày này Ôn thị lại có chút kỳ quái, tuy bình thường vẫn không nói lời nào, nhưng hôm nay không những im lặng, còn thỉnh thoảng dò xét thần sắc nàng, đáy mắt vừa có chút hiếu kỳ lại vừa như muốn che giấu điều gì, khiến Tô Dư cho dù không muốn cũng phải nhìn ra nàng có tâm sự.

Lần một lần hai còn được, nhưng nhiều lần như vậy, Tô Dư liền nhận ra có chỗ không đúng, vì vậy liền nhíu mày, hỏi:" Làm sao vậy? Có chuyện à?"

Ôn thị lắc đầu, tiếp tục im lặng thêu y phục nhỏ trên tay.

" Rốt cuộc là chuyện gì¿'_ Tô Dư nhìn bộ dáng của nàng bất giác cười một tiếng, hỏi _" Ngươi có chuyện thì cứ nói thẳng ra đi, người cùng ở 1 cung vốn nên giúp đỡ lẫn nhau, ngươi cần gì phải ấp a ấp úng như vậy?"

" Nương nương…"_ Ôn thị thả món đồ trên tay xuống, thần sắc có chút sáng lên _" Ngài nói….nếu cung tần có con, đứa bé sẽ quan trọng hơn, hay phụ mẫu trong nhà người đó sẽ quan trọng hơn?"

Tô Dư suy nghĩ một lát, có chút không rõ nói:" Vốn là chuyện không mâu thuẫn gì, tại sao phải so sánh? Nhưng nếu muốn bản cung phải nói… dù sao trăm điều thiện hiếu đứng đầu, phụ mẫu vẫn quan trọng hơn."_ Ngừng lại một chút, càng không hiểu hỏi nàng _" Sao vậy? Trong nhà ngươi có chuyện à?"

" Không phải…"_ Ôn thị nhanh chóng cúi đầu, chần chừ một lát, đem y phục may dở trên đầu gối đặt sang một bên, đứng dậy đi về phía giường, sau đó nghiêm cẩn quỳ xuống, còn chưa mở miệng, thân thể đã có chút run rẩy, giọng nói không vững:"Nương nương.. thần thiếp không biết những lời này có nên cùng nương nương nói không, nhưng từ khi nghe được chuyện này, có những lời vẫn luôn giấu trong lòng thần thiếp. Mỗi lần nhìn thấy nương nương, thần thiếp luôn cảm thấy bất luận thế nào cũng phải giấu giếm nương nương chuyện này, nhưng…. nhưng nếu không nói, sau nay nương nương tất sẽ hối hận."

" Ngươi nói cái gì?"_ Tô Dư nghe vậy trong lòng liền hốt hoảng.

Ôn thị nặng nề dập đầu:" Thần thiếp nghe được…thần thiếp nghe được…"_ Ấp úng nửa ngày, Ôn thị vừa nghĩ đến phải nói chuyện này với Tô Dư liền không ngừng sợ hãi, rốt cuộc cũng chỉ cắn răng nói _" Thần thiếp không dám nói bậy…nương nương đi hỏi chuyện người nhà, tất sẽ rõ…"

103. Chương 102

Ôn thị nói xong liền không nhiều lời nữa, nơm nớp lo sợ dập đầu cáo lui. Nhưng lời nói này của nàng khiến nỗi sợ đã sớm gác lại của Tô Dư một lần nữa nổi lên trong lòng, chuyện trong nhà… Phụ thân? Tô Triệt?

Tự lúc có thai đến nay nàng liền phá lệ thích ngủ, nhưng một đêm này lại thanh tĩnh cực kỳ, trằn trọc trở mình, cứ như vậy đến bình minh. Lập tức cấp truyền Quách Hợp, khiến hắn xuất cung một chuyến, dò hỏi xem Tô gia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tề Mi đại trưởng công chúa vào đúng ngày hôm đó tiến cung, vừa vào Đức Dung điện, nhìn thấy sắc mặt Tô Dư liền kinh hãi nhảy dựng, lập tức tá hỏa: Hoàng đế nói nàng thai nhi vững chắc, tâm tình luôn vui vẻ… chính là cái dạng này sao?

" Mợ an."_ Tô Dư khom người hành lễ. Tề Mi đại trưởng công chúa nhíu chặt mày nhìn nàng hồi lâu, lại nhìn xung quanh điện, quan sát tỉ mỉ không ít chỗ, lúc này mới khẽ yên lòng, cảm thấy hẳn không phải là do hoàng đế bạc đãi nàng.

" Thế nào khí sắc lại kém như vậy¿'_ Đại trưởng công chúa giản nhẹ mày, đỡ nàng ngồi xuống. Tô Dư mím môi cười, nói:" Tối qua ngủ không ngon, liền không có tinh thần…"_ Giương mắt lên, chống lại thần sắc còn nghi vấn của đại trưởng công chúa, Tô Dư cười nhạt _" Mợ đừng lo lắng, mấy ngày trước đều không giống vậy, đây là lần đầu…"

Nàng nói rất thành khẩn, đại trưởng công chúa nghe xong khẽ gật đầu, còn hỏi nàng:" Truyền ngự y đến chưa?"

Tô Dư lắc đầu:" Cũng không nghiêm trọng đến vậy…nghỉ một chút là ổn. Ta mang thai, bệ hạ liền để bốn vị ngự y cùng nhau chăm sóc, khiến ta thật không dám làm phiền."

" Ngươi đang hoài thai hoàng duệ¡'_ Khẩu khí đại trưởng công chúa nặng thêm hai phần, rõ ràng có ý bất mãn, giương âm gọi Chiết Chi đến _" Đi Thành Thư điện hồi báo, Vân Mẫn Phi thân thể khó chịu, bệ hạ mau truyền ngự y tới."

Không hề để nàng cự tuyệt.

Ngược lại là Giai Du Phu Nhân tới trước, hướng Tề Mi đại trưởng công chúa thanh nhã hành lễ, cười nói:" Đại trưởng công chúa vạn an. Thần thiếp nghe nói hôm nay đại trưởng công chúa muốn tiến cung, đặc biệt sai người chuẩn bị những món đại trưởng công chúa thích, đại trưởng công chúa nếu không chê, đêm nay có thể đến Trường Thu cung dùng bữa."

" Làm phiền Phu Nhân rồi."_ Tề Mi đại trưởng công chúa thần sắc nhàn nhạt. Đậu Oản cùng Tô Dư chính là không hợp, cho dù không tận lực dò xét cũng có thể đại khái đoán ra, nàng cũng biết Tô Dư để Đậu Oản dụng tâm chiếu cố mình là vì cái gì, liếc nhanh Giai Du Phu Nhân vẫn còn quỳ trên mặt đất, nhẹ nói _" Trường Thu cung, bản cung sẽ không tới. Bản xung tiến cùng là để chiếu cố thai của Vân Mẫn Phi."

Cự tuyệt dứt khoát như vậy. Giai Du Phu Nhân có chút giật mình, nhưng vẫn bái một cái, sau đó cười đứng lên.

Thăm hỏi ân cần vài câu như những ngày trước, nàng liền nhận ra Tô Dư thần sắc không tốt, lập tức phân phó người đi mời ngự y tới, đến khi nghe cung nhân nói đã sớm đi mời thần sắc mới hòa hoãn lại.

Tô Dư vẫn lo lắng trùng trùng, trong lòng luôn suy đoán Quách Hợp sẽ nói gì sau khi hồi cung. Nghĩ tới thần sắc Ôn thị lúc nói chuyện, luôn cảm thấy đây căn bản không phải chuyện nhỏ.

Chẳng lẽ Tô Triệt lại xảy ra chuyện gì? Hắn ở cấm quân Đô Úy phủ, luôn khó tránh gặp chuyện nguy hiểm, lúc trước cũng từng bị trọng thương.

Cứ loạn suy như vậy, đáy lòng càng lúc càng hoảng hốt, ngay cả Tề Mi đại trưởng công chúa gọi nàng hai tiếng nàng mới hồi thần, thần sắc bình tĩnh, nói:" Sao vậy?"

" Đang suy nghĩ chuyện gì¿'_ Đại trưởng công chúa nhìn bộ dáng này của nàng càng không yên tâm. Tô Dư giương mắt nhìn Giai Du Phu Nhân, đáp:" Thần thiếp đang nghĩ...mợ đêm nay hay là đến Trường Thu cung dùng bữa đi. Thần thiếp mang thai, trong ăn uống phải kiêng cữ rất nhiều, sợ mợ ăn không ngon miệng."

Tề Mi đại trưởng công chúa vừa muốn nói, đã cảm thấy tay của nàng cách lớp chăn gấm nắm cổ tay mình. Xem ra có chuyện khó nói rõ, cố ý muốn để nàng rời đi. Vì Giai Du Phu Nhân ở đây, đại trưởng công chúa cũng không tiện hỏi nhiều, ánh mắt hai người trao đổi trong thoáng chốc, gật đầu đáp ứng:" Cũng được. Vậy bản cung dùng bữa xong liền trở lại."

" Vâng."_ Tô Dư mím môi cười, giương mày khẽ nhìn Giai Du Phu Nhân, bỗng thấy khóe môi nàng ta khẽ giương lên một nụ cười nhưng rất nhanh liền biến mất, lập tức hơi ngẩn ra, cuối cùng vẫn vờ như không thấy.

Nàng muốn đem Tề Mi đại trưởng công chúa ly khai, để bản thân có thể thuận tiện hỏi Quách Hợp, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Ban đêm, hoàng đế đến Đức Dung điện, rõ ràng là mùa đông, nhưng trên trán lại lưu một tầng mồ hôi mỏng, vừa thấy nàng liền vội hỏi:" Làm sao vậy? Trẫm nghe ngự y hồi đáp, nói thai của nàng không được ổn...."_ Tô Dư còn chưa kịp đáp lời, hoàng đế lại giải thích _" Trẫm đã sớm muốn tới đây, nhưng hôm nay xác thực có chuyện quấn thân...."

" Thần thiếp không sao."_ Tô Dư cúi đầu _" Người mang thai, ngẫu nhiên sẽ ngủ không ngon giấc. Ngự y kê đơn xong, cũng đã đỡ hơn rồi."

Thuốc kia quả thực có tác dụng, sắc mặt nàng so với buổi sáng đã tốt hơn nhiều, hoàng đế thở phào, hỏi nàng:" Cô đâu?"

" Đi Trường Thu cung dùng bữa."_ Tô Dư nói, quay đầu nhìn một vài món trên bàn, cũng không mời hoàng đế ngồi xuống, trái lại có chút lúng túng _" Thần thiếp hôm nay thân thể khó chịu, ăn không ngon, nghĩ muốn nghỉ sớm một chút..."

Chưa ăn gì sao? Đây là ý nghĩ đầu tiên của Hạ Lan Tử Hành. Nhưng nhìn thần sắc nàng, sợ muốn cưỡng bách nàng ăn là không thể. Tô Dư cũng nói buổi chiều mình đã miễn cưỡng ăn một ít, như vậy đã đủ rồi. Vì vậy nhẹ gật đầu, hắn nói:" Sớm nghỉ ngơi đi."

Sau đó ôm nàng vào tẩm cung nghỉ ngơi, nhưng lại bị Tô Dư đẩy ra:" Bệ hạ đêm nay đừng ngủ Đức Dung điện..."

"...Tại sao?"_ Hoàng đế không khỏi giật mình. Từ khi Tô Dư có thai đến nay, tuy không động đến nàng, nhưng hắn mười ngày thì có đến bảy tám ngày ôm nàng ngủ, cũng chưa từng thấy nàng nói gì.

Tô Dư nhẹ cười một tiếng, chỉ nói:" Thần thiếp thân thể không tiện…bệ hạ ở bên, trong lòng luôn có chút…sợ…"

Tô Dư nâng mắt lên rồi nhanh chóng rủ xuống, gò má phiếm hồng khiến hắn hiểu ra nàng đang lo lắng chuyện gì – lo rằng hắn sẽ không nhịn được!

Hoàng đế lúng túng ho nhẹ, nghe Tô Dư nói tiếp:" Ngày thường cũng không ngại, nhưng hôm nay không được……. đừng nghỉ lại được không?"

Tất nhiên nên để nàng được an giấc. Hạ Lan Tử Hành cười gật đầu, nói nhẹ:" Đã biết, trẫm liền về Thành Thư điện, nàng cứ hảo hảo tĩnh dưỡng đi."

Một khắc sau, Quách Hợp mới trở về Khinh Lê cung, sắc mặt tối tăm xen lẫn bất an, vừa vào điện liền lệnh một đám cung nhân lui ra ngoài, Tô Dư cùng Chiết Chi nhìn nhau, trong lòng đều cả kinh. Cảm giác thân thể không ổn, Tô Dư nhẹ chống tay lên án, mượn chút sức lực, bình tĩnh hỏi hắn:" Thế nào?"

" Nương nương…"_ Quách Hợp thần sắc do dự, cảm thấy việc này tốt nhất không nên nói cho nàng biết. Nhưng nàng đã cố ý để hắn đi dò hỏi, xem ra hơn phân nửa đã nghe được chút tiếng gió, như vậy làm sao lừa gạt được?

Hạ bái, Quách Hợp hung ác cắn chặt răng, cuối cùng nói:" Nương nương nén bi thương…. Tô đại nhân, đi rồi…"

Phụ thân!

Chiết Chi rõ ràng nghe được vào lúc âm thanh Quách Hợp cất lên, Tô Dư liền hít một ngụm lãnh khí, thân thể nghiêng về phía trước, Chiết Chi vội vàng đỡ lấy nàng. Thấy được nàng nắm chặt cổ tay mình, nghiến răng hỏi:" Là chuyện gì…"

" Việc này…"_ Quách Hợp ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, bẩm chi tiết _" Trên phó có lời đồn……..Tô đại nhân đi Dục Đô, bị…….bị cấm quân Đô Úy Phủ…truy sát trên đường…"

Truy sát trên đường….

Tô Dư chỉ xảm thấy trong một khắc đầu mình như muốn nứt ra, một hồi đau nhức kịch liệt từ đâu đánh tới, như có một tảng cự thạch đè lên ngực nàng, khiến nàng đến hô hấp cũng gian nan.

Cấm quân Đô Úy phủ…

Đó là nơi trực tiếp nhận lệnh hoàng đế. Ra là vậy, hắn rốt cuộc vẫn không tha Tô gia, không hề thay đổi với đời trước, tất cả là do nàng yêu cầu quá xa vời.

Hắn vẫn luôn gạt nàng….

Đột nhiên nhớ tời, nàng đã từng nói với hắn, muốn đợi đến khi hài tử sinh hạ liền để phụ thân nhìn mặt, lúc đó tay hắn ôm nàng liền căng lên. Khi đó nàng chỉ nghĩ hắn với Tô gia còn khúc mắc, cho nên vẫn có chỗ bất mãn, lại không nghĩ tới….

" Truy sát trên đường…"_ Tô Dư nghiến chặt răng cười lạnh. Những ngày này, nàng vẫn luôn tin hắn, tin hắn cho dù chỉ xem phân lượng của đứa bé, ít nhất trong nhất thời sẽ không động đến Tô gia.

Thì ra hắn vẫn không nhịn được, cho dù nể mặt hài tử, hắn rốt cuộc vẫn không nhịn được.

"…. Nương nương."_ Chiết Chi sợ hãi kêu một tiếng, nhẹ khuyên nhủ _" Nương nương nén bi thương…bình tĩnh lại, chớ động thai khí…"

" Vậy đệ đệ ta đâu…"_ Tô Dư ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút vô thần _" Tô Triệt đâu?"

Quách Hợp vội đáp:" Không có nghe được chuyện của công tử, chắc chắn không có việc gì."

Hơi thở ra. Tô Dư được Chiết Chi đỡ ngồi xuống, cảm thấy trước mặt đều là hình ảnh phụ thân chết trên đường, cùng bộ dáng hắn tự vẫn lúc nàng hồn phách phiêu tán nhìn thấy hợp nhất, không ngừng đung đưa trước mặt.

Hoàng đế vừa trở lại Thành Thư điện, đã có hoạn quan vội vã đến bẩm, Từ U tất nhiên cản lại. Nhìn ra đây là người của Khinh Lê cung, cau mày nói:" Bệ hạ đang xem tấu sớ, có chuyện gì?"

" Đại nhân…"_ Hoạn quan kia 1 đường chạy thẳng tới đây, hơi thở dồn dập, nói ngắt quãng _" Vân Mẫn Phi nương nương động thai khí…ngất đi rồi."

" Cái gì¿'_ Không đợi hắn nói tiếp, Từ U đã cả kinh, liếc nhìn vào trong, đè thấp thanh âm _"Truyền ngự y chưa?"

" Đã truyền….cũng đã đến Trường Thu cung cấp bẩm Tề Mi đại trưởng công chúa."_ Hoạn quan kia đáp, lo lắng nói _" Bệ hạ bên này…."

" Ngươi trở về hầu hạ, bệ hạ bên này ta sẽ nói."_ Từ U cũng mất trấn định, ném cho hắn một câu liền

quay vào điện.

Dọc đường đi, Hạ Lan Tử Hành cảm thấy tâm như nhảy ra ngoài. Bởi vì đứa bé, lại càng vì Tô Dư.

Đến Khinh Lê cung, cung nhân ra ra vào vào, cực kỳ bận rộn. Bước vào cửa điện, Tề Mi đại trưởng công chúa cùng Giai Du Phu Nhân đều đã ở đó, có vài cung nữ bên cạnh hầu hạ, vừa thấy hoàng đế sắc mặt âm trầm, nhìn nhau giây lát liền không hẹn quỳ xuống, thở mạnh cũng không dám.

" A Dư…"_ Hạ Lan Tử Hành bước nhanh đến, đến trước giường liền thấy Tô Dư đã tỉnh, lúc này mới thả lỏng.

Tay Tô Dư rất lạnh, Hạ Lan Tử Hành sít sao nắm lấy, chống lại ánh mắt suy yếu của nàng:" Làm sao vậy…đang êm đẹp như thế…."

Tại sao lại động thai khí?

Trên khuôn mặt tái nhợt, mi mắt Tô Dư đột nhiên giãn ra, căng thẳng đặt tay lên bụng, một trận đau đớn liền lập tức đánh tới.

Hài tử….

Dự cảm điềm xấu trào dâng trong lòng. Nàng minh bạch, bản thân lúc nghe hung tin cho dù đã kịch liệt khống chế, nhưng vẫn không thể ngưng lại được cảm giác bi thống đó.

Lại một trận đau nhức kịch liệt, Hạ Lan Tử Hành cảm thấy nàng nắm chặt tay hắn, chỉ biết dùng hết sức lực bấu vào.

" Ngự y!"_ Hét một tiếng, ngự y vừa mới dàn xếp xong cho Tô Dư đang dặn dò cung nữ nên sắc thuốc thế nào liền vội chạy vào điện. Vừa thấy sắc mặt Tô Dư liền biết không ổn, cảm thấy kỳ quái không thôi – từ lúc Vân Mân Phi mang thai đến nay, thai nhi vẫn ổn định, vì sao hôm nay lại đột nhiên động thai khí, lại còn nghiêm trọng tới mức này…

Tô Dư không nói tiếng nào, im lặng cảm nhận từng trận đau đớn, nhìn các cung nhân quanh mình lo lắng bận rộn. Hạ Lan Tử Hành cho dù nóng lòng nhưng cái gì cũng làm không được, chỉ đành liên tục nắm chặt tay nàng, mặc nàng cấu véo.

Đây là một loại an tĩnh quỷ dị, từ đêm khuya đến bình minh. Tô Dư đã nhiều lần hôn mê, ngược lại trong lúc mê mang cũng không có ác mộng gì, nhưng lúc tỉnh dậy vẫn còn mơ hồ.

Rốt cuộc cũng đợi được nàng ổn định, hơi thở vững vàng. Hạ Lan Tử Hành buông tay nàng ra, đắp chăn cho nàng, chỉ cảm thấy tuy vừa rồi nàng không nói một lời, nhưng nhất định rất đau đớn, lúc này ngủ một

chút cũng tốt.

Nhìn những vết nhéo xanh tím trên lòng bàn tay, lại nhìn cung nhân đang thu dọn, hắn cảm thấy trong lòng trống rỗng đến đáng sợ.

Hài tử đã mất…

Đột nhiên đi rồi, không có lấy một dấu hiệu. Thậm chí hôm qua vẫn còn rất tốt, Tô Dư còn cho hắn xem một bộ tiểu y phục nàng may cho hài tử.

" A Dư…"_ Tay hắn có chút run rẩy xoa lên trán Tô Dư, nàng vẫn ngủ rất say, trên mặt không nhìn ra chút thống khổ nào, cũng như chẳng thể biết được tâm tư lúc này của hắn.

Đời trước, hậu cung ba nghìn giai lệ, từng có rất nhiều sủng phi, nhưng trong lòng hắn vẫn không có lấy một người. Cũng vì thế, những hài tử kia của hắn…hoàng tử liền chỉ là hoàng tử, công chúa liền chỉ là công chúa.

Nhưng lúc nghe được Tô Dư có thai, cảm giác vui mừng của hắn không giống trước đây. Hắn là dùng thân phận của một phụ thân trông ngóng đứa bé này, đứa bé của hắn và Tô Dư.

Càng mong ngóng, hắn thậm chí còn xuất thần trong lúc bàn chính sự, rõ ràng có việc phải làm, lại không nhịn được bắt đầu suy nghĩ, nếu là nam sẽ gọi là gì nếu là nữ sẽ gọi là gì…

Nhưng hôm nay, đứa bé này đã đột ngột đi rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-khi-hau-quat-khoi